

Giới thiệu Tối Cường Phản Phái Hệ Thống

Thế nào là phản diện? Là Lý Trầm Châu khuyên đảo thiên hạ, hay là Thượng Quan Kim Hồng người tạo ra phong ba bão táp?

Là Thiên ngoại phi tiên Diệp Cô Thành, hay là Thương tâm tiêu tiểu Nguyên Thập Tam Hạn?

Sống lại thêm một kiếp người, lại có hệ thống phản diện đồng hành, Tô Tín thông qua nó có thể nhận được những kỹ năng cũng như công pháp của những nhân vật phản diện trong những tiểu thuyết võ hiệp đời trước.

Kiếp trước chết trong tức tưởi, kiếp này quyết thà phụ trời không phụ bản thân, trở thành kẻ phản diện tàn nhẫn mạnh mẽ! Nói ta là ma, ta sẽ là tà ma thao túng thiên địa, độc ác đến phong vân biến sắc!

Làm người cần có chữ tín. Nói sẽ giết cả nhà người, thì sẽ phải giết sạch. Ta là Tô Tín, nói thì sẽ làm.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hệ thống đại phản diện

Từ trong căn nhà nhỏ đồ nát tởa ra ánh đèn mờ lung mờ ảo, chỉ có thể thấy thấp thoáng một hình bóng gầy còm, bé nhỏ co quắp bên cạnh bàn.

Tô Hình Nhi cẩn thận cầm nửa miếng bánh ngô đã mốc meo lên và không ngừng nuốt nước bọt.

- Không! Mình không thể ăn, phần này phải để dành cho ca ca.

Tô Hình Nhi cố kiềm chế cơn đói đang kêu réo, đặt miếng bánh ngô về lại bát.

Nhìn thiếu niên nằm trên chiếc giường cũ nát, mắt Tô Hình Nhi bỗng đỏ lên.

- Hu hu hu! Ca Ca nhất định phải tỉnh lại đây, Hình Nhi vô dụng quá, cái gì cũng không biết, chỉ biết khóc thôi, muốn đến quầy thuốc trộm ít thuốc về, thế mà lại bị chuông quầy bắt được, đến chiếc vòng mà mẹ để lại cũng bị người ta cướp đi mất.

Khóc một hồi, Hình Nhi lau khô khóe mắt, tâm trạng bình ổn lại.

Cô cẩn thận trèo lên vò gạo, đếm những hạt gạo còn lại, chỉ có chín mươi hạt.

Cẩn thận đếm ra ba mươi hạt, Hình Nhi bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Tuy cô chỉ mới bảy tuổi nhưng những đứa bé nghèo sớm biết làm việc nhà, những thứ này lúc năm tuổi cô đã biết làm.

Cùi lửa ẩm ướt đã làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô trở nên đen nhem, mất rất nhiều công sức, cô mới nấu xong được một bát không thể gọi là nước cháo.

Húp một ngụm cháo nhỏ, khóe mắt Tô Hình Nhi lại đỏ lên, giọt nước mắt rơi vào trong bát cháo được cô húp vào.

Lúc này, người thiếu niên đang nằm trên giường đột nhiên động đậy, Tô Hình Nhi bỗng kinh ngạc vui mừng vớt bát cháo trong tay xuống đất, lao vào lòng người thiếu niên đó òa khóc.

- Hu hu hu! Cuối cùng ca ca cũng tỉnh lại rồi! Hình Nhi sợ quá, mẹ đi rồi, cha cũng đi rồi, Hình Nhi sợ ca ca cũng đi mất!

...

Tô Tín từ từ mở mắt ra, ký ức trong đầu dường như chỉ dừng lại ở kiếp trước.

Kiếp trước cậu là quản lý bậc trung của một công ty chế tạo máy móc, tuy không được coi là giàu có, nhưng cũng là người có mức lương hàng năm hơn mười vạn tệ (*), quản lý đến mấy trăm người làm, cộng thêm độ tuổi chưa đến ba mươi, cậu được coi là trẻ tuổi có triển vọng.

Trong một lần trên đường đi du lịch ở vùng núi, chuyến xe buýt mà cậu đi gặp phải ba tên lưu manh cướp giật, những tên đó không những cướp tiền, mà còn định làm nhục một hành khách nữ xinh đẹp.

Hơn ba mươi người trên xe chỉ có Tô Tín đứng ra ngăn cản, nhưng cuối cùng cậu lại bị ba tên côn đồ đó đánh chết!

Hơn ba mươi hành khách đứng ngây ra nhìn cậu bị đánh chết không có một ai đứng ra ngăn cản, kể cả nữ hành khách vừa được cậu cứu đó.

Trong ký ức cuối cùng của Tô Tín, máu cậu chảy ra và cơ thể lạnh dần đi, cùng lúc đó, lòng cậu cũng nguội lạnh.

Nhìn Tô Hình Nhi trong lòng, trái tim băng giá của Tô Tín dần ấm lại.

Thật ra ba ngày trước cậu đã tỉnh lại, nhưng khoảng thời gian này cậu đang làm quen với ký ức của kiếp này, nên không thể điều khiển cơ thể.

Nhưng cậu cũng có thể cảm nhận được sự chăm sóc tỉ mỉ chu đáo và sự lễ lo yếu đuối của cô bé bảy tuổi này.

Tô Tín kiếp này vẫn có tên là Tô Tín, là một bang chúng nhỏ bé trong Phi Ứng bang của tam bang tứ hội Ninh Phủ ở triều đường Đại Chu, phụ mẫu đều mất, chỉ để lại một muội muội bảy tuổi là Tô Hình Nhi sinh sống cùng cậu.

Ba ngày trước trong lúc Phi Ứng bang và Thanh Trúc bang đang tranh đoạt địa bàn, cậu đã bị người của mình hãm hại, để cho người Thanh Trúc bang vây đánh trọng thương mất mạng, vậy nên mới có chuyện Tô Tín xuyên không.

Tô Tín xoa đầu Tô Hình Nhi, ba ngày qua nhìn cô bé từ một búp bê sứ trở thành bộ dạng như một người ăn mày, lòng cậu bỗng đau như có kim châm.

- Hình Nhi ngoan, ca ca sẽ không đi đâu hết.

Tô Hình Nhi mắt rung rung rời khỏi lòng cậu, cầm nửa miếng bánh ngô lên đưa cho Tô Tín, tự hào nói rằng:

- Ca ca nhìn này, bánh này là muội đặc biệt để dành cho huynh đấy.

- Ừ, Hình Nhi ngoan lắm.

Tô Tín xoa nhẹ đầu Hình Nhi, nuốt miếng bánh ngô đã khô cứng lại hết như mìn gỗ, lúc này cơ thể suy nhược đến cực độ của cậu mới hồi phục chút sức lực.

Nhìn ca ca ăn hết miếng bánh ngô, Hình Nhi mới yên tâm nhắm mắt lại, lim dim trong lòng Tô Tín.

Ba ngày qua vì chăm sóc cho Tô Tín, cô dường như không dám ngủ, giờ nhìn thấy Tô Tín tỉnh lại rồi, cuối cùng cô cũng có thể yên tâm ngủ một giấc.

Đặt Hình Nhi đang ngủ say lên giường, lòng Tô Tín cười lạnh:

- Kiếp trước chết vì cứu người, kiếp này lại bị hãm hại vì tin tưởng huynh đệ, đúng là người tốt không sống lâu, tai họa kéo dài nghìn năm sau. Nếu là vậy, kiếp này mình phải làm một kẻ xấu tàn nhẫn, độc ác nhất!

Bùm!

Trong đầu Tô Tín truyền đến một tiếng nổ lớn.

- Kí chủ đã phù hợp yêu cầu hệ thống đại phản diện, hệ thống đang chính thức mở ra, đang dung hợp, 10%, 30%, 70%, 100%, dung hợp thành công.

Tinh thần Tô Tín bước vào một thế giới trắng xóa, xung quanh đều giống như đang có sương mù, chỉ có một màn hình lớn dựng đứng phía trước, nhưng trên đó lại là một mảng đen kịt.

- Chào kí chủ số 1 Tô Tín, chào mừng đến hệ thống đại phản diện.

Tiếng nói vang lên dường như giống của một người máy vậy, bởi trong đó không hề có chút tình cảm nào.

- Kí chủ số 1? Nếu vậy tôi là người đầu tiên dùng hệ thống đại phản diện rồi, tại sao lại chọn tôi?

Tô Tín chau mày quan sát hết thấy xung quanh, cảm giác quen thuộc tự nhiên sinh ra.

Kiếp trước khi đọc tiểu thuyết, từ hệ thống này chẳng hề lạ lẫm gì với cậu.

Hệ thống trả lời với giọng không cảm xúc:

- Trong người kí chủ có hai hệ thống, chỉ khi phù hợp với một trong hai, mới mở ra được.

- Vậy hệ thống còn lại là gì? Tô Tín tò mò hỏi.

- Hệ thống đại anh hùng.

Tô Tín: "..."

- Thế làm người xấu thì phù hợp với hệ thống đại phản diện rồi sao?

Tô Tín cười khỏ:

- Thôi vậy, đại phản diện cũng được. Người tốt không sống lâu, tai họa kéo dài nghìn năm, kiếp trước làm anh hùng, đáng tiếc cũng không có kết cục tốt.

- Vậy hệ thống đại phản diện của ngươi có tác dụng gì? Tô Tín hỏi.

Màn hình trước mặt Tô Tín bỗng sáng lên, trên đó hiện ra một vòng quay dùng để rút thăm trúng thưởng, bên trên có sáu lựa chọn, lần lượt là loại công pháp, loại tiêu hao một lần, loại đơn được, loại binh khí, loại tạp vật, ô trống.

- Những thứ này có ý nghĩa gì?

Hệ thống giải thích:

- Hệ thống đại phản diện dung nạp tất cả mọi thứ của nhân vật phản diện trong thế giới võ hiệp.

Quay thưởng trúng loại công pháp sẽ xuất hiện ngẫu nhiên một nhân vật phản diện, mỗi nhân vật phản diện sẽ ngẫu nhiên mang theo một hoặc nhiều loại công pháp hoặc võ kỹ, kí chủ có thể ngẫu nhiên rút lấy một loại để tiến hành tu luyện, ban đầu mặc định mức độ luyện là 5%, có thể nâng cao lên tùy vào khả năng tu luyện của kí chủ.

Cách rút thưởng loại tiêu hao một lần sẽ giống như loại công pháp, nhưng công pháp loại này không cần kí chủ cố gắng tu luyện, mà mức độ luyện đã mặc định đạt 100%, nhưng chỉ có thể dùng một lần.

Loại đơn được có thể rút được các loại đơn được, loại binh khí thì có thể rút các loại binh khí, loại tạp vật bao gồm vật phẩm ngẫu nhiên của thế giới võ hiệp, ô trống tức là không rút được gì.

Ngoài ra xin kí chủ hãy chú ý, tất cả vật phẩm của hệ thống đại phản diện đều dựa theo cấp sao để chia, từ nửa sao đến 5 sao, tổng có 10 cấp, cấp 1 rút chỉ có thể rút được vật phẩm hai sao rưỡi trở xuống.

- Rút thưởng cũng phân cấp sao?

Hệ thống nói:

- Cấp rút thưởng chia làm cấp 1-2-3, cấp 1 chỉ có thể rút được vật phẩm hai sao rưỡi trở xuống, mỗi ngày hệ thống sẽ cho kí chủ một cơ hội rút thưởng cấp 1.

Rút thưởng cấp 2 có thể rút được tất cả các vật phẩm 4 sao trở xuống, đồng thời có thể bỏ đi một loại không thích, kí chủ có thể tích 10 lần rút thưởng cấp 1 đổi lấy 1 lần rút thưởng cấp 2.

Rút thưởng cấp 3 có thể rút được những vật phẩm 3 sao trở lên, đồng thời có thể chỉ định một loại để rút, kí chủ có thể tích lũy 10 lần rút thưởng cấp 2 để đổi lấy 1 lần rút thưởng cấp 3.

- Rút thưởng cấp 3 cần tích lũy thời gian lâu như vậy sao? Tô Tín chau mày hỏi.

Hệ thống đại phản diện này rất dễ hiểu, Tô Tín dường như vừa nghe qua đã hiểu mấu chốt trong đó.

Rút thưởng cấp 1 đơn thuần dựa vào vận may, chỉ có sáu lựa chọn, nên tỉ lệ rút trúng ô trống cũng không phải nhỏ.

Rút thưởng cấp 2 có giới hạn trên, nhưng không có giới hạn dưới, có nghĩa là dù dùng loại này, cũng có thể rút trúng vật phẩm nửa sao.

Chỉ có rút thưởng cấp 3 là đáng tin nhất, có giới hạn dưới, cũng có thể chọn loại hình.

Hệ thống đáp:

- Kí chủ cũng có thể thông qua các nhiệm vụ để tích lũy điểm phản diện, 10 điểm phản diện có thể tiến hành một lần rút thưởng cấp 1, 100 điểm phản diện có thể rút thưởng cấp 2, 1.000 điểm phản diện có thể rút thưởng cấp 3, ngoài ra điểm phản diện còn có thể mua vật phẩm ở tiệm đổi.

- Tiệm đổi nằm ở đâu?

- Chưa hoàn thành nhiệm vụ chỉ định, không thể mở tiệm đổi.

Tô Tín thắc mắc:

- Vậy nhiệm vụ này là những gì?

- Nhiệm vụ do hệ thống sinh ra ngẫu nhiên, không có mục tiêu cụ thể.

Tô Tín bỗng có linh cảm xấu:

- Ý của ngươi là?

Hệ thống đáp:

- Nghĩa là nhiệm vụ gì còn tùy vào tâm trạng của hệ thống.

Tô Tín không nói nên lời, điều này cũng tùy hứng quá rồi!

Hệ thống đáp:

- Vì là lần đầu kí chủ dung hợp, nên hệ thống tặng thêm cho kí chủ 1 lần rút thưởng cấp 2, hiện giờ kí chủ có 1 lần rút thưởng cấp 1 và 1 lần rút thưởng cấp 2. Xin hỏi kí chủ muốn rút thưởng chứ?

- Đương nhiên phải rút chứ, ta rút thưởng cấp 2 trước, bỏ cái ô trống đó đi cho ta.

Vòng quay trên màn hình lớn bắt đầu chuyển động, trong ánh mắt mong chờ của Tô Tín, cuối cùng nó đã quay vào loại công pháp.

Một nam tử trẻ tuổi thân hình thon dài, trên mặt có ba vết sẹo xuất hiện trước mặt, tay trái cầm kiếm, đôi mắt màu xám chết chóc làm người khác vô cùng sợ hãi.

- Chúc mừng kí chủ đã rút được nhân vật Kinh Vô Mệnh, có công pháp “Kinh Vô Mệnh Khoái Kiếm”, không cần rút thưởng thêm, cấp công pháp là hai sao rưỡi.

- Sao cấp của Kinh Vô Mệnh lại thấp như vậy? Tô Tín thắc mắc hỏi.

Vị này là một cường đạo, là đệ nhất cao thủ của Thượng Quan Kim Hồng ở Kim Tiền bang, từng diệt đệ tứ binh khí phổ Thiết Kiếm Quách Tung Dương, kiếm nhanh vô song, vô cùng tàn độc.

Nhưng không ngờ cao thủ này lại chỉ được hai sao rưỡi, thuộc hàng trung, vậy nhân vật 5 sao sẽ như thế nào?

Hệ thống giải thích:

- Kí chủ có chút hiểu nhầm, Kinh Vô Mệnh có thể diệt Quách Tung Dương là vì lúc đó Quách Tung Dương đang lấy thân thử kiếm, không thể dùng toàn sức, hơn nữa bên cạnh còn có Thượng Quan Kim Hồng, làm Quách Tung Dương phân tâm.

Ngoài ra kiếm của Kinh Vô Mệnh có phong cách cá nhân mạnh mẽ, ngoài Kinh Vô Mệnh ra, những người khác không thể tu luyện nó đến 100% được, vì thế đánh giá sẽ giảm nửa sao.

Nó cũng giống như phi đao của Lý Tầm Hoan vậy, Tiểu Lý Phi Đao chỉ khi trong tay Lý Tầm Hoan mới thực sự là Tiểu Lý Phi Đao, đổi thành người khác, dù có được Phi Đao đao pháp cũng luyện không ra được Lý Tầm Hoan thứ hai.

- Được, điều này ta chấp nhận, tiếp tục rút thưởng cấp 1 đi.

Vòng quay chuyển động lần nữa, không biết có phải vì người mới nên gặp được may mắn không, rút thưởng cấp 1 lại quay vào loại công pháp, lần này xuất hiện một đạo sĩ tuấn tú trẻ tuổi.

- Chúc mừng kí chủ rút được nhân vật Doãn Chí Bình, có công pháp “Nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo” và võ kỹ “Kiếm pháp sơ cấp Toàn Chân Giáo”, cấp công pháp được đánh giá là nửa sao. Kí chủ có thể chọn rút thưởng ngẫu nhiên, cũng có thể tốn 5 điểm phản diện tiến hành chọn chỉ định.

Tô Tín đột nhiên bất lực, không ngờ rút được một kẻ từng làm việc xấu xa Doãn Chí Bình. Người này cũng không phải đã làm qua chuyện đại gian đại ác gì, chỉ là hấn làm chuyện dâm ô, khiến người khác muốn gào đánh, hận không thể ăn tươi nuốt sống, vậy cũng đủ xui xẻo rồi.

Nhưng đối với Tô Tín, điều tệ hại nhất đó là tên này lại có hai loại công pháp: “Kiếm pháp sơ cấp Toàn Chân Giáo” chỉ là võ quyền, bởi cậu đã có khoái kiếm Kinh Vô Mệnh, còn cần thứ kia làm gì?

Nội công còn chấp nhận được, dù sao cậu cũng chỉ là người bình thường, lúc gấp gáp có thể dùng nội công để tăng thực lực cơ bản của mình lên.

Tuy có thể dùng điểm phản diện để tiến hành lựa chọn, nhưng hiện giờ trong tay Tô Tín lại chẳng có điểm phản diện nào.

- Quay thưởng ngẫu nhiên đi.

- Chúc mừng kí chủ rút được bộ “Nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo”.

Tô Tín sững người, đúng là may mắn thật?

Công pháp và võ kỹ đều đã nằm trong tay, Tô Tín hỏi:

- Giờ làm sao ta ra khỏi đây được?

Hệ thống đáp:

- Kí chủ chỉ cần mặc niệm trong lòng muốn rời đi là được, kí chủ vào hệ thống này dù bao lâu, ở bên ngoài kia vẫn chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, không cần lo lắng việc không ai trông coi cơ thể.

Tô Tín mặc niệm một tiếng rồi khỏi, tinh thần quả nhiên đã trở về với cơ thể.

Nhìn Hình Nhi bên cạnh vẫn ngủ say, còn mút đầu ngón tay, Tô Tín thở rằng, cậu sẽ không để cho muội muội mình chịu chút uất ức hay khổ nhọc nào.

Tựa vào cạnh Tô Hình Nhi, Tô Tín cũng bắt đầu lịm đi ngủ.

Giờ cậu vẫn còn yếu nhưng vì tu luyện nội công Toàn Chân Giáo, cơ thể đã có một luồng khí nhẹ len lỏi.

Công pháp đạo môn đang hòa quyện, tuy tốc độ tu luyện không nhanh, nhưng mọi thứ đều ổn định, trong lúc ngủ, Tô Tín cũng có thể dần dần hồi phục cơ thể.

(*) Mười vạn tệ tương đương 34 triệu đồng

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Có thể giết người, đó chính là kiếm!

Sáng hôm sau, Tô Tín đã tỉnh dậy từ rất sớm, nhìn thấy Hình Nhi đang ngủ say bên cạnh, cậu nhẹ nhàng đắp lại chăn cho cô bé.

Mở vỏ gạo ra, nhìn bên trong chỉ còn lại mấy mươi hạt gạo, lòng Tô Tín thất lại.

Loạng choạng đi ra phía cửa, Tô Tín định tìm vài thứ làm một thanh kiếm.

Tuy có được khoái kiếm Kinh Vô Mệnh, nhưng đầu tiên cậu cần có một thanh kiếm mới luyện được.

Đẩy cửa ra là con đường lầy lội vì nước bắn tràn lan, những ngôi nhà cũ nát thấp bé và những người lững thững qua lại, đây là cảnh ở khu dân nghèo.

Nơi đây nghèo đến nỗi một kẻ ăn mày cũng chẳng muốn đến đây, thế nhưng lại có một cái tên không tệ - Trường Lạc phường.

Đương nhiên Trường Lạc phường trước kia không như vậy.

Tiền thân của Thường Ninh phủ là Đại Chu đô thành, có tổng cộng 49 thành thị, dù có nằm sát bên Trường Lạc phường thì cũng là nơi phồn hoa.

Nhưng từ 30 năm trước, vị Long Vũ Đế Hoành Không văn tài võ lược, công cái thiên thu xuất thế đã biến một tiểu quốc Nam Man thành nước Chu có đất rộng nghìn dặm, đánh cho bá vương nước Tấn lúc bấy giờ chạy bán sống bán chết đầu hàng triều Đại Chu, vì vậy Thường Ninh phủ cũng sụp đổ.

Sau khi Long Vũ Đế dời đô, không biết có phải vì chương mất tiểu đô thành trước kia hay không mà đã cho dỡ bỏ hoàng thành, điều chuyển tất cả các quan viên phú thương trong chín thành đến đô thành mới - Thịnh Kinh, Thường Ninh phủ vì vậy mà dần bắt đầu suy vong.

Tô Tín tìm được một mảnh thép dài bằng cánh tay, rộng ba ngón tay ở góc tường, bên ngoài đều là vết gỉ sét, đây là thứ trước kia dùng để chắn chuồng gà, đáng tiếc là gà trong nhà Tô Tín từ sau khi cha mẹ qua đời, đã không còn nuôi nữa.

Tìm được hai miếng gỗ ngắn kẹp vào giữa tấm thép, rồi dùng dây thừng quấn lại, đây chính là cán kiếm.

Sau đó Tô Tín lại tìm về một miếng đá mài dao, bắt đầu tỉ mỉ mài đi những vết gỉ sét trên tấm thép đó, rồi tạo mũi nhọn cho nó.

Lúc này cánh cửa được đẩy ra, Hình Nhi mắt nhắm mắt mở bước đến, dụi dụi mắt, chu miệng hỏi:

- Ca ca, huynh đang làm gì đó?

Khóe miệng Tô Tín lộ ra ý cười ôn hòa, nhẹ nhàng nói:

- Hình Nhi ngoan, lát nữa ca ca dẫn muội đi ăn đồ ngon nhé.

Kiếp này Tô Tín có tướng mạo không tồi, là một thiếu niên 16, 17 tuổi tuấn tú, tuy không thập toàn thập mỹ nhưng mỗi khi cười lại rất đẹp.

- Hình Nhi sẽ ngoan. Tô Hình Nhi gật đầu, lặng lẽ nuốt nước bọt.

Trước kia ca ca thường dẫn cô đi ăn mì thập cẩm của Vương Bà nấu trên đường, nhưng gần đây ca ca rất lâu rồi không dẫn cô đi.

- O? Tô Tín nguoi thể mà vẫn chưa chết sao? Mạng lớn đấy nhì.

Hai người mặc trang phục võ sĩ ngắn sạch sẽ, trước ngực thêu hình một con chim ưng lác lư đi đến, khuôn mặt tỏ vẻ kinh ngạc.

Tô Tín lãnh đạm nhìn hai tên đó, cậu vốn chẳng lạ gì bọn chúng, đáng lý nên nói rằng ba ngày trước, họ vẫn là huynh đệ cùng kẻ vai sát cánh chiến đấu!

Phi Ứng bang là một trong những tam bang tứ hội của Thường Ninh phủ, ngoài bang chủ ra, còn có ba đường chủ.

Mà dưới ba đường chủ này là hơn mười đại đầu mục và hơn năm mươi tiểu đầu mục.

Lần trước tác chiến với Thanh Trúc bang, đại đầu mục đã hạ lệnh lần này ai giết được nhiều người nhất, sẽ được làm tiểu đầu mục, có thể quản lý cả một con đường.

Tô Tín tuy trẻ tuổi, nhưng tay chân lại có phần mạnh bạo, nhờ vào việc ra tay tàn độc không sợ chết, vừa xông ra đã giết ba bang chúng Thanh Trúc bang, một lúc sau lại chặn được phía trước.

Nhưng không ngờ sau cùng lại bị Luru Tam Dao người mà cậu luôn coi như đại ca đột nhiên dẫn mấy người đang cùng cậu chiến đấu rút lui, để lại mình cậu rơi vào trong vòng vây của Thanh Trúc bang, bị đánh đến chết.

- Luru Tam Dao giờ được lên làm tiểu đầu mục rồi chứ? Hắn dựa vào việc bán rẻ huynh đệ để ngồi lên vị trí đó mà không sợ bóng mờ sao?

Nếu Tô Tín không bị phản bội, với chiến công của cậu, người được làm tiểu đầu mục phải là cậu mới đúng.

Một tên trong đó nhún vai nói:

- Tô Tín, cậu quá nổi trội, trận đó cậu giết được nhiều người nhất, nếu cậu không chết, tam ca sẽ không được làm tiểu đầu mục.

“Ha ha.” Tô Tín bỗng cười nhẹ, không hiểu là vì sao, khi hai tên đó nghe tiếng cười của Tô Tín lại cảm thấy lạnh toát thân.

- Từ lúc ta mới vào Phi Ứng bang thì đã cùng Luru Tam Dao hấn lộn, bao nhiêu năm nay, ta luôn đối xử với hắn như đại ca mình! Dù cho cuối cùng chiến công ta cao nhất, nhưng vị trí tiểu đầu mục này ta vẫn sẽ nhường cho hắn!

- Ha ha, biết người biết mặt không biết lòng, chỉ có người chết mới là an toàn nhất.

Tên kia rút con dao găm từ hông ra, nham hiểm nói:

- Lão tứ phí lời với hắn làm gì? Nhân lúc tiểu tử này đang trọng thương cứ thẳng tay giết hắn đi! Hắn mà sống, trước sau gì cũng bắt lợi cho danh tiếng của tam ca, còn cả muội muội hắn, tuy còn nhỏ, nhưng bán vào Dương Châu phủ làm hạ nhân cũng có thể kiếm được chút bạc!

Nhìn tên kia rút dao ra, những người qua lại ở Trường Lạc phường không chút gì tỏ vẻ kỳ lạ, ngược lại còn thấy hứng thú đứng lại nhìn.

Giang hồ đúng thật tàn khốc, đặc biệt là đối với những người xuất thân bản cùng thì càng đúng như vậy.

Mỗi ngày đều có người bang hội chém giết cướp bóc, chết một hai người chẳng phải là chuyện gì lớn, dù sao cũng đều là mạng hèn mọn, quan phủ cũng không muốn đếm xia.

Tô Tín loạng choạng đứng dậy, cơ thể còn có chút yếu ớt.

- Hình Nhi, nhắm mắt lại.

Tô Hình Nhi lo lắng nhìn Tô Tín, cô biết ca ca định làm gì, nhưng vẫn nghe lời nhắm mắt lại bởi vì cô tin ca ca mình.

Tên kia cười khinh thường nói:

- Sao, nguoi còn muốn ra tay? Bộ dạng nguoi hiện giờ, còn nghĩ mình là Tô Tín trước kia có thể một mình đấu với ba tên lực sĩ mà không thua hay sao? Đến binh khí nguoi còn không có, lấy gì đấu với ta? Chỉ dựa vào miếng thép trong tay nguoi sao?

- Nó không phải miếng thép mà là kiếm.

Ngữ khí của Tô Tín vô cùng lãnh đạm, dường như là đang trần thuật một sự thật.

- Nó mà cũng gọi là kiếm sao? Ha ha ha! Đừng đùa nữa!

- Có thể giết người thì đó chính là kiếm!

Tay trái Tô Tín bỗng nhiên cử động, đâm ra một kiếm, miếng thép bị cười nhạo kia đã đâm ngay vào cổ họng tên kia.

Kiếm Kinh Vô Mệnh là kiếm giết người! Không có đường kiếm đẹp, chỉ có kỹ xảo giết người đơn giản nhất.

Kiếm của cậu không phải võ công mà chỉ có kỹ năng giết người đơn thuần!

Tô Tín từ từ rút kiếm từ cổ họng tên kia ra, miếng thép đầy gỉ sét đã nhuộm sắc máu, trở nên yêu mị khác thường.

Giờ đây tất cả mọi người đều tin thứ trong tay Tô Tín đích thực là một thanh kiếm, một thanh kiếm có thể giết người!

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia màu đỏ như máu, không biết vì sao, lần đầu giết người cậu lại không chút do dự, nhìn máu tươi bắn ra, nhưng lại chẳng có chút gì gọi là không quen.

Có lẽ là vì sự dung hợp từ ký ức của hai kiếp nên dù kiếp này Tô Tín mới chỉ là một thiếu niên nhưng tay đã nhuộm máu.

- Giết người, dường như rất dễ dàng nhỉ.

Tô Tín rảy rảy những giọt máu trên kiếm, cứ như kiếp trước, cậu từng chết rất dễ dàng vậy.

Lão tứ bên cạnh đã sợ mất mật.

Quen biết Tô Tín nhiều năm nay, biết rằng hắn đánh đấm rất tốt nhưng lại chưa bao giờ thấy loại kiếm pháp khủng khiếp như vậy!

Tô Tín chỉ mới dùng một tay, kiếm đó đã đâm vào cổ họng, đơn giản, trực tiếp, khủng khiếp vô cùng!

Lão tứ không chút do dự, lập tức quay người bỏ chạy, nhưng hắn đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu mát lạnh, tóc mình không biết từ lúc nào đã bị Tô Tín cắt xuống!

- Còn chạy nữa, ta sẽ giết luôn ngươi.

Lão tứ quay người lập tức quỳ rạp xuống trước Tô Tín, vừa dập đầu vừa kinh sợ nói: “Chuyện lần trước thực sự không liên quan đến ta, đều do Lư Tam Dao một mình quyết định! Nể tình bao năm nay ngươi tha mạng cho ta đi!”

- Đứng lên!

Lão tứ sợ đến nỗi vội vàng bò dậy, chẳng dám thở mạnh.

- Đưa hết bạc trên người ngươi cho ta.

Lão tứ vội vàng moi hết bạc vụn trên người mình ra cho vào tay Tô Tín.

- Lôi hắn về giao cho Lư Tam Dao, nói với hắn rằng, thứ hắn nợ, Tô Tín ta sẽ tự mình tìm đến hắn để đòi lại.

Khuôn mặt Tô Tín không có bất cứ biểu cảm gì, không có sự tàn độc hay phẫn nộ, nhưng chỉ như vậy thôi cũng làm lão tứ lạnh người.

Lão tứ vội vã kéo thi thể đi, nhanh chóng biến mất trong con ngõ.

Những người qua đường của Trường Lạc phường cũng vội vã rời đi.

Bọn họ từng thấy cảnh giết người, nhưng giết người dứt khoát nhanh gọn như Tô Tín, bọn họ nhìn thấy cũng kinh hồn bạt vía.

- Hình Nhi, mở mắt ra đi.

Tô Tín xoa đầu Hình Nhi nói:

- Đi rửa mặt, rồi ca ca dẫn muội đi ăn mì nạm bò.

Khuôn mặt Tô Hình Nhi bỗng hiện ra nụ cười vui tươi, đối với cô, chỉ cần có ca ca, chỉ cần có cái ăn thì cô đã thấy đầy đủ rồi.

Vương Bà mở quầy ở con đường này đã mấy mươi năm, từ nhỏ Tô Tín đã dẫn Tô Hình Nhi đến đây ăn mì.

Vương Bà chỉ bán ba loại mì, mì rau, mì thập cẩm và mì nạm bò.

Trước kia thỉnh thoảng Tô Tín mới dẫn Hình Nhi đến ăn một bát mì thập cẩm cho thỏa con thèm, chỉ vào dịp lễ mới gọi một phần mì nạm bò. Một phần đó, là để cho Hình Nhi ăn.

- Bà ơi, cho hai bát mì nạm bò.

Vương Bà mang lên cho họ hai bát mì nạm bò tươi ngon lên, đặc biệt còn bỏ thêm cho bát của Hinh Nhi mấy miếng thịt bò to.

- Bé ngoan, nhanh ăn đi.

Vương Bà vừa nói giọng Tương Xuyên, vừa nhìn Hinh Nhi há miệng to ăn mì nạm bò, cười đến nếp nhăn trên mặt sắp biến thành một đóa hoa.

- Vâng, cảm ơn Vương Bà.

Hinh Nhi vừa há to miệng ăn vội sợi mì, vừa nói cảm ơn Vương Bà không tròn chữ.

Tô Tín gấp thịt bò của bát mình qua cho Hinh Nhi, rồi há miệng ăn sợi mì.

Thức ăn theo vào bụng, Tô Tín cảm thấy sức khỏe mình đã hồi phục đôi chút, sức lực của cơ thể bị đói ba ngày đã hồi phục được hơn phân nửa.

Vì tu luyện nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo nên Tô Tín có một chút nội công, nhưng chút nội công này lại không đủ để hồi phục hoàn toàn sức lực của cậu.

Ăn xong bát mì, Tô Tín nhìn Hinh Nhi vẫn đang ăn ngón nga ngón nghiêng, liền xoa nhẹ đầu cô bé rồi nói với Vương Bà:

- Bà ơi, ta có chút việc cần làm, bà có thể giúp tôi trông coi Hinh Nhi một lúc không?

Vương Bà vẫy tay, thờ dài nói:

- Con à, giang hồ hiểm ác, đừng quên rằng con còn có một tiểu muội ngoan ngoãn này nữa nhé.

Tô Tín nhìn Vương Bà cười, giang hồ hiểm ác, còn có thể ác hơn lòng người không?

- Hinh Nhi ngoan, cứ ở chỗ Vương Bà ăn mì nhé, tối ca ca sẽ về.

Tô Hinh Nhi phồng má, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trời muốn diệt vong, tất khiến cho điên cuồng

Thường Ninh phủ có bốn mươi chín phường, Trường Lạc phường tuy là phường nghèo nhất, nhưng cũng không phải hoàn toàn là khu dân nghèo, ít nhất có một con đường không tồi, nó gọi là Khoái Hoạt Lâm.

Nghe tên rõ ý, Khoái Hoạt Lâm chính là nơi mang lại sự vui sướng cho con người. Trên con đường nhỏ bé ấy, sông bạc, tửu lầu, thanh lâu, nhà trọ cả thảy hơn một trăm nhà.

Chỉ dựa vào con đường Khoái Hoạt Lâm này đã có thể nuôi sống mấy mươi bang chúng của Phi Ứng bang. Nếu không có nó, chi e là Phi Ứng bang sẽ rút ngay ra khỏi Trường Lạc phường.

Chỉ vì một nơi nghèo như vậy mà tranh đấu với Thanh Trúc bang, Phi Ứng bang nghĩ cũng cảm thấy lỗ vốn.

Lúc này trong thanh lâu lớn nhất Khoái Hoạt Lâm là Túy Nguyệt lầu, Lưu Tam Đào đang lìm đim mắt hưởng thụ việc được hai cô nương xoa bóp trong lúc nghe mấy tên thuộc hạ báo cáo tình hình, sống những ngày tháng rất thoải mái.

Năm nay Lưu Tam Đào đã hơn ba mươi tuổi, lăn lộn giang hồ hơn mười năm mới leo lên được cái chức tiểu đầu mục, vậy cũng coi là không dễ dàng gì.

Dù vị trí hiện tại hắn có được cũng không phải bằng cách quang vinh gì.

Nhưng đây là chốn giang hồ, tuy đám người bọn họ chỉ là người giang hồ cấp bậc thấp nhất nhưng lại có một quy tắc phổ biến, đó là kẻ thắng làm vua.

Lưu Tam Đào hắn tuy đủ xấu, đủ ác, thậm chí xuất chiến trận đầu đã dùng ba đao chém chết một tên trong bang địch, đoạt được danh hiệu Lưu Tam Đào, nhưng hắn lại không phải võ sĩ, đến một chút công phu bản thân cũng không có.

Chính vì thực lực nên mười năm nay hắn chỉ luôn làm việc ở cấp thấp nhất trong Phi Ứng bang.

Nhưng điều này cũng không phải hoàn toàn không có mặt tốt, ít nhất ở cấp thấp trong Phi Ung bang hấn giao thiệp rộng, cũng có giao tình với một số tiểu đầu mục và đại đầu mục.

Nếu không thì sau khi hấn hãm hại Tô Tín, thứ đội hấn có lẽ không phải là chức tiểu đầu mục mà đã bị xử phạt theo bang quy.

- Trần ca chơi ở sông bạc sao rồi?

Luru Tam Đao lẩn một cặp bi sắt trong tay, hỏi nhạt.

Loại bi này là hấn học được từ tổng bộ đầu Thiết Vô Tình của Đông Thập Nhị phường Thường Ninh phủ, hấn cảm thấy thứ này mang lại khí thế cho mình.

Tên thuộc hạ kia mặt ủ mảy ê đáp:

- Trần ca đã thua ở sông bạc hơn mấy trăm lượng, vừa rồi sông bạc lại cho ông ấy vay thêm một trăm lượng.

Luru Tam Đao không thèm để ý khua tay:

- Thua nhiều ít gì cũng tính vào chỗ ta, nói với lão Hoàng của sông bạc, miễn cho tiền tháng sau.

Tên thuộc hạ kia dè dặt đáp:

- Nhưng số tiền một tháng mà sông bạc phải nộp chỉ có năm mươi lượng, hơn nữa lão Hoàng còn nói, trước kia khi Thanh Trúc bang còn quản lý, tiền thuế chỉ có ba mươi lượng.

Bịch!

Luru Tam Đao ném mạnh bi sắt trong tay xuống đất, làm hai cô nương xinh đẹp sau lưng hấn sợ đến biến sắc.

- Giờ ta quản ở đây!

Về mặt Luru Tam Đao vô cùng đáng sợ.

- Về nói với lão Hoàng, sau này tiền thuế mỗi tháng tăng lên thành hai trăm lượng! Không nộp, cái sông bạc này không cần mở nữa!

- Vâng vâng! Tiểu nhân đi nói lại với ông ấy! Tên thuộc hạ kia lập tức quay ra chạy mất.

Không biết vì sao, từ khi lên làm tiểu đầu mục, người Luru tam ca hòa nhã dễ gần này lại thay đổi rất nhiều.

Luru Tam Đao nhặt bi sắt dưới đất lên, lại nằm trên ghế lẩn chúng, nhưng nằm chưa nóng chỗ, bên ngoài đã truyền đến âm thanh huyền ảo.

- Chuyện gì thế? Luru Tam Đao bức bối hỏi.

- Đại ca! Lão ngũ chết rồi!

Một bang chúng trên mặt có vết sẹo chạy vào nói nghẹn ngào.

- Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng phải lão ngũ và lão tứ cùng đi ra ngoài sao? Chẳng lẽ là do người Thanh Trúc bang làm?

Luru Tam Đao đẩy mọi người ra, liền nhìn thấy trước cửa Túy Nguyệt lâu, lão tứ đang cõng lão ngũ - người bị Tô Tín một kiếm giết chết, ánh mắt thần thò nhìn hấn.

- Rốt cuộc vì sao lão ngũ lại chết?

Bang chúng thuộc hạ của hấn tuy nhiều, nhưng đa số đều là người mới vào sau khi hấn lên làm tiểu đầu mục, những người thực sự trung thành và theo hấn mấy năm nay chỉ có năm huynh đệ này.

- Tam ca! Là Tô Tín giết lão ngũ!

- Tô Tín!

Cái tên mà Luru Tam Đao không muốn nghe nhất lúc này.

Bang phái giang hồ tuy làm xấu chính đạo vô lâm nhưng cũng biết nói nghĩa khí.

Luru Tam Đao dựa vào việc hãm hại huynh đệ để đoạt được vị trí này, tuy đã ngồi vững nhưng khó tránh bị người đời đàm tiếu.

- Không thể nào! Tô Tín lúc đó đã bị người Thanh Trúc bang đánh chết không còn hơi thở nữa, giờ chưa chết nhưng cũng sắp rồi, sao có thể giết được lão ngừ?

Lão tứ thân nhiên đáp:

- Là thật đấy! Tô Tín chỉ dùng một kiếm đã giết được lão ngừ! Không! Không thể nói là hắn dùng kiếm, mà chỉ có thể nói đó là một miếng sắt! Hắn còn nói thứ tam ca nợ hắn, hắn sẽ đích thân đến tìm huynh đòi lại!

Nghe đến câu này, Luru Tam Dao đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh chạy lên đỉnh đầu.

Nhìn quanh một vòng, Luru Tam Dao hét lớn:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Cút hết cho ta!

Người đứng xem cảnh tượng trong Túy Nguyệt lâu ngay lập tức đều tản đi hết.

- Nhanh mời Trần ca tới đây cho ta.

Trần ca vốn có tên là Trần Đáo, hơn bốn mươi tuổi, tuy hắn chỉ là bang chúng bình thường của Phi Ứng bang nhưng thân phận khác của hắn đó là nghĩa tử của một trong mười ba vị đại đầu mục ở Phi Ứng bang - Nhất Hồ tam gia.

Được một thân công phu chân truyền Thiết Sa Chương của Hồ tam gia, những tiểu đầu mục bình thường không phải là đối thủ của hắn.

Lần này Luru Tam Dao mời Trần Đáo đến ăn nhậu chơi bạc tốn mấy trăm lượng bạc, chính là vì muốn hắn giúp nói tốt mấy câu trước mặt Hồ tam gia để vị trí của mình vững chắc hơn.

Thuộc hạ đã mời được Trần Đáo đến, nhưng hắn tỏ vẻ bức mình ngồi xuống chỗ lúc trước của Luru Tam Dao rồi nói:

- Chuyện nào là sao đây? Ta đang cao hứng đánh bạc bên kia.

Luru Tam Dao chẳng may chú ý đến sự vô lễ của Trần Đáo, ngược lại còn cười trừ:

- Trần ca, chuyện là thế này, thuộc hạ của ta bị người ta giết, một chiêu kết liễu, vì vậy muốn nhờ huynh đến xem thử, coi thực lực hắn thế nào.

- Người Thanh Trúc bang sao?

Ở nơi như Trường Lạc phường này vốn sẽ chẳng có người của bang khác đến, khả năng duy nhất, chính là Thanh Trúc bang vừa thất bại trong trận đại chiến vừa rồi dưới tay bọn họ.

- Không phải, là người của Phi Ứng bang chúng ta. Luru Tam Dao tỏ vẻ khó xử.

- Người của mình? Hừ, đến thuộc hạ của mình mà người cũng quản không được sao?

Trần Đáo nhíu mày nhìn Luru Tam Dao, dường như nghĩ ra chuyện gì đó, ngạc nhiên hỏi:

- Là tên Tô Tín sao? Người bị người đoạt chức?

Luru Tam Dao xấu hổ gật đầu, dù sao chuyện bán rẻ huynh đệ là chuyện nói ra khó nghe.

Trần Đáo nhún vai không quan tâm, dù sao thì hắn cũng là loại người giúp xử lý chuyện và lấy tiền thù lao.

Thi thể lão ngừ được đưa đến, Trần Đáo ngồi xổm xuống bắt đầu xem xét tỉ mỉ.

Nhìn vết thương do kiếm trên cổ lão ngừ, ánh mắt Trần Đáo bỗng thu lại.

- Trần ca, sao vậy? Nhìn thấy gì rồi?

Luru Tam Ca hỏi tới tấp.

- Cao thủ! Một cao thủ dùng kiếm!

Trần Đáo thận trọng nói:

- Một kiếm chí mạng, mũi kiếm chính xác cắt đứt cổ họng, thậm chí không xê xích một chút nào, khả năng khống chế kiếm của người này đã đạt đến trình độ khủng khiếp, trước kia tên Tô Tín này khi còn là thuộc hạ của người đã mạnh như vậy sao?

Luru Tam Dao hoang mang nói:

- Tiểu tử này lúc đó đúng là rất biết đánh đấm, nhìn hấn yếu đuối vậy thôi nhưng lại có sức mạnh, cộng thêm ra tay tàn độc bán mạng, một mình đấu với ba tráng sĩ không thành vấn đề, nhưng ta chưa nghe qua hấn biết dùng kiếm.

- Vậy thì hơi lạ, với thủ pháp như vậy, không phải là người luyện kiếm hơn mười năm tuyệt đối không thể làm được vậy.

Trần Đáo ngồi dậy, tay lẫn hai viên bi của Lưu Tam Dao.

- Chẳng lẽ Tô Tín này từng học nội công?

Lưu Tam Dao đột nhiên nói.

Trần Đáo cười giễu cợt:

- Ngươi cho rằng ai cũng có tư cách học nội công sao? Chỉ có võ sĩ đạt cảnh giới hậu thiên thực sự mới biết nội công thôi, Phi Ưng bang chúng ta chỉ có bang chủ và ba vị đường chủ mới là võ sĩ cảnh giới hậu thiên. Ngươi cho rằng đây là đâu chứ? Đây là Thường Ninh phủ, không phải là Thịnh Kinh thành khắp nơi đều có võ sĩ, chúng ta ở đây chỉ được coi là người đi lại trong giang hồ thôi, còn nói nội công, ngươi xem kịch nhiều quá rồi phải không?

Lưu Tam Dao cười trừ:

- Là tiểu đệ kiến thức nông cạn, vậy Trần ca, huynh định đối phó thế nào với Tô Tín này?

- Kiếm đâm nhanh hay chính xác ra sao cũng có ích gì? Sức mạnh mới là điều cơ bản! Một nghìn lượng bạc trắng, ta giúp ngươi giải quyết Tô Tín này, đồng thời sẽ đảm bảo với nghĩa phụ là Tô Tín cầu kết với Thanh Trúc bang, giúp ngươi thoát khỏi lời đồn hãm hại huynh đệ.

Trần Đáo vừa lẫn bi của Lưu Tam Dao vừa nói.

- Được! Giờ đệ đi chuẩn bị bạc!

Lưu Tam Dao cắn răng đồng ý.

So với bạc, mạng vẫn quan trọng hơn, một nghìn lượng tuy nhiều, nhưng có thể mạnh tay thu thêm với các tiệm ở Khoái Hoạt Lâm này, một tháng cũng đủ bù lại rồi.

- Tốt lắm! Lưu Tam Dao, rất nhanh thôi ngươi sẽ biết, một nghìn lượng này của ngươi không mất oan uổng.

Trần Đáo ném bi lại rồi đứng dậy, trên viên bi được đúc từ sắt đó, bỗng hiện ra năm ngón tay rõ ràng!

Lúc này Tô Tín đang làm gì nhỉ? Hấn đang ăn bánh bao.

Vừa đi đến Khoái Hoạt Lâm, cậu cảm thấy mình lại đói, thế là liền tìm một quán ven đường, gọi mấy cái bánh bao để ăn.

Khí huyết võ sĩ tràn trề, vì vậy lượng thức ăn cần cũng rất nhiều, cộng thêm Tô Tín vừa tu luyện nội công, càng cần tiêu hóa tinh hoa trong thức ăn để chuyển hóa thành nội lực.

Có một số cao thủ, ngày ăn cả một con bò là chuyện rất bình thường, đương nhiên họ cũng có thể một tháng không ăn không uống.

Ăn xong màn thầu, Tô Tín bỗng nhớ ra hôm nay còn một lần rút thưởng chưa dùng đến.

Tập trung tâm trí xong, Tô Tín liền xuất hiện trong không gian hệ thống.

- Hệ thống, hôm nay tôi còn một lần rút thưởng đúng không?

Hệ thống nói:

- Đúng vậy, kí chủ còn có một cơ hội rút thưởng sơ cấp, xác nhận muốn rút?

- Tôi rút.

Tô Tín nói không chút do dự.

Tuy rút thưởng sơ cấp hơi vô bổ nhưng ngộ nhờ vận may tìm đến, lần nữa rút được một bộ công pháp hay võ kỹ thì cũng không tồi.

Nhưng lần này rõ ràng Tô Tín không được vòng hào quang may mắn bao phủ, kim chỉ vòng quay đã qua khỏi công pháp, chuyển đến ô đơn được.

- Chà! Có khác so với tưởng tượng, nếu được binh khí thì hay rồi.

Giờ Tô Tín vẫn đang dùng thanh kiếm bằng mảnh sắt, có chút khó coi.

Số bạc cậu lấy từ tay lão tứ cũng có thể mua được một thanh kiếm dài bằng tỉnh cang, nhưng đều là loại hàng bình thường, dùng cũng gần giống như mảnh sắt này.

- Chúc mừng kí chủ rút được một viên Dưỡng khí đan 1 thứ phẩm, đánh giá nửa sao.

Tô Tín nhếch mép, Dưỡng khí đan 1, còn là thứ phẩm, nghe tên đã biết chẳng phải thứ gì tốt.

Sau khi ra khỏi hệ thống, viên Dưỡng khí đan 1 thứ phẩm đó giờ đang nằm trong tay Tô Tín, nhưng không có hình cầu mà là một đồng không theo quy tắc nào, nhìn chẳng thể tin được.

Tô Tín há miệng cho vào rồi nuốt xuống, đột nhiên cảm thấy nội lực trong người mình tăng gấp đôi.

Đừng nghĩ rằng gấp đôi rất nhiều, Tô Tín mới chỉ tu luyện nội công một ngày thôi, nên nội lực trong người chỉ có một luồng nhỏ, dù có tăng gấp đôi, cũng vẫn là luồng nhỏ đó mà thôi.

Nói tóm lại, Dưỡng khí đan 1 thứ phẩm này chỉ có thể tăng nội lực mà Tô Tín tu luyện trong một ngày, thuộc loại có còn hơn không mà thôi.

Vừa đứng lên, trong đầu Tô Tín vang lên giọng nói của hệ thống:

- Nhiệm vụ hệ thống đã mở, bây giờ sẽ gửi đi nhiệm vụ. Nhiệm vụ của tân thủ: Trong vòng ba ngày giết được Lưu Tam Dao, đồng thời trở thành tiểu đầu mục Phi Ứng bang. Thưởng nhiệm vụ: 10 điểm phản diện, 1 viên Dưỡng khí đan 1. Phạt thất bại: Mất một cánh tay.

- Hình phạt thất bại nhiệm vụ của tân thủ nặng như vậy sao? Nhưng tính ra nhiệm vụ cũng đơn giản.

Tô Tín ném đi một miếng bạc vụn, đi thẳng về hướng Khoái Hoạt Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ta thuận tay phải hơn

Bên ngoài Túy Nguyệt lâu, Tô Tín nhìn những kiến trúc hiện vẻ vô cùng xa hoa với rường cột chạm trổ, điểm xuyết vàng ròng mà chép miệng thờ dài.

So với khu bình dân của Trường Lạc phường ở đây rõ ràng giống như một thế giới khác vậy.

- Đứng lại! Ở đây đã được Phi Ứng bang bao hết, đi nơi khác chơi đi.

Nhìn thấy Tô Tín định vào Túy Nguyệt lâu, một bang chúng trẻ tuổi của Phi Ứng bang liền chặn ngay trước mặt cậu.

Tô Tín nói:

- Ta đến để tìm Lưu Tam Dao.

- To gan! Tên của tam ca là để người tùy tiện gọi hay sao?

Tên bang chúng quát lên, nhưng ngay sau đó mồ hôi lạnh của hắn cũng chảy theo xuống.

Thanh kiếm bằng mảnh sắt buồn cười của Tô Tín không biết từ lúc nào đã chia ra hướng ngay vào cổ của hắn!

- Giờ ta vào được rồi chứ?

Tên bang chúng đó vội vã gạt gạt đầu, chỉ sợ Tô Tín sẩy tay một kiếm đâm vào cổ họng của hắn.

Từ từ thu kiếm lại, Tô Tín thản nhiên nói:

- Làm người nên biết khiêm tốn một chút, chỉ là một tiểu đầu mục nhỏ bé, đâu ra nhiều thói xấu như vậy, phô trương như thế là để dọa ai chứ?

Đi vào bên trong Túy Nguyệt lâu, sự phô trương mà Lưu Tam Dao bày ra càng nhiều hơn so với tưởng tượng.

Sau khi trở thành tiểu đầu mục, Lưu Tam Dao thu nạp dưới trướng của mình sáu, bảy mươi bang chúng, lúc này đều tập trung cả ở Túy Nguyệt lâu, nhìn chăm chăm vào Tô Tín như hổ đói.

- Chà chà, Lưu Tam Dao, xem ra người ngồi cái ghế này cũng rất sướng nhỉ, uy phong quá đấy.

Những bang chúng kia của Phi Ứng bang bắt giác nhìn về hướng Luru Tam Đảo.

Chuyện hấn bán rế huynh đệ để ngồi lên cái chức tiểu đầu mục ít nhiều họ từng nghe qua, giờ đây khổ chủ đã tìm đến tận nhà, bọn họ muốn xem xem Luru Tam Đảo sẽ nói như thế nào.

Dù sao mọi người lẫn lộn trên giang hồ, vẫn coi trọng hai chữ đạo nghĩa.

Luru Tam Đảo làm như vậy sẽ bị mọi người khinh bỉ.

Nhưng mọi người rõ ràng đã đánh giá thấp mức độ vô sỉ của Luru Tam Đảo.

Trước sự chất vấn của Tô Tín, hấn nói như lẽ dĩ nhiên:

- Tô Tín, ngươi đừng oán hận ta, cái ghế này ta ngồi thích hợp hơn ngươi, ngươi còn trẻ nên sẽ không thể quản được nhiều người, còn ta ở Phi Ứng bang này đã hơn mười năm, huynh đệ bên dưới vô số. Hơn nữa vì vị trí này, ta đã mưu tính rất lâu, thế mà ngươi lại xông lên cướp đi mất thế nên đừng trách ta ra tay tàn độc! Đạo nghĩa giang hồ ư? Chỉ là để gạt trẻ con mà thôi!

Trần Đáo sau lưng Luru Tam Đảo với bộ dạng uể oải nói:

- Giết người thì giết đi, ngươi phí lời với hấn làm gì?

- Trần ca, hay là để đệ bảo thuộc hạ lên thử thăm dò thực lực của hấn trước rồi huynh mới lên?

Luru Tam Đảo nói nhỏ.

- Thăm dò quái gì! Nếu không vì một nghìn lượng bạc, để ta phải ra tay đối phó với một tên tiểu tử đã đủ mất mặt lắm rồi, nếu còn dùng cách thay nhau đánh, ngươi muốn cái mặt này của ta vứt đi đâu chứ? Ngươi nghĩ ta giống với Luru Tam Đảo ngươi đến mặt mũi cũng không cần nữa sao?

Lời Trần Đáo làm sắc mặt Luru Tam Đảo vừa giận vừa thẹn nhưng hấn lại không dám nói gì.

- Tiểu tử, ngươi chết cũng đừng trách ta, ta cũng chỉ lấy tiền rồi thay người khác trừ họa thôi, có trách thì trách ngươi xui xẻo, chạm trán với ta.

Trần Đáo đứng lên, khởi động hai tay, đôi tay thiết chương của hấn ánh lên đen bóng dưới ngọn đèn.

- Vậy sao? Nhưng ta cảm thấy người xui xẻo là ngươi mới đúng.

Khóe miệng Tô Tín hiện ra ý cười, nhưng ngay sau đó, kiếm của hấn đã đâm ra!

Thanh kiếm làm từ mảnh sắt gỉ sét cùng tốc độ nhanh chóng và góc độ khó lường được đâm ra, nhất thời làm Trần Đáo vô cùng kinh sợ.

Nhìn thấy vết thương của lão ngũ, hấn cảm thấy bản thân đã hiểu rõ thực lực Tô Tín nhưng theo đường kiếm mà Tô Tín đâm ra, Trần Đáo mới biết rằng mình đã đánh giá quá thấp Tô Tín!

Trong giây phút sinh tử, trực giác mười mấy năm chém giết của Trần Đáo phát huy tác dụng trong lúc nguy cấp ấy.

Lúc kiếm của Tô Tín suýt chút nữa đâm thẳng vào cổ họng hấn, chân phải Trần Đáo bỗng giẫm mạnh hạ xuống, nền gạch xanh bị giẫm vỡ nát, làm cho cơ thể hấn nghiêng về bên phải, mũi kiếm quét qua cạnh cổ họng hấn.

Vang lên tiếng “leng keng!”, thân kiếm của Tô Tín đã bị Trần Đáo nắm chặt trong tay.

Đôi tay hấn đột nhiên chuyển đen một mảng, phát ra ánh kim.

Thiết Sa Chương đã tu luyện đến đỉnh cao có thể làm sắt tan đá nát thì một thanh kiếm thép chẳng thể nào sát thương được hấn.

Trần Đáo thở ra một hơi dài, miệng để lộ nụ cười:

- Đường kiếm quá nhanh, quá tàn độc! Nhưng sức mạnh của ngươi, vẫn còn quá... ặc!

Hấn chưa nói hết đã dừng lại, không phải là hấn không muốn nói, mà là cổ họng hấn đã bị Tô Tín đâm xuyên!

Cổ họng Trần Đáo bị một chiếc đũa cắm vào, chỉ là một chiếc đũa bình thường, nó chính là chiếc đũa Tô Tín tiện tay lấy trộm lúc ăn mần thầu vừa nãy.

Kiểm Kinh Vô Mệnh là kiếm tay trái, góc độ xuất kiếm gian xảo âm độc.

Nhưng thực ra Tô Tín giỏi nhất vẫn là dùng kiếm tay phải!

Vừa rồi Tô Tín đã dùng tay phải để cắm chiếc đũa vào họng Trần Đáo, mọi người ở đó vẫn đang đứng đơ người.

Mọi người thường nghĩ rằng, một người đã đặc biệt luyện kiếm tay trái thì chắc chắn sẽ không luyện kiếm tay phải nữa, nhưng Kinh Vô Mệnh là một ngoại lệ và Tô Tín - người học kiếm pháp này cũng là ngoại lệ.

Luru Tam Dao nhìn Tô Tín với vẻ không tài nào tin được.

Trần Đáo vậy là đã chết? Người có thực lực cách xa các tiểu đầu mục bình thường thế mà đã bị Tô Tín giết chết chỉ sau hai chiêu?

Nhìn Tô Tín đi về phía mình, Luru Tam Dao lập tức kéo một bang chúng cạnh mình đẩy ra về phía Tô Tín, rồi hấn quay lưng bỏ chạy.

Tên bang chúng kia đang bị dọa cho sững sờ, đến khi hấn có phản ứng thì đã bị Luru Tam Dao đẩy về ngay trước Tô Tín!

Động tác của Luru Tam Dao làm cho tên bang chúng này gào thét chửi bới nhưng chỉ biết mở to mắt nhìn mình bị va vào người vị sát thần Tô Tín này.

- Thời khắc quan trọng lại bán rẻ huynh đệ của mình, Luru Tam Dao ngơ ngác quả nhiên giới chiêu này nhất.

Tô Tín một bước lao ra, tốc độ nhanh khủng khiếp, bỗng chốc đã lướt qua tên bang chúng đó, sau đó phóng ra một kiếm, trực tiếp găm hấn xuống đất.

Trong cơ thể cậu tuy chỉ có một chút nội lực, nhưng dù là sức mạnh hay tốc độ thì đều đã tăng lên không chỉ một phần, Luru Tam Dao muốn chạy trốn trước mặt cậu, rõ ràng là tìm chỗ chết.

Từ từ bước đến trước mặt Luru Tam Dao, Tô Tín rút thanh kiếm trên người ra, quay đầu nói với mọi người:

- Sau khi Luru Tam Dao chết, ở đây sẽ do ta quản lý, ai đồng ý, ai phản đối?

Bị Tô Tín nhìn, đa số người của Phi Ứng bang ở đây đều có cảm giác không rét mà run.

- Tô Tín! Ngươi thật to gan! Trần Đáo là nghĩa tử của Hồ tam gia, tam ca là tiểu đầu mục mà bang chủ cất nhắc, ngươi lại dám giết họ trước mặt mọi người, đúng là coi thường bang quy! Ngươi cứ đợi chịu phạt đi!

Một tên to khỏe nhảy ra quát mắng Tô Tín.

Tuy miệng hấn nói toàn là đại nghĩa hào hùng, nhưng hai chân lại run lẩy bẩy, hòng dùng bang quy để hù dọa Tô Tín.

- Đúng vậy! Dù tam ca có phạm sai lầm thì cũng có bang quy xử lý, lúc nào đến lượt Tô Tín ngươi tự ý ra tay?

- Còn chuyện ngươi giết Trần Đáo nghĩa tử của Hồ tam gia, ngày mai cứ chờ chết đi!

Lại có thêm hai tên nhảy ra, trong giây lát lại có chút khí thế khảng khái.

- Hóa ra là Tôn lão đại, xem ra năm huynh đệ các ngươi đúng thật nghĩa nặng tình thâm với Luru Tam Dao, vậy thì, hôm nay các ngươi hãy cùng xuống bầu bạn với hấn luôn đi!

Thanh kiếm trong tay Tô Tín lần nữa đâm ra, mũi kiếm quét qua cổ họng Tôn lão đại, bắn ra một dải máu.

Hai tên còn lại hét lên một tiếng, lập tức bỏ chạy ra ngoài.

Bước chân Tô Tín uyển chuyển, nhưng vô cùng nhanh nhẹn, chỉ dùng hai ba bước đã đuổi kịp chúng, một kiếm một tên, giải quyết gọn cả hai.

Lúc trước năm người bọn họ kết nghĩa rồi cùng theo Luru Tam Dao, giờ đã bị Tô Tín giết bốn, còn một tên, đó chính là lão tứ - người vác thi thể lão ngũ về báo tin.

Vừa rồi cũng chỉ có hấn không dám đứng ra phản bác Tô Tín, bởi vì hấn sớm đã bị đường kiếm giết chết lão ngũ của Tô Tín dọa cho kinh hồn bạt vía!

Nhìn thấy ánh mắt Tô Tín hướng về phía hấn, lão tứ quỳ sụp xuống đất, nước mắt chảy ròng ròng nói:

- Tô Tín đại nhân ta biết sai rồi! Ta biết sai thật rồi! Chuyện bán rẻ ngươi lúc đó đều do Tôn lão đại và Luru Tam Dao quyết định, ta thật sự là bị ép không biết phải làm sao! Bọn họ giờ đã chết cả rồi, ngươi tha mạng cho ta đi!

- O, làm người cần nói nghĩa khí. Ngươi nói như vậy, bốn huynh đệ kết nghĩa của ngươi sẽ đau lòng đấy, vẫn là ngươi nên đích thân xuống bầu bạn cùng bọn họ đi.

Kiếm sát đâm ra, lão tứ đến dùng tay che cổ họng cũng không tác dụng, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi từ từ ngã xuống.

- Giờ thì, còn ai phản đối nữa không?

Tô Tín rút kiếm về, khỏe miệng mang ý cười hỏi.

Hơn sáu mươi bang chúng đột nhiên run lên, vội vã đồng thanh nói:

- Bái kiến Tô lão đại!

Giết người vốn không đáng sợ, tay bọn họ cũng đều từng nhuộm máu, nhưng thứ bọn họ sợ chính là sự điên cuồng trên người Tô Tín!

Hắn dám giết Lư Tam Dao, cũng giết cả nghĩa tử của Hồ tam gia Trần Đào.

Năm huynh đệ Tô lão đại hẳn cũng bị giết, đến lão tứ cuối cùng đã cầu xin tha mạng mà hắn cũng không bỏ qua, giết người cứ giống như giết gà vậy!

Trong mắt những bang chúng này, người này đúng là một kẻ điên! Một kẻ điên không kiêng dè gì!

- Dừng dong! Kí chủ đã giết Lư Tam Dao thành công, hoàn thành 50% nhiệm vụ, hãy tiếp tục cố gắng.

Giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Tô Tín.

Tô Tín sửng người:

- Ta đã giết xong Lư Tam Dao, bang chúng ở đây đều đã tâm phục khẩu phục ta rồi, nhiệm vụ vẫn chưa được tính là hoàn thành sao?

Hệ thống nói:

- Chi tiết nhiệm vụ đó là giết Lư Tam Dao và trở thành tiểu đầu mục Phi Ưng bang, giờ cậu đã giết người thành công, nhưng vẫn chưa được bên trên Phi Ưng bang thừa nhận, vì vậy vẫn chưa hợp quy tắc, nên không tính là hoàn thành nhiệm vụ.

Tô Tín đột nhiên có chút tê buốt răng, nhiệm vụ này nghe qua thì đơn giản thì ra chỗ khó là nằm ở đây.

- Vài người qua đây, dọn đồng thi thể này đi cho ta.

Tô Tín trực tiếp ngồi vào vị trí trước kia của Lư Tam Dao.

Một bang chúng vội vã đứng dậy quát tháo:

- Còn đứng nhìn làm gì? Chưa nghe thấy lời Tô lão đại nói sao? Dọn dẹp đồng thi thể này, rồi lau chùi sạch vết máu dưới đất đi!

Tên bang chúng này nhìn cũng khoảng hơn ba mươi tuổi, có dáng vẻ đầu trâu mặt ngựa, chính là tên bang chúng vừa rồi bị Lư Tam Dao lôi ra chần chờ.

Tô Tín nhìn hắn, ánh mắt hiện lên chút hứng thú.

Vì bản thân vừa giết người liên tục nên giờ những bang chúng Phi Ưng bang này đều đang sợ hãi cậu, chỉ có người này dám bước ra nịnh bợ.

- Ngươi tên gì?

- Tiểu nhân tên Hoàng Bính Thành, nói thật, tiểu nhân sớm đã gai mắt bộ dạng tên Lư Tam Dao này, bán rẻ huynh đệ để trèo lên cái ghế này, thời khắc quan trọng lại hạ thủ với hạ nhân của mình, đó là cái thứ gì chứ!

Hoàng Bính Thành nhìn thi thể Lư Tam Dao với vẻ mặt hận thù rồi phi nhổ một bãi.

Tô Tín xua tay:

- Được rồi, sau này lúc ta không có ở đây, số bang chúng này sẽ do ngươi quản.

Nghe Tô Tín nói, Hoàng Bính Thành trở nên vui sướng, hẳn biết hắn đã cướp được!

Lúc trước khi Lư Tam Dao còn sống, hắn chỉ tin tưởng năm huynh đệ của mình, những người khác hoàn toàn không có quyền lợi gì.

Giờ Tô Tín ngồi vào vị trí này, bên cạnh đúng lúc chưa có ai giúp quản lý thuộc hạ ở dưới, thế là hắn lại gần đầu tiên, quả nhiên đối phương đã vui vẻ thu nạp mình.

Thu dọn xong đồng thi thể, Hoàng Bính Thành vui vẻ đi đến trước mặt Tô Tín, tỏ vẻ mặt nịnh bợ:

- Đại nhân, người còn cần dặn gì nữa không?

- Lư Tam Dao trừ bao nhiêu bạc?

Thứ mà bang phái khi lẫn lộn cần dùng nhất là gì? Chỉ một chữ, đó là tiền.

Bản thân tu luyện cần tiền, để nuôi sống anh em thuộc hạ, đương nhiên cũng cần tiền.

Hoàng Bính Thành e dè đáp:

- Một đồng cũng không còn.
- Quân một Khoái Hoạt Lâm lớn như vậy, mà giờ người nói với ta Luru Tam Dao một đồng cũng không có sao?

Tô Tín ném ra lời lãnh đạm, đột nhiên toàn thân Hoàng Bính Thành rét run.

- Thật sự là đã hết sạch! Luru Tam Dao vì lấy lòng Trần Đáo, đã đem hết tiền của tặng cho Trần Đáo đánh bạc, giờ e là trên người hẳn đến mười lượng bạc cũng không moi ra được.

Hoàng Bính Thành ủ dột giải thích, bỗng nhớ ra gì đó liền nói:

- Đứng rồi đại nhân, Luru Tam Dao còn có một nghìn lượng bạc, là hắn vừa thu được từ các cửa hàng trong Khoái Hoạt Lâm, chuẩn bị hiếu kính Trần Đáo, chúng ta giữ lấy hay trả cho các tiệm đó?
- Còn phải hỏi sao? Tiền này là do Luru Tam Dao vợ vét, liên quan gì đến ta? Ta dựa vào đâu để trả lại cho bọn họ?

Tô Tín nghiêng đầu một mắt nhìn Hoàng Bính Thành, tên này có chút chưa linh hoạt lắm, chuyện này mà còn phải hỏi sao?

- Vâng thưa đại nhân, có một chuyện không biết có nên nói hay không.

Hoàng Bính Thành đột nhiên do dự.

Tô Tín hươ tay, tỏ ý bảo Hoàng Bính Thành cứ nói tiếp.

Được sự cho phép của Tô Tín, Hoàng Bính Thành mới từ tốn nói:

- Đại nhân, lần này người giết Luru Tam Dao thì chẳng sao, chúng ta lẫn lộn trong bang phái, không đạo đức giả giống như những kẻ tông môn kia, nói thẳng ra thực lực là trên hết, tiểu đệ đoạt vị lão đại cũng không ít. Đặc biệt tên Luru Tam Dao bán rẻ huynh đệ để ngồi vào vị trí này, bản thân hắn không có chỗ đứng trong giới đạo nghĩa, người ra tay giết hắn, sẽ không có ai nói gì, nhưng việc người giết Trần Đáo, đây là tự chuốc họa lớn.

Trần Đáo chính là nghĩa tử của đại đầu mục Hồ tam gia trong bang chúng ta đấy. Hồ tam gia tuổi đã ngoài năm mươi, nuôi Trần Đáo hơn hai mươi năm, giờ mới chỉ bồi dưỡng hắn đến trình độ như hiện giờ. Hồ tam gia không có con cái nên muốn hắn là người tiếp quản thay thế. Giờ người giết hắn, e là rất khó qua được ải Hồ tam gia.

Tô Tín nghe xong, dùng ngón tay gõ vào mặt bàn nói:

- Đi tìm rồi mang tài liệu chi tiết liên quan đến Hồ tam gia đến đây cho ta, rồi đổi hết chỗ một nghìn lượng bạc đó thành ngân phiếu hết đi.
- Vâng, tiểu tử đi làm ngay.

Hoàng Bính Thành nhanh nhẹn chuẩn bị ngay những thứ mà Tô Tín nói.

Điều này không phải vì Hoàng Bính Thành trung thành bao nhiêu.

Mà là hắn giờ đã nương tựa vào Tô Tín, đương nhiên hy vọng cậu có thể ngồi vững vị trí này, nếu không chuyện hắn làm trước đó chẳng phải là phí hoài công sức hay sao?

Sau khi có tư liệu, Tô Tín xem hết một mạch, ngón tay lại gõ “cốc cốc” tiếp vào bàn.

Đây là thói quen xấu từ kiếp trước của cậu, khi suy nghĩ một chuyện gì đó, cậu sẽ ngồi một mình trong phòng làm việc và gõ vào bàn.

Một lúc sau, cuối cùng Tô Tín cũng đứng dậy:

- Đi, theo ta đến gặp Hồ tam gia.
- Sao... sao cơ!? Người muốn đi gặp Hồ tam gia?

Hoàng Bính Thành nuốt chút nữa bị lời của Tô Tín dọa cho sợ há hốc mồm.

Tuy giờ cách lúc Tô Tín giết Trần Đáo chỉ mới nửa canh giờ, nhưng chắc chắn Hồ tam gia bên đó đã biết chuyện.

Những bang chúng thuộc hạ của Luru Tam Dao đều là được thu nạp vào sao khi hắn lên làm tiểu đầu mục, đối với hắn chẳng có sự trung thành đáng tin nào, đương nhiên đối với một Tô Tín dựa vào việc giết người để ngồi vào vị trí này cũng vậy.

Giờ Hoàng Bính Thành dám chắc rằng đã có người ngầm đề lộ tin tức ra ngoài, báo cáo cho Hồ tam gia để mong có chút ít thưởng.

Theo hần nghĩ, giờ cách tốt nhất là mang một nghìn lượng bạc của Tô Tín đi tìm những đại đầu mục khác, đưa số bạc đó cầu mong được bảo vệ.

Giờ mà đi tìm Hồ tam gia, khả năng lớn nhất sẽ là bị một chương giết chết!

- Sao, ngươi không muốn đi?

Hoàng Bính Thành cắn răng nói:

- Đi!

Dù sao hần cũng đang đứng về phía Tô Tín, nếu làm phản nữa thì chưa cần đến Hồ tam gia ra tay, e là Tô Tín cũng một kiếm giết hần ngay rồi.

Những bang chúng khác thờ ơ nhìn Tô Tín và Hoàng Bính Thành bước ra khỏi Túy Nguyệt lâu, tất cả bọn họ đều mang vẻ thản nhiên.

Bởi nếu như Tô Tín có thể sống sót quay về từ chỗ Hồ tam gia đó vậy mới xứng là lão đại của bọn họ, còn nếu chết ai mà biết hần là ngọn cỏ nào?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ngụy biện

Thường Ninh phủ có bốn mươi chín phường nhưng kỳ thực địa bàn thuộc Phi Ứng bang chỉ có bốn, trong đó có cả Trường Lạc phường đồ nát cùng cực.

Hồ tam gia là một trong mười ba đại đầu mục của Phi Ứng Bang, hơn nữa còn là người có thực lực mạnh, địa bàn của ông là một phần ba Thuận Ý phường.

So với Trường Lạc phường, Thuận Ý phường phồn hoa hơn rất nhiều, đường xá đông như trẩy hội, không giống như Trường Lạc phường, nước bẩn chảy quanh năm, cảnh tượng như một khu ổ chuột.

- Hồ tam gia có nhà cao cửa rộng ở Thuận Ý phường. Chẹp chẹp, khi nào chúng ta mới có được nhà cao cửa rộng để ở nhỉ.

Hoàng Bính Thành lộ vẻ ngưỡng mộ nói.

Hạng người thấp bé tận cùng trong bang phái như bọn họ, điều mong muốn không phải là trở nên có tiếng tăm mà chỉ là có thể yên ổn sinh sống.

Cổng nhà Hồ tam gia có hai bang chúng Phi Ứng bang canh gác, Hoàng Bính Thành vội vã nịnh nọt:

- Thì ra là Vương lão đại và Điền ca, hôm nay là phiên hai huynh canh gác sao? Làm phiên hai huynh đi báo giúp một tiếng, nói là Tô Tín của Trường Lạc phường cầu kiến.

- Tô Tín? Chính là tên đã giết Trần Đáo đó sao?

Hai tên kia nhìn Tô Tín với vẻ mặt nghiền ngẫm.

Hoàng Bính Thành khựng lại, quả nhiên như hần dự đoán, tin tức sớm đã truyền đến chỗ Hồ tam gia.

Nhưng chuyện ngoài dự đoán đó là hai tên kia không hề làm khó Tô Tín, chỉ nói nhạt:

- Hai người vào đi, Hồ tam gia đang đợi đấy.

Hoàng Bính Thành dẫn Tô Tín vào với vẻ hoài nghi, hai tên đằng sau lập tức đóng cửa lại.

- Lão Vương này, tiểu tử kia có ra khỏi đây nổi không nhỉ?

- Không biết. Nhưng nếu hần có thể ra khỏi đây được, trong Phi Ứng bang chắc chắn sẽ có chỗ cho hần!

- Vì sao? Vì hần đã giết Trần Đáo sao?

- Không, vì sau khi hần giết Trần Đáo xong còn dám đến đây. Dừng khí này, không tầm thường!

Trong đại sảnh, cuối cùng Tô Tín cũng gặp được Hồ tam gia nghe danh từ lâu.

Ngoài bang chủ Phi Ứng bang ra, có ba vị đường chủ, lần lượt là Hình Đường quản hình phạt, Thiện Sự Đường quản tài sản hậu cần, Chiến Đường quản chiến sự trong bang.

Ngoài bọn họ ra, còn có mười ba vị đại đầu mục quản nhân sự trong Phi Ứng bang, Hồ tam gia so ra là người mạnh trong số đó.

Hồ tam gia năm nay chỉ ngoài năm mươi nhưng dáng vẻ như gần đã sáu mươi.

Tóc đã điểm bạc nhiều, ông ấy đi theo bang chủ Phi Ứng bang từ rất sớm, là một trong những huynh đệ cùng lăn lộn gây dựng nên Phi Ứng bang.

Sau khi vào, đầu tiên Tô Tín chú ý đến đôi tay của Hồ tam gia.

Nhìn ông ấy không có gì lạ, dáng vẻ cũng giống như những người già bình thường khác.

Duy nhất chỉ có hai tay là xương cốt to lớn khác thường, đen sẫm màu ánh kim.

Tô Tín đã xem qua tài liệu về Hồ tam gia. Ông ấy tu luyện Thiết Sa Chưởng gần bốn mươi năm, công lực viên mãn, có thể chém bia đá nghiền vàng ngọc!

- Người chính là Tô Tín? Vừa giết xong nghĩa tử của ta còn dám đến gặp ta, to gan quá đấy!

Hồ tam gia lãnh đạm nói, tay trái ra sức nắm chặt tách trà, trong chốc lát nó đã vỡ vụn!

Hoàng Bính Thành phát run lấy bầy, suýt chút nữa bị dọa cho sợ quỳ sụp xuống đất.

Người cậy danh, cậy cậy bóng.

Tính khí vị Hồ tam gia này không tốt như vẫn tưởng.

- Không phải ta to gan, chỉ là ta biết rằng, Hồ tam gia ông sẽ không giết ta.

Tô Tín ngồi vào ghế, trên mặt không tỏ vẻ gì gọi là sợ hãi.

Hồ tam gia cười tức giận:

- Không giết ngươi? Ngươi có biết ta bồi dưỡng Trần Đáo lâu như thế nào không? Từ khi hán mười ba tuổi cho đến bây giờ, ròng rã hai mươi năm! Ta mất hai mươi năm bồi dưỡng ngươi kế thừa giờ bị ngươi một kiếm giết chết, ngươi nói ta sẽ không giết ngươi ư?

Ánh mắt Tô Tín nhìn thẳng vào Hồ tam gia, không hề có ý né tránh:

- Dù ta không giết Trần Đáo, cuối cùng sẽ có một ngày tam gia ông cũng tự tay giết hán!

Sắc mặt Hồ tam gia đột ngột thay đổi.

- Rốt cuộc ngươi có ý gì?

Tô Tín thân nhiên nói:

- Ý của ta chính là ý của Hồ tam gia ông, sự tồn tại của Trần Đáo đã uy hiếp đến ông, ta giết hán, có thể nói là đã giúp ông một việc lớn rồi.

- Ý của ta?" Sắc mặt Hồ tam gia đã ổn định lại:

- Vậy ngươi nói xem, ý của ta rốt cuộc là gì.

- Tam gia ông năm nay chỉ mới hơn năm mươi nhưng Trần Đáo đã gần bốn mươi. Ban đầu ông muốn bồi dưỡng Trần Đáo để làm người kế thừa, thực chất hán biểu hiện cũng không tồi.

Đến giờ Thiết Sa Chưởng cũng đã luyện đến cao nhất, thực lực thậm chí không thua kém những đại đầu mục khác là bao. Nhưng những điều này lại chẳng phải là chuyện gì tốt với ông, bởi vì hán trưởng thành quá nhanh! Khí huyết vô số dồi dào, còn với độ tuổi của ông, ít nhất cũng làm đại đầu mục thêm được mười năm.

Người đời được mười năm, nhưng Trần Đáo có thể đời được không? Rõ ràng có thực lực không thua kém gì các đại đầu mục khác, nhưng lại chẳng có thuộc hạ nào dưới trướng, hán cam lòng không?

Có lẽ tam gia cũng đã cảm nhận được? Ông đã sắp không áp chế được hán rồi. Địa bàn Phi Ứng bang lớn cũng chỉ từng đó, dù hán có thực lực của một đại đầu mục thì cũng không có địa bàn và thuộc hạ như những đại đầu mục khác! Lựa chọn duy nhất đó là để ông sớm về dưỡng lão. Ông xuống, hán lên!

Sau khi Tô Tín nói xong liền cầm tách trà trên bàn uống một ngụm, dáng vẻ bình tĩnh nhưng lại làm cho Hoàng Bính Thành giật mình sợ hãi.

Lão đại trước kia có đọc truyện sao? Câu chuyện ly kỳ như vậy mà cũng bịa ra được.

Chuyện này mà chọc giận Hồ tam gia, ông ta “thường” cho mỗi người một chương thì cả hai đều chết ở đây!

Nhưng chuyện ngoài dự đoán đó là Hồ tam gia không hề làm như Hoàng Bính Thành tưởng tượng, xông đến cho mỗi người một chương, mà đang nhìn chăm chăm vào Tô Tín, ánh mắt lóe lên vẻ kiên nhẫn!

Lúc hán còn trẻ như Tô Tín, vẫn chỉ có mỗi một bầu nhiệt huyết chỉ biết đánh đánh giết giết.

Còn màn phân tích vừa rồi của Tô Tín, thực sự như con sâu trong bụng ông ấy vậy, dường như nói hết ra những gì ông ta nghĩ.

Sự hiểu biết này không giống của một người mười sáu, mười bảy tuổi mà giống như của một người trung niên rành đời vậy.

Bởi ai nào ngờ kiếp trước Tô Tín cũng từng giờ những ngón nghề này ra để suy xét.

Bên dưới quản lý mấy trăm người, cậu có thể không hiểu kỹ thuật nhưng biết làm thế nào để suy xét người khác, nếu không vị trí đó đã không đến lượt cậu ngồi mấy năm.

Hồ tam gia nhìn Tô Tín, chính là lúc Hoàng Bính Thành sắp làm bậy ra quần, rồi bỗng cười phá lên.

- Hay! Hay lắm! Người Phi Ưng bang đều nói Tô Tín người thân thủ dũng mãnh, nhưng nếu là ta, thứ đáng để khen vẫn là đầu óc của người.

Hồ tam gia nhìn Tô Tín với ánh mắt thương thức:

- Nhưng chuyện này không dễ dàng bỏ qua như vậy được, người giết nghĩa tử của ta, dù sao cũng cần đền bù lại chứ?

Tô Tín không chút do dự quỳ một chân xuống đất, cung kính chấp tay nói:

- Hải nhi bá kiến nghĩa phụ!

Vừa nói, Tô Tín lập tức lấy ra ngân phiếu một nghìn lượng dùng hai tay dâng lên.

- Một nghìn lượng bạc tuy ít, nhưng lại là tâm ý của hải nhi, mong nghĩa phụ không chê cười.

- Được lắm! Tô Tín, ta quả nhiên đã không nhìn nhầm người.

Hồ tam gia đưa tay nhận lấy ngân phiếu, đặt bên cạnh bàn, sự tán thưởng càng nồng đượm hơn.

Đương nhiên ông không để tâm đến một nghìn lượng ngân phiếu đó, nhưng trẻ tuổi lại có năng lực, biết tiến biết lùi như vậy giờ rất khó gặp được.

Thực lực không đủ có thể luyện nhưng cơ mưu lại là thứ khó luyện được.

- Tô Tín, sau này Khoái Hoạt Lâm sẽ do người quản, thân phận của người ta sẽ báo lại với người của bang. Tuy người vừa lên làm tiểu đầu mục, thân thủ người không tồi, nhưng thuộc hạ bên dưới chỉ có những bang chúng bình thường. Chỗ ta có hai người trẻ tuổi thân thủ cũng tốt, sau này họ sẽ đi theo người.

Hồ tam gia đập tay, hai người trẻ tuổi từ ngoài vườn đi vào.

Hai người này một người hơn hai mươi tuổi, trên mặt không có chút biểu cảm nào, cứ như ai cũng thiếu nợ hán mấy trăm lượng vậy.

Người còn lại thì khoảng ba mươi tuổi, hoàn toàn ngược lại với người kia, nhìn ai cũng mang vẻ mặt hòa khí, cười híp mắt.

- Đây là Lý Hoại và Lý Cương, hai người họ theo ta cũng mấy năm rồi, thân thủ đều không tồi, vừa hay có thể giúp được người.

Lý Hoại chỉ nhìn Tô Tín rồi gật đầu với khuôn mặt lãnh cảm, còn Lý Cương cười híp mắt nói:

- Tô lão đại, sau này tiểu đệ sẽ cùng người lăn lộn kiếm cơm rồi.

- Lý huynh khách khí rồi, người là tiền bối của Phi Ưng bang ta nên theo học hỏi người mới đúng.

Tô Tín khiêm tốn nói, cậu không hề ngại thò cho rằng Hồ tam gia phái hai người này đến là để giúp cậu.

Đối với người vừa giết nghĩa tử của mình, còn phân tích suy nghĩ trong lòng mình rõ ràng thấu triệt, Hồ tam gia dù có đề phòng Tô Tín thế nào thì cậu cho rằng đây cũng là chuyện bình thường.

Nhưng chỉ dựa vào hai người này mà muốn khống chế Tô Tín, Hồ tam gia nghĩ cũng đơn giản quá.

- Được rồi, các ngươi lui trước đi, ta còn chuyện muốn nói với Tô Tín.

Hồ tam gia xua tay, Lý Hoại và Lý Cương lập tức đi ra ngoài.

Hoàng Bính Thành để lộ ánh mắt khâm phục với Tô Tín.

Vị lão đại này thật giỏi, chỉ vài câu mà đã giải quyết được chuyện này, hơn nữa còn có được Hồ tam gia làm chỗ dựa vững chắc!

Có nghĩa phụ là Hồ tam gia, địa vị Tô Tín trong Phi Ưng bang sẽ vững như bàn thạch.

Mà với cái danh bang chúng đầu tiên nương tựa vào Tô Tín, điều này cũng chứng minh Hoàng Bính Thành hẳn đã cược đúng!

Sau khi mọi người đều ra ngoài, Tô Tín cung kính hỏi:

- Nghĩa phụ, người còn có chuyện gì muốn căn dặn?

- Ngươi từng học nội công đúng không?

Câu hỏi của Hồ tam gia nhất thời làm Tô Tín kinh ngạc.

Theo tư liệu về ông ấy, trong Phi Ưng Bang chỉ có bang chủ và ba vị đường chủ là những võ sĩ tinh thông nội công, Hồ tam gia sao có thể nhìn ra được cậu biết nội công chứ.

Nhìn thấy vẻ chấn động của Tô Tín, Hồ tam gia hài lòng gật đầu:

- Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không cướp đoạt nội công tâm pháp của ngươi đâu, vì ta cũng biết nội công.

Tô Tín cẩn thận hỏi:

- Nhưng hải nhi nghe mọi người nói, trong Phi Ưng bang chúng ta chỉ có bang chủ và ba vị đường chủ có học qua nội công, nghĩa phụ và những vị khác, chỉ tinh thông một số công phu bên ngoài thôi.

- Bọn họ thì biết cái gì!

Hồ tam gia không ngại nói:

- Lúc đầu Phi Ưng bang chúng ta lập ra chỉ có khoảng ba mươi người, mấy người bọn ta hầu như đều là huynh đệ theo bang chủ đi lăn lộn tranh giành, bang chủ biết nội công, sao không chỉ cho bọn ta được chứ? Sự thật là giờ mười ba đại đầu mục Phi Ưng bang đều từng theo bang chủ học qua nội công. Nhưng võ công, không phải chỉ dựa vào việc khổ luyện cần cù là học được, mà còn cần có tư chất. Cơ thể người có cả thấy một trăm linh tám huyết đạo, luyện hóa ba mươi sáu huyết đạo là Hậu Thiên 1, luyện đến bảy mươi hai huyết đạo là Hậu Thiên 2, luyện đến một trăm linh tám huyết là Hậu Thiên Đại Viên Mãn. Chỉ khi đi hết cảnh giới Hậu Thiên, mới có thể xưng là võ sĩ thật sự, đáng tiếc lão phu dừng bốn mươi năm cũng chỉ luyện được ba mươi huyết đạo mà thôi.

Những điều Hồ tam gia nói thực sự Tô Tín chưa từng biết đến.

Nhưng bên trong “Toàn Chân Giáo nội công sơ cấp” mà cậu rút thưởng được có lẽ có những thứ này.

Nhưng thứ cậu vừa rút được đó, cơ bản chưa từng xem qua, mà chỉ dựa vào chút chân khí của mức tu luyện năm phần trăm hệ thống tặng để đi báo thù.

- Với uy lực Thiết Sa Chương của người, dù là võ sĩ Hậu Thiên 1, cũng không đấu lại được người.

Tô Tín nín hót nói.

- Được rồi, ngươi không cần tăng bốc ta, quay về làm cho tốt. Khoái Hoạt Lâm là ranh giới giữa Phi Ưng bang và Thanh Trúc bang, hãy nhớ, đừng để Phi Ưng bang ta mất mặt đấy.

Cảm thấy những lời đó của mình đã áp chế được Tô Tín, Hồ tam gia hài lòng gật đầu.

- Vâng thưa nghĩa phụ, vậy hải nhi xin cáo từ.

Tô Tín đứng dậy cung kính bái biệt Hồ tam gia rồi quay người rời khỏi phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hoàn thành nhiệm vụ

Sau khi đợi Tô Tín đi khỏi, một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc nho nhã từ đằng sau bức bình phong bước ra, chắp miệng nói:

- Người thanh niên này thật không tầm thường, cơ mưu này thật khủng khiếp, e là hấn chưa đến hai mươi nhi? Tam gia, người yên tâm giao Khoái Hoại Lâm cho hấn sao? Không sợ hấn sẽ trở thành Trần Đáo thứ hai sao?

- Sợ? Ta chỉ sợ hấn không trở thành được Trần Đáo thứ hai thôi!

Khóe miệng Hồ tam gia lộ ra ý cười:

- Lúc này tiểu tử đó nói không sai, ta đã già rồi, đánh đấm không nổi nữa, ngồi thêm cái ghế này khoảng mười năm ta cũng nên nghỉ ngơi rồi. Giờ bang chủ cũng già rồi, ông ấy đã bắt đầu bồi dưỡng thiếu bang chủ, đến lúc thiếu bang chủ kế vị, một đời hoàng đế một đời thần (vua nào thần đó), người nghĩ hấn ta sẽ trọng dụng những lão già như chúng ta sao? Chỉ bằng sớm rút lui, tránh chướng mắt một số người. Đến lúc đó tiểu tử Tô Tín này có lẽ đã trưởng thành rồi, có người nghĩa tử này tại vị, ta cũng không sợ người khác lạnh nhạt, ít ra phú quý nửa đời còn lại vẫn có thể giữ được.

Người trung niên nho nhã ấy có chút do dự:

- Nhưng mà tam gia, biết người biết mặt không biết lòng, tiểu tử này mưu trí như vậy, người không sợ sau này hấn lấy oán báo ân hay sao?

- Hấn là một người thông minh, nên sẽ không làm như vậy. Nếu hấn phản bội ta, sẽ mang tiếng vong ân phụ nghĩa, chúng ta lẫn lộn giang hồ, nếu có tiếng xấu thì ai còn dám theo cùng? Vì vậy phản bội ta, hấn chẳng có chút lợi ích gì. Nhưng nếu ta sống được lâu, với uy tín bao năm nay còn có thể giúp hấn áp chế được những người già trong bang, để hấn thuận lợi tiếp quản thế lực trong tay ta, sau khi kế vị cũng có được sự trọng dụng của thiếu bang chủ, vì vậy hấn không những sẽ không phản bội ta, mà còn hiếu kính với ta nữa.

- Vẫn là tam gia người nhìn xa trông rộng, tại hạ bái phục.

Người trung niên nho nhã đó chắp tay thán phục, giờ hấn đã biết được, vì sao Hồ tam gia này lại bắt ngờ thu nhận Tô Tín làm nghĩa tử, thì ra ông ấy đã nghĩ xa như vậy.

Hồ tam gia xua tay, thu lại nụ cười, nói:

- Nhìn xa trông rộng? Cũng có thể, lẫn lộn bao nhiêu năm nay, nếu không có tính toán, ta cũng không sống được đến ngày hôm nay. Vừa rồi ta nói với tên tiểu tử Tô Tín đó lúc Phi Ưng bang chúng ta vừa lập ra có hơn ba mươi người, nhưng bây giờ chỉ còn lại mười mấy lão già. Nhưng người nghĩ mười mấy người đã chết kia là vì quyết đấu bang phái sao?

Người trung niên nho nhã đó bị ánh mắt lạnh lẽo của Hồ tam gia làm cho sợ hãi, liên quan đến chuyện bí mật năm xưa của Phi Ưng bang, ông không dám nghe tiếp nữa.

Lúc này ngoài cổng nhà Hồ tam gia, Tô Tín chắp tay nói với Lý Cương và Lý Hoại:

- Hai vị có thể đến giúp sức đó là vinh hạnh của Tô Tín ta, sau này mọi người đều sẽ là huynh đệ.

Lý Hoại lạnh lùng đáp:

- Tam gia đề ta theo người là muốn giúp người xây dựng được địa vị vững chắc trong Phi Ưng bang, đừng nghĩ ta sẽ xem người là lão đại, giống như những tiểu lâu la kia bảo sao nghe vậy!

Nói xong, Lý Hoại chợt quay người bước đi, dường như không coi Tô Tín ra gì.

- Hừ! Ăn nói kiểu gì vậy? Tô lão đại là nghĩa tử mà tam gia vừa mới thu nhận đấy!

Nhìn thấy thái độ Lý Hoại như vậy, Hoàng Bính Thành bỗng nổi giận.

Cũng không biết là vì Lý Hoại không coi Tô Tín ra gì hay là vì cái chữ tiểu lâu la đâm thẳng vào mặt hấn.

Lý Cương cười híp mắt bước đến trước chắp tay:

- Tô lão đại, cậu ta là người như vậy, người đừng để bụng, ta đi khuyên cậu ấy.

Nói xong, Lý Cương liền đuổi theo Lý Hoại.

Hoàng Bính Thành lẩm bẩm: “Đuổi theo làm gì chứ? Đừng tưởng mình biết đánh đấm thì ghê gớm lắm sao?”

- Người biết hai người này sao? Tô Tín đột nhiên hỏi.

Hoàng Bính Thành gãi đầu:

- Tôi có nghe qua Lý Hoại là tay chân đứng đầu trong các thuộc hạ của Hồ tam gia, tuy mấy năm gần đây mới lộ diện nhưng lại ra tay tàn độc, nổi tiếng không sợ chết trong Phi Ứng bang chúng ta. Còn về Lý Cương, hẳn cũng có thân phận tương tự Lý Hoại, đều là tay chân trẻ tuổi dưới trướng Hồ tam gia nhưng so với Lý Hoại, hẳn lại không có tiếng tăm gì.

Nhắc đến Lý Hoại, Hoàng Bính Thành vẫn mang vẻ phẫn nộ:

- Hừ! Tên Lý Hoại đó cũng quá hống hách rồi, hẳn tưởng hẳn là ai chứ? Giờ đến tiểu đầu mục cũng chẳng phải! Còn xem thường tiểu lâu la, hẳn chẳng phải cũng là tiểu lâu la sao! Xem Lý Cương người ta kia, cũng thân phận đó, nhưng biết khiêm tốn hơn nhiều. Đâu giống với Lý Hoại, bộ dạng giống như lão đại lão nhị vậy.

Tô Tín điềm tĩnh lắc đầu:

- Người không hiểu đâu, chó cắn người thường sẽ không sửa.

Hoàng Bính Thành khó hiểu gãi đầu, có những thứ Tô Tín nói hẳn không thể hiểu được là ý gì.

Nhìn thấy Tô Tín nhắc chân bước đi, hẳn cũng lập tức đi theo.

Sau khi Tô Tín về Khoái Hoạt Lâm, những bang chúng trước đó nhìn thấy Tô Tín không chỉ từ chỗ Hồ tam gia trở về mà còn dẫn theo hai tay chân có tiếng tăm trong bang về, bọn họ liền thay đổi thái độ với Tô Tín.

Có thể có được sự thừa nhận của Hồ tam gia chứng tỏ Tô Tín đã hoàn toàn đã đứng vững trong Phi Ứng bang.

Trong bang phái không so sánh tông môn, chỉ cần người bên trên không phản đối, lật đổ lão đại cũng không phải là chuyện gì to tát.

- Chúc mừng kị chủ đã hoàn thành nhiệm vụ tâm thủ, thưởng thành công gồm 10 điểm phản diện, 1 viên Dưỡng khí đan 1.

Vừa bước vào Khoái Hoạt Lâm, trong đầu Tô Tín đã vang lên âm thanh của hệ thống.

Viên Dưỡng khí đan đó được Tô Tín cất vào chỗ hệ thống, giờ không phải là lúc uống nó.

- Đã sắp xếp xong chỗ Lý Cương và Lý Hoại chưa? Tô Tín hỏi.

Hoàng Bính Thành vội đáp:

- Đều đã sắp xếp xong, nơi ở là phòng tốt nhất của nhà trọ Đông Thăng, mỗi ngày tốn một hai lượng bạc đấy.

Hai người này tuy mang danh nghĩa là cùng Tô Tín lẫn lộn nhưng cơ bản lại là người của Hồ tam gia.

Trước khi Tô Tín đủ lông đủ cánh, vẫn cần luyện tốt công phu mới được.

- Lão đại, nhà của người tiểu nhân cũng đã thu dọn xong, có thể vào ở bất cứ lúc nào.

Hoàng Bính Thành cười nịnh bợ, giờ hẳn đang vô cùng bội phục vị lão đại này.

Chỉ trong một ngày đã từ một bang chúng không có tiền đồ gì bạo gan giết chết lão đại rồi trở thành tiểu đầu mục trẻ tuổi nhất trong Phi Ứng bang kiêm nghĩa tử của Hồ tam gia.

Loại chuyện này, Hoàng Bính Thành sống nửa đời người giờ mới thấy lần đầu.

- Ta còn có nhà của mình sao?

Hoàng Bính Thành giải thích:

- Đây là căn nhà của đám người Thanh Trúc bang trước kia để lại, giờ Khoái Hoạt Lâm là của chúng ta, chỗ này đương nhiên cũng là của lão đại rồi.

Tô Tín gật đầu.

Khoái Hoạt Lâm trước giờ đều thuộc địa bàn Thanh Trúc bang, chỉ là do gần đây không biết vì sao Phi Ứng bang đột nhiên nổi điên khai chiến với Thanh Trúc bang mới giành được Khoái Hoạt Lâm này về tay.

Nghĩ tới căn nhà đồ nát trước kia của mình, Tô Tín không thêm phí lời với Hoàng Bính Thành nữa, rồi đi ngay khỏi Khoái Hoạt Lâm.

Hình Nhi hiện giờ đang ở trong quán Vương Bà.

- Ca ca! Huỳnh về rồi à!

Nhìn thấy bóng dáng Tô Tín, Hình Nhi chạy một mạch đến, cứ như con lười dính vào người Tô Tín vậy.

- Được rồi, được rồi, là đại cô nương rồi mà không biết xấu hổ gì cả.

Tô Tín xoa đầu Hình Nhi:

- Đi, ca ca dẫn muội đến nhà mới.

Tô Tín bế Hình Nhi lên, lúc đi đã để lại một nén bạc cho Vương Bà, chỉ có một lượng bạc.

Không phải Tô Tín không muốn đưa thêm mà là ở nơi dân nghèo Trường Lạc phường này, có tiền vốn cũng là một cái tội.

Nếu Tô Tín đưa nhiều tiền đó là đang hại Vương Bà.

Tuy nói là chuyển nhà nhưng nhà cũ của Tô Tín chẳng có đồ gì để mang đi.

Thứ đáng giá nhất trong nhà, có lẽ chính là miếng đất đó.

Vì vậy Tô Tín chỉ mang theo mấy thứ để mặc là coi như xong chuyện rồi.

- Đúng rồi Hình Nhi, chiếc vòng mẹ để lại cho muội đâu?

Tô Tín nhớ mẹ ruột của mình hình như có để lại một chiếc vòng tay, cậu vẫn giao cho Tô Hình Nhi bảo quản.

Đây cũng là thứ quý giá duy nhất trong nhà cậu, dù cho là lúc khó khăn nhất, cậu cũng không hề nghĩ đến việc mang nó đi cầm cố.

- Vòng tay... vòng tay...

Khuôn mặt Hình Nhi mang vẻ sợ hãi, tui thân không nói nên lời.

Tô Tín xoa đầu cô bé, nhẹ nhàng nói:

- Hình Nhi đừng sợ, nói với ca ca vòng tay đang ở đâu, bị mất rồi sao?

Tô Hình Nhi nhếch môi, mắt còn đọng lệ, nói:

- Vòng tay không bị mất, lúc trước ca ca bị thương, Hình Nhi muốn đến quầy thuốc trộm ít thuốc về, nhưng đã bị ông chủ bắt được. Ông ấy nói muội phải đền bù thiệt hại, thế là cướp mất vòng tay, ca ca, có phải Hình Nhi vô dụng lắm không?

Nhìn thấy bộ dạng này của Hình Nhi, Tô Tín nổi lên sát khí.

Nhưng miệng cậu ôn nhu nói:

- Yên tâm đi, ngày mai ca ca đưa muội đi lấy vòng tay về, giờ đi xem nhà mới của chúng ta đã.

Bên Khoái Hoạt Lâm, Hoàng Bính Thành đã sắp xếp xong, Tô Tín có thể vào ở ngay.

Ngôi nhà đó ở cạnh Khoái Hoạt Lâm, tuy không phải là nhà cao cửa rộng nhưng cũng là một ngôi tứ hợp viện không nhỏ.

Từ nhỏ Tô Hình Nhi luôn sống ở nơi nghèo nàn giờ vào ở nơi “xa hoa” như vậy nên rất vui mừng, suốt buổi chiều nằm ngủ mắt cứ cười như vàng trắng lười liềm.

Sắp xếp cho Tô Hình Nhi nghỉ ngơi xong, Tô Tín trở về phòng của mình, lấy viên Dưỡng khí đan 1 đó ra.

So với Dưỡng khí đan thứ cấp, vẻ ngoài của viên Dưỡng khí đan 1 này ít ra cũng dễ nhìn hơn, cấp đánh giá cũng là một sao.

Một ngụm nuốt xuống, Tô Tín lập tức cảm thấy một dòng khí ấm chạy vào đan điền.

Như Hồ tam gia đã nói, võ giả ở giai đoạn hậu thiên quan trọng nhất là luyện hóa huyết đạo bản thân.

Cơ thể có 108 huyết đạo, con số hợp lại của thiên canh địa sát.

Đã thông được một huyết đạo, thể lực, khí huyết và chân khí bản thân đều tăng lên.

Hồ tam gia nói luyện hóa huyết đạo vô cùng gian khổ, điều này Tô Tín đồng ý, nhưng cũng không hoàn toàn tán thành.

Với những người bình thường, dù có nội công thì việc luyện hóa huyết đạo cũng không hề dễ dàng.

Năm đó Hồ tam gia không được danh sư chỉ giáo, nội công bản thân cũng không phải là loại cao cấp, cộng thêm việc tư chất võ đạo trong người ông cũng thuộc hạng bình thường, chỉ có thể dốc sức vào những loại ngoại công như Thiết Sa Chương, bốn mươi năm chỉ luyện hóa được 30 huyết đạo là chuyện bình thường.

Nhưng Tô Tín có hệ thống đại phản diện, tài nguyên không hề thiếu.

Còn có vô số công phu mạnh mẽ bên trong nữa, nếu cậu vẫn bị dừng lại ở cảnh giới hậu thiên vậy thì không cần luyện tiếp nữa, có thể lấy tóc thất cô tự tử luôn.

Nhờ vào chân khí mạnh mẽ của viên Dưỡng khí đan này, Tô Tín nhanh chóng đã thông huyết vị đầu tiên của cơ thể.

Nhờ sức mạnh của Dưỡng khí đan, huyết vị rất nhanh đã được chân khí dung hợp, máu huyết đi qua huyết đạo đột nhiên trở nên dồi dào, chân khí đi qua cũng trở nên thông suốt, dường như chẳng có trở ngại gì.

Chỉ mở một huyết đạo mà lập tức có thể giúp Tô Tín thay đổi lớn như vậy, cậu rất mong chờ lúc mình đạt được cảnh giới hậu thiên đại viên mãn, luyện hóa xong 108 huyết đạo sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Cột kẹt!

Cửa phòng bị đẩy ra, Hình Nhi nhỏ bé bước vào.

- Sao vậy?

Nhìn thấy Hình Nhi bước vào, Tô Tín thu lại tư thế luyện công.

- Muội ở một mình trong phòng nên thấy sợ, ca ca, muội có thể ngủ với huynh được không?

Hình Nhi chớp chớp đôi mắt to nhìn Tô Tín, khuôn mặt mang vẻ như nếu không được đồng ý sẽ khóc lên vậy.

Tô Tín ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài một chút, không ngờ trời đã tối rồi.

- Được, nhưng khi ngủ phải ngoan đấy, không được tè dầm trên giường nhé.

Lúc trước trong nhà Tô Tín chỉ có một căn phòng và một chiếc giường, tất nhiên Hình Nhi sẽ ngủ cùng với Tô Tín.

Tiểu cô nương không có cảm giác an toàn, một mình ở trong một căn phòng thực sự không quen.

- Ca ca thật đáng ghét!

Hình Nhi chột đỏ mặt.

Trước kia lúc còn nhỏ mẹ cô bận làm việc để kiếm tiền về, là ca ca trông nom cô, vì vậy chỉ cần cô không nghe lời việc gì, Tô Tín liền đem chuyện cô tè dầm lúc còn nhỏ ra trêu.

Sắp xếp cho Hình Nhi xong, Tô Tín cũng ngủ theo.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đại Tu Di Kiếm Pháp

Sáng sớm hôm sau, khi Tô Tín tỉnh dậy, nhìn thấy Tô Hình Nhi vẫn đang say ngủ như một chú heo con nên không làm phiền cô bé mà đi thẳng ra bên ngoài.

Bên ngoài được Hoàng Bỉnh Thành sắp xếp hai tên bang chúng nhanh nhẹn canh gác.

Vốn Hoàng Bỉnh Thành định sắp xếp bốn người nhưng Tô Tín cảm thấy không cần thiết nên chỉ để lại hai người, còn hai người kia sẽ luân phiên canh gác.

Nhìn thấy Tô Tín bước ra, hai bang chúng đó vội vàng cung kính hành lễ:

- Tô lão đại.

Tô Tín gật đầu, lấy ra một lượng bạc nhét vào tay một người:

- Đi mua mười cái bánh bao nhân thịt và nửa cân sữa đậu nành về, chỗ tiền thừa còn lại đi mua rượu uống đi, canh gác một đêm vất vả rồi.

Mười cái bánh bao nhân thịt và nửa cân đậu nành chỉ mười một văn tiền, số tiền còn thừa đều thưởng cho họ, chuyện này làm hai bang chúng vô cùng cảm động.

- Đa tạ Tô lão đại.

Nhìn sự cảm kích của hai người đó Tô Tín có chút ngạc nhiên, chẳng qua chỉ là chút tiền thưởng thôi mà, có đến mức cảm động như vậy không.

Thật ra cậu không biết được rằng lúc trước Lưu Tam Đào làm lão đại luôn nghiêm khắc với bọn họ, hờ một chút là đánh với mắng.

Tính cách Lưu Tam Đào này không thành người tài được, trước kia lúc hắn còn là bang chúng cấp thấp thì lại giao thiệp rộng rãi, đối với ai cũng mang vẻ hào phóng.

Nhưng đến lúc hắn lên chức, lại tỏ ra vẻ tiểu nhân đắc chí, quyền lực không cao là bao nhưng quan uy lại không hề nhỏ.

Đối với biểu hiện lúc trước của Tô Tín ở Túy Nguyệt lâu bọn họ đều chú ý, sự tàn nhẫn đó làm bọn họ không rét mà run.

Bọn họ cứ nghĩ rằng vị lão đại lên chức lần này cũng hung hãn, không ngờ thưởng ngày Tô Tín lại hòa nhã như vậy, thậm chí còn vô cùng hào phóng, cứ như lúc nào cũng thưởng được một lượng bạc vậy.

Đối với những bang chúng cấp thấp như bọn họ, một lượng bạc đã đủ cho họ sống cả một tháng.

Quay trở về phòng, Tô Hình Nhi còn đang ngủ say, Tô Tín liền vào trong hệ thống trước.

Trong không gian hệ thống trắng xóa, màn hình lớn không còn là một mảng trống nữa, mà có một ô viết, điểm phản diện: 10 điểm.

- Chúc mừng kí chủ đã đi được bước đầu tiên, khoảng cách lại gần thêm một bước so với mục tiêu phản diện mạnh nhất.

- Nhiệm vụ tân thủ đã được hoàn thành, kích hoạt nhiệm vụ chính.

Nhiệm vụ chính: Tư thế kiều hùng (1). Giải thích nhiệm vụ: Đại trưởng phu không thể một ngày không quyền lực, nếu muốn có quyền, trước hết cần có tiền. Trong thời hạn nửa năm, phải kiếm được mười vạn lượng bạc trắng.

Nhiệm vụ thất bại: Bị đoạt lại một công pháp có tính vĩnh viễn ngẫu nhiên mà bản thân đã học được.

Thưởng nhiệm vụ: Một lần rút thưởng trung cấp, 200 điểm phản diện.

- Mười vạn lượng bạc trắng! Chà chà, đúng là chẳng phải con số nhỏ.

Hiện giờ tiền thưởng lệ mà Tô Tín kiếm được chính là từ chỗ những thương gia của Khoái Hoạt Lâm kia, thưởng được gọi là phí bảo kê.

Thường thì mỗi tháng khoản tiền này chỉ hơn một nghìn lượng, khoảng thời gian này Lưu Tam Đào có thể thu về mấy nghìn lượng là vì hắn có sức bóc lột.

Nhưng nếu Tô Tín cũng làm như vậy thì không đến hai tháng Khoái Hoạt Lâm sẽ phá sản hàng loạt.

Muốn kiếm được mười vạn lượng thực sự cần nghĩ cách hay hơn mới được.

Hơn nữa giờ Tô Tín cũng thực sự rất cần tiền.

Phát triển bang phái rất cần người, càng cần tiền hơn.

Không có tiền, những bang chúng đó sẽ rút đao ra đi chém người giúp mình sao? Không dùng đao chém mình đã may mắn lắm rồi ấy chứ.

- Đúng rồi, tại sao nhiệm vụ chính tuyến lần này bị phạt nhẹ như vậy, chỉ là bị đoạt mất một bộ công pháp. Còn nhiệm vụ tân thủ thì lại bị chặt mất cả một cánh tay? Tô Tín hỏi.

Nhiệm vụ tân thủ thất bại lại bị phạt nặng hơn nhiệm vụ chính, Tô Tín nghiêm túc cho rằng điều này không hợp lý.

- Nếu đến nhiệm vụ tân thủ cũng không thể hoàn thành, vậy chứng minh rằng kí chủ quá phế vật, chết càng sớm càng tốt, đỡ phải lãng phí thời gian.

Tô Tín: "..."

- Phải rồi, tôi nhớ ra còn một cơ hội rút thưởng sơ cấp, tôi muốn rút.

Mỗi ngày mới, Tô Tín sẽ có một cơ hội rút thưởng sơ cấp.

Tuy rút thưởng sơ cấp vô bổ nhưng với tình trạng nghèo rớt mồng tơi như hiện tại, dù chỉ rút được một viên Dưỡng khí đan thôi cũng không tệ.

Vòng quay trên màn hình bắt đầu chuyển động, nhưng lại không được Dưỡng khí đan hay công pháp như Tô Tín mong đợi mà là nhảy vào ô tạp vật.

- Chúc mừng kí chủ rút được mảnh vải được chính tay Đồng Phương Bất Bại thêu, đánh giá cấp một sao.

Sắc mặt Tô Tín tối sầm lại, cậu cần thứ đồ chơi này làm gì chứ? Bản thân đâu phải là Dương Liên Đình chứ.

Chỉ còn cách chọn vứt bỏ nó, rồi Tô Tín nghĩ một hồi, nói:

- Ta còn có 10 điểm phản diện, ta dùng nó rút thêm một lần sơ cấp nữa.

Giờ Tô Tín tuy đều đã có nội công và chiêu thức, nhưng chiêu thức lại mới chỉ có một.

Kinh Vô Mệnh khoái kiếm tuy mạnh nhưng chỉ mạnh ở mấy điểm như lạ, hung, độc.

Hệ thống đã từng nói, khoái kiếm này không thể đạt được 100% độ thuần thực, phong cách cá nhân của kiếm pháp này quá mạnh mẽ.

Khoái kiếm Tô Tín sẽ có khiếm khuyết, một khi đối thủ phân tích ra được, ngoài kiếm ra không còn thủ đoạn gì khác thì Tô Tín sẽ trở thành kẻ tài hèn sức mọn.

Không phải ai cũng đều có thể giống như phi đao của Lý Tầm Hoan, một chiêu thức thắng cả thiên hạ.

Vòng quay nhanh chóng chuyển động, công pháp, vật phẩm tiêu hao, đơn được... cuối cùng trong ánh mắt đầy hy vọng của Tô Tín, kim từ từ vượt qua ô trống, miễn cưỡng nhảy vào ô công pháp.

Màn hình lớn xuất hiện một nam tử trẻ tuổi mang khăn đội đầu mặc áo dài vùng Đại Mạc tây bắc, trong tay cầm thanh kiếm có tay cầm bảo vệ hình tròn.

Nam tử trẻ tuổi có tướng mạo anh tuấn, nhưng giữa hai đường chân mày lại có một vết khắc liệt và bất khuất, làm người khác khi nhìn vào có chút không thoải mái.

- Chúc mừng kí chủ đã rút được nhân vật Sở Chiêu Nam, có trên người bảy loại công pháp như “Truy Phong kiếm pháp”: “Đại Tu Di kiếm pháp”: “Thiên Sơn kiếm pháp”... Đánh giá một sao đến một sao rưỡi. Kí chủ có thể lựa chọn rút ngẫu nhiên, cũng có thể dùng 20 điểm phản diện để chọn loại chỉ định.

- Sở Chiêu Nam, là cậu ấy sao.

Kiếm chủ Du Long kiếm trong Thất kiếm hạ Thiên Sơn, một trong ba nhà kiếm thuật đời đầu của Khang Hy.

Kiếp trước Tô Tín ít đọc tiểu thuyết của Lương Vũ Sinh, thậm chí bộ Thất kiếm hạ Thiên Sơn nổi tiếng này, Tô Tín lần đầu biết đến là nhờ coi phim.

Trong Thất Kiếm của phiên bản Triệu Văn Trác, nhân vật Sở Chiêu Nam được thay đổi khá nhiều nhưng vẫn là một nhân vật anh hùng chịu khổ. Nhưng trên thực tế, người này thực sự là một nhân vật phản diện.

Sở Chiêu Nam tuy là một trong Thất Kiếm nhưng tính tình lại cuồng ngạo, phẩm chất bi ối, thấy lợi quên nghĩa.

Trước thì theo nữ anh hùng Phi Hồng Cân, giúp đỡ kháng Thanh, cuối cùng lại vì mạng sống mà phản bội phe cánh, nương nhờ nhà Thanh, trở thành tay sai cho triều đình nhà Thanh.

- Lần trước chọn chỉ định chỉ mất 5 điểm phản diện, vì sao lần này lại mất đến 20 điểm?

Tô Tín thắc mắc hỏi.

Hệ thống đáp:

- Lần trước rút được nhân vật Doãn Chí Bình, công pháp cao nhất của nhân vật này là nửa sao, vì vậy chỉ tốn 5 điểm phản diện. Còn nhân vật bây giờ là Sở Chiêu Nam được đánh giá là một sao, công pháp có cấp từ một sao đến một sao rưỡi, vì vậy cần tốn điểm phản diện cao hơn để tiến hành rút.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Đúng là không chừa lại lỗ trống nào, rút ngẫu nhiên đi. Nhưng người này đúng là có nhiều công pháp thật, có đến bảy loại, đáng tiếc cấp đều không cao là bao.

Sư phụ của Sở Chiêu Nam là Hối Minh Thiên Sư - người sáng lập ra nhánh Bắc phái Thiên Sơn, ông biết tất cả những công pháp của phái Thiên Sơn.

Có điều võ hiệp Lương phái thuộc thể giới võ học cấp thấp, không thể so được như những võ hiệp bên Hoàng phái, dường như gần đúng như tưởng tượng, đánh giá thấp như vậy cũng rất bình thường, Tô Tín nghĩ lại cũng thấy đúng.

Vòng quay lại chuyển động, hệ thống lạnh lùng nói:

- Chúc mừng kí chủ, thành công rút được bộ “Đại Tu Di Kiếm Pháp”, cấp đánh giá là một sao.

Đại Tu Di kiếm pháp được Thiên Sơn thần Mang Lăng Vị Phong sáng tạo ra, lấy giới tử dung nạp vào ý của Tu Di.

Công thủ hợp nhất, biến hóa phức tạp, mỗi một chiêu thức đều không có kẽ hở.

Tuy không phải là Truy Phong kiếm pháp mà Tô Tín muốn, có điều Đại Tu Di kiếm pháp này cũng có ưu thế trong việc phòng thủ, có thể bù vào khiếm khuyết phòng thủ cho khoai kiếm Kinh Vô Mệnh, cũng coi như không tồi.

Một lúc sau, bang chúng bên ngoài đã mua bữa sáng về, Tô Tín vỗ vỗ mặt Tô Hinh Nhi, lúc này cô bé xoa xoa mặt, bộ dạng vẫn đang còn ngái ngủ.

- Oa! Là bánh bao nhân thịt!

Nhìn thấy bánh bao nhân thịt nóng hôi bốc hơi trên bàn, vẻ mặt buồn ngủ của Hinh Nhi bỗng nhiên biến mất, lập tức bốc lấy một cái nhét vào miệng.

Tô Tín rót cho cô bé một cốc sữa đậu nành, gõ vào đầu cô:

- Chưa rửa tay nhé, bẩn không chứ?

Hinh Nhi đang ngồm ngoàm bánh bao nói, mắt híp lại thành mắt trắng lười liêm, cũng chẳng đáp lời, chỉ đang cố sức nhét hết chiếc bánh bao vào miệng.

Thế giới của tiểu cô nương rất đơn giản, chỉ cần có đồ ăn ngon, có ca ca bên cạnh đã là hạnh phúc vô cùng.

Ăn xong bữa sáng, Tô Tín căn dặn thuộc hạ cho gọi Hoàng Bính Thành đến.

Tô Tín trở thành tiểu đầu mục được bậc trên Phi Ứng bang thừa nhận, với tư cách là người đầu tiên nương tựa Tô Tín, giờ Hoàng Bính Thành đã là người dưới một người mà trên cả mấy mươi người.

Đêm đến khi Tô Tín đã ngủ, hẳn lại muốn thử uy quyền, cho gọi hơn sáu mươi bang chúng thuộc hạ của Tô Tín đến giáo huấn, thật thỏa lòng.

- Tô lão đại, người gọi tiểu nhân?

- Ngồi đi.

Tô Tín chỉ Tô Hinh Nhi nói:

- Đây là muội muội Hinh Nhi của ta.

- Ôi, tiểu cô nương này trông thật xinh đẹp!

Hoàng Bính Thành khen lớn, nhưng tướng mạo của hắn, nhìn thế nào cũng vẫn giống một đại thúc dùng kẹo lừa gạt tiểu cô nương.

Hinh Nhi ngoan ngoãn đáp:

- Chào đại thúc.

Sắc mặt Hoàng Bính Thành bỗng tối sầm lại, nhìn rất đáng thương, năm nay hắn chỉ mới qua tuổi ba mươi mà thôi, sao đã thành đại thúc rồi chứ?

Hơn nữa hắn không để tâm việc Tô Tín là lão đại, nhưng muội muội Tô Tín gọi hắn là đại thúc, bỗng nhiên bản thân hắn lại già đi một bậc?

- Gọi là đại ca.

Tô Tín mỉm cười.

- Vâng, chào Hoàng đại ca.

Tô Hinh Nhi hoài nghi nhìn vẻ mặt già trước tuổi đó của Hoàng Bính Thành, nhưng vẫn ngoan ngoãn gọi một tiếng đại ca.

Tô Tín xoa đầu Tô Hinh Nhi, nói với Hoàng Bính Thành:

- Tìm vài huynh đệ, đi một chuyến đến quầy thuốc Vương Ký.

- Người muốn mua thuốc gì cứ căn dặn một tiếng là được, tiểu nhân kêu bọn họ đi mua.

Ánh mắt Tô Tín lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo:

- Không phải mua thuốc, chỉ là tìm người lấy chút đồ về mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đánh chết quá tàn nhẫn, chỉ đánh cho tàn phế

Cả Trường Lạc phường chỉ có một tiệm thuốc, nó nằm ở cạnh Khoái Hoạt Lâm.

Những người khác đều cho rằng Trường Lạc phường là khu dân nghèo, không có gì béo bở nên không muốn mở tiệm thuốc ở đây.

Khoái Hoạt Lâm tuy giàu có, nhưng một con đường thì có được bao nhiêu người bệnh? Mở tiệm thuốc ở đây sẽ chỉ thua lỗ.

Nhưng chường quầy tiệm thuốc Vương Ký lại nghĩ xa hơn những người khác.

Người nghèo không xem bệnh nổi, bệnh nhẹ thì chịu đựng, chỉ khi chịu không nổi nữa mới đến tiệm thuốc, tìm lang trung.

Đến lúc đó, hẳn có thể nặng tay chặt chém miếng lớn như sư tử gặm mồi.

Tàu nát cũng có ba cân đình, người Trường Lạc phường có nghèo đến mấy, cũng có thể kiếm được chút lời.

Vì vậy chuyện làm ăn của tiệm thuốc Vương Ký không những không kém đi mà ngược lại còn kiếm được nhiều hơn các tiệm thuốc ở những phường nhộn nhịp khác.

Chường quầy của tiệm thuốc Vương Ký khoảng sáu mươi tuổi, thân hình béo tốt, nhìn không giống người giàu mà giống đồ tể mỡ lợn hơn.

Lúc này chường quầy Vương đang ngắm nhìn một chiếc vòng tay màu xanh lục.

Màu sắc chiếc vòng ngọc đỏ trong như nước, bên trên có hoa văn chạm rồng, nhìn có vẻ rất có giá trị.

- Thật đáng tiếc, chiếc vòng này chỉ có một chiếc, nếu gom được một đôi, giá của nó có thể tăng lên gấp bội lần. Chẳng biết nha đầu đó rốt cuộc là con nhà ai, nếu không đã có thể dùng thêm chút thủ đoạn lừa gạt, không chừng lại lấy được thêm chiếc vòng còn lại.

Chường quầy Vương lắc đầu tiếc nuối, cất chiếc vòng lại vào trong hộp. Chuẩn bị sẵn để lúc có thời gian sẽ đi đến tiệm cầm đồ một chuyến, bán nó đi để đổi lấy bạc.

- Tất cả nhanh nhẹn chút đi! Không được lười biếng! Nếu không tiền công tháng này sẽ bị trừ sạch đấy!

Chường quầy Vương lên tiếng quát mắng người làm thuê trong tiệm, hẳn vừa định đứng dậy thì liền thấy một thanh niên tuấn tú dẫn theo một cô bé đi vào.

Nhìn thấy cô bé đó, ánh mắt chường quầy Vương bỗng sáng lên, đây chẳng phải là tiểu nha đầu đã đến trộm thuốc ở chỗ hắn mấy ngày trước đây sao?

- Ha ha! Tiểu nha đầu nguoi vẫn còn dám đến đây sao! Lần trước phá hoại nhiều thuốc của ta như vậy, một chiếc vòng này không đủ đền đầu đấy! Nhanh mang chiếc vòng còn lại ra đền cho ta!

Hình Nhi bị chường quầy Vương dọa cho sợ hãi, nắm chặt áo Tô Tín, uất ức nói:

- Nhưng ta đã trả hết thuốc lại rồi.

- Hừ! Thuốc bị bàn tay dơ bẩn của nguoi chạm vào rồi còn dùng được sao?

Chường quầy Vương hừ lạnh một tiếng, sắc mặt khinh rẻ.

Tô Tín xoa đầu Hình Nhi, thản nhiên nói với chường quầy Vương:

- Thuốc gì mà cần đến hai chiếc vòng ngọc để đền?

Chường quầy Vương giờ mới chú ý đến Tô Tín, cười khẩy nói:

- Cậu là người nhà của tiểu nha đầu này à? Nhìn cho kỹ nhé, lần trước nó đã lấy sâm Cao Ly Liêu Đông, là thứ được vận chuyển từ Đông Tấn về đây. Chuyển từ Đông Tấn về Đại Chu, mất đến mấy vạn dặm, mỗi cây sâm Cao Ly giá trên cả trăm lượng! Lần trước nó làm hỏng cả bảy, tám cây, cậu có đền nổi không?

Chương quây Vương còn đặc biệt mang ra một chiếc hộp đựng sâm Cao Ly được gói bằng vải đỏ ra đặt trước mặt cậu, bộ dạng như chắc chắn sẽ ăn thịt họ luôn vậy.

- Nói dối! Ông nói dối! Lần trước ta lấy vốn dĩ không phải là thứ này!

Tô Hình Nhi nắm chặt tay, uất ức hết lớn.

- Hừ! Ta nói phải là phải!

Chương quây Vương nhìn Tô Tín, cười khẩy nói:

- Tiểu tử, nhanh giao chiếc vòng ngọc còn lại ra cho ta, nếu không giờ ta đi báo quan, các người đợi mà vào ăn cơm tù đi!

Đối phó với những người dân trẻ tuổi như vậy, chương quây Vương là người có kinh nghiệm nhất.

Chỉ cần mang quan phủ ra dọa bọn họ, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Bất tự nha môn triều nam khai, hữu lý một tiền mặc tiến lai. (Đại ý là cửa nha môn, có lý không tiền chẳng thắng nổi.)

Từ xưa đến nay, quan phủ được lập ra chẳng phải là dành cho dân nghèo.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của chương quây Vương đó là, hắn không hề nhìn thấy chút hoảng loạn nào trong ánh mắt Tô Tín, người thanh niên này trước sau vẫn bình tĩnh như vậy.

Trầm mặc một hồi, cuối cùng Tô Tín cũng lên tiếng:

- Ta chưa từng được ăn cơm tù, nhưng ta tin rằng rất nhanh thôi người sẽ không thể ăn cơm được nữa.

- Tiểu tử nhà người còn dám uy hiếp ta?

Chương quây Vương cười khẩy:

- Biết Phi Ứng bang chứ? Mỗi tháng ta đều nộp cho bọn họ mấy mươi lượng bạc, có tin một khi ta mở miệng, người sẽ bị người Phi Ứng bang đánh gãy cả hai chân ném ra ngoài ngay không!

- Lão Hoàng, các người vào đi.

Tô Tín thấp giọng gọi.

Nghe Tô Tín gọi, Hoàng Bính Thành lập tức dẫn theo tám bang chúng đi vào.

- Ôi! Hoàng gia, sao ông lại đến đây?

Nhìn thấy Hoàng Bính Thành bước vào, chương quây Vương lập tức lê đôi chân vừa ngắn vừa mập chạy đến đón tiếp.

Hoàng Bính Thành đã lẫn lộn trong Phi Ứng bang mấy mươi năm.

Trước kia khi Lưu Tam Đào còn là đầu mục, tuy hắn tín nhiệm Tôn lão đại và những huynh đệ luôn đi theo hắn, nhưng chuyện thu tiền thuế, vẫn giao cho kẻ dẻo miệng có kinh nghiệm là Hoàng Bính Thành.

Vì vậy chương quây Vương rất quen thuộc với hắn, khi Phi Ứng bang vừa chiếm lĩnh Khoái Hoạt Lâm hắn cũng đã đút lót cho Hoàng Bính Thành mấy lượng bạc, để mong hắn chiếu cố cho tiệm thuốc của mình.

- Lão đại người có chuyện gì cần dặn?

Hoàng Bính Thành chẳng thèm nhìn chương quây Vương, mà cúi đầu cung kính hỏi.

- Lão... lão đại!?

Chương quây Vương bỗng ngây ngốc.

Người thanh niên này là người của Phi Ứng bang sao? Hơn nữa kẻ lớn tuổi trong Phi Ứng bang như Hoàng Bính Thành còn gọi hắn là lão đại!

Hoàng Bính Thành lạnh nhạt nhìn chương quây Vương:

- Giờ ta giới thiệu lại với người một chút, lão đại Tô Tín của ta là nghĩa tử của đại đầu mục Hồ tam gia, và là tiểu đầu mục mới lên chức, phụ trách quản lý Khoái Hoạt Lâm. Vương mập người cũng bản lĩnh nhỉ, dọa nạt cả lão đại của ta, người nói xem có phải người chán sống rồi không?

Đột nhiên chương quỳ Vương toát mồ hôi hột, đôi chân ngấn run lên bần bật, cứ như sắp trụ không vững với thân hình mập mạp của hắn nữa.

Đối với hạng thương nhân có chút tài sản nhỏ như hắn, không hề sợ quan phủ.

Quan phủ mà đến gây rắc rối thì chỉ cần dùng tài tiêu tai, tốn chút tiền đứt lốt là xong chuyện.

Còn người mà bọn họ không đụng đến được đó là những bang phái giang hồ như Phi Ứng bang vậy.

Làm ăn buôn bán coi trọng hòa khí để phát tài, gặp phải bang phái đầu đá, họ có hàng vạn thủ đoạn để lấy mạng bạn.

Dù không lấy mạng bạn, cũng có thể làm bạn không thể làm ăn ở nơi đây được nữa.

- Tô lão đại, ta có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, người tha cho ta lần này đi!

Chương quỳ Vương khóc lóc thảm thiết, lập tức mang trả chiếc vòng cho Tô Tín, còn kèm theo cả một xấp ngân phiếu, Tô Tín nhìn lướt qua, không ít hơn ba trăm lượng.

- Tha cho người? Ha ha.

Không hiểu vì sao Tô Tín chỉ cười nhẹ một tiếng, rồi bế Hinh Nhi đi khỏi tiệm thuốc.

Chương quỳ Vương bị nụ cười Tô Tín làm cho hoảng sợ, không hiểu ý cậu ta là gì.

Hoàng Bính Thành chạy đuổi theo sau, trong mắt có tia ác ý, hỏi nhỏ:

- Lão đại, hay là xử luôn tên Vương mập này!

Đừng chỉ nhìn vẻ nịnh bợ Tô Tín của Hoàng Bính Thành, ít nhất hắn cũng là nhân vật đã lăn lộn trong Phi Ứng bang hơn mười năm, tuy không đánh đấm giỏi, nhưng cũng đã từng giết người.

Tô Tín lắc đầu, nói nhẹ:

- Lão già đó không sống được lâu nữa, đánh chết thì tàn nhẫn quá, đánh cho tàn phế thôi.

Không hiểu vì sao, khi nghe Tô Tín nói thân nhiên như vậy, Hoàng Bính Thành bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên trong lòng.

Hắn gật đầu, đi vào lại trong tiệm thuốc.

Trong phòng bỗng vang lên tiếng hét thảm thiết của chương quỳ Vương:

- Đừng qua đây! Các người muốn làm gì!?

Các người dám động vào ta, quan phủ sẽ không tha cho các người đâu! A! a!

Tô Tín vỗ đầu Tô Hinh Nhi, bịt tai cô bé lại, không để cô nghe thấy tiếng hét thảm của chương quỳ Vương.

Nhìn thấy chương quỳ Vương nằm dưới đất đến thở khục khục cũng không nổi nữa, Hoàng Bính Thành sờ cằm, nói:

- Được rồi, đừng đánh nữa, đánh nữa sẽ đánh chết mất.

Nghe mệnh lệnh của hắn, tám bang chúng này mới dừng tay.

Nhìn thấy mấy kẻ làm thuê của tiệm thuốc co ro trong góc, Hoàng Bính Thành cười lạnh nói:

- Giúp tên mập này băng bó đi, đừng để hắn chết, lát nữa quan phủ mà đến, có lẽ các người đều biết nên nói thế nào.

Mấy người làm thuê vội vã gật đầu, với gan hai người bọn họ, có cho cũng không dám chủ động gây chuyện với người của Phi Ứng bang.

- Hinh Nhi, chúng ta về nhà.

Tô Tín bế Hinh Nhi lên, đeo chiếc vòng vào tay cô bé, trong lòng dâng lên một chút lo lắng.

Kiểu dáng và chất liệu chiếc vòng tay này nhìn có vẻ tốt, không giống thứ mà Tô gia có thể có được.

Nhưng ấn tượng thời thơ ấu của Tô Tín đối với cơ thể này sớm đã mờ nhạt, thậm chí còn không nhớ rõ bằng Hình Nhi.

Hỏi Hình Nhi hai câu, cô cũng nói không rõ ràng, thế là Tô Tín không hỏi nữa.

Đưa Hình Nhi về nhà, sắp xếp người chăm sóc cho cô bé xong, Tô Tín cho người gọi Hoàng Bính Thành đến:

- Lão Hoàng, tập trung tất cả ông chủ các tiệm làm ăn trong Khoái Hoạt Lâm đến Tuy Nguyệt lâu cho ta để nghị sự.

Cậu còn một nhiệm vụ chính tuyến đó là phải kiếm được mười vạn lượng bạc trắng, số tiền này, phải moi được từ trong Khoái Hoạt Lâm này.

Có điều Tô Tín cậu không phải là Lưu Tam Đào, đương nhiên sẽ không đi vơ vét những ông chủ thương nhân đó, bởi như vậy chỉ là chuyện mò gà lấy trứng mà thôi.

Hoàng Bính Thành nghe xong liền hiểu ngay.

Quan mới lên nhậm chức chắc chắn cần ra mắt, trước kia Lưu Tam Đào lên chức cũng nhận không ít tiền hiệu kính từ bọn họ.

Giờ lão đại là Tô Tín, bọn họ không chỉ ra chút ít, sau này còn muốn kiếm cơm ở Khoái Hoạt Lâm sao?

Nhìn thấy biểu cảm của Hoàng Bính Thành, Tô Tín liền biết hắn đang nghĩ gì, có điều cậu không giải thích, dù sao đến lúc đó hắn ta cũng hiểu rõ cả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cải cách

Nửa canh giờ sau, các ông chủ sông bạc, thanh lâu, tửu lâu, khách trạm trong Khoái Hoạt Lâm đều đã tập trung trong sảnh lớn của Tuy Nguyệt lâu, chấp tay chào hỏi nhau, tất cả đều mang vẻ mặt đau khổ.

Làm ăn như bọn họ, mỗi tháng phải trả tiền thuế cho bang phái là chuyện bình thường, nhưng có ai từng thấy một tháng nộp đến ba lần chưa?

Đầu tháng này, Khoái Hoạt Lâm vốn còn thuộc về Thanh Trúc bang, bọn họ đã nộp một lần.

Kết quả vừa nộp xong thuế, Phi Ưng bang đã chiếm Khoái Hoạt Lâm.

Để cho Lưu Tam Đào lòng tham không đáy vơ vét một hồi, bọn họ đã đủ khổ sở, giờ lại thêm một Tô Tín, e là sắp phải chi lớn một lần nữa.

- Ông chủ Lưu, ông chủ Hoàng, hôm nay hai ông đến sớm vậy, có nghe ngóng được vị Tô lão đại này là người thế nào không?

Có người hỏi hai ông chủ ngồi đầu hàng.

Trong số những thương nhân này, người có tiền nhất chính là ông chủ Lưu của thanh lâu, Tuy Nguyệt lâu này chính là sản nghiệp của ông ấy.

Tiếp theo đó là ông chủ Hoàng của sông bạc, sông bạc Thuận Đức của ông được xếp trong top 5 của Thường Ninh phủ.

Ông chủ Lưu tuy mở thanh lâu nhưng tướng mạo lại rất nho nhã, đứng đắn.

Tuy người đã đến tuổi trung niên, nhưng nhìn vào, dường như giống một nho sinh dạy học chứ không phải là một ông chủ thanh lâu chuyên làm chuyện buôn bán da thịt.

Còn ông chủ Hoàng thì lùn mập, tuy đáng vẻ giống như một phú ông nhưng nét mặt lại lâm li như có thâm thù đại hận với tất cả mọi người vậy.

Sông bạc của ông mỗi ngày thu vào cả đống vàng, trước kia bị Lưu Tam Đào vơ vét một khoản nặng tay, lần này không biết sẽ bị Tô Tín vơ vét bao nhiêu nữa.

Vì vậy trước câu hỏi của mọi người, ông chủ Lưu chỉ cười không nói, ông chủ Hoàng thì nói nặng lời:

- Ai mà biết hắn có đức hạnh gì? Dù sao cũng chẳng phải loại tốt đẹp, nghe nói lúc nãy hắn đã đánh tàn phế ông chủ Vương Ký.

Mọi người nghe xong không ngừng nhìn nhau, vị lão đại mới này, dường như cũng chẳng phải là nhân vật thân thiện gì.

Có điều bọn họ không lo lắng chuyện Tô Tín động thủ với họ, thân phận họ không hề giống với Vương mập ở tiệm thuốc kia.

Bọn họ có gia nghiệp lớn, trong tay có hơn trăm người làm, cũng được coi là nhân vật có máu mặt trong Thường Ninh phủ.

Phi Ứng bang nếu dám tùy tiện đánh chết hay đánh tàn phế họ, có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn, quan phủ sẽ không ngồi yên mà nhìn.

- Tò lão đại đến!

Một bang chúng bên ngoài nói lớn, bỗng cất ngang suy nghĩ lung tung của những ông chủ kia.

Tò Tín trẻ tuổi tuần tú bước vào đại sảnh, các ông chủ đều cảm thấy có chút khó chịu.

Thực sự là Tò Tín quá trẻ, bất bọn họ gọi một người thanh niên chưa được hai mươi tuổi là lão đại, trong lòng rất là khó chịu.

Nhưng cho dù khó chịu, bọn họ cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, Tò Tín giờ không chỉ là tiểu đầu mục quản lý Khoái Hoạt Lâm mà còn là nghĩa tử của Hồ tam gia.

Đằng sau có Lý Cương và Lý Hoại mặt lạnh theo cùng, họ là người mà Hồ tam gia tặng cho Tò Tín, giúp cậu chống lưng.

- Chào các ông chủ, tại hạ là Tò Tín, vừa lên quản lý Khoái Hoạt Lâm, mong các vị quan tâm chỉ bảo thêm.

Tò Tín ngồi xuống, khuôn mặt mỉm cười, chấp tay chào mọi người, mang theo vẻ hòa khí.

Các ông chủ lặng lẽ ném cái nhìn về ông chủ Hoàng, Tò lão đại này nhìn có vẻ không tồi, không hung hãn như lời ông ta nói, ít nhất cũng tốt hơn Lư Tam Đào trước kia nhiều.

Lư Tam Đào chen ép bao nhiêu năm, bộ dạng tiểu nhân đắc chí, thái độ vô cùng ngang ngược.

- Ha ha, Tò lão đại khách khí rồi, sau này chúng tôi vẫn mong được Tò lão đại người bảo vệ che chở ấy chứ.

Ông chủ Lư của Túy Nguyệt lâu cười ha hả đáp.

- Ông chủ Lư khách khí rồi, cái này gọi là lấy tiền giúp người trừ họa, Phi Ứng bang chúng ta sao có thể để kẻ khác ức hiếp các ông được?

Nghe xong lời Tò Tín, các ông chủ khác không khỏi nghĩ thầm, kẻ khác ức hiếp chúng tôi? Phi Ứng bang các người không ức hiếp chúng tôi thì đã cảm ơn trời đất lắm rồi.

Nói đến đây, Tò Tín bỗng chuyển đề tài:

- Về khoản tiền thuế, hôm nay ta thực sự có chút chuyện muốn bàn với mọi người.

Nghe Tò Tín nói như vậy, các ông chủ đều nghĩ thầm: Cuối cùng cũng vào chủ đề chính rồi.

Thực ra bọn họ cũng đã biết được, hôm nay Tò Tín triệu tập bọn họ đến để làm gì, chẳng phải chỉ vì một chữ “tiền” thôi sao.

Đúng là triều nào thần đó, lúc trước khi Thanh Trúc bang còn quản lý Khoái Hoạt Lâm, khoản tiền này là ba mươi lượng một tháng.

Sau khi Lư Tam Đào thay thế, khoản này đã lên đến năm mươi lượng.

Giờ đến Tò Tín, tuy nhìn vị Tò lão đại này nhìn có vẻ trẻ trung hòa khí, nhưng e là khẩu vị cũng không hề ít.

Ông chủ Hoàng cảm thấy kỳ quặc nói:

- Tò lão đại này, quy tắc Phi Ứng bang các người thật kỳ lạ, đầu tháng vừa định xong khoản tiền thuế, giờ lại thay đổi sao?

Sòng bạc Thuận Đức của ông ta ngày thu vào đầu vàng, thời gian trước bị Lư Tam Đào nặng tay vơ vét cũng không ít.

Vì vậy ông nhạy cảm nhất với chữ tiền thuế này, không kim được nên thốt ra mấy lời bóng gió.

Có điều nói xong, ông lại có chút hối hận, dù sao đối phương cũng là tiểu đầu mục Phi Ứng bang, quản lý cả Khoái Hoạt Lâm.

Tuy ngoài mặt không thể làm gì ông, nhưng nếu ghét thăm ông một chút thôi thì họ thậm chí có thể khiến ông không thể làm ăn được ở Khoái Hoạt Lâm nữa, chẳng phải điều quá dễ dàng sao.

Đơn giản nhất đó là cho vài tên bang chúng đứng trước cửa sông bạc, cứ nhìn thấy người là đuổi thì không quá ba ngày, cái sông bạc này của ông sẽ phải đóng cửa.

Có điều may ở chỗ là Tò Tín chẳng so đo với ông, chỉ thân nhiên ném cái nhìn về ông, rồi nói tiếp:

- Quy tắc là do người đặt ra, Lư Tam Đào hẳn có thể quy định, vậy sao Tò Tín ta không thể định được? Giờ ta quyết định, sau này tiền thuế của mọi

người, ta đều miễn hết!

Câu Tô Tín vừa nói ra, bỗng chốc làm mọi người sững sờ.

Không cần tiền thuế sao, vậy Tô Tín và thuộc hạ hắn lấy gì để sống?

Phi Ứng bang không có chuyện phát lương tháng cho bang chúng của mình, tiền trong tay những bang chúng này, đều có được nhờ lẫn lộn cùng các lão đại của họ, lão đại chịu trách nhiệm phát cho họ.

Nếu như không có tiền thuế, thì sáu bảy mươi thuộc hạ này của Tô Tín, không quá ba ngày đều sẽ bỏ đi hết.

Ông chủ Lưu cười ha hả nói:

- Tô lão đại thật biết đùa.

Tô Tín lắc đầu:

- Ta đây không đùa, sau này ta định không lấy tiền thuế nữa nhưng chuẩn bị đổi một cách khác để thu nó.

Nghe Tô Tín nói như vậy, mọi người đều đã hiểu, đồng thời cũng có phần xem thường Tô Tín.

Cũng là bình mới rượu cũ mà thôi, nói những lời vô ích đó làm gì chứ? Cho rằng thay đổi cách thì sẽ khác với mọi người hay sao?

- Tô lão đại, cách gì mong người nói rõ hơn.

Ông chủ Lưu biết điều hỏi tiếp.

Tô Tín đứng dậy, nói:

- Rất đơn giản, ta muốn có 10% trong cổ phần của các vị, được chia hoa hồng mỗi tháng.

Nói xong lời này, tất cả đều sững sờ.

Không ai nghĩ được rằng khẩu vị Tô Tín lại nặng như vậy, mở miệng liền đòi 10% cổ phần.

Muốn ăn lớn như vậy, nói là sư tử há miệng e là còn nhẹ với hắn!

Lý Cương đứng đằng sau Tô Tín còn mang theo ý cười, không biết là đang nghĩ gì.

Lý Hoại thì lại chẳng có biểu cảm nào, khuôn mặt cứ như người chết vậy, dường như chẳng nghe Tô Tín nói gì.

Còn Hoàng Bình Thành đứng gác ở cửa lại âm thầm lo lắng.

Tô Tín trước lúc đến chẳng tiết lộ chút gì với hắn, nếu biết Tô Tín làm như vậy, chắc chắn hắn sẽ ngăn lại.

- Tô lão đại, người đang đùa phải không?

Ông chủ Lưu cười gượng.

Các cửa hiệu của bọn họ, đặc biệt là sòng bạc và thanh lâu, lợi nhuận mỗi tháng tốt nhất có khi lên đến hơn một vạn lượng.

Nếu tính như vậy, lợi nhuận 10% sẽ là một nghìn lượng, cao gấp mấy mươi lần so với mức đóng thuế trước kia, chuyện này rõ ràng là như cầm dao cứa cổ bọn họ vậy!

Ông chủ Hoàng hừ nhạt nói:

- Tô lão đại, cái này gọi là lòng tham không đáy, lão Hoàng ta đây lẫn lộn bao nhiêu năm ở Thường Ninh phủ này, chưa từng nghe qua quy tắc như vậy! Dù có là Tam Anh hội mạnh nhất trong tam bang tứ hội, cũng chưa từng lấy cổ phần của chúng ta!

Nếu Tô Tín làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến ông nhiều nhất.

Bởi vì sòng bạc Thuận Đức kiếm được nhiều tiền nhất, vì vậy số tiền cần giao nộp ắt sẽ nhiều hơn các cửa hiệu khác.

Tô Tín đưa tay trấn an, tỏ ý bảo mọi người đừng lo lắng.

- Các vị nghe ta nói một câu trước, ta lấy cổ phần của các vị không phải là lấy không, mà là ta có cách khiến lợi nhuận mỗi tháng của các vị tăng lên gấp đôi.

Nghe Tô Tín nói như vậy, mọi người đều bĩu môi, tỏ ý không tin được.

Ông chủ Hoàng liền châm chọc nói:

- Ôi, Tô lão đại còn có bản lĩnh này sao? Hoàng mỗ ta tung hoành trên thương trường mấy mươi năm, còn chưa dám nói ra lời này đấy.

Tô Tín không thèm đếm xỉa đến ông ta mà nhìn ông chủ Lư rồi nói:

- Ông chủ Lư, nghe nói Túy Nguyệt lâu này của ông trước kia thuộc hàng lớn nhất trong Thường Ninh phủ, cũng là thanh lâu náo nhiệt nhất, không biết vì sao giờ đây lại không so bì được với mấy thanh lâu của Thường Ninh phủ nữa?

Ông chủ Lư cười khò một tiếng, giải thích:

- Chẳng phải là vì chuyện dời đô gây nên sao, trước kia khi Thường Ninh phủ chúng ta còn là đô thành, các phường chính như Xương Đức phường... đều thuộc hoàng thành, cần chú ý đến thể diện, vì vậy mà sông bạc và thanh lâu đều bị cấm cả. Thế nên mọi người mới đưa các sông bạc, thanh lâu đến giáp cạnh Trường Lạc phường, để cho các vương tôn công tử, phú thương địa chủ... đến chơi bời, thậm chí cái tên Trường Lạc phường, cũng từ đó mà ra.

Nhưng sau khi bệ hạ dời đô thì Thường Ninh phủ không còn được coi trọng như vậy nữa, những nơi như Xương Đức phường... dần dần mọc lên mấy sông bạc và thanh lâu nhỏ. Tình hình hai bên đều tương tự nhau, mọi người chắc chắn sẽ chọn nơi gần hơn để đi, chẳng cần phải ngồi ngựa tận nửa canh giờ để đi đến Trường Lạc phường nữa. Nếu không nhờ những vị khách quen cũ thường đến chơi thì e là Khoái Hoạt Lâm này của Trường Lạc phường cũng không giữ nổi nữa.

Các ông chủ khác ở đây cũng đều gật đầu, bọn họ đều là người từ thời đó, hẳn cũng biết chuyện này.

Có thể nói bọn họ thành công cũng nhờ Trường Lạc phường, thất bại cũng là vì Trường Lạc phường.

Sau khi triều đình Đại Chu dời đô, những người thông minh sáng suốt đã đến gần Xương Đức hoặc những phường thị gần trung tâm để mua đất xây nhà, đợi khi bọn họ kịp phản ứng lại thì đến mảnh đất để dựng nhà tranh ở đó cũng chẳng còn nữa.

Tô Tín ngồi xuống, ngón tay gõ đều trên mặt bàn nói:

- Ông chủ Lư nói rất chí lý, sự suy bại của Trường Lạc phường vốn chỉ vì hai chữ: địa thế. Vì ở nơi xa, nếu hai bên đều có quy mô và cách trang hoàng giống nhau, khách khứa chắc chắn sẽ ít khi bỏ gần chọn xa, nếu đã như vậy, tại sao mọi người không nghĩ biện pháp cải cách?

- Cải cách? Lấy gì để cải cách?

Ông chủ Hoàng xì mũi giễu cợt:

- Quy mô hiện giờ của các cửa hiệu chúng tôi đã được xem là lớn nhất trong Thường Ninh phủ rồi, dù có đầu tư tiền bạc trang hoàng thêm, cũng chỉ có thể tốt hơn một chút mà thôi. Chút ưu thế như vậy, cơ bản không thể thu hút nhiều khách đến, chỉ e đến lúc đó tiền trang hoàng cũng không lấy lại được!

Tô Tín lắc đầu:

- Thứ ta nói không phải là trang hoàng lại, mà là chinh đồn lại ở chỗ phục vụ của Khoái Hoạt Lâm.

- Phục vụ?

Các ông chủ ở đây đều nhìn nhau, cảm thấy có chút lạ lẫm với từ này.

- Các sông bạc, thanh lâu, khách trạm trong Khoái Hoạt Lâm của chúng ta nằm san sát nhau, nói rõ ra là chỉ vì cung cấp bốn loại dịch vụ ăn-uống-chơi bời-hưởng thụ cho khách. Nhưng chúng ta lại làm chưa đến nơi đến chốn, không giúp khách cảm nhận được sự phục vụ tiện lợi. Khách đánh bạc ở sông bạc, nếu bên cạnh có cô nương tiếp rượu, tin rằng bọn họ sẽ đặt cược càng hào phóng hơn.

Thắng sẽ thưởng tiền cho các cô nương, nếu thua sẽ có các cô nương an ủi khuyên nhủ, sẽ phần chấn lại. Còn nếu đánh mệt rồi, rượu thịt của tửu lâu bất cứ lúc nào cũng đều có sẵn để hầu hạ, hề gọi là có. Chơi đến cuối cùng, mệt mỏi thì có sẵn khách trạm, cũng không cần vội vã về nhà, cứ ở lại Khoái Hoạt Lâm nghỉ ngơi là được. Vì vậy ý của ta là phá hết tất cả các cửa hiệu trong Khoái Hoạt Lâm xây mới lại, để quanh mỗi sông bạc đều có một thanh lâu, tửu lâu và khách trạm. Để khi khách muốn làm gì, sẽ có thể làm được hết thảy trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Tô Tín nói xong, tất cả mọi người ở đó đều ngây ngốc, sau đó gật đầu với nhau, điểm này bọn họ lại không nghĩ ra được nhỉ!

Thật ra trước kia cũng có khách từng làm như vậy, trước tiên đến thanh lâu tìm cô nương rồi mới đi đến sông bạc để chơi.

Có điều chỉ một số khách hào phóng mới làm như vậy.

Bởi vì Khoái Hoạt Lâm là một con đường dài, từ bên này đi đến bên kia cũng mất một khắc, các cô nương đi xa, số tiền bỏ ra sẽ phải gấp bội.

Mà sông bạc Thuận Đức của ông chủ Hoàng náo nhiệt như vậy, không chỉ bởi vì quy mô lớn, mà là vì bên cạnh có Tủy Nguyệt lâu.

Thật ra chiều này của Tô Tín không mới mẻ gì, kiếp trước ở nước ngoài rất nhiều sông bạc đều kinh doanh như vậy, đơn giản chỉ bởi vì năm chữ: Khách hàng là thượng đế.

Các ông chủ ở đây đã tung hoành nhiều năm trên thương trường như vậy, không một ai ngốc cả, Tô Tín chỉ đề xuất như vậy là bọn họ đều hiểu rõ cả.

Ông chủ Lưu dè dặt hỏi:

- Nếu vậy, một số cửa hiệu của chúng tôi, chẳng phải sẽ phải đổi chỗ hết sao?

Tô Tín gật đầu nói:

- Đúng là phải như vậy, nhưng đất ở Khoái Hoạt Lâm đều là đã được quy hoạch trước, chỉ lớn có như vậy, các vị đổi cho nhau cũng không thiệt thời gì, cửa hiệu khác nhau cũng chỉ khác ở chỗ trang hoàng mà thôi. Các vị đều có gia nghiệp lớn, tiền trang hoàng lại có lẽ sẽ có, còn những thứ có sẵn trong cửa hiệu, có thể chuyển theo đến chỗ mới, ta nghĩ chỗ tiền này các vị sẽ chuẩn bị được.

Các ông chủ kia suy nghĩ qua, đều có chút động lòng.

Nếu chỉ đơn thuần là trang hoàng, vậy sẽ như là ném tiền vào bên trong vậy, không thể hồi lại vốn.

Nhưng nếu cộng thêm kế hoạch này của Tô Tín thì lại có khả năng thay đổi được.

Hoàng Bính Thành đứng cạnh Tô Tín vội dâng lên một ly trà vào tay cậu.

Giờ hẳn đang rất nể phục vị lão đại này, đầu óc kinh doanh vô cùng nhạy bén, nếu như đi làm ăn, nói không chừng có thể ăn đứt cả những ông chủ đang ở đây.

Lý Cương đứng đằng sau Tô Tín cũng mang vẻ mặt kinh ngạc, dường như đã có chút xem nhẹ Tô Tín.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt

Trong lúc các ông chủ đều đang trầm suy nghĩ thì lúc này bỗng vang lên hai tiếng cười nhạt.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, thanh âm được phát ra từ chỗ ông chủ Hoàng.

- Tô lão đại, chủ ý này của người thực sự không tồi nhưng lại có chút không thiết thực. Thương nhân thường trục lợi bằng mọi cách, chúng ta ở đây nếu làm theo cách của người, thời gian đầu có thể thu hút được nhiều khách. Nhưng nếu người bên Xương Đức phường có phản ứng, cũng làm theo cách chúng ta, ưu thế của họ về địa thế lại rõ rệt hơn, chúng ta làm như vậy vẫn thua người ta thôi.

Mọi người đều gật đầu, điều ông chủ Hoàng lo lắng cũng có lý, người Xương Đức phường chắc chắn có thể làm ra chuyện sao chép như vậy.

Tô Tín đặt tách trà xuống, lắc đầu:

- Bọn họ có thể mô phỏng, nhưng Xương Đức phường có một yếu điểm chí mạng, đó là đất đai bọn họ lớn nhỏ không đều. Đất Trường Lạc phường của chúng ta trước kia được quan phủ phân chia, thậm chí đến lầu gác cũng giống hệt nhau, còn bên Xương Đức phường thì sao?

Bên đó được xây dựng lại từ trong đồng đồ nát sau khi triều đình dời đô đến, cửa hiệu có lớn có nhỏ, có một tầng từ quán nhỏ, cũng có ba tầng sông bạc lớn. Còn có đủ kiểu cửa hiệu khác nhau, thậm chí đến một số kiến trúc nhà môn châu phù, cũng đều có ở đó cả.

Như vậy, bọn họ không thể nào thực hiện được việc hoán đổi như chúng ta vậy. Dù có mô phỏng, nhiều nhất cũng chỉ có một số thương gia có tiền có thể trực tiếp xây dựng các cửa hiệu ở xung quanh, làm thành quy mô như chúng ta mà thôi.

Đất ở phường thị trung tâm như Xương Đức phường giá cả nghìn vàng, có bao nhiêu thương gia có thể chi một món tiền lớn như thế? Tình hình trong Thường Ninh phủ mọi người đều biết, những thương gia giàu có tuyệt không vượt con số năm ngón tay, cả Xương Đức phường nếu có ba cái mô phỏng thành công đã được coi là không tồi rồi.

Nhưng ba cái này, lại không đủ làm thỏa mãn nhu cầu của cả Thường Ninh phủ. Số khách còn lại muốn hưởng thụ loại dịch vụ này nhất định sẽ đến Khoái Hoạt Lâm!

Mọi người nghe xong đều gật đầu, kế hoạch Tô Tín chi tiết cẩn kẽ, các khả năng có thể xảy ra cơ bản đều đã được cậu nghĩ đến.

Giờ điều mà mọi người đang lưỡng lự chính là 10% cổ phần đó.

Đối với những thương nhân này, nộp thuế mấy mươi lượng mỗi tháng đã giống như cầm dao cứa cổ họ rồi, chứ giờ đừng nói đến 10% cổ phần.

Trầm ngâm một hồi, ông chủ Hoàng mới nói:

- Tô lão đại, chủ ý này của người thực sự không tồi, nhưng sòng bạc Thuận Đức của ta chỉ làm ăn nhỏ, gần đây hơi khó khăn, không thể chi ra được khoản nào, hay là đừng làm nữa đi.

Tuy ông chủ Hoàng có chút coi thường Tô Tín, nhưng với kế hoạch này của cậu, ông vẫn rất tán thành.

Nhưng tán thành thì tán thành, chứ vẫn không thể đồng ý.

10% cổ phần quá nhiều, ông không muốn nộp, cũng không thể nộp!

Giờ đưa cho Tô Tín, nhờ quan phủ biết được, hoặc là nghĩa phụ Tô Tín là Hồ tam gia biết được, bọn họ cũng muốn đến vơ vét 10% cổ phần thì phải làm sao?

Vì vậy tuyệt không thể tạo ra tiền lệ như vậy!

Tuy không đồng ý với điều kiện của Tô Tín, nhưng điều đó không có nghĩa là ông sẽ không làm theo kế hoạch của Tô Tín.

Trước mắt kéo dài một khoảng thời gian, bởi vì gần đây hơi khó khăn, đợi qua giai đoạn này, ông có thể kết hợp với một số ông chủ khác, làm theo phương pháp của Tô Tín.

Đến lúc đó Tô Tín muốn lấy cổ phần trong tay ông, sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

Ở đây đều là những kẻ lồi đời, ông chủ Hoàng vừa nói xong, bọn họ bỗng hiểu ngay ý tứ.

Có điều những người làm ăn nhỏ này, lại không dám ngang nhiên chống đối Tô Tín.

Nhưng bọn họ không nói gì, chính là đang ngầm đồng ý việc từ chối.

- Ông chủ Hoàng, con người có lúc quá thông minh, nhưng đó lại chẳng phải là chuyện tốt lành gì.

Tô Tín thở dài một tiếng, từ từ bước đến cạnh ông chủ Hoàng.

Nhìn Tô Tín đi đến gần, ông chủ Hoàng bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh lại gần mình, làm ông run lên.

Có điều ông tự thấy thân phận địa vị mình khác với những ông chủ tửu lâu nhỏ kia, vì vậy vẫn miễn cưỡng cười gượng:

- Tô lão đại nói vậy là có ý gì chứ? Sao ta nghe không hiểu gì.

- Nghe không hiểu sao? Vậy ta nói từ từ cho ông hiểu nhé.

Lúc này thanh kiếm đeo ở thắt lưng Tô Tín đã xuất hiện trong tay cậu.

Cậu kéo mạnh tay phải ông chủ Hoàng đặt lên bàn, lấy ra thanh kiếm sắt hình thù kỳ lạ đó ra, đâm xuyên qua tay ông chủ Hoàng và cả mặt bàn, sâu đến tận mấy gang, trên tay ông chủ Hoàng chợt chỉ còn cán kiếm!

- Á!

Ông chủ Hoàng hét lên một tiếng thảm thiết, máu của ông bắn lên người một kẻ đang đứng bên cạnh, dọa cho hấn sợ hãi lùi ra đằng sau, ngã vào trong ghế.

Mọi người ở đây đều giật mình, không ai nghĩ rằng Tô Tín nói ra tay liền ra tay, chẳng có sự báo trước nào cả!

Mí mắt Lý Cương nheo lại, không nói lời nào, nhưng khóe miệng nhếch lên lộ nét cười, ánh mắt mang vẻ kinh ngạc.

Lý Hoại lại nhìn chằm chằm vào thanh kiếm sắt có phần chưa cắm vào bàn, đôi mắt ánh lên sự thất vọng.

Có thể dùng một tấm sắt mỏng đâm xuyên qua xương tay và một tác mặt bàn hồng mộc, tốc độ và sức mạnh này thật không tầm thường.

- Tô lão đại, chúng ta có gì cứ nói với nhau, không nên động thủ!

Ông chủ Lưu của Túy Nguyệt lâu vội can ngăn cậu, nhưng thật ra ông ta cũng đã bị dọa cho sợ mất mật.

Bọn họ đều biết rằng từ chối yêu cầu của Tô Tín chính là đắc tội với cậu, nhưng lại không nghĩ được rằng cậu nói động thủ là động thủ liền như vậy!

Thân phận bọn họ không hề giống với tên Vương mập mà cậu đã đánh tàn phế kia, đó chỉ là một ông chủ tiệm thuốc nhỏ, còn bọn họ là các thương nhân lớn có tiếng tăm trong Thường Ninh phủ.

Mỗi năm bọn họ nộp thuế cho quan phủ trên cả vạn lượng, quan phủ sao có thể đứng nhìn bọn họ bị bang phái ức hiếp?

Nếu bang phái một tay che trời, vậy ai còn nộp thuế cho quan phủ nữa, cứ giao nộp hết tiền cho các bang phái lớn bảo vệ có phải là xong rồi không?

Vì vậy đối với những thương nhân lớn này, các bang phái vẫn còn mang thái độ dè chừng, chỉ cần người giữ quy tắc, vậy ta cũng sẽ không làm khó người.

Không nói đã động thủ như Tô Tín thế, chẳng khác gì một kẻ điên!

Đến lúc quan phủ nổi giận, Phi Ứng bang cũng không chống đỡ nổi, và việc đầu tiên sẽ là ném cậu ra như một kẻ chịu tội rồi giao cho quan phủ xử trí.

Dù các ông chủ ở đây đối mặt với bang chủ Phi Ứng bang - Sa Phi Ứng thì bọn họ cũng không hề sợ hãi, bởi vì ông ấy là một người trọng quy tắc.

Giờ đây gặp phải một kẻ điên không nói quy tắc như Tô Tín, bọn họ lại không biết làm thế nào.

Nhìn ông chủ Hoàng đang mồ hôi nhễ nhại vì đau đớn bên chiếc bàn, Tô Tín thản nhiên nói:

- Dám lấy Tô Tín ta ra làm trò đùa sao? Kéo dài thời gian, rồi dùng kế hoạch của ta, mà lại không cần phải nộp hoa hồng à? Ông chủ Hoàng đã đau đến thốt không ra lời, một ông chủ lớn quen sống trong nhung lụa giống như ông, đã từng chịu phải cảnh đau đớn như vậy chưa?

Tô Tín rút thanh kiếm sát từ tay phải ông ta ra, rồi đặt tay trái ông lên bàn, dùng cách tương tự đâm vào!

Ông chủ Hoàng lại gào lên một tiếng thảm thiết, những ông chủ ở đây nghe cũng phải giật mình, vậy là hai tay của ông chủ Hoàng, coi như đã tàn phế.

Tô Tín nhìn một vòng xung quanh, không có ai ở đây dám nhìn thẳng vào cậu.

- Thật ra con người ta rất trọng quy tắc, ta đưa ra kế hoạch, các ông kiểm tiền rượu thịt, ta chỉ uống ké một chút, vậy quá đáng lắm sao? Lấy đồ của ta lại không muốn trả tiền, vậy được, ta chỉ có thể đích thân đi đòi.

Rút kiếm ra, Tô Tín nắm lấy tóc của ông chủ Hoàng, xoáy kiếm vào thẳng miệng ông, rồi lấy ra một thứ màu đỏ.

Tô Tín kẻ sát rồi nói nhỏ vào tai ông chủ Hoàng:

- Có ai từng nói với ông rằng, thật ra miệng ông thối lắm chưa?

Nhưng lúc này ông chủ Hoàng đã không còn nghe thấy gì được nữa, bởi ngay khi Tô Tín cắt mất lưỡi của ông, ông đã ngất đi rồi.

- Giờ thì có ai đồng ý với kế hoạch của ta không?

Các ông chủ ở đây vội vã gật đầu, giờ trong hoàn cảnh này còn có ai dám không đồng ý sao? Kẻ không đồng ý, đã trở thành phế nhân nằm ngay dưới đất kia rồi!

- Vậy thì ký giấy cam kết đi.

Tô Tín vẫy tay, Hoàng Bính Thành lập tức cho người mang giấy bút nghiên mực đến, viết văn thư chuyển nhượng cổ phần.

Tuy tất cả các ông chủ ở đây không nói lời nào, trung thực viết văn thư chuyển nhượng, nhưng trong lòng lại không ngừng cười nhạo.

Tô Tín người hôm nay quá đáng như vậy, chúng ta đợi xem người thu dọn tàn cuộc thế nào!

Lau đi vết máu của trên mũi kiếm vào người ông chủ Hoàng, Tô Tín hướng về phía Hoàng Bính Thành vẫy tay:

- Gọi hết các huynh đệ vào đây.

Thuộc hạ dưới tay Tô Tín chỉ có khoảng bảy mươi bang chúng, nhưng số này cùng vào một lúc nên đại sảnh có vẻ đông đúc.

Những bang chúng này nhìn ông chủ Hoàng nằm dưới đất, miệng đầy máu, dường như đã chết, đều run bắn cả người.

Vị lão đại này ra tay đúng là tàn nhẫn thật!

Nhìn qua bang chúng một lượt rồi Tô Tín trầm giọng nói:

- Lăn lộn trong giang hồ, thật ra là bán đi mạng sống với giá tốt. Tô Tín ta chẳng phải là người tốt gì, cũng không mong các người bán mạng suông cho ta, giờ ta có một cơ hội, không biết các người có dám làm hay không?

Tô Tín chỉ vào ông chủ Hoàng đang nằm dưới đất:

- Giờ ông chủ Hoàng của sông bạc Thuận Đức đã bị ta làm cho tàn phế rồi, các người cũng đã nhìn thấy cả. Giờ ai đứng ra đi báo quan tự thú, nói là do mình làm, ta sẽ cho người đó một nghìn lượng bạc trắng, từ nay về sau người nhà cha mẹ họ, Tô Tín ta sẽ nuôi cả!

Tất cả bang chúng đều thở gấp, một nghìn lượng bạc trắng đối với họ mà nói, đó là một con số vô cùng nhiều.

Những bang chúng thuộc hạ hiện giờ của Tô Tín, chỉ có một số ít là người cũ của Phi Ứng bang, phần lớn đều là người được chiêu mộ ở Trường Lạc phường.

Những người này xuất thân nghèo khó, hằng ngày chỉ lo vật lộn kiếm tiền, nhưng vẫn khó có được bữa no.

Giờ có một nghìn lượng bạc đặt ngay trước mặt, không khỏi làm bọn họ động lòng.

Nhìn những người này có ý lung lay, Tô Tín thêm lửa vào ngay:

- Đi tự thú cũng không hẳn là phải chết, ta sẽ lo liệu bên ngoài một chút, bảo đảm trong ba năm sẽ được thả ra. Ở trong tù ba năm, sau khi được thả ra, vị trí thuộc hạ của Tô Tín ta chắc chắn không thiếu phần người đó!

Các ông chủ sợ hãi nhìn Tô Tín, còn giờ được trò này sao?

Lúc này có một người khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi đứng ra, nói lớn:

- Tội này ta gánh! Một nghìn lượng bạc, đủ để mẹ già, vợ hiền, con thơ ăn cả đời không hết rồi.

Người này chấp tay chào Tô Tín:

- Tô lão đại, mạng này của tiểu nhân bán cho người, chỉ mong huynh đệ trong bang có thể thay ta trông nom một chút, đừng để vợ ta lấy tiền ta bán mạng để đi vụng trộm với kẻ khác!

Mọi người trong đại sảnh cười phá lên, nhưng cũng có một số bang chúng thầm hối hận, sao mình lại không đứng ra?

Giờ nghĩ mà xem, ba năm ngồi tù đổi lấy một nghìn lượng bạc, chuyện này quá đơn giản rồi!

Trước kia bọn họ trộm cắp vặt, đánh đâm cũng đã bị giam đến mấy tháng rồi, giờ thời gian lâu hơn một chút thì có sao, tự dung bản thân lại đi sợ hãi làm gì?

- Yên tâm, ta cũng chẳng phải cần mạng của người, đợi người đi tự thú xong, ta lập tức sắp xếp thầy kiện bảo vệ người, bạc sẽ đưa đến tận nhà. Huynh đệ ở đây đều có thể chứng giám, Tô Tín ta nói lời giữ lời, nếu làm trái, ta cũng không thể lăn lộn ở Thường Ninh phủ này nữa.

Bang chúng đó gật đầu, rồi quay người rời đi.

Những ông chủ ở đó đều thu lại hết thảy mọi suy nghĩ, không dám có ý gì khác nữa.

Tô Tín lúc này làm cho bọn họ cảm thấy đáng sợ hơn nhiều so với Tô Tín vừa làm cho ông chủ Hoàng tàn phế kia.

Cậu biết rõ tâm tư của quan phủ nhiều hơn so với những người trong bang suốt ngày chỉ biết đánh đánh giết giết!

Đánh người bị thương là sai, nhưng quan phủ sẽ không suy nghĩ về chuyện ai bị thương, mà bọn họ chỉ nghĩ đến thành tích và thể diện của mình.

Giờ Tô Tín ngoan ngoãn đưa phạm nhân đến trước mặt, người ta ắt có thể diện.

Âm thầm đút lót cũng không thiếu, vậy là túi cũng có tiền, hà cớ gì cần khó chịu với Tô Tín chứ?

Còn về phần ông chủ Hoàng, sẽ không có ai thêm quan tâm đến ông, thậm chí là những thương nhân ở đây, bởi thứ mà họ quan tâm hơn đó là làm cách nào để sông bạc Thuận Đức được về tay mình quản lý.

- Được rồi, hôm nay chuyện cần bàn bạc với các vị đã xong, ta cũng không giữ các vị lại nữa, kế hoạch thì có lẽ mọi người cũng đã nắm rõ hết rồi, khoảng thời gian này, mọi người có thể bắt đầu trang hoàng rồi.

Mấy ông chủ đó nhìn ông chủ Hoàng vẫn đang nằm dưới đất, chẳng biết còn sống hay đã chết, thậm chí bĩu môi.

Đây cũng gọi là bàn bạc sao?

Có điều giờ bọn họ chẳng dám nhe răng nửa lời với Tô Tín, chỉ lần lượt mỉm cười chấp tay cáo từ.

- Những người khác cũng lui xuống hết đi, lão Hoàng ở lại. Phải rồi, khiêng ông chủ Hoàng về, lo liệu thật tốt - Tô Tín căn dặn.

Người bị thương khác với người chết, nếu ông chủ Hoàng chết thật, cũng không dễ gì giải thích với quan phủ.

Đội mọi người đã lui hết, Hoàng Bính Thành cúi lưng, khuôn mặt kính phục nói:

- Lão đại, cách làm như vậy mà người cũng nghĩ ra được, lão Hoàng ta thực sự bội phục.

- Chẳng là gì cả, chuyện nhỏ mà thôi.

Tô Tín xua tay.

Tuy Hoàng Bính Thành nghĩ rằng Tô Tín đang khiêm tốn, nhưng thực ra đó chỉ là chuyện nhỏ với Tô Tín mà thôi.

Thế loại này xảy ra rất nhiều ở kiếp trước.

Ở đây thì chưa ai dùng đến, thậm chí còn chưa từng nghĩ đến, vì bang phái ở đây chỉ coi trọng thực lực mà thôi.

- Thực lực mới là vương đạo!

Tô Tín thở dài trong lòng, nếu như có thực lực thì đã chẳng phải dùng đến thủ đoạn thấp hèn như vậy rồi, nhưng loại này lại là thứ mà đám thương nhân như ông chủ Hoàng kia muốn chơi.

Bang chủ Phi Ứng bang - Sa Phi Ứng có thực lực hậu thiên đại viên mãn, nếu chuyện này đổi cho ông ấy, đừng nói là phé đi ông chủ Hoàng, có giết ông ta ngay tại đó, quan phủ cũng sẽ xem như không biết.

Còn quan phủ cũng có sức mạnh của riêng mình.

Thường Ninh phủ có bốn mươi chín phường thị, ngoài Xương Đức phường chính giữa, hướng đông, tây, nam, bắc, mỗi nơi đều có mười hai phường, mỗi mười hai phường có một tổng bổ đầu.

Tứ đại tổng bổ đầu này đều có thực lực hậu thiên đại viên mãn, bổ khoái dưới tay họ hơn cả trăm người, vì vậy mới có thể trấn áp được tam bang tứ hội ở Thường Ninh phủ, dù chỉ là lấy danh để trấn áp mà thôi.

- Lão Hoàng, lát nữa lấy một nghìn lượng đưa đến chỗ người huynh đệ nhận tội thay đó, nhớ đưa trước mặt mọi người. Ngoài ra còn phải đi tìm một thầy kiện có tiếng nhất trong Thường Ninh phủ để giúp người đó chỉ chịu hình phạt dưới ba năm. Các nha môn trong Thường Ninh phủ, cũng cần đút lót một ít, người chắc rõ hơn ta, không cần tiết kiệm, cứ tận tình lo lót, sau này còn có chỗ cần nhờ vả.

Hoàng Bính Thành nói:

- Một nghìn lượng cho nhà huynh đệ đó, phí thầy kiện không đắt lắm, một trăm lượng có thể tìm được một thầy kiện tốt, còn chỗ nha môn, e là không dưới hai nghìn lượng.

Tô Tín gật đầu:

- Hơn ba nghìn thôi, vẫn ít so với dự tính của ta.

- Nhưng có ít đi nữa thì chúng ta vẫn không đào đâu ra được.

Hoàng Bính Thành khỏ sở nói:

- Duy nhất một nghìn lượng của chúng ta, cũng đã mang tặng cho Hồ tam gia rồi, giờ trong bang, chỉ còn chút bạc vụn thôi.

Tô Tín cười nói:

- Sông bạc Thuận Đức lớn như vậy, lão Hoàng mập kia không có được trăm vạn, thì chỉ ít cũng được mấy mươi vạn chứ, chẳng lẽ đó không phải tiền sao?

- Lão... lão đại! Phé đi ông chủ Hoàng, chúng ta có thể tìm người chịu tội thay, nhưng lấy tài sản của sông bạc Thuận Đức, quan phủ tuyệt đối sẽ nhúng tay vào.

Hoàng Bính Thành giật mình, vội vàng khuyên ngăn.

Đánh người cướp của, chuyện này nghiêm trọng hơn nhiều so với việc phé đi ông chủ Hoàng, chuyện này sẽ chạm đến giới hạn của quan phủ.

Giờ bọn họ là bang phái giang hồ, nếu đánh người cướp của, sẽ trở thành cường đạo, nó có tính chất hoàn toàn khác với bang phái.

- Đương nhiên ta không nuốt hết được mấy mươi vạn lượng, cũng không nghĩ đến chuyện nuốt nó, người đến sông bạc Thuận Đức thống kê tài sản lại, viết ra một danh sách đưa cho Hồ tam gia, ông ấy sẽ hiểu ý của ta.

Cái gọi là giới hạn của quan phủ, vốn dĩ chẳng hề tồn tại.

Chỉ cần tiền đủ nhiều, thực lực đủ mạnh, vậy thì cái gọi là giới hạn đó, không chừng đã bay mất từ đời nào.

Hoàng Bính Thành nửa tin nửa ngờ đi ra, Tô Tín còn căn dặn một câu:

- Lúc đi có thể người sẽ thấy Lý Cương, không cần kinh ngạc, cứ coi như không thấy hắn là được.

Hoàng Bính Thành gật đầu, trầm ngâm bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hồ tam gia tham lam

Trong trạch viện của Hồ tam gia ở Thuận Ý phường.

Hồ tam gia cầm danh sách mà Hoàng Bính Thành mang đến chỉ cười không nói, văn sĩ trung niên bên cạnh ông cầm chặt chiếc quạt, khuôn mặt tỏ vẻ kinh ngạc.

- Lý sư gia, thủ đoạn người nghĩa tử này của ta thế nào?

Hồ Tam gia ngược đầu lên hỏi.

Mở mạnh chiếc quạt ra, Lý sư gia trầm giọng nói:

- Thủ đoạn độc ác, có suy nghĩ, quan trọng nhất là biết tiến biết lùi.

Hồ tam gia chậm rãi nói:

- Nói đúng lắm, quan trọng nhất là nó biết tiến biết lùi, nếu không dù có nhiều thủ đoạn bao nhiêu đi nữa cũng chỉ vô dụng, nếu đã như vậy, tài sản sông bạc Thuận Đức, ta nhận vậy.

- Vậy để lại cho Tô Tín bao nhiêu? - Lý sư gia hỏi.

- Để lại một vạn lượng đi, mảnh đất của sông bạc Thuận Đức cũng để lại cho nó, chúng ta chỉ cần bạc.

Hồ tam gia xua tay, nhưng tâm tình vẫn khá tốt.

Mấy mươi vạn lượng bạc, thực ra với một đại đầu mục của Phi Ứng bang như ông đã là một khoản rất lớn.

Quan trọng nhất là chẳng phải chịu gánh nặng nào với số bạc này.

Người là do Tô Tín phế, bạc cũng là do cậu vợ vét.

Hồ tam gia chỉ phải ra mặt lo liệu phía bên quan phủ một chút, dùng thân phận của ông để đút lót họ là đã ổn thỏa.

Dù quan phủ có muốn tính sổ, tội danh cướp đoạt gia sản này cũng không đổ được lên đầu Hồ tam gia, mặc dù đa số bạc đều thuộc về ông.

Trong Khoái Hoạt Lâm, Hoàng Bính Thành vui vẻ báo lại với Tô Tín ý tứ của Hồ tam gia, khuôn mặt Tô Tín chẳng có chút hồ hởi nào, chỉ cười nhạt trong lòng một tiếng.

Người nghĩa phụ này của cậu tham lam hơn bản thân cậu tưởng tượng, vừa mở miệng là nuốt luôn chín phần ngân lượng, chỉ để lại cho cậu một vạn lượng.

Còn may mà Hồ tam gia không có hứng thú với đất của sông bạc Thuận Đức, cuối cùng đã để lại cho Tô Tín.

- Lão Hoàng, lấy ra ba nghìn lượng trong một vạn lượng bạc này, còn được bảy nghìn lượng, số bạc này mang đi trang trí đơn giản lại cho sông bạc Thuận Đức, nếu làm thành đường viện có đủ không?

- Lão đại người muốn xây đường viện sao? Tiền thì đủ, thậm chí chẳng cần trang hoàng lại, đổi biển và mua mới bàn ghế là được nhưng việc này không hợp quy tắc.

Hoàng Bính Thành có chút đau đầu, cảm thấy bản thân mãi mãi không hiểu được suy nghĩ của vị lão đại này.

Tô Tín hỏi:

- Vì sao lại không hợp với quy tắc?

Hoàng Bính Thành giải thích:

- Ở Phi Ứng bang, chỉ có cấp bậc đại đầu mục mới có tư cách xây đường viện, những tiểu đầu mục khác, đều chỉ được mướn tạm một trạch viện nào đó để ở.

Tô Tín gõ bàn, nói:

- Người nói có tư cách, vậy là trong quy định của bang chưa được viết rõ ra quy tắc cần cấp bậc đại đầu mục mới có thể xây đường viện rồi?

Hoàng Bính Thành sửng người nói:

- Dường như là vậy.

- Nếu đã như vậy, ta xây đường viện thì có sao?

Tô Tín muốn xây đường viện, thật ra chỉ có một mục đích, đó là tăng sự gắn kết các thuộc hạ của cậu lại.

Nghị sự trong một căn nhà nhỏ và nghị sự trong một ngôi đường viện rộng lớn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Hoàng Bính Thành nghĩ một lúc, cũng đã có chút thông suốt.

Vốn không có quy định tiểu đầu mục không được xây đường viện, mà là không có ai đi xây cả.

Một tiểu đầu mục của Phi Ứng bang, nhiều nhất chỉ quản lý ba đến bốn con đường, tiền thuế mỗi tháng nhiều nhất cũng chỉ có khoảng vạn lượng.

Mà xây một ngôi đường viện, riêng tiền đất đai đã cần đến mười vạn lượng bạc trắng.

Lấy tiền đó đi xây đường viện, chi bằng giữ lại để bản thân từ từ hưởng thụ.

- Được rồi, việc này giao cho người làm, một vạn lượng bạc này ngoài dùng cho những chi phí cần thiết, người giữ lại cho mình năm trăm lượng, phần còn lại giao cho người bảo quản.

Hoàng Bính Thành tuy là người có chút giao hoạt, nhưng làm việc tỉ mỉ, Tô Tín rất yên tâm.

Muốn một người cống hiến cho mình, đầu tiên cần cho họ đủ lợi ích, nếu không người ta dựa vào gì để bán mạng bán sức cho mình?

Vì vậy dù là kiếp trước hay hiện tại, Tô Tín đối đãi với những người bên dưới của mình đều rất hào phóng.

- Đa tạ lão đại! Sau này mạng của lão Hoàng bán cho người!

Hoàng Bính Thành vỗ vào lồng ngực gầy gò của mình, cảm động rơi lệ.

Tất nhiên những điều này phần lớn là lời nịnh hót ra vẻ, nhưng trong đó cũng có chút cảm động thật.

Hắn ở Phi Ứng bang lẫn lộn hơn mười năm, nhưng chỉ vì thực lực bản thân yếu kém nên dù lạnh lẽ, cuối cùng vẫn không được trọng dụng.

Giờ Tô Tín không những cho hắn quyền lợi, còn đưa hết ngân lượng trong tay cho hắn bảo quản, nhất thời làm Hoàng Bính Thành có cảm giác chết vì chủ cũng cam lòng.

Sau khi Hoàng Bính Thành lui xuống, Tô Tín cũng trở về trạch viện của mình, tiện đường mua một con gà nướng mang về.

Mở cửa ra, Hình Nhi lập tức nhảy bổ vào, mũi hít hít, vui vẻ nói:

- Oa! Là gà nướng!

- Được rồi con mèo đói, đi rửa tay rồi ăn cơm thôi. Tô Tín xoa đầu Hình Nhi.

Hình Nhi gật đầu lia lịa, ngoan ngoãn đi rửa tay.

Sau khi ăn cơm xong, Tô Tín cho người đến dựng hai cọc gỗ trong vườn, rồi cho gọi Hoàng Bình Thành đến, bảo hắn đến nha môn lo liệu mang về hai thanh kiếm cho mình.

Bình khí mà thợ rèn đúc ra quá kém, dùng loại bình khí này chỉ bằng dùng mảnh sắt hiện có trong tay còn hơn.

Bình khí tốt nhất trong Thường Ninh phủ đều từ triều đình mà ra.

Các bình khí như đao thương kiếm kích, đều được phát về cho bổ khoái các nha môn châu phủ dùng sau khi quân đội triều đình đã dùng qua, chất liệu tuyệt đối tốt hơn hẳn, bởi chúng do thợ rèn trong quân đội chế tạo, đều được mài sắc nhọn, lại từng dính qua huyết tính.

Hoàng Bình Thành đi một chuyến đến nha môn, chỉ dùng năm mươi lượng bạc, đã mang về cho Tô Tín hai thanh kiếm dài.

Triều Đại Chu mấy năm gần đây ít chiến sự, nên đã giải tán nhiều quân đội, trang bị của bọn họ cũng phát khá nhiều về cho các châu phủ.

Trong một kho của Thường Ninh phủ, bình khí, khôi giáp có thể đủ trang bị cho hơn cả nghìn người, nhưng tất cả bổ khoái của Thường Ninh Phủ lại chưa đến trăm người.

Vì vậy những thứ này, đa số đều chỉ vứt trong kho cho gỉ sét, đừng nói năm mươi lượng, dù chỉ là hai mươi lượng, người trong coi kho cũng sẽ vui vẻ bán chúng.

Hai thanh kiếm này một thanh là kiếm mỏng, dài ba tấc, rộng hai phân, nhẹ nhàng linh hoạt.

Chiếc còn lại là trọng kiếm, dài bốn tấc, rộng bốn phân, chắc nặng dày dặn, dùng để chém giết.

Mũi kiếm hai thanh đều sắc nhọn, chỉ chạm nhẹ đã có thể nhìn thấy vết chém ở trên đó, có lẽ là được người ta mài lại, không khác gì với kiếm mới.

Tay trái Tô Tín cầm kiếm mỏng, tay phải cầm trọng kiếm, không ngừng đâm lên trên cọc gỗ kia.

Cậu không luyện sức mạnh xuất kiếm mà là luyện độ chính xác khi xuất kiếm.

Mỗi kiếm đều phải dừng lại ngay khi vừa tiếp xúc với cọc gỗ, chỉ cần để lại một dấu vết nhỏ trên đó, là đã thất bại.

Trên người Tô Tín giờ có hai loại kiếm pháp, một là Kinh Vô Mệnh khoái kiếm, loại khác là Đại Tu Di kiếm pháp.

Trong đó Đại Tu Di kiếm pháp thiên về phòng thủ, chiêu thức phức tạp, chủ yếu Tô Tín muốn dùng nó để bù vào khoảng trống trong lúc khoái kiếm diệt địch, không để cho khoái kiếm bị khống chế và trở nên yếu thế.

Còn Kinh Vô Mệnh khoái kiếm không thể luyện thuần thục 100%, nhưng loại kiếm pháp này lại có kỹ năng giết người đơn giản nhất, chỉ chú trọng phát huy tốt cùng sự nhanh, ác, chuẩn.

Ba điểm này không những thể hiện trong Kinh Vô Mệnh mà cũng có thể dùng được khi tu luyện những võ công khác.

Vì vậy giờ Tô Tín chỉ cần tăng độ thuần thục Kinh Vô Mệnh khoái kiếm, cũng là để rèn luyện võ công cơ bản.

Thấy ca ca đang luyện kiếm ở đây, Hình Nhi ngoan ngoãn ngồi nhìn trên bậc thềm trước nhà.

Đội Tô Tín luyện đến mồ hôi nhễ nhại, Hình Nhi mới đi lấy nước và khăn, lau mồ hôi cho Tô Tín.

- Ca ca, muội có thể học luyện kiếm không?

Hình Nhi tròn mắt nhìn thanh kiếm mỏng trong tay Tô Tín, ánh lên sự thích thú.

- Được chứ, nhưng vì sao Hình Nhi muốn luyện kiếm?

Tô Tín ngạc nhiên nhìn Hình Nhi, nữ nhi ở tuổi này, đáng ra phải thích chơi búp bê mới đúng, loại đao kiếm này chẳng phải chỉ có nam nhi mới thích sao.

Hình Nhi đưa tay thành hình nắm đấm nói:

- Học kiếm pháp, muội có thể bảo vệ ca ca, đánh đuổi hết bọn ức hiếp chúng ta.

- Được, ca ca đội muội đến bảo vệ huynh.

Tô Tín xoa đầu Hình Nhi cười, cậu không biết rằng, lời nói đùa đó sau này lại trở thành sự thật.

Tô Tín giao thanh kiếm mỏng đó cho Hình Nhi, quả nhiên cô bé thích thú nhận lấy, nhưng mặt ỉu xù, ra vẻ đáng thương nhìn Tô Tín.

Tuy thanh kiếm này nói là kiếm mỏng, nhưng được dùng sắt tinh luyện để chế tạo nên, tuy chỉ nặng khoảng hơn mười cân, nhưng với một cô bé bảy tuổi như Hình Nhi, thực sự là rất nặng.

Hình Nhi dùng cả hai tay mới miễn cưỡng nâng được nó lên, chứ chưa nói đến múa kiếm.

Tô Tín thấy vậy liền mỉm cười, cầm lại thanh kiếm mỏng đó, chặt một thanh gỗ trên cọc ra, nhanh chóng đẽo gọt nó thành một thanh kiếm gỗ rồi đưa cho Hình Nhi, cứ như vậy một lớn một bé, thay nhau cầm kiếm trong tay đâm kiếm về phía cọc gỗ.

Thời gian một tháng nói dài không dài, nhưng ngắn cũng không ngắn.

Tô Tín ở trong tiểu viện không ra ngoài, chuyên tâm tu luyện, còn các cửa hiệu ở Khoái Hoạt Lâm đã trang hoàng xong, chuẩn bị mở cửa lại.

Chuyện đã đến nước đó, các ông chủ ở Khoái Hoạt Lâm đành đâm lao phải theo lao.

Dù sao cổ phần cũng đã đưa cho Tô Tín, cửa hiệu cũng đã trang hoàng xong, đầu tư vào một lượng bạc lớn, thành bại chỉ còn chờ xem sao.

Màn đêm buông xuống, các đoàn xe ngựa kéo đến bên ngoài Khoái Hoạt Lâm, lúc này, mới là lúc Khoái Hoạt Lâm thực sự vui vẻ.

Tôn công tử của Tôn gia ở Thành Đông xuống xe ngựa, nhìn thấy sự mới mẻ của Khoái Hoạt Lâm liền ngạc nhiên nói:

- Chà, một tháng không đến, tu sửa trang hoàng cũng đẹp phết, hôm nay gia phải chơi cho thỏa thích mới được.

Tôn công tử gia là thương nhân buôn bán dược liệu lớn nhất ở Thành Đông, chuyên phụ trách buôn bán các loại dược liệu quý hiếm của đất Nam Man, Tam Tương đến Đông Tấn.

Tuy chuyện làm ăn này nguy hiểm, nếu bị cấm quân Đại Chu bắt được thì chỉ có nước bị chém đầu, nhưng lại có lợi nhuận rất lớn, sự giàu có như Tôn gia cả Thường Ninh phủ chỉ có vài người.

Với sự giàu có của Tôn gia, dù Khoái Hoạt Lâm có tu sửa trang hoàng lại vẫn có thể đi đến nơi khác chơi, nhưng cậu ta lại nhịn cả một tháng không ra ngoài.

Bởi vì Tôn công tử cậu là một người hoài niệm.

Nhớ năm đó khi mới mười ba tuổi cậu đã bị đường thúc vô lương tâm kéo đến Khoái Hoạt Lâm chơi và đó cũng là lần đầu tiên của cậu, có lẽ vì vậy mà cậu có tình cảm thật sự với Khoái Hoạt Lâm này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sự thay đổi của khoái hoạt lâm

Là một khách hàng trung thành của Khoái Hoạt Lâm, Tôn công tử vừa đến liền có người đi thông báo, ông chủ Lưu của Túy Nguyệt lâu đích thân đến đón tiếp.

- Ha ha ha, cả tháng nay Tôn công tử không đến, các cô nương Túy Nguyệt lâu nhớ người lắm đấy, hôm nay ta đặc biệt giữ lại hai cô nương xinh đẹp nhất cho Tôn công tử đấy nhé.

Ông chủ Lưu cười hà hà nói, khuôn mặt vui vẻ ôn hòa.

- Vẫn là ông chủ Lưu có lòng.

Tôn công tử vỗ vai ông chủ Lưu, rồi nấn bóp nói:

- Gia đây một tháng chưa vận động tay chân rồi, tích tụ vận may đã một tháng giờ cũng cần đại sát tứ phương mới đã tay, dẫn ta đi sông bạc trước, cho các cô nương tắm rửa sạch sẽ đợi ta về.

Nói xong, Tôn công tử đi về hướng sông bạc Thuận Đức.

Ông chủ Lưu vội vã kéo tay cậu lại:

- Sông bạc Thuận Đức đã đóng cửa từ lâu, ở chỗ ta đã có mở sông bạc, bên trong trang hoàng cũng rất mới mẻ, người phục vụ cũng là lấy từ bên sông bạc Thuận Đức qua.

Tôn công tử kinh ngạc nói:

- Sông bạc Thuận Đức của lão Hoàng ngày thu vạn lượng, sao đột nhiên lại đóng cửa?

Sắc mặt ông chủ Lưu có chút ngại ngùng, nhưng trong chốc lát đã bị ông giấu nhem đi, rồi ậm ờ chuyển đề tài.

Sông bạc Thuận Đức nằm cạnh Túy Nguyệt lâu đã bị Tô Tín biến thành đường viện của mình, kế bên là sông bạc Long Khánh mới mở.

Kể ra thì ông chủ sông bạc Long Khánh vẫn có sự hiểu biết.

Khi nhìn thấy ông chủ Hoàng bị Tô Tín đánh tàn phế và cả những gì Tô Tín làm sau đó, không chỉ đoạt gia sản ông chủ Hoàng, còn chẳng cần để lại đường lui nào cho mình, ông liền biết rằng, đám thương nhân như bọn họ tuyệt nhiên đâu không lại với Tô Tín.

Nếu đã đâu không lại, vậy chỉ bằng hợp tác, khiến lợi ích tăng cao nhất.

Túy Nguyệt lâu là thanh lâu lớn nhất Khoái Hoạt Lâm, mở sông bạc cạnh nó, chuyện làm ăn chắc chắn sẽ rất phát đạt.

Thế là ông quyết định chi ra một nghìn lượng đến tìm Tô Tín, mua lại mảnh đất cạnh Túy Nguyệt lâu.

- Ôi? Các cô nương ở Túy Nguyệt lâu các ông sao lại đến chỗ sông bạc này vậy?

Nhìn thấy một hàng các cô nương Túy Nguyệt lâu đứng ở cửa sông bạc Long Khánh, Tôn công tử rất ngạc nhiên.

Ông chủ Lưu mỉm cười nói:

- Đây là dịch vụ mới ở chỗ Khoái Hoạt Lâm chúng tôi, Tôn công tử, người chọn lấy vài cô đi.

- Chà chà, đúng là không tồi.

Tôn Công vẫy tay, chọn ra hai cô nương quen thuộc cùng vào sông bạc.

Vừa bước vào sông bạc, Tôn công tử mới phát hiện có rất nhiều thứ đã được thay đổi.

Trong sông bạc luôn có những tiểu nhị lanh lợi đi lui đi tới phục vụ các loại thức ăn vặt hay rượu nước, hễ ai muốn ăn uống gì, cứ đến lấy trực tiếp ở đó là được.

Nếu muốn ăn bữa chính, những tiểu nhị đó sẽ đưa ra danh sách chọn món, chọn xong lập tức sẽ có người dọn ra ở tửu lâu đối diện, họ sẽ lên món cho khách với tốc độ nhanh nhất có thể.

Còn những người đồ xức xắc cũng đã được thay bằng cô nương Túy Nguyệt lâu, động tác tuy không lanh lẹ, nhưng lại rất vui mắt.

Tôn công tử sáng mắt, tiện tay lấy một bình rượu ở chỗ tiểu nhị vừa đi qua rồi đặt một xấp ngân phiếu ngay xuống bàn chơi.

- Năm trăm lượng, gia đặt tiểu! Nhịn cả một tháng trời, hôm nay gia sẽ chơi lớn!

- Tôn công tử thật hào phóng.

Hai cô nương đứng bên cạnh kính ngạc tán thán, nhất thời làm Tôn công tử cười ha hả một trận.

Vừa hay xúc xắc đổ ra năm-bốn-bốn, tổng mười ba điểm.

- Ha ha ha! Hôm nay đúng là đến lượt ta đại sát tứ phương rồi!

Tôn công tử cười tự mãn, lừa một đồng bạc và ngân phiếu đến trước mặt mình, lấy ngay hai tờ nhét vào ngực hai cô nương kia, tiện tay xoa nắn một chút.

Nhìn thấy tờ ngân phiếu đó, hai cô nương bỗng sáng mắt lên.

Tờ ngân phiếu này có giá trị đến một trăm lượng, lúc trước là phải hầu hạ cho vị gia gia này thoải mái mới được từng ấy tiền thưởng, giờ chưa cần làm gì, đã có một trăm lượng về tay.

Những người khác nhìn ghen ghét, thì nhau nói lớn:

- Tìm cho ta hai cô nương đến đây, ngực to vào, lão tử hôm nay cũng cực lớn!

Ông chủ Lưu và ông chủ Trần của sông bạc Long Khánh nhìn nhau, lần lượt lộ ra ý cười.

Trưa hôm sau, Tôn công tử bỏ dậy từ trong sự êm ái quen thuộc, chép miệng hồi tưởng lại cảnh đêm qua, không kìm được cười hi hi.

- Khoái Hoạt Lâm này làm thật ra trò! Sau khi về ta phải đưa bọn lão Lý nhà quê đó đến đây mở rộng tầm mắt mới được, so với Khoái Hoạt Lâm,

Xương Đức phường là cái mồng gì chứ!

Ngày đầu mở cửa làm ăn lại, Khoái Hoạt Lâm đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Tôn công tử và các vị khách quen khác.

Thường Ninh phủ lớn chỉ từng đó, một khi có tin tức mới, trong một ngày thôi đã được lan truyền đi khắp.

Chỉ trong ba ngày, cả Thường Ninh phủ đều biết tin tức về sự thay đổi mới mẻ của Khoái Hoạt Lâm, chỉ cần là người đã từng đến đây chơi thử, đều chưa có ai chê bai.

Thế là khoảng thời gian sau đó, lượng khách đến Khoái Hoạt Lâm bắt đầu tăng mạnh, mà đợi đến khi Xương Đức phường bên đó phản ứng lại thì đã quá muộn.

Bọn họ không có điều kiện để thay đổi, cũng không có thời gian để thay đổi.

Cũng chỉ có mấy ông chủ giàu có, quản lý đến mấy cửa hiệu, tiến hành trang hoàng cải tạo theo mô hình của Khoái Hoạt Lâm, nhưng so với quy mô của Khoái Hoạt Lâm vẫn thua kém xa.

Sau một tháng, các ông chủ ở Khoái Hoạt Lâm tính toán lại, chỉ riêng tiền thu vào tháng này của bọn họ, đâu chỉ tăng gấp đôi? Ít nhất cũng nhiều gấp ba lần!

Còn kiếm được nhiều nhất vẫn là ông chủ Lưu của Túy Nguyệt lâu, thậm chí còn đạt đến mức đáng kinh ngạc đó là hơn gấp năm lần.

Vị trí làm ăn thu được lợi nhuận nhiều nhất trước kia là sông bạc, giờ đây đã đổi thành thanh lâu.

Sau khi được Tô Tín thay đổi, các vị công tử chơi cuộc rất hào phóng, chỉ cần thắng một ván, liền nhét vào ngực các cô nương bạc thưởng.

Các ông chủ được bội thu, nên đều vui vẻ nộp cho Tô Tín phần tiền hoa hồng.

Nhưng đối với những ông chủ ở Khoái Hoạt Lâm này, dù có là ông chủ Lưu Túy Nguyệt lâu khôn khéo kia, Tô Tín cũng đều không tin một ai.

Vì vậy sau khi nhận được tiền hoa hồng đó, Tô Tín đã sai Hoàng Bính Thành mời vài tiên sinh của các cửa hiệu lớn đến kiểm kê sổ sách, xem bọn họ có giấu giếm khoản lợi nhuận nào không.

Đúng là khi kiểm tra, có một số không biết điều báo giả lợi nhuận.

Tô Tín cũng không nói gì, chỉ là ngay lúc ấy cho vài bang chúng đánh gãy tay mấy người quản lý sổ sách các nhà đó.

Các ông chủ nọ xanh mặt, không còn dám giờ trò gì nữa, ngoan ngoãn giao nộp phần tiền hoa hồng thực sự ra.

Hoàng Bính Thành cho người mang hai rương lớn vào nhà Tô Tín, cười hóm hờ nói:

- Lão đại người đoán xem, một tháng chúng ta thu về bao nhiêu?

- Há? Bao nhiêu?

Hoàng Bính Thành cho mở hai rương lớn, một mảng ánh sáng trắng lấp lánh phát ra.

- Tròn mười tám vạn lượng! Đây chỉ là tháng đầu tiên thôi, nếu đợi đến tháng sau, sự nổi tiếng của Khoái Hoạt Lâm tăng lên, chuyện làm ăn chắc chắn còn tiếp tục phát đạt, bạc chúng ta kiếm được chắc chắn nhiều hơn cả tháng này!

Hoàng Bính Thành phấn khởi đến đỏ mặt, như được bôi huyết gà lên vậy.

- Nhiều như vậy sao? - Tô Tín cũng giật mình.

So với dự tính của cậu, hoa hồng tháng đầu tiên sẽ khoảng năm vạn lượng, không ngờ lên đến tận mười tám vạn lượng, tăng đến gấp ba lần.

Xem ra có không ít người giàu ở Thường Ninh phủ này, dù sao nơi đây trước kia cũng là đô thành của Đại Chu, vẫn còn cái gốc xưa.

Sờ một chút rồi Tô Tín nói:

- Lấy tám vạn lượng trong số này, mang tặng cho Hồ tam gia, sau đó căn dặn các huynh đệ, tập trung hết ở đường viện cho ta.

- Tám... tám vạn lượng!

Hoàng Bính Thành nhìn Tô Tín, giương mắt chờ đợi không nói nên lời.

Tuy lúc trước họ đã giao hết tài sản của sông bạc Thuận Đức cho Hồ tam gia, nhưng đó là vì mượn danh nghĩa Hồ tam gia nuốt sông bạc này.

Giờ đây tám vạn lượng hoa hồng này, đồng nghĩa với việc mang đi tặng không.

- Món tiền này chúng ta nuốt không hết được đâu, gắng gượng sẽ chỉ bị nghẹn thôi.

Khỏe miệng Tô Tín hiện lên ý cười:

- Cái này gọi là vui một mình chi bằng vui cùng người, cứ coi như đó là tiền ta hiếu kính với “nghĩa phụ đại nhân” đi.

Hoàng Bỉnh Thành cũng là người lâu năm trong Phi Ứng bang, chợt hiểu ra ý của Tô Tín, tiền này thực ra giống như tiền báo kê vậy.

Tuy có chút âm ức nhưng đưa thì vẫn phải đưa.

Hoàng Bỉnh Thành dẫn người đi, trong đầu Tô Tín vang lên tiếng hệ thống:

- Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: Tư thế kiêu hùng (1), thưởng thành công 200 điểm phản diện, một lần rút thưởng trung cấp.

Vào trong hệ thống, Tô Tín hỏi:

- Giờ tôi có bao nhiêu lần rút thưởng?

Hệ thống nói:

- Ký chủ hiện có 33 lần rút thưởng sơ cấp và một lần rút thưởng trung cấp, xin hỏi ký chủ muốn dùng ngay không?

Tô Tín nghĩ một chút rồi lắc đầu nói:

- Tạm khoan đã, lần sau rồi rút.

Tích lũy lượt rút thưởng sơ cấp hơn một tháng có thể đổi được ba lần rút thưởng trung cấp, cộng thêm thưởng của nhiệm vụ chính tuyến là được bốn lần.

Rút thưởng trung cấp cũng có tính không xác định, Tô Tín chuẩn bị tích lũy nhiều một chút nữa, để có thể rút một lúc nhiều lần, xem có thể rút được thứ gì tốt hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiền tài lấy lòng người

Trong trạch viện của Hồ tam gia ở Thuận Ý phường.

Hồ tam gia cầm bạc của Tô Tín đưa đến, khỏe miệng để lộ ý cười đắc chí.

- Lý sư gia, nghĩa tử này của ta thế nào? Chỉ mới một tháng, đã kiếm về cho ta tám vạn lượng bạc, ha ha ha! - Hồ tam gia cười phá lên.

Có thể nói rằng, người có ưu khuyết, vật có vuông tròn.

Nghĩa tử Trần Đáo trước kia Hồ tam gia thu nhận, ông đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, riêng bạc đã ném vào mấy vạn lượng.

Luyện Thiết Sa Chương cần lượng lớn thảo dược ngâm tẩm hai tay, để phối hợp tu luyện cùng Thiết Sa Chương.

Hai mươi năm bồi dưỡng, Hồ tam gia đã bỏ ra vài xe lớn thảo dược.

Nhưng kết quả thì sao? Suýt chút nữa thì thành nuôi ong tay áo.

Giờ nhận Tô Tín làm nghĩa tử, ông chỉ bỏ ra vài câu, kết quả chưa đầy một tháng, Tô Tín đã mang về cho ông một món quà lớn.

Lý sư gia đứng bên nói lời nịnh hót:

- Vẫn là Hồ tam gia nhìn xa trông rộng, nếu ban đầu giết Tô Tín đi thì giờ chúng ta đâu thể có nhiều tiền như vậy.

Hai người đang nói chuyện thì một bang chúng đi vào đưa một mảnh giấy nhỏ cho Lý sư gia.

- Ai đưa tin đến thế? - Hồ tam gia nói.

Lý sư gia chần chờ một lúc rồi nói:

- Là tin Lý Cương báo, bên trong viết tổng hoa hồng tháng này Tô Tín thu vào là mười tám vạn lượng.

Hồ tam gia ném bạc trong tay xuống, nụ cười trên khuôn mặt dần tắt.

Còn trong Khoái Hoạt Lâm lúc này, Tô Tín cho người khiêng một rương bạc vào đường viện mới của Khoái Hoạt Lâm.

Thì ra sòng bạc Thuận Đức đã được trang hoàng xong, chỉ là tháo một số thứ liên quan đến cá cược ở bên trong đi, đổi bàn ghế mới, bên ngoài sắp xếp lại một chút, treo lên một cái biển mới nền đen chữ vàng: Phi Ưng bang!

Lúc này tất cả bang chúng của Phi Ưng bang đã tề tựu đông đủ, tháng này vì Khoái Hoạt Lâm làm ăn phát đạt, nên lại có mấy mươi người gia nhập vào làm thuộc hạ của Tô Tín, giờ trong tay Tô Tín đã có hơn một trăm mười bang chúng.

- Tô lão đại!

Nhìn thấy Tô Tín đi vào, một đám bang chúng vội đứng dậy, cùng nói lớn, nhìn rất khí thế.

Tô Tín xua tay, cho người đặt chiếc rương giữa sảnh lớn, cao giọng nói:

- Hôm nay ta cho gọi các ngươi đến là có hai chuyện, chuyện thứ nhất, đó là chuẩn bị phát tiền cho mọi người.

Tiếng “lạch cạch” vang lên, Tô Tín trực tiếp đá nắp rương ra, bạc trắng sáng lấp lánh làm chói mắt đám bang chúng.

Không phải bọn họ chưa thấy qua bạc, nhưng nhiều bạc xếp lại với nhau như vậy, đối với những bang chúng cấp thấp nhất này mà nói, sự kích động lại vô cùng lớn.

Xưa nay quy tắc Phi Ưng bang đó là lão đại kiếm được càng nhiều tiền, tiền tháng đó của chúng thuộc hạ cũng nhiều theo.

Lão đại nghèo rớt mồng tơi thì thuộc hạ bên dưới cũng chỉ biết húp cháo.

Bọn họ đều để ý đến chuyện làm ăn tháng này của Khoái Hoạt Lâm thế nên tiền tháng này chắc chắn không thể ít được.

Quả nhiên, Tô Tín tiếp tục nói:

- Mọi người lăn lộn cùng ta, Tô Tín này cũng sẽ không để mọi người com trắng nước lã đi đánh đấm, lương tháng này mỗi người mười lượng bạc!

Vừa nói xong, những bang chúng ở đây suýt chút nữa phấn khích reo hò lên, tiền lương tháng này Tô Tín phát, nhiều hơn so với tưởng tượng của bọn họ rất nhiều.

So với thu nhập của người bình thường ở Trường Lạc phường bọn họ, nếu làm tiểu nhị ở lầu lâu, hoặc làm công chăm chỉ cho người khác, một tháng có thể kiếm một hai lượng bạc đã tốt lắm rồi, gắng gượng lắm cũng có thể nuôi sống một nhà.

Còn những người lăn lộn trong bang phái càng thê thảm hơn, nhìn có vẻ uy phong, nhưng bang chúng cấp bậc thấp nhất ấy lại chẳng hơn gì những người làm công kia, có khi còn không bằng được với họ.

Theo một lão đại giỏi có thể kiếm được một đến hai lượng, thậm chí đến một lượng cũng chẳng có.

Trong Phi Ưng bang, dù là những bang chúng chủ chốt theo cùng bang chủ, mỗi tháng cũng chỉ kiếm được khoảng năm lượng, giờ Tô Tín phát cho họ mỗi người mười lượng, việc này làm bọn họ hoài nghi có phải bản thân đang nằm mơ hay không.

- Nhưng... - Tô Tín nhìn bọn họ vui đã đủ, giọng nói lại vang lên:

- Cầm tiền của ta thì phải biết tuân theo quy tắc của ta.

- Cái này gọi là ăn cây nào rào cây ấy, trước kia các ngươi ở Khoái Hoạt Lâm chắc hẳn từng làm qua không ít chuyện ăn quỵt? Ví dụ ăn gì đó không trả tiền, ngủ với cô nương rồi xách quần bỏ chạy, những chuyện như vậy e là đã từng làm qua?

Tô Tín nhìn quanh một lượt, rất nhiều bang chúng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Tô Tín.

Những chuyện này đích thực bọn họ từng làm qua, có thể nói chuyện xấu xa hơn đều có, thậm chí khi thu tiền tháng cũng có người ngấm bòn rút một ít.

- Nếu lúc trước các ngươi từng làm, Tô Tín ta sẽ không nói gì, nhưng giờ đây nếu các ngươi làm như vậy có biết sẽ đồng nghĩa với điều gì không? Đó là các ngươi không phải đang cắt xén của các thương gia đó, mà chính là đang đục khoét góc tường của mình! Một phần mười lợi nhuận của các cửa hiệu trong Khoái Hoạt Lâm đều nộp cho chúng ta, tiền lương mỗi tháng của các ngươi cũng từ đó là ra. Tiền tháng này là mười lượng, nhưng tháng sau nếu Khoái Hoạt Lâm làm ăn phát đạt, các ngươi có thể nhận được mười một, mười hai lượng, thậm chí là mười lăm lượng. Các ngươi cho rằng cắt xén tiền chỗ thương gia là xem thường bọn họ, nhưng thực ra là đang đục khoét góc tường của mọi người, xem thường cả bản thân mình!

Các bang chúng cũng bắt đầu suy nghĩ, bọn họ sợ vết các thương gia ở Khoái Hoạt Lâm, cuối cùng sẽ ảnh hưởng đến lợi ích và sẽ làm cho bọn họ thiệt thòi, vì tiền lương của họ có liên quan đến lợi ích của cả Khoái Hoạt Lâm.

- Chăm tiền, thì phải tuân thủ quy tắc cần tuân thủ, người phá vỡ quy tắc thì đừng trách Tô Tín ta ra tay tàn độc!

Tô Tín quay về chỗ ngồi, trầm giọng nói:

- Lão Hoàng, đọc tên đi.

Hoàng Bính Thành gật đầu, lấy từ sau lưng ra một quyển sổ nhỏ, bắt đầu đọc lên:

- Triệu Thần Đông, Lưu Tam, Trần Lão Dao, Trương Hồ...

Đọc một hồi hết hơn hai mươi cái tên, sắc mặt những người bị nêu tên đều trắng bệch ra.

- Mỗi người hai mươi gậy, đánh trước mặt mọi người. - Tô Tín nói.

Hoàng Bính Thành vẫy tay, những bang chúng khác lập tức mang gậy đến, Hoàng Bính Thành ra hiệu bắt đầu đánh.

Chẳng màng trước kia có mối quan hệ tốt thế nào, bởi hiện giờ Tô lão đại đang ngồi nhìn, bọn họ không dám nhệ tay, mỗi gậy đều là đánh thật.

Đánh xong hai mươi gậy, hơn hai mươi người đó cổ găng có thể đứng dậy, chân bắt đầu run lên.

Tô Tín gõ bàn, nói:

- Hai mươi gậy hôm nay là để cho các người nhớ, cái gì gọi là quy tắc! Giờ ta hỏi các người, có ai không phục? Không phục thì giờ có thể cầm tiền lương rồi rút đi, Tô Tín ta tuyệt không ngăn cản.

Hơn hai mươi bang chúng bị đánh đó vội vã lắc đầu, mỗi tháng mười lượng tiền lương, ai đi mới là kẻ ngốc!

- Được rồi, giờ lần lượt từng người lên nhận tiền lương, hai mươi mấy người huynh đệ vừa bị đánh, mỗi người nhận thêm hai lượng coi như tiền thuốc thang.

Tô Tín nói xong, hơn hai mươi người bang chúng bị đánh đó cũng tan biến đi chút bực dọc cuối cùng.

Hơn nữa không những không còn bực dọc, ngược lại còn cảm thấy rất cảm động, thưởng phạt phân minh, đây mới là lão đại tốt.

Tiểu nhân Lưu Tam Dao trước kia chẳng là cái móng gi!

Lý Cương đứng giữa đám đông nhìn Tô Tín, ánh mắt hiện lên sự khó hiểu.

Hắn ngày càng không thể hiểu được người thanh niên này, mới chỉ mười mấy tuổi, sao lại có thể có thủ đoạn cao minh như vậy chứ?

Lúc này Tô Tín cầm hai tờ ngân phiếu loại một trăm lượng đến trước mặt Lý Cương và Lý Hoại, đưa cho bọn họ.

- Tiền lương hai vị đương nhiên không thể ngang hàng với những bang chúng bình thường kia, đây mới là khoản hai người nên nhận.

- Vậy đa tạ Tô lão đại.

Lý Cương cười hà hà cầm lấy ngân phiếu, nhưng Lý Hoại lại nói:

- Vô công không nhận lộc.

Lúc trước Hồ tam gia phái bọn họ đến chủ yếu là để giúp Tô Tín ổn định cục diện Khoái Hoạt Lâm.

Không ngờ thủ đoạn Tô Tín lại cao minh như vậy, dưới ân huệ và uy nghiêm của cậu, dù là những ông chủ cửa hiệu ở Khoái Hoạt Lâm, hay những bang chúng thuộc hạ, họ đều cúi đầu nghe lệnh.

Bọn họ là chân tay hàng đầu của Hồ tam gia nhưng lại chẳng có ích gì ở đây.

- Có công hay không Tô Tín ta nói là xong, tiền này, là hai vị xứng đáng có được.

Tô Tín trực tiếp nhét ngân phiếu vào tay Lý Hoại, lần này Lý Hoại không chối từ, thái độ cũng không còn ác liệt như lúc đầu mới gặp Tô Tín nữa.

Dù Lý Hoại có cuồng ngạo đến mấy thì vẫn phải ăn cơm.

Ở chỗ Hồ tam gia, với thân phận bọn họ, tiền lương một tháng đều khoảng hơn mười lượng, nếu lập được công lao gì, cũng chỉ có mấy mươi lượng tiền

thường

Giờ chẳng làm việc gì cũng có một trăm lượng trong tay, chuyện này vẫn là lần đầu tiên được thấy.

Dùng hơn một nghìn lượng bạc làm trên dưới quy phục, chuyện này vẫn rất có lợi cho Tô Tín.

Chỉ dựa vào nặng tay vẫn không đủ, mà còn nhờ vào kinh nghiệm dày dặn của cậu.

Vì vậy còn cần có ơn, ít nhất cậu đưa ra mức tiền lương đó, các đại đầu mục của cả Phi Ứng bang không có ai có thể vượt qua được.

Khoái Hoạt Lâm ca vui thanh bình, nhưng có một số người, lại không vui về gì.

Đó là người của Thanh Trúc bang.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tai bay vạ gió, đâm lao theo lao

Trong tam bang tứ hội ở Thường Ninh phủ, Thanh Trúc bang và Phi Ứng bang là hai bang nhỏ yếu nhất, hai bang này có thể lực tương đương nhau.

Trận đấu ở Khoái Hoạt Lâm tuy là Thanh Trúc bang thua, nhưng thực ra nhân thủ của bọn họ không tổn thất là bao, có thể nói thực ra là bọn họ chủ động nhường lại Khoái Hoạt Lâm.

Dù sao Khoái Hoạt Lâm trước kia cũng chẳng có gì để vơ vét, một tháng nhiều nhất thu được bốn năm trăm lượng là đã khá lắm rồi, hà tất vì một nơi như thế mà liều sống chết với Phi Ứng bang chứ?

Vì vậy hai bang chỉ đánh một trận, Thanh Trúc bang liền nhường lại Khoái Hoạt Lâm, rút ngay về Vĩnh Lạc phường của Trường Lạc phường.

Nhưng giờ nhìn thấy Khoái Hoạt Lâm ngày càng đi lên dưới tay Tô Tín, bọn họ nghe ngóng được một tháng tiền hoa hồng ở Khoái Hoạt Lâm hơn cả mười vạn lượng, càng làm Thanh Trúc Bang đỏ mặt tía tai.

Đặc biệt là tiểu đầu mục Trương Hồng chịu trách nhiệm quản lý Khoái Hoạt Lâm trước kia, suýt chút nữa thì giận hộc máu.

Lúc hắn còn ở Khoái Hoạt Lâm sống qua ngày cũng khá vất vả, mỗi tháng tiền kiếm được ngoài mang đi hiếu kính bên trên, phát cho thuộc hạ bên dưới, bản thân chẳng còn dư giả là bao.

Nhưng giờ tên này của Phi Ứng bang đến, Khoái Hoạt Lâm liền biến thành mỏ vàng, chuyện này khiến không ít người trong Thanh Trúc bang cười chê Trương Hồng, nói rằng hắn ôm bát vàng đi ăn xin.

Hơn nữa sau khi rời khỏi Khoái Hoạt Lâm, đại đầu mục Đối Xung chỉ chia cho hắn quản lý một con đường ngắn cạnh Khoái Hoạt Lâm, chỉ có khoảng mấy nườì cửa hiệu, thậm chí còn không bằng được Khoái Hoạt Lâm.

Đêm đó, Trương Hồng ăn uống no say xong dẫn một vài tiểu đệ đi tuần tra, ngẩng đầu lên nhìn thấy cảnh đèn vàng sáng rực rỡ của Khoái Hoạt Lâm ở đối diện, làm lòng hắn chẳng thể nhẫn nhịn được nữa.

- Bà nó chứ! Sao lúc lão tử ta còn quản lý Khoái Hoạt Lâm đám thương nhân kia không chia hoa hồng cho ta chứ? Khinh khi Thanh Trúc bang ta không có người sao?

Tiểu đệ sau lưng Trương Hồng nói thêm vào:

- Hồng ca đừng nóng giận, đám thương nhân đó là tiện nhân cả! Nghe nói tiểu tử ở Phi Ứng bang đó lên chức liên phé đi lão Hoàng của sông bạc, thế là đám người đó liền ngoan ngoãn giao nộp hoa hồng.

Trương Hồng khịt mũi, hừ lạnh nói:

- Bà nó chứ, sớm biết như vậy lão tử cũng ra tay tàn độc một chút rồi, để trước lúc đi còn vơ vét được một khoản, đỡ phải thâm thâm như bây giờ.

- Ôi? Hồng ca huynh xem, đó chẳng phải là tiểu tử của Phi Ứng bang sao? - Một bang chúng trong số đó chỉ về góc rẽ từ lâu nói.

Từ lâu đó đang nằm giữa Vĩnh Lạc phường và Khoái Hoạt Lâm, bọn họ chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy, lúc này một nam tử mang y phục của Phi Ứng bang đang say rượu đứng tiểu tiện.

Hôm nay là ngày bọn họ nhận tiền lương, hơn nữa còn được những mùi lượng, chuyện này làm những bang chúng đó vô cùng vui vẻ.

Chắc chắn vào bang phái lẫn lộn, sẽ chẳng có ai nề nếp sống qua ngày, phần lớn đều là làm bao nhiêu xài bấy nhiêu, nhận được lương tháng, đương nhiên sẽ đi tìm vui ngay.

Vì vậy mấy bang chúng bình thường hay có mối quan hệ tốt với nhau, hay đến tửu lâu ăn uống một bữa no say, nhưng lần này bọn họ không còn dám ăn quýt nữa mà là thành thật trả tiền.

Dù sao chuyện ban ngày vẫn như đang xảy ra trước mặt, Tô lão đại này chẳng phải là người dễ xin xỏ gì.

Bang chúng này lác lác rồi kéo quần lên, một đĩnh bạc rơi từ người ra.

Nhìn thấy mùi tiền trong tay, bang chúng sau lưng Trương Hồng đỏ mặt tía tai.

Họ có tháng tiền lương chưa đến được mùi lượng, giờ bang chúng Phi Ứng bang ở đây, lúc nào cũng có thể lấy ra mùi lượng bạc.

Bang chúng đó tiểu tiện xong quay đầu lại liền thấy bọn Trương Hồng.

Phi Ứng bang và Thanh Trúc bang đánh đấm nhau mấy lần, đương nhiên hẳn biết người của Thanh Trúc bang, nhưng rồi hẳn cười khinh thường, thấy thầy bạc trong tay, rồi quay người bước đi.

Tiểu đầu mục thì sao chứ? Còn không phải đã bị Phi Ứng bang chúng ta đánh cho bỏ chạy sao, hơn nữa chúng ta theo Tô lão đại kiếm ăn, còn sướng hơn là đi cùng với tiểu đầu mục người!

Nhìn thấy nụ cười khinh thường đó, Trương Hồng nhất thời nổi giận.

- Một thằng ôn con cũng dám cười lão tử sao? Kéo hẳn qua đây đánh!

Bang chúng đó thấy có điều bất ổn định bỏ chạy, nhưng do uống hơi nhiều, nên đi loạng choạng, chưa chạy được hai bước, đã bị bọn người Trương Hồng đè xuống đất, bắt đầu đấm đá.

- Ta là người Phi Ứng bang! Đây là địa giới của Phi Ứng bang, các người dám làm vậy, lão đại ta sẽ không tha cho các người đâu!

Trương Hồng cười nhạt:

- Lão đại của người? Tên tiểu tử miệng còn hôi sữa đó sao? Hôm nay ta đánh chết người, xem hẳn làm gì được ta!

Nắm đấm như vũ bão tung ra, bang chúng đó lúc đầu còn gào lên đau đớn, nhưng sau cùng không còn tiếng gì nữa.

- Dừng lại!

Trương Hồng hét lớn một tiếng, một tên tiểu đệ qua đó xem thử, nuốt nước bọt nói:

- Hồng ca, hẳn bị đánh chết rồi!

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy sắp có chuyện lớn.

Vốn dĩ bọn họ chỉ muốn giáo huấn một trận, nhưng do có uống chút ít rồi mới đi đến đây, thế là không cảm giác được mức độ nặng nhẹ, đã đánh chết bang chúng kia.

Đấu đá giữa các bang phái không có gì nghiêm trọng, thậm chí giết người khi bang phái đại chiến cũng rất bình thường.

Nhưng đó là người bên trên bang phái quyết định, họ sẽ lo toan hậu sự mai táng cho người chết.

Nhưng giờ bọn họ tùy tiện đánh chết người, chuyện này lại không hề đơn giản, thậm chí nhất cử nhất động của bọn họ, sẽ dẫn đến trận đại chiến giữa hai bang phái.

- Hồng ca, giờ phải làm sao? - Một vài bang chúng hỏi ý.

Trương Hồng nhìn xung quanh, không có người của Phi Ứng bang, những người đi cùng đến đây có lẽ đã say mềm trong tửu lâu.

- Không có ai nhìn thấy, chúng ta rút lui trước, dù sao đây cũng là địa giới của Phi Ứng bang, chúng ta đi bẩm báo cho đại đầu mục một tiếng.

Trương Hồng trách mắng thuộc hạ mình không biết nặng nhẹ, trong chốc lát đã đánh chết người của Phi Ứng bang, bản thân chắc chắn không thể giải quyết được.

Còn đi bẩm báo cho đại đầu mục Đối Xung, với bản tính tham lam của hắn, có lẽ bản thân sẽ tránh được sóng gió.

Đại đầu mục Đới Xung của Thanh Trúc bang ham mê cờ bạc, hẳn yêu tiền tài vì hẳn đồ hết vào cờ bạc.

Trương Hồng trực tiếp đến sòng bạc Kim Thịnh lớn nhất của Vĩnh Lạc phường, rất nhanh đã tìm thấy được Đới Xung.

Đới Xung khoảng hơn năm mươi tuổi, dáng người to cao, bên người dắt thêm hai cái chùy vàng cao bằng nửa người.

Chính vì binh khí kỳ môn này, hẳn mới có một biệt hiệu nghe rất kiêu trong Thường Ninh phủ là Oanh Thiên Chùy.

Trương Hồng dè dặt bẩm báo:

- Lão đại, ta đã gây ra chút chuyện phiền phức.

Đới Xung hình như thắng bạc, nên tâm tình rất tốt, lười biếng hỏi:

- Tiểu tử ngươi lại gây ra chuyện gì nữa?

- Ta đã lỡ tay đánh chết một bang chúng Phi Ứng bang.

- Ôi dào, chuyện nhỏ thôi, lát ta đi nói một tiếng với Phi Ứng bang, bồi thường cho bọn họ mười lượng mai táng là xong chuyện.

Đới Xung nói với ngữ khí chẳng có gì to tát.

Trương Hồng kinh ngạc, vậy là giải quyết được rồi sao? Sao hẳn lại cảm thấy có gì đó không ổn?

- Lão đại, chẳng lẽ Phi Ứng bang không vì chuyện này mà gây sự với chúng ta sao? - Trương Hồng không kìm được bèn hỏi.

Đới Xung xua tay:

- Yên tâm đi, không đánh được đâu, dù chúng ta muốn đánh, Phi Ứng bang cũng không chấp nhận, chuyện bên trên ngươi không hiểu đâu. Phải rồi, đang ba thiếu một, vừa hay ngươi đến rồi, chơi cùng ta vài ván đi.

Trương Hồng bị kéo ngồi vào bàn mặt chược nên gãi đầu, hẳn chỉ biết một chuyện, bản thân sẽ không cần chịu trách nhiệm gì.

Sáng sớm hôm sau, trong đường viện của Khoái Hoạt Lâm, sắc mặt Tô Tín âm trầm, nhìn thi thể dưới đất không nói lời nào, những bang chúng khác cũng trầm mặc đứng bên dưới.

- Chuyện này rốt cuộc là sao? - Tô Tín chậm rãi nói.

Hoàng Bính Thành bị phần nói:

- Là người Thanh Trúc bang làm, tối hôm qua mấy huynh đệ đi uống rượu với nhau, khi đi ra thì nhìn thấy người này bị đánh chết, ném ở trên đường.

Sắc mặt những bang chúng bên dưới cũng đầy phần nộ, những người đi uống rượu cùng người bị đánh chết đêm đó cũng đỏ mặt tía tai, chính là vì bọn họ không cẩn thận, nên mới để cho huynh đệ bị người Thanh Trúc bang đánh chết.

- Thông báo đến trong bang chưa? - Tô Tín hỏi

- Thậm chí trong bang còn biết trước chúng ta, hôm nay Hồ tam gia cho người mang đến mười lượng, nói là đại đầu mục Thanh Trúc bang Đới Xung mang đến để lo mai táng.

Hoàng Bính Thành uất ức nói.

Xoảng!

Tô Tín ném ngay tách trà trong tay xuống đất.

Bang chúng bên dưới cũng vô cùng phần nộ.

Một tháng bọn họ nhận mười lượng tiền lương, giờ đánh chết người rồi, liền mang đến mười lượng để mai táng, đây đúng là sỉ nhục!

- Ý của bang là sao? Nhẫn nhịn sao?

Tô Tín có chút không hiểu, Thanh Trúc bang và Phi Ứng bang có ân oán đã lâu, Thanh Trúc bang đánh chết người của Phi Ứng bang, bên trên lại nhẫn nhịn, chuyện này có gì đó không đúng.

Hoàng Bính Thành không biết làm sao:

- Họ không trực tiếp nói ra, nhưng đích thị là có ý đó.

Các bang chúng bên dưới mang vẻ mặt trông chờ vào Tô Tín, không biết Tô lão đại muốn giải quyết thế nào.

Thuộc hạ Tô Tín trừ mười mấy người cũ của Phi Ứng bang ra, số còn lại là người trẻ mới vào.

Những người trẻ tuổi này trong lòng luôn sục sôi khí huyết.

Dù biết quyết đấu với Thanh Trúc bang họ có thể sẽ chết, nhưng cũng không cam tâm chịu uất ức, nhìn Thanh Trúc bang đánh chết huynh đệ của mình xong còn ném mười lượng rồi phui mũi quay đi.

Ngược lại những người cũ lại bình tĩnh hơn nhiều.

Chuyện hai bang phái đấu đá nhau chẳng hề đơn giản như vậy, dù có đánh, cũng cần bên trên đồng ý mới được.

Giờ bên trên có ý rõ ràng không muốn động thủ, dựa vào mấy người thuộc hạ của Tô Tín, đi cũng chỉ như đi nộp mạng.

- Lão đại, chúng ta giờ phải làm sao? - Hoàng Bính Thành hỏi nhỏ.

Tô Tín sờ cằm, giờ cậu có cảm giác đâm lao phải theo lao.

Trong tình huống hiện tại, nếu không đánh, có lẽ sẽ mất hết uy danh đã dày công xây dựng bao lâu nay.

Còn nếu đánh, bên trên Phi Ứng bang sẽ không cho người hỗ trợ, chỉ dựa vào bản thân mà đánh sao? Dựa vào những người trẻ mới chiêu mộ này sao?

Suy nghĩ một hồi, Tô Tín quyết định:

- Tô Tín ta sẽ không để cho huynh đệ chết oan ức! Ta đi nhờ nghĩa phụ cho người hỗ trợ, đến Thanh Trúc bang đòi lại công đạo!

Các bang chúng ở đây liền phẫn chấn lại, Tô lão đại quả nhiên không làm họ thất vọng!

Cho người mai táng bang chúng kia xong, Tô Tín gọi Hoàng Bính Thành mang theo năm vạn lượng bạc cùng cậu đến gặp Hồ tam gia.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sự thật khắc nghiệt

Tại trạch viện của Hồ tam gia ở Thuận Ý phường, lần này Tô Tín đến lại chẳng cần vào thông báo trước, hai tên gác cổng đã trực tiếp để cho Tô Tín và Hoàng Bính Thành vào trong.

Có được thanh thế lớn mạnh như vậy ở Khoái Hoạt Lâm, dù Tô Tín không phải là nghĩa tử của Hồ tam gia, cũng đáng được để cho bọn họ kính trọng.

Vào phòng khách, Hồ tam gia ngồi ghế chính, dường như biết Tô Tín sẽ đến vậy, Lý sư gia cũng đứng sau lưng Hồ tam gia.

Tô Tín vội cúi người hành lễ:

- Tô Tín bái kiến nghĩa phụ.

Hồ tam gia bụng chén trà lên, cười hà hà nói:

- Đứng dậy đi, gần đây ngươi làm cho Khoái Hoạt Lâm tốt lên nhiều, nghĩa phụ đứng là không nhìn nhầm ngươi.

Tô Tín cung kính nói:

- Nghĩa phụ quá khen, ta có ngày hôm nay, cũng là nhờ thanh thế nghĩa phụ, nếu không có nghĩa phụ đứng đằng sau, chi e là ta chẳng thể áp chế được đám thương nhân kia.

- Được rồi, ngươi không cần khiêm tốn nữa, trong hàng trẻ tuổi của Phi Ứng bang, ngươi được coi là giỏi giang nhất, cái cách này của Khoái Hoạt Lâm, khiến bang chủ khen ngươi không ngớt lời đây. - Hồ tam gia nói.

- Phải rồi nghĩa phụ, hôm qua huynh đệ thuộc hạ của ta bị người Thanh Trúc bang đánh chết, người đã biết chưa? - Tô Tín hỏi.

Hồ tam gia nói:

- Chuyện này đương nhiên là ta biết, chỉ là một chút hiểu nhầm thôi. Đại đầu mục Thanh Trúc bang là Đới Xung đã đến xin lỗi rồi, còn bồi thường mười lượng bạc, chuyện kết thúc ở đây đi.

Tô Tín nén lại sự giận dữ nói:

- Nghĩa phụ, Thanh Trúc bang hấn giết huynh đệ của ta, lẽ nào Phi Ứng bang bỏ qua như vậy? Một mạng người chỉ đáng giá một lời xin lỗi sao?
- Vậy ngươi muốn thế nào? Ngươi còn trẻ, chuyện tranh đấu giữa các bang phái không đơn giản như vậy đâu. - Hồ tam gia nói sâu xa.

Tô Tín còn chưa kịp nói gì, Hồ tam gia đã nói tiếp:

- Được rồi, Khoái Hoạt Lâm của ngươi chỉ vừa mới phát triển, đừng dồn sức vào những chuyện nhỏ nhặt này nữa. Ta hơi mệt, Lý sư gia, thay ta tiễn Tô Tín về.

Nghe thấy lời này của Hồ tam gia, Tô Tín liền biết việc tìm lại công đạo cho người trong Phi Ứng bang đã không còn hy vọng gì, chỉ có thể dẫn Hoàng Bính Thanh rời đi.

Lý sư gia cười khà khà theo sau bọn họ, nói:

- Tô thiếu gia, người đừng để bụng chuyện này, nếu được thì đưa thêm phí mai táng cho bang chúng đó là được, chuyện này coi như chưa từng xảy ra đi.
- Lý sư gia người không cần gọi ta như vậy, cứ gọi thẳng tên ta là được rồi.

Đối với Lý sư gia cầm chiếc quạt trắng đã theo Hồ tam gia mười mấy năm nay, Tô Tín không thể xem thường ông ta được.

Lý sư gia lắc đầu:

- Không thể bỏ đi lễ nghi được, cậu là nghĩa tử của tam gia, ta gọi thiếu gia là chuyện đương nhiên.

Sắc mặt Tô Tín có chút thay đổi, kéo theo Lý sư gia đến góc cửa, rồi nhìn Hoàng Bính Thành ra hiệu.

Hoàng Bính Thành cũng nhanh nhẹn, lấy ngay ra một vụn lượng bạc nhét vào tay Lý sư gia.

Lý sư gia nhìn thấy bạc, sắc mặt bỗng vui vẻ, cất ngay vào trong tay áo.

- Khà khà, Tô thiếu gia không cần quá khách sáo. - Lý sư gia cười híp mắt nói.

Tô Tín chấp tay:

- Lý sư gia, ta không phải là đang khách sáo với ông, mà là muốn thỉnh giáo ông một chuyện, vì sao Thanh Trúc bang giết người chúng ta, mà bên trên lại không đòi lại công bằng? Là nghĩa phụ không muốn tổn hao huynh đệ thuộc hạ sao?

Lý sư gia nhìn xung quanh một lượt, không thấy có ai, mới thờ dài nói:

- Tô thiếu gia, ta cũng không giấu giếm gì cậu nữa, chuyện này thực ra chẳng có liên quan gì nhiều đến Hồ tam gia, hoàn toàn là quyết định của bên trên.

Tô Tín nhú mày, không có liên quan gì nhiều, vậy chắc hẳn cũng có chút liên quan rồi.

- Thanh Trúc bang giết người của chúng ta, sẽ giống như đang vấp vào mặt chúng ta, trận chiến Trường Lạc phùng lúc trước, là bọn Thanh Trúc bang đã thua mà, vì sao lần này chúng ta lại lui bước nhân nhượng?

Đánh thẳng xong vẫn giả thua thế, đây chính là điểm làm Tô Tín thắc mắc.

Lý sư gia lắc đầu thờ dài nói:

- Tô thiếu gia, cậu biết vì sao lần trước chúng ta khai chiến với Thanh Trúc bang không?
- Chẳng lẽ không phải vì muốn tranh đoạt Trường Lạc phùng sao?

Lý sư gia bĩu môi khinh bỉ nói:

- Xí! Đó chỉ là cái cớ để lừa gạt những bang chúng bình thường mà thôi, Trường Lạc phùng ngoài cái Khoái Hoạt Lâm ra thì chẳng có thứ gì đáng giá cả.

Khoái Hoạt Lâm chỉ phồn hoa trở lại từ sau khi cậu tiếp quản thôi, còn Khoái Hoạt Lâm trước kia, mỗi tháng chỉ có vài trăm lượng tiền thuế, còn không đủ tiền thưởng cho thuộc hạ sau trận đánh Trường Lạc phùng đó. Nguyên nhân thực sự khiến chúng ta khai chiến với Thanh Trúc bang, đó là vì thiếu bang chủ Sa Viễn Đông của chúng ta ganh ghét với thiếu bang chủ Thanh Trúc bang, chịu chút thiệt thòi, vì vậy mới trả thù.

Hai bang khai chiến, không chỉ gây thiệt hại về bang chúng, mà còn tổn thất lượng lớn tiền bạc. Sau cuộc chiến phải phát tiền thưởng cho bang chúng, bang chúng bị thương hoặc chết cũng cần tiền an ủi, làm lớn chuyện, còn phải đút lót cho quan phủ, cái này không thể thiếu được.

Vì vậy trận chiến Trường Lạc Phường đó vốn chẳng có ý nghĩa gì, chẳng qua cũng chỉ là hai công tử ganh ghét nhau gây nên chuyện mà thôi. Chúng ta không muốn làm lớn chuyện, Thanh Trúc bang cũng không muốn tăng thêm tổn thất, vì vậy đã chủ động rút lui, coi như nể mặt Phi Ưng bang chúng ta.

Giờ chỉ chết đi một bang chúng nhỏ nhoi, Thanh Trúc bang cũng đã xin lỗi, thể diện đã có, bên trên hà tất vì một chữ công đạo mà bỏ ra một đồng tiền đánh nhau với Thanh Trúc bang chứ?

Lời của Lý sư gia làm Tô Tín và Hoàng Bính Thành vô cùng kinh ngạc, họ đều không ngờ rằng, trận đại chiến bang phái hơn một tháng trước, nguyên nhân thực sự chỉ là vì hai vị công tử ganh ghét nhau gây ra.

Nhìn xung quanh một chút, Lý sư gia nhỏ tiếng nói:

- Tô thiếu gia, tôi nhiều chuyện thêm một câu, bên trên không chuẩn bị việc phái người đi đòi lại công đạo, ngoài nguyên nhân ở trên, còn có vài phần là có ý muốn nhằm vào cậu. Khoái Hoạt Lâm của cậu một tháng thu về gần hai mươi vạn, thậm chí còn nhiều hơn rất nhiều tiền hàng tháng của các đại đầu mục, đã có rất nhiều người đồ mặt tía tai, muốn chèn ép cậu đấy.

Tô Tín thấp giọng:

- Chẳng lẽ nghĩa phụ không đứng ra nói giúp ta sao?

Mười tám vạn lượng tháng này, Tô Tín đã đưa cho Hồ tam gia những tám vạn lượng.

Một mặt là hiếu kính ông, mặt khác là phòng hờ người khác ganh ghét, để cho Hồ tam gia che chắn cho cậu.

Trên danh nghĩa, tiểu đầu mục Tô Tín do Hồ tam gia quản, mà Hồ tam gia cũng là nghĩa phụ của cậu.

Bên trên nếu có người ganh ghét muốn chèn ép Tô Tín, vậy Hồ tam gia cầm tiền rồi, hẳn sẽ phải nói đỡ cho cậu chứ.

Câu hỏi này Lý sư gia không trả lời, mà hỏi lại:

- Tô thiếu gia, tháng trước cậu mang cho Hồ tam gia tám vạn lượng đúng chứ?

Tô Tín gật đầu.

- Tam gia sau đó mới biết được, tháng vừa rồi cậu kiếm được tổng mười tám vạn lượng!

Nói xong câu này, Lý sư gia chấp tay chào rồi quay người rời đi.

- Lòng tham không đáy!

Tô Tín nghe xong liền hiểu hàm ý trong lời nói của Lý sư gia, ánh mắt lóe lên sự lãnh đạm, liền dẫn Hoàng Bính Thành rời đi.

- Tức chết mất! Là cái đám gì chứ! Vì hai công tử ganh ghét nhau mà có thể đại chiến với Thanh Trúc bang, giờ người mình bị Thanh Trúc bang đánh chết, đến rằm cũng không dám thả!

Hoàng Bính Thành đi dọc đường cứ mắng xối xả, tỏ vẻ vô cùng phẫn nộ.

Trận đánh Trường Lạc phường hẳn cũng có tham gia, tuy với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ không xông lên liều mạng, nhưng chuyện này cũng khiến hắn không khỏi nảy sinh cảm giác bị thương thay cho huynh đệ.

Bên trên Phi Ưng bang, chẳng coi bang chúng bình thường như bọn họ là người!

Ngược lại với sự phẫn nộ của Hoàng Bính Thành, Tô Tín lại tỏ vẻ thản nhiên:

- Nhìn thoáng một chút, người đứng vị trí trên cao chỉ nghĩ được hai chữ, đó là lợi ích. Rõ ràng là chuyện chúng ta muốn làm không phù hợp với lợi ích bọn họ, vì vậy bọn họ sẽ không đếm xỉa đến, thậm chí còn dè ép. Dựa dẫm người khác, chỉ bằng dựa vào chính mình.

Điểm này Tô Tín sớm đã hiểu rõ từ kiếp trước, vĩnh viễn đừng bao giờ giao vận mệnh của mình vào tay kẻ khác.

Hồ tam gia không quản, bên trên Phi Ưng bang không ra tay, lẽ nào Tô Tín cậu tức chết sao?

- Lão đại, người muốn... - Hoàng Bính Thành kinh ngạc nhìn Tô Tín.

Tô Tín không đáp, nhưng trong ánh mắt, lóe lên sự lạnh lùng.

Đi một mạch trở về đường viện Khoái Hoạt Lâm, chúng thuộc hạ của cậu vẫn đều đang đứng đợi ở đó, họ muốn biết bên trên có phải người giúp cậu đi đòi lại công đạo không.

Nhưng rồi chỉ nhìn thấy hai người Tô Tín và Hoàng Bính Thành quay về, trong lòng bọn họ nhất thời cảm thấy thất vọng.

Đón lấy ánh mắt của mọi người, Tô Tín thản nhiên nói:

- Bên trên nói, Thanh Trúc bang đã đến xin lỗi, chuyện này xem như chấm dứt ở đây, bọn họ sẽ không phải người đại chiến với Thanh Trúc bang.

Chúng thuộc hạ của Tô Tín bỗng chốc kích động, thật ra bọn họ đã đoán trước được kết quả này, những cũng vẫn có cảm giác uất ức.

Lý Cương trong đám người đó lắc đầu, khóe miệng lộ ra sự xem thường.

Hắn vẫn là tâm phúc của Hồ tam gia, hắn sẽ hiểu một chút về bên trên Phi Ưng bang.

Sau khi xảy ra chuyện hắn liền biết, bên trên tuyệt đối sẽ không phải người đến giúp Tô Tín đòi lại công đạo.

Bên dưới hò hét một hồi, Tô Tín gõ gõ bàn, mọi người bỗng im lặng.

Tô Tín tuy chỉ mới làm lão đại hơn một tháng, nhưng thường phạt phân minh, làm bọn họ rất tâm phục.

Nhưng nhìn huynh đệ bên cạnh bị bang đối địch đánh chết, đến cuối cùng chỉ có lời xin lỗi gián tiếp và mười lượng bạc, điều này khiến bọn họ có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Tuy chuyện của họ không có liên quan nhiều đến Tô Tín, nhưng lòng cậu cũng có sự oán hận.

Một lão đại đến thuộc hạ của mình cũng không bảo vệ được, vậy làm sao khiến bọn họ tâm phục khẩu phục?

Nhìn thấy cảnh này, Tô Tín thở hắt ra một tiếng.

Có lẽ đây là cảnh mà bên trên Phi Ưng bang hoặc Hồ tam gia muốn nhìn thấy chứ gì?

Bản thân xán lạn nhưng thuộc hạ bên trong nội bộ lục đục, như vậy có thể bị người khác gây khó dễ?

Tô Tín cười nhạt, gõ bàn, nói to rõ:

- Bên trên không phải người cũng chả sao, họ có suy nghĩ của riêng họ, nhưng Tô Tín ta sẽ không để huynh đệ mình chết oan uổng! Giờ này ngày mai, ta sẽ lấy đầu Trương Hồng và Đới Xung, đến tế trước mộ huynh đệ đã chết!

Cả đường viện im lặng như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cổ động lòng người

Lời của Tô Tín bỗng làm mọi người không nói nên lời, thật ra lúc trước Hoàng Bính Thành cũng đã đoán được Tô Tín sẽ làm như vậy.

Nhưng đại đầu mục Đới Xung của Thanh Trúc bang là người thế nào chứ? Đó là một đại lão trong tay có hàng nghìn thuộc hạ, thời gian lẫn lộn giang hồ có khi còn lớn hơn cả tuổi của Tô Tín.

Hơn nữa thân phận Đới Xung không phải dựa vào mối quan hệ để gây dựng nên, hắn dùng mạng sống mình từng đao từng kiếm tạo dựng được, chuyện muốn giết Đới Xung, cứ như bắc thang leo lên trời vậy.

- Không được! Người không thể đi.

Lý Cương bên dưới bỗng hét lớn, sắc mặt trắng bệch.

Chẳng phải hắn lo lắng cho sự an nguy của Tô Tín, đối với hắn, Tô Tín sống chết đều chẳng có sự liên quan nào, nhưng Tô Tín làm như vậy sẽ rước đại họa về cho Phi Ưng bang.

Dù Tô Tín đi giết Đới Xung thành công đi chăng nữa, sẽ bị Thanh Trúc bang cho rằng Phi Ưng bang muốn khiêu khích.

Như vậy, hai bang phái sẽ không tránh khỏi trận đại chiến, mà hiện giờ Phi Ứng bang lại không có tâm tư và sự chuẩn bị nào cho việc khai chiến này.

- Sao vậy, Lý huynh có ý kiến gì? Tô Tín nở nụ cười nửa miệng.

- Tô Tín! Ngươi làm như vậy là ép huynh đệ thuộc hạ mình vào chỗ bất nghĩa! Ngươi đi giết Đới Xung, dù thành công hay không, hậu quả không chỉ mình ngươi gánh chịu nổi! Đến lúc đó mọi người sẽ bị chôn cùng ngươi!

Lý Cương hiện giờ cũng không thể lo nhiều được nữa, nếu hắn không ngăn cản, sau này bên trên Phi Ứng bang trách phạt, hắn cũng không thoát được tội.

Còn nếu hắn ngăn cản kế hoạch điên cuồng của Tô Tín thành công, còn có thể để lại ấn tượng sâu sắc, sau này còn được thưởng thêm.

- Nói đúng lắm!

Tô Tín vỗ tay, nói to rõ:

- Tô Tín ta vốn muốn liều cái mạng này để đi báo thù cho huynh đệ đã chết, nhưng vì Lý huynh đã nói như vậy, ta cũng không thể liên lụy đến mọi người. Nếu đã thế, ta giao quyền lựa chọn cho mọi người, nếu đồng ý với kế hoạch của ta, Tô Tín này liều chết cũng sẽ đi lấy đầu Đới Xung và Trương Hồng về!

Các bang chúng bên dưới bỗng có chút bối rối, còn Lý Cương lại sững người, hắn phản ứng lại ngay, dường như đây là Tô Tín đang lấy lùi để tiến.

Trước mặt mọi người, Tô Tín bày ra bộ mặt vô cùng bi thương vì muốn báo thù cho huynh đệ, đủ để lấy lại thanh thế.

Còn lúc này hắn đứng ra ngăn cản Tô Tín, nói rõ thiệt hơn trong đó, Tô Tín vừa hay có thể mượn gió bẻ măng, giao quyền lựa chọn lại cho mọi người.

Vì suy nghĩ cho mình, một số bang chúng chắc chắn sẽ không đồng ý việc Tô Tín đi giết Đới Xung.

Như vậy, Tô Tín không những lấy lại được địa vị của mình trong lòng bang chúng, mà uy tín càng vững chắc hơn.

Lý Cương không khỏi cúi đầu ủ rũ, lần này hắn đã bị Tô Tín lợi dụng.

Còn Hoàng Bính Thành lúc này thầm vỗ tay cho Tô Tín, lần đối phó này, đúng là tuyệt chiêu!

Nhưng lúc này, những bang chúng từng uống rượu cùng người bị đánh chết đứng lên, khuôn mặt bi phẫn.

Một nam tử thân hình cao to trong số đó giận dữ nói:

- Lão đại, Trần Tam Nhi không thể chết oan uổng! Hai ca ca của anh ta đều là người lâu năm trong Phi Ứng bang, đều đã chết trong trận đấu với Thanh Trúc bang, giờ nhà chỉ còn một mẹ già bị mù. Nay chúng tôi đi theo lão đại người nên được sống tốt hơn, hôm qua lúc Trần Tam Nhi uống rượu còn nói, tiết kiệm thêm vài tháng nữa rồi lấy một người vợ, chăm sóc cho mẹ già, không ngờ nói xong câu này, người cũng đi mất! Lúc đó nếu không phải tôi cố kéo Trần Tam Nhi đi uống rượu, chuyện cũng không trở nên như vậy. Mấy người bọn tôi không muốn liên lụy đến huynh đệ, giờ chúng tôi rời khỏi Phi Ứng bang, đi giết hai tên khốn Đới Xung và Trương Hồng!

Những người đó tháo ký hiệu Phi Ứng bang thêu ở ngực xuống, đôi mắt cũng đã đỏ lên hết.

Bọn họ đều là huynh đệ cùng nhau lớn lên, vừa vào Phi Ứng bang, nhiệt huyết trong lồng ngực vẫn còn sục sôi, lúc này nếu không làm điều gì đó, e là cả đời cắn rứt không yên!

Những bang chúng khác nhìn thấy mấy huynh đệ bọn họ như vậy, khoe mắt cũng đỏ lên, lần lượt tháo ký hiệu bang phái trên ngực xuống, muốn đi liều mạng với Thanh Trúc bang.

Nhưng người trẻ tuổi vừa gia nhập bang phái này không nghĩ nhiều giống hàng lối đời như Hoàng Bính Thành kia luôn nghĩ về chuyện thiệt hơn.

Chỉ cần bị kích động, đừng nói là Đới Xung, thậm chí đến quan phủ họ cũng dám ra tay.

Phi Ứng bang thích dùng nhưng cũng không thích dùng những người trẻ tuổi như vậy nhất.

Bởi vì họ dám liều mạng, tạo được lực chiến mạnh nhất trong tranh đoạt địa bàn.

Nhưng đồng thời cũng vì bọn họ quá kích động, có lúc không thể khống chế được, giống như hiện giờ vậy, làm người quản lý bọn họ rất đau đầu.

Lý Cương bỗng lộ ra tia cười lạnh.

Gây go rồi nh? Ngươi cho rằng dễ chinh phục lòng người lắm sao? Giờ thì đâm lao phải theo lao rồi, ta sẽ xem xem, cuối cùng ngươi dọn dẹp đồng nghiệp thế nào!

Chuyện ngoài dự đoán của Lý Cương đó là, sắc mặt Tô Tín không tỏ chút gì gọi là lo lắng, ngược lại vẫn rất bình tĩnh.

- Các huynh đệ hãy bình tĩnh một chút! Tô Tín nói lớn.

Tiếng nhao nhao bên dưới dần lắng lại, Tô Tín trầm giọng nói:

- Đi tìm Đới Xung báo thù không cần các người đi cùng, huynh đệ thuộc hạ bị người ta đánh chết, nếu ta không tìm lại được công đạo, Tô Tín ta há chẳng phải không bằng cả phế vật sao? Ta đã nói rồi, đầu Đới Xung và Trương Hồng, ta sẽ tự mình mang về!

Lý Cương sùng sốt, Tô Tín này đang nghĩ gì chứ? Lẽ nào hắn làm thật?

Lời của Tô Tín làm bang chúng ở đây vô cùng phấn khích, đúng là bọn họ đã không theo nhầm lão đại!

Những huynh đệ của Trần Tam Nhi vội nói:

- Lão đại, dẫn bọn tôi theo cùng đi, nếu không được tự tay báo thù cho huynh đệ, chúng tôi cả đời cũng không yên lòng được!

- Tính thêm phần ta nữa. Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Nhìn thấy Lý Hoại bước ra từ đám đông, Tô Tín có chút ngạc nhiên.

- Chuyện thú vị như vậy, ta cũng muốn tham gia xem sao.

Bang chúng bên dưới nhìn trừng mắt nhìn Lý Hoại.

Giờ là lúc bọn họ đang bàn bạc việc báo thù cho huynh đệ, chuyện nghiêm trọng như vậy mà trong mắt hắn chỉ là chuyện thú vị thôi sao?

Tô Tín nhìn Lý Hoại, thấy trong mắt hắn ánh lên chiến ý và sự phấn khích, e là đối với hắn, chuyện này đúng thật là một chuyện thú vị.

Lý Cương tức giận hét lên:

- Lý Hoại người điên rồi sao? Người biết giờ cậu ta đang làm gì không? Người không những không ngăn cản mà còn hùa theo làm loạn, lẽ nào người quên lời tam gia đã nói rồi sao?

Lý Hoại vờn vai lười nhác, lạnh lùng nói:

- Lão đầu đã già rồi, không còn nhuệ khí, chuyện gì cũng chỉ biết nhìn nhin. Kiếm của ta lâu lắm rồi chưa nhuộm máu, sắp gỉ sét hết rồi.

- Điên rồi! Người điên thật rồi!

Lý Cương không thể nào hiểu được suy nghĩ của Lý Hoại.

Chưa tính chuyện hùa theo làm loạn cùng Tô Tín, còn gọi Hồ tam gia là lão đầu trước các bang chúng, hắn không muốn kiếm sống trong Phi Ứng bang nữa sao?

Lý Hoại không thèm để ý gì đến Lý Cương, mà quay sang Tô Tín nói:

- Thế nào, ta đi cùng được chứ?

Tô Tín nói:

- Tất nhiên là được, nhưng người phải nghe lời ta.

- Nghe người có thể, nhưng trước tiên người cần tránh phát ra những mệnh lệnh ngu ngốc.

Tô Tín lắc đầu, không so đo với lời nói của Lý Hoại, con người này vốn là như vậy.

- Lão đại, vậy chúng tôi thì sao? Người để chúng tôi theo cùng đi. - Nam tử cao to cầu xin.

Tô Tín thấp giọng hỏi:

- Người tên gì?

Nam tử cao to vội đáp:

- Tiểu nhân là Lý Thanh.

- Các người đi cũng được, nhưng ta chỉ có thể để các người đứng đợi ở ranh giới Trường Lạc phường và Vĩnh Lạc phường mà thôi, nếu các người đồng ý, ta sẽ đưa các người theo cùng.

Bọn họ không như Lý Hoại, Lý Hoại đã là nhân vật nổi tiếng trong Phi Ưng bang.

Hoàng Bính Thành từng nói với cậu, Lý Hoại vẫn là một trong những tay chân đứng đầu của Hồ tam gia, trải qua hơn mười trận đánh, từng lấy mạng hơn mười người.

Còn bọn họ chỉ là những bang chúng mới gia nhập vào Phi Ưng bang, trên người chẳng có võ công gì, nhiều nhất cũng chỉ có kinh nghiệm vài trận ẩu đả trên đường mà thôi.

Trình độ như vậy mà theo cậu đi giết Đới Xung, chỉ có thể là một đi không trở lại.

Lý Thanh và mấy huynh đệ nhìn nhau, chỉ còn có thể gật đầu.

Tuy không cùng lão đại ra trận giết địch, nhưng chỉ ít bọn họ cũng được coi như đã có lòng báo thù cho huynh đệ.

- Lão Hoàng, người dẫn vài huynh đệ đi cải trang một chút, rồi trà trộn vào Vĩnh Lạc phường, cần nghe ngóng rõ nơi ở của Đới Xung. Những người còn lại đều ở lại đường viện, không ai được ra ngoài, trông chừng cho kỹ Lý huynh, tuyệt đối không được để huynh ấy truyền tin ra bên ngoài.

Tô Tín nhìn Lý Cương, sắc mặt có chút cân nhắc nhưng lại làm Lý Cương tối sầm mặt lại.

Hắn vốn định chuẩn bị lát nữa chuồn ra ngoài, báo chuyện này cho Hồ tam gia nhưng rõ ràng Tô Tín sớm đã có phòng bị.

Tuy thân thủ Lý Cương khá tốt, nhưng rõ ràng không hơn được Lý Hoại.

Còn những bang chúng bên dưới ngót nghét cũng hơn trăm người, dù Lý Cương có mạnh đến mấy cũng khó mà liều mạng xông ra.

Vì vậy Lý Cương cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Tô Tín.

Chuyện này chỉ có hai kết cục, một là Tô Tín ám sát thất bại, bị giết ngay tại chỗ, Thanh Trúc bang phản nộ, mở ra trận đại chiến.

Hai là Tô Tín chạy thoát được sau khi thất bại, nhưng sau đó bên trên Phi Ưng bang cũng sẽ giao nộp Tô Tín cho Thanh Trúc bang, coi như là vật hy sinh để dẹp yên chuyện lần này.

Dù là kết cục nào thì Tô Tín cũng khó mà thoát chết.

Còn việc Tô Tín có thể thành công giết chết Đới Xung, Lý Cương vốn chưa từng nghĩ qua.

Đới Xung nếu dễ giết như vậy, e là Vĩnh Lạc phường sớm đã thuộc về Phi Ưng bang từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thích sát

Trong Vĩnh Lạc phường, Lý Hoại dẫn theo Tô Tín đi thẳng đến sông bạc Kim Thịnh.

Đới Xung ham mê đánh bạc, Hoàng Bính Thành đã dò la kỹ, mấy ngày nay Đới Xung đều ở trong sông bạc Kim Thịnh.

Còn Trương Hồng tự biết rằng bản thân đã gây ra chuyện nên cũng theo hầu cạnh Đới Xung, nịnh bợ người lão đại này.

Trước kia Tô Tín có lẽ đã từng đến Vĩnh Lạc phường nhưng sau khi xuyên không thì ký ức đã mơ hồ đi chút ít, vì vậy giờ cậu vừa đi vừa quan sát hết thấy xung quanh, không phải là vì tò mò, mà là để chọn được con đường trốn thoát tốt nhất sau khi thích sát.

Dám đến thích sát Đới Xung, không phải vì Tô Tín nhất thời lỗ mắng mà là vì sau khi cậu nắm chắc được chín mươi phần trăm thành công mới dám chọn làm như vậy.

Từ ba ngày trước, cậu đã đã thông ba mươi sáu huyết đạo, chính thức đạt đến bậc hậu thiên sơ kỳ.

Liên thông được ba mươi sáu huyết đạo, trong cơ thể đã hình thành vòng tiểu chu thiên, chân khí tuần hoàn không ngừng nghỉ.

Tô Tín giờ đây đã có thể xưng là võ sĩ chân chính.

Hồ tam gia từng nói, mười ba đại đầu mục trong Phi Ưng bang bọn họ không có một ai đã thông được hết ba mươi sáu huyết đạo.

Vì vậy Tô Tín đoán Thanh Trúc bang thực lực tương đương với Phi Ứng bang cũng sẽ như vậy.

Có thể Đới Xung từng tu luyện nội công nhưng hẳn tuyệt đối chưa thể đã thông ba mươi sáu huyết đạo, trở thành võ sĩ hậu thiên sơ kỳ được.

Hơn nữa dù Tô Tín có sai, Đới Xung có là hậu thiên sơ kỳ thì cậu cũng không sợ.

Trong trường hợp cùng cấp bậc, với khoái kiếm Kinh Vô Mệnh trên người, Tô Tín cũng nắm được chín mươi phần trăm thành công thích sát được Đới Xung.

Sát thương của kiếm pháp này có thể khiến người khác kinh sợ, lấy yếu thắng mạnh, do đó cũng không phải là chuyện lý kỳ gì.

Đến cửa sông bạc Kim Thịnh, Tô Tín nói với Lý Hoại:

- Lát nữa ta tiếp cận Đới Xung, ngươi đợi ở cửa là được rồi.

- Cho ta một lý do.

Lý Hoại chau mày.

Tô Tín sắp đặt như vậy cơ bản là muốn hắn làm hậu phương, không muốn hắn đích thân tham gia thích sát Đới Xung, Lý Hoại rất tiếc nuối.

- Xem bản mặt của ngươi trước đi, nếu ngươi đi thích sát Đới Xung, e là chưa tiếp cận hắn được mười mét đã bị thuộc hạ hắn chặn lại rồi.

Bản mặt dọa người đó của Lý Hoại cứ như trên mặt có khắc sẵn bốn chữ “không phải người tốt” vậy, ai nhìn vào cũng đều không thích.

Nếu để hắn vào cùng, đó chẳng phải là thích sát nữa mà là sẽ thành tấn công.

Lý Hoại không nói gì nữa, hắn cũng chỉ có thể gật đầu.

Thanh trọng kiếm của Tô Tín quá bất tiện nên hắn đã cho nó vào trong một cái hộp gỗ, giao cho Lý Hoại bảo quản, bản thân chỉ giấu thanh kiếm mảnh vào trong tay áo.

Lần này cậu mặc một bộ cẩm bào lộng lẫy, tay áo rất lớn, chẳng thể nhìn thấy được bên trong cất giấu một thanh kiếm.

Tô Tín ăn vận như một công tử nhà giàu nào đó đi tìm vui, lúc vào sông bạc Kim Thịnh, khí chất trên người cậu bỗng thay đổi.

Từ một Tô lão đại giết người dứt khoát đã trở thành một Tô công tử phong lưu hào phóng, việc này làm Lý Hoại sửng sốt.

Ít ra bản mặt này của hắn không thể cải trang thành loại người như vậy được.

Quy mô của sông bạc Kim Thịnh không nhỏ, còn lớn hơn đôi ba phần so với sông bạc Thuận Đức cũ của ông chủ Hoàng.

Khắp nơi trong sảnh đều là tiếng hò hét huyên náo khiến cho không khí cả đại sảnh có chút ngột ngạt.

Một số tiểu nhị và tỷ nữ xinh đẹp mang rượu và thức ăn đi tới đi lui, chiều này rõ ràng là học được từ Khoái Hoạt Lâm.

Mô hình của Khoái Hoạt Lâm sớm đã lan truyền đi khắp Thường Ninh phủ, tuy bị điều kiện đất đai cản trở, bọn họ không mở phòng được toàn bộ mô hình Khoái Hoạt Lâm, nhưng cũng có thể học những chiêu trò hay trong đó.

Tô Tín cười ha hả sờ mó một tỷ nữ xinh đẹp, tỷ nữ đó vừa làm bộ giận dỗi, vừa mang một bình rượu là lướt đi đến chỗ Đới Xung.

Sở thích của Đới Xung rất đặc biệt.

Thường người có thân phận địa vị đến sông bạc sẽ chọn chơi ở gian phòng cao cấp, còn Đới Xung lại thích đánh bạc cùng mọi người ở sảnh lớn ồn ào náo nhiệt này.

Lúc này Đới Xung đang cùng ba người nữa chia bài, cửa trên đang là Trương Hồng, lúc này hắn đang dè dặt rót rượu cho Đới Xung.

Chuyện đánh chết bang chúng của Phi Ứng bang lần trước, tuy đã được Đới Xung giải quyết, nhưng cũng khiến Đới Xung phải đến xin lỗi Phi Ứng bang, mất đi thể diện.

Vị Đới lão đại này vui buồn thất thường, tuy giờ tạm không có chuyện gì, nhưng ngộ nhờ hôm nào đó lão đại ta thua bạc không vui thì nhất định sẽ nhớ lại những chuyện này, rồi dạy dỗ hắn một trận.

Vì vậy gần đây Trương Hồng đều chẳng có tâm tư nào để quản lý địa bàn của mình, cả ngày chỉ ở cạnh Đới Xung, phải hầu hạ vị lão đại này cảm thấy dễ chịu, để lão ấy quên đi chuyện đó.

Lúc này Trương Hồng ngẩng đầu lên liền thấy Tô Tín đang cầm bình rượu lắc lư tiến đến, hần chau mày, bực mình nói:

- Hừ, tiểu tử nhà ngươi từ đâu ra? Đây là nơi ngươi có thể đến sao? Cút đi cho ta.

Tô Tín cong miệng, khuôn mặt tỏ vẻ coi thường:

- Sao hà? Sòng bạc này là của nhà người mở sao? Mấy bàn này trong đại sảnh không có người ngồi, dựa vào đâu mà ta không thể đến? Lên mặt với tiểu gia ta gì chứ, có bản lĩnh thì vào gian cao cấp mà chơi, ngồi ở đại sảnh chơi đâu có giống công tử đại gia nhà nào đâu chứ?

- Hừ! Tiểu tử ngươi không muốn kiếm com rồi phải không? Trương Hồng bỗng tức giận đập bàn.

Đới Xung nhìn Tô Tín một cái, tên tay chân đứng cạnh hầu hạ Đới Xung vênh miệng lên ra hiệu bọn họ đuổi Tô Tín đi, tiện thể dạy dỗ hần cách làm người.

Tuy Tô Tín ăn vận như một công tử con nhà giàu nhưng Đới Xung hoàn toàn không để mắt đến cậu.

Vĩnh Lạc phường có nhiều người giàu sang, có mấy ai dám làm trái ý Đới Xung hần? Tên tiểu tử này hôm nay bị giáo huấn, chỉ có thể trách do hần không có mắt nhìn.

Nhưng đúng lúc này, khi Đới Xung vừa chuyển ánh nhìn về lại chiếc bàn thì bỗng cảm thấy một đường sắc nhọn vụt qua trước mắt, một luồng sát khí lạnh lẽo thoáng chốc bao phủ lấy hần, cứ như có một con sói hoang khát máu đang nhe răng hướng về hần vậy!

Kiểm của Tô Tín đã rời vỏ.

Không ai thấy thanh kiếm đó xuất hiện trong tay cậu bằng cách nào.

Thanh kiếm bỗng nhiên xuất hiện ấy như có chớp điện, không hề che giấu mà mục tiêu chỉ có một, đó chính là cổ họng Đới Xung!

Trương Hồng và những bang chưởng cạnh Đới Xung đều nhìn thấy thanh kiếm đó, nhưng cơ bản bọn họ chẳng thể nào phản ứng kịp.

Một tháng liền luyện tập, nên với độ thuần thục khoái kiếm đã đạt 30% này, những kẻ tầm thường kia về cơ bản chẳng thể nào ngăn cản được.

Lý Hoại canh gác ở cửa, này giờ chú ý đến động tĩnh bên trong cũng nhìn thấy kiếm này.

Nó cũng làm cho Lý Hoại kinh ngạc vô cùng.

Hần cũng dùng kiếm, cũng nổi tiếng là một khoái kiếm trong hàng thuộc hạ của Hồ tam gia.

Nhưng so với Tô Tín, hần không những chưa đủ nhanh mà còn chưa đủ tàn độc!

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Đới Xung nghiêng mạnh đầu về một bên, đường kiếm kinh hoàng quét qua cổ họng Đới Xung, nhưng chỉ bắn ra một vệt máu.

Tìm Đới Xung đập thành thịch, lúc này hần không hề có sự đắc ý vì đã tránh được đòn này mà chỉ cảm thấy mình may mắn vì được quay về từ cõi chết!

Khoái kiếm này của Tô Tín vừa nhanh vừa tàn độc đến cực độ, nếu không phải vì lúc hần quay đầu liền phát hiện được ánh phản quang của mũi kiếm sắc nhọn, cộng thêm kinh nghiệm nhiều năm chém giết để phản xạ tránh đi, thì e là hần sớm đã trở thành một thi thể rồi!

- Ngươi là ai?

Đới Xung liền cầm lấy lõi cổ ung kim chùy bên cạnh, trong mắt vẫn chưa tiêu tan hết nỗi sợ hãi.

Tô Tín bỗng cười nói:

- Ta là...

Chưa dứt lời, một đường kiếm chớp nhoáng lại tấn công đến, góc độ vô cùng quỷ dị.

Lần này Đới Xung đã có phòng bị nên không còn để Tô Tín ra tay suôn sẻ dễ dàng nữa.

Lõi cổ ung kim chùy trong tay hần vung lên, tạo nên thế như núi Thái Sơn đè xuống, nếu Tô Tín không tránh mà đâm thẳng kiếm về cổ họng Đới Xung thì bản thân cậu cũng sẽ bị đập cho tan xương nát thịt.

Nhưng ngoài dự đoán của Đới Xung đó là Tô Tín làm như không thấy chùy đó vung ra vậy, chẳng hề có tư thế thu kiếm về lại.

Đới Xung đường đường là một đại đầu mục, hiển nhiên không muốn cùng đi vào chỗ chết với một kẻ mà hần còn chưa biết cả thân phận.

Vì vậy hần bỗng đổi chiêu, lõi cổ ung kim chùy quét ngang trước ngực, miễn cưỡng đỡ lại đường kiếm đó.

Coong!

Tiếng kim loại va chạm nhau chói tai vang lên, sắc mặt hai người đều thay đổi.

Trên lời cổ ung kim chùy của Đới Xung lưu lại một vết kiếm sâu nhìn rất rõ, sức mạnh đường kiếm này của Tô Tín vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Còn điều làm Tô Tín biến sắc đó là tuy cậu đoán đúng thực lực của Đới Xung nhưng lại bị sót một chút.

Đúng là Đới Xung chưa đột phá được hậu thiên sơ kỳ, nhưng sức mạnh lại rất lớn, có thể coi như là thần lực trời sinh vậy.

Hậu thiên sơ kỳ là cửa ải đầu tiên của võ sĩ nhưng lại có giới hạn đối với việc tăng thực lực cho võ sĩ.

Đã thông ba mươi sáu huyết đạo có thể làm gân cốt cậu cứng rắn, khí huyết dồi dào, nhưng ngoài những thứ đó, chẳng có gì khác nữa.

Hậu thiên sơ kỳ, chẳng giúp ích chút nào cho nội công hay thậm chí là chân khí.

Vì vậy dù chưa đột phá được hậu thiên sơ kỳ, nhưng thần lực trời sinh của Đới Xung đã bù đắp cho việc đó, thậm chí còn giúp hắn mạnh hơn đôi chút so với những võ sĩ hậu thiên sơ kỳ.

Từ xưa đến nay, những người dám dùng lời cổ ung kim chùy đều là những mãnh tướng tuyệt thế.

Tuy sức mạnh Đới Xung chỉ có thể vung ra một cái lời cổ ung kim chùy nhưng với đòn tấn công này cũng đã làm cho tay Tô Tín tê tê.

- Bất tiểu tử này lại cho ta! Ta muốn hỏi xem rốt cuộc là ai muốn giết ta!

Đới Xung hét lớn, những bang chúng Thanh Trúc bang trong sông bạc Kim Thịnh bỗng phản ứng lại, vội rút đao kiếm ra, xông về hướng Tô Tín.

Những vị khách khác trong sông bạc nhìn thấy cảnh này liền hết lớn rồi chạy ra ngoài, cảnh tượng bỗng trở nên hỗn loạn.

Dù gì Đới Xung cũng là một đại đầu mục, hiển nhiên bên cạnh hắn không chỉ có một vài người, những kẻ khác xung quanh sông bạc lần lượt bao vây lại, có đến khoảng mấy mươi tên, chuyện này làm Tô Tín cảm thấy vẫn còn may khi hắn đã mang theo Lý Hoại.

Còn Lý Hoại lúc này cũng đã không làm Tô Tín thất vọng.

Hắn liền ra tay với những bang chúng đang xông về phía Tô Tín.

Vũ khí của hắn là hai thanh kiếm ngắn, dài khoảng chín tấc, nếu nói đó là hai con dao găm sẽ giống hơn nhiều.

Lý Hoại trở tay cầm kiếm, tốc độ ra tay cực nhanh, đồng thời cùng rất tàn độc, nhắm vào cổ họng, không thoát một ai.

Không ai ngờ rằng, tên thích khách này còn có đồng bọn.

Lý Hoại bắt ngờ ra tay vào giữa đám đông, trong chớp mắt đã giết đến bốn năm tên.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Khoái Kiếm Tu Di

Lý Hoại bắt ngờ xông ra làm những bang chúng kia của Thanh Trúc bang nhất thời luống cuống.

Đa số bọn họ đều chỉ ngang trình độ đánh lộn ngoài đường mà thôi, trường hợp có người xông ra liền giết người dứt khoát như vậy có mấy ai từng chứng kiến chứ?

Kiếm ngắn trong tay Lý Hoại đâm, thọc, chém, rạch vô cùng tàn nhẫn, chỉ một người mà đã có thể trấn áp một loạt bang chúng đến để chi viện.

- Một đám phế vật!

Đới Xung nhìn thấy cảnh này suýt chút nữa bị tức học máu, không ngờ thuộc hạ của mình lại phế vật như vậy, nhiều người cùng xông lên như vậy mà lại không ngăn chặn được một người.

- Bất tiểu tử này lại trước cho ta!

Bên cạnh Đới Xung còn có bốn người.

Bốn người này là những người cũ đã theo Đới Xung nhiều năm nay, đều đã từng giết người trong những trận chiến bang phái, cũng đã từng thấy máu nên ra tay rất nhanh nhẹn.

Cả bốn người vung vũ khí ra nhắm về hướng Tô Tín.

Lôi cổ ung kim chùy của Đới Xung liền múa lên đầy uy lực mạnh mẽ, chỉ cần đập trúng, không chết cũng sẽ bị thương.

Tô Tín nhanh nhẹn nâng thanh kiếm mảnh trong tay lên chống đỡ hai thanh trường đao đang chém đến.

Chùy lớn của Đới Xung đã lao đến, Tô Tín chỉ có thể lùi bước, một chân đá chiếc bàn ra trước người Đới Xung, nhưng liền bị một chùy đập nát.

Thực lực của bản thân Đới Xung vốn sánh ngang hàng với những võ sĩ hậu thiên sơ kỳ, lại có bốn thuộc hạ bang chúng thân thủ không tồi, Tô Tín nhất thời chới với, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

- Tiểu tử, chỉ dựa vào hai người các ngươi mà cũng dám đến thách sát lão tử sao, đúng là chán sống rồi!

Đới Xung đã tung hoành giang hồ hơn mười năm, đến lúc ngủ mà binh khí vẫn chẳng rời tay, hai kẻ tiểu bối nay lại dám thách sát hắn giữa thanh thiên bạch nhật, đúng là coi trời bằng vung.

Sắc mặt Tô Tín không chút biểu cảm, tuy giờ chống đỡ khó nhọc nhưng thần sắc lại chẳng có chút lo lắng nào.

Lúc này Lý Hoại đã chém giết gần đến chỗ Tô Tín, hắn ném chiếc hộp gỗ đựng thanh trọng kiếm cho cậu.

- Nhận kiếm!

Tô Tín nhảy lên đón lấy, một kiếm chém vỡ chiếc hộp, cầm lấy thanh trọng kiếm, rồi lao thẳng về phía Đới Xung.

Vừa rồi Tô Tín bị Đới Xung áp chế chỉ vì binh khí trong tay quá yếu kém.

Kiếm mảnh tuy sắc nhọn nhưng quá yếu đuối, cộng thêm sự hợp sức của bốn bang chúng bên mình hắn ta, cậu chẳng dám liều mạng với Đới Xung.

Lôi cổ ung kim chùy đó nặng cả trăm cân, chỉ mấy chùy đánh xuống thôi cũng e rằng thanh kiếm mảnh của cậu sẽ thành thứ bỏ đi mất.

Giờ trọng kiếm đã về tay, Đại Tu Di Kiếm Pháp của Tô Tín liền được thi triển ngay, kiếm quang đường như du long, dày đặc không dứt, trọng kiếm được Tô Tín múa lên không hề có khe hở nào.

Lôi cổ ung kim chùy của Đới Xung ập xuống ầm một tiếng nhưng bị trọng kiếm đánh bật trở ra.

Bốn bang chúng kia càng không chống đỡ nổi, bọn họ không có nội công, cũng không có thần lực trời sinh như Đới Xung, sức mạnh kém xa so với Tô Tín nên dễ dàng bị đánh bay.

“Đây là kiếm pháp quái quỷ gì chứ?”

Tuy Đới Xung chưa đạt đến bậc hậu thiên sơ kỳ nhưng hắn ta cũng là võ sĩ từng tu luyện nội công, nhìn liền biết kiếm pháp này của Tô Tín không phải hạng tầm thường.

Đại Tu Di Kiếm Pháp thuộc dạng tầm ngầm mà đâm chết voi, kiếm pháp dồn dập nhưng lại thi triển tự do, một khi dùng thế thủ, dù là kẻ có thực lực mạnh hơn Tô Tín, cũng không dễ phá vỡ được, huống hồ là Đới Xung.

Coong coong coong.

Âm thanh kim loại va chạm nhau không ngừng vang lên.

Trọng kiếm thế lớn sức mạnh, mỗi lần va chạm với lôi cổ ung kim chùy đều chẳng hề yếu thế.

Bốn bang chúng kia dù rất muốn giúp đỡ nhưng cũng đành đứng tại chỗ vì Đại Tu Di Kiếm Pháp thi triển dồn dập, với thực lực bọn họ, thậm chí đến việc làm cho Tô Tín tránh né đi cũng là điều không thể xảy ra.

Lúc kiếm chùy giao nhau, tay trái Tô Tín bỗng nhiên đâm ra thanh kiếm mảnh, hướng thẳng vào đan điền Đới Xung.

Cán chùy của lôi cổ ung kim chùy hạ xuống, đỡ đường kiếm hiểm độc đó, đầu Đới Xung bỗng toát mồ hôi lạnh.

May mà vì dễ thuận tiện nên hắn đã cho làm cán chùy từ bảy tấc dài thành nửa người, vậy mới đỡ được mũi kiếm vừa rồi, nếu không nó đã đâm thẳng vào đan điền của hắn!

- Kiếm tay trái! Kiếm tay trái thật tàn độc!

Xưa nay người dám dùng kiếm tay trái đều có đường kiếm táo bạo, quý dị tàn độc.

Đặc biệt là vừa rồi khi Tô Tín đang dùng tay phải đường đường chính chính thi triển Đại Tu Di Kiếm Pháp thì bỗng nhiên lại xuất hiện kiếm tay trái tàn độc, rõ ràng làm cho người ta khó mà phòng ngự được.

- Nhanh đi gọi hết thuộc hạ của ta đến đây, hôm nay phải khiến hai tên này ở lại Vĩnh Lạc phường, dù sống hay chết! Đới Xung hét to với bốn tên bang chúng đó.

Giờ hắn đã cảm thấy sự lợi hại của Tô Tín, một khi không chú ý cẩn thận thì rất dễ mất mạng, còn bắt sống làm gì? Giết đã rồi nói sau!

Bốn người kia vừa đi thì Đới Xung liền dùng thế phòng thủ.

Lôi cổ ung kim chùy thế lớn sức mạnh, vốn chẳng để cho Tô Tín có cơ hội đánh lên bằng kiếm tay trái.

Còn Lý Hoại bên đó cũng rơi vào thế bí.

Thân thủ hắn tuy không tồi nhưng không xuất thân nơi chính thống, vốn chưa tu luyện qua nội công bao giờ, sức mạnh của bản thân còn kém hơn nhiều so với Tô Tín.

Những bang chúng Thanh Trúc bang kia lấy một chọi một đều sẽ không phải là đối thủ của hắn nhưng mười người vây Lý Hoại lại, dù không tấn công, cũng khiến hắn không thể đến trợ giúp Tô Tín được, điều này cũng làm hắn chẳng biết phải làm sao.

Đới Xung cười nhạt:

- Tiểu tử, giờ buông kiếm trong tay xuống, nói ra người sai khiến ngươi đến giết ta, ta có thể tha mạng cho ngươi, còn không đợi khi thuộc hạ ta đều đến cả, hậu quả ngươi cũng biết rồi đấy.

- Còn nhớ bang chúng của Phi Ứng bang hôm qua bị Thanh Trúc bang của ngươi đánh chết không?

Sắc mặt Đới Xung lộ vẻ khó tin:

- Ngươi là người của Phi Ứng bang sao? Không thể nào! Bây giờ Phi Ứng bang không thể nào gây đại chiến với Thanh Trúc bang ta được, hơn nữa thực lực ngươi không thua kém gì với một đại đầu mục nhưng ta chưa từng gặp ngươi trong Phi Ứng bang!

Coong!

Kiếm tay trái của Tô Tín bỗng đâm ra nhưng vẫn lại bị Đới Xung ngăn cản được.

Kiểm cậu tuy nhanh nhưng Đới Xung cũng không chậm.

Hơn nữa Đới Xung đã biết kiếm tay trái của cậu quý dị tàn độc nên lúc nào cũng phòng thủ chiêu này của Tô Tín, dù là lúc nói chuyện như vừa rồi, hắn cũng không rời mắt khỏi tay trái của Tô Tín.

- Muốn nhân cơ hội đánh lên ta sao? Ngươi còn non kém lắm!

Đới Xung cười nhạt nhưng nụ cười hắn còn chưa tắt thì thanh kiếm lớn trong tay phải của Tô Tín đã đâm vào bụng hắn, tốc độ và cách thức còn nhanh gấp ba lần thanh kiếm mảnh!

- Ta còn chưa nói, ta thuận kiếm tay phải hơn. Tô Tín nói nhẹ nhàng.

Kiếm của Kinh Vô Mệnh nổi tiếng mạnh mẽ, tàn độc, quý dị, từ khi xuất đạo, ông đều dùng kiếm tay trái.

Nhưng Kinh Vô Mệnh đã từng nói trong “Biên Thành Dao Thanh”, sau khi ông mất tay trái, mọi người đều cho rằng ông đã thành phế nhân nhưng rồi những người đó lại đều chết dưới kiếm trong tay phải của ông!

Kiếm của Kinh Vô Mệnh, tay phải càng mạnh hơn tay trái, một tháng nay Tô Tín vẫn luôn luyện tập kiếm tay phải!

Trong ánh mắt Đới Xung ánh lên vẻ không cam tâm nhưng trọng kiếm đã đâm vào người để lại vết thương lớn cỡ bằng bàn tay, máu chảy nhiều đến nỗi đã làm hắn chẳng còn chút sức lực nào.

- Cuối cùng nói cho ngươi biết thêm một chuyện, ta thực sự là người của Phi Ứng bang và là đi báo thù cho bang chúng bị đánh chết đó.

Kiếm mảnh bên tay trái vung lên, đầu Đới Xung đã bị Tô Tín xách trong tay!

Những bang chúng vốn vẫn đang đánh nhau kịch liệt với Lý Hoại bỗng nhiên dừng tay lại.

Lão đại đã bị giết, còn đánh đám gì nữa chứ?

Những bang chúng này chẳng nói thêm lời nào mà quay người bỏ chạy.

Đôi Xung chỉ là lão đại của bọn họ chứ chẳng phải cha mẹ họ, lão đại chết rồi thì bọn họ hà tất gì phải đi đối chọi với hạng người hung tàn như Tô Tín chứ?

Một đám người bỏ chạy nhưng Tô Tín chẳng buồn đuổi theo, đột nhiên chỉ chặn một người lại, cười híp mắt hỏi:

- Trương Hồng đâu?

Người bị Tô Tín giữ lại chính là Trương Hồng đã giết chết thuộc hạ của cậu.

Lúc khai chiến vừa rồi, tên này liền trốn sang một bên, vốn có ý định âm thầm đánh lén.

Nhưng giờ nhìn Đôi Xung đã bị Tô Tín giết rồi, lại nghe Tô Tín nói đến báo thù cho bang chúng đã bị đánh chết đó, hắn bỗng sợ mất mật.

- Không, không phải ta! Trương Hồng vội xua tay, sắc mặt trắng bệch.

- Ô, thì ra không phải ngươi à. Tô Tín cười, vẫy vẫy tay.

Trương Hồng như vừa được đặc xá liền quay người bỏ chạy nhưng ngay sau đó, đầu của hắn cũng đã nằm trong tay Tô Tín!

Tìm tạm một chiếc khăn trải bàn bọc hai cái đầu lại xong, cậu liền đi đến trước Lý Hoại giờ sắc mặt đang có chút phức tạp, khuôn mặt vạm vỡ năm không đổi đó giờ lại có vẻ bồn chồn.

- Tô lão đại, trước kia là ta đã nhìn nhầm người. Lý Hoại khó khăn thốt ra một câu.

Lý Hoại nói không đầu không đuôi nhưng Tô Tín hiểu được ý của hắn, đó là vì những lời hắn đã nói lúc trước ở cổng trạch viện của Hồ tam gia.

Thực ra Tô Tín vốn chẳng để tâm đến những lời Lý Hoại nói lúc đó, qua tư liệu Hoàng Bính Thành đưa và thực tế tiếp xúc với Lý Hoại, cậu đã đoán được phần nào Lý Hoại là người có tính cách như thế nào.

Tính khí hắn khó chịu là vậy nhưng chỉ kính trọng những người mạnh hơn mình.

Hồ tam gia mạnh hơn hắn, vì vậy hắn cam tâm làm tay chân cho Hồ tam gia, không cầu quyền lợi, chỉ mong được Hồ tam gia cho hắn cơ hội ra trận giết địch.

Lý Cương không mạnh hơn hắn, dù thân phận hai người như nhau nhưng Lý Hoại cũng chẳng thèm coi Lý Cương ra gì.

Và Tô Tín trước kia cũng bị như vậy, dù cậu là nghĩa tử của Hồ tam gia, tiểu đầu mục của Phi Ứng bang, nhưng với Lý Hoại, cậu vẫn chẳng là gì cả.

Cho đến hôm nay sau khi hắn nhìn thấy được thực lực của Tô Tín, hắn mới thực sự xem cậu là lão đại của mình, mới có tư cách để cho Lý Hoại hắn gọi một tiếng “Tô lão đại”.

Tô Tín vỗ vai hắn:

- Ngươi cũng nói là vì lúc trước nhìn nhầm, giờ không nhìn nhầm là được rồi. Đi thôi, ở thêm lát nữa thì người Thanh Trúc bang đều đến đông đủ, chúng ta không đi được nữa đâu.

Là đại đầu mục của Thanh Trúc bang, thuộc hạ của Đôi Xung ở Vĩnh Lạc phường không đến một nghìn cũng được tám trăm, hai bọn họ dù dũng mãnh đến mấy nhưng khi bị nhiều người bao vây thì cùng chỉ có đường chết.

- Cũng hy vọng rằng ta không nhìn nhầm người, theo Hồ tam gia nhưng đã rất lâu rồi kiếm ta chưa nhuộm máu.

Trong mắt Lý Hoại ánh lên ngọn lửa hưng phấn, dường như chỉ có kiếm và máu mới có thể khiến hắn hứng thú.

Tô Tín cầm đầu người đi ra khỏi sông bạc:

- Yên tâm, ngươi theo ta thì cơ hội như vậy có nhiều lắm, ngươi có thể cố gắng là tốt rồi.

Giờ Tô Tín cũng đã có chút hứng thú với Lý Hoại này.

Một người chỉ hứng thú với kiếm và chém giết, thực không biết hắn làm sao để hình thành nên tính cách như vậy.

Loại người như Lý Hoại, không nên ở trong những bang nhỏ mà nên đầu quân ra tiền tuyến mới thích hợp.

Hai người ung dung đi ra, nửa khắc sau thì người ngựa Thanh Trúc bang mới đến.

Thứ đợi bọn họ ở đó, chỉ còn là hai thi thể không đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đại sự cận kề

Tô Tín và Lý Hoại mang đầu người trở về Khoái Hoạt Lâm, Lý Thanh bọn họ sớm đã đứng ngóng ở đó.

Tô Tín vốn muốn sắp xếp cho bọn họ chỉ viện rút lui nhưng Tô Tín và Lý Hoại ra tay nhanh gọn, đã lấy được đầu của Đới Xung và Trương Hồng trước khi người ngựa của Thanh Trúc bang đến.

- Lão đại, hai người không sao chứ? Lý Thanh vội hỏi.

- Người nhìn chúng ta giống bộ dạng xảy ra chuyện lắm sao? Đây là đầu Đới Xung và Trương Hồng, cầm cho chắc.

Tô Tín ném cái bọc đựng đầu người qua cho Lý Thanh.

Tiểu tử này xem như cũng biết điều, vừa gặp liền hỏi an nguy của lão đại, chứ không phải hỏi có thích sát được thành công hay không, năng lực phân biệt này cũng không tồi.

Lý Thanh run rẩy đón lấy chiếc bọc, sự kinh hãi trong lòng đã lên đến tột đỉnh.

Kỳ thực đối với chuyện Tô Tín đi thích sát, bản thân hắn cũng chẳng tin được là có thể được thành công.

Lúc đó hắn đứng ra, chỉ vì sự oán hận trong lòng khó nguôi ngoai mà thôi, không cam tâm việc mạng sống huynh đệ mình chỉ đáng giá mười lượng bạc.

Mà khi Tô Tín nói sẽ báo thù cho Trần Tam, Lý Thanh liền thề trong lòng mình, dù chuyện này có thành công hay không, cái mạng này của hắn cũng sẽ là của Tô Tín!

Không ngờ giờ đây, Tô Tín thế mà đã mang được đầu Đới Xung và Trương Hồng trở về.

- Tam nhi, đệ đã có thể nhắm mắt rồi, chúng ta đã tìm được một lão đại tốt!

Lý Thanh cầm đầu người lặng lẽ theo sau Tô Tín, khóe mắt đỏ lên.

Trong Khoái Hoạt Lâm lúc này, Hoàng Bính Thành đang không ngừng đi tới đi lui trong đại sảnh đường viện, khiến người khác hoa cả mắt.

Theo một người lão đại như vậy tuy rằng rất oai phong, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền.

Nhưng sự dũng cảm của người lão đại này cũng chẳng phải hạng bình thường.

Giờ mỗi ngày Hoàng Bính Thành đã quen với tâm trạng nơm nớp lo sợ, đặc biệt là lần này, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Khoái Hoạt Lâm nhỏ bé này sẽ bị sụp đổ ngay.

Lý Cương lạnh lùng nhìn mọi người đang lo lắng trong đường viện, lần thích sát này dù thành công hay không, Tô Tín cũng đều khó thoát cái chết, đến lúc đó xem xem bọn họ thu dọn tàn cục thế nào!

- Lão đại bọn họ trở về rồi! Một bang chúng hét lớn chạy vào báo tin.

Hoàng Bính Thành liền dừng lại rồi vội chạy ra đón Tô Tín vào trong.

- Lão đại, chuyện sao rồi? Hoàng Bính Thành vội hỏi.

Lý Thanh liền đặt chiếc bọc đựng đầu người lên bàn rồi mở ra, mọi người ở đó bỗng hít vào khó nhọc.

Đại đầu mục Đới Xung của Thanh Trúc bang là nhân vật cùng cấp bậc với Hồ tam gia, thường ngày ra ngoài luôn oai phong lẫm liệt, bọn họ đều từng thấy qua.

Thế mà giờ đây người này thực sự đã bị Tô Tín chặt lấy đầu, đặt trước mặt bọn họ.

- Hắn đã thành công! Thực sự đã giết được Đới Xung rồi! Vậy chẳng phải có thể nói thực lực hắn có thể sánh ngang với Hồ tam gia rồi sao?

Lý Cương kinh hãi đến mức không thốt ra được lời nào.

Hắn đoán Tô Tín có thể sẽ chết ở đó, cũng có thể may mắn chạy thoát nhưng hắn chẳng thể ngờ rằng, Tô Tín lại có thể thành công!

Lý Cương mềm nhũn người ngồi vào ghế, không nói lời nào.

Chuyện xảy ra đến nước này, đã không còn nằm trong dự đoán của hắn được nữa.

Giờ hắn chỉ hy vọng bên trên Phi Ứng bang không truy xét chuyện này, làm liên lụy đến hắn là may rồi.

Nghĩ đến đây, Lý Cương hung tợn trừng Lý Hoại một cái, đều tại tên điên này cả!

Lúc còn là thuộc hạ của Hồ tam gia, Lý Cương cũng biết thần kinh tên Lý Hoại này hơi bất thường, khát máu hiếu chiến, thường không màng đến đại cục.

Nhưng không ngờ hắn lại điên đến mức này, bỏ qua mật lệnh của Hồ tam gia, cùng Tô Tín đi thích sát Đới Xung.

- Đi tìm một ít vôi xử lý đầu người này rồi bọc lại, những người khác giải tán hết đi.

Hoàng Bính Thành nói nhỏ:

- Vậy Lý Cương thì sao? Có cần phái người tiếp tục trông chừng hắn nữa không?

Tô Tín lắc đầu, trên mặt tỏ vẻ cười tựa không cười:

- Không cần thiết, hắn muốn đi báo tin cứ thì để hắn đi đi, hơn nữa dù hắn không nói, bên trên Phi Ứng bang chắc chắn cũng sẽ biết thôi.

Lúc giết Đới Xung, Tô Tín và Lý Hoại không hề bị mặt.

Tuy ở Phi Ứng bang bọn họ đều thuộc hàng vô danh tiểu tốt nhưng chỉ cần bắt tay điều tra, sẽ có thể tra ra ngay, đoán chừng không đến nửa canh giờ, chuyện này sẽ truyền khắp Thường Ninh phủ thôi.

- Vậy giờ phải làm gì? Hoàng Bính Thành hỏi.

- Đi ngủ.

- Ngủ sao? Hoàng Bính Thành liền sững sờ.

Tô Tín nói một cách hiển nhiên:

- Giết người mất sức lắm, đương nhiên cần nghỉ ngơi một chút chứ. Vừa hay có thể để cho bên trên Phi Ứng bang chút thời gian để họ suy nghĩ cách xử lý chúng ta, có lẽ đợi đến ngày mai sẽ có người chủ động đến tìm chúng ta thôi.

Nghe Tô Tín nói xong, Hoàng Bính Thành chẳng có tâm tình mà đi ngủ nổi, ngược lại còn lo lắng hơn.

Đúng như lời mà Lý sư gia từng nói với họ, giờ không phải lúc Phi Ứng bang tiến hành đại chiến lần nữa với Thanh Trúc bang.

Thực lực hai bang tương đương nhau, dù có khai chiến cũng chỉ hao của tổn người mà thôi, chẳng kiếm được chút lợi nào.

Nhưng giờ Tô Tín thích sát Đới Xung phá hoại sự cân bằng giữa hai bang phái, Hoàng Bính Thành có thể tưởng tượng được người của Thanh Trúc bang sẽ phần nộ đến nhường nào.

Đến lúc hai bang đại chiến, thù phạm gây ra họa này là Tô Tín, kết cục của bọn họ nghĩ cũng có thể biết được.

Hoàng Bính Thành không lý giải nổi mà nom nớp lo sợ, còn Tô Tín liền ung dung trở về tiểu viện của mình.

Hình Nhi đang ở trong vườn luyện kiếm.

Thanh kiếm gõ lần trước Tô Tín làm cho cô bé thế mà lại được cô múa có dáng điệu rõ ràng, đường kiếm đó chính là Đại Tu Di Kiếm Pháp.

Ban đầu Hình Nhi nói muốn luyện kiếm, Tô Tín cho rằng chỉ là vì cô ham chơi mà thôi nên liền dạy cho cô bé Đại Tu Di Kiếm Pháp, không ngờ trong khoảng thời gian cậu bận rộn chuyện tu luyện của mình này, cô bé đã múa ra được đường kiếm rõ nét.

- Chà, muội muội ta đúng là một thiên tài học kiếm.

Miệng Tô Tín vênh lên, không thể phủ nhận rằng Tô Hình Nhi có thiên phú với kiếm pháp, có thể còn mạnh hơn cả cậu.

Nếu cậu không được hệ thống tặng 5% độ thông thạo đó, chỉ e là giờ luyện chẳng được như Hình Nhi.

- Ca ca, huynh về rồi à! Nhìn thấy Tô Tín trở về, Hình Nhi liền nhào đến.

Nhưng sau đó Hình Nhi liền đẩy cậu ra, bịt mũi nói với vẻ mặt chê bai:

- Ca ca có mùi gì trên người mà thối quá, nhanh đi tắm rửa đi!

- Mũi nha đầu này thính ghê. Tô Tín chột chột đầu Hình Nhi.

Vừa rồi giết người, trên người cậu khó tránh bị dính mùi huyết tinh, lại bị mặt trời chiếu vào nên có mùi hôi chua nhàn nhạt.

- Được rồi, muội cũng nghỉ chơi đi, tắm rửa ăn cơm thôi nào. Tô Tín véo chiếc mũi nhỏ nhắn của cô.

Hình Nhi bắt mẫn đánh vào tay Tô Tín:

- Có phải là muội đang chơi đầu, đợi muội luyện giỏi kiếm pháp này, muội đã có thể bảo vệ huynh rồi.

Tắm rửa cơm nước xong xuôi, Tô Tín chưa đi nghỉ ngơi ngay mà đang hồi tưởng lại trận chiến ngày hôm nay.

Thật ra trận chiến này coi như là lần đầu ra tay sau khi cậu luyện võ, lần giết Lưu Tam Đao đó, dù là Trần Đao hay Lưu Tam Đao thì thực lực bọn họ cũng đều quá yếu, chẳng thể khiến cậu nhìn được thực lực thật sự của chính mình.

Còn lần giữa Đới Xung và Tô Tín này có thể được gọi là sức mạnh ngang tầm, thậm chí về kinh nghiệm đối chiến, cậu còn thua cả Đới Xung, nếu không nhờ kiếm pháp mạnh mẽ, còn chưa biết giữa cậu và Đới Xung ai thắng ai bại.

Hơn nữa qua trận đấu này cậu cũng nhìn ra được chỗ còn khiếm khuyết của bản thân mình.

Dù là kiếp trước hay là kiếp này, Tô Tín đều là người từng thấy được máu, từng giết qua người, tuy kiếp trước là bị người ta giết.

Cậu sẽ không giống với đám thanh niên mới lớn, vừa nhìn thấy máu tay đã run lên cầm cập.

Nhưng cậu cũng chỉ là người học võ giữa chừng, chỉ mới tiếp xúc với võ đạo được một tháng nên không thể giống với những võ sĩ được luyện võ từ nhỏ, có danh sư chỉ điểm, thông hiểu đạo lý võ công.

Giờ Tô Tín đối chiến với người khác rõ ràng rất cứng nhắc, một phần là vì căn bản chưa vững, phần khác là vì chưa đủ kinh nghiệm.

Kinh Vô Mệnh khoải kiếm chủ yếu để công, Đại Tu Di Kiếm Pháp chủ yếu để thủ.

Giờ Tô Tín chỉ biết được hai loại kiếm pháp này nhưng lại không thể chuyển đổi thuận thực giữa chúng, thậm chí giờ cậu không dùng trọng kiếm thì chẳng thể thi triển ra được Đại Tu Di Kiếm Pháp.

Nguyên nhân mọi chuyện đều là vì độ thuần thực kiếm pháp, độ thuần thực chỉ có 5%, chỉ có thể giúp Tô Tín miễn cưỡng thi triển ra được kiếm pháp này, muốn thông hiểu đạo lý là điều không thể nào.

Mà muốn tăng độ thuần thực, sẽ cần phải khổ luyện tu hành, tất nhiên chiến đấu là cách tu luyện tốt nhất, sau một trận chiến, độ thuần thực Đại Tu Di Kiếm Pháp của Tô Tín đã tăng lên đến 10%.

Nhưng điều này cũng tồn tại vấn đề, nếu chỉ dựa vào khổ luyện tu hành để tăng độ thuần thực, sẽ phải mất rất nhiều thời gian.

Đại Tu Di Kiếm Pháp chỉ có một sao rưỡi, sau này nhất định sẽ bị đào thải, vì vậy tiêu tốn thời gian cho nó không phải là chuyện có lợi.

Nghĩ đến đây, Tô Tín liền vào hệ thống, chuẩn bị hỏi một số thứ.

- Xin chào ký chủ số 1, hoan nghênh đến với hệ thống đại phản diện. Âm thanh lạnh nhạt vang lên.

- Tôi muốn hỏi một chuyện, độ thuần thực võ kỹ chỉ có thể thông qua khổ luyện tu hành và đối chiến để tăng lên sao?

Đại Tu Di Kiếm Pháp giờ đối với tôi vẫn còn có tác dụng nhưng giờ nếu khổ luyện võ kỹ này, đợi đến khi thực lực tăng lên rồi, võ kỹ này chẳng phải vô dụng hay sao? Còn khoảng thời gian khổ luyện đó coi như lãng phí rồi sao?

Hệ thống đáp:

- Độ thành thực luyện võ kỹ còn có thể nhận được thông qua giác ngộ, thậm chí với một số võ kỹ cấp cao sau khi đạt đến độ thuần thực nhất định sẽ không thể thông qua khổ luyện tu hành để tăng lên nữa mà cần phải dựa vào giác ngộ nhận được. Còn về điểm thứ hai, ký chủ đã có sự hiểu nhầm, độ thuần thực của võ kỹ không chỉ đến từ việc học võ kỹ mới, mà còn đến từ việc hiểu biết võ đạo.

Nếu ký chủ là kiếm thần như Tây Môn Xuy Tuyệt thì chỉ cần nhìn lướt qua Đại Tu Di Kiếm Pháp liền đã có thể phát huy độ thuần thực lên cực đỉnh,

thậm chí tìm hiểu một chút sẽ có thể tăng bậc võ kỹ vốn có một sao rưỡi của nó lên nữa. Vì vậy kỹ chủ hoàn toàn không cần lo lắng chuyện sau khi khổ nhọc tu luyện Đại Tu Di Kiếm Pháp xong sẽ lãng phí thời gian, bởi vì kỹ chủ không chỉ đang tu luyện Đại Tu Di Kiếm Pháp mà còn đang tu luyện kiếm đạo nữa.

Hệ thống nói xong, Tô Tín liền hiểu rằng bản thân cậu đã hiểu sai.

Võ kỹ chỉ là một phương thức, còn võ đạo bản thân mới là cái gốc.

Việc cậu cần làm không phải là vùi đầu vào khổ luyện Đại Tu Di Kiếm Pháp, mà là lĩnh ngộ kiếm đạo của nó mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thẩm vấn

Thuận Ý phường

Xách đầu của Đới Xung đi giữa đường lớn đông người qua lại, Hoàng Bính Thành cảm thấy rất kỳ quặc.

Mới phút trước thôi vẫn đang còn là đại đầu mục Thanh Trúc bang uy phong lẫm liệt, thế mà giờ đây đầu đã bị cho vào trong hộp, trở thành chiến lợi phẩm của người nào đó, cảm giác này làm Hoàng Bính Thành có chút cảm thán.

Nhìn thấy Tô Tín vẫn thản nhiên điềm tĩnh ở phía trước, Hoàng Bính Thành thực sự chẳng thể hiểu nổi vị lão đại này lấy đầu ra nhiều tự tin đến thế.

Đem qua đang còn lo âu không ngủ được vì sợ bên trên bang phạt nặng.

Nhưng sáng nay dậy nhìn Tô Tín thì tinh thần lại có vẻ rất phấn chấn.

Khi Hoàng Bính Thành hồn vía lên mây theo Tô Tín đến trước trạch viện của Hồ tam gia, Lý sư gia đã đợi họ ở cửa.

Nhìn thấy Tô Tín, ánh mắt của Lý sư gia vô cùng phức tạp.

Lần đầu gặp mặt, ấn tượng đầu tiên mà Tô Tín để lại cho Lý sư gia đó là một người thâm sâu khó đoán, chẳng hề giống một thanh niên hai mươi tuổi.

Là thân cận của Hồ tam gia, Lý sư gia vẫn luôn dựa vào đầu óc để kiếm cơm, đối với việc dùng cách đánh đánh giết giết để giải quyết, ông nhìn chẳng thể quen nổi.

Sau khi Tô Tín dứt lời ông để lấy thông tin vào lần trước, Lý sư gia vẫn luôn suy nghĩ cậu sẽ giải quyết chuyện này thế nào.

Nhưng có nghĩ thế nào ông cũng không tài nào nghĩ ra được, Tô Tín lại dùng cách đơn giản nhất để giải quyết đó là: Giết!

- Thật đáng tiếc, nếu cậu thanh niên này có thể nhẫn nhịn được ải này, tôi rèn thêm kinh nghiệm, sau này tuyệt đối sẽ đi được xa hơn cả tam gia, nhưng đành chịu vì đã đi sai một nước cờ.

Trong lòng Lý sư gia suy nghĩ, còn trên khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười xán lạn:

- Tô thiếu gia đến rồi sao? Tam gia đã đợi cậu ở bên trong rồi.

Tô Tín gật đầu, theo Lý sư gia đi vào.

Trong phòng khách.

Hồ tam gia mặt lạnh như tiền, sau khi Lý sư gia dẫn Tô Tín vào liền đứng sang một bên.

Hoàng Bính Thành nhìn thấy vậy cũng vội đứng sang một bên.

Hai bên im lặng một hồi, sau vẫn là Tô Tín mở miệng nói trước:

- Hải nhi bá kiến nghĩa phụ.

- Ngươi còn biết có người nghĩa phụ như ta sao!

Hồ tam gia đập mạnh bàn, chiếc bàn được làm từ gỗ Trinh Nam thượng hạng đã bị ông đánh đến nổi in hằn lên cả hình bàn tay.

- Lần trước đã nói với ngươi những gì? Nói ngươi đừng gây chuyện, cứ xem như chưa xảy ra chuyện gì, ngươi thì hay lắm, chạy đi thích sát Đới Xung! Ngươi biết giờ vì ngươi mà cả Phi Ứng bang đều đang âm ỉ cả lên hay không!

- Nghĩa phụ người yên tâm, người là hải nhi giết, đến khi bang chủ hỏi đến, hải nhi sẽ giải thích rõ với phía bang chủ, sẽ không làm liên lụy đến nghĩa phụ người đâu.

Tô Tín cười nhạt, nhưng nụ cười rất thâm sâu, khóe miệng còn có vẻ mỉa mai.

Hồ tam gia vì sao lại phần nộ như vậy? Phải chăng là sợ Tô Tín làm liên lụy đến ông ấy.

Trên danh nghĩa Tô Tín là nghĩa tử của Hồ tam gia, cậu gây ra chuyện lớn như vậy, Phi Ứng bang sao có thể không trách tội Hồ tam gia được?

- Ta mà sợ ngươi làm liên lụy đến ta sao? Ta là đang vô cùng giận dữ! Cho ngươi cuộc sống yên ổn lại không muốn, cứ muốn đi gây chuyện, ta xem ngươi làm sao để thu dọn tàn cuộc lần này!

Hồ tam gia hừ một tiếng, trong ánh mắt đã giảm đi phần nào sự phần nộ nhưng lại hiện ra sự kiêng dè và hối hận sâu sắc.

Đúng vậy, giờ đây Hồ tam gia đã có chút hối hận, hối hận vì lúc đầu không phẩy đi Tô Tín luôn, mà đã chọn cậu làm nghĩa tử thay thế cho Trần Đáo.

Lúc đó Tô Tín khua môi múa mép, nói cái gì mà Trần Đáo sẽ uy hiếp đến địa vị của mình nhưng giờ Hồ tam gia lại cảm thấy sự uy hiếp của Tô Tín!

Chỉ vốn vẹn hơn một tháng, chỉ dùng thời gian hơn một tháng đó thôi mà Tô Tín đã trưởng thành được đến mức này.

Muốn tiền có tiền, muốn người có người.

Quan trọng nhất là Tô Tín có thực lực!

Hồ tam gia biết thực lực của Đới Xung, tuyệt đối mạnh hơn ông rất nhiều.

Thực lực Đới Xung với thần lực trời ban tuyệt không thấp hơn những võ sĩ hậu thiên sơ kỳ, thậm chí Đới Xung còn có thể được liệt vào năm người mạnh nhất trong cả Thanh Trúc bang, nhưng giờ đây hẳn lại bị Tô Tín chặt mất đầu, cầm đuống đưa mang đến đây.

Trước kia Tô Tín nói sẽ có ngày Trần Đáo uy hiếp đến địa vị của ông nhưng Tô Tín như hiện giờ đã có đủ thực lực để uy hiếp đến mình!

- Đi thôi, bang chủ bọn họ đều đang đợi ngươi đấy, lần này ngươi phạm phải sai lầm nghiêm trọng, e là chẳng có chuyện gì tốt lành, nhưng dù gì ngươi cũng gọi ta một tiếng nghĩa phụ nên ta sẽ gắng sức bảo vệ ngươi.

Hồ tam gia tuy nói lời tốt đẹp nhưng trong lòng sớm đã định cho Tô Tín hình phạt tử hình.

Lần này cậu gây chuyện âm ỉ, làm kinh động đến cả lão bang chủ đã lâu không quản chuyện bang, hình phạt lần này tuyệt đối không hề nhẹ nhàng.

Loại chuyện lớn này với địa vị của Hồ tam gia căn bản là không chen miệng vào được, huống hồ dù có nói gì được thì cũng chỉ là giả như mình không có can hệ gì, tiện tay loại bỏ đi sự uy hiếp của Tô Tín.

Thường Ninh phủ có bốn mươi chín phường, đường viện của Phi Ứng bang ở Kim Nguyệt phường - nơi phồn hoa nhất trong mười hai phường đông.

Cả đường viện rộng hơn mười mẫu, lớn khoảng bằng nửa con đường, nhìn có khí khái vô cùng.

Hoàng Bình Thành vẫn luôn thấy đường viện nhỏ đó của Tô Tín rất uy phong nhưng so với đường viện này của Phi Ứng bang thì đúng là một trời một vực.

Cổng chính đường viện có đặt hai bức tượng chạm khắc hình chim ưng cao bằng hai người bằng đá cẩm thạch, thay thế cho hình sư tử đá giữ cổng, đây cũng là điểm đặc biệt của Phi Ứng bang.

Bang chúng đứng hai bên cổng đều mặc trang phục võ sĩ ngắn màu đen, bên trái ngực áo có thêu hình một con thần ưng, lưng dắt loan đao.

Tô Tín nheo mắt quan sát sơ qua những bang chúng này, phát hiện có chút khác biệt.

Những bang chúng hiện tại dưới tay Tô Tín và cả những bang chúng của Hồ tam gia, nói dễ nghe một chút là những người lẫn lộn trong bang nhưng thực ra phần lớn đều là lẫn lộn trên phố kiếm cơm mà thôi, còn hàng có công phu giống như Lý Hoại chẳng có được mấy người.

Còn những bang chúng mang ánh mắt hung dữ này, trên người phảng phất có chút sát khí, ai ai cũng đều to khỏe, khí huyết dồi dào, vừa nhìn đã biết là những tinh nhuệ từng giết qua người thấy qua máu.

Nhìn thấy vẻ mặt Tô Tín, Lý sư gia nói nhỏ:

- Đây đều là đệ tử của chiến đường, là tinh anh của Phi Ứng bang đấy, cả Phi Ứng bang này không có hơn trăm người như vậy.

Tô Tín gật đầu, đối với tổ chức quyền lực của Phi Ứng bang, cậu vẫn chưa được hiểu lắm.

Ngoài mười ba đại đầu mục của Phi Ứng bang ra, đứng sau bang chủ đó là ba đường chủ của phân đường.

Ba đường chủ này lần lượt chịu trách nhiệm trông coi tiền bạc của thiện sự đường, hình danh của hình đường và chiến sự trong bang của chiến đường.

Địa vị của ba đường chủ này cao hơn nhiều so với mười ba vị đại đầu mục, là những người nắm quyền thực sự trong Phi Ứng bang.

- Các người đợi ở ngoài này.

Hồ tam gia nói với Lý sư gia và Hoàng Bính Thành.

Tổng đường của Phi Ứng bang không phải là nơi ai muốn vào liền vào được.

Lý sư gia là thân cận của Hồ tam gia mà cũng chưa có tư cách vào trong, huống hồ gì là một bang chúng tầm thường như Hoàng Bính Thành.

Trong sảnh nghị sự chứa đủ cả trăm người này, được đặt một chiếc bàn dài mười trượng ở ngay chính giữa, bên trái có ba người ngồi, bên phải có mười hai người ngồi, ở vị trí chính có một người cao tuổi ngồi.

Lúc Hồ tam gia dẫn Tô Tín bước vào, tất cả những ánh mắt bỗng đổ dồn về phía cậu, nhất thời khiến cậu cảm nhận được luồng áp lực nặng nề xông thẳng đến.

Ngồi ở đây đều là những người nắm quyền thực sự trong Phi Ứng bang, họ đã dùng mười mấy năm xông pha liều mạng để có được thân phận gia nghiệp này trong Phi Ứng bang, khí chất mỗi người đều sắc lạnh như đao.

Đặc biệt là vị bang chủ Sa Phi Ứng của Phi Ứng bang đang ngồi chính giữa kia.

Dáng vẻ của Sa Phi Ứng rất già nua, nhìn cũng đã chừng bảy, tám mươi tuổi, tóc trắng bạc phơ, khuôn mặt hằn sâu những nếp nhăn, nhìn thần thái chẳng còn nhiều sự phấn chấn, nhưng giữa hai đường chân mày vẫn có sự nhạy bén sắc như đao.

Tô Tín có ấn tượng rất sâu sắc với vị bang chủ này, Sa Phi Ứng là truyền kỳ trong lòng những bang chúng trẻ tuổi của cả Phi Ứng bang này.

Nghe nói Sa Phi Ứng từ nhỏ là người của Thường Ninh phủ, nhà ông trước kia là phú hộ trong Thường Ninh phủ nhưng vì đắc tội với kẻ mạnh nên cả nhà bị diệt sạch, chỉ có mình ông thoát chết.

Sau đó Sa Phi Ứng rời khỏi Thường Ninh phủ xông pha giang hồ, nghe nói ông đã từng gia nhập vào Thái Hành Sơn Trại, trở thành tặc khấu tung hoành đường Hà Nam.

Cũng có người nói ông đến Tây Vực, làm đạo tặc giết người vô số giữa con đường Tây Vực ba mươi sáu nước với Tây Lương.

Dù sao sau hai mươi năm, một Sa Phi Ứng trung niên đã quay trở về.

Mang theo một thân võ công và chém giết trở về Thường Ninh phủ, ông đã giết sạch cả nhà kẻ thù và lập nên Phi Ứng bang, trở thành một trong những thế lực lớn nhất trong Thường Ninh phủ.

Loại vương tử ghi hận phục thù luôn là thứ mà những người trẻ tuổi rất thích, còn về thật giả ai có thể biết được?

- Bang chủ, Tô Tín đã được đưa đến rồi.

Hồ tam gia chấp tay nói với Sa Phi Ứng, thái độ vô cùng cung kính.

Sa Phi Ứng không nói gì, chỉ xua tay, Hồ tam gia liền đi đến bên chỗ của đại đầu mục ngồi xuống, bộ dạng hồ thẹn ngồi im.

- Người là Tô Tín?

Sa Phi Ứng mở miệng, giọng nói khàn khàn già nua, cứ như lưỡi đang bị cọ xát vậy.

Tô Tín gật đầu, cung kính cúi người thi lễ:

- Tô Tín bái kiến bang chủ và các vị tiền bối.

Mọi người trong Phi Ứng bang quan sát Tô Tín, chưa nói đến những thứ khác, sự can đảm của người thanh niên này không hề nhỏ chút nào.

Đổi lại là những bang chúng bình thường khác khi bị những người bên trên Phi Ứng bang nhìn chăm chăm vào, e là sớm đã nom nớp lo sợ, không thể điều khiển được mình rồi.

Nhưng Tô Tín lại vô cùng bình thản, thừa có sự dũng cảm.

Nhưng nói đi phải nói lại, nếu không có chút dũng khí, thì sao có thể làm ra chuyện lớn như vậy.

- Tô Tín! Ngươi còn biết ngươi là người của Phi Ưng bang sao? Gây ra chuyện lớn như vậy, ngươi có coi Phi Ưng bang ra gì không?

Đường chủ hình đường Đồng Thành Vũ hung dữ quát hỏi, giọng nói sắc lạnh như dao.

Trong ba vị đường chủ, nhìn Đồng Thành Vũ là trẻ tuổi nhất, đáng vẻ chưa đến năm mươi tuổi nhưng thật ra tuổi của ông ta xấp xỉ với tuổi Hồ tam gia, đã gần sáu mươi.

Chỉ vì tu vi võ đạo của Đồng Thành Vũ lớn mạnh nên nhìn hần mới trẻ hơn Hồ tam gia.

Còn thực lực cụ thể thì Tô Tín không cảm nhận được nhưng chắc chắn mạnh hơn rất nhiều so với hậu thiên sơ kỳ của cậu.

Nắm quyền đường chủ hình đường hơn ba mươi năm, số người trong bang mà Đồng Thành Vũ giết lại còn nhiều hơn so với người bên ngoài, những bang chúng tâm thường sợ vị đường chủ hình đường này thậm chí còn hơn cả bang chủ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đáng vẻ diễn xuất

- Chính vì ta là người của Phi Ưng bang nên mới lựa chọn việc đi thích sát Đới Xung!

Khuôn mặt Tô Tín hùng dũng:

- Đới Xung giết huynh đệ ta, rõ ràng là tội không thể tha! Tô Tín ta có được ngày hôm nay đều là nhờ vào sự cất nhắc của Phi Ưng bang, làm nhục Phi Ưng bang chính là làm nhục Tô Tín này!

- Vậy ngươi có từng nghĩ đến hậu quả của chuyện này chưa? Đồng Thành Vũ hừ một tiếng.

Tô Tín vỗ ngực mình nói:

- Cha mẹ Tô Tín mất sớm, không đọc được nhiều sách nên chẳng nghĩ được nhiều như vậy, dù sao người thì ta cũng đã giết, nếu vì chuyện này mà làm ảnh hưởng đến bang phái, vậy Tô Tín ta cam tâm dùng cái chết để tạ tội!

Những lời nói khẳng khái hùng hồn này thực sự làm cảm động không ít người.

Dù sao những đại đầu mục và ba vị đường chủ ở đây xưa kia cũng đều bắt đầu từ việc liều chết xông pha, lúc còn trẻ họ cũng như Tô Tín vậy, dám đánh dám liều nhưng cũng rất kích động, không nghĩ được nhiều cho đại cục.

Nhưng Hồ tam gia lại thâm học máu, hận không thể vạch trần Tô Tín ngay lúc này.

Ngươi mà đọc sách ít, không nghĩ được nhiều sao?

Trước kia Tô Tín chỉ khua môi múa mép một hồi, liền đã có thể từ tội giết lão đại trở thành tiểu đầu mục của Khoái Hoạt Lâm, cậu còn tỉnh khôn hơn cả hồ ly!

Huống hồ nhìn Tô Tín chỉ trong một tháng đã khiến cho các thương nhân Khoái Hoạt Lâm nghe lời đầu ra đây, tiểu tử này mà giống người không biết mưu tính, kích động dễ phẫn nộ sao?

Mọi người ở đây đều chưa từng tiếp xúc với Tô Tín, không hiểu tính tình của cậu, Hồ tam gia tuy biết nhưng ông ta cũng chỉ có thể như người ẩn hình ngồi ở một góc không dám mở miệng.

Dù nói thế nào Tô Tín cũng là người của ông, còn là nghĩa tử ông đích thân thu nhận, nếu thừa cơ hãm hại cậu ngay trước mặt nhiều người như vậy, Hồ tam gia như ông sẽ hoàn toàn mất đi danh tiếng trong Phi Ưng bang.

Hơn nữa nếu bang nhất quyết đòi xử lý Tô Tín không chừng ông cũng bị vạ lây theo, đâu còn dám mở miệng để thu hút sự chú ý của người khác chứ?

- Hừ! Lấy chết đền tội sao? Nếu thực sự khai chiến với Thanh Trúc bang, người chết Phi Ưng bang chúng ta đâu chỉ một hai người, ngươi đền nổi sao?

Đồng Thành Vũ dường như không hề bị những lời của Tô Tín làm cảm động.

Tuy Đồng Thành Vũ không bị làm cho cảm động nhưng có người đã cảm động.

- Lão Đồng, đừng lạnh lùng như vậy chứ, nhớ năm xưa Phi Ứng bang chúng ta vừa mới lập ra, tôi đã cầm theo sài đao chém chết Tam Đầu Xà, đoạt về địa bàn đầu tiên cho Phi Ứng bang chúng ta.

Người nói lời này chính là một trong ba vị đường chủ - đường chủ chiến đường Lâm Phục Hồ, thân hình cao lớn uy mãnh, quản lý chiến đường trong tam đại đường khâu, sát khí trên người Lâm Phục Hồ cũng là thứ quan trọng nhất.

Đôi mắt Tô Tín phát sáng, khuôn mặt đầy "kích động" nói:

- Lúc ta vừa vào Phi Ứng bang, đã nghe kể về chuyện năm xưa của Lâm đường chủ, một người một đao đoạt về địa bàn đầu tiên cho Phi Ứng bang chúng ta.

- Ha ha, hảo hán không kể chuyện năm xưa, đó đều đã là chuyện quá khứ không đáng nhắc đến nữa.

Lâm Phục Hồ khiêm tốn nói, nhưng trên mặt vẫn không giấu nổi sự đắc ý, dù sao đây cũng là chiến tích đáng tự hào nhất đời này của ông.

Đồng Thành Vũ nhìn Tô Tín một cái, chau mày nói với Lâm Phục Hồ:

- Lão Lâm, chuyện này không giống với chuyện năm xưa của chúng ta, năm đó bang chúng ta vừa lập ra, cần phải liều mình để xây dựng cơ nghiệp. Nhưng giờ bang phái đã đi vào con đường có nề nếp, nếu đi khai chiến với Thanh Trúc bang chênh lệch thực lực không bao nhiêu với chúng ta, như vậy chẳng có chút lợi ích nào cả.

Lâm Phục Hồ không đồng ý xua tay nói:

- Đồng Thành Vũ, ta xem ông ở trong giang hồ càng lâu nên gan càng bé rồi, chỉ là khai chiến với Thanh Trúc bang mà thôi, cũng chẳng phải là chúng ta chưa đánh qua Thanh Trúc bang bao giờ sao? Ta thấy tiểu tử này không tệ, có khí phách năm xưa của ta, không những không nên phạt mà còn nên thưởng mới đúng. Nếu không há chẳng phải sẽ khiến những thanh niên trẻ tuổi một lòng liều mình xông pha vì bang phái cảm thấy thất vọng hay sao?

- Ông đang già mồm át lý lẽ! Vì bang phái mà liều mình và không nghe theo mệnh lệnh tùy tiện làm bừa là hai chuyện khác nhau! Đồng Thành Vũ đập tay xuống bàn bịch một tiếng, suýt chút nữa thì tách trà rung đổ.

- Đồng Thành Vũ ông nói vậy là có ý gì? Ông đập bàn với ai thế? Ông nghĩ lão tử đây sợ ông sao?

Lâm Phục Hồ giận dữ đứng dậy, trong mắt ánh lên sự hung dữ.

Nhìn hai người tranh cãi kịch liệt như vậy, Tô Tín cười thâm trong bụng, tình báo của Hoàng Bính Thành cũng chuẩn xác thật.

Lúc vừa tiếp quản Khoái Hoạt Lâm, Tô Tín từng nghe Hoàng Bính Thành nói qua một số tin tức về người bên trên của Phi Ứng bang, hiển nhiên trong mắt Hoàng Bính Thành đó chỉ là những lời tán nhảm mà thôi.

Trong tam đại đường chủ của Phi Ứng bang, đường chủ chiến đường Lâm Phục Hồ và đường chủ hình đường Đồng Thành Vũ luôn bất hòa, đây là chuyện mà ai ai cũng biết.

Lâm Phục Hồ tính tình dễ nóng giận, lại còn kích động bao che sai trái.

Đồng Thành Vũ thì lại thiết diện vô tư, một khi phạm vào bang quy, dù ai đến xin xỏ cũng đều không có tác dụng.

Mấy năm trước trong một trận chiến, một đệ tử của chiến đường vì có ý giết hại bang chúng đã đầu hàng của bang đối địch mà phạm phải bang quy, Đồng Thành Vũ muốn phế hẩn để cảnh cáo, Lâm Phục Hồ hiển nhiên đã đến cầu xin.

Trong mắt ông, giết một bang chúng đã đầu hàng thì có chuyện gì to tát đâu? Đều là nam nhân sục sôi khí huyết, thỉnh thoảng không biết dừng tay đúng lúc cũng là chuyện bình thường thôi.

Kết quả của chuyện đó không cần nghĩ cũng biết, Đồng Thành Vũ hoàn toàn không nể mặt Lâm Phục Hồ, ông ta đã cắt đứt đi gân mạch tay chân của đệ tử chiến đường đó ngay tại chỗ, khiến hắn trở thành kẻ tàn phế, mâu thuẫn của hai đường chủ này cũng nảy sinh từ đó.

Tình cảnh giờ đây mà Tô Tín gặp phải cũng gần giống với người đệ tử năm đó, lòng Lâm Phục Hồ tự nhiên sẽ nghiêng về cậu một chút.

Trong mắt Đồng Thành Vũ, những lời sục sôi chí khí vừa rồi của Tô Tín có lẽ có chút giả tạo nhưng với Lâm Phục Hồ, đây chính là đệ tử tốt của Phi Ứng bang, thanh niên đầy nhiệt huyết, dám liều mình xông pha.

- Đủ rồi! Tuổi hai mươi gộp lại cũng đã hơn một trăm rồi, gây gổ nhiều năm như vậy vẫn chưa đủ sao?

Sa Phi Ứng mở lời, hai người liền không nói gì nữa, ngoan ngoãn ngồi về chỗ.

- Trang Lê, ông nghĩ sao? Sa Phi Ứng hỏi đường chủ thiện sự đường - Trang Lê.

Nhìn vẻ bề ngoài thấp béo, khuôn mặt luôn nở nụ cười ôn hòa, Trang Lê không giống một ông lão trong bang phái, mà giống với một phú ông hơn.

Nghe Sa Phi Ứng mở lời, Trang Lê cười hà hà đáp:

- Lão Trang ta có thể có ý kiến gì chứ? Nghe mọi người bàn bạc là được rồi. Có điều chuyện này nên xử lý ôn hòa vẫn tốt hơn, một khi làm không tốt, sẽ giống như lời Lâm đường chủ vừa nói, rất dễ khiến cho các đệ tử trong bang thất vọng.

Đồng Thành Vũ nhìn xoáy vào Trang Lê, trong mắt hiện lên sự âm thầm.

Mọi người ở đây chỉ cần không quá ngốc cũng hiểu được hàm ý trong lời của Trang Lê, ông ta đang ủng hộ Lâm Phục Hồ.

Đồng Thành Vũ thiết diện vô tư nên trong thời gian ông quản lý hình đường, những người phạm tội rơi vào tay ông, không chỉ có người của chiến đường mà còn có rất nhiều đệ tử của thiện sự đường.

Thiện sự đường quản lý tiền bạc lương thảo trong bang, âm thầm cất xén một ít cũng rất bình thường, nhưng chỉ cần bị Đồng Thành Vũ phát hiện, nếu không chết thì cũng bị lột da.

Nhưng đầu óc Trang Lê không nông cạn như Lâm Phục Hồ, dù trong lòng rất oán hận Đồng Thành Vũ thì cũng không công khai đối chọi với ông ta ngay trước mặt mọi người.

Ba người hai ý, tất nhiên trong Phi Ứng bang không có quy định thiếu số phải phục tùng đa số, ba vị đường chủ chỉ là đang nói rõ lập trường của mình ra, còn quyền quyết định vẫn là ở bang chủ.

- Ừ hừ.

Sa Phi Ứng háng một tiếng:

- Chuyện của Tô Tín đúng là nên xử lý cẩn thận một chút. Theo lý mà nói, người giết Đới Xung nên trọng thưởng thậm chí là thăng chức người lên làm đại đầu mục cũng được. Nhưng không theo phép tắc, không thể thành quy tắc, trong bang đã ra lệnh cho người không được gây chuyện với Thanh Trúc bang, nhưng người vẫn ra tay, đó chính là không coi bang quy ra gì, cần phải xử phạt. Vì vậy chuyện lần này coi như là lấy công chuộc tội, không thưởng cũng không phạt người, nhưng người cần nhớ rằng, chỉ những người tuân thủ quy tắc mới có thể sống được lâu.

Khi nói câu cuối cùng, Sa Phi Ứng nhìn xoáy vào Tô Tín, trong lời nói có bao hàm ý khác.

Nghe phán quyết của Sa Phi Ứng, sắc mặt của Đồng Thành Vũ có chút không vui, không phạt Tô Tín có nghĩa là Sa Phi Ứng đứng về phía Lâm Phục Hồ.

- Bang chủ, vậy giờ chúng ta sẽ trả lời như thế nào với Thanh Trúc bang đây? Bọn họ mất đi Đới Xung, e là sẽ không chịu dễ yên.

Đồng Thành Vũ hỏi với vẻ không cam tâm.

Sa Phi Ứng xua tay nói:

- Không dễ yên thì khai chiến thôi, thực lực của Thanh Trúc bang vốn vẫn yếu hơn chúng ta một chút, giờ Đới Xung chết rồi, nếu bọn họ muốn đánh thật, vậy chúng ta cùng họ chơi một ván. Nhưng ta tin người của Thanh Trúc bang không phải hàng ngu dốt, mất đi một mảnh tướng tiên phong xông vào trận địa như Đới Xung, bọn họ đánh cũng chỉ thêm thua thiệt.

Nhưng chúng ta cũng không được lơ là cảnh giác, thông báo cho các huynh đệ thuộc hạ, phần chấn tinh thần lên chuẩn bị vào trạng thái chiến tranh, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì khai chiến ngay!

- Tuân lệnh!

Các đại đầu mục ở đó liền đồng thanh đáp.

Về mặt Lâm Phục Hồ để lộ sự đắc ý, chiến đường của bọn họ chẳng hề sợ bang chiến, đánh càng kịch liệt thì công lao đạt được của chiến đường bọn họ càng lớn.

Đồng Thành Vũ phát tay bỏ đi, lúc sắp đi còn nhìn xoáy vào Tô Tín một chút.

Lâm Phục Hồ lại vỗ mạnh vai Tô Tín nói lớn:

- Tiểu tử được lắm, rất thú vị, một người một kiếm lại dám đi giết Đới Xung, can đảm đấy! Nếu không phải người đã là tiểu đầu mục, ta sẽ đưa người về chiến đường rồi.

- Đa tạ hậu ái của Lâm đường chủ, lúc tiểu tử vừa mới vào Phi Ứng bang, luôn lấy Lâm đường chủ ra làm hình mẫu lý tưởng của mình đấy ạ.

Tô Tín tăng tốc rất thuần thục, khiến cho vị đường chủ chiến đường này cười ha ha bước ra về.

Đợi sau khi các đại đầu mục khác đều ra về hết, Hồ tam gia mới đứng dậy, cũng vỗ vai Tô Tín nói:

- Làm tốt lắm, có điều lần sau hãy nhớ là đừng kích động như vậy nữa, có chuyện thì tìm nghĩa phụ cùng thương lượng chứ.

Tô Tín cúi đầu nói:

- Hải nhi chỉ sợ gây thêm rắc rối cho nghĩa phụ mà thôi.

- Nói lời như vậy là sao chứ! Nghĩa phụ người giống với người sợ rắc rối lắm sao? Hồ tam gia không vui trách mắng.

- Dạ, hải nhi biết rồi, sau này nếu xảy ra chuyện như vậy, hải nhi nhất định sẽ thương lượng cùng nghĩa phụ.

Bộ dạng hai người như “cha hiền con thảo”, cũng không biết là đang diễn cho ai coi, sau màn giả tạo đó mới rời khỏi tổng đường.

Lý sư gia và Hoàng Bính Thành đợi ở bên ngoài cổng có chút lo lắng, nhìn thấy Tô Tín bình an vô sự đi ra, bọn họ liền biết là Tô Tín đã bình an qua được kiếp nạn này.

Có điều hai người này lại không có phản ứng giống nhau mà là Hoàng Bính Thành kinh ngạc vui mừng còn Lý sư gia lại kinh ngạc sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Đấu đá và rút thưởng

Trên đường trở về, Lý sư gia biết được chuyện xảy ra trong tổng đường qua lời kể của Hồ tam gia, khiến hắn không kìm được vỗ mạnh đùi một cái.

Chiều này của Tô Tín cũng thật lợi hại, đã biến một cuộc họp phán xử cậu trở thành màn kịch tranh quyền đoạt lợi trong Phi Ứng bang.

Từ đầu Tô Tín đã không hề giải thích gì cho mình, ngược lại còn đưa mình vào thế anh hùng vì huynh đệ không tiếc mạng sống đi liều mình với Thanh Trúc bang nên phạm vào bang quy.

Tuy có người không tin vào chiều trò này, nhưng chỉ cần người có đầu óc đơn giản tứ chi phát triển như đường chủ Lâm Phục Hồ tin là được, vì ông ta hiển nhiên sẽ nói giúp cho Tô Tín.

Từ lúc Lâm Phục Hồ mở lời, chuyện này đã không còn có liên quan gì với Tô Tín nữa, mà đã chuyển thành cuộc đấu đá nội bộ giữa ba vị đường chủ.

Giữa Lâm Phục Hồ và Đồng Thành Vũ có ân oán xưa cũ, chỉ cần chuyện Đồng Thành Vũ phản đối thì ông ta nhất định sẽ ủng hộ.

Mà Đồng Thành Vũ cũng ra tay với thiện sự đường, chặn đường kiếm chác của Trang Lê, vì vậy vị Trang đường chủ này cũng chẳng thêm suy nghĩ đến đúng sai, chắc chắn cũng sẽ đứng về phía đối lập với Đồng Thành Vũ.

Một màn kịch đơn giản lại đưa được cả ba vị đường chủ của Phi Ứng bang vào trò, Lý gia sư càng nghĩ lại càng thấy cao minh, thậm chí không nhận được muốn vỗ tay khen hay.

Có điều nhìn lại về mặt u ám của ân chủ Hồ tam gia mình, Lý gia sư cũng chỉ đành im lặng theo sau ông ta.

Trước kia Hồ tam gia âm thầm giờ trò sau lưng Tô Tín, vừa rồi lại lo lắng muốn cắt đứt sự liên quan với cậu ta, đối với mối quan hệ nghĩa phụ nghĩa tử này, thiếu chút nữa là vạch thẳng mặt nhau, giờ Tô Tín bình yên vô sự, Hồ tam gia vui nổi mới tài.

Lý gia sư thầm cảm nhận lần này Hồ tam gia đã đi sai một nước cờ.

Đối với một Tô Tín trẻ tuổi tiền đồ rộng mở này, nếu ông phò trợ thì với thân phận nghĩa phụ còn có thể có được chút lợi ích, nhưng nếu ông chọn việc bức ép vậy thì sẽ rất khó giải quyết.

Cùng lúc này, Hoàng Bính Thành đang cùng Tô Tín trở về Khoái Hoạt Lâm cũng đang toát mồ hôi lạnh.

Hắn không chứng kiến màn đấu khẩu trong tổng đường, nhưng nghe Tô Tín thuật lại cũng đã thấy rất sợ hãi, nếu đổi lại là hắn đứng ở vị trí Tô Tín, chưa kể đến chuyện có thể ăn nói đĩnh đạc, chỉ e sớm đã không thể đứng vững được.

- Lão đại à, sự can đảm của người chẳng phải lớn bình thường đâu, vậy mà dám diễn kịch ngay cả trước bang chủ và ba vị đường chủ, ngộ nhờ bang chủ nhìn ra thì làm sao? Hoàng Bính Thành tỏ vẻ sợ hãi nói.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Không phải ngộ nhờ nhìn ra, mà là bang chủ đã nhìn ra, nói đúng hơn là những người ở đó lúc ấy, ngoài Lâm Phục Hồ sống hơn nửa đời người mà đầu óc vẫn còn ngu ngơ ra thì ai cũng đều nhìn ra được hết.

Tuy ta rất có tự tin với kỹ năng diễn xuất của mình, nhưng chắc chắn không giấu được nỗi Sa Phi Ứng - người đã một tay tạo dựng nên Phi Ứng bang, cũng không giấu qua được mắt Đồng Thành Vũ và còn cả con mắt tinh tường của Trang Lê.

Hoàng Bính Thành bỗng ngăn người:

- Nhìn... nhìn ra được sao? Vậy vì sao bang chủ còn nói đỡ cho người.

- Sau một hồi đắn đo, bang chủ không phải nói đỡ cho ta mà là đang bênh vực cho Lâm Phục Hồ.

Tô Tín giải thích:

- Lâm Phục Hồ và Đồng Thành Vũ nảy sinh tranh chấp, Trang Lê lại ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, thân là bang chủ nên ông ấy cần chọn một bên, nếu giảng hòa không tốt sẽ có thể gây ra sự bất mãn từ cả hai phía.

- Nhưng nếu ngộ nhờ bang chủ nói đỡ cho Đồng Thành Vũ thì sao? Hoàng Bính Thành thắc mắc hỏi.

Tô Tín lắc đầu:

- Không thể nào, bang chủ chắc chắn sẽ nói giúp cho Lâm Phục Hồ.

- Vì sao?

- Bởi vì trong ba vị đại đường chủ này, chỉ có Lâm Phục Hồ mới là tâm phúc của bang chủ!

Tô Tín thấp giọng nói:

- Vì sao Lâm Phục Hồ có thể quản lý chiến đường nơi có thực lực mạnh nhất trong bang? Vì ông ta biết đánh trận sao? Không phải, đó là vì ông ta có đầu óc nông cạn dễ điều khiển nhất trong ba vị đại đường chủ!

Hoàng Bính Thành sững sờ, tuy hấn mạng tiếng là cái tai nghe ngóng của Phi Ứng bang, nhưng những lời phân tích này của Tô Tín vẫn là thứ mà lần đầu hắn được nghe.

- Là nơi có lực chiến mạnh nhất Phi Ứng bang nên không nói cũng biết được tầm quan trọng của chiến đường, vì vậy cần giao chiến đường cho người đáng tin cậy quản lý.

Trong ba vị đường chủ, Trang Lê là người giáo hoạt, lòng dạ cũng thâm sâu nhất nên bang chủ không yên tâm được. Còn Đồng Thành Vũ tuy ngoài mặt thiết diện vô tư nhưng trong lòng hẳn nghĩ gì cũng đâu ai biết được. Chỉ có Lâm Phục Hồ là mẫu người đầu óc đơn giản từ chi phát triển điển hình.

Tuy năng lực ông ta không phải mạnh nhất, nhưng Sa Phi Ứng lại yên tâm nhất về ông ta, vì ông ta dễ khống chế nhất so với hai người trước. Người từng nói, Đồng Thành Vũ từng phế đi một đệ tử của chiến đường phạm phải bang quy, bang chủ không hề đứng ra ngăn cản, vậy có nghĩa là bang chủ đứng về phía Đồng Thành Vũ. Còn nếu hai người xảy ra xung đột lần này mà bang chủ lại vẫn nói giúp cho Đồng Thành Vũ, chắc chắn sẽ làm Lâm Phục Hồ bất bình, vì vậy lần này ông ấy cần phải đứng về phía Lâm Phục Hồ.

Hoàng Bính Thành bỗng im bật, hắn phát hiện ra rằng thứ mà vị Tô lão đại này lợi hại nhất không phải là võ công mà là làm sao để hiểu được lòng người.

Nhưng thực ra Tô Tín còn có một câu vẫn chưa nói ra, tiền đề của tất cả những điều này đó là cần phải có thực lực, nếu không có thực lực, dù có tính toán kỹ thế nào cũng đều uống công vô ích.

Nếu lần này cậu không giết được Đới Xung, thất bại trở về thì dù có viện bao nhiêu cơ cũng vô ích.

Nhưng vì giết được Đới Xung nên đã khiến Thanh Trúc bang mất đi một cánh tay, tổn thất thực lực.

Nếu lúc này Thanh Trúc bang lại khai chiến với Phi Ứng bang, vậy họ chẳng còn ở vị trí thực lực tương đương nữa mà đã trở thành yếu thế.

Vì vậy sự ra tay của Tô Tín kỳ thực không mang lại rắc rối cho bang như Lý Cương vẫn nghĩ.

Còn về chuyện Tô Tín, chủ yếu là xem có phải cậu đã vi phạm bang quy, cần phải xử phạt hay không.

Nếu chỉ còn vấn đề này thôi thì chuyện đã dễ xử lý hơn, màn kịch này có thể giải quyết tất cả.

Nhưng cũng có mặt bất lợi.

Bang chủ Sa Phi Ứng và Đồng Thành Vũ đều đã nhớ cậu là Tô Tín, nếu lần sau còn muốn diễn kịch chi e là không dễ dàng như vậy nữa.

Sau khi trở về Khoái Hoạt Lâm, bang chúng thuộc hạ của Tô Tín biết được tin cậu không sao bỗng reo hò phấn khởi.

Trải qua chuyện này xong, sự đoàn kết của chúng thuộc hạ dưới tay Tô Tín ngày càng tăng lên.

Theo được một vị lão đại ra tay hào phóng đã không dễ, theo được một vị bằng lòng ra mặt vì thuộc hạ lại càng khó khăn hơn.

Vì vậy khi nhìn thấy Tô Tín bình an trở về, mọi người đều rất vui vẻ, đương nhiên là trừ Lý Cương ra.

Tô Tín không thèm để ý đến hắn.

Lý Cương là người của Hồ tam gia, giờ Tô Tín và Hồ tam gia vẫn chưa trở mặt với nhau, chỉ cần hắn không làm gì quá đáng thì Tô Tín sẽ không động đến hắn.

Nhận lúc mọi người đang vui vẻ, Tô Tín đã bỏ ra một trăm lượng bạc, bao nguyên một từ lâu để mọi người ăn uống đến tối mịt mới quay về.

Nhưng vừa bước vào cửa, Tô Tín liền bị Hình Nhi đẩy ra ngoài.

- Trên người ca ca có mùi thối quá, khi không lại uống nhiều rượu như vậy? Đi tắm rửa trước đi, không tắm rửa sạch không được bước vào cửa đâu!

Hình Nhi bịt mũi, tỏ vẻ ruồng rẫy.

- Được rồi, ca ca đi ngay đây. Tô Tín đành cười khổ đi tắm trước.

Trước kia lúc còn ở trong căn nhà rách nát của Trường Lạc phường, Hình Nhi không có nhiều tật xấu như vậy, giờ chuyển đến ở trong nhà mới, cô bé lại sinh ra thói quen ưa sạch sẽ.

Bình thường y phục Tô Tín chỉ cần dính chút bụi bẩn đều sẽ bị Hình Nhi buộc cởi ra ngay.

Sau khi nước nóng được đổ vào bồn tắm, Tô Tín nhảy vào bên trong rồi khẽ ngâm nga một tiếng.

Hôm nay tuy không động thủ với ai cả, nhưng diễn kịch cùng các lão già bên trên Phi Ứng bang suốt một ngày, sự căng thẳng về tinh thần cũng rất mệt mỏi.

Loại người có đầu óc đơn giản như Lâm Phục Hồ rất ít, đa phần đều là những lão già sống mấy mươi năm trong bang, tâm tư đen tối chẳng thua gì những người cấp trên ở kiếp trước của cậu, chỉ cần nói sai một câu thôi thì rất có thể sẽ bị nắm thóp ngay.

Nhân lúc đang tắm, tâm trí Tô Tín đi vào trong không gian hệ thống.

Tô Tín vốn muốn tích lũy thêm một ít cơ hội rút thưởng để rút luôn một lần, hoặc trực tiếp tích lũy đến mức một lần rút thưởng cao cấp.

Có điều lần giao đấu với Đới Xung làm Tô Tín cảm thấy thực lực bản thân còn thiếu sót rất nhiều, giờ cậu đang muốn tăng thực lực lên, nên việc tích lũy hơn ba tháng để đổi lấy lượt rút thưởng cao cấp có chút không thiết thực.

Trong ba tháng này đôi khi còn xảy ra chuyện thì sao, tạm thời việc quan trọng nhất đó là tăng thực lực bản thân mình lên.

Trong không gian mù mịt của hệ thống, Tô Tín hỏi:

- Giờ tôi còn có bao nhiêu lượt rút thưởng?

Hệ thống nói:

- Ký chủ hiện có 35 lần rút thưởng sơ cấp và 1 lần rút thưởng trung cấp.

- Đổi cho tôi thành ba lần rút thưởng trung cấp.

Rút thưởng sơ cấp có tỉ lệ rút ra được đồ ngon quá ít, hiện Tô Tín cần loại công pháp có cấp bậc kiểu như khoái kiếm Kinh Vô Mệnh, chứ không phải là những công pháp cấp thấp loại hai sao trở xuống.

- Đổi thành công, xin hỏi ký chủ muốn rút thưởng ngay?

- Rút ngay, bỏ đi ô trống.

Trên màn hình của không gian, vòng quay chậm chậm chuyển động, kim đi qua khỏi ô công pháp, dừng ở ô đơn được.

- Chúc mừng ký chủ đã rút được một bình Khai Linh Tán, đánh giá cấp là hai sao.

Một chiếc bình màu trắng xuất hiện trước mặt Tô Tín, một đoạn giới thiệu xuất hiện trong đầu của Tô Tín.

“Khai Linh Tán, tinh thần sáng tỏ, bổ máu dưỡng khí, thích hợp dùng cho võ sĩ hậu thiên rèn luyện chân khí, dùng lâu dài sẽ giúp ích đôi chút đối với việc tăng bậc lên thành tiên thiên.”

Tô Tín cầm bình thuốc nhìn rồi nói:

- Hơi vô vị, tác dụng cũng không đến nỗi nào nhưng cần dùng lâu dài mới được, nếu không thì nó cũng chỉ có hiệu quả tương tự như Dưỡng Khí Đan.
- Tiếp tục rút, vẫn bỏ đi ô trống.

Vòng quay lại chuyển động lần nữa, cuối cùng lần này nó cũng dừng lại ở ô công pháp mà Tô Tín mong muốn.

Trên màn hình lớn xuất hiện một người ăn mày trung niên mang y phục rách rưới.

Tuy y phục rách rưới, nhưng lại vô cùng sạch sẽ, hơn nữa tướng mạo lại anh tuấn nho nhã, không giống như ăn mày chút nào mà giống một tú tài đọc sách hơn.

- Chúc mừng ký chủ đã rút được nhân vật Toàn Quan Thanh, công pháp kèm theo là “Tàn quyền Đả Cầu Bổng Pháp”, không cần tiến hành rút lại, đánh giá cấp công pháp là nửa sao.

Suýt chút nữa thì Tô Tín học ra máu.

Rút thường trung cấp mà rút ra công pháp nửa sao, cái quái quỷ gì vậy?

Nếu đây được coi là vận may, thì sao Toàn Quan Thanh ít ra cũng là trưởng lão của Cái Bang, thế mà chỉ đáng có nửa sao sao?

Tô Tín muốn kháng nghị nhưng vừa mở miệng đã ngậm lại ngay.

Võ công của trường phái Kim Dung vốn thuộc hàng thấp trong các trường phái, mà đa số những lúc Toàn Quan Thanh ra tay, đều dùng âm mưu quỷ kế, còn võ công thì thực sự rất kém.

Nhưng còn một điểm Tô Tín không phục, đó là Đả Cầu Bổng Pháp thì Đả Cầu Bổng Pháp chứ sao lại còn thêm tàn quyền vào, đùa gì chứ? Tô Tín liền kháng nghị lại ngay.

Hệ thống giải thích:

- Đả Cầu Bổng Pháp là tuyệt học của Cái Bang, đệ tử tầm thường cũng biết nhưng chỉ biết được tàn quyền mà thôi, Toàn Quan Thanh tuy là trưởng lão Cái Bang nhưng vẫn chưa có đủ tư cách học trọn bộ Đả Cầu Bổng Pháp hoàn chỉnh, vì vậy chỉ được ngang tàn quyền. Tình huống này cũng xảy ra với những công pháp khác, ví dụ như bản gốc Cửu Âm Chân Kinh cấp bốn sao, nhưng nếu ký chủ rút được Âm Dương Phong, vậy cũng chỉ có được bản nghịch luyện Cửu Âm Chân Kinh cấp ba sao mà thôi.

Tô Tín cười khở một tiếng, quy tắc mà hệ thống này định ra đúng là hoàn toàn kín kẽ, không hề có chút sơ hở nào để người ta bắt bẻ cả.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Xung hùg võ lâm, vung kiếm tự cung

Hai lần rút thường trung cấp đều không có được thứ gì tốt, nên đối với lần thứ ba này Tô Tín cũng chẳng có đủ tự tin nữa.

Nhưng đối với những thứ dựa vào sự may mắn thì chẳng có gì đáng nói về tính kỹ thuật cả, vậy nên Tô Tín vẫn cần răng tiến hành rút lần ba.

Vòng quay từ từ chuyển động, bất ngờ dừng ở ô công pháp, lần này một kiếm khách trẻ tuổi xuất hiện ở trên màn hình lớn.

Một thân y bào màu đỏ, dáng người cao gầy nét mặt thanh tú, thoạt nhìn có vẻ là một thanh niên tuấn tú.

Nhưng nhìn kỹ lại phát hiện được hán có cặp lông mày cong như lá liễu, nước da mịn màng chẳng giống nam nhân, dường như phẳng phát chất chứa sự nhu mì của nữ nhân.

Hơn nữa trong ánh mắt của kiếm khách trẻ tuổi này còn mang theo vẻ âm tà tuyệt vọng điên cuồng, nhìn vào khiến người ta có cảm giác vô cùng sợ hãi.

- Chúc mừng ký chủ đã rút được nhân vật Lâm Bình Chi, võ học trang bị là quyền “Tịch Tà Kiếm Phổ”, không cần rút thêm nữa vì cấp công pháp đã đạt hai sao rưỡi.

Nghe xong câu này của hệ thống, Tô Tín tối sầm mặt lại, suýt chút nữa học ra máu.

Đúng là Tô Tín rất cần công pháp hai sao rưỡi, nhưng yêu cầu đầu tiên để tu luyện được Tịch Tà Kiếm Phổ là gì?

Xung hùnh vô lâm, vung kiếm tự cung!

Chỉ cần đó là nam nhân, có lẽ sẽ chẳng mấy ai bằng lòng tu luyện loại công pháp này.

Nếu Tô Tín mang nó tặng cho hoàng cung Đại Chu, những công công trong đó có lẽ sẽ rất hứng thú.

Ba lần rút thưởng trung cấp liên tục đều thất bại hoàn toàn, cuối cùng Tô Tín đã quyết định bỏ cuộc.

Còn một lần rút thưởng trung cấp cuối cùng nhưng Tô Tín không dùng đến, để lại phòng lúc cần đến.

Còn 200 điểm phản diện đó lại càng không được dùng.

Dù là rút thưởng nhân vật xong tiến hành chọn công pháp hay là mở trong tiệm, điểm phản diện này chính là tiền đảm bảo, giờ mang ra rút thì lãng phí quá.

Lúc Tô Tín tùy tay ném quyển Tịch Tà Kiếm Phổ vào trong góc hệ thống và chuẩn bị rời khỏi không gian thì hệ thống lại công bố một nhiệm vụ chính tuyến:

- Kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến Tư Thế Kiêu Hùng (2). Nội dung nhiệm vụ: Nếu đã có tiền, thì cần đoạt quyền. Trở thành một trong những người có tiếng nói trong Phi Ưng bang (Cấp Đường Chủ), hạn thời gian một năm
- Hậu quả thất bại: Tự phế một loại võ kỹ của bản thân, đồng thời bị hạ xuống một cảnh giới.
- Thưởng nhiệm vụ: Hoàn thành 50%, thưởng một lần loại rút thưởng quyền chỉ định (trên hai sao, dưới ba sao).
- Hoàn thành 100% thưởng: Tử Hà Thần Công (cấp đánh giá hai sao rưỡi), 800 điểm phản diện, hai lần rút thưởng trung cấp.

Đúng là chẳng cho người ta thời gian nghỉ ngơi gì cả, nhiệm vụ chính cái này nối tiếp cái kia.

Rời khỏi hệ thống, Tô Tín lắc đầu thở dài, hôm nay coi như vận may chưa đến, ba lần rút thưởng trung cấp thế mà cuối cùng chỉ mỗi Khai Linh Tán là có chút hữu dụng, hai cái kia một cái thì vô dụng, một cái thì phế vật.

Hơn nữa nhiệm vụ chính tuyến vừa công bố cũng cũng chẳng dễ làm gì.

Trở thành người có tiếng nói trong Phi Ưng bang, ít nhất cũng phải cấp đường chủ, còn phải hoàn thành trong một năm, điều kiện này thật đúng là khắc.

Lúc chưa gặp qua Sa Phi Ưng và ba vị đường chủ kia có lẽ cậu sẽ không cảm thấy như vậy, nhưng giờ cậu đã được gặp hết bọn họ, những người này đều là lão thành đã tạo dựng nên Phi Ưng bang, thực lực đều mạnh hơn cậu gấp nhiều lần.

Đương nhiên điều kiện nhiệm vụ có chút khắc nghiệt, nhưng thưởng cũng rất hậu hĩnh, có cả món nội công hai sao rưỡi tiếng tăm lừng lẫy Tử Hà Thần Công nữa.

Hơn nữa khi hoàn thành nhiệm vụ 50% liền có thể nhận một lần thưởng, xem ra hệ thống cũng biết nhiệm vụ lần này cũng lâu dài nên mới đưa ra chút lợi ích.

Tô Tín cũng phát hiện, so với võ kỹ, tỉ lệ rút thưởng được nội công rất thấp.

Nếu chỉ dựa vào rút thưởng, cũng không biết đến đời nào mới rút được một món nội công tốt, thưởng nhiệm vụ lần này thực sự rất hấp dẫn.

Thời hạn một năm không dư dả nhiều, Tô Tín phải tranh thủ thời gian để tu luyện bản thân, đồng thời cần xây dựng thế lực cho mình.

Lấy viên Khai Linh Tán ra, Tô Tín cho vào miệng rồi nuốt thẳng vào bụng, một cảm giác mát lạnh bỗng lan tỏa toàn thân.

Tô Tín có thể cảm nhận rõ ràng rằng, khi có Khai Linh Tán, chân khí, máu huyết toàn thân lưu chuyển nhanh gấp ba lần so với trước kia, xung thẳng vào các huyệt vị trong người.

Có điều Khai Linh Tán này tuy có cấp hai sao nhưng được lực cũng không thể đã thông trực tiếp được huyệt vị nào của cậu cả.

Tô Tín đã thông ba mươi sáu huyệt vị trong thời gian hơn một tháng, tính qua thì tốc độ rất nhanh, nhưng về sau tốc độ này cũng sẽ chậm lại dần.

Tốc độ đã thông một trăm linh tám huyệt vị trên người càng về sau sẽ càng chậm, ba mươi sáu huyệt vị đầu chỉ có thể xem như món khai vị mà thôi.

Nhân lúc có sự trợ giúp của Khai Linh Tán, khí huyết bản thân đang lưu chuyển nhanh, Tô Tín ra sân nâng lên hai tảng đá nặng tổng cộng ba trăm cân, nhanh chóng múa may khiến khí huyết bản thân lưu chuyển càng nhanh hơn.

Đến cảnh giới hậu thiên, nếu chỉ ngồi thiền tu luyện thì đúng là việc làm ngu ngốc, võ sĩ tu luyện võ đạo thực ra cũng như là đang nghiên cứu phát hiện bảo tàng trong cơ thể.

Hậu thiên luyện thể, tiên thiên luyện khí.

“Luyện” của tiên thiên ở đây chính là ngồi thiền tu “luyện”.

“Luyện” của hậu thiên chính là tôi “luyện”, cứ xem bản thân như một cục phôi thép để tôi luyện vậy, trải qua muôn ngàn lần gọt giũa mới luyện ra được thân binh sắc nhọn.

Chỉ khác nhau một chữ nhưng chân lý lại ở hai cảnh giới hoàn toàn khác biệt.

Sáng sớm hôm sau, khi Tô Tín ăn sáng cùng với Tô Hình Nhi xong thì liền đến Khoái Hoạt Lâm.

Sau hơn một tháng phát triển, Khoái Hoạt Lâm lại càng phồn hoa gấp mười lần so với lúc vừa mở, dù là ban ngày, trên đường vẫn đông đúc người qua lại, nếu không nhìn những nơi khác của Trường Lạc phường có lẽ còn tưởng rằng đây là trung tâm của Thường Ninh phủ.

- Tô lão đại, chúc mừng chúc mừng.

Ông chủ Lưu của Túy Nguyệt lâu đang cầm chiếc quạt cười ha hả nói.

Tô Tín nhún mày:

- Ồ? Chúc mừng chuyện gì?

Ông chủ Lưu gấp quạt “xoạt” một tiếng, nịnh hót nói:

- Chuyện Tô lão đại đi thích sát Đới Xung vì huynh đệ ai ai cũng đã biết, đúng là một nam tử hán hiền hách, lần này tuy Phi Ứng bang không thưởng cho người, nhưng địa vị người trong Phi Ứng bang đã vững chắc hơn rồi.

Tô Tín kinh ngạc nhìn ông chủ Lưu, đúng là ông ta nhìn chuyện rất thấu đáo.

Lần này Tô Tín không chỉ vượt qua được nguy hiểm trước mắt mà còn lấy được lòng người.

Thuộc hạ của Khoái Hoạt Lâm càng không cần nói đến, giờ trong hàng vạn người ở Phi Ứng bang này Tô Tín đã không còn thuộc hàng vô danh tiểu tốt nữa.

Ai nhắc đến Tô Tín cũng đều nghĩ đến, ồ, đây chính là hảo hán đã thích sát đại đầu mục Thanh Trúc bang để báo thù cho huynh đệ đây mà.

Địa vị vô hình này tuy không hiện rõ ra ngoài, nhưng lại chứng tỏ cho việc Tô Tín được Phi Ứng bang thừa nhận.

Giống như Lưu Tam Đào trước kia vậy, tuy cũng là tiểu đầu mục nhưng địa vị không thực, bị Tô Tín giết cũng chẳng thành chuyện lớn, giờ có lẽ cũng chẳng có ai nhớ đến hắn nữa.

Nhưng giờ nếu có người muốn ra tay với Tô Tín chắc hẳn sẽ không dễ dàng như vậy, dù có là bang chủ muốn lấy mạng cậu thì cũng cần phải có lý do xác đáng mới được, nếu không những bang chúng khác cũng sẽ không phục.

- Ha ha, Tô mỗ ta cũng không cầu được thưởng gì, chỉ mong không hổ thẹn với lòng mà thôi. Có điều ta rất tò mò, ông chủ Lưu mà cũng đến chúc mừng ta sao?

- Ta còn cho rằng các vị trong Khoái Hoạt Lâm đều mong ta chết lắm, như vậy sẽ không có ai lấy đi hoa hồng của các người nữa.

Tô Tín cười tựa không cười nói.

Thần sắc ông chủ Lưu liền nghiêm lại, thu quạt về nói nhỏ:

- Tô lão đại người yên tâm, Lưu Khôn ta không phải hàng ếch ngồi đáy giếng, người khác nghĩ thế nào ta không biết, nhưng ta nhất định sẽ luôn ủng hộ Tô lão đại người.

- Người có tiếng nói của Khoái Hoạt Lâm chi mỗi người, chúng ta bỏ ra một phần lợi nhuận nhưng đổi lại được nơi chốn yên ổn, nếu đổi thành người khác của Phi Ứng bang, hi hi, e là chúng tôi đều trở thành miếng thịt béo bỏ rồi.

Nói đến đây, ông chủ Lưu cười nhạt:

- Lão đại ở những chỗ khác đức hạnh thế nào ta đều biết hết, tiền phát hàng tháng cho thuộc hạ bên dưới ngày càng ít đi, nên những bang chúng đó chỉ còn cách nhắm vào chúng tôi để kiếm thêm chút đỉnh.

- Hôm nay ăn một ít, ngày mai ăn thêm chút nữa, tiền tài cũng là chuyện nhỏ thôi, nhưng việc làm ăn bị bọn họ làm phiền hà không ít.

- Hàng ếch ngồi đáy giếng của Khoái Hoạt Lâm cứ nghĩ đổi người khác lên quản lý nơi này sẽ có thể chuyển phần chia lợi nhuận kia về lại chỗ họ hết, nhưng bọn họ lại không biết rằng, phần lợi nhuận này chỉ có thể phải nộp nhiều hơn chứ không thể ít đi được.

Tô Tín cười vỗ vai Luru Khôn:

- Ông chủ Luru quả đúng là người hiểu biết, bọn họ đều cho rằng ta lấy phần lợi nhuận này là cắt xén da thịt họ, nhưng nếu đổi lại thành người khác quản lý, có thể bọn họ không chỉ bị xén đi da thịt, e là còn phải đổ máu ấy chứ.

Hai người hàn huyên thêm đôi câu, ông chủ Luru tỏ lòng trung thành với Tô Tín xong cũng xòe quạt bước đi, cộng thêm tướng mạo anh tuấn nho nhã của ông ta, so với những người tri phủ xuất thân Thâm Hoa ở Thường Ninh phủ này đều có khí chất hơn nhiều, tiếc rằng ông ta lại là kẻ làm ăn dưới lốt quan khách.

Hoàng Bính Thành đi ra từ đường viện, nhìn thấy bóng dáng ông chủ Luru liền thắc mắc hỏi:

- Lão đại, đám thương nhân đó lại bắt đầu muốn gây chuyện thị phi gì nữa?

Tô Tín lắc đầu:

- Trước kia bọn họ không dám, giờ sẽ càng không dám, ông chủ Luru là một người thông minh nên sẽ không làm như vậy, ngược lại ông ta còn ngăn cản được mấy kẻ không mấy thông minh kia.

Hoàng Bính Thành không ngốc, Tô Tín nói như vậy liền hiểu ngay chuyện vừa rồi, thì ra là đến tỏ lòng trung với lão đại, mắt nhìn của người này đúng thật không tồi.

Tô Tín căn dặn:

- Đi gọi Lý Hoại đến đây, chúng ta cần thương lượng chút chuyện.

Hoàng Bính Thành gật đầu, vội chạy đi tìm Lý Hoại.

Lý Hoại là người lạnh lùng, khuôn mặt nhìn ai cũng tỏ vẻ khó chịu, trước kia làm thuộc hạ của Hồ tam gia, mọi người khá là sợ hắn.

Một phần là vì tính cách Lý Hoại, phần khác là vì thực lực của hắn.

Lúc còn là thuộc hạ của Hồ tam gia, Lý Hoại đã rất có tiếng, nhưng đó đều là tiếng ác.

Tên này dường như có khuynh hướng bạo lực, chỉ cần ra tay thì không chết cũng tàn phế, dù là đệ tử trong bang cũng đều không dám so tài với hắn.

Nhưng từ sau lần đi thích sát Đới Xung cùng Tô Tín, thiện cảm của mọi người đối với hắn đã tốt hơn hẳn, họ thấy con người hắn ngoài lạnh trong nóng, nhưng nếu là chuyện vì huynh đệ thì lại không hề ăm ờ cho qua.

Tuy Lý Hoại đi thích sát Đới Xung cùng Tô Tín chỉ thuần túy là vì chiến đấu tìm cảm giác kích thích.

Thế là sau đó dường như khi mọi người gặp Lý Hoại đều bắt đầu chủ động chào hỏi, giọng điệu cũng ôn hòa hơn nhiều, chuyện này làm Lý Hoại cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Trước kia hắn quen sự lạnh lùng khi giao tiếp với người khác, giờ đây người ta tỏ thiện ý với hắn, hắn lại có chút không quen.

Chẳng phải sao, sáng sớm nay khi hắn đang chuẩn bị luyện võ ở hậu viện của đường viện thì bị mấy bang chúng trẻ tuổi mang về mặt sùng bái đến vậy quanh.

- Lý đại ca, kể cho chúng tôi nghe chuyện huynh cùng lão đại đi lấy đầu Đới Xung được không?

- Phải đó Lý đại ca, nghe nói Đới Xung ấy thân cao tám thước, eo cũng tám thước, đều là thật sao?

Lý Hoại vỗ mồm cười, lấp lửng nói không nên lời.

Bảo hắn ra tay giết người thì dễ, nhưng bảo hắn giao lưu với những bang chúng trẻ này thật sự lại quá khó.

Đúng lúc này Hoàng Bính Thành chạy đến trách mắng nói:

- Tự tập lại đây làm gì vậy? Sáng sớm không lo đi luyện tay chân gân cốt mà đi hỏi chuyện lấy đầu Đới Xung à, các người chỉ biết dùng miệng thì giết được ai chứ?

Giáo huấn mấy bang chúng đó xong Hoàng Bính Thành nói:

- Lý Hoại, lão đại đang tìm nên cậu qua đó một chuyến đi.

Lý Hoại lau mồ hôi, gật đầu với Hoàng Bính Thành, trong ánh mắt còn tỏ ý cảm kích, chuyện này bỗng khiến Hoàng Bính Thành giật mình, hỏi thăm trong lòng rằng hôm nay Lý Hoại chưa uống thuốc sao?

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Truyền thụ công pháp

Trong một gian của đường viện, Tô Tín ngồi trên ghế uống trà, không lâu sau Hoàng Bính Thành liền dẫn Lý Hoại đẩy cửa bước vào.

- Lão đại.

- Tô lão đại.

Tiếng Tô lão đại chính là của Lý Hoại nói, việc này làm Hoàng Bính Thành kinh ngạc một lúc.

Lúc vừa mới quen biết, hắn vô cùng kiêu căng, thậm chí nói rõ ra là không hề nghe theo mệnh lệnh của Tô Tín, giờ đây hắn gọi được một tiếng Tô lão đại sao?

Có điều Hoàng Bính Thành không nghĩ nhiều, thủ pháp của vị lão đại nhà hắn vô cùng cao minh, nên việc có thể làm Lý Hoại khuất phục cũng chẳng phải là chuyện kỳ lạ gì.

- Ngồi xuống đi, đừng đứng hết như vậy, tìm hai người đến là muốn cùng thương lượng một chuyện.

Tô Tín bảo hai người ngồi xuống rồi nói:

- Hai người các ngươi thấy đám thuộc hạ hiện giờ của ta thế nào?

Lý Hoại chẳng hề quan tâm đến những chuyện này, Hoàng Bính Thành thì lại hào hứng nói:

- Đơn giản có thể miêu tả bằng bốn chữ, lòng dân có thừa!

Tô Tín cười mắng:

- Đừng dùng bừa thành ngữ thế, câu này mà để quan phủ nghe được, cẩn thận không lại bị ném vào đại lao đấy.

Hoàng Bính Thành cười hi hi nói:

- Dù sao thì cũng là có ý đó, lão đại người ra tay khẳng khái hào phóng, tiền mà chúng huynh đệ thuộc hạ bọn ta kiếm được còn nhiều hơn người của bên chiến đường.

- Hơn nữa người còn vì huynh đệ mà đi liều mạng với đại đầu mục Thanh Trúc bang, chuyện này đều làm chúng tiểu nhân cảm động nước mắt lưng tròng, dù giờ người có hạ lệnh bảo họ tấn công Vĩnh Lạc phường thì bọn họ cũng sẵn sàng cầm đao xông lên ấy chứ.

Tô Tín gõ ngón tay lên bàn nói:

- Đúng vậy, sĩ khí đúng là không tồi, nhưng vẫn chưa đủ.

Hoàng Bính Thành có chút không hiểu, trong mắt hắn, đám thuộc hạ của Tô Tín đã đủ rất xuất sắc lắm rồi.

Nếu là những thuộc hạ của các tiểu đầu mục khác thì đa số đều có chút giao hoạt được tích lũy nhiều năm, thường ngày hay tụ tập làm những việc dọa nạt tổng tiến, đánh đám ấu đả, một khi xảy ra chuyện thì đảm bảo bọn họ sẽ trốn biệt tăm.

Còn thuộc hạ Tô Tín là những thanh niên dám đánh dám liều mạng, sớm đã được Tô Tín khuất phục, ngay cả một số người cũ cũng dần hòa nhập vào không khí này.

Giờ nếu Tô Tín muốn khai chiến với kẻ khác, đảm bảo bọn họ đều ào ào xông lên trước, trong Phi Ứng bang khí thế này e là chỉ có được ở nơi có đãi ngộ hậu hĩnh như chiến đường mà thôi.

Tô Tín lắc đầu:

- Vốn dĩ ta cũng nghĩ đúng là không tồi, nhưng lần trước đến tổng đường, người cũng đã thấy những đệ tử chiến đường ở cổng đây, chỉ cần dùng mười người của đối phương thôi e là đã có thể giải quyết toàn bộ hai trăm thuộc hạ của ta rồi.

Hoàng Bính Thành nhất thời sững sờ:

- Có phải nói quá lên rồi không? Hai mươi người của chúng ta đánh không lại một người bọn họ sao?

Hắn biết đệ tử chiến đường rất mạnh, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng bọn họ mạnh đến mức như vậy.

Tô Tín lắc đầu:

- Người không luyện võ công nên không cảm nhận được cỗ khí huyết lớn mạnh và sát khí凛冽 trên người bọn họ, nói một câu khó nghe đó là, thuộc hạ của ta chỉ là con nít chưa từng thấy máu, so với người ta thì chỉ như cỏ rác thôi.

Lý Hoại này giờ đang im lặng cũng bỗng lên tiếng:

- Tô lão đại nói không sai, những đệ tử của chiến đường rất mạnh, ta giao đấu qua với bọn họ rồi, có thể đánh hơn được một người nhưng đánh không lại được ba người.

Hoàng Bính Thành bỗng tròn tròn mắt, đệ tử chiến đường mạnh thế nào hắn chưa từng thấy, nhưng Lý Hoại lợi hại ra sao thì hắn đã được biết.

Hắn là tay chân đệ nhất dưới trướng của Hồ tam gia, những bang chúng ngoại bang chết dưới tay hắn cũng đã đến hai con số.

Hơn nữa lần trước Lý Hoại cùng Tô Tín đi thích sát Đối Xung, hai người thoát ra được sau khi xông vào chém giết trong địa bàn Thanh Trúc bang, phản thực lực này nghĩ cũng có thể hiểu.

Nhưng với thực lực này của Lý Hoại mà cũng đánh không lại ba đệ tử chiến đường sao?

Lý Hoại thần nhiên đáp:

- Đệ tử chiến đường đều được Phi Ứng bang tuyển chọn kỹ lưỡng, cơ thể cường tráng, bọn họ đã được bồi dưỡng từ nhỏ, mỗi ngày đều được ăn thịt bò, trứng gà, hơn nữa mỗi ngày còn ăn những năm bữa, tối đến còn dùng thảo dược ngâm tắm cơ thể giúp cường tráng khí huyết.

- Bọn họ không cần đi tuần tra địa bàn mỗi ngày, chỉ cần làm một việc duy nhất đó là luyện võ, hơn nữa còn có đường chủ chiến đường Lâm Phục Hồ đích thân chỉ dạy, thậm chí có khi còn được bang chủ tự mình đến chỉ dạy.

- Nhưng đây vẫn chưa được coi là đệ tử chiến đường thực sự, chỉ có những người trong bang chiến giết được hơn mười mạng người vẫn chưa chết mới có tư cách trở thành đệ tử chiến đường thực sự.

Hoàng Bính Thành thấy kỳ lạ hỏi:

- Sao người biết rõ những chuyện này như vậy.

- Bởi vì lúc đầu ta từng muốn gia nhập vào chiến đường, nhưng cuối cùng lại bị đánh trượt.

- Thực lực của lão huynh mà cũng bị đánh trượt sao?

Lý Hoại bình thản nói:

- Lúc đó cha mẹ ta đều đã mất cả, gia sản bị thúc phụ đoạt hết, ta bị ngược đãi một năm nên lúc trốn ra được để gia nhập vào chiến đường thì cơ thể xanh xao gầy yếu không thể nào tả nổi nên mới bị trượt.

Đây là lần đầu Hoàng Bính Thành được nghe về gia thế của Lý Hoại, hắn không kìm lòng nên hỏi:

- Còn thúc phụ năm xưa đoạt gia sản người sau thế nào?

- Giết rồi!

Hoàng Bính Thành rụt cổ lại, thầm trách cái miệng thôi của mình, hắn nên biết kết quả này chứ.

Tô Tín gõ tay vào bàn:

- Được rồi, không nói huyền thuyên nữa, hôm nay ta tìm hai người đến là chuẩn bị bàn bạc cách để tăng cường một chút thực lực cho huynh đệ thuộc hạ, người của ta không thể thua chiến đường được!

Lý Hoại lắc đầu.

- Rất khó.

Hoàng Bính Thành không phục nói:

- Chẳng phải ăn thịt mỗi bữa là được sao, giờ chúng ta có tiền rồi, chẳng lẽ không mua nồi thịt à? Sau mở rộng hậu viện đường viện thành võ trường, lão đại sẽ đích thân chỉ dạy bọn họ.

Lý Hoại cười nhạt:

- Võ công không phải một ngày là có thể luyện thành được, luyện như vậy thì cũng chỉ luyện được võ quyền thôi, đấu thành cao thủ như chiến đường đánh được một lúc mấy mươi người vậy được.

Hoàng Bính Thành còn muốn nói gì đó nhưng Tô Tín xua tay nói:

- Lý Hoại nói đúng, người của chiến đường là do Phi Ứng bang dùng bao nhiêu năm để bồi dưỡng ra, chúng ta muốn được như chiến đường trong thời gian ngắn cơ bản không thể dùng cách này được.

Tô Tín bỗng quay ngoắt sang hỏi:

- Lý Hoại, ngươi từng học nội công chưa?

- Tất nhiên là chưa.

Tuy Lý Hoại là đệ nhất tay chân của Hồ tam gia, nhưng đến nghĩa tử Trần Đáo của Hồ tam gia còn chưa có tư cách học nội công của ông ta thì đương nhiên hẳn cũng không thể nào học được.

Tô Tín nói:

- Nếu giờ ta đưa cho ngươi một món nội công, ngươi ước tính thực lực ngươi sẽ tăng lên bao nhiêu lần?

- Ít nhất cũng gấp mười lần!

Lý Hoại bỗng sáng mắt lên.

Giờ thực lực của bản thân Lý Hoại đã đạt đến mức giới hạn, hẳn vào Phi Ứng bang cũng mấy năm rồi, thân là tay chân đệ nhất của Hồ tam gia, giờ ăn uống không cần muộn phiền, khí huyết gân cốt bản thân cũng rèn luyện vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng đối với Lý Hoại thì tất cả đều đã đạt giới hạn, hẳn không có thần lực trời ban như Đới Xung, giờ đối với hắn mà nói, sức mạnh này dù có luyện thế nào thì cũng không thể tăng thêm bước nào nữa.

Trừ khi hắn tu luyện nội công, dùng nội công dưỡng khí huyết, dẫn thông huyết đạo mới có thể tiến thêm bước nữa.

- Thực lực ngươi tăng được gấp mười lần, vậy bang chúng bình thường dù thực lực không mạnh nhưng tu luyện nội công xong cũng có thể tăng lực chiến được vài lần rồi, vì vậy cách của ta đó là để cho thuộc hạ của mình tu luyện nội công!

Tô Tín lấy ra cuốn “Nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo” mà cậu đã chép lại tối qua ném lên bàn:

- Nội công tâm pháp!

Lý Hoại đang ngồi bỗng đứng phắt dậy từ ghế khiến cho Hoàng Bính Thành ngồi cạnh cũng phải giật mình.

Hắn chưa từng thấy Lý Hoại kích động như vậy bao giờ.

Lý Hoại hỏi:

- Cái này là để chúng ta tu luyện sao?

Tô Tín gật đầu, dường như cậu nghe ra được chút run rẩy trong giọng nói của Lý Hoại.

Có điều Lý Hoại thực sự cũng có lý do để kích động, có thể nói thứ nội công như vậy đến nằm mơ hắn cũng mong muốn có được.

Nếu không có nội công, Lý Hoại hiện giờ sẽ chỉ có thể giữ mức thực lực này đến hết đời, hẳn chỉ là một bang chúng, một bang chúng nhỏ nhoi biết đánh đấm mà thôi.

Tuy hắn biết bang chủ và ba vị đường chủ đều biết nội công, thậm chí đại đầu mục Hồ tam gia cũng biết, nhưng hắn lại chưa từng mơ ước cao xa rằng bọn họ sẽ dạy cho mình.

Đối với người giang hồ, nội công là thứ bí mật, càng không cần nói đến việc truyền nó cho bang chúng nhỏ nhoi.

Dù là nghĩa tử của Hồ tam gia thì Trần Đáo cũng chưa từng được Hồ tam gia truyền cho nội công, vậy thì Lý Hoại hẳn có tư cách gì để được truyền thụ chứ?

Sau đó lúc đi thích sát Đới Xung cùng Tô Tín, hẳn mới biết nhất định Tô Tín cũng biết nội công, nhưng trong lòng hẳn cũng không hề có suy nghĩ gì thêm

Quan hệ giữa hẳn và Tô Tín không gần gũi, hơn nữa từng nói lời không khách khí, Tô Tín không ghi hận đã là độ lượng lắm rồi, còn mơ ước gì đến nội công chứ?

Hắn không ngờ giờ Tô Tín lại ném ra nội công tâm pháp quý giá này, hào phóng bảo hẳn đi tu luyện.

Tô Tín nhìn bộ dạng Lý Hoại rồi cười hỏi:

- Sao vậy, có gì không thỏa đáng sao?

Lý Hoại ngẩng đầu trầm giọng nói:

- Xưa nay nội công tâm pháp là bí mật bất truyền, dù là môn phái giang hồ cũng cần báii sư rồi mới tu luyện được, Phi Ứng bang chúng ta chưa từng có ai truyền thụ nội công cho bang chúng bình thường.

Tô Tín hỏi:

- Có biết là vì sao không?

Lý Hoại đáp:

- Vì nội công rất quý giá?

Tô Tín cười nhạt:

- Quý giá cái đéché gì! Thứ này có quý giá đến mấy cũng chẳng phải là vật phẩm tiêu hao, người này học xong rồi thì người kia không thể học được nữa. Bang chủ và các đại đầu mục không truyền nội công cho thuộc hạ là vì bọn họ sợ!

Hoàng Bính Thành và Lý Hoại đều sùng sốt, sợ? Bọn họ sợ điều gì?

- Nội công là gì? Là ranh giới giữa người bình thường và võ sĩ, chỉ khi học được nội công, tương lai của mình mới có thể rộng mở, nếu không cả đời người đó cũng chỉ có thể quanh quẩn ở Thường Ninh phủ này đánh đấm mà thôi.

- Hồ tam gia tu luyện nội công mười mấy năm cũng không thể đã thông được ba mươi sáu huyết đạo, ngộ nhờ như thuộc hạ ông ta có người học được nội công rồi trở nên lớn mạnh thì làm sao? Có phải ông ta nên nhường chỗ cho người tài rồi không?

- Bang chủ và ba vị đường chủ tuy có thực lực mạnh hơn, nhưng bọn họ cũng sợ điều này. Có thực lực thì người ta sẽ có dã tâm, hiển nhiên sẽ không dễ chịu không chế nữa.

Lý Hoại ngẩng đầu lên hỏi:

- Vậy người không sợ sao?

Hoàng Bính Thành nhíu mắt nhìn Lý Hoại, người này đúng là cái gì cũng dám hỏi.

Tô Tín cười:

- Ta không sợ.

- Vì sao?

- Vì ta đi xa hơn các người rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Không có võ kỹ hoàn toàn vô dụng

Truyền thụ nội công cho bang chúng thuộc hạ là chuyện mà Tô Tín đã quyết định vào tối qua.

Hiện giờ thực của cậu còn rất yếu, tuy có thể giết được Đới Xung nhưng đó chỉ là vì lén thích sát Đới Xung, khiến cho Đới Xung bất ngờ mà thôi.

Nếu đổi lại tình cảnh khác, ai thắng ai thua còn chưa biết rõ.

Mà lần này đến tổng đường nhìn thấy ba vị đường chủ và bang chủ thâm sâu khó lường, Tô Tín hiểu rõ rằng nếu dùng thực lực hiện tại của mình đấu với bọn họ thì vẫn còn chênh lệch quá nhiều.

Nhưng thứ võ đạo coi trọng đó là tiến hành tuần tự, hệ thống chỉ có tác dụng hỗ trợ cho bản thân cậu chứ không thể giúp cậu trở thành cao thủ trong chốc lát.

Hơn nữa nhiệm vụ chính tuyến mới chỉ có hạn một năm, song song với việc tăng thực lực bản thân cậu còn cần tăng thực lực thuộc hạ, chuyện này rất quan trọng để hoàn thành nhiệm vụ.

Hoàng Bình Thành có chút lo lắng:

- Phải rồi lão đại, ngộ nhờ chúng ta truyền nội công này ra rồi bị những người khác học lén được thì phải làm sao? Ngoài những huynh đệ hiểu biết ra, không chắc những người khác cũng biết giữ mồm giữ miệng.

Hắn là người lâu năm trong Phi Ưng bang, bao nhiêu năm nay chuyện phản bội lão đại, huynh đệ tương tàn hắn cũng đã từng thấy nhiều.

- Vẫn là câu nói đó, không cần nghĩ rằng nội công này là bí tịch thần công to tát gì, mọi người có truyền ra thứ này cũng không cần lo lắng.

Tô Tín nói với về không có gì:

- Những người khác muốn dạy thì đã dạy từ sớm rồi, nói không chừng nội công của bang chủ bọn họ còn mạnh hơn quyền nội công này của ta, có người muốn học lén thì cứ để họ học, không có chuyện gì to tát cả.

“Nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo” chỉ là công pháp cấp nhập môn nửa sao, dù ở thế giới này thì có lẽ cũng chỉ là thứ có cấp thấp nhất.

Điều Hoàng Bình Thanh nói Tô Tín sớm đã nghĩ đến, tuy cậu rất có danh tiếng ở Khoái Hoạt Lâm, nhưng cậu không tự hào đến mức xem mình là vương bá, nên có thể chỉ có một số tiểu đệ trung thành thề chết không để lộ mà thôi.

Cậu dám khẳng định rằng, một khi cậu truyền nội công này ra ngoài, Hồ tam gia bọn họ biết được tin tức, nhất định sẽ uy hiếp thuộc hạ của cậu khiến họ nói ra nội công đó.

Tô Tín không quan tâm, cậu truyền nội công này ra, chỉ là để tăng thực lực cho thuộc hạ mà thôi, Hồ tam gia bọn họ có được nội công này rồi sẽ truyền đi hay không truyền đi thì cũng chẳng liên quan gì đến Tô Tín cả.

Nếu Hồ tam gia truyền đi, Tô Tín liền có thể yên tâm bắt đầu phát triển.

Còn nếu ông ta vì sợ thực lực Tô Tín lớn mạnh khó khống chế, cũng sẽ truyền lại nội công này cho thuộc hạ mình, nhưng e là hiệu quả cũng không cao, bởi vì chúng thuộc hạ của Hồ tam gia đều không có tiền.

Nội công sơ cấp chỉ là thủ pháp để hỗ trợ tu luyện, hậu thiên luyện thể, cho dù tu luyện nội công, thì cái chính yếu vẫn là phải tôi luyện cơ thể mình.

Phần lớn võ sĩ đều ăn uống nhiều hơn người bình thường là vì để chuyển hóa tinh hoa trong thức ăn thành khí huyết cho cơ thể, giúp cơ thể mạnh mẽ khỏe khoắn.

Cũng giống như những võ tăng của Thiếu Lâm Tự vậy, người ngoài đều cho rằng họ ăn chay, nhưng thật ra mỗi bữa đều có cả thịt cả.

Ăn cơm rau mỗi ngày như vậy thì cả đời cũng chẳng đủ thông được một huyết vị nào.

Thuộc hạ của Hồ tam gia có hơn nghìn người, ngoài mấy mươi tên tâm phúc ra, những bang chúng khác miễn cưỡng lắm cũng chỉ đủ chút tiền no bụng mỗi tháng mà thôi.

Từ xưa đến nay đều là nghèo học văn, giàu học võ, với chút tiền này mà bọn họ muốn tu luyện nội công cơ bản là không thể nào.

Mà Hồ tam gia chắc chắn cũng không có khả năng tăng lương tháng lên cho thuộc hạ mình, nếu ông ta dám tăng lương tháng cho thuộc hạ mình lên được mức như Tô Tín, e là không lâu sau Hồ tam gia cũng phải ăn cơm trắng với rau thôi.

Tình hình của cả Phi Ưng bang cũng tương tự như vậy, bang chúng bình thường đều chỉ có thể miễn cưỡng đủ no bụng, với tình hình này thì dù có nội công, cũng không luyện ra đâu vào đâu cả.

- Còn có một vấn đề nữa, chỉ có nội công cũng không được, bọn họ tu luyện võ kỹ gì?

Lý Hoại bỗng nhiên hỏi.

Tô Tín cũng dừng lại, cậu đúng là đã quên điểm này.

Cảnh giới hậu thiên dù có đã thông vài huyết vị thì chẳng qua cũng chỉ có thể tăng chút sức mạnh mà thôi.

Có sức mạnh nhưng không có võ kỹ tương ứng thì dù có đánh đấm vẫn chỉ như gãi ngứa mà thôi.

- Lý Hoại, kiếm pháp của ngươi có thể truyền dạy cho huynh đệ không?

Ký ức của Tô Tín với song kiếm của Lý Hoại vẫn còn như in, quý dị tàn nhẫn, nhanh mạnh lạ thường, uy lực tuyệt đối không tầm thường.

Lý Hoại ngập ngừng nói:

- Dạy thì có thể, có điều là cơ bản ta chẳng biết kiếm pháp gì, những võ kỹ đó của ta đều là tích lũy dần trong lúc chiến đấu với người ta mà thôi.

Tô Tín gõ nhẹ ngón tay trở lên bàn, kiếm pháp của Lý Hoại đúng là như vậy thật, thậm chí còn không thể gọi là kiếm pháp, chỉ có thể nói là một loại kinh nghiệm chiến đấu mà thôi.

Thu đoạn công kích của Lý Hoại kỳ thực chỉ có ba chữ: Nhanh, chuẩn, độc.

Bảo hấn đi dạy những bang chúng khác cơ bản là không thể, nhưng nếu muốn mô phỏng lại lối chiến đấu đó của hấn, nếu không huyết chiến mấy mươi trận, giết mấy mươi mạng e là không luyện ra được.

Hiện giờ Tô Tín chỉ biết được hai loại võ kỹ, Kinh Vô Mệnh Khoái Kiếm không thích hợp cho bang chúng tầm thường học, dù có là Tô Tín, nếu không có 5% độ thuần thực kia thì cũng khó mà nhập môn được.

Còn Đại Tu Di Kiếm Pháp biến hóa phức tạp, kiếm pháp tinh diệu, ngay cả những võ sĩ tư chất kém đã không luyện được, huống hồ gì là những bang chúng bình thường đến một chữ cũng không biết.

Nghĩ đến đây Tô Tín bỗng nhớ lại một thứ, tinh thần liền vào ngay trong không gian hệ thống, tìm lại “Tàn quyền Đả Cầu Bổng Pháp” mà hôm qua cậu đã vớt vào xó xỉnh.

Lật “Tàn quyền Đả Cầu Bổng Pháp” ra, Tô Tín nhìn kỹ một lượt bỗng cười lớn như có chút kích động.

Vừa rồi cậu còn đang âu sầu vì không có võ kỹ tu luyện nào thích hợp với bang chúng bình thường, nhưng kỳ thực hôm qua cậu đã rút được một quyền.

Hôm qua sau khi cậu rút được “Tàn quyền Đả Cầu Bổng Pháp” này thì không xem kỹ, hôm nay xem xong mới biết rằng chỉ cần dùng ở nơi thích hợp thì không có võ kỹ hoàn toàn vô dụng.

“Tàn quyền Đả Cầu Bổng Pháp” này vốn không có chiêu thức mạnh mẽ “Thiên Hạ Vô Cầu” của Đả Cầu Bổng Pháp chính tông, nó chỉ có tám tự quyết cách dùng cơ bản đó là ngáng, bổ, quất, chọc, xoi, kéo, chặn, chuyển.

Một chiếc gậy với tám kiểu biến hóa, đủ để ứng phó với phần lớn tình huống, hơn nữa “Tàn quyền Đả Cầu Bổng Pháp” này còn có lối chiến đấu hợp công.

Ba mươi sáu người có thể hợp thành Đả Cầu Trận Tiểu Chu Thiên, mà trận pháp Tiểu Chu Thiên này cũng có thể chia thành trận mười tám người, chín người, ít nhất còn có trận 3 người, đương nhiên càng nhiều người thì uy lực của trận càng lớn.

Những ăn mày của Cái Bang tụ tập nhóm với nhau cùng đi ăn xin, thỉnh thoảng xảy ra chuyện liền có thể lập trận pháp nhanh nhất để chống lại kẻ địch.

Thật ra những điều kể trên đều là thứ yếu, quan trọng nhất đó là yêu cầu để tu luyện “Tàn quyền Đả Cầu Bổng Pháp” rất thấp, thậm chí thấp đến nỗi chỉ cần là người không tàn phế, có mắt đều có thể tu luyện, không biết chữ cũng chẳng sao.

“Tàn quyền Đả Cầu Bổng Pháp” ngoài hình vẽ thì chẳng có chữ gì nữa, toàn bộ bên trong đều là hình ảnh, đến con nít xem cũng có thể hiểu.

Loại công pháp này vốn được sáng tạo ra cho những đệ tử thông thường của Cái Bang, nên yêu cầu cơ bản nhất của nó chỉ có bốn chữ: Đơn giản dễ hiểu.

Môn phái có số người đông nhất trong võ lâm thiên hạ đó là Cái Bang, mà đệ tử có tố chất thấp nhất cũng thuộc về đệ tử Cái Bang.

Họ đều trở thành ăn xin, vậy thì tố chất cao làm sao được?

Vậy nên “Tàn quyền Đả Cầu Bổng Pháp” được tạo ra càng đơn giản càng tốt, mà điều này lại vừa hay phù hợp với tâm ý của Tô Tín.

Những thuộc hạ chẳng có chút võ công cơ bản kia của cậu tu luyện nó vừa hay phù hợp.

Tâm trí lay động, Tô Tín liền trở ra từ hệ thống, nó chỉ xảy ra trong thoáng chốc, thậm chí Hoàng Bính Thành và Lý Hoại còn không chú ý đến sự thất thần của Tô Tín.

- Hai người xem quyền võ kỹ này xem sao.

Tô Tín lấy quyền “Tàn quyền Đả Cầu Bổng Pháp” từ trong người, ném ra trước mặt hai người.

- Đả Cầu Bổng Pháp? Đặt cái tên tồi tàn gì thế không biết?

Hoàng Bính Thành bĩu môi chê bai, nghe tên chẳng giống với hàng cao siêu gì.

Lý Hoại lật ra xem, cuối cùng đưa ra kết luận:

- Không mạnh nhưng thực dụng.

- Thực dụng là đủ rồi, nếu đổi lại là nguoi thì sẽ luyện thành Đả Cầu Bổng Pháp này trong bao lâu? Nguoi tính xem những người khác phải mất bao lâu mới học được?

Tô Tín có sẵn 5% độ thuần thực, nhìn qua liền đã có thể sử dụng, cậu chỉ muốn biết đổi thành những người khác thì sẽ thế nào.

Lý Hoại suy nghĩ rồi nói:

- Bổng pháp này chỉ có tám chiêu thức đơn giản, nếu là ta thì một ngày sẽ học được, những người khác biết chút ít võ công cơ bản thì mất khoảng chừng hai đến năm ngày.

Tô Tín gật đầu, thời gian như vậy xem ra không dài.

- Lão Hoàng, nguoi đi tìm nguoi làm hai trăm cây gậy ngắn dài bốn thước, một đầu cần làm thành mũi thương sắc hai bên lưỡi, ngày mai phải có đủ.

Hoàng Bính Thành gật đầu:

- Lão đại định dùng nó để làm binh khí sao? Trên hình này rõ ràng vẽ gậy gỗ mà.

- Gậy gỗ là dùng để đả cầu, còn muốn đánh nguoi thì cần phải dùng đồ thật.

Đả Cầu Bổng Pháp sơ cấp này được tạo ra cho bang chúng tầm thường của Cái Bang, một đám đi xin ăn thì lấy đầu ra tiền mua binh khí chứ? Đương nhiên chỉ dành tiện tay nhặt một chiếc gậy gỗ để làm binh khí mà thôi.

Dù sao vũ khí cũng chỉ để cho bọn họ dùng để hộ thân, cũng không hy vọng bọn họ có được lực chiến mạnh ra sao.

Nhưng nếu phải đánh thật, nguoi ta một đao đã chặt đứt gậy gỗ nguoi ra thành hai đoạn, vậy lúc đó còn đánh đám gì nữa chứ?

Biến gậy gỗ thành gậy sắt, như vậy mới có thể phát huy được uy lực thật sự của Đả Cầu Bổng Pháp.

Huống hồ Tô Tín còn nham hiểm làm thêm mũi thương nhọn trên gậy sắt, đợi đến lúc đánh nhau sẽ dùng chữ “thọc” và “xoỉ”, vậy cơ thể sẽ bị một thùng một lỗ tuôn trào máu huyết.

Tô Tín gõ bàn quyết định:

- Được rồi, cứ quyết định vậy đi, sáng ngày mai lão Hoàng bảo mọi người tập trung ở đường viện, ta sẽ dạy mọi người Đả Cầu Bổng Pháp, Lý Hoại phụ trách dạy cho mọi người thực chiến.

Lý Hoại gật đầu đi ra, Hoàng Bính Thành lê bước chầm chậm, cười nhếch nhếch nói:

- Lão đại, ta có thể không học được không? Nguoi xem ta từng này tuổi rồi, luyện nữa cũng không đâu vào đâu.

Hoàng Bính Thành rất rõ địa vị hiện giờ của mình, hẳn là một nguoi thực thi.

Tô Tín đưa ra mệnh lệnh, hẳn phụ trách thực thi hoàn thành mệnh lệnh đó, như vậy là được.

Ra trận chém giết thực sự hẳn không rành.

Lúc trước ở Phi Ưng bang, hẳn cũng đã trải qua mấy mươi trận bang chiến lớn nhỏ, nhưng hẳn đều trốn lui đằng sau bởi hẳn vốn dĩ sợ thấy máu và bị thương.

Tô Tín cũng biết Hoàng Bính Thành là nguoi thế nào nên cũng không làm khó hắn, chỉ vỗ vai hắn nói:

- Lão Hoàng, võ kỹ chém giết có thể không học, nhưng nội công nhất định nguoi phải học, không cầu mong thực lực mạnh mẽ gì, nhưng chí ít cũng có tác dụng rèn luyện sức khỏe.

Hoàng Bính Thành biết đây đã là giới hạn của Tô Tín nên cũng chỉ đành chấp nhận.

Dù sao không bảo hấn vùng đao múa kiếm đánh đánh giết giết là được rồi, bởi Hoàng Bính Thành hấn là người chỉ dựa vào đầu óc để kiếm cơm.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Nổi xót xa của bang chúng cấp thấp

Bản bạc xong chuyện truyền thụ võ kỹ cho huynh đệ thuộc hạ, Tô Tín đi dạo một vòng, thấy không có việc gì nên chuẩn bị trở về.

Trong đường viện có người đứng gác, tiểu viện nhỏ của cậu gần Khoái Hoạt Lâm nên một khi có chuyện gì lập tức liền có người đến bẩm báo ngay.

Huống hồ với uy danh hiện tại của Tô Tín, e là chẳng có mấy ai dám đến gây chuyện.

Dù Hồ tam gia và đường chủ hình đường Đồng Thành Vũ nhìn không ưa gì cậu, thì họ cũng đều không thể gây chuyện với cậu vào lúc này.

Nhìn thấy trời sắp trưa, trên đường quay về Tô Tín tiện đường mua một cân thịt bò kho tương và một con gà lá sen.

Cổng tiểu viện vẫn có hai bang chúng đứng gác.

Thực ra từ sau khi thực lực Tô Tín tăng mạnh, cậu muốn cho họ lui về, nhưng nghĩ đến chuyện trong nhà còn có Hình Nhi nên vẫn để họ lại.

Giờ cậu đắc tội với không ít người, tuy nói họa không liên quan đến người nhà, nhưng ngộ ngữ gặp phải tên điên cuồng nào đó thì sao, thế nên tốt nhất vẫn cần phòng bị.

Nhìn thấy Tô Tín trở về, hai bang chúng liền cung kính chào:

- Lão đại.

Tô Tín ném cho họ một lượng bạc nói:

- Vắt và rồi, trưa rồi đi ăn uống chút gì đó rồi nghỉ ngơi một lát đi.

Hai bang chúng nhận lấy bạc cảm kích nói:

- Đa tạ lão đại.

Bọn họ không phải xúc động vì một lượng bạc mà Tô Tín thưởng cho, mà là vì họ cảm nhận được một thứ từ cử chỉ hành động của Tô Tín, đó chính là sự tôn trọng.

Đẩy cửa ra, thấy Hình Nhi đang cầm thanh kiếm gỗ nhỏ mà Tô Tín làm cho rất uy vũ mạnh mẽ, nhìn rất ra dáng.

Nhìn thấy cảnh này Tô Tín bỗng nhớ ra chuyện cũng nên cho Hình Nhi luyện chút nội công.

Tuổi Hình Nhi tuy còn nhỏ, nhưng cô bé rất có thiên phú với khả năng hiểu biết võ kỹ, ít ra loại Đại Tu Di Kiếm Pháp phức tạp này cậu chỉ dạy qua một lần mà cô bé đã học được đâu vào đấy rồi.

Thiên phú này còn giỏi hơn cả Tô Tín, cậu tin chắc rằng cô bé học nội công cũng sẽ rất nhanh.

Tô Tín không muốn bồi dưỡng Hình Nhi trở thành hiệp nữ giang hồ gì gì đó, đời này cậu sẽ bảo vệ cô bé, nếu để cô chịu thương tổn gì, vậy thì người ca ca như cậu có thể mang đi chém luôn.

Có điều dù không ra trận chém giết thì cũng cần tu luyện nội công, cũng giống như cậu đã nói với Hoàng Bính Thành vậy, có thể dùng để rèn luyện sức khỏe cũng tốt mà.

Hơn nữa tính cách của Hình Nhi cũng thích hợp tu luyện nội công, chịu đựng được sự yên tĩnh, thích tĩnh không thích động.

Tuy tuổi cô còn nhỏ, nhưng lại không giống với những đứa bé cùng tuổi thích chạy chơi khắp nơi, ngược lại đưa cô một thứ gì đó, cô liền có thể yên lặng chơi với nó suốt một ngày.

- Ca ca, sao hôm nay huynh về sớm vậy?

Nhìn thấy Tô Tín trở về, Hình Nhi ném ngay thanh kiếm chạy đến chỗ cậu, tiện tay đón lấy thịt bò và gà lá sen trong tay cậu.

- Đương nhiên là nhớ Hình Nhi nhà ta rồi.

Tô Tín xoa nhẹ đầu Hình Nhi:

- Rửa tay chuẩn bị ăn cơm thôi, thái thịt bò kho ra đi, nhớ là đừng ăn vụng đấy nhé.

Hình Nhi cười hì hì chạy tung tăng vào bếp thái thịt bò kho, sớm đã gạt phắt chuyện Tô Tín dặn cô bé rửa tay sang một bên rồi.

Ăn cơm xong Tô Tín lấy giấy ra, viết lại một bản “Nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo” cho Hình Nhi.

Quyển lấy từ hệ thống cậu đã đưa cho Lý Hoại, cũng không bảo hẩn sao chép lại, đợi đến lúc truyền thụ nội công thì hẩn đọc trực tiếp ra cho mọi người cũng được.

Đa phần thuộc hạ của cậu đều xuất thân từ Trường Lạc phường, đều là những đứa trẻ lớn lên trong sự nghèo đói, có mấy ai biết chữ? Sao chép ra cũng không ích gì.

- Hình Nhi lại đây nào, hôm nay sẽ dạy cho muội một thứ mới, nhớ là phải học thật chăm, cái này không được lười biếng đâu đấy.

Nhét công pháp vào tay Hình Nhi xong Tô Tín nói tiếp:

- Trước tiên hãy học thuộc công pháp này đã.

- Dạ.

Hình Nhi đọc lên với vẻ mặt khổ sở:

- Nhắm mắt... tâm, nắm... tĩnh...

Cô bé đọc va vấp một đoạn chữ, cứ ba chữ sai đến hai.

- Những chữ này Hình Nhi đều không biết sao?

Tô Tín kinh ngạc hỏi.

Hình Nhi bẽn lẽn về mặt túi thân:

- Mẹ chỉ dạy cho muội đọc chữ một năm thì qua đời, muội sắp quên sạch hết rồi.

Trí nhớ hai kiếp được dung hòa, khiến một số ký ức của Tô Tín bị chôn vùi vào nơi sâu thẳm, Hình Nhi nói như vậy nên cậu mới nhớ lại, đúng là Hình Nhi chẳng được học nhiều.

Nhớ lại lúc còn nhỏ, mẹ đã bắt đầu dạy cậu học chữ đọc sách, vì vậy dù Tô Tín lớn lên trong khu dân nghèo, nhưng cậu vẫn có thể viết được ra chữ đẹp, còn kinh thi kinh thư cậu cũng có đọc qua.

Lúc nhỏ Hình Nhi cũng được mẹ dạy, nhưng lúc đó Hình Nhi chỉ mới bốn, năm tuổi, mẹ chỉ dạy được Hình Nhi một năm thì đã qua đời, cộng thêm lúc đó Hình Nhi còn nhỏ, e là chút chữ học được cũng sớm đã quên sạch sẽ rồi.

- Vậy thôi, huynh đọc cho muội nghe, nhắm mắt tâm tọa thiền, giữ cho lòng tĩnh lặng. Banh miệng ba mươi sáu, hay tay ôm còn lớn...”

Đọc xong đoạn tâm pháp không dài lắm cho Hình Nhi thì tiểu nha đầu này đã mệt mỏi muốn ngủ, đúng là cô bé không hứng thú thứ này bằng kiếm pháp.

Tô Tín gõ nhẹ đầu cô bé:

- Không được lười biếng, ngày mai huynh sẽ mời một tiên sinh đến dạy cho muội đọc chữ, sau đó muội tự mình đọc thuộc lòng tâm pháp này cho huynh.

- Không muốn đâu! Hình Nhi không muốn đọc sách học chữ!

Hình Nhi nghe xong liền nhăn nhó mặt lại cự tuyệt, đôi mắt như sương mù giăng kín, khuôn mặt mang vẻ túi thân.

Ngày nào cũng đọc sách chán lắm, luyện kiếm vẫn thú vị hơn.

- Không được, giả bộ đáng thương cũng vô ích, tuy huynh cũng chẳng muốn bồi dưỡng muội thành nữ nhi khuê các như nhà người ta, nhưng ít ra cũng phải biết chữ hiểu lý lẽ.

Tô Tín xua tay, chuyện này chẳng có gì dễ thương lượng cả.

Kháng cự nửa ngày trời không có kết quả gì nên Hình Nhi cũng chỉ biết nhăn nhó mặt, trong lòng không bằng lòng cả trăm lần.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tín liền bảo Hoàng Bính Thành triệu tập toàn bộ huynh đệ thuộc hạ của mình đến đường viện, không sót một ai.

Trải qua hơn một tháng phát triển, thuộc hạ của cậu đã có một trăm chín mươi người, đã tăng gấp ba lần so với lúc cậu vừa mới tiếp quản Khoái Hoạt Lâm.

Vì danh tiếng nghĩa khí của Tô Tín trong Phi Ưng bang, thế nên không chỉ người ở Trường Lạc phường mà ngay cả trong Phi Ưng bang cũng có người chuyển về làm thuộc hạ của cậu, tất nhiên chủ yếu vẫn là vì mười lượng bạc tiền lương tháng đó.

Hoàng Bính Thành có con mắt nhìn người tốt, một trăm chín mươi người này là đã loại đi những kẻ gian xảo lưu manh, những người cũ giao hoạt muốn kiểm soát tiền lương tháng được ở lại đa phần cũng đều đã trở nên đáng tin cậy.

Khoái Hoạt Lâm không lớn, gần hai trăm bang chúng này bình thường chỉ có một phần ba đi tuần tra các nơi ở Khoái Hoạt Lâm, những người khác thì nghỉ ngơi hoặc đến sân luyện công của hậu viện đường viện rèn luyện tay chân.

Lần này tập trung hết tất cả đến đây, không cần nói thì những bang chúng này cũng biết, chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Tô Tín dẫn Lý Hoại và Hoàng Bính Thành đi ra từ hậu viện, nhìn thấy lão đại đến, mọi người cúi đầu chào tới tấp, một số thanh niên trẻ tuổi còn để lộ ánh mắt sùng bái.

Những người trẻ tuổi này đa phần đều xuất thân từ khu dân thường của Trường Lạc phường, gia nhập vào Phi Ưng bang chỉ có một lý do, đó là để kiếm miếng ăn.

Có điều nhìn thấy được câu chuyện của Tô Tín xong, tâm lý kiếm sống qua ngày bỗng trở thành sùng bái.

Cùng là những đứa trẻ nghèo xuất thân từ Trường Lạc phường, vậy mà chỉ dùng thời gian một tháng hơn, Tô Tín đã có thể từ một bang chúng nhỏ bé thấp kém trở thành lão đại trấn giữ một phường.

Câu chuyện truyền kỳ như vậy rất có sức thu hút đối với những thanh niên trẻ tuổi.

Đứng trước mọi người, Tô Tín nói đồng loạt:

- Trước khi nói chuyện chính, ta muốn hỏi mọi người một việc, vì sao các ngươi gia nhập vào Phi Ưng bang?
- Các ngươi có biết rằng, gia nhập vào giang hồ như đi vào biển sâu, dù Phi Ưng bang chỉ là một bang nhỏ trong Thường Ninh phủ, nhưng đây cũng là giang hồ, sống chết không do mình định đoạt được!
- Phút trước ngươi vẫn còn đang cùng huynh đệ nâng ly uống hã hê, phút sau đã phơi thây ngoài đường, trở thành bàn đạp của những kẻ khác trong bang chiến!

Tô Tín nói xong, mọi người ở đây bỗng có chút rối loạn, không hiểu lão đại nói điều này là có ý gì.

Những thanh niên trẻ mới gia nhập vào Phi Ưng bang có lẽ không hiểu, nhưng vài người lâu năm trong Phi Ưng bang lại thờ dãi không thôi.

Hàng năm bãi tha ma ở ngoài thành chôn xuống hơn mấy trăm người.

Trong mấy trăm người này, lão bá tánh chỉ có một vài, nhiều nhất vẫn là người trong những bang phái như bọn họ, những “người giang hồ” cấp thấp nhất.

- Nghĩ thông suốt chưa? Ngươi nói trước xem sao.

Tô Tín chỉ vào một người.

Người này Tô Tín quen mặt, chính là huynh đệ của Trần Tam - người bị Thanh Trúc bang đánh chết, tên là Lý Thanh.

Hắn và Trần Tam đều là người mới gia nhập vào Phi Ưng bang, có điều ấn tượng của Tô Tín đối với Lý Thanh khá sâu sắc, hắn là một nam tử hán chính trực, nghĩa khí, không lỗ mãng và hiểu chuyện.

Bị Tô Tín chỉ đích danh, Lý Thanh sững ra rồi cười nhún nhó nói:

- Lão đại, ta nói hơi thô lỗ người đừng trách nhé, ta gia nhập bang là vì tiền tài.
- Cha mẹ ta mất sớm, vì nuôi ta lớn khôn mà hao tổn sức khỏe, đến nhắm mắt mà vẫn chưa nhìn được ta cưới được vợ về.
- Lý Thanh ta cũng vô dụng, mỗi ngày bụng vác ở thành đông cũng chỉ kiếm được mười quan tiền, lại còn bị nha hình cướp mất hai quan.
- Kiếm sống như vậy đừng nói đến vợ, miễn cưỡng lắm không chết đói là may lắm rồi.
- Vì vậy ta không cam lòng, muốn nhân lúc còn trẻ còn có sức khỏe nên liều một phen!

- Nếu mấy năm sau chưa chết còn có thể có ít tiền cất nhà lấy vợ, cũng là để giữ lại giọt máu cho nhà họ Lý của ta, nếu không Lý Thanh ta chết cũng không còn mặt mũi nào gặp lại cha mẹ.

Lý Thanh nói xong những lời này, bang chúng ở đây đều trầm mặc không nói, trong lòng họ cảm nhận được phần nào, đặc biệt là những người cũng xuất thân từ Trường Lạc phường, Lý Thanh như đã nói ra tiếng lòng của họ.

Xưa kia khi Thường Ninh phủ còn là đô thành của Đại Chu thì vẫn rất phồn hoa, nhưng từ khi triều đình Đại Chu dời đô, Thường Ninh phủ đã ngày một suy yếu.

Thường Ninh phủ ở đất Trương Nam, gần Nam Man, đất đai tuy không cằn cỗi nhưng lại nhiều đất đồi núi, vốn không thích hợp trồng hoa màu.

Vì vốn nghĩ rằng là đô thành nên phát triển thương nghiệp, nhưng sau chuyện dời đô, đến thương nghiệp cũng dần kém đi, ưu thế duy nhất của Thường Ninh phủ đó là ở gần Nam Man, có thể thu mua một số đặc sản của người Nam Man để buôn bán lại.

Như vậy những thương nhân của Thường Ninh phủ còn kiếm được chút lợi nhuận, nhưng bách tính thì thê thảm hơn, không có đất cày bừa nên cơ hội làm công cũng hiếm hoi đến tội nghiệp.

Những người giống như Lý Thanh đều làm công bưng vác, vận chuyển vật tư ở cổng thành, mỗi ngày nhiều lắm cũng chỉ kiếm đủ tiền một bữa cơm, vậy cũng đã đủ sống, ít nhất đỡ hơn so với người không có việc chỉ biết ngồi chờ chết đói.

Trước kia Tô Tín gia nhập vào Phi Ứng bang cũng vì tiền như vậy, tuổi cậu còn nhỏ, tuy có chút sức mạnh nhưng đi làm công đều bị người ta từ chối vì nhìn còn nhỏ tuổi.

Huống hồ dù có nhận cậu, số tiền công ít ỏi đó cũng không đủ nuôi sống cậu và Hình Nhi, vì vậy cuối cùng Tô Tín đã chọn vào Phi Ứng bang.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hạt giống dã tâm

- Sao không nói gì nữa? Lý Thanh nói không đúng sao?

Tô Tín nhìn mọi người đang im lặng ở bên dưới hỏi.

Lý Thanh dụi dụi khóe mắt ửng đỏ, cười giễu nói:

- Lão đại đừng để bụng, chỉ là vì ta oán thán nên nói bừa thôi.

- Lý Thanh, ngươi không nói bừa, vì tiền thì có gì sai? Tô Tín ta hôm nay cũng nói thành thật, ta gia nhập Phi Ứng bang cũng là vì tiền và vì quyền!

Nhìn về phía dưới, Tô Tín nói lớn:

- Đầu là nam nhi khỏe mạnh, có ai lại muốn cả đời bốc vác, nhìn người khác ăn uống rượu thịt trong khi mình đến cơm rau cũng không được no bụng chứ!

- Bước chân vào giang hồ đầy sóng gió, nhưng Lý Thanh bằng lòng dùng sinh mệnh mình ra đặt cược chỉ để có được giọt máu sau này cho nhà họ Lý, các ngươi có dám hay không!

- Dám!

Những bang chúng bên dưới đều đỏ hồng mặt, kể cả những người đã vào Phi Ứng bang từ rất lâu, cũng bị lời nói Tô Tín làm cho kích động mà hét lớn.

- Dám thôi cũng chưa đủ! Các ngươi cần có thực lực! Nếu không dù các ngươi có lòng muốn ăn thịt nhưng cũng không còn mạng để mà ăn đâu!

Tô Tín rút trọng kiếm ở thắt lưng ra, găm mạnh xuống đất, tảng đá dày đến ba tấc bỗng nhiên nát vụn!

- Có thực lực mới có được dã tâm, Tô Tín ta có được địa vị ngày hôm nay không phải dựa vào vận may mà chính là nhờ vào thực lực!

Tô Tín dùng tay chỉ về hướng đông:

- Xương Đức phường có Thịnh Long lầu bảy tầng, đó là lầu cao nhất Thường Ninh phủ, trước kia chỉ có vương tôn công tử có thể đứng ở tầng cao nhất, nhìn xuống giang sơn.

- Giờ ở Thường Ninh phủ này, số người có tư cách lên được Thịnh Long lâu chỉ đếm trên mười đầu ngón tay. Nhưng hôm nay Tô Tín ta thề rằng, trong ba năm ta sẽ lên được đó, giẫm hết cả Thường Ninh phủ ở dưới chân mình!

Bá đạo!

Lời nói của Tô Tín khiến cho những bang chúng bên dưới nhiệt huyết sục sôi.

Nếu là những người khác nói ra lời này, khó tránh khỏi bị người ta cười chê vì không biết tự lượng sức mình.

Nhưng Tô Tín chỉ trong một tháng đã có địa vị vững chắc ở Khoái Hoạt Lâm, đồng thời thích sát được Đối Xung, trở thành anh hùng của Phi Ứng bang sẽ có tư cách để nói những lời này.

Đúng như lời Tô Tín đã nói, cậu có được địa vị như ngày hôm nay đều không phải nhờ vào vận may mà là dựa vào thực lực!

- Kể từ ngày hôm nay, ta sẽ luân phiên dạy mọi người nội công và võ kỹ, muốn trèo lên trên thì trước tiên các ngươi cần có đủ thực lực!

- Hãy nhớ, Tô Tín ta không nuôi những thuộc hạ phế vật, muốn ăn thịt uống rượu, muốn đứng ở vị trí cao hơn thì cần phải dốc sức rèn luyện, dốc sức chiến đấu!

- Nếu chỉ muốn kiếm tiền lương mỗi tháng, vậy đừng trách Tô Tín ra không nể mặt, hãy cút ngay cho ta! Đi đến công thành mà khuôn vác kiếm cơm sống qua ngày!

- Giờ ta hỏi một câu cuối cùng, các ngươi muốn ăn thịt, hay là muốn quay trở về cái chòi ở Trường Lạc phường chạy ăn từng bữa!

- Ăn thịt!

- Ăn thịt!

- Ăn thịt!

Một đám bang chúng đỏ hồng đôi mắt hét lớn, những người ở đây ngoại trừ Lý Hoại, ngay cả Hoàng Bính Thành giáo hoạt cũng đỏ mắt hét lớn.

Những lời Tô Tín nói với bọn họ hôm nay, từ trước đến giờ đều chưa từng có ai nói vậy với bọn họ.

Đến những bang chúng gia nhập Phi Ứng bang đã lâu cũng chưa từng được nghe ai nói những lời này.

Bên trên Phi Ứng bang chỉ biết nói bọn họ cần tận trung vì bang phái, bang phái sẽ không để họ chịu thiệt, rồi sau đó bọn họ cũng học được thói giáo hoạt, học được tính tham sống sợ chết.

Còn giờ Tô Tín lại nói cho bọn họ biết dã tâm là gì!

Mà hạt giống này có thể giúp họ đi được càng xa hơn, dù cho tư chất đời họ có hạn, nhưng chỉ cần hạt giống này nảy mầm, họ tuyệt đối có thể khác với cuộc đời tầm thường vô dụng trước kia.

Bên trên Phi Ứng bang không dám nói những lời này bởi vì kẻ trung thành chắc chắn sẽ dễ chế ngự hơn người có dã tâm, tuy kẻ trung thành đôi khi cũng đầy sự đe dọa.

Nhưng Tô Tín không sợ, đối với cậu, chỉ cần thực lực bản thân đủ mạnh, dù những người khác có mạnh đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể đứng dưới ngược lên nhìn mình.

Trong đường viện, hạt giống dã tâm dần dần nảy mầm, không khí hoàn toàn sôi nổi hẳn lên khiến Tô Tín cười thầm trong lòng.

Những người này cũng dễ bị lay động, nên nói là hơi đơn thuần một chút, vài câu nói đã có thể khơi gợi được dục vọng trong lòng bọn họ.

Kiếp trước Tô Tín từng tổ chức cuộc họp vận động mấy trăm nhân viên.

Nói về mọi thứ như lý tưởng, cuộc đời, phấn đấu, thăng chức, tăng lương, lấy vợ giàu đẹp... lúc đó nói gần một giờ đồng hồ, nhưng khó khăn lắm mới tạo được một chút bầu không khí.

So với những con người được rèn giữa sự giáo hoạt khôn ngoan của kiếp trước, những bang chúng xuất thân từ dân nghèo trong đó có một số còn không biết chữ này dễ đối phó hơn nhiều.

- Kể từ ngày hôm nay, một phần ba số người đi tuần tra Khoái Hoạt Lâm như thường, hai phần ba số người còn lại đến sân luyện võ tu luyện nội công và võ kỹ, Lý Hoại sẽ chịu trách nhiệm hướng dẫn cho mọi người lối chiến đấu thực sự.

Chuyện làm thế nào để sắp xếp cho gần hai trăm người thay ca nhau, hôm qua Hoàng Bính Thành đã làm xong, cho những người cần đi tuần ra đi làm, số người còn lại toàn bộ đều đến sân luyện võ đăng sau đường viện.

Sân tập võ này vốn chỉ là một hậu viện, nhét hơn một trăm người rõ ràng có chút chật hẹp, có điều cũng miễn cưỡng luyện được.

- Lão Hoàng, lát nữa đến nói với chỗ ông chủ Lưu một tiếng, chi tiền ra thuê lại hậu viện của họ, dù sao bên đó cũng không dùng đến.

Bên cạnh đường viện Khoái Hoạt Lâm chính là nhà trọ của Túy Nguyệt lâu, hậu viện chẳng dùng làm gì, chỉ để một số tạp vật mà thôi, Tô Tín mà mở miệng e là không cần tiền cũng dùng được.

Buổi sáng Tô Tín không dạy nhiều cho bọn họ, chỉ để bọn họ học thuộc lòng tâm pháp của nội công rồi về nhà từ từ tu luyện, dù sao thứ này cũng dựa vào thiên phú, tuy ai cũng luyện được, nhưng kết quả sau cùng lại khác nhau vì điều đó.

Giống như Hồ tam gia và ba vị đường chủ vậy, tuổi đời bọn họ xấp xỉ với nhau, nhưng Hồ tam gia mất mấy mươi năm không đã thông được ba mươi sáu huyết vị, còn ba vị đường chủ lại đều có thể đã thông được bảy mươi hai huyết vị và trở thành võ sĩ hậu thiên trung kỳ.

Hôm qua Tô Tín bảo Hoàng Bính Thành đi tìm mấy tiệm rèn cùng chế tạo gậy ngắn có mũi nhọn nay đã xong tất cả, giờ mỗi người một gậy bắt đầu luyện Đả Cầu Bổng Pháp.

Khẩu quyết của Đả Cầu Bổng Pháp rất đơn giản, nhưng muốn đạt sự thuần thực thì lại cần thời gian dài luyện tập.

Trọng tâm thực sự là vào buổi chiều, đó là lúc Lý Hoại bắt đầu dạy cho bọn họ đánh đấm sinh tử thực sự.

Lý Hoại từng nói, hắn không học kiếm pháp gì cả, võ công hiện giờ của hắn đều luyện nên từ trong những trận quyết chiến sinh tử, chỉ gói gọn trong ba chữ nhanh, độc, chuẩn.

Ba điểm này lại là cơ sở của bất kỳ loại võ kỹ nào, đơn giản mà thực dụng.

Thủ pháp này cũng giống với Kinh Vô Mệnh Khoái Kiếm, Tô Tín cũng từng nghĩ đến việc tặng cho hắn bộ võ này.

Có điều bộ võ này quá đặc biệt, những người khác tu luyện nó cơ bản sẽ không tài nào nhập môn được, nếu Tô Tín không được tặng 5% độ thuần thực thì có lẽ cũng sẽ không thể học được.

Còn Tu Di Đại Kiếm Pháp lại không hợp tính cách của Lý Hoại, ép buộc luyện không những chỉ có thể tăng được ít lực chiến mà có khi còn ảnh hưởng đến lối chiến đấu của bản thân hắn.

Chỉ có mỗi hai loại võ kỹ này nhưng Lý Hoại lại đều không tu luyện được, thế nên Tô Tín đành đợi có được võ kỹ nào thích hợp rồi đưa cho hắn.

Cậu không hề sợ Lý Hoại phản bội, bởi vì Lý Hoại chưa từng là người của Hồ tam gia.

Hồ tam gia và Lý Hoại nhiều nhất cũng chỉ là quan hệ lợi dụng qua lại mà thôi, Lý Cương mới là người của Hồ Tam Gia.

Còn với tính cách của Lý Hoại, e là rất khó có người chủ nào sẽ chọn bồi dưỡng hắn thành tâm phúc.

Cũng chỉ có Tô Tín là không nghĩ vậy, theo cậu thấy người có tính cách như Lý Hoại ngược lại lại an toàn nhất, bởi vì thứ hắn cần rất ít, nếu không có dụ hoặc gì to lớn cùng cực, hắn sẽ không dễ dàng phản bội.

Kiếp trước Tô Tín quản lý đến mấy trăm người, với kinh nghiệm gần mười năm quản lý ấy, có loại người nào là cậu chưa từng gặp qua chứ?

Kỳ thực những kiến trúc sư lâu năm cậy tài khinh người lại dễ dàng quản lý nhất.

Ngược lại những người suốt ngày cười hi hi, cung kính với bạn mới là người dễ dàng nhân lúc bạn không chú ý tàn nhẫn đâm bạn một dao.

Cách thức Lý Hoại dạy cho bang chúng rất tàn khốc.

Có thể nói không phải là dạy mà là ngược đãi mới đúng.

Hắn trực tiếp cho năm bang chúng cầm năm cây gậy đứng ra tấn công hắn, còn trong tay Lý Hoại hắn chỉ có một thanh kiếm gỗ.

Năm đầu một, nhưng cả năm bang chúng đó đều bị Lý Hoại hạ gục liên tiếp, bị đánh đến nỗi phải kêu la.

Dù là kiếm gỗ nhưng với sức mạnh của Lý Hoại, mũi kiếm đâm ra mạnh mẽ, nó như một đường huyết ấn, đánh đến đâu chỗ đó tím bầm.

Năm bang chúng đó bị đánh bầm tím xong, hắn mới nói cho bọn họ cần đánh như thế nào, sau đó lại đánh tiếp một trận, lặp lại một lần như vậy nữa, cho đến khi năm người đó có thể tiếp được mười chiêu của hắn mới bắt đầu đổi người.

Cách dạy này khiến mọi người than trời than đất, nhưng vì lời Tô Tín đã nói nên dù bọn họ có đau cũng gắng chịu đựng.

Bởi vì không có người nào muốn trở về nơi nghèo khó đó kiếm ăn qua ngày cả!

Xem suốt một buổi chiều, tuy có người kêu đau nhưng lại không có ai oán trách, Tô Tín hài lòng gật đầu.

Phương pháp này của Lý Hoại tuy rất tàn khốc nhưng cũng có hiệu quả.

Thứ mà thuộc hạ của cậu có đó là tuổi trẻ tráng kiện, nhưng giao đấu thật thì e là chưa đủ sức để đánh đấm ẩu đả.

Cơ bản quá kém nên chỉ còn cách dùng phương pháp đốt cháy giai đoạn để giúp bọn họ nhanh chóng trưởng thành lên mà thôi.

- Lão Hoàng, lát nữa bảo mọi người rằng không cần về nhà ăn cơm, luyện xong thì ở lại đây ăn cơm luôn, mỗi ngày đầy đủ thịt và màn thầu nhưng sẽ không có rượu.

Tô Tín gọi Hoàng Bính Thành đến căn dặn.

- Đám tiểu tử này gặp được lão đại người đứng là vì đã tích đức từ kiếp trước mà.

Hoàng Bính Thành lại bắt đầu nịnh hót.

Tô Tín lắc đầu khẽ nói:

- Cũng chưa chắc, có khi là do bọn họ tạo nghiệt ở kiếp trước cũng nên?

Lúc Hoàng Bính Thành đang vò đầu thì Tô Tín đã rời đi.

Những ngày huấn luyện sau đó đều được thực hiện theo kế hoạch, buổi sáng do Tô Tín phụ trách, buổi chiều do Lý Hoại dạy kỹ năng chém giết.

Những bang chúng tuy bị tôi luyện vô cùng khổ sở, nhưng đã nhanh chóng thấy được hiệu quả.

Ít nhất khi gọi bất kỳ ai trong gần hai trăm bang chúng này ra một đầu một với Lý Hoại thì họ đều có thể tiếp đến mười chiêu trở lên.

Nếu là mấy ngày trước thì cả năm người bọn họ họp lại, miễn cưỡng lắm mới tiếp được đến mười chiêu của Lý Hoại.

Đồng thời trong khoảng thời gian này cũng có người muốn gia nhập vào Khoái Hoạt Lâm, nhưng đa phần đều bị Tô Tín từ chối, chỉ giữ lại khoảng hai mươi người có sức khỏe tốt.

Không phải vì cậu không muốn thêm người, nhưng thêm nhiều người e là sẽ gây ra một số chuyện rắc rối.

Thuộc hạ của tiểu đầu mục bình thường chỉ có mấy mươi người, nhiều nhất cũng chỉ hơn một trăm người mà thôi.

Thuộc hạ của Tô Tín hơn hai trăm người đã là vượt quá số lượng nghiêm trọng, bởi vì thuộc hạ của Hồ tam gia cũng chỉ có sáu trăm người mà thôi.

Số lượng thuộc hạ của một tiểu đầu mục như cậu đã sắp vượt hơn cả một đại đầu mục, là muốn làm gì chứ? Hồ tam gia có thể dễ yên hay sao?

Hiện giờ Tô Tín chưa muốn trở mặt với Hồ tam gia, tuy hai người giờ đã thành bằng mặt không bằng lòng rồi, nhưng ít nhất vẫn cần tôn trọng thể diện ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Các bên phản ứng

Chuyện dạy nội công cho chúng thuộc hạ, Tô Tín có muốn giấu cũng không giấu được.

Người biết đầu tiên hiển nhiên là Lý Cương - người vẫn đang ở trong Khoái Hoạt Lâm.

Sau khi Lý Cương nghe được tin này, phản ứng đầu tiên đó là ngơ ngác, nhưng liền sau đó là căm phẫn.

Tuy hẳn không phải là người say mê võ học như Lý Hoại, những hẳn cũng thuộc hàng người giang hồ cấp bậc thấp kém, sao lại không khát khao chuyện bản thân cũng có thể học nội công chứ?

Nhưng giờ thuộc hạ của Tô Tín ai ai cũng đều học được nội công, chỉ có mình Lý Cương hẳn là không được, chuyện này không khiến hẳn căm phẫn sao cho được?

Có điều hẳn cũng biết tình thế lúng túng hiện giờ khi làm thuộc hạ dưới trướng Tô Tín, đừng nói Tô Tín không những sẽ không dạy hẳn nội công, mà e là

chuyện giữ hẩn lại Khoái Hoạt Lâm hiện giờ cũng chỉ là vì nề mặt Hồ tam gia mà thôi.

Giờ các mối quan hệ của Lý Cương trong Khoái Hoạt Lâm đều rất tồi tệ.

Trước kia dựa vào thân phận là người của Hồ tam gia, thuộc hạ Tô Tín có ai là không cung kính với hẩn?

Nhưng kể từ sau lần hẩn công khai đứng ra phản đối chuyện Tô Tín đi thích sát Đới Xung, thì tất cả những bang chúng này đều bắt đầu tỏ vẻ khinh khi lạnh nhạt với hẩn.

Lý Cương cũng chỉ có thể nhẫn nhịn chuyện này, hẩn không ngốc bởi đây là địa bàn của Tô Tín, một khi chọc giận Tô Tín, e là Tô Tín sẽ không màng tất cả mà giết hẩn luôn.

Đối với người như Tô Tín, Lý Cương thực sự có chút nhìn không thấu.

Mỗi chuyện Tô Tín làm tuy nhìn có vẻ lỗ mãng, nhưng đằng sau lại đều có ý đồ khác.

Con người này nóng giận bất thường, lòng dạ thâm sâu, Lý Cương không dám đảm bảo rằng sau khi mình chọc giận hẩn vẫn có thể ung dung rời khỏi Khoái Hoạt Lâm được.

Nhưng Lý Cương lại vô cùng khát khao có được nội công, suy nghĩ một hồi thế là Lý Cương liền quyết định đi tìm gặp Lý Hoại.

Tuy giờ Lý Hoại được Tô Tín trọng dụng, nhưng nói thế nào thì hẩn ta vẫn là người của Hồ tam gia, vì còn mối quan hệ này tồn tại nên Lý Cương cảm thấy hẩn có thể thử xem.

Bây giờ mỗi sáng, tất cả bang chúng đều tu luyện nội công và tôi rèn cơ thể ở sân tập võ.

Còn lúc này Lý Hoại cũng ở trong phòng mình tu luyện, đợi đến chiều hẩn mới tới sân tập võ để chỉ dạy cho bang chúng kỹ năng chém giết.

Vì vậy Lý Cương vừa sáng đã lặng lẽ đi đến trước cửa phòng Lý Hoại, gõ nhẹ cửa hai tiếng.

- Vào đi.

Lý Cương đẩy cửa đi vào, Lý Hoại thì nhú mày lại hỏi:

- Ngươi đến đây làm gì?

- Hi hi, dù sao chúng ta cũng quen biết nhau bao năm nay rồi, có cần phải xa lạ như vậy không?

Khuôn mặt Lý Cương niềm nở, không hề quan tâm đến giọng điệu cứng rắn của Lý Hoại.

- Có chuyện thì nói, đừng lãng phí thời gian.

Lý Hoại lạnh lùng nói.

Nghe Lý Hoại nói như vậy, Lý Cương thu lại nụ cười giả tạo, nói vào chuyện chính:

- Được rồi, ta cũng không nói vòng vo với ngươi nữa, cho ta xem nội công mà Tô Tín dạy cho ngươi đi.

- Không thể được! Vì Tô lão đại không dạy cho ngươi, nên ta cũng không thể dạy cho ngươi được, nếu ngươi muốn học có thể trực tiếp đến tìm Tô lão đại.

Lý Hoại chẳng hề có chút do dự nào mà quả quyết từ chối ngay.

Lý Cương không ngờ Lý Hoại lại trả lời kiên quyết như vậy, hẩn lạnh lùng nói:

- Lý Hoại! Ngươi phải biết rằng lão đại của ngươi không phải là Tô Tín mà là Hồ tam gia! Ta cần công pháp này cũng không phải vì bản thân muốn học mà là chuẩn bị mang nó giao cho Hồ tam gia thôi!

- Vậy thì bắt đầu từ bây giờ ông ta không phải nữa.

Lý Hoại liếc mắt lạnh lùng đáp.

- Ngươi...

Lý Cương chỉ vào Lý Hoại thấp giọng nói:

- Tô Tín làm âm ỷ lên như vậy, ngươi hà tất theo hẩn đi vào con đường sai trái? Nghe nói ở cuộc họp tại tông đường, Tô Tín đã đắc tội với đường chủ hình đường Đồng Thành Vũ đấy, đắc tội với vị này, ngươi cho rằng sau này Tô Tín có thể sống được tốt sao?

- Ta chỉ biết, đi theo Tô Tín ta có được rất nhiều, còn mấy năm nay theo Hồ tam gia ta có được gì chứ? Bao năm nay ta vì ông ta giết hơn trăm mạng người, nhưng số tiền thưởng ta có được cộng lại chưa đến một trăm lượng!

Lý Hoại lạnh lùng nói.

Lý Cương bỗng nghẹn lời, điểm này hẳn ta không tài nào phản đối được, Hồ tam gia đúng là có chút keo kiệt với thuộc hạ.

Cũng không biết có phải vì lý do tuổi già không con cháu nên Hồ tam gia đặc biệt yêu thích tiền tài đến kỳ lạ không, nhưng ông ấy rất hà khắc với thuộc hạ của mình.

Lý Hoại vốn là tay chân số một của Hồ tam gia, nhưng mỗi lần kết thúc trận chiến, tiền thưởng hẳn nhận được lại chẳng có lần nào trên mười lượng cả.

Giờ Tô Tín phát những mười lượng tiền lương tháng cho chúng thuộc hạ mình, chuyện này trong con mắt Lý Cương đồng nghĩa với việc tán gia bại sản.

- Chẳng phải ngươi không thích tiền sao?

- Ta không thích tiền, nhưng ta cũng cần ăn cơm!

Nhìn thấy Lý Hoại kiên quyết muốn đi theo Tô Tín, Lý Cương chỉ còn cách lạnh lùng quay người rời đi.

Có điều hẳn không trở về phòng mình mà đi thẳng về hướng Hồ tam gia ở Thuận Ý phường.

Dù sao hẳn cũng không lấy được nội công, vậy thì sớm mang tin tức này báo cho Hồ tam gia, chí ít cũng có được chút công lao.

Là thuộc hạ tâm phúc của Hồ tam gia, nên khi Lý Cương đến trạch viện của ông ta không cần phải chờ người đi thông báo mà được vào thẳng bên trong tìm Hồ tam gia.

Trong đại sảnh, Lý Cương chấp tay chào Hồ tam gia nói:

- Tam gia, mấy ngày nay Tô Tín đem nội công ra truyền lại cho bang chúng thuộc hạ hẳn, bồi dưỡng thể lực một cách không kiêng dè gì, đúng là trong lòng hẳn đang có ý đồ mà!

Hồ tam gia xua tay nói:

- Đùng ngạc nhiên như thế, những chuyện này ta đều biết cả rồi.

- Sao? Người biết hết rồi?

Lý Cương bỗng sửng lại.

Hồ tam gia trầm mặc nói:

- Tiểu tử đó có động tĩnh lớn như vậy, ta cũng chẳng phải mất mớ tai điếc gì, sao lại không biết được chứ.

Lý Cương liền cúi đầu xuống, xem ra ở chỗ Tô Tín, ngoài hẳn ra có thể còn có người khác của Hồ tam gia trà trộn vào đó.

- Phải rồi tam gia, Lý Hoại hẳn đi theo Tô Tín giờ đã có chút thân cận.

Lý Cương vốn không nói rõ ra Lý Hoại đã hoàn toàn đi theo Tô Tín, bởi như vậy ý tứ gây chia rẽ sẽ quá rõ ràng, chỉ cần hẳn nói một câu như vậy, Hồ tam gia cũng sẽ biết được ý hẳn là gì.

Quả nhiên sắc mặt Hồ tam gia chùng xuống, sau đó cười lạnh:

- Lý Hoại bất mãn với ta cũng không phải chuyện ngày một ngày hai rồi, có điều ta không ngờ đứa nghĩa tử này của ta lại có bản lĩnh lớn như vậy, đến Lý Hoại mà hẳn cũng thu phục được.

- Tam gia, vậy chúng ta nên làm gì? Nhìn Tô Tín kiêu căng ngạo mạn như vậy sao?

Lý Cương hỏi.

Hồ tam gia vỗ tay, Lý sư gia từ đằng sau bước ra.

- Đưa cái này đến cho bang chủ, đồng thời nói rõ chuyện Tô Tín truyền thụ nội công cho bang chúng, không cần thêm mắm thêm muối.

Hồ tam gia lấy ra một xấp giấy đóng thành tập mỏng đưa cho Lý sư gia.

Lý Cương bỗng tròn tròn mắt:

- Đây là tâm pháp nội công mà Tô Tín truyền thụ xuống sao?

Hồ Tam Gia gật đầu nói:

- Một quyển nội công cấp thấp mà thôi, không có gì ghê gớm cả, mang nó đến cho bang chủ để ông ấy định đoạt đi.

- Vậy còn thuộc hạ thì sao đây tam gia?

Lý Cương hỏi.

- Đương nhiên người vẫn phải trở về Khoái Hoạt Lâm để theo dõi Tô Tín.

Lý Cương nhăn nhó nói:

- Nhưng mà tam gia, thuộc hạ giờ đã hoàn toàn đắc tội với Tô Tín, nếu còn ở đó thuộc hạ lo rằng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Yên tâm, có ta ở đây, Tô Tín hẳn không dám làm gì với người đâu.

Hồ tam gia bảo đảm.

Lý Cương không còn cách nào nên cũng chỉ đành gật đầu đồng ý, quay về lại Khoái Hoạt Lâm.

Có điều khi hắn rời khỏi trạch viện của Hồ tam gia lại bỗng cảm thấy lãnh đạm.

Hắn vốn nghĩ rằng mình là tâm phúc trong mắt Hồ tam gia, nhưng xem ra hoàn toàn chẳng phải như vậy.

Hồ tam gia có tai mắt khác trong Khoái Hoạt Lâm mà hắn cũng không biết.

Mà chuyện đi đưa tâm pháp và chuyển lời, Hồ tam gia cũng đặc biệt gọi Lý sư gia không biết võ công đi đưa chứ không phải hắn, vì ông ấy sợ hắn xem trộm tâm pháp trên đường đi.

Chuyện này khiến Lý Cương cảm phần, thứ này đã có hơn hai trăm bang chúng của Khoái Hoạt Lâm học được, sớm đã truyền khắp các nơi, thế mà Hồ tam gia lại không cho hắn xem, rốt cuộc ông ấy xem hắn là người thế nào chứ?

Lý Hoạt thực lực mạnh Hồ tam gia không yên tâm, người có chút ý đồ ông ấy cũng không yên tâm, e là chỉ còn những kẻ tay trái gà không chặt như Lý sư gia thì Hồ tam gia mới tin tưởng được.

Tuy trong lòng ảm ức, nhưng Lý Cương cũng chỉ có thể ngoan ngoãn trở về Khoái Hoạt Lâm, dù sao trước kia hắn đã đắc tội lớn với Tô Tín, nên giờ chỉ còn cách đứng về phía Hồ tam gia.

Còn lúc này Sa Phi Ứng và ba vị đường chủ cũng biết được chuyện này qua lời kể của Lý sư gia, Sa Phi Ứng ném quyển tâm pháp đó trên bàn, dùng giọng khàn khàn nói:

- Người thấy chuyện này thế nào?

Đường chủ chiến đường Lâm Phục Hồ cười lớn nói:

- Tiểu tử này cũng biết đùa đấy, rất có suy nghĩ.

Lời ông nói cũng như không, thực ra trong lòng ông cũng tán thành chuyện truyền thụ tâm pháp nội công cho chúng đệ tử, vì dù sao nếu làm như vậy thì thực lực chiến đường bọn họ cũng tăng lên mạnh mẽ.

Đường chủ hình đường Đồng Thành Vũ lại gần giọng nói:

- Cản quấy! Rõ ràng là làm cản! Ai cho phép hắn truyền dạy tâm pháp nội công cho bang chúng chứ? Hồ Tam Nhi đúng là già rồi, ngay đến cả thuộc hạ của mình cũng quản không nổi!

- Quy tắc bang hình như cũng không nói là không được phép truyền thụ nội công nhỉ?

Lâm Phục Hồ ở bên tranh cãi, Đồng Thành Vũ chỉ hừ lạnh một tiếng, không để ý đến ông.

Đường chủ thiện sự đường Trang Lê cầm quyển “Nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo” lên nhìn qua nói:

- Nội công cấp nhập môn của đạo gia, là thứ mà những tiểu đạo vừa mới học võ dùng để tu luyện, chẳng đáng mấy đồng.

Sa Phi Ứng hắng giọng nói:

- Tiểu tử này đúng là làm càn, dù là tâm pháp nội công cấp thấp cũng không thể dạy bừa được? Lát nữa đi nói với Hồ Tam trông coi tiểu tử này cho tốt, đừng để hắn gây ra chuyện gì khác nữa.

Đồng Thành Vũ gật đầu, ông ta hiểu ý của Sa Phi Ưng, lần này vẫn chưa xử lý Tô Tín.

Đương nhiên lần này Tô Tín thực sự đã thắng thế bọn họ, bởi vì bọn họ có muốn cũng xử lý không được.

Quy tắc bang thực sự không quy định không được dạy võ công cho thuộc hạ, hơn nữa Tô Tín dạy là dạy võ công của bản thân cậu, cũng không cản trở ai.

Nếu vì chuyện này mà xử phạt Tô Tín, sẽ dẫn đến việc bang chúng bất mãn.

Có điều Sa Phi Ưng bọn họ cũng không quá lo lắng, như Đồng Thành Vũ đã nói, Tô Tín chỉ là làm càn mà thôi.

Nếu võ sĩ dễ bồi dưỡng, dễ điều khiển như vậy, thì Phi Ưng bang bọn họ cũng đã không nằm kế chót trong tam bang tứ hội ở Thường Ninh phủ rồi.

- Phải rồi, tiểu tử này xuất thân từ Trường Lạc phường, vậy làm sao hắn có được nội công?

Đồng Thành Vũ bỗng nhiên hỏi.

Nơi như Thường Ninh phủ, võ sĩ ít đến tội nghiệp, võ công của những người trong Phi Ưng bang đều là học được từ chỗ Sa Phi Ưng.

Mà cả Thường Ninh phủ này ngoài bảy bang phái của tam bang tứ hội ra, nơi có thể còn có được võ sĩ chỉ là những bỏ đầu ở chỗ quan phủ nha môn.

Trang Lê xoa cằm:

- Có lẽ là võ công gia truyền của bọn họ, ta đã điều tra qua Tô Tín, tiểu tử này không phải là người của Thường Ninh phủ, theo lời kể của hàng xóm thì khi nhà hắn vừa được chuyển đến Thường Ninh phủ, mẹ hắn nói giọng Thẩm Dương.

Đồng Thành Vũ gật đầu, không hỏi gì thêm nữa.

Đất Tam Tương Nam Man ở Thường Ninh phủ bọn họ ít có võ sĩ, nhưng ở đất Thẩm Dương thì võ công lại rất phổ biến.

Loại tâm pháp nội công sơ cấp như của Tô Tín, tùy tiện tìm một võ quán là có thể học được, nếu cả nhà Tô Tín chuyển đến từ Thẩm Dương thì chuyện này cũng rất bình thường.

Sa Phi Ưng đứng dậy nói dừng dừng:

- Được rồi, không bàn bạc nữa, sau này chú ý tiểu tử này một chút cho ta, đừng để hắn gây thêm chuyện gì nữa.

- Tiểu tử này có chút danh vọng hơn so với người trong hàng đệ tử trẻ tuổi của Phi Ưng Bang, nhưng nếu hắn khó dạy bảo quá thì, Thành Vũ, người xử lý hắn luôn đi.

Nghe thấy những lời nói dừng dừng này của Sa Phi Ưng, Đồng Thành Vũ bỗng run lên một chút, dường như nhìn thấy lại được đêm của mười mấy năm về trước, bang chủ cũng từng nói lời này với ông.

Lúc đó Phi Ưng bang vẫn chưa có đường chủ mà có hơn ba mươi đại đầu mục, nhưng chỉ sau một đêm, gần một nửa số đó đã rơi đầu.

Ba bọn họ có thể trở thành đường chủ vốn chẳng phải vì bọn họ có thực lực mạnh nhất, mà là vì bọn họ biết nghe lời nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tổng Bỏ Đầu Đông Thập Nhị Phường

Tô Tín dự đoán tâm tư của Hồ tam gia và người bên trên Phi Ưng bang không sai, một tháng sau đó, Tô Tín chẳng làm chuyện gì vượt quá giới hạn nữa, nên tự nhiên cũng chẳng có ai đến gây rắc rối cho cậu.

Một tháng này bang chúng thuộc hạ của Tô Tín tiến bộ thần tốc, mỗi người tu luyện nội công ít nhất đều đã thông được một đến hai huyết vị.

Tuy không nhiều nhưng đối với bọn họ lại tăng được không ít sức mạnh, có điều cũng đồng thời chứng minh rằng, trong số bọn họ chẳng có ai có khả năng thiên phú về võ công cả.

Người duy nhất có thể đạt được thành tựu trên con đường võ đạo, ngoài Lý Hoại đã thông được mười bảy huyết đạo ra thì chỉ còn Lý Thanh mà thôi.

Lúc Lý Hoại còn chưa luyện được nội công thì đã có được lực chiến khủng khiếp như vậy, nên thiên phú của hắn chắc chắn không cần nói cũng biết, còn Lý Thanh cũng khiến người ta kinh ngạc vui mừng, một tháng này hắn đã đã thông được chín huyết vị.

Phải nói rằng trước kia Lý Thanh chẳng có chút nội công cơ bản nào, giờ có thể đạt được bước tiến này thực sự cũng không dễ dàng gì, vì vậy Tô Tín đã quyết định bồi dưỡng hắn thêm.

Dù sao sau này gặp phải bang chiến, cũng không thể chỉ dựa vào mỗi mình cậu và Lý Hoại ra tay, ít ra cũng cần vài người nữa để chiến đấu độc lập, Lý Thanh này xứng đáng được Tô Tín bồi dưỡng.

Giờ đây mỗi sáng Tô Tín không cần phải đến dạy bọn họ nội công nữa, sau khi đã thông được một huyết vị thì đã có thể tự mình tu luyện rồi.

Buổi chiều cũng trở thành đối chiến với nhau, chứ không còn bị Lý Hoại ngược đãi nữa.

Khi tu luyện đã trở thành thói quen thì sẽ không còn cần người đôn đốc nữa, có ngày Tô Tín chẳng đến đường viện mà chỉ đợi đến bữa cơm tối đã xong mới đi đến đường viện nhìn một chút rồi về.

- Lão đại người đến rồi sao?

Tô Tín vừa bước ra liền có mấy huynh đệ dẫn đầu là Lý Thanh đang đi tuần tra.

- Đi, theo ta dạo quanh một vòng, phải rồi, lão Hoàng đâu.

Tô Tín vừa đi vừa hỏi.

Lý Thanh đáp:

- Hoàng gia đã đi đưa bạc cho Hồ tam gia, tiền hoa hồng tháng này các ông chủ của cửa hiệu lớn đều đã chủ động mang đến nộp đủ cả.

Tô Tín mỉm cười nói:

- Ô, lần này bọn họ thắng thắn thế?

Lý Thanh cười hi hi nói:

- Với uy lực của lão đại người, bọn họ còn không lo thắng thắn sao? Bọn họ hoặc là nộp tiền, hoặc là nộp mạng, nếu là người thông minh sẽ biết chọn cái nào thôi.

- Vì vậy con người ta có khi cũng hèn hạ lắm, đợi đến lúc thấy máu mới biết sợ hãi.

Tô Tín bước đi chậm chậm, thưởng thức cảnh đêm của Khoái Hoạt Lâm.

Lúc này trời chỉ vừa chập tối, nhưng trên con đường ở Khoái Hoạt Lâm đã huyền ảo tiếng người, còn náo nhiệt hơn gấp mười mấy lần ban ngày.

Giờ thì Khoái Hoạt Lâm mới xứng với tên gọi của nó, ít ra ở Thường Ninh phủ khi nói đến nơi chơi đùa vui thú, thì Khoái Hoạt Lâm được nghĩ đến đầu tiên.

Đúng lúc này, đằng sau lưng Tô Tín bọn họ vang đến tiếng huyền ảo, mọi người quay đầu lại nhìn liền thấy một công tử ăn mặc trẻ trung, tay cầm một thanh đoản đao đang chạy rất nhanh, khiến người hai bên đường sợ hãi ép sát vào lề.

Tô Tín có thể nhìn ra, công tử trẻ tuổi này tuy không biết nội công nhưng chắc chắn cũng là một người biết võ công, đặc biệt là công phu trên người cũng không tồi, nếu Tô Tín không dùng nội công thì tốc độ chạy tuyệt đối không hơn nổi cậu ta.

Nhìn thấy mấy người Tô Tín đứng yên giữa đường, tên công tử trẻ tuổi đó hét to:

- Tránh ra hết cho lão tử!

Câu này được hét to xong cũng là lúc tên công tử đó đã đến trước mặt mấy người Tô Tín, nhìn thấy Tô Tín không động đậy gì, ánh mắt hắn hiện lên sự hung hãn, vung đao muốn chém.

Lý Thanh hừ lạnh một tiếng rồi tiến lên trước.

Đối phó với hàng nhai nhép như vậy nếu còn để lão đại ra tay, há chẳng phải thể hiện bọn họ quá vô dụng sao?

Chiếc gậy ngắn có mũi nhọn đang treo ở eo Lý Thanh đã nằm gọn trong tay hắn, chiếc gậy ngắn này quét qua, đâm rồi rút nhất thời khiến tên công tử trẻ tuổi kia kêu lên một tiếng thảm thiết, đoản đao trực tiếp bị đánh bay, tay phải bỗng nhuộm đầy máu.

Những người khác cũng ra tay theo sau Lý Thanh, hai chân đạp tên công tử đó quỵ xuống, đưa mũi nhọn dĩa vào cổ hắn.

Nhìn thấy Lý Thanh ra tay, Tô Tín thầm gật gù, cũng không tặc lưỡi, cả tháng nay Lý Hoại dạy dỗ đúng là chẳng phí hoài công sức.

Lý Thanh này ra tay nhanh gọn dứt khoát, kinh nghiệm chiến đấu phong phú cộng thêm tu luyện nội công nên sức mạnh không tồi, so với những tinh anh chiến đường kia, cũng chỉ chênh lệch chút sát khí trên người mà thôi.

Đằng sau tên công tử trẻ tuổi là ông chủ Lưu Túy Nguyệt Lâu và vài kẻ cầm gậy gỗ theo sau đang thờ hồng học chạy đến, nhìn thấy tên công tử đang bị Tô Tín đè xuống dưới đất, ông ta bỗng cười ha ha:

- Hừ! Tiểu tử nguoi chạy nữa đi? Sao không chạy nữa? Cả đời lão Lưu ta đây đã từng thấy ăn quýt, nhưng lại lần đầu nhìn thấy chơi quýt đấy!

Sắc mặt mấy người Tô Tín trở nên kỳ quái, đi thanh lâu lại chơi quýt? Tên này cũng đúng là nhân tài đấy.

- Ông chủ Lưu, xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này ông chủ Lưu tỏ vẻ bối rối.

Ông chủ Lưu xưa nay đều mang vẻ ngoài nho nhã tuấn tú, có điều giờ đây lại đỏ mặt tía tai, đầu tóc rối bời, cũng không biết là do tức giận hay do chạy vội.

Ông ta chỉ vào tên công tử trẻ tuổi đang ở dưới đất ôm cánh tay phải bị thương nghiêm trọng nói:

- Chính là tên khốn này, chiều nay bao trọn cả Túy Nguyệt lâu ta, gọi cô nương xinh đẹp nhất, rượu thịt đắt nhất, cuối cùng chơi xong lại muốn bỏ chạy!

Tô Tín ngạc nhiên nhìn qua tên công tử trẻ tuổi kia, trên người hắn mặc gấm vóc Giang Nam thượng hạng cũng đáng giá mấy mươi lượng bạc, loại công tử này mà cũng chơi thanh lâu không trả tiền sao?

Nhưng cũng có thể là hắn ăn mặc để diễn trò, như thế mới qua mặt được ông chủ Lưu hồ ly này, khiến ông ta hầu hạ hắn như đại gia, kết cục lại không kiếm được chút đỉnh nào.

- Vậy được, tên này giao cho ông xử lý, muốn làm gì thì làm đi.

Tô Tín xua tay, chuẩn bị giao hắn cho ông chủ Lưu nhưng đột nhiên lại cảm thấy có chút không đúng.

- Đợi một chút.

Tô Tín giữ lấy đầu của tên công tử trẻ tuổi này, đối phương bắt đầu vùng vẫy kịch liệt, nhưng lại bị bàn tay Tô Tín kéo mạnh qua.

Tô Tín lần mò trên mặt hắn một hồi rồi bỗng lột mạnh ra, một lớp mặt nạ da bị cậu lột xuống, để lộ ra khuôn mặt thô tục của một người trung niên bốn mươi tuổi.

Cầm mặt nạ da của kẻ đó, Tô Tín quan sát kỹ một chút rồi nói:

- Ha ha, thứ này làm cũng tinh tế đấy, suýt chút nữa ta không nhìn ra được.

Có thể nói là mặt nạ da của hắn khá hoàn mỹ, nhưng vì hành vi của hắn có chút đáng nghi.

Những tên công tử bình thường đều không có được võ công nhẹ nhàng như vậy cũng không tùy tiện cầm đao chém người tàn ác như thế.

- Ấy!? Tên này hình như ta biết, dường như là tên hái hoa tặc mà quan phủ phát lệnh truy nã hai hôm trước.

Lý Thanh bỗng lên tiếng.

- Hái hoa tặc?

Lý Thanh gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là hắn, hôm qua quan phủ còn dán hình hắn đầy khắp con đường mà.

- Tên này chỉ trong một tháng đã hủy hoại danh tiết của mười mấy cô nương, nghe nói trong đó còn có cả tiểu thư nhà Chủ Bộ của phủ nha, vậy nên mới truy nã toàn thành. Chẳng trách cả tháng rồi mà không bắt được hắn, thì ra tên này tinh thông thuật dịch dung.

- Thì ra là vậy à.

Tô Tín nhìn tên hái hoa tặc tỏ vẻ chán ghét, đời này của cậu ghét nhất là những kẻ cưỡng ép nữ nhân, tuy kiếp trước cậu vì ra mặt cho người gặp phải chuyện này mà bị đánh chết, nhưng cậu vẫn rất ghét loại người này.

Với võ công của tên hái hoa tặc, dù có làm tên trộm cướp cũng kiếm được đầy tiền của, rồi sau đó hắn cũng có thể lấy tiền đi chơi ở Túy Nguyệt lâu mà.

Đằng này hắn lại muốn hủy hoại thân thể cô nương nhà người ta, thật là đáng chết, Tô Tín có chút khó chịu.

- Ông chủ Lưu, tên này đang bị truy nã, giao cho ông cũng sẽ bị rắc rối, ta mang hắn về phanh thây, giữ lại đầu giao cho nha môn để lĩnh thưởng.

- Nghe theo sự sắp xếp của lão đại người.

Ông chủ Lưu cười hà hà chấp tay, dường như không nghe được câu phanh thây này của Tô Tín.

- Khoan đã, khoan đừng phanh thây, để bắt được tên khốn này chúng ta đã chạy khắp thành hơn mười ngày nay rồi, giờ cứ giải hắn về giao cho Chủ Bộ đại nhân trút giận trước rồi hắn phanh thây.

Mấy người bỏ khoái ăn mặc công phục tách đám đông ồn ào ra để đi vào, đầu tiên là một người ba mươi tuổi, mặt mày sáng lạng, môi nở nụ cười nửa miệng.

Tay phải hắn cầm hai hòn bi sắt, lẩn qua lẩn lại trong lòng bàn tay, động tác mà chỉ có những người già mới hay làm giờ lại cảm giác tràn đầy sức mạnh.

- Bì chức là tổng bộ đầu Đông Thập Nhị phường Thiết Vô Tình, Tô lão đại, hân hạnh.

Thiết Vô Tình cười chấp tay, một luồng sức mạnh ủa đến.

Sắc mặt Tô Tín ngưng đọng, vị Thiết Vô Tình này cậu sớm đã được nghe qua tên, không nghĩ ngờ gì khi nói đây là người mạnh nhất cậu gặp kể từ sau khi trọng sinh, thậm chí chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung: Thâm sâu khó lường!

Thiết Vô Tình vốn không có ý dùng khí thế trên người mình đè nén lên Tô Tín, nhưng thân là võ sĩ, Tô Tín tự nhiên có thể cảm nhận được sự đè ép từ cổ khí huyết mạnh mẽ trên người Thiết Vô Tình mang lại.

- Tô lão đại gì chứ, Thiết đại nhân nói vậy là chê cười ta rồi, nếu người thấy tiện cứ gọi ta là Tô Tín được rồi.

Đối mặt với Thiết Vô Tình, chỉ e đến Sa Phi Ứng cũng không dám xưng là lão đại trước mặt hắn.

Thiết Vô Tình cũng không khách khí, chỉ trực tiếp vào tên hái hoa tặc nói:

- Ta dẫn theo chúng huynh đệ đuổi bắt hắn hơn mười ngày nay nhưng đều bị thuật dịch dung của hắn đánh lừa.

- Lần này may nhờ có người giúp bắt được hắn, nếu không Chủ Bộ đại nhân không đợi được nữa rồi, giao hắn cho ta thì chắc chắn không thiếu được phần của người đâu.

Nhìn tên hái hoa tặc đó, Tô Tín bỗng nhiên nói:

- Dường như Thiết đại nhân nói sai chuyện gì đó thì phải.

Sắc mặt mấy tên bỏ khoái đằng sau Thiết Vô Tình đành lại, tay vô thức đặt lên thanh đao ở thắt lưng.

Một tiểu đầu mục của Phi Ứng bang mà thôi, thế mà dám ra điều kiện với lão đại bọn họ sao, rõ ràng là muốn chết!

Tô Tín chỉ vào tên hái hoa tặc nói: “Hái hoa tặc này rõ ràng là Thiết đại nhân dẫn theo thuộc hạ nỗ lực truy bắt, nhờ vào dấu vết để lại nên phá được thuật dịch dung và bắt được hắn ở Túy Nguyệt lâu về quy án, ở đây chẳng có chuyện của Tô Tín ta, đều là công lao của Thiết đại nhân.

Mấy tên bỏ khoái đó bỗng há hốc mồm, tay cầm chuôi đao cũng vô tình buông xuống.

Nụ cười nửa miệng của Thiết Vô Tình bắt đầu từ từ rộng ra:

- Thú vị đấy, đúng là thú vị thật!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Dối trên gạt dưới

- Ha ha, Tô Tín người không vào quan trường đúng là nhân tài mà không có đất dùng.

Thiết Vô Tình nhìn Tô Tín với vẻ hứng thú, không ngờ đi bắt hái hoa tặc còn có thể gặp được người thú vị như vậy.

Những người trong bang phái tầm thường khi gặp tổng bồ đầu Đông Thập Nhị phưởng như hấn đều sợ hãi hoặc cung kính, chưa bao giờ có ai chủ động dâng công lao thành tích cho hấn cả, nên người này đúng là vô cùng thú vị.

Hai viên bị sắt trong tay Thiết Vô Tình lẫn càng nhanh hơn, nhưng kỳ lạ là lại không hề có âm thanh nào.

- Đáng tiếc là kẻ xuất thân như tại hạ, triều đình tuyệt đối không nhìn đến.

Tô Tín tự giễu nói.

- Vậy cũng chưa chắc đâu, Đại Chu chúng ta chỉ coi trọng thực lực chứ không màng xuất thân.

Thiết Vô Tình vẫy tay, chỉ vào tên hái hoa tặc nói:

- Trói tên này lại cho ta rồi mang đến chỗ quan phủ giao cho Chủ Bộ đại nhân.

Khi quay người Thiết Vô Tình nói với Tô Tín:

- Tình nghĩa này của ngươi ta nhận, sau này có chuyện gì có thể đến nha môn tìm ta.

- Vậy đúng lúc ta có một thứ chuẩn bị muốn giao cho đại nhân người.

Tô Tín nói.

- Thứ gì?

Tô Tín vẫy tay, Lý Thanh biết ý dẫn mấy bang chúng rút lui đằng sau, ông chủ Luru vừa nhìn cũng lập tức quay người đi, có một số chuyện cứ giả hồ đồ vẫn tốt hơn.

Thiết Vô Tình vui vẻ trong lòng, những bồ khoái kia cũng liền áp giải tên hái hoa tặc đó rời đi.

- Thiết đại nhân thân chốn cửa quan, mấy án lớn án gấp cũng làm cho bận túi bụi, nếu như gặp phải mấy vụ án như trộm cắp, dụ dỗ con gái nhà lành cũng mất thời gian và sức lực lắm.

- Nếu Thiết đại nhân cần, có thể thông báo cho ta một tiếng, ta đảm bảo nội trong ba ngày sẽ đưa người đến trước cửa cho Thiết đại nhân.

Thiết Vô Tình nheo mắt:

- Thường Ninh phủ lớn như vậy, chỉ dựa vào hơn hai trăm thuộc hạ của ngươi mà có thể bắt được tội phạm mang án đến cho ta sao?

Tô Tín nói nhỏ:

- Đương nhiên là bắt được, có điều nếu cần thì bọn họ nội trong ba ngày sẽ có người xuất hiện ở nha môn tự thú. Ta tin rằng không chỉ người mà đến Tri Phủ đại nhân cũng sẽ rất vui.

Thiết Vô Tình ngạc nhiên, sau đó bỗng cười phá lên.

- Ta thu lại lời vừa nói lúc nãy rằng ngươi không vào quan trường đúng là nhân tài mà không có đất dùng. Bởi nếu ngươi làm quan thật, bảo đảm rằng sẽ là một đại gian thần!

Lời của Tô Tín sao hấn lại không hiểu được? Không bắt được người cũng sẽ tùy tiện tìm lấy ai đó để đi chịu tội thay, chỉ cần không phải là tội chết thì ở nơi như Trường Lạc phưởng này chỉ cần đưa đủ tiền sẽ có rất nhiều người bằng lòng làm chuyện này.

Làm như vậy mục đích chỉ có một, đó là tích công trạng cho Thiết Vô Tình hấn, cũng là tăng thành tích cho Tri Phủ đại nhân.

Chẳng có ai làm quan mà thích việc án chồng chất án, chỉ cần giải quyết hết đống đó thôi còn phạm nhân thực sự cũng đã tiêu dao tự tại ngoài kia, ai mà quản cho nổi?

- Được, phần quà này ta sẽ nhận, nói xem ngươi muốn gì?

- Chỉ là trong khả năng cho phép của đại nhân, người có thể giúp ta khi cần thôi.

Bốn chữ “khả năng cho phép” của Tô Tín đã nhấn mạnh thêm ý cho câu.

Thiết Vô Tình cười nửa miệng nói:

- Ngươi không nói ta cũng sẽ làm thế thôi, dù sao trong tam bang tứ hội của Thường Ninh phủ này cũng không tìm được ai thú vị như ngươi.

Con người Tô Tín này đúng là rất thú vị, những người khác trong tam bang tứ hội khi nhìn thấy người của triều đình xưa nay đều chỉ có bốn chữ: Cung kính tránh xa.

Thực lực của tam bang tứ hội trong Thường Ninh phủ rất mạnh, nhưng chưa mạnh đến mức có thể vượt trên cả triều đình, vì vậy khi đối mặt với quan phủ, bọn họ sẽ rất cung kính, có khi còn dùng tiền để hối lộ kính lên.

Có điều trong đám bọn họ không có ai giống như Tô Tín cả, chủ động tiến gần tạo dựng mối quan hệ, thậm chí còn dùng thủ đoạn dối trên gạt dưới để giúp hấn tích công trạng.

Thiết Vô Tình vẫy tay, mấy bồ khoái liền đi theo, một tên bồ khoái trẻ tuổi không kìm được hỏi:

- Lão đại, tên tiểu tử đó nói gì với người vậy?

- Cốc!

Thiết Vô Tình gõ vào đầu hấn một cái khiến đầu hấn đỏ lên một mảng:

- Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, ngươi còn gọi người ta là tiểu tử sao, nếu ngươi mà đối vị trí với hấn, hấn sớm đã được làm bồ khoái rồi ấy chứ, đầu giống ngươi chỉ là một tiểu bồ khoái chứ.

Tiểu bồ khoái bữu môi uất ức tỏ vẻ không phục, có điều dưới sự độc đoán của Thiết Vô Tình thì hấn cũng không dám giãi mồm nữa.

Bi sắt trong tay lăm rất nhanh, Thiết Vô Tình nói nhỏ với giọng chỉ vừa mình nghe:

- Ha ha, dưới tay của con chó già giữ nhà Sa Phi Ứng ấy thế mà lại có một người trẻ tuổi thú vị như vậy, lần này Phi Ứng bang có chuyện để xem rồi, chỉ là không biết hấn có thể đi được đến ngang đâu thôi.

Nhìn Tô Tín đi xa dần, Tô Tín vẫy tay để Lý Thanh tiếp tục đi tuần tra Khoái Hoạt Lâm, còn cậu thì trở về nhà.

Có thể tạo mối quan hệ với Thiết Vô Tình, cũng coi như là chuyện vui bất ngờ, thực ra cậu vẫn luôn muốn chào hỏi với người bên quan phủ chỉ có điều là vẫn chưa tìm được người thích hợp mà thôi.

Sa Phi Ứng bọn họ cung kính tránh xa người của quan phủ triều đình, vì bọn họ cho rằng người của mình và triều đình ở hai thế giới khác nhau.

Nhưng suy nghĩ của Tô Tín lại không giống với bọn họ, quen biết với người của quan phủ cũng có một lúc nào đó sẽ có được tác dụng lớn.

Ông chủ giàu nứt của Tô Tín ở kiếp trước, tuy không có tiếng tăm nhưng trong tay cũng có đến mấy mươi công ty chế tạo quy mô lớn cũng đã làm như vậy.

Một người bạn học của ông ấy bước vào chốn quan trường, chỉ cần người bạn đó của ông đi đến đâu nhậm chức, ông ấy liền đến nơi đó mở công xưởng, không phải vì đứt lót tiền bạc mà là để tạo thành tích cho anh ta.

Mà sự thực chứng minh những việc mà ông chủ kiếp trước của Tô Tín làm, đều không uống công vô ích.

Khi ông ta đắc tội với một ai đó đến mức suýt chút nữa bị táng gia bại sản, thì người bạn đã trở thành “công thần khai quốc” đó chỉ cần nói một câu liền đã cứu vớt được tình hình.

Tô Tín không cần lời hứa nào của Thiết Vô Tình cả, chỉ cần vào thời khắc then chốt hấn có thể giúp cậu một tay là đã đủ lắm rồi.

Sáng ngày hôm sau Tô Tín đến đường viện thì Hoàng Bính Thành đã chờ ở cửa.

Tô Tín dẫn Hoàng Bính Thành vào trong đường viện rồi hỏi:

- Người nghĩa phụ đó của ta đã nói gì?

Hoàng Bính Thành rót tách trà cho Tô Tín:

- Chúng ta mang tiền đến cho ông ta, ông ta còn có thể nói gì được chứ? Đến mặt ông ta cũng không thấy được, tiền cứ đưa thẳng cho Lý sư gia thôi.

Tô Tín lắc đầu, bụng dạ người nghĩa phụ này của cậu cũng hẹp hòi quá, giờ đã bắt đầu phân chia ranh giới rạch ròi với cậu rồi sao?

- Phải rồi, ta bảo ngươi đi nghe ngóng chuyện giữa Thanh Trúc bang và Phi Ứng bang chúng ta, ngươi nghe ngóng được gì chưa?

Hoàng Bính Thành cười hi hi nói:

- Đa phần đều nghe ngóng được rõ ràng rồi, từ lần chúng ta thích sát Đới Xung xong, Thanh Trúc bang sợ hãi không làm gì thì bang chúng bọn họ đã bắt đầu bất mãn.

Tô Tín thổi tách trà nói:

- Bất mãn cũng bình thường, bị một người vô danh tiểu tốt như ta giết đi một đại đầu mục lại không dám báo thù, đổi lại là ai thì cũng đều ầm ức cả thôi

Hoàng Bính Thành gật đầu nói:

- Đúng là như vậy, hơn nữa tình hình Thanh Trúc bang cũng rất nghiêm trọng, đấu đá nội bộ không ngừng. Bang chủ Thanh Trúc bang vừa mất vào tháng trước, giờ trong bang chia làm hai phe.

- Một phe là của Ngụy Phong - con trai bang chủ, tuy hấn giờ đây mang danh bang chủ nhưng trong mười một vị đại đầu mục của Thanh Trúc bang chỉ có ba vị là ủng hộ hấn.

- Không đúng, giờ chỉ còn có hai, Đới Xung bị người giết trước kia cũng ủng hộ hấn.

- Còn lại là hai phó bang chủ Trần Hồng và Thanh Nguyên, thực lực hai người này mạnh hơn Ngụy Phong rất nhiều.

- Nhưng hai tên này ai cũng có tâm tư riêng, ai cũng muốn làm bang chủ, cuối cùng cũng chỉ có thể để cho Ngụy Phong ngồi lên vị trí này.

- Giờ hai phe này có thái độ như thế nào với Phi Ưng bang?

Hoàng Bính Thành nói:

- Ngụy Phong chủ trương muốn khai chiến, bởi vì thực lực hấn yếu ớt, hơn nữa vì đang còn trẻ nên khó có người phục tùng, nên hấn nóng lòng muốn dùng một trận chiến để củng cố địa vị của mình.

- Dù có đánh thua thì ít ra hấn cũng có thể xác lập được địa vị rõ ràng của mình trong Thanh Trúc bang, nếu không e là bây giờ đến những bang chúng cấp thấp cũng không biết được tên của một bang chủ như hấn.

- Còn hai phó bang chủ kia thì cất lực tránh khai chiến.

- Giờ bọn họ muốn danh chính ngôn thuận hạ bệ Ngụy Phong, và lại một khi khai chiến, thực lực thuộc hạ của bọn họ cũng chịu tổn hại, chuyện này chẳng có chút ích lợi nào với bọn họ cả.

Tô Tín uống một ngụm trà rồi hỏi:

- Hai phe này đấu đá kịch liệt không?

Hoàng Bính Thành gật đầu:

- Dường như rất gay gắt, suýt chút nữa thì trở mặt ngay tại đó.

- Giờ tất cả những tay chân ở gần địa bàn của Phi Ưng bang chúng ta, đều bị đổi thành người của hai phó bang chủ kia, bọn họ sợ Ngụy Phong chủ động khiêu khích, dẫn đến việc hai bang đại chiến.

- Có điều có phòng như vậy thì hai ngày trước cũng xảy ra chuyện.

- Phi Ưng bang chúng ta có hai huynh đệ đến Thừa Đức phường thăm người thân, nơi đó là nơi đặt tổng đường của Thanh Trúc bang, hai người này xui xẻo bị họ phát hiện ra, suýt chút nữa bị thuộc hạ Ngụy Phong giết ngay tại chỗ.

- May mà sau đó được Trần Hồng phát hiện kịp thời, cứu người ra khỏi đó đưa về Phi Ưng bang, hơn nữa còn đền bù một khoản bạc lớn, tiền bạc thế diện đều đủ cả, cộng thêm việc bên chúng ta cũng không muốn khai chiến nên mới dẹp yên được chuyện này.

Tô Tín suy nghĩ một hồi, hai bên đều đang kiềm chế, đây là điều mà cậu không muốn thấy.

- Lão Hoàng, có lẽ ngươi biết ta bảo ngươi đi thu thập những tin tức này là có ý gì nhỉ?

Hoàng Bính Thành do dự gật đầu nói nhỏ:

- Người muốn đánh Thanh Trúc bang?

Tô Tín không giấu diếm gật đầu nói:

- Giờ Khoái Hoạt Lâm chúng ta đã phát triển đến mức giới hạn, nếu ta tiếp tục thu nhận thuộc hạ thì không những không đủ địa bàn mà đến người nghĩa phụ đó của ta cũng sẽ không cho phép, đường chủ hình đường kia e là cũng sẽ không để ta yên.

- Khoái Hoạt Lâm chúng ta muốn phát triển, chỉ còn cách dựa vào con đường chiến công đường đường chính chính này, địa bàn mà huynh đệ dùng máu để giành được, dù là bang chủ cũng sẽ không có tư cách gì để nói, vì vậy ta cần phải đánh Thanh Trúc bang.

Hoàng Bình Thành vò đầu, có chút khó nói:

- Giờ hai bên đều đang rất kiềm chế, chúng ta không muốn đánh, Thanh Trúc bang càng không muốn, dù thuộc hạ có chút hiềm khích thì e là cũng chỉ dùng chút bạc và thể diện để dẹp yên chuyện, thực sự rất khó để khai chiến.

Trong ánh mắt Tô Tín lóe lên tia lạnh:

- Nếu bọn họ đã không muốn đánh, vậy ta cho bọn họ một cơ hội, khiến bọn họ không đánh không được!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Vu oan giá họa

Trên con đường lớn của Thừa Đức phường, Tô Tín mặc y phục của Thanh Trúc bang đi về phía tổng đường của Thanh Trúc bang.

Sờ lên chiếc mặt nạ da người trên mặt mình, Tô Tín cảm thấy thứ này cũng thật kỳ diệu, mang nó xong nếu chỉ nhìn vào mặt thì đến cậu cũng không nhận ra bản thân mình nữa.

Mặt nạ da người này là cậu lấy được từ trên người tên hái hoa tặc đó, không ngờ lại có tác dụng nhanh như vậy.

Lần này cậu đích dung đến địa bàn Thanh Trúc bang, hiển nhiên là muốn gây ra chút chuyện.

Thanh Trúc bang và Phi Ưng bang không khai chiến được sao? Được thôi, cậu sẽ thêm lửa vào vậy.

Thường Ninh phủ có tam bang tứ hội, tổng có bảy thế lực lớn, trong đó ba bang là yếu nhất.

Có điều trong ba bang này, Phi Ưng bang và Giang Dương bang chỉ mới được xây dựng mấy mươi năm nay mà thôi, còn Thanh Trúc bang từ thời nhà Ngụy đến nay đã truyền đến ba đời, hơn nửa lúc Thanh Trúc bang vừa mới lập ra, vẫn là đệ nhất đại bang phái của Thường Ninh phủ.

Nhưng đáng tiếc, người đời sau ngày càng yếu kém dần, đến đời Ngụy Phong thì thậm chí hần còn đánh không lại hai phó bang chủ, thực sự là phế vật vô cùng.

Vốn là đệ nhất đại bang phái ngày xưa, giờ đây tuy Thanh Trúc bang đã sa sút, nhưng thế lực cần có vẫn có được, ít nhất tổng đường này được xây dựng rất khí thế, cả con đường này đều là nơi tổng đường được xây dựng.

Đến trước cổng tổng đường, Tô Tín xách theo một chiếc hộp đựng đầy đá đến chấp tay nói với bang chủ canh gác cổng:

- Huynh đệ, ta là thuộc hạ của Trần lão đại, lão đại sai ta mang chút đồ cho bang chủ, phiền huynh đi báo giúp một tiếng.

Trần lão đại là một trong ba đại đầu mục ủng hộ cho Ngụy Phong, sau khi Đới Xung chết, chính hắn đã tiếp quản vị trí Đới Xung trấn thủ Vĩnh Lạc phường.

Có điều thực lực của vị Trần lão đại này kém hơn rất nhiều so với Đới Xung, thế nên hắn bị một đại đầu mục khác thuộc phe phó bang chủ Mã Thanh Nguyên chen ép rất lợi hại, vốn hai người có thể chia đều Vĩnh Lạc phường ra, nhưng giờ những hai phần ba đã thuộc về người ta.

Nhưng Trần lão đại cũng có một sở trường, đó chính là rất giỏi nịnh hót, hắn thường tặng một số đồ quý hiếm kỳ lạ cho Ngụy Phong, khiến Ngụy Phong vui vẻ nên càng coi trọng hắn hơn.

Trần lão đại sai người đến đây rất nhiều lần, bang chủ canh gác cổng đó cũng chẳng hề chú ý rằng có đôi người mang đồ đến hay không bởi Thanh Trúc bang hơn bảy nghìn người, không quen biết nhau cũng rất bình thường.

- Bang chủ đang ở Xuân Hương lầu uống rượu, hay là người đệ đệ ở đây đi, đợi bang chủ về ta sẽ giao lại cho người ấy.

Không có ở đây sao? Tô Tín cười thầm một tiếng, không có càng tốt, động thủ ở tổng đường có chút nguy hiểm, nhưng ở nơi âm thầm ào ào như thanh lâu thì càng dễ tẩu thoát hơn.

- Vậy thì thôi vậy, thứ này hơi bí mật riêng tư, Trần lão đại căn dặn nhất định phải giao tận tay cho bang chủ, ta vẫn nên đến Xuân Hương lầu một chuyến vậy.

Tên bang chủ canh gác cổng đó bỗng lộ ra ánh mắt ta hiểu.

Ngụy Phong ham mê nữ sắc, chuyện này cả Thanh Trúc bang đều biết, vì vậy nên Trần lão đại thường mang đến cho Ngụy Phong một số thứ dâm kỳ tinh xảo, những thứ như vậy đương nhiên không tiện để người khác nhìn thấy được.

Tô Tín quay người đi vào một con ngõ nhỏ, tiện tay vứt chiếc hộp đi, lột y phục Thanh Trúc bang ra, để lộ bộ y phục gấm vóc bên trong, rồi lấy thêm một chiếc quạt nữa, bỗng chốc cậu đã biến thành một công tử bột phong độ thanh thoát.

Đi khỏi con ngõ Tô Tín liền đến góc đường, một đám phụ kiều đang khiêng đủ các loại kiều chờ người đến thuê.

Tô Tín ném ra một miếng bạc vụn, một tên phụ kiều sáng mắt lên liền nhặt lấy, cung kính hỏi:

- Công tử muốn đi đâu ạ?

- Xuân Hương lầu.

Thanh lâu là chốn không thể thiếu của các thành thị, có điều Xuân Hương lầu ở Thừa Đức phường thua xa rất nhiều so với Túy Nguyệt lầu ở Khoái Hoạch Lâm của cậu, trang hoàng thua kém, phục vụ càng kém hơn.

Vừa bước vào thấy ngay màu trang hoàng đỏ chót điểm dứa tằm thường khiến Tô Tín cảm thấy rất dung tục.

Theo sau là một tú bà hơn năm mươi tuổi, thân hình béo mập vừa nháy mắt vừa cười khúc khích nói:

- Mời công tử vào!

Cảnh này càng khiến Tô Tín cảm nín không biết nói gì hơn.

Như ông chủ Lưu ở Túy Nguyệt lầu, dù là trang hoàng hay phục vụ, ông ta cũng đi theo phong cách mang vẻ thanh tao.

Còn ở Xuân Hương lầu lại là các chiêu trò cũ rích chán ngấy: Mụ tú bà cười chào kéo khách, các cô nương thì thi nhau ủa ra là loi đón khách, cũng chẳng trách đường đường là một bang chủ như Ngụy Phong cũng chơi đến hết sức.

- Bà đi chỗ khác đi, tự ta đi được.

Tô Tín ném thẳng cho tú bà này một đĩnh bạc, rồi ngay vào trước người.

Tú bà đón lấy nhìn qua rồi quay người đi ngay, khách hàng là thượng đế, đạo lý này bà ta cũng hiểu được.

Chỉ cần đưa tiền, đừng nói là đuổi bà ta đi, dù có bắt bà ta đi tiếp khách lại như xưa kia bà ta cũng vui lòng.

Ở lầu hai của Xuân Hương lầu, Tô Tín dùng nội lực tập trung vào tai mình, khả năng nghe bỗng tăng lên gấp bội, căn phòng vốn cách âm không tốt nên tiếng động âm thanh vang lên rõ ràng như đang ở bên tai Tô Tín vậy.

Loại bỏ đi những tạp âm kia, Tô Tín cảm chiếc quạt gấp đang ẩn giấu con dao găm, đi thẳng về hướng một căn phòng phía trong cùng.

Lúc này trong căn phòng đó, một thanh niên khoảng ba mươi tuổi đang ôm một cô nương, uống từng ngụm rượu giải sầu, mấy tên bang chủ Thanh Trúc bang vừa rót rượu vừa nhỏ nhẹ khuyên can an ủi.

Người này chính là bang chủ Ngụy Phong của Thanh Trúc bang hiện tại, đương nhiên giờ hắn sống chẳng được oai phong là bao.

Trong lòng Ngụy Phong vô cùng buồn phiền, tuy bản thân hắn đã trở thành bang chủ, nhưng lại sống không được bằng những ngày tháng xưa kia khi còn làm công tử con của bang chủ.

Ngụy Phong lúc đó đúng là uy phong lẫm liệt, có cha hắn chống lưng nên trên dưới Thanh Trúc bang có ai dám chọc giận hắn?

Trận đại chiến giữa Thanh Trúc bang và Phi Ưng bang lúc trước chính là vì Ngụy Phong hắn cùng con trai bang chủ Phi Ưng bang Sa Phi Ưng là Sa Nguyên Đông ghen ghét nhau ở thanh lâu, sau cùng đánh nhau gây ra.

Lúc đó Ngụy Phong hắn chẳng màng đó là Sa Nguyên Đông hay là con trai của Sa Phi Ưng, hắn vẫn quyết đánh không đôi ý!

Còn bây giờ thì sao? Bản thân bị Phi Ưng bang tát một cái nhưng cuối cùng lại chỉ có thể ngồi đây uống rượu giải sầu.

- Phát bực! Đừng để ta tìm được cơ hội, nếu không đợi ta nắm giữ được Thanh Trúc bang, việc đầu tiên ta làm chính là giải quyết hai tên khốn đó!

Những bang chủ bên cạnh vội rót rượu cho hắn, khuôn mặt cũng cười tăng bốc:

- Đúng thế, sớm muộn gì cũng sẽ cho hai tên rùa rút đầu đó biết sự lợi hại của bang chủ người!

“Kít” một tiếng, cánh cửa căn phòng bị đẩy ra, Tô Tín bước vào.

Ngụy Phong liền nhủ mày:

- Ai cho người vào đây? Mau rút ra cho ta! Còn biết phép tắc hay không?

- Người chính là Ngụy Phong?

Tô Tín nhẹ giọng hỏi, ánh mắt quét qua căn phòng một lượt.

Ngoài Ngụy Phong và cô gái thanh lâu đang ở trong lòng hắn, trong phòng chỉ còn có năm tên bang chúng, có điều chúng đều là một lũ phế vật nhãi nhép, không có ai là quá mạnh cả.

Hoặc Ngụy Phong cho rằng hắn đang ở địa bàn Thanh Trúc bang, nên sẽ chẳng có ai dám ra tay với hắn, vì vậy khi ra ngoài chơi chỉ dẫn theo mấy tên theo đuôi.

- To gan! Tên của bang chủ bọn ta là thứ người có thể tùy tiện gọi hay sao?

Một tên bang chúng liền đứng ra quát tháo.

Tô Tín không thèm để ý đến hắn, vừa tiến lên phía trước vừa nói:

- Hôm nay ta đến chỉ muốn nói với người một chuyện, kẻ phạm đến Phi Ưng bang ta, tội không thể tha!

Lúc chữ cuối cùng vừa thốt ra, chiếc quạt gấp trong tay Tô Tín cũng liền rách nát, để lộ con dao găm đâm về hướng Ngụy Phong!

- Có thích khách!

Năm tên bang chúng kinh sợ kêu lên một tiếng, nhưng chẳng có một ai xông ra ngăn cản Tô Tín, tất cả đều kêu la hãi hùng trốn ra đằng sau.

Sự hoảng sợ lướt qua trong ánh mắt của Ngụy Phong, nhưng thực ra hắn cũng là võ sĩ, hơn nữa nội lực tu luyện cũng không yếu hơn Tô Tín, cũng đã đủ thông được ba mươi sáu huyết vị, đạt đến hậu thiên sơ kỳ.

Nhưng đáng tiếc từ nhỏ đến lớn Ngụy Phong chẳng có kinh nghiệm chém giết sống chết lần nào, chuyện xảy ra đột ngột khiến hắn đã sớm quên đi chuyện bản thân hắn cũng biết võ công.

Tô Tín nhủ mày, cậu không ngờ rằng Ngụy Phong lại phế vật như vậy, bị dọa cho sợ đến nỗi chẳng biết đường trốn.

Cậu vốn không có ý định giết Ngụy Phong thật, nhưng nếu để lộ ý đồ quá rõ ràng, cũng sẽ dễ bị người khác nhìn thấu.

May mà tên Ngụy Phong này còn chưa ngốc cực độ.

Khi con dao đó găm đâm vào người, Ngụy Phong bỗng kéo cô nương thanh lâu đó đến trước người mình, muốn dùng nàng ta ra đỡ thay.

Tô Tín cố ý chệch đi một chút khiến con dao xuyên ra bờ vai cô nương thanh lâu đó đâm thẳng vào cánh tay của Ngụy Phong.

Một đòn không trúng nên Tô Tín liền lùi người lại, chưa đợi đến khi Ngụy Phong kịp phản ứng lại, cậu liền nhảy xuống dưới qua chiếc cửa sổ ở lầu hai.

- Bang chủ, người không sao chứ?

Nhìn thấy Tô Tín bỏ chạy, mấy tên theo đuôi mới đến gần hỏi han ân cần.

- Rút! Đám phế vật các người rút hết cho ta! Vừa rồi trốn đi đâu hết hả?

Ngụy Phong đẩy cô nương thanh lâu đã đỡ thay một đao cho hắn đang ở trong lòng sang một bên, bắt đầu quát mắng mấy tên bang chúng đó.

Bọn họ hổ thẹn cười nhăn nhó, không ai dám nói lại mà chỉ nghe Ngụy Phong trách mắng.

Tô Tín gây ra động tĩnh lớn như vậy, người của Thanh Trúc bang sớm đã bị kinh động đến, chưa đầy nửa khắc sau Mã Thanh Nguyên và Trần Hồng đã đến Xuân Hương lầu.

- Bang chủ, người xảy ra chuyện gì vậy?

Mã Thanh Nguyên giả vờ quan tâm hỏi.

- Xảy ra chuyện gì? Lão từ đây suốt chút nữa đã bị thích khách Phi Ưng bang lấy mạng đấy! Ngang nhiên đến tổng đường Thanh Trúc bang thích sát ta, Phi Ưng bang chúng sắp tát mặt ta sưng vù lên rồi đây, các người còn muốn nhìn nhìn hả?

Ngụy Phong nổi giận quát.

- Trong chuyện này có hiểu lầm gì chẳng?

Trần Hồng nói.

Thân hình ông ta nhỏ bé, tướng mạo nho nhã, không giống như võ sĩ mà giống với sư gia hơn.

Và thực tế trước kia ông ta chuyên bày mưu tính kế cho bang chủ của Thanh Trúc bang, chuyện chém giết đều giao cho Mã Thanh Nguyên làm.

Vì vậy khi nghe chuyện này, phản ứng đầu tiên của ông ta đó là có người hăm hại, dù sao trước nay Phi Ứng bang cũng rất biết kiềm chế, ông ta không tin rằng Phi Ứng bang bỗng nhiên muốn gây chuyện, phái người đi thích sát Ngụy Phong.

- Hiểu lầm? Chính miệng tên thích khách đó nói hắn là người của Phi Ứng bang, còn có hiểu lầm gì ở đây được chứ?

Ngụy Phong đỏ mặt trừng hai người:

- Nếu các người không đánh Phi Ứng bang, vậy ta đi! Cái ghế bang chủ này ta nhường cho các người đấy! Lão tử không làm nữa!

Trần Hồng vội kéo lấy cánh tay của Ngụy Phong:

- Bang chủ bớt giận, ta đâu nói không đánh, giờ ta đi phát lệnh khai chiến toàn diện với Phi Ứng bang, nhất định khiến bọn họ phải nói rõ chuyện này với chúng ta!

- Hừ!

Có được câu trả lời khiến Ngụy Phong hài lòng, hắn mới ôm cánh tay dẫn người rời đi.

Đợi đến khi Ngụy Phong đã dẫn người đi, sắc mặt Mã Thanh Nguyên bỗng chùng xuống:

- Trần Hồng, ông đang làm cái gì vậy? Giờ mà khai chiến, chẳng tốt chút nào với chúng ta cả!

Trần Hồng thờ dãi nói:

- Giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, không khai chiến thì có thể làm gì chứ? Đến bang chủ của mình cũng bị thích sát, nếu chúng ta còn nhẫn nhịn nữa, dù những đại đầu mục đó sẽ nghe chúng ta, nhưng bang chúng thuộc hạ cũng sẽ không nghe đâu.

- Chuyện này không giống như của Phi Ứng bang làm, ta cảm thấy có người đang muốn khiêu khích từ bên trong, thậm chí có khả năng là tên tiểu tử Ngụy Phong tự tìm người làm! Chính là để gây nên cuộc bang chiến, cơ hội tốt đoạt quyền của chúng ta.

- Tên tiểu tử này cũng mưu mô vậy sao?

Mã Thanh Nguyên không tin, ông ta nhìn Ngụy Phong trưởng thành từ bé, tên công tử bột này chỉ biết ham chơi chứ chẳng có đầu óc suy tính.

Trần Hồng cười thâm sâu:

- Con người ta bị dồn ép quá mức thì chuyện gì chẳng làm được? Có điều hắn muốn đoạt quyền chúng ta thì vẫn còn non kém lắm, chẳng phải hắn muốn đánh sao? Vậy ta để hắn đánh một trận thoải mái, đợi đến lúc thuộc hạ hắn chiến đấu chết hết cả, hắn sẽ phải ngoan ngoãn làm một con rối bang chủ mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tiến đánh thanh trúc bang

Trong tổng đường Phi Ứng bang, bang chủ Sa Phi Ứng và ba vị đường chủ nghe xong chuyện Ngụy Phong bị người thích sát xong đều sững sờ.

- Rốt cuộc là ai phái người đi chứ!?

Ánh mắt Sa Phi Ứng quét qua Đồng Thành Vũ và Trang Lê, rồi dừng lại ở chỗ Lâm Phục Hổ.

Trong ba người cũng chỉ còn ông ta có tính cách nóng nảy nhất, làm việc gì cũng không suy nghĩ đến đại cục.

Hơn nữa cũng chỉ có người ở chiến đường chỗ ông ta mới có đủ thực lực một mình đi đến Thanh Trúc bang thích sát Ngụy Phong.

- Oan ức quá mà bang chủ! Thực sự không phải người của ta đâu! Bọn thổ đế Thanh Trúc bang tuy làm ra chuyện quá đáng, nhưng ta vẫn biết phân biệt nặng nhẹ, sao có thể sai người đi báo thù vào lúc này chứ?

Lâm Phục Hồ mang về mặt oan ức nói.

Sa Phi Ứng nhìn hần một cái, không gắng hỏi nữa.

Lâm Phục Hồ là người lỗ mãng, không phải hạng có thể giấu được chuyện, hần nói không phải người hần sai khiến, thì có lẽ là không phải thật.

Trang Lê nói:

- Bang chủ, giờ truy xét việc do ai sai người đi cũng không ích gì, dù sao giờ Thanh Trúc bang cũng mất hết mặt mũi rồi, đến bang chủ còn suýt chút nữa bị chết trong tay thích khách, lần này dù thế nào thì cũng phải đánh một trận rồi.

Sa Phi Ứng gật đầu:

- Không sai, đúng là phải đánh một trận, nhưng nếu đã đánh thì chúng ta không thể chịu thua được, thông báo xuống bên dưới, toàn thể mọi người trong Phi Ứng bang chuẩn bị chiến đấu toàn diện, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công! Lần này chúng ta không thể thua được!

- Vâng, bang chủ!

Ba người gật đầu, quay người rời khỏi tổng đường.

Sau khi Đồng Thành Vũ trở về hình đường, liền gọi một bang chúng vào hỏi:

- Hai ngày trước ta bảo các ngươi theo sát Tô Tín, vậy hai ngày nay hần có động tĩnh gì không?

Tên bang chúng đó đáp:

- Tô Tín làm việc và nghỉ ngơi rất đều đặn, ngoài việc đi tuần tra Khoái Hoạt Lâm vào sáng và tối, thời gian còn lại hần đều ở nhà.

- Ngươi chắc chắn hôm nay hần không rời khỏi Khoái Hoạt Lâm chứ?

- Chắc chắn không có, chúng tiểu nhân nghe theo lời căn dặn của đường chủ người, đã sắp xếp tai mắt ở lối ra của Khoái Hoạt Lâm, chỉ cần Tô Tín đi ra sẽ có người bẩm báo ngay.

Đồng Thành Vũ xoa tay, bảo tên bang chúng đó lui ra, hần sờ cằm hoài nghi nói:

- Chẳng lẽ không phải hần làm thật?

Lúc này trong đường viện Khoái Hoạt Lâm, Tô Tín đã cởi bỏ y phục và mặt nạ ra mang đi đốt.

Xưa nay Tô Tín làm chuyện gì cũng thận trọng, thân phận này đã dùng qua một lần nên tốt nhất vẫn cứ hủy bỏ đi.

Hoàng Bính Thành gõ cửa đi vào, về mặt hưng phấn nói:

- Lão đại, trong bang đã phát ra thông báo, tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu, bất cứ lúc nào cũng đều có thể tiến đánh Thanh Trúc bang!

- Kế hoạch thành công, không uổng phí công sức của ta, chiến lợi phẩm tính thế nào?

- Vẫn là quy tắc cũ, ai đánh được địa bàn nào sẽ sở hữu địa bàn đó, mỗi tháng nộp lên tiền thuế là được.

Tô Tín gật đầu, quy tắc Phi Ứng bang cũng có điểm tốt, chiến công rõ ràng thì sẽ không có ai giành giật được.

Địa bàn là do ta đánh chiếm có được, nên nơi này là của ta, có điều tiền mà địa bàn kiếm được mỗi tháng, dù nhiều hay ít cũng phải giao nộp lên hai phần.

Thu nhập tiêu đầu mục có được sẽ giao nộp lên cho đại đầu mục hai phần, sau đó đại đầu mục sẽ giao nộp lên hai phần trong tổng thu nhập cho bang.

Tháng đầu tiên Tô Tín kiếm được mười tám vạn lượng từ Khoái Hoạt Lâm, cậu đã giao nộp cho Hồ tam gia gần một nửa, nhưng đó chỉ là vì muốn bịt miệng ông ta lại, thực ra thường thì không cần phải nộp nhiều như vậy.

- Đi thông báo cho Lý Hoại chuẩn bị hành động, tập hợp tất cả thuộc hạ lại, đêm nay chúng ta sẽ ra tay.

Tuy giờ hành động có thể chiếm được thời cơ, nhưng đáng tiếc là quy tắc không cho phép.

Ở đây là Thường Ninh phủ, thế nên dù các bang phái lớn gây chuyện hung dữ ra sao thì cũng vẫn là địa bàn của triều đình.

Vì vậy xưa nay Thường Ninh phủ đều có một quy tắc ngầm, các cuộc bang chiến quy mô lớn phải đợi đến lúc trời tối mới được tiến hành, đến lúc đó các của tiệm lớn đều đóng cửa hết cả, ai muốn đánh thế nào thì đánh.

Nếu có người dám không tuân thủ quy tắc, vậy thì sẽ đến lượt bỏ khoái nha môn dạy cho kẻ đó cách làm người.

Vào lúc chạng vạng, khi sắc trời đã dần chuyển tối, hơn hai trăm bang chúng thuộc hạ của Tô Tín đã tập hợp đầy đủ ở đường viện, tay cầm binh đao, đợi mệnh lệnh của Tô Tín.

Bọn họ đều đã biết tối nay cần đi đâu nên sắc mặt không khỏi hiện lên vẻ lo lắng, dù sao đa số người ở đây đều là lần đầu tham gia bang chiến.

Tô Tín tay cầm trọng kiếm, đứng trước mặt mọi người nói to rõ:

- Lúc trước ta đã từng nói qua với các ngươi rằng muốn giành được sự giàu có, vậy thì cần phải chiến đấu! Chém giết! Giờ cơ hội đã đến, chỉ còn xem các ngươi có nắm lấy được hay không mà thôi! Đêm nay tấn công Vĩnh Lạc phường, cứ giết được một mạng sẽ được thưởng mười lượng!

Tiền bạc động lòng người, Tô Tín không nói nhiều, chỉ dùng lời hứa nhưng đã khiến cho bang chúng đồ mất.

Với vật giá của Thường Ninh phủ, một lượng bạc nếu tiêu tiết kiệm cũng có thể sống được một tháng, giờ mỗi bang chúng đều có mười lượng tiền lương mỗi tháng, tuy có thể khiến bọn họ sống thoải mái hơn một chút, nhưng vẫn chưa thể đầy đủ!

Một mạng người mười lượng bạc, nếu đêm nay có thể giết được mười người, bọn họ sẽ có thể mua nhà lấy vợ ngay!

Khi Khoái Hoạt Lâm còn đang đèn đuốc sáng trưng thì Vĩnh Lạc phường phía đối diện đã tối đen một mảng, tất cả các cửa tiệm đều đã đóng cửa nghỉ ngơi, chỉ còn để lại chiếc đèn lồng trước cửa.

Ánh đèn tối mờ chiếu xuống con đường, sương đêm mù mịt nhìn rất quý dị, trường đao trong tay bang chúng của Thanh Trúc bang đang canh gác ở lối vào con đường dài cũng sáng lên sắc nhọn.

Thường Ninh phủ có bốn mươi chín phường và Thanh Trúc bang chiếm ba phường trong số đó.

Ngoài Trường Lạc phường nằm sát Vĩnh Lạc phường còn có Thuận Ý phường đã thuộc về Hồ tam gia.

Vì vậy bang chúng của Vĩnh Lạc phường cũng chia làm hai nhóm người, một nhóm canh gác ở phía đầu Thuận Ý phường, còn một nhóm gác ở lối vào Khoái Hoạt Lâm.

Cả Vĩnh Lạc phường có đến hơn một nghìn năm trăm bang chúng Thanh Trúc bang, nhưng chỉ có một phần ba số này canh gác ở Khoái Hoạt Lâm, toàn bộ đều là người của vị Trần lão đại dưới trướng Ngụy Phong.

Có thể nói Trần lão đại này cũng là một đóa hoa lạ, lúc xảy ra bang chiến vẫn còn tỏ vẻ thông minh.

Hắn biết thuộc hạ Hồ tam gia cũng có đến gần cả nghìn người, không dễ gây chuyện, nhưng Trường Lạc phường có con đường dài Khoái Hoạt Lâm lại chỉ có một tiêu đầu mục với gần hai trăm người trấn thủ.

Có chút ít người như vậy hắn còn không thắng nổi sao? Vì vậy hắn liền xin bang chủ cho hắn đến chỗ này.

Mà Ngụy Phong cũng không ngốc, hắn cũng sợ Mã Thanh Nguyên và Trần Hồng biến người của hắn thành kẻ chết thay nên liền đồng ý với Trần lão đại.

- Lấy lại tinh thần hết cho ta! Diệt bọn thô để Phi Ưng bang, sáng ngày mai thưởng mỗi người một trăm quan tiền!

Trần Đáo cầm đao, đứng giữa đám đông hét lớn, cũng cổ vũ được chút sĩ khí.

Phía con đường đối diện, Tô Tín dẫn người từ từ đi qua, địch bên đó đông hơn gấp bội cậu, cậu chỉ vung kiếm lên hét lớn một tiếng:

- Giết!

Hai bang đối chiến tuy không như chiến tranh, nhưng ai ai cũng xông lên chém giết ở con đường nhỏ này, họ chỉ nghe theo câu nói: Oan gia ngõ hẹp, kẻ mạnh thắng!

Rõ ràng sĩ khí của thuộc hạ Tô Tín cao hơn nhiều so với Thanh Trúc bang, dù địch phía trước đông hơn gấp đôi phe mình nhưng không một ai lùi bước.

Lý Hoại cũng xông lên trước, nhưng lại bị Tô Tín ngăn lại:

- Khoan ra tay, trận chiến này mới là sự cọ xát thực sự của bọn họ, không thấy máu, không liều mạng, dù có học nội công và võ kỹ thì cũng là phế vật mà thôi.

Tranh giành sự sống, kinh nghiệm này còn hữu dụng hơn so với việc khổ luyện ở nhà, bởi sự thực cho thấy thực lực của Tô Tín trước và sau khi đi thích sát Đối Xung cách biệt rất lớn.

Trên đường lúc này bang chúng hai bang đã bắt đầu đánh giáp lá cà.

Vừa giao đầu thì ưu thế người đông thế mạnh của Thanh Trúc bang thể hiện rõ.

Cứ hai ba bang chúng bên địch lại vây đánh một người của Phi Ứng bang, khi trường đao trong tay chém mạnh xuống thì lúc này khuyết điểm của việc không có kinh nghiệm chém giết tranh giành sự sống được thể hiện rõ.

Phần đông bang chúng chân tay loạn quạng, thậm chí còn quên đi mình từng được học Đả Cầu Bổng Pháp, quên cả việc ba người cùng kết trận, trong chốc lát, phe bọn họ chết rất nhiều người!

- Lão đại, chúng ta lên thôi!

Hoàng Bỉnh Thành ở bên sót ruột nói.

- Đợi thêm chút nữa, nếu ải này còn không qua được, vậy ta bồi dưỡng bọn họ có tác dụng gì?

Tô Tín không hề có ý ra tay.

Hoàng Bỉnh Thành đã từng nói, những bang chúng này gặp được Tô Tín đúng là phúc từ kiếp trước bọn họ tu hành mà có được, nhưng Tô Tín lại nói, cũng có thể là tạo nghiệt.

Vậy những người sống sót chắc hẳn được xem là có phúc.

Còn nếu chết, có lẽ là họ trả nợ cho nghiệt đã tạo từ kiếp trước.

Tô Tín hao tâm tổn trí bồi dưỡng cho những thuộc hạ này, không phải vì cậu nhân từ nhường nào, mà là muốn để cho những thuộc hạ này tăng thể lực cho bản thân, cậu cần những người này trở thành con dao nhọn trong tay cậu.

Nếu bọn họ có thể tỏ rõ giá trị bản thân, vậy Tô Tín cũng sẽ không ngần ngại tốn thêm chút tiền, bỏ thêm chút tâm huyết.

Nhưng nếu bọn họ không có tiến bộ, vậy sẽ giống như Tô Tín nói vậy, cậu không nuôi thuộc hạ phế vật.

May mà những người này còn biết phấn đấu, sau phút hoảng loạn ban đầu, mọi người dần dần tìm được cảm giác, vài người bắt đầu kết trận bảo vệ mình, đồng thời cũng bắt đầu phản công.

Luận về tố chất cá nhân, hiển nhiên những bang chúng được tu luyện nội công và Đả Cầu Bổng Pháp của Tô Tín mạnh hơn nhiều, một khi đứng vững, phe Thanh Trúc bang liền bắt đầu hoảng loạn.

Tuy phe Thanh Trúc bang có hơn năm trăm bang chúng, nhưng trong số đó chỉ có một vài người biết đánh đấm ra trò một chút.

Khi đánh thuận lợi thì dũng mãnh vô cùng, nhưng một khi gặp phải trở ngại thì thể lực lập tức giảm sút.

Trần lão đại thực nghĩ không ra, đối phương chỉ là một tiểu đầu mục của Khoái Hoạt Lâm mà thôi, làm sao bồi dưỡng ra được những thuộc hạ thậm chí được gọi là cấp tinh anh như vậy được?

Nhìn phe mình chỉ mới chết đi mười người nhưng thế dường như sắp tan tác, Trần lão đại nghiêng răng, rút đao ở hông xông lên trước.

Nhìn thấy Trần lão đại ra tay, Tô Tín nói:

- Lý Hoại! Mở đường cho ta!

Hai đoạn kiếm trong tay Lý Hoại rít lên, lao thẳng vào đám đông, đoạn kiếm bay qua bay lại, chốc lại đã cắt đứt cổ họng nhiều bang chúng, những người đứng trước bị dọa cho sợ hãi lập tức tránh ra để lại một lối đi.

Tô Tín theo sát đằng sau, trọng kiếm trong tay chém thẳng về hướng Trần lão đại!

Tiếng gió rầm rít thổi đến, đao của Trần lão đại đỡ về trước, hấn bỗng cảm nhận được cổ sức mạnh truyền đến, cả người tê lên lùi về sau ba bốn bước mới dừng lại được.

Nhìn lại thanh đao trong tay, bên trên đã bị mẻ một vết bằng ngón tay cái!

- Sức mạnh hấn sao có thể ghê gớm như vậy!

Trần lão đại thầm khổ não, không ngờ một tiểu tử nhìn có vẻ hỉ mũi chưa sạch lại có sức mạnh lớn đến như vậy!

Một kiếm đánh vắng Trần lão đại xong, Tô Tín không hề dừng lại mà cầm kiếm lao lên tiếp, lần nữa chém vào Trần lão đại.

Khi Đại Tu Di Kiếm Pháp được thi triển ra, Trần lão đại bỗng cảm thấy bản thân như đang đối diện với một ngọn núi to lớn, nặng nề khó so bì, sức lớn

thế mạnh!

Mỗi kiếm chém ra đều mang theo sức mạnh khôn cùng, khiến khí huyết hân chấn động sôi trào.

Tuy hân muốn phản kích nhưng trọng kiếm của Tô Tín múa lên hoàn toàn kín kẽ, không cho hân bất cứ cơ hội nào, dường như đó là một cái lưới lớn, dần dần nhốt hân vào trong vậy!

Ý nghĩa của Đại Tu Di Kiếm Pháp đó là giới tử nạp Tu Di, dùng trên khắc dưới, lấy yếu thắng mạnh, có ưu thế về mặt phòng thủ.

Nhưng thực lực Trần lão đại quá yếu, Tô Tín đoán chừng hân chưa đủ thông được đến mười huyết vị.

Giờ lại chẳng phải là giới tử nạp Tu Di mà đã thành Tu Di nạp giới tử rồi!

Kiểm ảnh của trọng kiếm vùng bốn phương tám hướng, kín không khe hở, trực tiếp khóa Trần lão đại ở bên trong!

Lúc này Trần lão đại mới nhớ lại, hình như đây chính là tiểu tử đã thích sát Đới Xung vào tháng trước!

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần lão đại đã không còn ý nghĩ muốn chiến đấu nữa, nên hân trực tiếp ném đao về phía Tô Tín rồi quay người bỏ chạy.

Nhưng chưa đợi đến khi hân quay hân người thì một tia hàn quang đã quét qua trước mắt hân, đâm vào trong cổ họng hân!

Thanh kiếm mảnh trong tay trái Tô Tín đã từ từ được rút ra từ cổ họng Trần lão đại, cậu nhìn về không cam lòng dần tan biến trong ánh mắt hân.

Hân thực sự không cam lòng bởi vì đến lúc chết, hân vẫn không biết được Tô Tín làm thế nào để đâm ra đường kiếm này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cường địch la chấn

Sau khi Trần lão đại bị một kiếm giết chết, Thanh Trúc bang liền bắt đầu tan tác.

Vì chẳng phải làm lính đánh trận, lão đại phe mình đã bị người ta dùng một kiếm giết chết rồi thì bản thân còn đánh đấm cái gì nữa chứ?

Người của Thanh Trúc bang bỏ chạy, Tô Tín cũng không sai người đuổi theo mà sắp xếp người đi tiếp quản địa bàn mình đã đánh chiếm được.

Ở Vĩnh Lạc phường, địa bàn của Trần lão đại tuy không lớn nhưng cũng chiếm đến một phần ba ở đó.

Tô Tín lấy một chiếc khăn ra lau máu rồi gọi Hoàng Bính Thành lại hỏi:

- Người phe ta đã chết và bị thương thế nào?
- Hơn năm mươi huynh đệ đều bị thương, nhưng chỉ là vết thương bên ngoài, ngoài ra còn có tám huynh đệ đã chết.

Hoàng Bính Thành dè dặt đáp.

Nói thật ra thì giờ hân cũng có chút sợ hãi vị lão đại này.

Lúc này vì tôi luyện những thuộc hạ đó, Tô Tín quyết tâm không ra tay, nếu cậu ra tay sớm một chút thì cũng chẳng bị thương và chết nhiều người như vậy.

Tô Tín nói với Hoàng Bính Thành:

- Lão Hoàng, ngươi sợ ta à?
- Không có, không có!

Hoàng Bính Thành vội vàng lắc đầu.

Tô Tín vỗ vai hân nói:

- Lão Hoàng, ngươi cần nhớ một điều rằng, dùng binh không được nhân từ, nếu ta cứ đứng che chắn mãi trước mặt bọn họ, thì cả đời này họ cũng không trưởng thành lên được, vậy ta bồi dưỡng bọn họ có tác dụng gì chứ?

- Nhưng lão Hoàng người yên tâm, người là người đầu tiên đứng về phía ta, nên chỉ cần người không phản bội thì ta cũng sẽ không bạc đãi người.

Hoàng Bính Thành vội thề:

- Ta đối với lão đại người một lòng trung thành, nếu không có người thì ta đâu được uy phong như bây giờ?

- Được rồi lão Hoàng, đừng nhảy cảm như vậy. Người tìm người tính chiến công tối hôm nay, sáng ngày mai sẽ phát thưởng.

Tô Tín vỗ vai Hoàng Bính Thành rồi quay người rời đi.

Cách làm hôm nay của cậu, nếu trong lòng Hoàng Bính Thành không nghĩ gì mới là điều đáng lạ, việc hấn sớ có lẽ cũng là chuyện tốt đối với Hoàng Bính Thành hẳn.

Con người cần biết kính sợ, nếu không một khi bị dục vọng che mờ mắt, nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó.

Tô Tín vẫn hài lòng với Hoàng Bính Thành, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ giao cho hắn làm, hắn đều có thể làm được ổn thỏa đâu vào đấy, xông pha đánh đâm tuy hấn vô dụng thật, nhưng chuyện hậu cần không qua được hắn.

Vì vậy lúc này hiện thực một chút cũng có thể tránh được chuyện xấu sau này.

Chỉ khí vương bá rung động, bốn phương bá lạy làm Long Ngạo Thiên, nhưng Tô Tín không cho rằng bản thân lợi hại đến mức như vậy.

Duy trì mối quan hệ giữa bản thân và thuộc hạ chỉ cần hai điều là đủ, một là cho bọn họ đủ lợi ích, hai là khiến bọn họ biết kính sợ.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tín đích thân dẫn người khiêng lương ra, rồi đưa bạc đến tận tay bang chúng thuộc hạ.

- Tô Tín ta làm việc gì cũng nói một là một, hai là hai. Chút bạc ngày hôm nay chỉ là món khai vị mà thôi! Đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường còn có rất nhiều bạc đang đợi các người!

Những bang chúng bên dưới mắt đỏ lên vì bạc trắng sáng chói, nỗi buồn thương vì tám huynh đệ đã mất cũng bị làm cho mờ nhạt đi.

Ôm lấy bạc, trong lòng bọn họ chỉ còn một câu: Dùng cái mạng này của mình để cược lại sự phú quý!

Bang chiến giữa hai bang lớn Thanh Trúc bang và Phi Ưng bang tất nhiên sẽ không kết thúc chỉ sau một ngày như vậy, tối hôm sau, Tô Tín dẫn người bắt đầu từng bước xâm chiếm Vĩnh Lạc phường.

Bị thương hơn năm mươi người, trừ thêm những người bị thương nặng, giờ thuộc hạ chiến đấu của Tô Tín chỉ còn hơn một trăm sáu mươi người, trừ thêm người trấn thủ địa bàn đã chiếm được thì số lượng lại càng thua thế hơn.

Thế là Tô Tín sai Hoàng Bính Thành tiếp tục chiêu mộ người ở Trường Lạc phường, lúc này cậu dùng sách lược an toàn hơn đó là từng bước xâm chiếm, dù sao bang chiến cũng không đánh xong được dễ dàng như vậy, mà điều cậu có lại là thời gian.

Bởi vì nguyên nhân của bang chiến đó là dù cậu có chiêu mộ thêm người thì Hồ tam gia cũng không nói gì được.

Huống hồ ngày đầu đã giết được một đại đầu mục của Thanh Trúc bang, chiếm được một phần ba địa bàn Vĩnh Lạc phường, một thân công lao như vậy, Tô Tín có chiêu mộ thêm mấy huynh đệ thì có là sao?

Những trận đấu tiếp theo Tô Tín cũng không tham gia, chỉ cần đối phương không có cao thủ xuất chiến thì Tô Tín cũng không ra tay.

Thuộc hạ của cậu đã từng giành giật sự sống, tất cả đều đã được thấy máu, kinh nghiệm chiến đấu đã được tăng gấp bội, một chọi ba cũng không hề giảm đi sức mạnh.

Chiến đấu suốt hai đêm liền, cả Vĩnh Lạc phường đã bị Tô Tín chiếm gần một nửa.

Có điều đến đêm thứ ba, sự việc lại có chút thay đổi.

Ở giữa con đường lớn, một đại hán trung niên trên mặt có vết sẹo tay cầm một cây thiết thương ngạo nghễ đứng đó.

Đằng sau hắn chỉ chít bang chúng của Thanh Trúc bang, nhìn qua cũng chừng hơn bảy tám trăm người.

Hoàng Bính Thành sững sờ:

- Là đại đầu mục La Chấn của Thanh Trúc bang, có điều giờ này đáng ra hắn phải ở chỗ Thuận Ý phường canh phòng Hồ tam gia chứ.

- Bảy tám trăm người này là thuộc hạ của hắn, giờ hắn dẫn hết qua chỗ chúng ta mà không phòng bị Hồ tam gia, vậy hắn không cần nửa cái Vĩnh Lạc phường này nữa sao?

Tô Tín thở dài nói:

- Chúng ta bị chơi xỏ, bị vị nghĩa phụ của ta chơi khăm rồi.

- Hai ngày qua vị nghĩa phụ này của ta không công đánh Vĩnh Lạc phò, ý của ông ta rõ ràng là muốn bức ép La Chấn đến chỗ ta.

Cũng trách Tô Tín lơ là, cậu chỉ chú ý đến việc đánh thắng bên mình mà lại không bảo Hoàng Bính Thành đi dò la tình hình phía Hồ tam gia.

Bang chiến lần này dường như tất cả mọi người đều ra tay, Hồ tam gia là một trong những đại đầu mục, một binh một tốt cũng không có động tĩnh hẳn là không bình thường.

Nếu sớm biết tin này, chắc chắn Tô Tín sẽ có phòng bị.

Trong hai ngày này, ý của Hồ tam gia có lẽ La Chấn cũng hiểu được.

Nếu hẳn còn không ra tay, thì chỉ còn cách đợi Tô Tín từng bước chiếm đoạt Vĩnh Lạc phò, sau cùng Hồ tam gia và Tô Tín dùng thế gọng kìm ép sát nuốt gọn cả Vĩnh Lạc phò.

Vì vậy La Chấn chỉ có thể chọn đánh Tô Tín, vậy thì dù mất đi một nửa Vĩnh Lạc phò, hẳn vẫn còn có thể đoạt lại một nửa đã bị chiếm từ trong tay Tô Tín.

- Lão đại, không ổn thì chúng ta rút thôi, nghe nói trước kia La Chấn này từng làm tiêu sư ở ngoài, võ công hẳn không hề yếu chút nào, danh tiếng của hẳn đứng hàng đầu Thanh Trúc bang, thậm chí còn lớn hơn cả Đối Xung!

Hoàng Bính Thành nói.

Tô Tín không nói gì, La Chấn phía đối diện thì nói lớn:

- Tiểu tử thôi Phi Ưng bang, có gan thì ra đây đánh một trận? Thuộc hạ ta nhiều, thực lực thuộc hạ ngươi cũng không yếu kém, đánh nhau cũng không có lợi lộc gì, chỉ bằng hai ta quyết đấu phân thắng bại, ngươi dám chứ?

Tô Tín cười, kéo trọng kiếm bước ra.

La Chấn cười ha ha nói:

- Tiểu tử ngươi cũng không tồi, mạnh hơn so với tên nghĩa phụ rùa rụt cổ của ngươi đấy, Hồ Tam Nhi năm đó cũng ác liệt lắm, đáng tiếc là tuổi đã già nên yếu đuối rồi!

- Đánh thế nào? Quyết sống chết hay phân thắng bại?

Tô Tín hỏi.

La Chấn xua tay:

- Đương nhiên là phân thắng bại rồi, lão tử ta chẳng phải là nô tài của Thanh Trúc bang, dựa vào gì mà sống chết vì bọn họ chứ?

- Những huynh đệ sau lưng ta tin vào ta nên mới theo cùng, lão tử sẽ không vì tên tiểu tử thôi Ngụy Phong mà đi liều mạng với người khác.

Khóe miệng Tô Tín hiện ý cười, La Chấn này đúng là rất thú vị.

Ngày đầu tiên Tô Tín vì muốn tôi luyện khả năng đánh giết của thuộc hạ nên cố ý không ra tay để bọn họ bị thương thậm chí là mất mạng.

Còn người này lại có thể vì thuộc hạ của hắn mà đi quyết đấu phân cao thấp với người yếu thế hơn, chuyện này đúng là hai thái cực.

Thực ra nếu giờ La Chấn hạ lệnh tấn công, hơn một trăm thuộc hạ của Tô Tín cũng sẽ không chống đỡ nổi, tuy thực lực bọn họ khá hơn ngày đầu rất nhiều, nhưng La Chấn có quá nhiều người, hơn nữa còn có La Chấn hẳn là cao thủ.

- Vậy được, đánh thế đi.

Tô Tín nắm trọng kiếm về trước người, nhanh chân chém về hướng La Chấn!

Còn La Chấn thì nắm thanh thiết thương nhảy lên, cảm giác khí thế bản thân như sóng trào, hung hãn mà ập đến.

Cây thiết thương cao bằng người như rồng lượn trên biển lao đến, tốc độ nhanh kỳ lạ.

Tô Tín né sang một bên, nhưng thiết thương liền đổi từ đâm sang quét, mạnh mẽ đập về phía Tô Tín!

Tô Tín bước lùi nâng kiếm chém ra ba đường để chống đỡ, vậy nên mới giảm được sức mạnh cây thiết thương xuống, nhưng người cậu lại bị đánh lùi ba

bước.

- Hậu thiên sơ kỳ!

Tô Tín nheo mắt, đối phương cũng là võ sĩ hậu thiên sơ kỳ như cậu, chắc chắn cũng đã thông được ba mươi sáu huyết vị trở lên.

Giờ Tô Tín đã đã thông được bốn mươi bảy huyết vị, nhưng thấy sức mạnh lại thua đối phương một bậc.

Vậy nên số huyết vị mà La Chấn đã thông chắc chắn phải hơn cậu.

- Ngươi cũng là hậu thiên sơ kỳ thôi, chà chà, giờ thanh niên trẻ tuổi cũng lợi hại quá, lúc ta bằng tuổi ngươi vẫn còn đang cảm thương chọc ngựa thôi.

Miệng La Chấn cảm thán, thiết thương trong tay không có chút muốn dừng lại mà vẫn cứ đâm, chọc, chém, quét, khí thế vô song, đánh cho Tô Tín từng bước rút lui.

Ở trong đám đông phía sau, Hoàng Bính Thành hỏi Lý Hoại:

- Sao ta cảm thấy lão đại hình như đang ở thế hạ phong nhỉ?

Lý Hoại nói nhạt:

- Không phải ngươi cảm thấy, mà lão đại giờ đúng là đang ở thế hạ phong.

- Hà! Lão La Chấn này cũng sắp năm mươi tuổi rồi mà? Còn mạnh thế sao?

- Không phải La Chấn mạnh, mà là binh khí của hắn có lợi thế hơn, cứ dài hơn một tấc sẽ mạnh hơn một tấc vậy!

Đúng như lời Lý Hoại nói vậy, khi đối chiến với La Chấn, đúng là binh khí hắn đã khắc chế Tô Tín.

Trường thương chia làm hai loại, một loại là trường thương gỗ, và loại kia là thiết thương sức mạnh to lớn.

La Chấn dùng loại sau, trọng lượng cây thiết thương đó nặng tương đương với lõi cổ ung kim chùy của Đới Xung.

Cộng thêm nội lực của La Chấn mạnh hơn Đới Xung rất nhiều, một thương này đập xuống, chắc chắn Tô Tín không dễ chịu gì.

Mà khi nói dài hơn một tấc mạnh hơn một tấc thì cũng có nghĩa là ngắn hơn một tấc nguy hơn một tấc.

Lợi thế về khoảng cách được La Chấn phát huy vô cùng tinh tế, cây thiết thương nặng trĩu được hắn múa lên như sóng gợn vô tận, khiến Tô Tín chẳng thể nào tiến sát hắn trong vòng ba bước được.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vĩnh lạc phường thuộc về ngươi

Thực lực của La Chấn mạnh hơn so với Tô Tín nghĩ.

Tô Tín đoán rằng ít nhất ông ta cũng đã đã thông được bảy mươi hai huyết vị, đã sắp đột phá được hậu thiên trung kỳ!

- Tiểu tử, chẳng trách mà Đới Xung chết trong tay của ngươi, hắn chết quả không hề oan uổng.

Trong ánh mắt La Chấn hiện lên vẻ tán thưởng.

Tuy giờ ông ta đang áp chế Tô Tín, nhưng Tô Tín phòng thủ kín kẽ vô cùng, chỉ là tư thế có chút hạ phong mà thôi.

Cộng thêm tuổi đời hiện tại của Tô Tín, La Chấn chẳng có chút cảm giác tự hào nào.

Số năm luyện võ của ông ta còn lớn hơn tuổi đời của Tô Tín, thế mà ông ta phải dùng trọn cả mấy mươi năm công phu để đối phó với Tô Tín, đây chẳng phải là chuyện về vang gì.

Chiến đấu đến lúc này, trong lòng của La Chấn đã được khơi gợi dậy chiến ý, ông ta hét lớn một tiếng, cây thiết thương trong tay đâm ra, đầu thương chọc đến năm lần trong phạm vi nhỏ, giống như một con giao long xuất hải, hướng về phía Tô Tín!

- Chiều tiềm long xuất hải của Lục Hợp Tỏa Hồn Thương!

Tiếng kim loại “leng keng” truyền đến, Tô Tín lùi lại liên tiếp, hai tay đã tê lên.

Đây là lần đầu cậu thấy có người lại luyện được thương thuật đến cảnh giới này.

Theo Tô Tín cảm nhận, nếu dựa theo cấp sao của hệ thống để đánh giá thì cấp thương pháp của La Chấn cũng chỉ được một sao mà thôi, thậm chí còn không cao cấp bằng Đại Tu Di Kiếm Pháp của cậu.

Nhưng La Chấn thực sự đã luyện thương pháp đến mức cao siêu, độ thuần thực đã sắp đạt mức một trăm phần trăm.

Từ trước tới nay Tô Tín hơi lo là đối với thứ gọi là độ thuần thực này, nhưng hôm nay cậu đã thấy được sự đáng sợ của độ thuần thực đạt đến mức một trăm phần trăm.

Nếu không kể đến sự chênh lệch nội lực giữa hai bên, Lục Hợp Tỏa Hồn Thương cấp một sao lại hoàn toàn có thể áp chế được Đại Tu Di Kiếm Pháp một sao rưỡi của Tô Tín.

Giờ thì Tô Tín đã biết được vì sao hệ thống lại có mục chọn vật phẩm tiêu hao một lần.

Võ kỹ có độ thuần thực đạt đến mức một trăm phần trăm so với võ kỹ chỉ có 5% độ thực luyện, rõ ràng là khác nhau một trời một vực.

- Cừu Thiên Lôi Lạc!

La Chấn hét lớn nhảy lên, tay cầm thiết thương như sấm sét, đập xuống mặt đất.

Tô Tín lách người tránh đi, mũi thương sắt cứng đâm vào nền gạch trên mặt đất, miếng đá dày năm tấc liền vỡ nát!

- Cơ hội!

Tô Tín trực tiếp ném trọng kiếm về phía La Chấn, tay cậu cầm kiếm mảnh ở thất lung, thuận theo đường đi của trường thương lao về phía La Chấn.

Nghiêng đầu tránh đi trọng kiếm, La Chấn một tay cầm thương liền rút người lùi về sau.

Dài một tấc mạnh một tấc, ngắn một tấc hiểm một tấc, dùng binh khí dài thường sợ nhất là bị địch tiến gần mình.

Trường thương rung lên liên tục, nhưng sức mạnh Tô Tín như đã được khám vào xương cốt vậy, cậu mặc nhiên dán sát người theo đường cây trường thương để tiến sát La Chấn, ép ông ta chỉ còn cách thu trường thương về, đặt ngang trước mặt.

Lúc này đến Hoàng Bính Thành cũng có thể nhìn ra được, La Chấn đã đi sai một nước cờ.

Ưu thế của binh khí dài là khoảng cách, giờ La Chấn đặt nó nằm ngang trước người để phòng ngự, không những cây thiết thương cao bằng người này sẽ không thi triển được, mà đến ưu thế về khoảng cách cũng chẳng còn chút nào nữa, nên múa ngang thiết thương chính là điều ngu xuẩn vô cùng!

Nhưng bọn họ không phải là người trong cuộc, làm sao biết được áp lực mà La Chấn phải chịu lúc này?

Khoái kiếm Kinh Vô Mệnh chính là kiếm dùng để giết người, một kiếm đoạt mạng, một chiêu không chế địch.

Kiếm của Tô Tín lao đến nhưng không đâm vào, cổ sát ý và sự uy hiếp mạnh mẽ đó khiến La Chấn giật mình, dường như thanh kiếm đó của Tô Tín có thể đâm ra bất cứ lúc nào.

Nếu Tô Tín trực tiếp ra tay, ông ta sẽ không căng thẳng đến như vậy, nhưng đằng này Tô Tín cứ giấu thanh kiếm đó trong tay, đây mới là điều khó chịu.

Kiếm chưa xuất khỏi vỏ, mới là kiếm mạnh nhất!

La Chấn không chịu nổi áp lực như vậy nên chỉ có lựa chọn tốt nhất đó là đặt thương ngang lại để phòng thủ.

Hai bên đối nhau thế công-thủ, Tô Tín không hề chán chừ mà trong nháy mắt, La Chấn đã cảm thấy một tia sắc nhọn lọt vào mắt, kiếm tay trái của Tô Tín đã đổi góc độ một cách bất ngờ đâm thẳng hướng vào ngực ông ta!

La Chấn rút thương lùi về sau, đôi cầm vào phần giữa thiết thương, trực tiếp hướng về phía trước quét qua, nếu bị đánh trúng đòn này, với sức mạnh to lớn của thiết thương, đầu Tô Tín sẽ bị đập nát!

Hoàng Bính Thành hét lên kinh hãi, Lý Hoại lại thở dài một hơi nói:

- Lão đại thắng rồi.

- Há?

Hoàng Bính Thành quay đầu ngạc nhiên nhìn Lý Hoại.

Mà lúc này ở chỗ đó, ngay khi Hoàng Bính Thành quay đầu lại thì thắng bại đã phân.

Thương của La Chấn cuối cùng không đánh vào đầu Tô Tín, và kiếm của Tô Tín cũng không đâm vào ngực Tô Tín.

Vào phút cuối, La Chấn trực tiếp cong người lại một cách mạnh mẽ, nhưng chỉ là kiếm mảnh của Tô Tín vạch rách y phục của ông ta mà thôi.

La Chấn nhìn thấy vết áo trước ngực mình bị vạch rách liền cười khổ nói:

- Ta nói tiểu tử nhà ngươi ấy, chẳng lẽ ngươi không biết tránh hay sao? Ta đã nói là chỉ phân thắng bại, tại sao ngươi lại muốn phân sinh tử?
- Vừa rồi nếu ta không tránh, kết quả cuối cùng chi e là ngươi đã đập đầu rồi, và ngươi cũng đã một kiếm lấy mạng ta.

Tô Tín lắc đầu:

- Không đúng, ông nói sai rồi, kiếm của ta nhanh hơn thương của ông.

La Chấn cười khổ lắc đầu:

- Được rồi, ngươi đã thắng, Vĩnh Lạc phường này thuộc về ngươi.

Nói xong, La Chấn vác trường thương dẫn huynh đệ dứt khoát quay người rời đi, nhưng lúc quay người hẳn cũng lăm bằm:

- Giờ ngươi trẻ tuổi đều mạnh mẽ như vậy sao? Lợi hại quá.
- Lão đại uy vô!

Hoàng Bính Thành vui mừng hết lớn một câu, những bang chúng khác cũng phấn khích hò hét theo.

Hai tướng đấu nhau phân thắng bại, trước kia chuyện như vậy bọn họ chỉ từng thấy qua ở trong bình thư, chưa từng thấy ở ngoài đời thực.

Hơn nữa đối với những người bước đầu tiếp xúc với võ học như bọn họ, trận đấu giữa Tô Tín và La Chấn rõ ràng quá đặc sắc.

Sau một hồi hò hét, Hoàng Bính Thành đi đến cạnh Tô Tín, thắc mắc hỏi:

- Lão đại, ông ta đi thật rồi sao? Thuộc hạ của ông ta có đến tận sáu bảy trăm người, hoàn toàn có thể nuốt gọn chúng ta, chỉ thua trận đấu này mà đi thật sao? Trong này có cạm bẫy gì chăng?
- Không cần lo lắng, mục đích của La Chấn rất đơn giản, chính là không muốn đánh nhau vô bổ mà thôi, giờ thuộc hạ của ta chỉ có hơn một trăm người, nhưng La Chấn muốn đánh bại chúng ta cũng sẽ phải bên què bên bị thương.
- Ông ta là một người rất đơn giản, cũng là một người suy nghĩ rất lý tưởng, vì vậy ông ta chỉ làm được đến ngang đại đầu mục, nếu không với thực lực của ông ta, thậm chí đã có thể đi giành lấy một chức phó bang chủ thứ ba của Thanh Trúc bang rồi.

Tô Tín rất không đồng tình với suy nghĩ này của La Chấn, ông ta xem thuộc hạ mình như huynh đệ, chuyện gì cũng chống đỡ cho bọn họ, nhưng sau cùng chỉ có thể bồi dưỡng ra một đám phế vật.

Nếu La Chấn chết, đảm bảo rằng đám thuộc hạ của ông ta sẽ liền như cây đổ chim chóc bay tán loạn, sống còn thì thảm hơn trước rất nhiều.

Huống hồ ông ta làm như vậy chứng tỏ việc kết bè kết phái trong Thanh Trúc bang, lão bang chủ của Thanh Trúc bang sẽ đề bạt ông ta lên mới lạ.

Với tính cách của La Chấn, cả đời này cũng chỉ có thể làm một đại đầu mục mà thôi, hơn nữa đây là dưới tiền đề thực lực ông ta không tồi và không có lòng phản bội.

- Lão Hoàng, sai người đi tiếp quản Vĩnh Lạc phường, ta về nghỉ ngơi trước.

Tô Tín ném thanh kiếm mảnh trong tay cho Hoàng Bính Thành nói.

Lúc này vì bị cây thiết thương va chạm mạnh nên hai tay Tô Tín sớm đã tê rần, thậm chí gan bàn tay đã có vết nứt, giờ kết thúc chiến đấu rồi nên đến sức cầm kiếm cậu cũng không có nữa.

- Lão đại giao cho ta thì cứ yên tâm đi.

Hoàng Bính Thành vỗ ngực bảo đảm, đồng thời bảo Lý Hoại đưa Tô Tín về.

Giờ là thời khắc then chốt của bang chiến, ngộ nhỡ ở đâu đó nhảy ra một tên thích khách Thanh Trúc bang, với trạng thái hiện giờ của Tô Tín e là rất nguy hiểm.

Tuy tỉ lệ này rất thấp, nhưng cũng không thể không đề phòng.

Sau khi trở về nhà, nhìn thấy Hình Nhi đã ngủ nên Tô Tín cũng không đánh thức cô bé mà đi ra hiên nhà ngủ một đêm.

Trận đấu hôm nay không chỉ mang lại kinh nghiệm chiến đấu cho Tô Tín mà còn đã thông được thêm một huyết vị cho cậu nữa.

- Lúc chiến đấu khí huyết lưu thông nhanh hơn, nội lực di chuyển dày hơn, ở bậc hậu thiên này, chiến đấu ở mức độ mạnh mẽ cao thậm chí còn đột phá được nhanh hơn cả khổ hành tu luyện.

Giờ thì Tô Tín đã biết vì sao Hồ tam gia đã đạt bậc hậu thiên sơ kỳ mà vẫn không thể đột phá được.

Ngoài lý do hiển nhiên về tư chất, còn có một lý do đó đó là ông ta nhiều năm sống trong nhung lụa, lâu ngày không động thủ với ai, nếu chỉ khổ hành tu luyện thì tiến độ rất chậm.

Sáng sớm hôm sau, khi Tô Tín còn đang ngủ thì nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập “rầm rầm rầm”, còn loáng thoáng nghe được tiếng của Hoàng Bính Thành.

Tô Tín nhìn sắc trời, lúc này chỉ mới tờ mờ sáng mà thôi, nếu không có chuyện lớn, chắc chắn Hoàng Bính Thành sẽ không đánh thức cậu dậy.

Mặc y phục vào mở cửa ra thì liền thấy Hoàng Bính Thành mang theo đôi mắt gấu trúc, nhìn thấy Tô Tín đi ra liền vội vàng nói:

- Lão đại, xảy ra chuyện rồi! Người của chúng ta đánh nhau với người của Đường Thái Hòa rồi!

Tô Tín nhíu mày hỏi:

- Rốt cuộc chuyện thế nào? Người cứ từ từ nói, còn Đường Thái Hòa đó là ai nữa?

Hoàng Bính Thành thở hổn hển, rồi mới từ từ kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Đường Thái Hòa chính là tiểu đầu mục dưới trướng của Hồ tam gia, được coi là người mà Hồ tam gia coi trọng, thuộc hạ của hắn có hơn hai trăm người.

Sau khi Tô Tín rời đi, Hoàng Bính Thành và bang chúng thuộc hạ cậu tản ra đi tiếp quản địa bàn Vĩnh Lạc phường.

Một vài bang chúng muốn đến tiếp quản địa bàn gần phía Thuận Ý phường, nhưng lại phát hiện phần địa bàn đó đã bị Đường Thái Hòa dẫn theo người chiếm lấy.

Địa bàn mà lão đại của họ phải liều mạng đấu với La Chấn để có được, chúng chỉ đứng phui mông nhìn cũng đòi chiếm đoạt, trong thiên hạ có chuyện dễ dàng như vậy sao?

Mấy bang chúng đó liền tiến đến nói đạo lý, không ngờ bị Đường Thái Hòa đánh một trận rồi giam lại luôn.

Sau khi Hoàng Bính Thành nghe được tin, không dám nói với Lý Hoại vì sợ tính khí hắn nóng nảy lại đi giết người, nên mới dẫn người đi tìm Tô Tín.

Một Đường Thái Hòa không là gì cả, nhưng sau lưng hắn là Hồ tam gia, chuyện này không khỏi khiến hắn phải thận trọng.

Sau khi nghe Hoàng Bính Thành thuật lại mọi chuyện xong, khoe miệng Tô Tín hiện lên nụ cười nhạt.

Đây đúng là xem Tô Tín ta như bùn đất, bọn chó mèo cũng dám giẫm lên trên.

- Lão Hoàng, chưa cần lo chuyện phần địa bàn đó, gọi mọi người tập trung lại hết cho ta. Ta muốn xem thử, tên tiểu đầu mục mà người nghĩa phụ đó của ta xem trọng rốt cuộc là nhân vật lợi hại thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cho hỏi, là ai cho người tự tin và dũng cảm

Sáng sớm, mặt trời đã lên cao.

Bình thường vào lúc này các cửa hàng buôn bán ở Vĩnh Lạc phường, trừ thanh lâu sông bạc mở vào buổi tối để làm ăn, thì những cửa hàng khác có lẽ đã mở cửa làm ăn.

Nhưng hai ngày nay vì sợ hai bang phái đang đại chiến, nên các cửa hàng nhỏ đều đẩy lùi thời gian mở cửa buôn bán một canh giờ.

Bởi vì có một quầy hàng của ông chủ bán đồ ăn sáng, vì muốn kiếm thêm chút bạc, mà mở cửa sớm.

Nhưng ông ta vừa cho quầy vào chảo dầu thì nhìn thấy mấy bang chúng Phi Ứng bang mang y phục võ sĩ màu đen đi đến.

Ông chủ quầy hàng đó dường như sợ chết sững không động đậy gì, thậm chí trách bản thân vì sao phải tham mấy đồng đó mà sớm mở hàng.

- Ông chủ, không trở thì quầy đó cháy hết đấy.

Giọng nói ôn hòa vang lên, tay chân ông chủ bán hàng ăn sáng lóng ngóng lật trở quầy trong chảo, trong lòng thăm thẳm nghĩ sao một thanh niên thanh tú lại lẫn lộn trong bang phái nhĩ, thật đáng tiếc.

- Cho ta hai bánh quẩy.

Tô Tín quay đầu nhìn bọn người Hoàng Bính Thành nói:

- Các người có ăn không?

Mọi người lắc đầu, Hoàng Bính Thành liền cười khỏ, đây là lúc nào rồi mà lão đại còn có tâm tình đi ăn sáng chứ?

Quẩy vừa ra khỏi chảo xong ông chủ lấy tờ giấy thấm dầu gói lại rồi đưa cho Tô Tín, cậu cắn một miếng thấy giòn bùi, hương thơm ngào ngạt.

- Tay nghề của ông chủ không tồi. Sáng sớm đi vội không mang theo bạc, lão Hoàng người trả giúp ta.

Tô Tín cắn một miếng quẩy rồi nói.

Ông chủ hàng quẩy vội xua tay:

- Không cần đâu, thực sự không cần mà.

Hoàng Bính Thành không có tâm trạng đùa co với ông chủ này nên ném ra một miếng bạc vụn rồi theo Tô Tín.

Cầm miếng bạc vụn mà phải mười ngày bán quẩy mới kiếm được, ông chủ thăm nghĩ, lão đại của Phi Ứng bang này tốt hơn rất nhiều so với Trần lão đại trước kia cứ thích đập phá hàng của người ta.

.....

Tên Đường Thái Hòa dám bắt thuộc hạ của Tô Tín rất bình thường, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, có vẻ giào hoạt.

Khi Tô Tín dẫn người đến, hần mặc nhiên đứng tại chỗ không nhúc nhích, dường như là có ý đợi Tô Tín vậy.

Đường Thái Hòa bắt tổng cộng sáu người, bị người của hần ép quỳ xuống đất, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Vùng mắt bị tím xanh, khoe miệng bị đánh chảy máu, rõ ràng đêm qua bọn họ đã được “chào hỏi kỹ”.

Thực ra giờ đây thực lực của thuộc hạ Tô Tín không tồi, với đám thuộc hạ của Đường Thái Hòa thì bọn họ ít nhất một đánh ba, bốn cũng không thành vấn đề.

Nhưng chống cự không nổi với số đông, mười mấy người cùng xông đến, thực lực cao cũng không ích gì.

Nhìn thấy huynh đệ của mình bị đánh đến nông nỗi này, bang chúng Khoái Hoạt Lâm liền bị kích động, nếu không có Lý Hoại và Hoàng Bính Thành ngăn cản, có lẽ bọn họ giờ đã xông lên rồi.

Hoàng Bính Thành biết giờ không phải là lúc làm loạn.

Đối với người ngoài đánh thế nào cũng được, nhưng người trong bang với nhau tự tiện ra tay, có thể sẽ phải chịu xử phạt theo bang quy.

Đánh đám thì không nói làm gì, ngộ nhỡ đám bọn họ gây ra án mạng, vậy thì khó thu dọn hậu quả lắm.

Hướng hồ nhìn bộ dạng của Đường Thái Hòa, rõ ràng là có chỗ dựa nên không sợ, thậm chí Hoàng Bính Thành còn nghi ngờ rằng, hần dám làm như vậy, phải chăng có Hồ tam gia đứng đằng sau ủng hộ.

- Đường Thái Hòa?

Tô Tín dừng dừng nhìn lướt qua hần, đó là ánh mắt khiến Đường Thái Hòa có cảm giác khó chịu.

Hần cảm thấy Tô Tín nhìn hần như nhìn một con chó vậy, hoàn toàn không xem hần là người, điều này còn khó chịu hơn so với việc trực tiếp mắng nhiếc

hắn.

- Là Tô Tín nhĩ?

Đường Thái Hòa đi đến trước mặt Tô Tín, cười hà hà nói:

- Không phải huynh đệ của ta có ý bắt giữ người của ngươi, chỉ là bọn họ không hiểu phép tắc mà thôi.

Đường Thái Hòa liếc nhìn sáu người đang quỳ dưới đất nói:

- Bang phái đại chiến, địa bàn ai đánh chiếm được thì của người đó, huynh đệ ta ở đây thủ hai ngày, đang chuẩn bị quyết chiến sống chết với La Chấn thì không ngờ hắn bỏ chạy mất.

- La Chấn chạy đi đâu ta không quan tâm, nhưng nửa Vĩnh Lạc phường này là của huynh đệ bọn ta chiếm được trước, sáu người của ngươi cũng hay lắm, dám đến nói Vĩnh Lạc phường này là của bọn chúng chiếm được, bảo ta dẫn người cắt đi, đây là đạo lý gì chứ?

- Ai cho ngươi đánh bọn họ?

Tô Tín hỏi.

- Há?

Đường Thái Hòa bỗng có chút bất ngờ.

Giờ chẳng phải là nên nói chuyện Vĩnh Lạc phường này thuộc về ai sao? Sao lại nói về chuyện sáu tên bang chúng nhỏ nhoi này chứ?

- Người của Tô Tín ta, ta tự có thể dạy dỗ, nhưng ngươi dựa vào đâu để đánh bọn họ?

Tô Tín bước lên trước một bước, nhìn Đường Thái Hòa với ánh mắt coi thường, giống như đang nhìn cỏ rác vậy.

Dường như bị ánh mắt Tô Tín sát thương, Đường Thái Hòa chỉ thẳng mặt Tô Tín hét lớn:

- Tô Tín ngươi đây là có ý...

“Bốp” một tiếng, Đường Thái Hòa chưa nói xong đã bị Tô Tín tát cho một bạt tai, nhất thời máu hòa lẫn răng bay ra.

Bang chúng thuộc hạ của Đường Thái Hòa đều ngây ngốc, vừa rồi còn đang nói chuyện đàng hoàng, sao giờ lại đánh nhau rồi?

Tô Tín đập một cái vào bụng hắn ta, Đường Thái Hòa chưa từng luyện chút võ vòng nào nhất thời bị cậu đá ngã xuống đất, ôm bụng kêu đau.

Bang chúng thuộc hạ cậu lần lượt rút vũ khí ra chĩa về phía Tô Tín, nhưng chẳng có một ai dám làm bừa.

Tô Tín có chiến tích sát đại đầu mục Đới Xung của Thanh Trúc bang, những bang chúng nhỏ nhoi này chỉ có thể ý động rút đao chĩa vào Tô Tín mà thôi, chứ có ai dám xông lên nộp mạng?

Tô Tín bước chậm chậm đến trước Đường Thái Hòa, đưa chân giẫm lên đầu Đường Thái Hòa, dần tăng sức mạnh ở chân lên, khiến Đường Thái Hòa sợ hãi không ngừng kêu lên, dường như Tô Tín sắp sửa giẫm nát đầu hắn thật vậy!

- Ngươi chiếm Vĩnh Lạc phường ta không quản, nhưng vì sao dám đánh người của ta? Muốn thị uy với ta sao?

Tô Tín vừa dứt lời hỏi xong liền giẫm chân mạnh xuống, cơ bản là không cho Đường Thái Hòa cơ hội để trả lời.

Tuy không có nội lực, nhưng cái giẫm chân này khiến Đường Thái Hòa cảm giác đầu mình dường như sắp nổ tung vậy.

- Ngươi đánh người của ta cũng như đánh vào mặt ta. Xưa nay giữa ta và ngươi chưa từng có thù oán gì, sao lại muốn đánh vào mặt ta?

Lại “bịch” một tiếng giẫm xuống xuống.

- Xin hỏi Đường lão đại, là ai cho ngươi dũng khí, là ai cho ngươi tự tin đánh vào mặt ta?

“Bịch bịch” hai giẫm đập xuống, thần trí Đường Thái Hòa đã không còn tỉnh táo nữa, chỉ miễn cưỡng rên rỉ.

- Vì sao không trả lời ta? Ngươi có dũng khí đánh vào mặt ta, sao không có dũng khí ngoan cố đến cùng?

Chân Tô Tín giẫm xuống chưa từng buông lỏng, trông mặt Đường Thái Hòa dường như sắp nổ tung.

Bang chúng ở đó dù là thuộc hạ Đường Thái Hòa hay là của Tô Tín đều bị cậu dọa cho sợ hãi.

Những câu hỏi dồn dập cơ bản không cho Đường Thái Hòa lấy một cơ hội để đáp lời, dường như kiểu bị thần kinh tự hỏi tự trả lời vậy.

Từng cái giẫm chân đạp xuống không nương tình khiến ai ai cũng tin rằng Tô Tín muốn giẫm chết Đường Thái Hòa đang sò sò ở đó!

Giờ bọn họ thấy Tô Tín như một kẻ điên! Một kẻ điên không thể dùng từ điển bình thường để hình dung được!

- Xin nương tay! Xin nương tay!

Một người trung niên mặc quần áo nho nhã từ trong đám đông đằng sau bước lên, người này chính là thuộc hạ của Hồ tam gia - Lý sư gia.

Nhìn thấy Đường Thái Hòa sắp thở không ra hơi, Lý gia sư cười khò nói:

- Tô Tín, mọi người đều là huynh đệ trong bang, có gì cứ nói chuyện thẳng hoàng, hà tất nhẩn tâm như vậy?

Tô Tín chỉ Đường Thái Hòa đang nằm dưới đất, rồi chỉ vào mặt của mình:

- Hắn chiếm địa bàn của ta, đây là đánh vào má bên trái của ta. Hắn còn đánh huynh đệ thuộc hạ ta, đây chính là đánh vào má phải của ta.

- Tô Tín ta chẳng lẽ nhìn dễ bị bắt nạt vậy sao, bị người khác tát liền hai tát, chẳng lẽ còn phải đi đến cười hà hà hỏi: Sao huynh đệ lại đánh vào mặt ta nữa sao?

Lý sư gia cười khô khốc, nghe lời Tô Tín ám chỉ, ông ta không khỏi lắp bắp.

Ông ta nhớ lại lần đầu tiên gặp Tô Tín, một thanh niên chỉ dựa vào tài ngụy biện của mình mà có thể thuyết phục được Hồ tam gia, người vì địa vị không do dự quỳ xuống gọi Hồ tam gia là nghĩa phụ.

Người thanh niên đó, với người đang mặt không chút biểu cảm, điên cuồng cực như đang muốn giẫm chết tâm phúc của Hồ tam gia, thực sự là cùng một người sao?

Lý sư gia nuốt khan nước bọt nói:

- Chuyện đó, Tô Tín à, Đường Thái Hòa làm như vậy đúng là đã sai, Vĩnh Lạc phòng là người dùng thực lực của mình để chiếm lĩnh được, phần này không ai lấy đi được, Đường Thái Hòa đánh người của người chắc chắn sẽ có bang quy xử trí, người tự mình ra tay cũng không hợp quy tắc đúng không? Người thả hân ra trước, đến lúc đó ắt có bang quy xử lý hân.

- Bang quy? Ha ha.

Tô Tín không hiểu vì vậy cười nhẹ một tiếng, tuy khiến Lý sư gia có chút không thoải mái, nhưng Tô Tín cuối cùng cũng thu chân từ đầu Đường Thái Hòa về.

Nhìn thấy vậy Lý sư gia mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa đợi ông ta thở ra hết thì Tô Tín đã giẫm lên tay của Đường Thái Hòa, khiến một bên bàn tay hân nát bươm! Đường Thái Hòa đang hôn mê bị đau đớn làm cho thức tỉnh!

- Tô Tín người...

Lý sư gia phản nộ chỉ vào Tô Tín.

Nhưng Tô Tín giống như chẳng nhìn thấy, tiếp tục giẫm nát bàn tay còn lại của Đường Thái Hòa, khiến hai bàn tay đều bị nghiền nát.

Không phải giẫm đứt, mà là giẫm nát, giống như dùng búa thép đập lên vậy.

- Ra đời lẫn lộn, sai thì phải biết nhận lỗi, chịu đánh thì sẽ đứng đắn lại. Còn làm chuyện sai trái thì phải trả giá.

Để lại một câu nhẹ nhàng, Tô Tín sai người dẫn sáu bang chúng bị đánh đó rồi quay người trực tiếp rời đi.

Lý sư gia muốn nói gì đó nữa nhưng cuối cùng chỉ có thể bắt lực thở dài một tiếng.

- Tam gia ơi là tam gia, lần này e là ông lại đi sai một nước cờ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lời ta nói chính là quy tắc

Sau khi đã phé Đường Thái Hòa, Tô Tín chẳng hề lo lắng gì.

Thực ra ngay lúc nhìn thấy Lý sư gia thì cậu đã biết, Đường Thái Hòa chắc chắn đã làm theo mưu kế của Hồ tam gia, nếu không hẳn tuyệt đối không có gan đến tìm cậu sinh sự.

Chính vì biết Đường Thái Hòa có Hồ tam gia chống lưng nên cậu mới hạ độc thủ phé đi Đường Thái Hòa, làm như vậy là để tỏ rõ thái độ cứng rắn của mình với Hồ tam gia.

Có chuyện gì thì mọi người nói thẳng mặt nhau, muốn âm thầm ra tay dùng thủ đoạn hèn hạ, vậy thì người ra tay nào, ta liền chặt luôn tay ấy!

Trải qua lần bang chiến này, thành tích và danh tiếng của Tô Tín đều đã đạt đến đỉnh cao, đừng nói là Hồ tam gia, dù bang chủ muốn ra tay với cậu, cũng cân suy nghĩ đến cảm nhận của huynh đệ trong bang.

Sau khi đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường, Tô Tín không tiếp tục đánh nữa, mà bảo Hoàng Bình Thành mở đợt chiêu mộ thuộc hạ, dù trước kia có là người của Thanh Trúc bang cũng không cần kiêng dè mà có thể nhận hết.

Nhưng những người mới được chiêu mộ vào tất nhiên sẽ không thể có đãi ngộ giống như những huynh đệ trước kia của Tô Tín.

Mỗi tháng tiền lương của họ chỉ có hai lượng, cũng không được truyền thụ công pháp, chỉ được truyền thụ một số võ kỹ cơ bản đơn giản mà thôi.

Bất kỳ tập thể nào cũng đều cần có cấp bậc mới tiện quản lý, cũng sẽ tiện tạo sức sống.

Người cũ biết được đãi ngộ người mới không được như mình, bọn họ sẽ có cảm giác được ưu ái nên càng trân trọng vị trí hiện tại hơn.

Còn người mới sẽ ghen tỵ với đãi ngộ của người cũ, nên càng cố gắng vươn lên, mong chờ đến một ngày bản thân cũng có được vị trí ngang bằng với những người đó.

Ba ngày sau khi Tô Tín dừng chiến, cuộc bang chiến giữa hai bang cũng hoàn toàn kết thúc.

Kết quả lần này không nói cũng biết, Thanh Trúc bang đại bại, địa bàn trực tiếp mất đi một nửa số phường, đại đầu mục chết ba, hai trong số đó đều là người của Ngụy Phong.

Có thể nói giờ đây vị Ngụy bang chủ đáng thương kia đã trở thành người cô đơn một phường, mệnh lệnh có ra được khỏi tổng đường hay không cũng còn chưa nói được.

Còn trong lần bang chiến này, chói lợi rực rỡ nhất và nhận được nhiều người nhất chắc chắn là Tô Tín.

Một tiểu đầu mục, dẫn dắt trong tay chưa đến hai trăm thuộc hạ đã có thể đánh chiếm được cả Vĩnh Lạc phường, chiến tích này lớn đến nỗi đủ để Tô Tín có thể trực tiếp lên làm được đại đầu mục.

Có điều Tô Tín thực sự còn quá trẻ, để một người trẻ tuổi như vậy làm đại đầu mục, ngồi cùng hàng với mình, người bên trên Phi Ứng bang đều cảm thấy không tương xứng.

Thế là dường như chẳng ai đề cập đến chuyện này, đến bang chủ cũng không đề cập đến, vì vậy Tô Tín hiện giờ vẫn là một tiểu đầu mục, có điều là một tiểu đầu mục quản lý cả một phường, thuộc hạ địa bàn trong tay còn nhiều hơn cả một đại đầu mục.

Tuy thân phận không thay đổi, nhưng phúc lợi ngầm lại không hề nhỏ.

Sau trận chiến này, trong lòng những thanh niên trẻ tuổi của Phi Ứng bang đều coi Tô Tín như mặt trời ban trưa, dường như tất cả bọn họ đều coi cậu là thần tượng.

Vì vậy rất nhiều thuộc hạ trẻ tuổi của một số tiểu đầu mục, đại đầu mục khác đều chạy đến xin làm thuộc hạ cho Tô Tín, cộng thêm việc Tô Tín chiêu mộ người ở Vĩnh Lạc phường, giờ thuộc hạ của cậu đã vượt hơn nghìn người.

Tuy Phi Ứng bang không cấm bang chúng thuộc hạ đổi chủ, nhưng chuyện này rất mất mặt với những lão đại đó, trong lòng bọn họ chắc chắn có chút oán trách.

Có điều giờ đây danh tiếng Tô Tín cao ngất trời, cộng thêm những người đó đều là người mới, cũng không phải hàng cao thủ gì, vốn dĩ có hay không có cũng được, những lão đại đó cũng không muốn gây chuyện rắc rối, chỉ là thâm oán trách một chút, chứ không có ý sinh sự.

Bang chiến chỉ ảnh hưởng đến số ít người.

Người bình thường cũng cần sống cuộc sống hằng ngày, Vĩnh Lạc phường rộng lớn này không đến ba ngày đã khôi phục sự yên bình.

Mà ba ngày cũng là thời gian đủ cho Tô Tín tạm sắp xếp ổn thỏa cho thuộc hạ mới gia nhập, tiếp theo sẽ cần định lại quy tắc.

Lúc Thanh Trúc bang quản lý Vĩnh Lạc phường, hiển nhiên có quy tắc của bọn họ, còn Vĩnh Lạc phường giờ đây đã thuộc Tô Tín quản.

Ở Vĩnh Lạc phường vốn có một đường viện mà Thanh Trúc bang xây lên, Tô Tín sai Hoàng Bính Thành đổi biển hiệu, trực tiếp dùng là được.

Có điều diện tích đường viện này hơi nhỏ, thậm chí không bằng được diện tích đường viện của Khoái Hoạt Lâm kia, Tô Tín thầm oán trách người Thanh Trúc bang khó tránh có chút hẹp hòi.

Tô Tín hỏi:

- Lão Hoàng, các thương nhân của Vĩnh Lạc phường đến đủ cả chưa?

- Người có trong giấy mời đều đến cả rồi, với uy danh của người, bọn họ chán sống rồi mới không dám đến.

Tô Tín muốn đặt lại quy định của Vĩnh Lạc phường, những quy định này áp dụng cho ai? Hiển nhiên là những thương nhân của Vĩnh Lạc phường rồi.

Thu nhập quan trọng nhất của bang phái đều đến từ tiền thuế mà các thương nhân nộp lên hàng tháng, vì vậy sau mỗi lần bang chiến, người mà chủ nhân địa bàn muốn gặp đó chính là những ông chủ các cửa hiệu.

Một Khoái Hoạt Lâm nhỏ bé đã có đến hơn ba trăm cửa hiệu, Vĩnh Lạc phường rộng lớn có diện tích gấp mấy mươi lần Khoái Hoạt Lâm, cửa hiệu cũng hơn hai vạn cái, tất nhiên không thể mời hết chủ những cửa hiệu này đến cả.

Những người chủ các cửa hiệu nhỏ hiển nhiên sẽ không có tư cách đến.

Có tư cách được Tô Tín mời đến đều là những thương nhân lớn có trong tay mấy mươi cửa hiệu, mỗi tháng thu vào trên mười vạn, những người như vậy ở Vĩnh Lạc phường miễn cưỡng cũng hơn một trăm mà thôi.

Tô Tín đi vào đường viện, trong này đang ngồi kín hơn trăm người, có vẻ hơi chật chội.

Nhìn thấy Tô Tín đi vào, mọi người vội chắp tay chào:

- Tô lão đại.

Với vị chủ mới quyền cao sức mạnh này của Phi Ưng bang, bọn họ hẳn không dám đắc tội.

Thương nhân hòa khí mới phát tài, chỉ cần không đụng chạm đến lợi ích của bọn họ, thì bọn họ hà cớ gì lại đi đắc tội với những người hung hãn tàn bạo trong bang phái.

Tô Tín ngồi vào vị trí, nói to rõ ràng:

- Các vị, hôm nay mời mọi người đến là vì chuyện gì chắc hẳn các vị cũng đều biết.

- Con người ta không thích vòng vo, trước kia nơi này thuộc Thanh Trúc bang quản lý, nhưng giờ đã thuộc về Tô Tín ta quản, tiền thuế mỗi tháng cũng sẽ phải thay đổi.

Mô hình của Khoái Hoạt Lâm không thể dùng lại, Tô Tín cũng chưa nghĩ ra biện pháp cải cách gì ở Vĩnh Lạc phường.

Nhưng không cải cách thì làm sao tăng thu nhập? Vậy chỉ còn có thể nghĩ cách đối với phần tiền thuế.

Nghe Tô Tín nói đến hai chữ tiền thuế, sắc mặt của ông chủ các cửa hiệu đang ở bên dưới bỗng có chút kém đi.

Dù sao thu tiền thuế cũng giống như cắt xẻo thịt trên người họ vậy, đổi lại là ai thì sẽ cũng vui vẻ được sao?

Đường nhiên trước lúc bọn họ đến đây cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, dù sao chuyện này cũng không phải xảy ra lần đầu.

Mỗi lần xảy ra bang chiến, địa bàn đổi chủ, tiền thuế chắc chắn cũng tăng một chút, bọn họ cũng hơi quen với chuyện này.

- Thanh Trúc bang trước kia quy định mỗi người nộp ba mươi lượng, giờ đổi thành năm mươi lượng.

Lời này vừa được nói xong, sắc mặt những ông chủ bên dưới liền tối sầm lại.

Vị lão đại này nhìn có vẻ trẻ tuổi, có lẽ không hại người, nhưng miệng mồm khó tránh có chút tham lam.

Một ông chủ kích động đứng lên nói lớn:

- Tô lão đại, sự tử mở to miệng cũng không đến mức như vậy, bỗng chốc liền tăng lên gần gấp đôi, chuyện này cũng quá đáng lắm rồi!

Thực ra năm mươi lượng này đối với những ông chủ cửa hiệu nhỏ cũng gây ra nỗi lo lắng rất lớn.

Nhưng đối với những thương nhân lớn mỗi tháng chỉ tính riêng lợi nhuận đã hơn mười vạn lượng này lại chẳng nhằm nhò gì.

Bọn họ bài xích nhất chính là quy định dạng này.

Hôm nay người đến, tiền thuế tăng từ ba mươi lên đến năm mươi, ngày mai người khác đến nhất định sẽ tăng đến một trăm lượng.

Sau vài lần như vậy, ai mà biết tiền thuế có tăng đến một nghìn thậm chí một vạn lượng hay không? Kiểu tăng gấp đôi này thực ra đối với những thương nhân lớn như bọn họ cũng không thể chịu đựng nổi.

Tô Tín thân nhiên nhìn ông chủ đang có tâm trạng hơi kích động đó:

- Xem ra tâm trạng ông chủ này có hơi kích động, như vậy không tốt lắm đâu, tùy tiện cắt ngang lời người khác rất không lịch sự đấy. Lý Hoại, qua đó giúp cho ông chủ này tỉnh táo lại đi.

Lý Hoại bên cạnh liền đi xuống đó, túm lấy đầu ông ta, tát qua tát lại cho đến khi ông ta không ngừng kêu lên thảm thiết.

Với sức mạnh hiện tại của Lý Hoại, chỉ một tát giáng xuống, miệng những ông chủ đó đã đầy máu, thở không ra hơi.

Lúc này ngoài tiếng thở hổn hển của ông chủ đó thì không còn chút âm thanh gì khác.

Những thương nhân lớn đó bị Tô Tín dọa cho sợ im như thóc, chẳng dám thở mạnh tiếng nào.

Vị Tô lão đại này cũng hơi tàn nhẫn, ngày đầu gặp mặt đã ra tay nặng như vậy, chỉ vì người ta cắt ngang lời của hắn mà bị đánh đến nông nổi như vậy.

Tô Tín đứng dậy nhìn về phía dưới, lạnh lùng nói:

- Ta hy vọng các vị có thể hiểu, hôm nay ta gọi mọi người đến, không phải vì chuyện thương lượng cùng các người chuyện tăng tiền thuế, mà là mệnh lệnh!

- Quy định của Thanh Trúc bang thế nào ta không quan tâm, nhưng giờ Vĩnh Lạc phường đã do ta quản lý, cần tuân theo quy tắc của Tô Tín ta.

- Trước kia tiền thuế đều dựa theo đầu người để thu, giờ đổi lại, sẽ dựa theo số lượng cửa hiệu để thu.

Lời này được nói ra xong, sắc mặt một số thương nhân lớn càng tối sẫm hơn, đao này đâm không hề nhẹ.

Trong gần trăm thương nhân lớn ở đây, ngoài những thương nhân chỉ có thể mở làm ăn một địa điểm như sòng bạc, thanh lâu, những thương nhân khác đều kinh doanh thêm vài vốc, lương thực...

Những cửa hàng như vậy dường như con đường nào cũng có một cái, trong tay mỗi người bọn họ có đến hơn mười cửa hiệu, có thể nói nếu tuân theo quy định của Tô Tín, mỗi người sẽ phải giao nộp lên mười mấy phần tiền thuế.

Mọi người tuy không hài lòng nhưng lại chẳng dám nói gì.

Tô Tín nhìn xoáy vào bọn họ, người đứng ra đầu tiên đã bị đánh làm gương, giờ còn đang nằm trên đất dờ sống dờ chết.

Nhìn mọi người bên dưới, Tô Tín nhàn nhạt nói:

- Các người cũng không cần tỏ vẻ đau khổ như vậy, giống như chịu uất ức lớn lắm ấy.

- Tuy Thanh Trúc bang thu tiền thuế ít, nhưng bang chúng bọn họ cũng bòn rút chỗ các người không ít nhỉ?

- Giờ Vĩnh Lạc phường do Tô Tín ta quản, kẻ nào dám quấy rối cửa hiệu, xử theo bang quy!

- Hơn nữa nếu trên đường có kẻ côn đồ nào dám đến gây phiền phức, các người cũng có thể tìm người của ta đến xử lý.

Các thương nhân lớn ở bên dưới hoài nghi nhìn Tô Tín, nếu thực sự hắn có thể bảo đảm, vậy tiền thuế nhiều cũng coi như xứng đáng.

Trước kia những bang chúng của Thanh Trúc bang thích tụm năm tụm bảy đến quấy rối chuyện làm ăn của bọn họ, tuy lấy không nhiều đồ nhưng lại ảnh hưởng đến danh dự của bọn họ, tổn thất nhiều hơn rất nhiều con số năm mươi lượng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Phá Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bí mật của lý hoại

Đối với một người nào đó, khi bạn nói đạo lý với họ, rõ ràng không hữu dụng bằng cách dùng nắm đấm.

Những thương nhân ở Vĩnh Lạc phường này chính là loại người như vậy.

Có bài học làm gương, bọn họ đều không dám có bất cứ lời oán thán nào, ngoan ngoãn đồng ý với yêu cầu mức tiền thuế năm mươi lượng đó.

Còn chuyện cuối cùng Tô Tín nói, sẽ xử phạt nghiêm những bang chúng đi bắt bí thương nhân để bòn rút, phần đông bọn họ đều thảm bữu môi.

Chó sủa được thối ăn phân mới là lạ.

Sau khi cho những thương nhân này ra về, Tô Tín tính toán một chút số tiền thuế mà mình có thể nhận, thậm chí con số có thể đến sáu vạn lượng!

Vĩnh Lạc phường có hơn nghìn cửa hiệu, dù có trừ đi những cửa hiệu nhỏ thì số tiền thuế thu được theo hình thức trên thì lợi ích thu được cũng đã đầy đủ.

Trước kia khi Thanh Trúc bang còn ở đây, bọn chúng thu thuế cũng rất nhẫn tâm, dù là một quầy hàng ăn sáng, chúng cũng muốn thu mấy văn tiền.

Nhưng sau khi Tô Tín quản lý Vĩnh Lạc phường, những quy tắc này Tô Tín đều sai Hoàng Bính Thành bỏ đi.

Chỉ vì mấy văn tiền mà đi làm khổ lão bách tính, Tô Tín cảm thấy hổ thẹn với họ.

- Lão Hoàng, gọi hết những huynh đệ cũ đến đây cho ta, giờ thuộc hạ chúng ta đã nhiều lên, cũng nên phân người đi quản lý rồi.

Hiện giờ thuộc hạ Tô Tín đã vượt hơn nghìn người, tuy cậu không phải là đại đầu mục nhưng lại có thuộc hạ nhiều hơn cả đại đầu mục, đã cần đề bạt một số người lên cấp quản lý.

Hơn hai trăm bang chúng theo cùng Tô Tín từ lúc ban đầu đã tề tựu đông đủ, trong ánh mắt mọi người đều hiện vẻ phấn khích.

Bọn họ rõ ràng là đã nghe được tin, biết rằng lão đại muốn đề bạt một số.

- Trước lúc đánh chiếm Vĩnh Lạc phường ta đã từng nói với mọi người rằng, muốn ăn thịt muốn giàu có thì cần liều mạng!

- Trận này mọi người đánh không tồi, giờ là lúc nên nhận được thành quả rồi.

- Kể từ hôm nay, ta sẽ đề bạt lên mười người trở thành bách trưởng, quản lý trăm người, và dưới bách trưởng sẽ có mười người thập trưởng, mỗi người quản lý mười người.

Thật ra giờ Tô Tín đặt ra chức bách trưởng và thập trưởng đều là cách gọi trong quân đội, trăm người là bách, mười người là thập.

Cậu là người lẫn lộn trong bang phái, lại dùng cách xưng hô của quân đội thực có chút chẳng ra gì cả, nhưng chẳng còn cách nào khác.

Hiện Tô Tín vẫn chỉ mang thân phận một tiểu đầu mục mà thôi, chẳng lẽ cậu đề bạt thuộc hạ mình lên làm tiểu đầu mục sao? Há chẳng phải làm loạn chuyện lên.

Có điều những bang chúng bên dưới chẳng đề tâm cách xưng hô, chỉ cần có quyền lực thực tế là được.

Theo sự sắp xếp của Tô Tín, ít nhất có hơn một nửa trong số họ được thăng chức lên làm bách trưởng và thập trưởng.

Hoàng Bính Thành giương mắt nhìn Tô Tín với vẻ mong chờ, thuộc hạ đều có được vị trí của mình, giờ cũng là lúc đến lượt mình rồi nhỉ?

Quả nhiên Tô Tín nói tiếp:

- Chuyện hậu cần và thăng chức điều chuyển trong đường viện do Hoàng Bính Thành phụ trách, còn Lý Hoại sẽ quản lý hình phạt.

- Quy tắc của Khoái Hoạt Lâm được dùng cho cả Vĩnh Lạc phường, các người đều là người cũ của Tô Tín ta, thiết nghĩ các người cũng sẽ không phạm phải sai lầm như của những bang chúng cấp thấp, có các người quản lý người mới ta cũng yên tâm.

Trong lòng những bang chúng bên dưới bỗng rét run, trước kia ở Khoái Hoạt Lâm Tô Tín đánh mấy mươi gậy bọn họ vẫn chưa quên.

So với tiền lương tháng mười lượng mà Tô Tín phát, ít bòn rút những thương nhân đó thì có sao?

Không có ai là kẻ ngốc cả, chuyện vì cái lợi nhỏ mà bỏ lớn thực ra đối với những bang chúng đến cỡ này cũng không biết họ cũng sẽ không làm.

Hướng hồ người quản lý hình phạt là hắc diện thần Lý Hoại.

Lúc trước còn ở Khoái Hoạt Lâm, bọn họ bị Lý Hoại huấn luyện thực chiến luyện đến thành ám ảnh.

Vị này không dễ nói chuyện, roi vào tay người này kết cục nghĩ qua liền biết.

- Được rồi, chuyện nói đến ngang đây thôi, giờ lão Hoàng sẽ tuyên bố những người được chọn làm bách trưởng và thập trưởng.

Tô Tín vỗ tay, Hoàng Bính Thành lập tức vui vẻ bước lên bắt đầu tuyên bố người được chọn.

Bách trưởng là trước đó Tô Tín đã cùng Hoàng Bính Thành lựa chọn ra.

Một trận chém giết chính thức có thể nói lên rất nhiều điều, thực lực ai thế nào, tài năng ra sao đều có thể hiện rõ.

Mười người này là những người biểu hiện xuất sắc nhất trong trận chiến đó.

Trong mười người này có Lý Thanh, người mà Tô Tín chuẩn bị bồi dưỡng.

Thực lực Lý Thanh tuy không thuộc hàng top 3 trong số bang chúng, nhưng hấn lạnh lại có nghĩa khí, Tô Tín rất vui lòng đi bồi dưỡng một người như vậy.

Còn những lựa chọn bách trưởng khác, Tô Tín không nhúng tay vào mà đều do Hoàng Bính Thành phụ trách.

Một số công việc cơ bản Tô Tín chưa từng có ý nghĩ nắm chặt không buông, như vậy chỉ khiến cậu bạn không xuể đồng thời cũng thể hiện sự ích kỷ của bản thân.

Trong khoảng thời gian này Hoàng Bính Thành làm việc cũng không tồi, quyền lợi này hẳn cũng xứng đáng có được.

Sau khi phân chia quyền lợi xong, Tô Tín nói to:

- Để chúc mừng chúng ta đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường, hôm nay ta bao trọn Túy Nguyệt lâu ở Khoái Hoạt Lâm, tất cả chi phí đều do đường viện chịu, mọi người chơi cho thoải mái là được!

- Đa tạ lão đại!

Bang chúng bên dưới tỏ vẻ kích động sôi nổi lớn tiếng hoan hô.

Túy Nguyệt lâu của Khoái Hoạt Lâm là nơi mà trước kia họ chỉ có thể ngẩng đầu ngưỡng mộ, cấp bậc bọn họ tiêu phí không nổi ở động hút tiền này.

Dù sau đó Tô Tín đã phát mười lượng tiền lương mỗi tháng, nhưng chút tiền này nhiều nhất cũng chỉ gọi được một bình rượu ngon ở Túy Nguyệt lâu, chứ đến bàn tay của các cô nương cũng sờ chẳng được.

Trước kia bọn họ cũng có tiêu tiền nhiều, sau khi nhận lương, nhiều nhất chỉ có thể tìm một thanh lâu nhỏ vừa để giải cơn nghiện, không ngờ hôm nay lại có thể đến Túy Nguyệt lâu dạo một vòng, vậy cũng đã không uổng phí đời này.

Hoàng Bính Thành thầm kéo Tô Tín nói nhỏ:

- Lão đại, bao trọn Túy Nguyệt lâu một ngày ít nhất cũng gần cả nghìn lượng bạc đấy, chúng ta có lãng phí quá không?

Giờ hẳn quản lý tiền bạc trong đường viện, người này sợ nghèo đến ám ảnh, nay Tô Tín ném ra nghìn lượng, hẳn không khỏi có chút đau lòng.

Tô Tín cười ha ha nói:

- Yên tâm đi, chúng ta không tốn đồng nào đâu, đây là do ông chủ Lư Túy Nguyệt lâu ủng hộ đấy.

- Ông ta có lòng tốt như vậy sao?

Hoàng Bính Thành có chút hoài nghi.

Đám thương nhân ai ai cũng vắt cổ chày ra nước, thu của bọn họ năm nghìn lượng tiền thuế đã giống như giết bọn họ rồi, giờ lại được miễn phí chơi thanh lâu sao?

- Đừng nghĩ những thương nhân này quá ngốc nghếch, có thể gây dựng cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng, có mấy ai là ngu ngốc chứ? Ông chủ Lư là một người thông minh.

Khóe miệng Tô Tín mang theo nụ cười nghiền ngẫm.

Hôm qua ông chủ Lư đích thân đến tìm Tô Tín đề cập chuyện này, nhưng lại không cần Tô Tín hứa hẹn điều gì.

Đều là người thông minh nên Tô Tín cũng có thể đoán được ý của ông chủ Lư, có lẽ ông ta muốn mở Túy Nguyệt lâu thứ hai ở Vĩnh Lạc phường.

Nơi hút tiền như thanh lâu xưa nay đều không phải dùng số lượng để thắng nhau mà là dựa vào chất lượng.

Túy Nguyệt lâu xưa nay vẫn là thanh lâu lớn nhất ở Thường Ninh phủ, cộng thêm thay đổi của Tô Tín, chất lượng chắc chắn không cần nói cũng biết. Có điều nếu hán muốn mở ở Vinh Lạc phường, chắc chắn sẽ thu hút sự đối địch của những người cùng nghề ở đó, thậm chí còn bị âm thầm hãm hại. Dù sao cũng không ai thích có người đến tranh cơm trong bát của mình.

Đến lúc đó ông chủ Lưu phải nhờ vào Tô Tín, có được chữ tình đi trước, một khi ông chủ Lưu gặp chuyện phiền phức, chỉ cần một câu của Tô Tín là xong.

Suy nghĩ sâu xa như vậy xong, cảm thấy cái giá của số tiền hán bỏ ra nịnh bợ Tô Tín tuyệt đối xứng đáng.

Lúc này bang chúng bên dưới đều đang la hét chạy về hướng Khoái Hoạt Lâm, sợ đến muộn sẽ không kiếm được cô nương đẹp, Tô Tín lại không có ý định muốn đi cùng mà chuẩn bị trở về nhà.

Không phải là Tô Tín không thích nữ nhân, chỉ là cậu yêu cầu rất cao về phương diện này.

Kiếp trước cậu cũng được coi là khá giả, nhưng chưa từng dùng tiền để giải quyết nhu cầu sinh lý bản thân.

Dù là đến các câu lạc bộ đêm qua lại tâm tình cũng tuyệt không nhìn bẻ ngoài đối phương để quyết định.

Huống hồ giờ cậu ở trong giang hồ, Tô Tín thả đầu tư thời gian vào việc tu luyện còn hơn.

Tô Tín vừa quay người thì liền thấy Lý Hoại cũng không đi đến đó.

- Sao không đi cùng với mọi người đến đó chơi, người đến Túy Nguyệt lâu chắc chắn ông chủ Lưu sẽ để cô nương hàng đầu cho người đấy.

Tô Tín nói pha chút đùa giỡn.

- Lão đại thứ lỗi, ta hơi mệt.

Sắc mặt Lý Hoại rất kém, nói xong câu này liền quay người rời đi.

Tô Tín nhú mày, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Trạng thái hiện giờ của Lý Hoại có chút kỳ lạ, bình thường hán lạnh lùng, mặt mày trầm lặng ít nói thật, nhưng đó là vì tính cách hán như vậy, còn giờ Lý Hoại rõ ràng đang có tâm tình không tốt.

Tô Tín kéo lấy Hoàng Bính Thành đang định lao đến Túy Nguyệt lâu hỏi:

- Lý Hoại gần đây sao vậy? Xảy ra chuyện gì à? Sao ta thấy bộ dạng hán đầy áp tâm sự thế.

Hoàng Bính Thành gãi đầu thắc mắc nói:

- Không có chuyện gì cả, mấy ngày nay đều rất bình thường.

Nói đến đây Hoàng Bính Thành nhớ ra điều gì đó nên nói nhỏ:

- Hình như ta biết được nguyên nhân gì rồi, chuyện hôm nay e là đã chọc vào nỗi đau của Lý Hoại rồi.

- Nỗi đau gì? Đừng vòng vo nữa.

Hoàng Bính Thành kéo Tô Tín vào một góc rồi mới nói:

- Ta cũng là nghe người khác nói, trước kia Lý Hoại đánh nhau với người ta, đã từng bị thương ở phần dưới khiến cho hán không thể làm chuyện đó được nữa.

- Trước kia tính hán cũng rất lạnh lùng nhưng lại không giống như bây giờ, một khi đánh nhau thì liền như một kẻ điên, khát máu hiếu chiến.

- Từ sau khi xảy ra chuyện đó thì hán mới trở nên như vậy, tuy hán cũng chẳng hứng thú gì với nữ sắc, nhưng thân là nam nhân, gặp phải chuyện này không phát điên mới lạ, Lý Hoại như vậy cũng còn tốt lắm rồi.

Tô Tín nói:

- Được rồi, người đi chơi đi.

- Lão đại người không đi sao?

Tô Tín lắc đầu, ánh mắt Hoàng Bính Thành âm thầm nhìn xuống phía dưới của Tô Tín, chẳng lẽ lão đại cũng bị như vậy?

- Nhìn cái gì mà nhìn? Nhanh biến đi!

Tô Tín cười mắng đá Hoàng Bình Thành một cái đuối hấn đi, còn cậu chợt nghĩ đến điều gì đó.

Đẩy cánh cửa phòng đơn ở đường viện ra, Lý Hoại đang ngồi thiền tu luyện trên giường.

Nhìn thấy Tô Tín bước vào, Lý Hoại nói:

- Lão đại mọi người đi chơi đi, ta không hứng thú với nữ nhân, có thời gian chỉ bằng ở đây tu luyện, ta cảm thấy mình sắp đã thông huyết thứ ba mươi rồi.

Tô Tín không nói gì, chỉ đưa một quyển sách cho Lý Hoại.

- Quyển kiếm pháp này ta nghĩ nó thích hợp với ngươi.

Trên quyển sách này chỉ viết bốn chữ, Tịch Tà Kiếm Phổ!

Tô Tín không nói gì mà trực tiếp quay người rời đi.

Vết thương bên dưới tuy là một đá kích rất lớn đối với Lý Hoại, nhưng lại không hủy hoại được hấn, vì vậy Tô Tín không không khuyên giải an ủi hấn, huống hồ chuyện này cũng không cách gì khuyên được.

Lý Hoại có thể chuyển sự đau khổ này thành khát vọng với võ học và chiến ý điên cuồng, điều này chứng tỏ lòng dạ hấn không phải là một người yếu đuối.

So với Lâm Bình Chi, Lý Hoại càng xứng đáng có được Tịch Tà Kiếm Phổ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Hổ tam gia hối hận

Kết quả của trận đại chiến giữa Phi Ứng bang và Thanh Trúc bang rất rõ ràng, Thanh Trúc bang trực tiếp bị đánh tan tác, cũng không còn tư cách gây hấn với Phi Ứng bang nữa.

Người vui vẻ tất nhiên là đám bang chủ Sa Phi Ứng, một lần nhưng đánh chiếm được nửa phường thị, đủ để cho Phi Ứng bang bọn họ tiêu hóa một khoảng thời gian.

Còn người rầu rĩ dĩ nhiên là Hổ tam gia.

Đối với người nghĩa tử Tô Tín, Hổ tam gia giờ chẳng còn bất cứ sự tự tin nào về việc áp chế cậu ta nữa.

Luận về thực lực, Tô Tín có chiến tích thích sát Đối Xung bày sò sò ra đó.

Hơn nữa thực lực cậu cũng được thể hiện rõ trong trận chiến với La Chấn của Thanh Trúc bang, chuyện này khiến cho người Thường Ninh phủ ở giang hồ đã lâu như Hổ tam gia thâm kinh hãi.

Bọn họ khá hiểu về sức mạnh của La Chấn, người này thực sự có học qua võ công bài bản, những người giang hồ gà mờ như bọn họ không thể bì được với ông ta.

Thậm chí nếu không phải vì La Chấn học võ lúc đã lớn tuổi, dẫn đến việc thành tựu bị hạn chế thì Thanh Trúc bang nhỏ bé này đã không có được đại thần như ông ấy.

Tô Tín có thể thắng được La Chấn trong trận đấu công bằng, đủ chứng tỏ được thực lực của cậu.

Còn luận về sức mạnh thuộc hạ, gần hai trăm bang chúng của cậu được tu luyện nội công và võ kỹ, dù không bằng được đệ tử chiến đường nhưng cũng cách không xa nữa, huống hồ giờ thuộc hạ bình thường trong tay cậu cũng đã hơn nghìn người.

Chính vì kiêng dè với thực lực của Tô Tín nên sau khi biết tin Đường Thái Hòa bị phế, Hổ tam gia mới nhẫn nhịn xem như không biết chuyện gì, cũng không nổi giận.

Nhưng hôm nay ông ta lại tức đến phát run lên.

- Rốt cuộc tiểu tử này muốn làm gì chứ!? Hắn còn có tôn ti trật tự nữa không? Ta là nghĩa phụ của hắn! Là lão đại của hắn đấy! Hắn còn muốn lăn lộn trong Phi Ứng bang này nữa không cơ chứ!

Hồ tam gia phần nộ gào thét, biểu cảm khuôn mặt hung dữ như muốn ăn thịt người vậy.

Lý sư gia đứng bên cạnh ông ta nhẹ thờ dài một cái, cũng không biết nói gì mới tốt.

Đem qua Tô Tín diễn một vở kịch suýt chút nữa khiến Hồ tam gia tức chết.

Thậm chí chuyện xảy ra rất đơn giản, sau màn kịch giết gà dọa khỉ mà Tô Tín diễn cho đám thương nhân ở Vĩnh Lạc phờng coi, những người này đều sợ nhũn người, trong ba ngày đều nộp hết tiền thuế lên.

Tô Tín đếm sơ qua đã đến một trăm hai mươi vạn lượng bạc, đây là một con số khá là khủng khiếp.

Theo lý mà nói thì Tô Tín phải chia cho Hồ tam gia hai phần số bạc này, sau đó Hồ tam gia lại lấy ra hai phần từ số này giao nộp lên cho bang.

Nhưng Tô Tín đã gần như đã trở mặt với Hồ tam gia, giờ còn cất công mang tiền đến cho ông ta làm gì nữa?

Thế là cậu chỉ nộp lên số tiền cần chia cho bang, phần cần đưa cho Hồ tam gia cậu chẳng hề đề cập đến.

Đường chủ Trang Lê quản lý tiền bạc của thiện sự đường nhận được tiền thuế xong liền nói tin này cho Hồ tam gia, nhất thời làm ông ta tức đến phát run ngay tại đó.

Tô Tín vượt mặt ông ta trực tiếp nộp tiền thuế lên cho bang, chuyện này chứng tỏ cậu chẳng xem người nghĩa phụ đó ra gì, điều này khiến Hồ tam gia không giận sao được?

- Con sói tàn độc đáng chết, nếu biết có ngày hôm nay, trước kia ta nên một tát đánh chết ngươi!

Hồ tam gia hung dữ nói.

Giờ ông ta thực sự đã hối hận, hối hận vì lúc trước đã nghe lời dụ hoặc của Tô Tín, không những không xử phạt cậu mà còn nhận cậu làm nghĩa tử, cuối cùng giờ lại trở thành thế đuôi to khó vậy.

Xưa Tô Tín nói Trần Đáo dòm ngó địa vị của ông ta, điều này Hồ tam gia cũng biết, dù Tô Tín không giết Trần Đáo, Hồ tam gia cũng sẽ vì địa vị của mình mà tìm cơ hội xử trí hắn ta.

Sau khi nhận Tô Tín làm nghĩa tử, Hồ tam gia dự định mười năm sau rồi nghỉ ngơi dưỡng lão, để Tô Tín kế vị, sau đó ông ta ở đằng sau làm thái thượng hoàng cũng khỏe.

Nhưng tính ngàn vạn lần ông vẫn tính sai một chút, rằng Tô Tín không phải là Trần Đáo!

Trần Đáo dùng đến hai mươi năm để khiến ông ta cảm thấy sự uy hiếp, nhưng Tô Tín chỉ dùng thời gian chưa đến ba tháng, liền đã đủ sức chống đối với ông thậm chí là còn ở vị trí mạnh hơn!

Hồ tam gia hiện giờ còn chưa muốn lui về dưỡng lão, ông ta còn muốn ngồi ở vị trí đại đầu mục này, vì vậy ông ta cản trở khừ đi Tô Tín!

- Tam gia, người bớt nóng giận, Tô Tín đã giao nộp tiền lên cho bang, người có giận thế nào cũng vô ích.

Lý sư gia khuyên giải an ủi, nhưng trong lòng lại thầm thờ dài một tiếng.

Hồ tam gia giờ đây thực sự đã già rồi.

Hồ tam gia trước kia tính cách trầm ổn, lòng dạ sâu xa, dường như có thể đạt đến mức vui giận không hiện sắc thái lên mặt, đâu giống bộ dạng như bây giờ, một tin từ Tô Tín đã khiến cho ông kích động đến mất kiểm soát như vậy.

Trong số mười ba vị đại đầu mục, thực lực Hồ tam gia tuy không phải mạnh nhất nhưng lại là người thông minh nhất, cũng chỉ có ông mới đặc biệt tìm người thi trượt tú tài như Lý sư gia để làm quân sư giúp ông bày mưu tính kế.

Nhưng đáng tiếc là người anh minh cả một đời như Hồ tam gia, lại hoàn toàn bị trở ngại với vấn đề đến từ Tô Tín.

Nếu ông vẫn cứ giữ thái độ ngang đờ đối với Tô Tín, thì giờ đây dù Tô Tín có nổi lên cũng sẽ vẫn giữ sự tôn kính với ông, nếu không thì khi danh tiếng của Tô Tín vang dội trong Phi Ứng bang, cậu sẽ bị mọi người bêu rếu.

Tội tệ nhất Hồ tam gia cũng chỉ cần giữ sự im lặng, không ủng hộ cũng không đề ép, Tô Tín cũng sẽ nhớ chút tình của ông.

Bởi dù sao thì lúc đầu, Tô Tín đã dựa vào danh tiếng của Hồ tam gia để đứng vững được trong Phi Ứng bang.

Nhưng Hồ tam gia đã âm thầm giở trò, lần đại hội bang phái lần trước đã đánh, lần này còn Đường Thái Hòa ra tay khiêu khích Tô Tín rồi bị phé, cả Phi

Ứng bang đều đã đồn khắp chuyện này rồi, chỉ cần là người không ngốc đường như đều có thể đoán được chuyện đằng sau.

Thực ra Lý sư gia cũng từng khuyên Hồ tam gia mấy lần, nhưng Hồ tam gia đã trở thành người sống lâu năm trong Phi Ứng bang, sớm đã không còn cơ mưu trù tính như thời còn trẻ nữa, giờ đã trở thành người có chút bảo thủ cố chấp.

Trước kia nếu như có chuyện gì, hai người có thể cùng nhau thương lượng, nhưng những năm gần đây, Lý sư gia chỉ có thể đưa ra ý kiến, còn dùng hay không đều do Hồ tam gia tự mình quyết định.

Rõ ràng đối với chuyện của Tô Tín, lời khuyên của Lý sư gia hoàn toàn đã bị Hồ tam gia phủ nhận hết.

Ném liền mấy tách trà xong tâm tình của Hồ tam gia mới bình tĩnh trở lại.

- Lý sư gia, người nghĩ ta có nên khuyên bang chủ thu lại hết địa bàn trong tay của Tô Tín không? Giờ hẳn có cả Vinh Lạc phường và Khoái Hoạt Lâm, địa bàn trong tay còn lớn hơn của ca ba đại đầu mục cộng lại!

Về mặt Hồ tam gia âm u lạnh lẽo nói.

Lý sư gia vội vàng lắc đầu:

- Tam gia, ngàn vạn lần người đừng nên làm như vậy, bang chủ sẽ không đồng ý đâu.

- Phân chia theo chiến công là quy tắc vốn có của Phi Ứng bang chúng ta, một khi thay đổi, cả bang sẽ xuất hiện kẻ làm loạn.

Chiến công cao hơn hết thảy, cũng là nguyên tắc chủ yếu của Phi Ứng bang.

Địa bàn ai đánh chiếm được thì nó là của người đó, nếu đến điều này cũng không chắc chắn được, bang chúng Phi Ứng bang sẽ thất vọng sợ sệt đến nhường nào?

Thường Ninh phủ có tam bang tứ hội, đâu cần chết dí ở nơi Phi Ứng bang này của người, mở miệng nói chuyện này ra, e là ngày hôm sau sẽ có hơn phân nửa bang chúng thất vọng chuyển sang bang khác mất.

- Tam gia, chi bằng chúng ta đừng đấu đến cùng với Tô Tín nữa, không có lợi ích gì đã đành, còn vô duyên vô cớ gây ra lời đàm tiếu nữa.

Lý sư gia cẩn trọng đưa ra lời khuyên.

Hồ tam gia lạnh lùng nói:

- Không được! Không khuất phục được Tô Tín, người bảo mặt mũi ta để ở đâu chứ?

- Tô Tín không thông qua ta mà giao nộp tiền thuế lên cho bang, chuyện này là Trang đường chủ nói với ta, ông ta có thể nói được chuyện này cho ta thì người khác cũng có thể biết.

Trong lòng bọn họ nghĩ thế nào ta hiểu rất rõ, chắc chắn bọn họ đang thầm cười nhạo ta bồi dường ra hai tên nghĩa tử cuối cùng đều rước phiền phức về cho mình!

Lý sư gia vừa muốn nói gì đó thì đã nghe có người đến bẩm báo:

- Tam gia, đại đầu mục Hầu Thông đến thăm.

- Hắn đến đây làm gì?

Lý sư gia và Hồ tam gia đều cùng nhú mày lại, sắc mặt đều rất kém.

Trong mười ba đại đầu mục của Phi Ứng bang, Hồ tam gia không có mối giao hảo với ai cả, nhưng nếu nói đến mối quan hệ không tốt thì chắc chắn đó là Hầu Thông.

Có thể nói người của cả Phi Ứng bang không có ai muốn gặp Hầu Thông.

Là đại đầu mục của Phi Ứng bang, địa vị của Hầu Thông rất cao, nhưng hắn lại có tật rất xấu đó là mê cờ bạc.

Thói cờ bạc của Hầu Thông rất tồi tệ, một khi bị thua hắn liền đổ mặt tía tai như những con bạc khác, rồi đánh tiếp cho đến khi nào lấy lại vốn mới ngừng chơi.

Đại đầu mục của Phi Ứng bang thật ra đều có thu nhập không đến nỗi nào, như Tô Tín quản lý một Vinh Lạc phường đã thu vào được hơn trăm vạn lượng.

Còn Hầu Thông chỉ quản lý một phần tư Xương Bình phường, tuy tiền thuế thu về không cao như Tô Tín, nhưng mỗi tháng cũng không ít hơn mười mấy vạn lượng bạc.

Số tiền này ngoài mang giao cho bang, rồi phân phát cho bang chúng thuộc hạ, số còn lại đã đủ cho Hầu Thông sống thoải mái.

Nhưng Hầu Thông lại mang số đó đi đánh bạc cả, cộng thêm vận may của hắn chẳng mấy khi đến, nên số tiền này đều bị hắn đánh thua sạch sẽ.

Một Hầu Thông không có bạc liền bắt đầu đánh liều ở sòng bạc, thậm chí khiến cho ông chủ sòng bạc chẳng muốn làm ăn gì nữa.

Còn khi hắn thực sự đã hết tiền thì liền bắt đầu đến chỗ Hồ tam gia hay những đại đầu mục khác vay mượn, kết quả đương nhiên là có mượn không trả.

Tiếng tăm Hầu Thông rất tồi tệ, ai cũng không muốn cho hắn mượn tiền, nên thậm chí hắn còn dựa vào sự bám riết quấy rầy để kiếm chút tiền từ người khác.

Đối với hạng người như vậy, đương nhiên là Hồ tam gia không giao hảo với hắn, vừa bảo thuộc hạ nói rằng mình không có ở nhà xong đã nghe thấy giọng nói khỉ thế tử trong sân vọng lại.

- Ha ha ha! Hồ tam gia à, nghe nói ông bị tên nghĩa tử mới nhận chơi cho một vố, hắn giao thẳng tiền thuế tháng lên cho bang mà chẳng thông qua ông, có chuyện này không vậy?

Một người đàn ông trung niên nhìn có vẻ nhỏ tuổi hơn so với Hồ tam gia trực tiếp đi vào trong, cười to giễu cợt như chẳng có ai ở đây.

Nhìn thấy Hầu Thông chưa đợi người đi bẩm báo đã đi vào, Hồ tam gia lạnh nhạt nói:

- Ngươi đến đây làm gì?

Hầu Thông nghịch tặc trả, bộ dạng uể oải nói:

- Đương nhiên là đến mượn ông chút tiền tiêu rồi, yên tâm, đợi ta lật ngược thế cờ chắc chắn sẽ trả ông gấp đôi.

Hồ tam gia cười nhạt nói:

- Lời này ngươi nói không dưới mười lần rồi, đừng nằm mơ nữa, chỗ ta một đồng cũng không có.

Nghĩ đến lời Hầu Thông vừa nói lúc nãy thì Hồ tam gia lại nổi giận.

Ngươi đến mượn tiền còn chế giễu thẳng mặt ta, không đuổi ngươi đi ngay là may lắm rồi, còn muốn mượn tiền sao?

Hầu Thông cười hi hi nói:

- Hồ lão tam, đừng nóng vội, lần này ta không đến tay không, như vậy đi, ta giúp ông một chuyện, ông cho ta mượn ít tiền, sao nào?

- Ngươi giúp được ta sao?

Hồ tam gia nhìn tên đại đầu mục dường như xếp chót hàng này với vẻ coi thường.

Miệng Hầu Thông lộ ý cười:

- Một chuyện lớn ấy chứ, ví dụ như giúp ông xử lý gọn tên nghĩa tử Tô Tín không biết nghe lời đầy của ông chẳng hạn!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Gây sự

- Ý ngươi là sao?

Hồ tam gia lạnh lùng nhìn Hầu Thông, gần từng tiếng, hỏi.

Hầu Thông cười hà hà nói:

- Hồ lão tam, chuyện xấu giữa ngươi và Tô Tín có ai mà không biết, giờ hắn mang tiền giao nộp thẳng lên bang rõ ràng là đánh vào mặt ông, giờ ông còn ngồi yên được sao?

- Có điều nói thế nào hắn cũng là nghĩa tử của ông, huống hồ chuyện này cũng trách ông không thấu đáo trước, nếu ông dùng danh nghĩa phụ đi ép hắn,

danh tiếng Hồ lão tam ông trong Phi Ứng bang sẽ mất sạch.

- Nếu ông đưa ta một món tiền, ta giúp ông giải quyết tiểu tử đó, đảm bảo trị cho hắn ngoan ngoãn lại, ta cũng không sợ người khác nói ta ý lớn hiếp bé, dù sao Hầu Thông ta cũng không cần thể diện, nhưng Hồ lão tam ông lại cần thể diện.

Hồ tam gia im lặng một lúc cuối cùng nói:

- Chỉ một giá, năm vạn lượng bạc.

- Ha ha, đồng ý!

Hầu Thông vỗ tay tỏ vẻ vô cùng hài lòng.

- Ông muốn làm thế nào?

Hầu Thông lắc lư bước ra về:

- Ông không cần quan tâm, dù sao ta nhất định sẽ không để thằng nhóc đó yên đâu.

Nhìn Hầu Thông ra về, Lý sư gia lo lắng nói:

- Hầu Thông này có làm hỏng chuyện không? Ông ta chẳng giống người đáng tin.

Hồ tam gia trầm giọng nói:

- Yên tâm đi, Hầu Thông chỉ là kẻ nghiện cờ bạc mà thôi, ông ta không phải là kẻ ngu ngốc thật sự, ông ta dám đến đưa ra điều kiện với ta thì nhất định đã nghĩ ra cách.

Một kẻ nghiện cờ bạc, thực lực yếu, mà còn ngu ngốc thì cũng không thể ngồi ở vị trí đại đầu mục bao nhiêu năm nay được.

Thấy Hồ tam gia chắc chắn như vậy, Lý sư gia cũng không nói nhiều thêm nữa, nhưng trong ánh mắt ông lại lóe lên tia hoài nghi.

Lúc này trong đường viện Khoái Hoạt Lâm, Tô Tín giao hết việc cho Hoàng Bính Thành xử lý, còn cậu một mình trở về nhà bế quan.

Sau trận đấu với La Chấn cậu đã nhận được rất nhiều kinh nghiệm, thậm chí tốc độ tu luyện đã tăng lên rất nhiều, hai ngày nay cậu luyện một mạch đột phá được năm huyết đạo, giờ đã đã thông được năm mươi một huyết vị, hậu thiên trung kỳ đã trong tầm tay.

Sau khi đột phá liên tục năm huyết vị, Tô Tín không bế quan nữa mà đi tìm Lý Hoại muốn so tài với hắn.

- Người luyện Tịch Tà Kiếm Pháp thế nào rồi?

Tô Tín nhìn thấy song đoàn kiếm bên hông Lý Hoại đã được đổi thành trường kiếm nên biết rõ hắn đã bắt đầu nhập môn Tịch Tà Kiếm Pháp.

Sau khi Lý Hoại tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp, hắn rõ ràng đã thâm sâu hơn trước rất nhiều, không giống trước kia khí tức toàn thân luôn tỏa ra sự lạnh lẽo.

Nhưng chính vì như vậy mới có thể chứng minh Lý Hoại mạnh hơn trước không chỉ một bậc.

Khí tức thâm sâu, càng không dễ lộ sơ hở nào mới càng đáng sợ.

Lý Hoại nói:

- Kiếm pháp này rất đơn giản, nhưng quỷ dị tàn độc, rõ ràng là phát huy kiếm pháp tà đạo đến cực điểm. Học qua vài ngày chẳng qua cũng chỉ là mới nhập môn thôi, nhưng thuộc hạ cứ cảm thấy bộ kiếm pháp này như bị thiếu vậy.

Nghe thấy Lý Hoại trả lời vậy, Tô Tín có phần ngạc nhiên, Tịch Tà Kiếm Pháp vốn dĩ là tàn quyền của Quỷ Hoa Bảo Điển, Lý Hoại có thể nhận thấy được điều này chứng tỏ thiên phú về võ đạo của hắn rất giỏi.

- Người cảm thấy không sai, bộ kiếm pháp này vốn được tách ra từ trong công pháp của một kẻ vô cùng mạnh. Nào, chúng ta so tài vài chiêu thử xem.

Với Tịch Tà Kiếm Pháp, Tô Tín vẫn rất tò mò.

Lý Hoại gạt đầu, rút trường kiếm ở eo ra, thân hình quỷ dị, động tác nhanh nhạy, thoáng chốc đã đến trước mặt Tô Tín!

Kiểm quang lấp lệt khiến người ta không phân biệt được kiếm được đâm ra từ đâu, mũi kiếm vô cùng quỷ dị.

Nhưng vào lúc này, Tô Tín lại gấp đầu ngón tay, chỉ nghe thấy “coong” một tiếng, kiếm của Lý Hoại đã bị Tô Tín búng tay.

Thân ảnh lại biến hóa, trong tích tắc Lý Hoại đã đến đằng sau Tô Tín, nhưng Tô Tín lại xoay người, búng ngón tay thêm lần nữa, đánh bay kiếm của Lý Hoại.

Thu trường kiếm về, Lý Hoại lắc đầu nói:

- Đường kiếm của thuộc hạ vẫn còn chậm, sức mạnh cũng chưa đủ, đến ép người xuất kiếm cũng không làm được.

Vung vẩy ngón tay có chút tê tê, Tô Tín nói:

- Ta đã đả thông hơn năm mươi huyết đạo, sức mạnh lớn hơn người rất nhiều, chuyện này người không cần vội vã, tu luyện nội công cần tuân theo thứ tự, trước sau gì người cũng đến được cảnh giới này.

- Hơn nữa ta chỉnh lại một chỗ, đường kiếm của người không chậm mà là vì ta ra tay nhanh hơn.

Tịch Tà Kiếm Pháp tuy là kiếm pháp, nhưng phần quan trọng nhất của nó thực ra là thân pháp như ma quỷ vậy.

- Chỉ cần tốc độ người nhanh hơn tốc độ xuất kiếm của đối phương, người có thể khiến cho đối phương không có được cơ hội xuất kiếm.

Tô Tín có thể búng ngón tay đánh bay kiếm của Lý Hoại là vì tốc độ ra tay của cậu nhanh hơn Lý Hoại.

Kinh Vô Mệnh khoải kiếm so với Tịch Tà Kiếm Pháp thì một bên chú trọng tốc độ xuất kiếm, bên còn lại chú trọng tốc độ thân pháp.

Nhìn thấy Lý Hoại tu luyện tốt Tịch Tà Kiếm Pháp, Tô Tín cũng cơ bản hiểu được bộ võ công này.

Được tách ra từ Quỷ Hoa Bảo Điển, thật ra tinh hoa của Tịch Tà Kiếm Pháp chỉ nằm ở một chữ đó là: Nhanh.

Tịch Tà Kiếm Pháp dùng “nhanh” làm chính, khiến đối thủ nhìn không ra được sơ hở, không có cơ hội phản kích. Hoặc là nhanh đến mức dù đối thủ nhìn được sơ hở của chiêu thức nhưng họ cũng không kịp phản kích, sơ hở chỉ chớp nhoáng rồi biến mất.

Muốn phá Tịch Tà Kiếm Pháp, hoặc là phải tu luyện nội công đến mức áp chế được đối phương, hoặc là như Tô Tín vậy, tốc độ ra tay phải nhanh hơn đối phương.

Đúng vào lúc Lý Hoại và Tô Tín đang cùng thử tài võ kỹ thì Hoàng Bính Thành bỗng chạy đến bẩm báo:

- Lão đại, xảy ra chuyện rồi, ông chủ Tôn của sông bạc Long Khánh đang đợi ở ngoài.

- Sông bạc Long Khánh?

Tô Tín suy nghĩ, cậu có chút ấn tượng với sông bạc Long Khánh này.

Sau khi cậu phé đi ông chủ Hoàng của sông bạc Thuận Đức thì ông chủ Tôn của sông bạc Long Khánh liền nhân cơ hội để ngồi vào đây và trở thành sông bạc lớn nhất Khoái Hoại Lâm, ông ta cũng là một người thông minh.

Tô Tín hỏi:

- Lão Hoàng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hoàng Bính Thành mặt ủ mày ê nói:

- Ông chủ Tôn nói có người gây chuyện ở sông bạc, thua đến mấy mươi vạn lượng lại không trả.

- Người gây chuyện là ai?

Nhìn thấy bộ dạng Hoàng Bính Thành, Tô Tín liền biết người này tuyệt đối không dễ dây vào, nếu không Hoàng Bính Thành đã có thể tự mình giải quyết chứ không cần làm phiền cậu.

- Một trong những đại đầu mục tên Hầu Thông.

Tô Tín bồng nhều mày:

- Hầu Thông? Sao hắn lại đến Khoái Hoại Lâm?

Với những người bên trên của Phi Ưng bang, Tô Tín đã đặc biệt cho Hoàng Bính Thành đi điều tra từ trước, con ma cờ bạc Hầu Thông này cậu cũng có ấn tượng sâu sắc.

Nhưng Hầu Thông này cũng coi như biết điều, thường ngày chỉ gây chuyện ở địa bàn của mình, nhưng sao hôm nay lại chạy đến Khoái Hoại Lâm?

- Đi, cùng ta đi xem thử.

Tô Tín và Hoàng Bình Thành rời đường viện, Lý Hoại âm thầm đi theo ở đằng sau.

Ngoài đường viện, ông chủ Tôn thấy Tô Tín bước ra liền khóc lóc nói:

- Tô lão đại, Hầu Thông chơi như vậy thì sông bạc Long Khánh của ta phá sản hết mất.

- Ông ta thua bạc không trả tiền đã đành, cùng lắm ta không cần số tiền này nữa. Thế nhưng một khi ông ta thắng thì lại giao tiền cho thuộc hạ của mình, số tiền thua cứ ghi nợ lại, đây chẳng phải là chơi xỏ lá rồi sao!

Tô Tín quát nói:

- Được rồi, đừng gào thét nữa, cùng ta đi xem thử.

Ông chủ Tôn cúi đầu theo sau Tô Tín, thật ra khi ông ta tìm đến Tô Tín thì cũng không ôm mấy hy vọng.

Hầu Thông là người lâu năm trong Phi Ứng bang, một trong mười ba vị đại đầu mục, còn Tô Tín giờ tuy tiếng tăm nổi như cồn nhưng cũng chỉ là một tiểu đầu mục mà thôi.

Tuy Tô Tín từng hứa lấy tiền thuê sẽ bảo vệ cho bọn họ, nhưng đối mặt với đại đầu mục Phi Ứng bang, lời hứa này còn có tác dụng sao?

Lúc này trong sông bạc Long Khánh, tất cả người chơi đều bị Hầu Thông cho người đuổi đi, sông bạc lớn như vậy mà chỉ có một mình ông ta ngồi ở đó đồ xúc xúc.

Ông ta đồ, còn người của sông bạc đoán, ông ta dùng cách đoán lớn nhỏ đơn giản nhất, dù Hầu Thông có xui xẻo đến mấy thì cũng có thể thắng được hai ba lượt.

Mỗi lần thắng, hắn ném bạc cho thuộc hạ giữ, thua thì bảo sông bạc ghi nợ.

- Năm, năm, bốn! Mười bốn điểm lớn, ha ha ha! Lão tử lại thắng rồi!

Hầu Thông cười lớn ném xúc xúc:

- Đừng lái nhái nữa, nhanh mang bạc ra đây.

- Hầu lão đại, người đã thắng ba vạn lượng bạc, toàn bộ số tiền mặt của sông bạc đều bị người lấy hết rồi, giờ chúng ta không còn tiền nữa! Hay là người từ vào số tiền nợ?

Người phụ trách sông bạc như muốn khóc, hắn chưa từng gặp kẻ bắt nạt người như vậy.

Hầu Thông cười nhạt:

- Lão tử nợ là một chuyện, thắng tiền lại là chuyện khác, tiền nợ hôm khác trả các ngươi, nhưng tiền lão tử thắng hôm nay nếu các ngươi không đưa thì lão tử liền dỡ cái tiệm này!

- Hầu đại đầu mục uy phong quá, Xương Đức phường không chứa nổi ông nữa hay sao mà lại đến tiệm ở Khoái Hoạt Lâm.

Nhìn thấy Hầu Thông diễn trò, Tô Tín liền biết ông ta đến chắc chắn có ý đồ xấu.

Hầu Thông làm như vậy hoàn toàn là muốn nhằm vào cậu, sông bạc của ông chủ Tôn chỉ là bị vạ lây mà thôi.

- Không có phép tắc!

Sắc mặt Hầu Thông u ám nói:

- Luận về thân phận, ta ngang hàng với nghĩa phụ Hồ tam gia của ngươi. Luận về địa vị, ta là đại đầu mục trong bang, còn ngươi chỉ là tiểu đầu mục.

- Gặp mặt không hành lễ, ngươi còn coi nghĩa phụ ngươi và Phi Ứng bang ra gì không.

Hầu Thông nói lời bức ép người, nhưng sắc mặt Tô Tín không chút biểu cảm:

- Hầu đại đầu mục, tôn ti trật tự không phải ông nói là được tính, đừng diễn trò nữa, rốt cuộc ông muốn làm gì?

Thấy Tô Tín bình tĩnh như vậy, Hầu Thông có chút ngạc nhiên.

Theo ông biết, Tô Tín trẻ tuổi này rất cao ngạo, một lời bất hòa liền phే đi tâm phúc Đường Thái Hòa của Hồ tam gia.

Giờ Tô Tín bình tĩnh như vậy, Hầu Thông lại cảm thấy có chút không đúng.

- Lão từ đến đánh bạc, nhưng thắng mà sòng bạc lại không trả tiền, đây là địa bàn của Tô Tín người, hay là người trả tiền đi?

- Bao nhiêu?

Sắc mặt Tô Tín vẫn bình tĩnh như cũ.

- Mười vạn lượng!

Hầu Thông đưa ra một ngón tay.

Người phụ trách sòng bạc liền gào lên:

- Sao có thể là mười vạn lượng được? Mỗi ván cao nhất chỉ có một nghìn lượng!

- Ta nói mười vạn lượng thì mười vạn lượng! Người có tư cách nói chuyện ở đây sao? Vả mồm!

Hầu Thông hừ lạnh một tiếng, thuộc hạ đằng sau liền kéo người phụ trách sòng bạc đến, tát mấy cái vào mồm khiến máu me đầy miệng.

- Sao hả, mười vạn lượng người trả hay không?

Hầu Thông ngồi chễm chệ trên ghế tỏ vẻ như có chỗ dựa không biết sợ là gì.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thực cho rằng ta không dám giết người

Hồ tam gia nói Hầu Thông không ngốc, hẳn đúng là không ngốc thật.

Trong số mười ba vị đại đầu mục của Phi Ưng bang, Hầu Thông không phải là người thông minh nhất, những cũng tuyệt đối không phải là người ngu ngốc nhất, nếu không hẳn đã không ngồi được vị trí này đến tận bây giờ.

Cách hắn đối phó với Tô Tín rất đơn giản, đó là ba chữ, làm mất dạy!

Ta đúng là muốn lấy thân phận ra ép người đấy, người làm được gì nào?

Mười vạn lượng bạc này nếu Tô Tín giao nộp, danh tiếng của người sẽ bị mất sạch, hơn nữa còn để lại ấn tượng là người dễ bị ức hiếp.

Dù Tô Tín người đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường thì có làm sao? Người vẫn phải nghe lời ta đấy thôi?

Còn nếu người không nộp, Hầu Thông ta vẫn tiếp tục gây sự ở Khoái Hoạt Lâm đến cùng.

Chẳng phải Tô Tín có cớ phàn ở Khoái Hoạt Lâm sao? Chẳng phải người đã hứa sẽ bảo vệ cho Khoái Hoạt Lâm sao? Nên ta quấy rối cho Khoái Hoạt Lâm long trời lở đất lên xem người làm được gì?

Sắc mặt bọn người Hoàng Bính Thành đứng sau Tô Tín tỏ vẻ phẫn nộ, dù Hầu Thông người là đại đầu mục nhưng cũng không thể ức hiếp người vậy chứ?

Lý Hoại cũng muốn rút kiếm từ thắt lưng ra nhưng lại bị Tô Tín ngăn lại.

- Là Hồ tam gia sai người đến?

Tô Tín hỏi.

Hầu Thông chép miệng nói:

- Đến tiếng nghĩa phụ cũng không gọi, Hồ tam gia đúng là nuôi ong tay áo rồi.

Hầu Thông không phủ nhận, vậy chứng tỏ là đã thừa nhận.

Tô Tín lại thờ dài một tiếng, đi về phía Hầu Thông.

- Ta mang tiền giao nộp thẳng lên trên bang chính là muốn nói với ông ta rằng từ nay về sau giữa chúng ta nước sông không phạm nước giếng nữa, nhưng vị nghĩa phụ đồ của ta đường như rất không cam tâm thì phải.

Khí thể trên người Tô Tín dần dần tăng lên, một luồng sát khí to lớn hiện lên trên người cậu.

- Hầu đại đầu mục, dù ngươi có phải bị Hồ tam gia xúi giục đến, hay là ông ta hứa với ông điều gì, thì giờ ta cho ông một cơ hội, giờ ông đi vẫn còn kịp.

Nói thế nào Hầu Thông cũng là người lúc trước đã cùng Sa Phi Ứng xông pha tạo dựng nên bang phái, ông ta vô cùng quen thuộc với luồng sát khí trên người Tô Tín.

Có điều ông ta vẫn chẳng hề lo sợ:

- Tiểu tử, ý của ngươi là gì chứ? Muốn giết ta ư? Ngươi nghĩ rằng ngươi giết được Đới Xung thì đã thành thiên hạ vô địch rồi sao? Lão tử hôm nay đứng đây cho ngươi giết đấy, ngươi dám không?

Giết đi Đới Xung, Tô Tín là anh hùng của Phi Ứng bang, còn giết Hầu Thông hẳn, Tô Tín sẽ trở thành tội nhân của Phi Ứng bang!

Hầu Thông hẳn không phải là Lưu Tam Dao, để Tô Tín nói giết là giết được, hẳn là một trong những người kỳ cựu trong Phi Ứng bang, đại đầu mục Hầu Thông, hẳn không tin Tô Tín dám động thủ giết hẳn.

“Coong!”

Tiếng kiếm vút lên, thanh kiếm tay trái của Tô Tín đã ra khỏi vỏ, sát khí lẫn liệt bỗng chốc ập đến, Hầu Thông nhất thời cảm thấy bản thân như đang bị một nghìn con ác lang nhìn chăm chăm vào, chỉ cần giây sau thôi là sẽ bị xé vụn!

- Hẳn dám giết mình! Hẳn thực sự dám giết mình!

Cuối cùng lúc này Hầu Thông cũng đã sợ.

Nếu cho Hầu Thông thêm một cơ hội, ông ta tuyệt đối sẽ không đến gây sự với kẻ điên như Tô Tín.

Đúng vậy, trong lòng ông ta nghĩ, giờ Tô Tín đúng là một kẻ điên! Hoàn toàn là một kẻ điên!

Ông ta là một trong mười ba vị đại đầu mục của Phi Ứng bang, nếu ông chết thì đến bang chủ cũng sẽ bị kinh động, thế mà Tô Tín thực sự không màng đến, muốn giết cả ông ta!

Thực lực Hầu Thông vốn yếu, huyết đạo trên người chỉ mới đã thông được mười, cộng thêm nhiều năm sống trong nhung lụa nên thân thủ cũng đã trở nên chậm chạp vô cùng.

Khi đối mặt với một kiếm của Tô Tín, ông ta muốn tránh nhưng chân tay lại chẳng nghe theo sự điều khiển, giương mắt nhìn thanh kiếm đâm vào cổ họng mình, lúc đó trước mặt là một mảng máu đỏ.

Hầu Thông cả đời giờ trò khôn lỏi, cuối cùng lại chết bởi tài khôn lỏi của bản thân.

Hầu Thông biến bản thân thành Tô Tín để suy nghĩ, cho rằng Tô Tín sẽ không giết ông ta, nhưng ông ta đã tính sai, nếu Tô Tín giống như ông đã nghĩ thì đã không có được thành tựu như ngày hôm nay.

Kiếm mảnh chém ngang, Tô Tín trực tiếp cắt lìa đầu Hầu Thông rơi xuống đất “bịch” một tiếng.

Kiếm này khiến mọi người sợ hãi, tất cả đều bị hành động vừa rồi của Tô Tín làm cho sợ đến ngây ngốc.

Hoàng Bính Thành bọn họ đoán rằng với tính cách của Tô Tín ắt sẽ ra tay, nhưng đoán thế nào cũng không ngờ rằng Tô Tín lại trực tiếp giết luôn Hầu Thông!

Lúc này mấy tên thuộc hạ mà Hầu Thông mang theo cũng hét lên một tiếng rồi lập tức quay người hướng về cửa bỏ chạy.

Nhưng một đường kiếm như thân ánh quỷ dị lại tiến đến trước cả tiếng, lẫn liệt lóe lên trước mắt chúng, bốn tên thuộc hạ Hầu Thông dẫn theo đều ôm lấy cổ ngã xuống đất.

Nhìn thấy Lý Hoại ra tay, lúc này Hoàng Bính Thành mới có phản ứng lại, dù gì người cũng đã giết rồi, giờ nên nghĩ cách làm sao để đối phó lại.

Hoàng Bính Thành nhìn lướt qua ông chủ Tôn và những bang chúng khác ở đây rồi nói nhỏ:

- Lão đại, chúng ta cần không chế những người này lại không?

Tuy ngoài những người ở sông bạc như ông chủ Tôn ra, những người còn lại đều là bang chúng thuộc hạ của Tô Tín, nhưng biết người biết mặt không biết lòng, ngộ nhờ tin này lọt ra ngoài thì biết phải làm sao?

Ông chủ Tôn đang đứng ngây ra ở đằng sau Tô Tín bỗng run lên, sợ Tô Tín giết người diệt khẩu.

May mà Tô Tín xua tay:

- Đừng lo lắng như vậy, tin này giấu không được, mà ta cũng không có ý định giấu.

- Vậy lão đại, chúng ta nên làm thế nào?

Hoàng Bính Thành hỏi.

Nếu như là Hoàng Bính Thành của trước kia, sớm đã bị chuyện này dọa cho điên lên mất.

Có điều ở lâu với vị lão đại này, giờ Hoàng Bính Thành cũng đã có chút tư thế của kiểu dù núi Thái Sơn có sụp đổ cũng không thay đổi sắc mặt, chỉ là hần có chút lo lắng sau này làm sao để dẹp yên được chuyện này.

- Không cần lo lắng, chuyện lần này vừa hay cho ta một cơ hội, một cơ hội lấy về thứ thuộc về mình.

- Thứ gì vậy?

Hoàng Bính Thành thắc mắc hỏi.

- Đương nhiên là vị trí đại đầu mục của ta rồi, nhân tiện có thể đào ra một số sâu mọt.

Trong ánh mắt Tô Tín lộ ra tia lạnh lẽo.

Hầu Thông đến thật đúng lúc, chẳng phải các người muốn chơi sao? Vậy thì lần này mọi người cùng nhau chơi một ván!

Cẩn dặn thuộc hạ thu dọn sòng bạc xong, Tô Tín mang đầu Hầu Thông trở về đường viện rồi hỏi Hoàng Bính Thành:

- Lão Hoàng, chúng ta còn có bao nhiêu bạc?

- Một trăm bốn mươi vạn lượng.

Hoàng Bính Thành không suy nghĩ mà trực tiếp đáp.

Mấy tháng nay tiền của Khoái Hoạt Lâm thu vào tuy nhiều, nhưng Tô Tín chi tiêu ra cũng nhiều, cộng thêm thu nhập từ Vĩnh Lạc phường vừa lấy về nên mới hơn được một trăm vạn lượng.

- Lấy ra một trăm mười vạn lượng, trong số các đại đầu mục ngoài vị nghĩa phụ của ta ra, mang tặng cho mỗi người mười vạn lượng.

Hoàng Bính Thành ngập ngừng nói:

- Mười vạn lượng bạc không nhét no bụng bọn họ được đâu, nếu là chuyện nhỏ thì không nói làm gì, nhưng chúng ta lại giết đi Hầu Thông, bọn họ sẽ không nói giúp chúng ta đâu.

Tô Tín dùng ngón tay gõ gõ lên bàn nói:

- Ta vốn chẳng nghĩ đến chuyện nhờ bọn họ nói giúp, mười vạn lượng này chẳng qua là để bịt miệng bọn họ lại để họ không giấu đồ bìm leo mà thôi.

- Có cần mang ít bạc đến chỗ đường chủ Lâm Phục Hồ đó không? Lâm đường chủ có ấn tượng tốt với người, có lẽ ông ta sẽ nói giúp chúng ta.

Hoàng Bính Thành đề xuất nói.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Lâm Phục Hồ thì không cần, dù chúng ta không tặng đồng nào thì ông ta cũng sẽ nói giúp ta.

- Vì sao vậy?

- Rất đơn giản, ta giết Hầu Thông, tội danh lớn như vậy người cho rằng đường chủ hình đường Đồng Thành Vũ sẽ tha cho ta sao? Với tính cách của Lâm Phục Hồ, chỉ cần Đồng Thành Vũ tán thành thì ông ta sẽ phản đối, không cần chúng ta mở miệng, ông ta cũng sẽ nói giúp chúng ta.

Hoàng Bính Thành gật đầu, lấy bạc đi đút lót những đại đầu mục khác.

Còn Tô Tín cùng Lý Hoại ngồi lại trong đường viện, im lặng không nói gì.

Lý Hoại không bỏ qua chút thời gian nào, ngồi yên tĩnh tu luyện ngay tại đó, còn Tô Tín thì đang suy nghĩ.

Hầu Thông đến tìm cậu gây chuyện, chuyện này Tô Tín không ngờ đến, cậu cho rằng Hồ tam gia dù có phần nợ cũng chỉ sai thuộc hạ âm thầm giờ chút thủ đoạn, chứ không ngờ rằng cuối cùng lại xuất hiện Hầu Thông.

Đương nhiên tính toán thế nào thì Tô Tín cũng không thể tính được kế hoàn hảo, cũng tuyệt đối không ngờ được thế gian lại còn có nhân vật cực phẩm như Hầu Thông vậy, vì mười vạn lượng bạc mà vứt bỏ hết thể diện một đại đầu mục đi xen vào chuyện giữa Hồ tam gia và Tô Tín.

Mà chuyện giết chết Hầu Thông cũng không phải quyết định lúc nóng giận của Tô Tín, nghĩ đến tin tức mà hai ngày trước có người báo cho Tô Tín, cậu không khỏi thâm cười lạnh, lần này Hồ tam gia đúng là tự tìm cái chết.

Còn Hầu Thông này chính là cái cớ cho cậu gỡ bỏ thế khó, cậu có chín phần nắm chắc có thể bình an qua được chuyện này, đồng thời lấy được luôn thân phận đại đầu mục.

Còn nếu như thất bại thì cậu cũng không sợ, Tô Tín hiện giờ dù luận về thực lực bản thân hay là thế lực thuộc hạ cũng đều có tư cách làm chủ hầu một phương.

Cùng lắm cậu sẽ đầu quân vào bang khác, hẳn là những bang phái khác sẽ rất hoan nghênh cậu.

Đương nhiên đó là đường rút lui sau cùng, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, Tô Tín sẽ không chọn con đường này.

Cậu đang có nhiệm vụ hệ thống, một khi không thể trở thành người chủ chốt trong Phi Ứng bang, hình phạt của nhiệm vụ đó là phải phế đi một võ kỹ đồng thời bị rơi xuống một cảnh giới.

Với chút tích lũy hiện tại của Tô Tín nếu chịu sự trừng phạt nặng nề như vậy, dường như sẽ khiến Tô Tín hoàn toàn trở thành một phế nhân, giờ cậu mới chỉ đạt cảnh giới hậu thiên sơ kỳ, nếu bị rơi xuống một cảnh giới nữa sẽ trở thành người bình thường.

Nửa ngày trời qua, Hoàng Bính Thành đã trở về.

- Lão đại, bạc đã được chuyển đến hết, có điều đến lúc đó thực sự có thể chắc chắn rằng bọn họ sẽ không giậu đồ bìm leo chứ?

Hoàng Bính Thành rất nghi ngờ về nhân phẩm của những đại đầu mục này của Phi Ứng bang.

- Chuyện không có lợi ích thì sao phải giậu đồ bìm leo? Hầu Thông đều chẳng có quan hệ tốt với ai trong số bọn họ, dù có giậu đồ bìm leo thì cũng không hại đến ta, được rồi, thời gian không còn nhiều nữa, nên đi thanh lý một chút kê sâu một trong bang rồi.

Sâu một mà Tô Tín nói đến hiển nhiên là người được Hồ tam gia phái đến - Lý Cương.

Trước kia Tô Tín vẫn chưa xử lý Lý Cương là vì chưa muốn trở mặt với Hồ tam gia.

Giờ thì không cần lo nghĩ nhiều nữa, hơn nữa còn có thể nhân tiện âm thầm xử lý luôn những kẻ sâu một như Lý Cương.

Không tính những bang chúng mới trên nghìn người này, mà trong số gần hai trăm thuộc hạ cũ của Tô Tín, chắc chắn có kẻ không trung thành với cậu.

Những người này bình thường ẩn mình nơi tối, Tô Tín cũng không có cách nào truy xét được, bởi như vậy sẽ làm thuộc hạ của cậu mất đoàn kết.

Giờ cậu đã giết Hầu Thông, chuyện lớn như vậy truyền ra ngoài, những kẻ sâu một đó chắc chắn sẽ có hành động, vừa hay có thể nhân cơ hội này tóm lấy chúng xử lý một thể.

- Lão Hoàng, người dẫn Lý Thanh cùng huynh đệ đáng tin đi bắt những kẻ sâu một đấy ra, ta cùng Lý Hoại đi tìm Lý Cương, xem gần đây hắn giờ trò gì.

Về mặt Hoàng Bính Thành nghiêm lại, lập tức ra cửa gọi bọn người Lý Thanh rời đi.

Lần này những kẻ bị bắt, e là không chỉ dùng hình thức gây đánh để xử phạt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Mang quà đến cho nghĩa phụ

Lúc này Lý Cương hoàn toàn không hề hay biết rằng đại nạn sắp đến, hắn còn ở Khoái Hoạt Lâm đi theo lão đại Tô Tín, không ngừng tự mê hoặc mình rằng Tô Tín sắp hết đời.

Từ sau khi gia nhập làm thuộc hạ của Tô Tín, Lý Cương vô cùng uất ức, đặc biệt là khi nhìn thấy Lý Hoại được trọng dụng, cảm giác uất hận này càng mãnh liệt hơn.

Nhưng chỉ có bản thân Lý Cương biết, thực ra không phải hấn uất ức mà là hối hận, vô cùng hối hận.

Trước kia, khi mới gia nhập vào làm thuộc hạ của Tô Tín, Lý Hoại tuy không hề khách khí với Tô Tín, nhưng hấn cũng không có mục đích gì không thể nói ra với người khác.

Còn Lý Cương lại công khai làm tai mắt và quân thúc Tô Tín cho Hồ tam gia.

Đương nhiên kết quả cuối cùng nghĩ cũng có thể biết được, đến việc theo dõi Tô Tín hấn cũng không làm tròn, thậm chí Tô Tín còn sai người theo dõi ngược lại hấn, đó đã coi như là rộng lượng rồi.

Sau chuyện thích sát Đối Xung, Lý Cương và Tô Tín hoàn toàn trở mặt với nhau, và ngược lại Lý Hoại đã trở thành tâm phúc của Tô Tín.

Vốn cho rằng Tô Tín sẽ bị bang xử phạt nhưng không ngờ Tô Tín lại một bước lên mây, cách bọn họ đối đãi với Lý Cương tự nhiên cũng trở nên vô cùng khó xử.

Ở chỗ Hồ tam gia, Lý Cương cảm thấy ông ta nghi ngờ bản thân hấn, chính vì vậy nên hấn mới ghen ghét với Lý Hoại vì Lý Hoại có thể có được sự tín nhiệm của Tô Tín như vậy.

Lý Cương luôn nghĩ rằng, nếu lúc đầu hấn ủng hộ Tô Tín, làm thuộc hạ hoàn toàn cho Tô Tín, thì với thủ đoạn của hấn, đâu có chỗ cho kẻ giảo hoạt Hoàng Bính Thành chứ?

Đáng tiếc là thế gian không có thuốc chữa hối hận, chuyện như vậy chỉ có thể nằm trong suy nghĩ của Lý Cương mà thôi, nếu đã trở mặt hoàn toàn với Tô Tín, vậy hấn cần nghĩ mọi cách để đối phó với Tô Tín!

Có điều sau đó khoảng cách giữa hai bên ngày càng lớn, Lý Cương gần như bỏ đi suy nghĩ này, nhưng không ngờ cuối cùng Tô Tín lại tự tìm cái chết khi dám giết cả đại đầu mục Hầu Thông!

Chuyện như vậy nếu như Lý Cương còn có thể cho qua thì hấn không phải là Lý Cương nữa.

Vì vậy sau khi biết được chuyện này, việc đầu tiên là Lý Cương lôi kéo một số thuộc hạ cũ của Tô Tín, chuẩn bị giờ ra một số thủ đoạn.

Lý Cương có chút thông minh, hấn không lựa chọn đi lôi kéo những người mới vào làm bang chúng thuộc hạ cho Tô Tín.

Những người này tuy dễ lôi kéo nhưng bọn họ không có thực lực, hơn nữa dường như cũng không có ảnh hưởng gì với Tô Tín, dù có bị lôi kéo cả trăm người thì cũng chẳng có ích gì với Tô Tín cả, sai vài người bất kỳ là đã có thể trấn áp được.

Vì vậy hấn chọn những người cũ đã theo Tô Tín từ Khoái Hoạt Lâm, hơn nữa lại là những người không được đề bạt lên làm bách trưởng và thập trưởng.

Thuộc hạ cũ của Tô Tín có gần hai trăm người, mà số lượng thập trưởng và bách trưởng lại chỉ có hơn một trăm người, còn có một số người chỉ mang thân phận bang chúng bình thường.

Nhìn những người cùng lứa đều đã được thăng quan tiến chức trở thành cấp trên của mình, lão đại của mình, trong lòng những người này có thể dễ chịu được mới lạ.

Lý Cương đã lợi dụng sự bất mãn này lôi kéo bọn họ cùng âm thầm giờ một số thủ đoạn.

- Các vị, lần này Tô Tín dám giết cả đại đầu mục Hầu Thông, trong bang sẽ không thể tha cho hấn.

- Mà một khi Tô Tín bị xử phạt, nhẹ thì sẽ bị phế đi võ công, nặng thì sẽ trực tiếp bị giết chết, dù là hình thức nào thì Khoái Hoạt Lâm và Vĩnh Lạc phùng đều sẽ là nơi vô chủ, các ngươi không muốn nắm hai địa bàn này trong tay sao?

- Lần đề bạt này, thời gian các ngươi ở cùng Tô Tín là lâu nhất, cũng cùng hấn kề vai sát cánh giết địch, nhưng cuối cùng đến chức thập trưởng nhỏ nhoi cũng không có được, các ngươi cam tâm sao? Chẳng lẽ các ngươi không muốn có địa bàn thuộc về mình sao?

Giọng điệu của Lý Cương vô cùng mê hoặc lòng người, nhưng năm người ở đây đều tỏ vẻ không hề đứng về phía hấn.

Một người trong số đó trực tiếp mở miệng mắng:

- Ngươi đừng hòng khua môi múa mép! Ai nói lão đại sắp không xong rồi? Tên cầu tạp chúng Hầu Thông đó nhìn thấy bọn ta sống tốt nên mới muốn đến dọa nạt kiếm chút tiền, dù lão đại không giết hấn thì lão tử ta cũng tìm cơ hội khiến hấn phải chết thôi!

Một người khác hừ lạnh nói:

- Lý Cương, đừng nghĩ rằng bọn ta không biết ngươi muốn giờ trò gì, mấy huynh đệ bọn ta tuy không biết chữ nào nhưng cũng không nguốc! Lão đại mà chết thì ai phát được lương tháng mười lượng cho bọn ta chứ.

- Đúng vậy, Lý Cương ngươi đừng hòng gây chia rẽ bọn ta, không được chọn làm thập trưởng đương nhiên trong lòng mỗi người đều không vui về gì,

nhưng bọn ta chưa từng trách lão đại.

- Lão đại từng nói, muốn ăn được thịt ngon thì phải liều mạng! Lúc chiến đấu với bọn người Thanh Trúc bang, là do bọn ta yếu kém, chân mềm nhũn ra trốn ở đằng sau, không giết được người nào mà bản thân còn bị thương, chuyện này không oán trách được người khác, càng không trách được lão đại!

Lý Cương nhất thời nghẹn họng, hẳn không ngờ uy danh Tô Tín ở trong lòng những bang chúng này lại cao như vậy.

- Chẳng lẽ các ngươi muốn cùng Tô Tín đi vào con đường sai trái sao? Đợi đến lúc bang trách phạt xuống, các ngươi muốn hối hận thì cũng đã muộn rồi!

- Bọn họ có hối hận không ta không biết, nhưng ta biết rằng, giờ ngươi chắc chắn đang rất hối hận.

Một giọng nói bỗng vang lên từ phía ngoài cửa.

Nhìn thấy Tô Tín đẩy cửa đi vào, sắc mặt Lý Cương bỗng như tro tàn.

Tô Tín giờ chẳng phải đang cần vắt óc suy nghĩ cách ứng phó với sự trách phạt từ bang hay sao? Sao còn có tâm trí đến tìm mình?

- Lão đại!

Năm người đó cung kính chào một tiếng, mồ hôi lạnh thấm chảy xuống.

May mà vừa rồi không nói ra lời đi quá giới hạn, nếu không bây giờ bọn họ đã không thể đứng đây được nữa rồi.

Tô Tín gật đầu:

- Các ngươi làm tốt lắm, lui ra trước đi.

Năm người gật đầu lập tức quay người đi ra.

Trong ánh mắt Lý Cương lộ ra tia tuyệt vọng:

- Thắng làm vua thua làm giặc, muốn giết ta ngươi cứ ra tay đi.

Tô Tín thờ dài một tiếng, đi đến cạnh Lý Cương, nhưng sắc mặt như tro tàn từ bỏ việc chống cự vừa rồi của Lý Cương bỗng nhiên lại trở dậy, một con dao găm từ tay áo tuôn ra, đâm thẳng về phía bụng của Tô Tín.

Tay nắm thanh kiếm phát qua một cái, con dao găm liền rơi xuống.

Tô Tín đưa tay ra bóp lấy cổ Lý Cương, cảm giác nghẹt thở khiến Lý Cương cảm thấy như cái chết đang từng bước cận kề, lần này, hẳn thực sự đã tuyệt vọng.

Nhưng khi hắn sắp nghẹt thở đến ngất đi thì Tô Tín bỗng ném hắn xuống đất.

- Điều đáng thương đáng buồn nhất trên thế gian này đó là loại người tự cho rằng mình thông minh như ngươi vậy. Nhưng ngươi còn có chút giá trị nên giờ ta sẽ không giết.

Lý Hoại tiến lên trước, trực tiếp xuất kiếm cắt đứt gân tay gân chân của hắn, rồi kéo hắn ra như một con chó chết, giao lại cho một bang chúng ở bên ngoài cửa.

Lúc này Hoàng Bính Thành cũng dẫn theo bọn người Lý Thanh trở về, nhìn bộ dạng của bọn họ rõ ràng là đã động thủ.

Đến loại người chưa hề tu luyện qua chút nội công nào như Lý Cương còn dám ra tay trước mặt Tô Tín, thì càng không cần nói đến những kẻ khác.

- Lão Hoàng, có bao nhiêu người?

Tô Tín hỏi.

- Tám người.

Sắc mặt Hoàng Bính Thành nhìn có chút khó coi.

Dù Tô Tín đã từng đề cập qua với hắn rằng thuộc hạ của bọn họ có người không trung thành, nhưng hắn không ngờ rằng lại có nhiều như vậy.

- Giết hết đi.

Giọng điệu Tô Tín vô cùng thần nhiên.

- Lão đại, có thể nương tay một chút không? Hay là phế đi hết võ công của bọn họ rồi đuổi đi cũng được.

Sắc mặt Hoàng Bính Thành hơi phức tạp, tám người này đều là những huynh đệ lâu năm với bọn họ, thậm chí có người còn có mối quan hệ rất tốt với Hoàng Bính Thành, hẳn lại vừa mới đề bạt đối phương lên làm thập trưởng.

Dù biết sự phản bội của bọn họ, nhưng giờ buộc Hoàng Bính Thành phải xuống tay khiến hắn có chút không nhẫn tâm.

Tô Tín xua tay:

- Lão Hoàng, những chuyện khác ta đều có thể đồng ý với ngươi, duy chỉ có chuyện này không được.

Ta đã cho bọn họ cơ hội, nếu bọn họ sớm rút lui, nước sông không phạm nước giếng thì ta đã không truy xét đến cùng rồi. Nhưng giờ bọn họ nhận bạc của ta, học công pháp ta dạy, dùng quyền lợi mà ta cho bọn họ, cuối cùng lại còn phản bội, chuyện này không thể dung tha!

- Vâng, ta biết rồi lão đại.

Hoàng Bính Thành nghiêng răng, dùng tay kéo một đường ngang cổ ra hiệu với bọn người Lý Thanh.

- Đi thôi, đi gặp người nghĩa phụ đó của ta, nhân tiện tặng cho ông ta một món quà lớn.

Tô Tín nhìn về hướng Thuận Ý phường, tâm tư có chút phức tạp.

Hơn ba tháng trước cậu vừa đến thế giới này, chỉ có thể dựa vào lời ngon tiếng ngọt để có được cơ hội sống sót dưới tay đối phương.

Nhưng giờ đây bản thân đã đến mức muốn thực lực có thực lực, muốn thế lực có thế lực, cậu còn có thể quyết định sự sống chết của đối phương, thực sự là rất kỳ diệu.

Còn lúc này tâm tình của Hồ tam gia ở Thuận Ý phường đương nhiên chẳng phức tạp như Tô Tín, giờ đây tâm trạng ông ta rất đơn giản, đó là sợ hãi.

Sau khi nghe Tô Tín một kiếm giết chết Hầu Thông, Hồ tam gia vốn không hề vui mừng mà ngược lại bắt đầu sợ hãi.

Thế gian này, người như thế nào mới đáng sợ nhất? Đó là kẻ điên!

Bởi vì bản thân vĩnh viễn không thể đoán được trong lòng kẻ đó đang nghĩ gì, bước tiếp theo hắn sẽ làm gì.

Hầu Thông cho rằng Tô Tín không dám giết mình, vì vậy ông ta mới ung dung đến Khoái Hoạt Lâm, dùng cách hung hăng can quấy để khiêu khích Tô Tín.

Và Hồ tam gia cũng cho rằng Tô Tín sẽ không dám làm gì với một đại đầu mục như Hầu Thông, vì vậy ông ta mới yên tâm đưa cho Hầu Thông mười vạn lượng để ông ta đi gây rắc rối cho Tô Tín.

Ai cũng đều cho rằng Tô Tín không dám giết Hầu Thông, nhưng cậu một mực muốn giết.

Chính suy nghĩ của kẻ điên như vậy khiến Hồ tam gia sợ hãi, ai mà biết Tô Tín có kiêng dè loại thân phận nghĩa phụ nghĩa tử này không, hay cũng giết luôn ông?

- Lý sư gia, thu dọn đồ đạc, chúng ra đến tổng đường!

Hồ tam gia càng nghĩ càng bất an nên liền thu dọn đồ đạc đi đến tổng đường, chỉ có nơi đó mới khiến ông cảm thấy an toàn.

Dù thực lực Tô Tín có mạnh, đáng về có hung hăng cỡ nào cũng không dám làm gì ở tổng đường.

Ở đó có ba vị đường chủ và bang chủ cảnh giới hậu thiên trung kỳ, còn có chủ lực của chiến đường, Tô Tín tuyệt đối không dám xác xược ở đó được.

Nhưng lên tiếng gọi xong, Lý sư gia xưa nay như hình với bóng với Hồ tam gia, lại không hề thấy tăm hơi đâu.

Đang định gọi lại tiếng nữa thì nhìn thấy Tô Tín dẫn theo bọn người Lý Hoại ngang nhiên đi vào bên trong trạch viện của ông.

- Nghĩa phụ đại nhân hãy khoan đi vội, hài nhi vừa hay có mang món quà đến cho người.

Tô Tín cười ha ha, ném đầu Hầu Thông đến trước người Hồ tam gia, nhất thời khiến ông ta giật mình.

Hồ tam gia cố gắng giữ vững tinh thần, lạnh lùng nói:

- Tô Tín, ngươi nghĩ cho kỹ vào, ở đây là Phi Ứng bang đấy! Giờ hành động của ngươi là đang muốn làm phản bang phái sao?

- Thực lực của bang chủ và ba vị đường chủ tuyệt đối không như ngươi tưởng tượng, giờ ngươi đi cùng ta đến tổng đường nhận tội, dựa vào đại công ngươi lập được trong bang, ta vác cái mặt này đi cầu xin bang chủ, may ra còn có thể cứu cái mạng của ngươi!

Chương 42: Trung thành và phản bội

- Nghĩa phụ ơi là nghĩa phụ, giờ nói những điều này ông cho rằng còn có ích sao?

Tô Tín nhìn Hồ tam gia, nhẹ lắc đầu.

- Thật ra mối quan hệ giữa chúng ta có thể không đi đến nước này. Ông là nghĩa phụ của ta, Tô Tín ta nhờ ông mới đứng vững được trong Phi Ứng bang, nếu ông không ra tay với ta, dù tiền thuế của Khoái Hoạt Lâm hay Vĩnh Lạc phùng ta cũng sẽ không đưa thiếu ông một xu, sao ông lại cứ muốn bức ép ta chứ?

Sắc mặt Hồ tam gia tái xanh, cũng không biết là vì hối hận hay trong lòng đang căm hận.

Chưa đợi Hồ tam gia trả lời, Tô Tín liền nói tiếp:

- Thật ra ông không nói ta cũng đoán được gần hết, ông kiêng dè với thực lực mà ta gây dựng, ông sợ không thể khống chế được ta, vì vậy ông mới muốn chèn ép, ra tay với ta.

- Người nghĩa tử mà ông bồi dưỡng hai mươi năm ông còn không tin chứ đừng nói đến ta, nên nói là Hồ tam gia ông không hề tin một ai cả!

Hồ tam gia thở dài một hơi, lạnh nhạt nói:

- Tô Tín, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ngươi là người thông minh, ngươi nên biết, giết ta ngươi tuyệt đối không thể ở lại Phi Ứng bang được nữa!

- Nghĩa phụ ông lo nghĩ nhiều rồi, ta không muốn giết ông.

Tô Tín lắc đầu.

- Vậy ngươi muốn làm gì?

- Ta chỉ muốn ông nói trước mặt bang chủ rằng Hầu Thông tự đến kiểm chuyện mới bị ta giết, hơn nữa đã qua sự đồng ý của ông. Đồng thời ông còn phải tiến cử ta làm đại đầu mục của Phi Ứng bang.

Tô Tín nhìn vào mặt Hồ tam gia nói từng câu từng chữ.

- Không thể được!

Hồ tam gia trực tiếp từ chối:

- Ngươi muốn đem chuyện đổ hết lên đầu ta sao? Vậy chỉ bằng giờ ngươi giết ta luôn đi! Chuyện lớn như vậy nếu ta hứng chịu giúp ngươi thì dù không chết, địa bàn thuộc hạ của ta cũng bị bang đoạt lại! Ngươi cứ giết ta đi, cùng lắm thì cá chết lưới rách!

Dù sao năm xưa Hồ tam gia cũng là đại đầu mục đã cùng Sa Phi Ứng đoạt lấy thiên hạ, vẫn có chút khí thế hung hãn.

- Cá chết lưới rách? Ta thấy không phải vậy.

Tô Tín cười:

- Có người nói cho ta biết một số chuyện bí mật của nghĩa phụ, ông tham ô công khoản trong bang, âm thầm cất giữ tiền thuế, không biết cái trách nhiệm to đùng này của nghĩa phụ là dùng tiền ở đâu để mua nhỉ?

- Còn cả việc những năm nay ông thanh trừ những kẻ trái mình, thậm chí đến thuộc hạ hình đường ông cũng dám giết, chà chà, ông cũng to gan lớn mật lắm đấy.

Sắc mặt Hồ tam gia bỗng thay đổi:

- Ăn nói hàm hồ!

- Không phải ta nói hàm hồ, ông gặp một người sẽ rõ.

Tô Tín vỗ tay, một người trung niên ăn mặc nho nhã từ bên cạnh bước ra, cung kính chào Tô Tín:

- Tô lão đại.

Người này chính là quân sư của Hồ tam gia - Lý sư gia!

Khoảnh khắc nhìn thấy Lý sư gia, Hồ tam gia mới thực sự tuyệt vọng.

Trước kia Lý Cương từng nói, Hồ tam gia không tin ai, người duy nhất ông ta tin e là chỉ có Lý sư gia - người chẳng hề biết chút võ công nào ấy.

Mà thực sự là như vậy, chỉ có Lý sư gia chẳng biết chút võ công nào ấy mới có thể khiến ông ta hoàn toàn yên tâm.

Nhưng không ngờ cuối cùng người phản bội ông ta lại chính là Lý sư gia, người mà ông ta luôn tin tưởng!

Lý sư gia ở cạnh ông ta gần hai mươi năm, những chuyện mờ ám ông làm dường như Lý sư gia đều biết cả.

Trong số những chuyện này dù là chuyện nào truyền ra ngoài, Hồ tam gia ông đều có thể bị hình đường trực tiếp phán án tử!

- Lý Nguyên Khôn! Năm xưa ngươi chỉ là một tú tài thi rớt, nếu không có ta, ngươi sớm đã bị những kẻ đòi nợ đó đánh chết! Uống cho ta tin tưởng ngươi như vậy, không ngờ ngươi lại phản bội ta!

Hai mắt Hồ tam gia đỏ ngầu, dường như hận không thể nuốt sống Lý sư gia.

Lý sư gia bị bộ dạng Hồ tam gia người từng là chủ nhân của mình dọa cho giật mình, nhưng hắn cũng kịp trấn tĩnh lại, cười lạnh nói:

- Tam gia, đừng nói lời hoàn mỹ như vậy chứ, ông đặt tay lên ngực tự hỏi xem, ông thực sự từng tin tưởng ta sao?

- Đúng là có chuyện năm xưa ông cứu ta, nhưng hai mươi năm rồi, ta vì ông làm bao nhiêu chuyện bẩn thỉu xấu xa? Mà ông thì đã cho ta những gì?

- Ông tin tưởng ta, chỉ là vì ta chẳng biết chút võ công nào, không thể uy hiếp được ông mà thôi, nhưng lúc ta đề cập đến chuyện muốn học võ công thì ông lại ngăn cản bằng mọi cách!

- Tam gia, ông già rồi, chim khôn còn chọn cây mà đậu, ta cậy nhờ Tô lão đại, ít nhất có thể bảo đảm được sự vinh hoa phú quý nửa đời còn lại, nhưng tiếp tục ở với ông, tương lai lại không chắc chắn được.

Bọn người Hoàng Bính Thành kinh ngạc nhìn Lý sư gia, không biết ông ta đã thông đồng với Tô lão đại từ lúc nào.

Thực ra Lý sư gia chủ động đến tìm Tô Tín, cậu cũng rất ngạc nhiên, cậu vốn cho rằng Lý sư gia là do Hồ tam gia sai đến giờ kể gian gì đó, cho đến khi Lý sư gia nói bí mật của Hồ tam gia cho Tô Tín, thậm chí còn giao bằng chứng ra thì cậu mới tin.

- Sao hả nghĩa phụ, nghĩ kỹ chưa? Nếu ông giúp ta hứng chịu tội danh này, cùng lắm chỉ bị thu hồi địa bàn mà thôi, có ta ở đây thì còn có thể bảo đảm cho ông làm được một phú ông nửa đời còn lại. Nhưng nếu ta mang những thứ này giao cho bang chủ thì chuyện sẽ không còn đơn giản như vậy nữa đâu.

Mắt Hồ tam gia đỏ ngầu lên, dùng thanh âm khàn khàn nói:

- Nếu ta không đồng ý thì sao? Ngươi giết Hầu Thông thì cũng sẽ bị bang chủ xử tử! Cùng lắm thì chết chung!

Tô Tín lắc đầu:

- Chuyện này còn chưa chắc, đừng quên rằng ở Thường Ninh phủ này chỉ có mỗi Phi Ứng bang, tam bang tứ hội, chỉ cần tô Tín ta muốn đi thì với thực lực của ta, ít nhất cũng có được cái ghế đại đầu mục.

- Chưa nói nơi khác, chỉ tính đến Thanh Trúc bang, nếu giờ ta dẫn huynh đệ thuộc hạ và địa bàn Vĩnh Lạc phường gia nhập vào Thanh Trúc bang, ông nói xem bọn họ có đưa hai tay ra chào đón không?

- Đừng quên rằng địa bàn Vĩnh Lạc phường là nơi cướp từ tay Thanh Trúc bang! Hơn nữa ngươi còn giết hai đại đầu mục của Thanh Trúc bang!

Tô Tín cười thản nhiên:

- Nghĩa phụ ơi là nghĩa phụ, ông còn cho rằng Tô Tín ta chẳng may biết chút sự tình gì bên Thanh Trúc bang sao?

- Hai đại đầu mục mà ta giết đều là người của bang chủ Ngụy Phong, giờ hắn chỉ còn là con rối trong tay hai vị phó bang chủ mà thôi.

- Ta giết hai người đó, hai vị phó bang chủ Thanh Trúc bang chỉ cảm kích ta thêm mà thôi, thậm chí có thể khi ta gia nhập Thanh Trúc bang, sẽ liền lên làm vị phó bang chủ thứ ba ấy chứ!

Hồ tam gia chán chường ngồi sụp xuống ghế, lần đầu đá này ông lại thua người nghĩa tử này của mình.

Đến cơ hội cá chết lưới rách mà Tô Tín cũng không cho ông ta.

Giống như lời Tô Tín đã nói vậy, cậu chỉ cần giao chứng cứ ra cho bang chủ, cùng lắm cậu dẫn người đi cạy nhờ bang khác, với thực lực và thế lực của Tô Tín, dù có là Tam Anh hội mạnh nhất trong tam bang tứ hội cũng sẽ hai tay chào đón cậu.

- Ta đồng ý với ngươi.

Hồ tam gia mặt ửng mầu chau nặn ra bốn chữ.

- Vậy đa tạ nghĩa phụ rồi, vừa hay ở đây có một kẻ sâu mọt, phiền nghĩa phụ giải quyết luôn.

Tô Tín ném ra cho Hồ tam gia Lý Cương hiện đã bị cắt đứt gân tay gân chân và bịt miệng lại, Lý Cương nhất thời kêu loạn lên u u, trong mắt hiện vẻ khẩn cầu.

Hồ tam gia nhìn Tô Tín với ánh mắt phức tạp, tâm tư người nghĩa tử này của ông vô cùng tàn độc, rõ ràng là không để lại cho ông lối nào để xoay sở!

“Bịch!”

Một chưởng Hồ tam gia đánh xuống, sức mạnh to lớn của Thiết Sa Chưởng đập nát tim mạch của Lý Cương khiến máu tươi từ mũi miệng chảy ra.

- Giờ ngươi hài lòng chưa?

Giọng điệu Hồ tam gia lạnh lùng, nhưng lại để lộ cảm giác yếu đuối.

- Khá là hài lòng, giờ chúng ta có thể đi gặp bang chủ rồi.

Tô Tín phui tay.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên tiếng quát mắng, vài người mang trang phục võ sĩ màu đen đỏ đẩy hết thuộc hạ của Tô Tín ra, xông thẳng vào phòng khách.

Một người trong số đó hét lớn:

- Tô Tín! Ngươi dám ngang nhiên phạm thượng, giết chết đại đầu mục Hầu Thông, rõ ràng là coi thường bang quy! Còn không nhanh đưa tay chịu trời, theo chúng ta về tông đường chờ đợi chịu phạt!

Tô Tín nhú mầu, nhìn Hoàng Bình Thành bên cạnh:

- Mấy kẻ này đang có ý gì đây?

Hoàng Bình Thành chưa kịp trả lời thì Lý sư gia đã giành nói trước:

- Bọn họ là người của hình đường, chỉ thuộc quyền quản lý của đường chủ Đồng Thành Vũ, từ ba vị đường chủ trở xuống, bọn họ có thể bắt bất kỳ ai.

Hoàng Bình Thành trừng mắt nhìn Lý sư gia, tên này đúng là mặt dày, vừa mới gia nhập làm thuộc hạ lão đại mà đã muốn cướp công rồi sao?

Mấy tên đệ tử hình đường nhìn thấy bọn người Tô Tín không đếm xỉa đến mình liền nổi giận đùng đùng.

Thật ra trong Phi Ưng bang, địa vị cao nhất không phải là đệ tử chiến đường mà là đệ tử hình đường bọn họ.

Luận về số lượng thì bọn họ ít người nhất, luận về thực lực thì bọn họ cũng không mạnh bằng những tinh anh tài năng trong bang chiến của bên chiến đường, nhưng bọn họ lại có được quyền lợi lớn nhất.

Chỉ cần phát hiện có người vi phạm bang quy, từ đại đầu mục trở xuống, bọn họ đều có thể không cần báo lên đường chủ mà trực tiếp xử lý luôn.

Dù có là đại đầu mục vi phạm, bọn họ cũng có tư cách bắt trước rồi báo sau.

Thuộc hạ hình đường của Đồng Thành Vũ chỉ có hơn ba mươi người, nhưng dù hơn ba mươi người này có gặp đại đầu mục thì vẫn được xem trọng.

Giờ bọn họ lại bị Tô Tín xem thường như vậy, tên đệ tử hình đường dẫn đầu trực tiếp hừ lạnh một tiếng, rút đao chém về phía Tô Tín.

- Ngang nhiên phạm thượng, giết đại đầu mục, chẳng màng quy tắc, kháng cự hình đường chấp pháp! Tô Tín ngươi đáng tội chết!

- Đâm đầu vào chỗ chết!

Ánh mắt Tô Tín lóe lên tia sắc lạnh, trực tiếp tung ra cú đá, tên đệ tử hình đường đó bị đập bay ra ngoài.

Đập xong cú đó, Tô Tín liền giẫm một chân lên mặt hắn, lạnh lùng nói:

- Tội ta đáng chết? Cho hỏi ngươi là thứ gì mà cũng dám đến giết ta? Ngươi có tư cách sao?

Mấy tên đệ tử hình đường thấy Tô Tín ra tay, nhất thời bị dọa cho sợ run cầm cập, đến trường đao ở hông cũng không dám rút ra.

Bọn họ làm việc đã quen hồng hách, đến khi Tô Tín ra tay thì họ mới có phản ứng lại, đây là người không dễ gì gây sự.

Hai đại đầu mục Thanh Trúc bang chết trong tay Tô Tín, giờ đến đại đầu mục trong bang cậu ta cũng dám giết, bọn họ chẳng qua chỉ là một đám tiểu lâu la cáo mượn oai hùm, giờ rút đao trước Tô Tín chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

- Bọn họ không có tư cách, vậy ta có hay không?

Đường chủ hình đường Đồng Thành Vũ bước vào, mang theo một cây Đại Hoàn Đao, vẻ mặt u ám dường như có thể nặn ra nước vậy.

- Thả ngươi ra, đệ tử của hình đường ta chưa đến lượt Tô Tín ngươi đi dạy dỗ!

Tô Tín lắc đầu:

- Là hấn rút đao nhắm vào ta trước, nếu không niệm tình cùng là người trong Phi Ưng bang, hấn sớm đã chết rồi.

- Cùng lăn lộn trên giang hồ, ngươi rút đao ra có nghĩa là muốn quyết đấu sống chết, đây không phải là trò chơi trẻ con, không ai nuông chiều ngươi cả, nhưng nể mặt Đồng đường chủ người nên ta chỉ dạy dỗ hấn thôi.

Tô Tín rút chân từ đầu hấn ta lại, nhưng bỗng nhiên lại một đặt một chân lên tay phải cầm đao của hấn giẫm nát nó!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chuyển biến lớn

Đồng Thành Vũ là người rất coi trọng quy tắc, trong ba mươi năm mà Phi Ưng bang đã có thể từ tay trắng trở thành một trong tam bang tứ hội của Thương Ninh phủ, ngoài việc dựa vào thực lực Sa Phi Ưng, thì cũng không thể thiếu công lao từ việc Đồng Thành Vũ định ra quy tắc.

Tất cả mọi người trong Phi Ưng bang, thậm chí cả Sa Phi Ưng cũng đều xuất thân từ nơi không chính thống, duy chỉ có Đồng Thành Vũ là xuất thân từ Tương Tây Thần Đao môn, là môn phái võ lâm hàng thật đúng giá.

Chính vì như vậy nên Đồng Thành Vũ còn coi trọng quy tắc hơn cả mấy người Sa Phi Ưng.

Tôn ti trật tự, luật lệ điều lệnh, đây chính là quy tắc!

Mà giờ đây Tô Tín, không chỉ phạm quy tắc của ông ta một lần!

Lần trước Tô Tín vi phạm mệnh lệnh của bang tự ý ra tay thích sát Đới Xung đã khiến Đồng Thành Vũ vô cùng phẫn nộ.

Còn giờ những gì Tô Tín làm lại càng khiêu khích sự uy nghiêm của một đường chủ hình đường như ông ta!

Đại Hoàn Đao sau lưng Đồng Thành Vũ chém mạnh ra, đại đao cao bằng nửa người như gió cuốn mây tan xé nát khoảng không, khí thế vô song, sức mạnh khôn cùng!

Cơ thể Tô Tín vội lùi lại, trọng kiếm không có sẵn trên người, chỉ dựa vào kiếm mảnh thi triển ra Đại Tu Di Kiếm Pháp thì cũng không ngăn cản được một đao mạnh mẽ bá đạo vậy.

Thân hình Lý Hoại như quỷ mị, thi triển ra Tịch Tà Kiếm Pháp, đường kiếm lăm lệt vung ra, nhưng một đao Đại Hoàn Đao bá đạo của Đồng Thành Vũ chém ngang đã đánh bay Lý Hoại ra!

Lý Hoại chưa đạt đến cấp hậu thiên sơ kỳ, còn Đồng Thành Vũ đã là một võ sĩ hậu thiên trung kỳ đã thông được bảy mươi hai huyệt vị trở lên, sức mạnh một đao này rất lớn, dù Tịch Tà Kiếm Pháp có tàn độc quỷ dị thế nào thì cũng tuyệt không thể chống đỡ nổi sức mạnh trước mặt.

Mà nhân cơ hội này, kiếm tay trái Tô Tín cuối cùng cũng xuất vô, một kiếm tàn độc quỷ dị đâm vào sườn của Đồng Thành Vũ, khiến hấn nổi da gà, cảm nhận được một luồng sát khí đang đến.

- Gió cuốn mây tan!

Đại Hoàn Dao của Đồng Thành Vũ vung lên như gió cuốn, bàn ghế xung quanh đều bị chém nát, Tô Tín cũng bị dòn ép lùi về sau.

Đồng Thành Vũ xuất thân trong võ lâm chính tông, lối chiến đấu của ông ta rất giống với La Chấn của Thanh Trúc bang, đều là lối chiến đấu đầu ra đấy, khiến người ta tìm không ra sơ hở.

Nếu cùng cấp bậc thì lối chiến đấu này rất cứng nhắc, còn nếu sức mạnh đạt đến mức có thể áp chế thì lối chiến đấu này lại khiến Tô Tín không thể chen vào vì không tìm được điểm sơ hở nào.

Mà dù Đồng Thành Vũ thỉnh thoảng có để lộ ra điểm sơ hở thì với thực lực hiện giờ của Tô Tín, cũng tuyệt không thể nắm giữ được.

Sau mấy chiêu, Tô Tín đã bị dòn vào góc, còn kiếm của cậu cơ bản chưa thể nào chạm vào được Đồng Thành Vũ.

- Ta thấy Đồng Thành Vũ ngươi càng ngày càng có bản lĩnh đấy, lại đi đánh nhau vui vẻ với một tên tiểu tử, có bản lĩnh thì chúng ta luyện tập một phen đi?

Bên ngoài vang lên giọng nói châm chọc, Đồng Thành Vũ thu về Đại Hoàn Dao quay đầu nhìn, sắc mặt bỗng u ám.

- Lâm Phục Hổ, ngươi đến đây làm gì?

Đồng Thành Vũ mang về mặt u ám hỏi.

- Ngươi có thể đến thì dựa vào đâu mà ta không thể?

Lâm Phục Hổ tranh cãi hỏi ngược lại.

Mâu thuẫn của ông ta và Đồng Thành Vũ đã hơn mười năm, dù sao thấy Đồng Thành Vũ không vui thì ông ta lại vui.

- Tô Tín dám giết lão đại trong bang, đây là chuyện đại nghịch bất đạo, cần phải xử tử theo bang quy! Lâm Phục Hổ, ông muốn gây chuyện cũng phải chọn lúc chứ, đợi ta giết hấn xong ta đấu với ông đến cùng!

- Đúng lúc đấy, hôm nay ta lại không để ngươi giết được tiểu tử này.

Lâm Phục Hổ nhỏ nước bọt nói:

- Hầu Thông là kẻ thế nào chứ! Suốt ngày chỉ biết đánh bạc, chỉ biết nằm hưởng thụ trên công lao người khác, mấy năm nay hấn có ra tay trong bang chiến không? Dù Tô Tín không giết, hôm nào đó hấn làm lão tử ta không vui thì ta cũng chém chết hấn!

- Lâm Phục Hổ! Hấn phạm phải tội không nhỏ! Ngang nhiên phạm thượng, đây là đại kỵ trong bang! Cần dùng bang quy để xử phạt!

Đồng Thành Vũ hét lớn.

Lâm Phục Hổ thần nhiên nói:

- Bang quy thì bang quy, ông hét cái gì chứ? Hơn nữa bang quy cũng không phải một mình ông định, nếu đã là chuyện lớn thì phải báo với bang chủ, triệu tập tất cả đại đầu mục lại để định đoạt chứ.

Có Lâm Phục Hổ, Đồng Thành Vũ cũng biết rằng giờ ông ta tuyệt nhiên không thể làm khó được gì với Tô Tín.

Vì vậy ông ta chỉ biết nhìn xoáy vào Tô Tín rồi sai người đưa tên thuộc hạ vừa bị Tô Tín phế đi một tay rời đi.

Đợi khi bọn họ đều đã đi khỏi, Tô Tín chấp tay nói với Lâm Phục Hổ:

- Đa tạ Lâm đường chủ ra tay giúp đỡ.

Lâm Phục Hổ rộng lượng xua tay:

- Không cần cảm ơn, là ta nhìn ông ta không vừa mắt, hôm nay vừa hay thấy hấn dẫn người rời khỏi tổng đường nên ta đến theo để xem thử, không ngờ lại có thể nhìn thấy được một vở kịch hay, tiểu tử ngươi yên tâm, đợi đến khi bang chủ đến, ta sẽ nói giúp cho ngươi.

- Đại ân đại đức của Lâm đường chủ, tiểu tử cảm kích vô cùng.

Tô Tín bày ra vẻ mặt cảm kích, điều này lại làm cho Lâm Phục Hổ vui vẻ vô cùng.

Không phải ông ta vui vì Tô Tín nịnh hót, mà là vì nhìn thấy Đồng Thành Vũ phải ngậm quả đắng.

Chuyện hơn mười năm trước, ông ta đắc tội không nhẹ với Lâm Phục Hổ, khiến Lâm Phục Hổ ghi hận mãi đến tận bây giờ.

Con người Lâm Phục Hổ nói thẳng ra là đầu óc đơn giản tứ chi phát triển, có chút cứng nhắc.

Năm xưa Đồng Thành Vũ không hề nể mặt Lâm Phục Hồ mà xử phạt nặng đệ tử chiến đường, khiến cho ông ta cảm thấy mất mặt rất lâu, thậm chí có một khoảng thời gian ngại không lộ diện trước huynh đệ thuộc hạ.

Chuyện này đúng là vô cùng nhục nhã đối với Lâm Phục Hồ, đủ để ông ta ghi hận cả đời.

Tuy đã đuổi được Đồng Thành Vũ đi, nhưng chuyện vẫn chưa xong, Tô Tín đúng hay sai thì cũng cần do bang chủ định đoạt, chuyện này dù có là Lâm Phục Hồ thì ông ta cũng không dám quyết định bừa.

Vì vậy Lâm Phục Hồ trực tiếp dẫn bọn người Tô Tín và Hồ tam gia đến tổng đường, Đồng Thành Vũ về trước nên sớm đã triệu tập Sa Phi Ứng và những đại đầu mục khác đến đông đủ.

Lúc này nhìn thấy bọn người Tô Tín bước vào tổng đường, những đại đầu mục khác đều để lộ ánh mắt quái lạ.

Tô Tín này đúng là ngọn đèn mãi không tắt, chỉ mới mấy tháng thôi mà giờ đã lại triệu tập tất cả mọi người đến họp vì hắn.

- Tô Tín ngang nhiên phạm thượng, vi phạm bang quy, tội đáng xử tử! Xin bang chủ thu hồi lại tất cả địa bàn trong tay Tô Tín, giết hắn ngay tại chỗ!

Đồng Thành Vũ trực tiếp nói lớn.

Lâm Phục Hồ cười lạnh nói:

- Ngang nhiên phạm thượng thì cũng phải có lý do chứ? Ta lại nghe nói Hầu Thông này là đến gây chuyện với Khoái Hoạt Lâm trước.

- Dù là lý do gì thì ngang nhiên phạm thượng vẫn đáng xử tử!

- Ông cho rằng ông là ai, ông nói giết là giết sao?

Nhìn thấy hai người lại cãi vã, Sa Phi Ứng đánh hắng một tiếng, hai người liền im lặng không nói nữa.

- Chuyện này mọi người nghĩ thế nào?

Sa Phi Ứng nhìn các đại đầu mục bên dưới.

Những người này nhìn quanh rồi đều im lặng không nói.

Dù sao cũng nhận của Tô Tín mười vạn lượng rồi, tuy bọn họ sẽ không nói đỡ cho Tô Tín, nhưng im lặng không nói cũng là một cách.

Huống hồ bọn họ cũng chịu đủ Hầu Thông đó rồi, đặc biệt là những đại đầu mục ở gần địa bàn Hầu Thông, cũng bị Hầu Thông làm phiền rất nhiều.

Giờ cuối cùng Tô Tín cũng giải quyết được hắn ta, bọn họ thậm chí còn muốn cảm ơn Tô Tín ấy chứ.

Sắc mặt Đồng Thành Vũ tối sầm lại, đám người này sao bỗng nhiên đổi tính đổi nết rồi?

Trước kia khi nói ra loại chuyện này, đám bọn họ thích nhất là châm chọc khiêu khích và giấu đồ bìm leo, sao giờ một câu cũng không nói?

Sắc mặt Tô Tín không chút biểu cảm, nhưng ánh mắt lại nhìn về Hồ tam gia.

Cảm nhận được ánh mắt của Tô Tín, Hồ tam gia nghiêng răng nói:

- Bang chủ, ta có lời muốn nói.

Những người khác đều nhìn về phía Hồ tam gia, còn có biểu cảm không biết phải làm sao với Tô Tín.

Nghĩa phụ của người muốn hãm hại người thì bọn ta cũng đành chịu, mười vạn lượng bạc chỉ có thể khiến bọn ta không mở lời, còn muốn chúng ta nói đỡ giúp người thì không có cửa đâu.

Đồng Thành Vũ cũng thở phào một hơi.

Hồ tam gia thân là nghĩa phụ của Tô Tín, nếu ông ta mở miệng nói xử phạt Tô Tín thì còn có tác dụng hơn cả ba đại đầu mục cùng nói.

- Bang chủ, thực ra chuyện giết Hầu Thông không trách Tô Tín được, thực sự là vì Hầu Thông quá đáng quá!

- Tô Tín dựa vào thực lực để đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường, có người ganh ghét nên mới muốn đến đòi một phần lợi ích.

- Hầu Thông đích thân đến tìm ta mượn một trăm vạn lượng bạc, ta liền từ chối hắn, hắn lại cậy mạnh hiếp yếu chuẩn bị lấy thân phận ra để đến Tô Tín đòi tiền.

- Ta nhất thời nóng giận nên đã bảo với Tô Tín không cần nương tay, giết tên khốn Hầu Thông đó đi!
- Chuyện này là do ta dạn dò, không liên quan gì đến Tô Tín cả.
- Tô Tín đánh chiếm được Vĩnh Lạc phò, đáng ra nên được lên làm đại đầu mục, chứ không phải như bây giờ bị bang quy xử trí.

Một đám người nhất thời ngây ngốc, ánh mắt nhìn Hồ tam gia như nhìn một kẻ điên vậy.

Ông ta đang làm gì vậy? Đưa Tô Tín lên vị trí đại đầu mục, còn ông ta nhận thay tội danh giết Hầu Thông, đây là Hồ lão tam thủ đoạn tàn độc, mưu mô quỷ quyệt mà bọn họ quen biết hay sao?

Đồng Thành Vũ mang vẻ mặt không thể tin nổi, Sa Phi Ứng lại nhìn xoáy sâu vào Tô Tín.

Ông quen biết bọn người như Hồ tam gia đã mấy mươi năm, đánh chết cũng không tin được Hồ tam gia xả thân vì người khác.

Đồng Thành Vũ đập bàn:

- Hồ lão tam! Ông biết ông đang nói gì không? Dù ông là đại đầu mục thì tội này ông cũng gánh không nổi đâu!
- Huynh đệ tương tàn, theo bang quy sẽ bị thu hồi tất cả địa bàn trong tay, giao về lại cho bang, những thứ trong tay ông cũng sẽ giao hết cho những đại đầu mục khác!

Hồ tam gia trầm đẽ lộ một nụ cười khổ:

- Ta biết chứ, nhưng chuyện này là do ta làm.

Đồng Thành Vũ không hiểu nhìn Hồ tam gia, rốt cuộc ông ta bị Tô Tín nắm được điểm yếu nào mà lại không màng hình phạt mất tất cả địa bàn chấp nhận đứng ra bảo vệ cho Tô Tín chứ?

Những đại đầu mục khác cũng nhìn về Hồ tam gia với ánh mắt kỳ lạ.

Chuyện giữa Hồ tam gia và nghĩa tử Tô Tín sớm đã truyền khắp tai bọn họ sau chuyện Đường Thái Hòa bị phế.

Lúc đó bọn họ còn cười nhạo Hồ tam gia, nói rằng ông nuôi ong tay áo, nuôi hai nghĩa tử nhưng đều tạo ra phiền phức cho mình.

Sau đó Tô Tín bỏ qua Hồ tam gia mang tiền thuê nộp thẳng lên cho bang, chuyện này như đánh vào thẳng mặt Hồ tam gia, mâu thuẫn đã trở thành công khai.

Tình thế giữa hai người đã như nước với lửa, giờ Hồ tam gia lại không cần địa bàn của mình mà gánh tội danh thay cho Tô Tín, nếu ở đây không có chút ân tình nào thì đánh chết bọn họ cũng không tin được.

Lúc này Sa Phi Ứng lên tiếng:

- Chuyện giết đại đầu mục, dù thế nào người cũng phải nói rõ lý do với bang, giờ ta cho người thêm một cơ hội, người nói đi.

Tô Tín ngẩng đầu lên nhìn Sa Phi Ứng, vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Ta vẫn còn trẻ, ta có thực lực, ta có công lao với bang.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Sự lo âu của sa bang chủ

Lời Tô Tín nói không rõ ràng khiến mọi người ở đây đều có chút khó hiểu.

Người trẻ tuổi thì sao? Có thực lực thì sao? Chuyện này có liên quan đến chuyện người giết Hầu Thông sao?

Còn về chuyện Tô Tín người từng có công với bang, công lao đúng là lớn nhưng chính vì như vậy mới không thể tha cho người.

Ngộ nhờ sau này có người cũng giống người, vừa lập được công thì bắt đầu vênh vào làm loạn, vậy chẳng phải bang phái sẽ lộn xộn lên sao?

Tô Tín nhìn Sa Phi Ứng, những lời này của cậu cũng không phải nói cho bọn họ nghe mà chỉ cần Sa Phi Ứng hiểu là được.

Ai cũng đều là người thông minh, ánh mắt Sa Phi Ứng nhìn Tô Tín trở nên nặng trĩu, ông ta hiểu được ý tứ trong lời của Tô Tín.

Ba câu của Tô Tín thực ra chỉ đang tỏ rõ một ý, đó chính là có ta ở đây, ta có thể giúp ông chế ngự, giữ cân bằng ba vị đường chủ!

Tình hình của Phi Ứng bang cũng tương tự như Thanh Trúc bang, Sa Phi Ứng cũng có một người con trai, nhưng tuổi ông cũng đã già, còn ba vị đường chủ lại đang vào độ tráng niên.

Nếu thực sự có một ngày Sa Phi Ứng chết đi, thì người con trai Sa Nguyên Đông mạnh không hơn Ngụy Phong Thanh Trúc bang là bao kia của ông sẽ nắm giữ Phi Ứng bang thế nào đây?

Vết xe đổ của Thanh Trúc bang đang sờ sờ trước mặt, không thể không phòng được!

Hiện trong ba vị đường chủ của Phi Ứng bang dù có Lâm Phục Hồ nhất mực trung thành, sẽ ủng hộ con trai Sa Nguyên Đông của ông nhưng Đồng Thành Vũ và Trang Lê có như vậy được không?

Đồng Thành Vũ thì không cần nói nữa, còn Trang Lê tuy nhìn cứ hay cười xuề xòa, bộ dạng như người tốt bụng, nhưng trước khi ông ta gia nhập vào Phi Ứng bang lại là đạo tặc nổi tiếng ở Tương Nam, thủ đoạn tàn độc, giết người không gớm tay.

Người khác không biết nhưng Sa Phi Ứng lại biết rất rõ, dù giờ đã hơn mười năm Trang Lê không đích thân ra tay, nhưng ông ta vẫn âm thầm luyện tập thứ đã giúp ông ta thành danh Song Nhận Miêu Dao!

Nếu hai người này liên thủ, chỉ dựa vào Lâm Phục Hồ đầu óc đơn giản kia thì có thể đối phó được với bọn họ sao? Rõ ràng là không thể.

Mà lúc này Sa Phi Ứng cần đó chính là một người không nhận cùng lợi ích như bọn họ nhưng lại có thể chế ngự cân bằng bọn họ, và người này chính là Tô Tín!

Tô Tín trẻ tuổi, thực ra thực lực cậu có đủ, cũng có dã tâm, nhưng cũng không thể áp chế những đại đầu mục khác soán ngôi, những người cũ trong Phi Ứng bang này tuyệt đối sẽ không phục Tô Tín.

Tô Tín có thực lực, chỉ cần cho cậu thời gian trưởng thành, cậu hoàn toàn có thể đối kháng với Đồng Thành Vũ và Trang Lê.

Tô Tín có công với bang phái, cậu trung thành với Phi Ứng bang, bản thân lại không có điều kiện để soán ngôi, vậy thì chỉ có thể phò tá cho Sa bang chủ, đối kháng với Đồng Thành Vũ bọn họ.

Ba câu, ba ý, Sa Phi Ứng hoàn toàn hiểu được cả.

Giữ lại Tô Tín, cậu ta có thể giúp ông chế ngự hai vị đường chủ kia, còn nếu phạt nặng Tô Tín, sẽ chỉ khiến thuộc hạ Tô Tín bất mãn, lòng người trong bang lay động.

Huống hồ giờ Tô Tín và Đồng Thành Vũ đã như nước với lửa, dù sao bọn họ có muốn liên thủ cũng không được nữa.

Thân là bang chủ, Sa Phi Ứng tuyệt đối nhìn được xa hơn những người khác, vì vậy ông quyết định, giữ lại Tô Tín!

- Huynh đệ tương tàn, làm trái bang quy. Những chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua.

Sa Phi Ứng từ từ mở miệng.

Sắc mặt Đồng Thành Vũ để lộ vẻ bất ngờ, Tô Tín làm ra chuyện quá đáng như vậy, dù Lâm Phục Hồ có nói giúp Tô Tín thì bang chủ cũng tuyệt đối sẽ không nhân nhượng.

- Vì vậy ta quyết định, thu hồi lại hết tất cả địa bàn trong tay Hồ lão tam, bang chúng thuộc hạ chỉ giữ lại mười người, số còn lại phân chia cho những đại đầu mục khác.

Tất cả mọi người bỗng tròn tròn mắt.

Chẳng phải cần xử phạt Tô Tín sao? Sao lại đổi thành Hồ Tam Gia rồi? Bang chủ đồng ý với việc ông ta chịu tội thay cho Tô Tín sao?

Đồng Thành Vũ đứng phắt dậy:

- Bang chủ! Tô Tín mới là kẻ giết Hầu Thông!

Sa Phi Ứng liếc nhìn ông ta rồi nói:

- Hồ lão tam là nghĩa phụ, là lão đại của Tô Tín. Ông ta lệnh cho Tô Tín giết Hầu Thông, nếu Tô Tín kháng cự, há chẳng phải là bất trung bất hiếu sao? Nếu đã như vậy, tại sao lại xử phạt Tô Tín? Chẳng phải làm vậy sẽ khiến cho huynh đệ trong bang bất bình sao.

- Lần đại chiến với Thanh Trúc bang, Tô Tín một mình đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường, công lao lớn như vậy cũng nên thăng chức lên làm đại đầu

mục. Nhân tiện giờ Hầu Thông đã chết, để Tô Tín thay thế vị trí hấn ta luôn.

Thấy Sa Phi Ứng đưa ra quyết định như vậy, tuy trong lòng Đồng Thành Vũ căm phẫn nhưng lại chỉ biết bóp mũi chấp nhận.

Ở Phi Ứng bang tuy trên danh nghĩa, một khi có chuyện lớn thì bang chủ không thể một mình quyết định mà cần thương thảo ý kiến cùng các vị đường chủ, đại đầu mục mới ra quyết định.

Nhưng thực chất chỉ cần một ngày Sa Phi Ứng còn, Phi Ứng bang chỉ cần lời ông nói ra là xong.

Nhưng bang phái một tay ông tạo dựng nên, Sa Phi Ứng có uy thế, dù ba đại đường chủ cộng lại cũng không thể chống lại nổi.

Trong lòng những đại đầu mục khác có chút khó chịu.

Nhớ lại lúc xưa khi bọn họ trẻ bằng tuổi Tô Tín, vẫn còn đang mơ tưởng đến các vị cô nương trong thanh lâu, còn Tô Tín lại đã thành công trở thành một trong những người chủ chốt của Phi Ứng bang.

Hơn nữa với thế lực trong tay Tô Tín, chỉ cần cậu ta trở thành đại đầu mục, thì sẽ trở thành người mạnh nhất trong số các đại đầu mục.

Đồng Thành Vũ phẩy tay rời đi, chẳng nói thêm câu nào, những người khác thấy cảnh này cũng ra về theo.

- Nghĩa phụ, chúng ta về thôi.

Tô Tín đến cạnh Hồ Tam Gia nói nhỏ.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Tô Tín hoàn toàn không hề có chút vui mừng nào, Hồ Tam Gia thở dài một hơi, trong lòng không còn chút tâm tư tranh hùng nào với Tô Tín nữa.

Giờ ông cũng đã rõ suy nghĩ của Lý sư gia, đi theo lão đại như Tô Tín, tiền đồ vô lượng.

Còn theo một người đã về già như ông, sẽ chỉ có thể chuẩn bị đi dưỡng lão.

Đợi đến lúc tất cả mọi người đều rời đi, Sa Phi Ứng vẫn còn ngồi trên ghế không nhúc nhích.

Xoa xoa chân mày đầy vết nhăn, Sa Phi Ứng cũng không biết quyết định lần này của mình rốt cuộc có đúng hay không.

Tô Tín có dã tâm, có thực lực, có thủ đoạn, những điều này ông ta đều có thể nhìn ra được, người trẻ tuổi này chắc chắn không dễ đối phó, đến kẻ gian xảo quỷ quyệt như Hồ Tam Gia mà cũng bị cậu nắm trong lòng bàn tay.

Nhưng ba câu của Tô Tín, lại nói lên được tầm quan trọng của cậu đối với Sa Phi Ứng, khiến ông ta không thể không giữ lại cậu để chế ngự cân bằng Đồng Thành Vũ và Trang Lê.

Thực ra nếu có người khác để lựa chọn, Sa Phi Ứng tuyệt đối sẽ không chọn một người có dã tâm rõ ràng như Tô Tín.

- Ôi, năm xưa đã giết hơi nhiều người rồi.

Sa Phi Ứng xoa xoa huyệt thái dương, giọng nói có chút hối hận.

Lúc Phi Ứng bang vừa gây dựng nên, hơn ba mươi vị đại đầu mục, nhiều người trong số đó còn mạnh hơn, có thiên phú hơn cả ba đường chủ hiện tại như bọn người Đồng Thành Vũ.

Nhưng sau đó chỉ qua một đêm, những người không thể khống chế đều đã bị chết dưới đao của Sa Phi Ứng.

- Cha, cuộc họp của mọi người vẫn chưa xong sao?

Một thanh niên trẻ tuổi đẩy cửa vào, thiếu niên nhẩn nói.

Người này chỉ khoảng hai mươi tuổi đầu, nhìn vào có thể thấy được đáng về thời còn trẻ của Sa Phi Ứng, cậu ta hiển nhiên là Sa Nguyên Đông con trai duy nhất của Sa Phi Ứng.

Sa Phi Ứng đến tuổi trung niên mới có con, ông kỳ vọng rất cao vào người con trai này của mình, đáng tiếc là nuông chiều quá độ đã khiến Sa Nguyên Đông có tính khí của một công tử bột.

Nguyên nhân lần đại chiến trước giữa Thanh Trúc bang và Phi Ứng bang chính là vì cậu ta và Ngụy Phong của Thanh Trúc bang đua tranh ganh ghét nhau mà tạo nên, chuyện này đã trở thành trò cười cho cả Thường Ninh phủ.

Vì một nữ tử thanh lâu dẫn đến bang chiến, trong mắt những người lớn tuổi các bang phái rõ ràng chuyện này là chuyện không thể hiểu nổi.

- Nguyên Đông, con tìm ta có chuyện gì sao?

Sa Nguyên Đông nói lớn:

- Ở Xương Đức phường con nhìn thấy một con ngựa tốt từ Đông Tấn đến, có bờm sư tử chính tông, giá mười vạn lượng bạc không trả giá, khó khăn lắm con mới đoạt được từ tay bọn người Tam Anh hội.

- Có điều con không mang đủ tiền nên cho người đứng chờ ở đó, cha nhanh lấy cho con mười vạn lượng đi, giờ con đi mua con bờm sư tử đó về.

- Chỉ biết chơi bởi lâu lâu! Con cũng lớn tuổi rồi, đợi khi cha chết, Phi Ứng bang này sớm muộn cũng giao cho con, giờ bộ dạng con như vậy, dựa vào cái gì để quản lý Phi Ứng bang? Dựa vào con bờm sư tử của con sao?

Sa Phi Ứng hét lớn, nhất thời dọa cho Sa Nguyên Đông mặt trắng bệch ra.

Tuy hận nổi giận không thành thép với Sa Nguyên Đông, nhưng Sa Phi Ứng cũng không nỡ nặng tay dạy dỗ với con trai mình.

Nhìn thấy Sa Nguyên Đông bị dọa thành bộ dạng đó, giọng Sa Phi Ứng liền mềm mỏng lại.

- Nguyên Đông à, cha con đã già rồi, không thể bảo vệ con cả đời được, còn nhìn Ngụy Phong bây giờ đi, chẳng lẽ con muốn sau này cũng giống hần, trở thành bù nhìn của thuộc hạ sao?

Sa Nguyên Đông coi thường nói:

- Tất nhiên con sẽ không giống với tên phế vật đó.

Sa Phi Ứng hừ lạnh:

- Chỉ nói thôi cũng vô dụng, đợi có cơ hội, cha để con tham gia vào chuyện bang phái, để con làm quen một chút với mọi chuyện, đương nhiên sẽ tốt hơn nếu con có thể đạt được chút thành tích, nếu không sau này con dựa vào đâu để thống lĩnh thuộc hạ?

Sa Nguyên Đông nói với vẻ hiền hòa:

- Phi Ứng bang này là của nhà họ Sa gây dựng nên, với uy danh nhà họ Sa chúng ta, ai dám nói một chữ không chữ?

Về mặt Sa Phi Ứng để lộ sự thất vọng, đứa con trai này của ông có hơi ngậy thơ, nếu đổi lại là Tô Tín thì chắc chắn sẽ không nói ra lời này.

Dù là thiên hạ Hoàng triều, nếu Hoàng Đế hôn dung, cũng sẽ bị kéo xuống khỏi ngai vàng chứ đừng nói đến một bang phái nhỏ nhoi.

Nghĩ đến Tô Tín, rồi nhìn lại đứa con trai này của mình, trong lòng Sa Phi Ứng nghĩ nếu con mình có được một phần mười sự cơ mưu của Tô Tín thôi, thì ông cũng không cần lo âu như vậy.

- Được rồi, con lui ra trước đi.

Sa Nguyên Đông e dè hỏi:

- Vậy mười vạn lượng bạc thì sao?

Sa Phi Ứng mặt mũi xua tay:

- Đến chỗ Trang Lê lấy.

Sa Nguyên Đông hớn hờ liền quay người chạy ra.

Mà lúc này sau khi Tô Tín trở về Khoái Hoạt Lâm liền cho mọi người lui ra hết.

Khoảnh khắc Sa Phi Ứng tuyên bố Tô Tín trở thành đại đầu mục, thì trong đầu cậu vang lên âm thanh của hệ thống.

- Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến Tư Thế Kiêu Hùng (2), tiến độ hoàn thành đạt 50%, thưởng chỉ định quyền rút thưởng một lần (trên hai sao, dưới ba sao), ký chủ có muốn rút thưởng không?

Tình hình lúc đó khiến Tô Tín quyết đoán chọn không, tuy chỉ mất một giây lát thất thần để vào hệ thống thôi, nhưng cậu cũng không muốn bị người khác phát hiện.

Đợi đến khi trở về Khoái Hoạt Lâm, Tô Tín liền tuyên bố bắt đầu bế quan, vào hệ thống để chuẩn bị tiến hành rút thưởng.

Lần trước trong ba lần rút thưởng trung cấp Tô Tín đã quá thảm hại, lần này nếu còn xui xẻo như vậy thì tuyệt đối không phải do vận may của Tô Tín nữa mà vốn dĩ là do hệ thống cố ý chơi xỏ cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Hạn cực quyền, cừ cực chưởng

Trong không gian hệ thống trắng xóa, Tô Tín nói:

- Ta muốn tiến hành rút thưởng nhiệm vụ.

Hệ thống nói:

- Quyền một lần quay loại thưởng chỉ định (trên hai sao, dưới ba sao), ký chủ hãy chọn một trong số sáu loại.

Tô Tín không hề do dự mà nói ngay:

- Công pháp.

Vòng quay trên màn hình không ngừng chuyển động, từng cái lướt qua, cuối cùng xuất hiện trước mặt Tô Tín một nam nhân có tướng mạo xấu xí, sắc mặt u ám.

- Chúc mừng ký chủ rút được nhân vật Văn Tuyết Ngan, kèm theo mười một công pháp như Cừ Cực Chưởng, Hạn Cực Quyền, Thế Kiếm, Ngũ Hồ Đoạn Môn Đạo..., nhân vật được đánh giá hai sao rưỡi, công pháp một sao đến ba sao, bởi vì loại rút thưởng này thuộc thưởng đặc biệt của nhiệm vụ nên không thể dùng điểm phản diện để tiến hành rút chỉ định.

Tô Tín suy nghĩ một chút rồi nói lầm bầm:

- Văn Tuyết Ngan, thì ra là anh ta.

Nhắc đến cái tên Văn Tuyết Ngan, có lẽ rất nhiều người đều thấy lạ, nhưng nói đến thiên hạ đệ thất thì chắc chắn mọi người sẽ có ấn tượng.

Đây là một trong những nhân vật phản diện bị người đời oán hận nhất trong “Thuyết anh hùng, thù thị anh hùng hệ liệt”, đồng thời cũng là nhân vật vô cùng đáng thương.

Nhưng chính vì đáng thương nên sẽ có chỗ đáng hận.

Văn Tuyết Ngan vốn là con trai Ma Thị người thiếp thứ sáu của quan cao trong triều Văn Trùng, mẫu thân hấn xuất thân bản hàn, chịu nhiều tủ nhục, cuối cùng buồn sầu mà chết.

Hắn chịu sự ức hiếp ghê lạnh của các huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ, cộng thêm tướng mạo hấn xấu xí, trời sinh vẻ mặt u buồn nên càng bị nhiều người khinh ghét.

Nhưng cuối cùng hấn lại mất trí muốn làm ô uế người muội muội cùng cha khác mẹ của mình nên bị đuổi ra khỏi nhà, sau này khổ luyện võ công trở thành một đệ nhất cao thủ bên cạnh gian tướng Thái Kinh.

Tuy Văn Tuyết Ngan có danh hiệu thiên hạ đệ thất, nhưng thực lực của hấn lại chẳng lọt vào được vị trí thứ bảy mươi bảy, được gọi là “thiên hạ đệ thất” chỉ là vì người ta không tài nào biết được thực lực thật sự của hấn mà thôi.

Chuyện khiến thực lực Văn Tuyết Ngan tăng mạnh đó là hấn bái Nguyên Thập Tam Hạng làm sư phụ, đồng thời trở thành đệ tử được Nguyên Thập Tam Hạng yêu quý nhất, truyền cho không ít võ công trong Tự Tại môn.

Tô Tín hơi đau đầu khi nhìn diễn giải trên màn hình lớn.

Thực ra nhân vật thiên hạ đệ thất này cũng không đến nỗi nào, hấn còn có rất nhiều võ công bí truyền của Nguyên Thập Tam Hạng ở Tự Tại môn.

Nhưng trước đó hấn có học qua những loại võ công tầm thường như Ngũ Hồ Đoạn Môn Đạo..., cộng thêm việc hệ thống không cho phép chỉ định rút thưởng nữa nên cơ hội cậu rút phải thứ võ công rác rưởi là rất cao.

- Phải rồi, vì sao nhân vật thiên hạ đệ thất được đánh giá hai sao rưỡi, nhưng công pháp của hấn lại đến tận ba sao?

Bây giờ Tô Tín mới chú ý đến điểm này, võ kỹ kèm theo nhân vật lại cao hơn cả cấp sao của nhân vật đó.

Hệ thống nói:

- Cấp sao đánh giá nhân vật là dựa vào thực lực của bản thân để quyết định, còn cấp công pháp kèm theo nhân vật là dựa vào mức độ học hoàn chỉnh

nó của nhân vật để quyết định.

- Tôi từng nói với ký chủ rằng, ví dụ cấp của bản gốc “Cửu Âm Chân Kinh” được đánh giá là bốn sao, nếu ký chủ rút được Âu Dương Phong, thì chỉ có được “Cửu Âm Chân Kinh bản nghịch luyện” mà thôi, cấp của nó sẽ là ba sao, còn cấp nhân vật Âu Dương Phong được đánh giá là ba sao rưỡi.
- Nếu ký chủ rút được Dương Khang, tức sẽ được tàn quyền Cửu Âm Bạch Cốt Trảo trong “Cửu Âm Chân Kinh”, cấp của nó là hai sao, còn cấp nhân vật Dương Khang lại chỉ có một sao.
- Thiên hạ đệ thất cũng như kiểu của Dương Khang, “Thế Kiêm” được dung hợp tất cả võ công trên người mà hắn có được đánh giá ba sao.
- Hắn học lên được một phần Thương Tâm Tiễn Quyết của Nguyên Thập Tam Hạng, tuy chỉ có một phần, nhưng cấp đánh giá lại được ba sao.
- Vậy thì trực tiếp bắt đầu rút công pháp đi.

Công pháp mà thiên hạ đệ thất có được thật sự quá nhiều, nếu may mắn có thể rút được Thương Tâm Tiễn Quyết tàn quyền vậy thì coi như hời rồi.

Tô Tín lộ nụ cười khổ, vốn cho rằng lần thưởng này sẽ là một phúc lợi, nhưng cuối cùng lại vẫn phải nhờ trông chờ vào vận may.

Vòng sáng lác lác ở ô công pháp mười một rồi chậm chậm dừng lại.

- Chúc mừng ký chủ thành công rút được bộ Hận Cực Quyền, Cửu Cực Chưởng, vì thuộc tính hai loại võ kỹ này tương đồng nhau, nên đánh giá cấp đều là hai sao rưỡi.

- Tuy không được Thương Tâm Tiễn Quyết tàn quyền nhưng vậy cũng tốt rồi.

Có thể nhận được Hận Cực Quyền và Cửu Cực Chưởng coi như cũng không tệ, hai công pháp này đều là tuyệt kỹ Nguyên Thập Tam Hạng tự sáng tạo ra, được ông dạy cho thiên hạ đệ thất, uy lực lớn vô cùng.

Quan trọng nhất là hai võ kỹ này bù lấp vào những chỗ còn thiếu sót về phân biến hóa của võ công Tô Tín.

Đại Tu Di Kiếm Pháp thiên về phòng thủ, không phù hợp lắm với phong cách của Tô Tín, tuy Tô Tín luyện Đại Tu Di Kiếm Pháp lên đến độ thuần thực rất cao, nhưng càng dùng càng không hợp.

Còn khoái kiếm Kinh Vô Mệnh thích hợp dùng một chiêu đoạt mạng, kiếm xuất khỏi vỏ nếu không đâm trúng đối thủ thì sau đó kiếm sẽ yếu đi mấy phần.

Khoái kiếm quý dị tàn độc này, nếu dùng để làm chiêu bài nước cuối sẽ thích hợp hơn nhiều.

Sau khi rời khỏi hệ thống, Tô Tín ra ngoài tìm Hoàng Bỉnh Thành.

Hoàng Bỉnh Thành nhìn Tô Tín với vẻ ngạc nhiên, chẳng phải lão đại bế quan sao? Sao chưa bao lâu đã ra rồi?

- Lão Hoàng, Lý sư gia giao cho ngươi sắp xếp, tiền lương mỗi tháng giống với các ngươi. Nhưng có một chuyện ngươi cần ghi nhớ đó là ngươi có thể sai ông ta làm việc, nhưng không được để ông ta nắm quyền.

Lý sư gia tuy đã cậy nhờ Tô Tín, nhưng ông ta vốn là người từng phản bội chủ nhân.

Loại người này tuy Tô Tín dùng nhưng lại không trọng dụng.

Hôm nay ngươi có thể vì lợi ích mà phản bội Hồ tam gia, sao có thể biết mai kia ngươi có vì lợi ích mà phản bội ta không chứ?

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu, thật ra dù Tô Tín không nói thì hắn chắc chắn cũng không coi trọng Lý sư gia.

Vừa về cậy nhờ lão đại đã giành công với ta, muốn đùa gì chứ.

Sau khi căn dặn xong Hoàng Bỉnh Thành, Tô Tín liền rời khỏi Khoái Hoạt Lâm trở về tiểu viện của mình.

Từ khi tiến công Vĩnh Lạc phường đến nay cậu chưa từng được nghỉ ngơi đáng hoàng, giờ cũng nên nghỉ ngơi được rồi.

Sau khi trở về nhà, Hình Nhi đang nhăn nhó mặt mày ngồi trong phòng nghe một thầy dạy học, nhìn thấy Tô Tín trở về cô bé liền lao ngay vào lòng cậu, khuôn mặt đáng thương nói:

- Ca ca, hôm nay muội không học có được không? Mấy ngày rồi muội không được gặp huynh, hay là huynh dạy muội luyện kiếm đi.

Những ngày Tô Tín công đánh Thanh Trúc bang, Hình Nhi đều bị ép ngồi nghe những bài giảng khô khốc với thầy, còn phải viết đến mấy trăm chữ, sớm đã chịu hết nổi.

Giờ vừa nhìn thấy Tô Tín trở về, cô bé liền nhảy bổ vào kẻ khổ.

Thầy dạy học nhìn thấy Tô Tín liền lo lắng nói:

- Tô lão đại, Hình Nhi tiểu thư tư chất thông minh, chỉ là có chút hiếu động, nếu không nắm cơ hội học chữ, đợi đến khi lớn tuổi hơn một chút e là càng học không vào nữa.

Tô Tín là lão đại của bang, còn hắn ta chỉ là một tú tài thi rớt, thường ngày dựa vào việc dạy học, viết thư hộ để sống qua ngày, hắn không dám đắc tội với Tô Tín, chỉ sợ Tô Tín cho rằng hắn cố ý nghiêm khắc với Hình Nhi.

- Được rồi tiên sinh, ta biết những điều này, nhưng học cũng cần kết hợp nghỉ giải lao, hôm nay coi như Hình Nhi nghỉ phép một hôm đi.

- Ca ca huynh thật tốt!

Hình Nhi liền kích động nhảy cẫng lên ôm lấy Tô Tín.

- Vậy lão phu cáo từ.

Thầy dạy học ở cùng nhân vật uy danh hiển hách như Tô Tín nhìn có vẻ rất chênh lệch.

- Được rồi, không nũng nịu nữa, chỉ cho phép muối chơi hôm nay thôi, ngày mai vẫn phải tiếp tục học chữ.

Tô Tín dạy dỗ nói.

- Muối biết rồi.

Hình Nhi vừa rồi còn đang ngẩng đầu giờ bỗng cúi gằm mặt xuống.

Sau khi bảo Hình Nhi đi chơi xong, Tô Tín liền trở về phòng chuẩn bị ngủ.

Đấu trí với lão hồ ly Sa Phi Ứng thực sự rất hao tâm tổn trí.

Ngày hôm sau Tô Tín tỉnh dậy với tinh thần thoải mái, cậu không định đi đến Khoái Hoát Lâm, mà đi thẳng đến Vĩnh Lạc phường.

Khoái Hoát Lâm đã ổn định còn Vĩnh Lạc phường lại là địa bàn mới bị đánh chiếm về, phần lớn thuộc hạ của Tô Tín đều tập trung ở Vĩnh Lạc phường, cậu cũng cần đi đến đó trấn giữ.

Những bang chúng gặp Tô Tín trên đường đều lần lượt hành lễ, trong mắt để lộ vẻ sùng bái.

Cũng không trách bọn họ được, mệnh lệnh của bang hôm qua đã truyền xuống, bổ nhiệm Tô Tín làm đại đầu mục Phi Ứng bang.

Cần biết rằng Tô Tín hiện giờ chỉ mới mười bảy tuổi mà thôi, một đại đầu mục mười bảy tuổi, độ tuổi này cũng có chút cường điệu hóa.

Dù là con trai của bang chủ Sa Phi Ứng thì cũng mới trạc tuổi Tô Tín, nhưng cậu lại được trực tiếp phong làm đại đầu mục nên cũng khó tránh khỏi việc bị người trong bang chỉ trích.

Nhưng việc Tô Tín lên làm đại đầu mục không ai có thể nói gì được, đây chính là công lao mà cậu đã dùng thực lực để đổi lấy!

Ở cổng đường viện của Vĩnh Lạc phường, nhìn thấy Tô Tín đến, Hoàng Bính Thành vội đến nghênh đón:

- Lão đại, sao người không nghỉ ngơi vài ngày? Ở đây giao cho thuộc hạ là được rồi.

Hoàng Bính Thành mang vẻ nhịn cơn nói, tuy có chút hoài nghi về sự tăng bốc này nhưng đây là tính cách của hắn.

- Giao cho người đương nhiên ta yên tâm, nhưng con đường võ đạo không tiến lên sẽ bị thụt lùi, đặc biệt là giai đoạn hậu thiên luyện thể, càng cần ngày đêm rèn luyện cơ thể, không chỉ ta cần tu luyện mà huynh đệ thuộc hạ cũng không được dừng lại. Diễn võ đường ở đường viện Vĩnh Lạc phường đã sửa xong chưa?

Thì ra lúc Thanh Trúc bang ở Vĩnh Lạc phường, chẳng cần diễn võ đường gì cả, hậu viện của đường viện đều được dùng để cất giữ tạp vật.

Lúc Tô Tín nhận đường viện thì đã sai Hoàng Bính Thành cho người dọn dẹp hậu viện này để làm thành diễn võ đường.

- Đã sai người làm xong từ trước rồi, diện tích hơi nhỏ, đang chuẩn bị mở rộng ra thêm một chút, nếu không sẽ không đủ chỗ cho hơn nghìn huynh đệ.

Tô Tín gật đầu hỏi:

- Những bang chúng mới gia nhập có làm trái quy tắc không?

Hoàng Bính Thành có chút ái ngại nói:

- Đúng là có một số, nhưng đều đã bị Lý Hoại dẫn người đi bắt về phạt nặng rồi.

- Đám thuộc hạ của Lý Hoại ra tay cũng nặng lắm, nhưng mà thuộc hạ nghĩ bọn chúng cả đời cũng sẽ không dám tái phạm lần nữa đâu, những thương nhân kia cũng đã biết lão đại người không phải là chỉ nói cho có.

Vốn dĩ những thương nhân ở Vĩnh Lạc phường vẫn bắt bình với quy tắc thay đổi mức tiền thuế đồng thời tăng tiền thuế tháng lên thành năm mươi lượng của Tô Tín, nhưng giờ nhìn thấy Tô Tín phạt nặng những thuộc hạ thì bọn họ chẳng còn nói gì nữa.

Lúc trước khi Thanh Trúc bang còn ở đây, tuy tiền thuế thu ít hơn nhưng những bang chúng cấp thấp lại thường đến cản trở chuyện làm ăn của các cửa hiệu.

Đúng như câu Diêm Vương còn dễ, tiểu quỷ khó chơi, tuy chỉ bỏ ra vài lượng bạc cho đám bọn họ là đủ, nhưng mỗi tháng bọn chúng đến tận vài lần, số tiền bị chúng bòn rút không hề ít hơn tiền thuế, hơn nữa còn cản trở chuyện làm ăn của bọn họ.

Giờ thuộc hạ của Tô Tín tuân thủ quy tắc, có Lý Hoại dẫn người đi giám sát, trừ khi không muốn lẫn lộn dưới trướng Tô Tín nữa, nếu không có ai dám tái phạm chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lão lang gì chứ? một con cầu bệnh mà thôi

- Chúc mừng Tô lão đại, giờ nên gọi cậu là Tô đại đầu mục rồi, đại đầu mục trẻ tuổi nhất Thường Ninh phủ, chà chà, đúng là khiến người ta ngưỡng mộ mà.

Tổng bộ đầu Thiết Vô Tình của Đông Thập Nhị phường cười ha ha đi đến, trong tay vẫn cầm chơi hai viên bi sắt nhìn khá nặng.

Tô Tín quay đầu lại chấp tay nói:

- Thiết đại nhân chê cười ta rồi, đại đầu mục chẳng qua cũng chỉ là một danh xưng mà thôi.

Thiết Vô Tình lắc đầu:

- Đây không chỉ là một danh xưng mà nó tượng trưng cho địa vị, trước kia Tô Tín nguoi vô danh tiểu tốt, nhưng sau ngày hôm qua, cả tam bang tứ hội ở Thường Ninh phủ có ai mà không biết Tô Tín nguoi chứ?

Thường Ninh phủ rộng lớn, người các bang phái có hàng vạn nguoi, nhưng chỉ có đại đầu mục mới được xem là nguoi chủ chốt thực sự trong bang phái, đáng để những bang phái khác ghi nhớ.

Tô Tín cũng không tiếp tục khiêm tốn nữa mà hỏi lại:

- Thiết đại nhân hôm nay sao có thời gian mà đến đây vậy?

Thiết Vô Tình mỉm cười nói:

- Đương nhiên là đến tìm nguoi giúp rồi, đáng lý hai ngày trước đã chuẩn bị đến tìm nguoi, nhưng lúc đó nguoi đang đánh nhau ác liệt với Thanh Trúc bang nên ta cũng không đến làm phiền nguoi.

- Thật đa tạ Thiết đại nhân đã lượng thứ, chi cần là chuyện Tô Tín ta có thể làm được, Thiết đại nhân cứ nói ra.

Giao hảo với Thiết Vô Tình là chuyện ban đầu Tô Tín đã chuẩn bị sẵn.

Là tổng bộ đầu của Đông Thập Nhị phường, thân phận Thiết Vô Tình cũng có thể được xếp hạng trong mười nguoi đứng đầu của nha môn ở Thường Ninh phủ, đáng để cậu đầu tư.

- Chuyện là như vậy, công tử của tri phủ đại nhân chúng ta hai ngày trước đến Khoái Hoạt Lâm chơi, nhưng túi tiền bị nguoi ta trộm mất.

- Mất tiền cũng đã đành, nhưng trong túi tiền đó còn có một miếng Noãn Ngọc từ Tây Vực ba mươi sáu nước lưu truyền đến, đây là thứ có giá trị liên thành, không thể mua ở đâu được.

- Gần đây ta hơi bận rộn, giờ không phân thân ra được. Nếu nguoi có thể tìm được miếng Noãn Ngọc này thì tốt, nếu không tìm được cũng chẳng sao, tìm bừa một nguoi chịu tội là xong.

- Công tử nhà tri phủ đại nhân rất tức giận, dù sao cũng cần nhanh chóng làm rõ chuyện này, để cậu ấy hạ hỏa là được.

Tô Tín trầm ngâm một lúc:

- Túi tiền của công tử nhà tri phủ đại nhân là bị trộm chứ không phải bị rơi mất sao?

- Đúng vậy, y phục cũng bị rách rách, cậu ấy không hề có cảm giác gì cả, là một kẻ rất chuyên nghiệp làm

Nghĩ một chút, Tô Tín nói:

- Thiết đại nhân yên tâm, dù có tìm lại được Noãn Ngọc hay không, nội trong ba ngày ta sẽ có đáp án cho người.

- Được, vậy ta đợi tin tốt từ Tô Tín người.

Thiết Vô Tình lần bi sắt trong tay rồi ra về, miệng còn nở nụ cười khó đoán.

Lần trước khi ông ta gặp Tô Tín cậu chỉ là một tiểu bang chúng nắm giữ Khoái Hoạt Lâm, giờ lại đã trở thành một đại đầu mục trấn giữ cả một phường thị.

Tốc độ leo lên trên của người thanh niên này thật sự vượt quá tưởng tượng của bản thân.

Đợi khi Thiết Vô Tình ra về, Tô Tín nói với Hoàng Bính Thành:

- Đi dò la chi tiết toàn bộ chuyện công tử của tri phủ đại nhân chơi ở Khoái Hoạt Lâm, tra qua một lượt tất cả những kẻ móc túi trộm cắp ở Khoái Hoạt Lâm, xem thử là ai không có mắt mà lại dám đi trộm túi tiền của công tử nhà tri phủ đại nhân.

Hoàng Bính Thành gật đầu, liền dẫn người đi đến Khoái Hoạt Lâm.

Chưa đầy nửa canh giờ sau, Hoàng Bính Thành liền về báo tin tức.

- Lão đại, chuyện có chút nan giải rồi.

- Sao thế?

Hoàng Bính Thành nhíu mày nói:

- Thuộc hạ hỏi kỹ qua ông chủ Lưu, hôm đó công tử của tri phủ đại nhân đến Khoái Hoạt Lâm thì trực tiếp đến Túy Nguyệt lâu của ông ta, cho đến ra về thì túi tiền công tử vẫn còn, chứ không thì không cách nào trả tiền được.

- Mà rời khỏi Khoái Hoạt Lâm xong thì công tử muốn đi đến Vĩnh Lạc phường ăn gà quế hoa của Chu Ký, lúc mua gà quế hoa thì túi tiền của công tử đã không thấy đâu nữa.

Tô Tín suy tính rồi nói:

- Nói như vậy thì túi tiền có thể bị trộm sau khi đi ra khỏi Túy Nguyệt lâu để đến Vĩnh Lạc phường rồi, có thể xác định được là do trộm cắp ở Khoái Hoạt Lâm làm không?

Hoàng Bính Thành lắc đầu:

- Chắc chắn không phải, từ khi chúng ta nắm quyền quản lý Khoái Hoạt Lâm, những kẻ đầu trộm đuôi cướp nhỏ lẻ đều đã bị xử lý sạch sẽ, túi tiền chắc chắn không mất ở Khoái Hoạt Lâm.

- Không phải ở Khoái Hoạt Lâm vậy là ở Vĩnh Lạc phường rồi, đầu sỏ trộm cắp lớn nhất Vĩnh Lạc phường là ai?

Tô Tín hỏi.

Làm nghề trộm cắp này chắc chắn sẽ có một người đứng đầu.

Kẻ dám làm chuyện này trên đường chỉ có hai kết cục, một loại đó là kẻ trộm đó sẽ bị nhóm trộm cấp khu vực tìm ra rồi đánh gãy tay. Bọn họ sẽ không cho phép bất cứ người nào không gia nhập vào nhóm mà dám giành bát com với bọn họ.

Loại thứ hai đó là thất thủ bị phát hiện rồi bị áp giải đến quan phủ.

Chỉ khi gia nhập vào nhóm trộm cắp, lão đại đứng đầu mới giúp kẻ đó giải quyết hậu quả lúc bị thất thủ, đương nhiên mỗi tháng họ sẽ phải giao nộp lên một phần thu nhập.

Hoàng Bính Thành nói:

- Chỗ nan giải thuộc hạ muốn nói chính là ở chỗ này, đầu sỏ trộm cắp ở Vĩnh Lạc phường không phải hạng tầm thường, biệt hiệu của hắn là Lão Lang, nghe nói lúc trẻ từng xây dựng nên sơn trại ở mật lâm Tương Nam, thuộc hạ có trên trăm tên trộm cắp.

- Nhưng sau đó nghe nói hắn gây chuyện với một hiệp khách trẻ tuổi của môn phái trong võ lâm nên bị người đó phá hủy sơn trại, khó khăn lắm mới trốn thoát được, lại bị thuộc hạ phản bội nên lâm trọng thương, mù đi một mắt, sau đó thì quy ẩn ở Thường Ninh phủ.

- Lão Lang này tuy trọng thương nhưng vẫn còn võ công cơ bản trước kia, cộng thêm ra tay tàn độc nên đã nhanh chóng thu nạp hết mấy trăm tên trộm cắp ở Vĩnh Lạc phường làm thuộc hạ, thậm chí đến đại đầu mục Đới Xung trước kia hắn còn không nể mặt.

- Đới Xung bị người thích sát xong thì Trần lão đại Thanh Trúc bang thay thế vị trí hắn, nghe nói đã từng muốn thu tiền thuế của Lão Lang, nhưng cuối cùng hình như cũng chỉ biết ngậm ngùi chịu thiệt, chán chường quay về và sau đó không còn dám đề cập đến chuyện này nữa.

Tô Tín để lộ nụ cười mỉa trên khóe miệng:

- Một kẻ thất bại mà thôi, có gì phải sợ chứ? Huống hồ lại còn là một kẻ thất bại không có chút tự tin nào, còn dám mang sự thất bại của bản thân ra làm cái cớ khoe khoang, đúng là đáng bị thương.

- Khoe khoang sao?

Hoàng Bính Thành thắc mắc hỏi:

- Chẳng lẽ chuyện này đều do hắn tự nói ra sao?

Tô Tín thân nhiên nói:

- Người đã nói rằng hắn là cường đạo tự lập sơn trại, loại người này đều hận không thể giấu kín thân phận bản thân, vậy thì những người khác làm sao biết rõ được chuyện này như vậy?

- Những chuyện này đa phần là bản thân hắn tự nói ra ngoài, chính là để mọi người biết quá khứ huy hoàng của hắn mà này sinh lòng sợ hãi.

- Hắn đặt cho mình biệt hiệu là Lão Lang, có điều hắn thật sự cho rằng mình là hồn phách của Lang Vương sao? Thật ra hắn chỉ là một con cẩu bệnh không có can đảm mà thôi, có gì đáng sợ chứ?

- Dù hắn từng khiến Đới Xung và Trần lão đại phải khuất phục, nhưng hai người này chẳng qua cũng chỉ là oan hồn dưới kiếm ta mà thôi.

Hoàng Bính Thành nghĩ lại cũng đúng thật, Đới Xung và Trần lão đại sao có thể so sánh với lão đại của mình chứ.

- Đi, chúng ta đi gặp cẩu bệnh đó, người biết chỗ không?

- Người cũ Thanh Trúc bang chắc chắn biết.

Thuộc hạ Tô Tín bây giờ có nhiều người vốn là bang chúng trước kia của Thanh Trúc bang, Hoàng Bính Thành tùy ý chỉ một bang chúng thủ vệ đường viện hỏi:

- Người biết Lão Lang ở đâu không?

Quả nhiên bang chúng đó gật đầu nói:

- Có biết, hắn ở đường Hắc Thủy.

- Vậy được, người dẫn bọn ta đến đó.

Có người biết đường dẫn đi, chưa được một khắc đã đến được đường Hắc Thủy.

Đường Hắc Thủy ở Vĩnh Lạc phường thật ra cũng giống như khu người nghèo Trường Lạc phường vậy.

Tuy vị trí Vĩnh Lạc phường không hẻo lánh như Trường Lạc phường, nhưng mỗi phường thị chắc chắn đều sẽ có khu người giàu và khu người nghèo.

Giống như Trường Lạc phường có nghèo thế nào cũng có một Khoái Hoạt Lâm vậy.

Con đường dài Hắc Thủy đều bị nước bẩn chảy quanh, mặt đường đổ nát cũng không có ai dọn dẹp, cửa hàng buôn bán cũng ít đến thê lương.

Nơi này dù là Thanh Trúc bang cũng sẽ không đến đây để thu tiền thuế, bởi vì thật sự cũng chẳng có cửa hiệu để bọn họ đến thu tiền.

Trong ánh mắt của những người đi đường Hắc Thủy nhìn Tô Tín bọn họ đều tràn ngập sự cảnh giác, thậm chí còn có người để lộ vẻ hung dữ.

Nếu không vì nhìn thấy Hoàng Bính Thành và bang chúng dẫn đường đều mang y phục Phi Ưng bang, e là bọn họ sớm đã nhảy ra cướp bóc sạch sẽ rồi.

Những người này coi như cũng có mắt nhìn, biết được giờ Vinh Lạc phường đã thuộc ai trông coi, đối mặt với người của Phi Ưng bang, bọn họ cũng không dám xác xược.

Bang chúng dẫn đường e dè nói:

- Lão đại, những người ở đây đều không dễ dây vào, trong số đó nhiều nhất là đám trộm cắp dưới tay Lão Lang.
- Ở bên ngoài bọn họ là trộm cắp, nhưng một khi đến đường Hắc Thủy thì bọn họ cũng trở thành hung phạm, ở đây bọn họ thực sự dám ra tay giết người đấy.

Tô Tín gật đầu, trong lòng bắt đầu suy tính.

Sau này nếu Thiết Vô Tình muốn có người chịu tội thay thì ở đây cũng là một lựa chọn không tồi.

Đường Hắc Thủy này không có hàng lương thiện, bắt mười kẻ ra chém đầu, e là chỉ có được một kẻ là tội chưa đến mức phải chết.

Đến lúc đó Thiết Vô Tình cần thì trực tiếp đến đường Hắc Thủy bắt người về đưa cho hắn là xong, không cần biết án đó kẻ bị bắt có gây ra hay không, cứ trực tiếp đổ lên đầu hắn là được.

Bang chúng đó trực tiếp dẫn Tô Tín bọn họ vào nơi sâu nhất trong đường Hắc Thủy, ở đó chỉ có một căn nhà, một căn nhà mà tường đều được sơn thành màu đen và chẳng có chiếc cửa sổ nào.

Trước cửa nhà có hai tên đàn ông mặt mày hung dữ, nhìn thấy Tô Tín bọn họ đi đến, trên mặt hai kẻ này đều tỏ vẻ coi thường:

- Người của Phi Ưng bang đến đây làm gì? Chẳng lẽ các ngươi cũng muốn học theo bọn phé vật Thanh Trúc bang đến khiêu khích lão đại chúng ta?
- Nói cho các ngươi biết, lão đại chúng ta tuy không muốn gây sự, nhưng cũng không dễ gì bị ức hiếp! Dù các ngươi là Thanh Trúc bang hay Phi Ưng bang thì ở con đường Hắc Thủy này mãi mãi đều được quyết định bởi lời nói của lão đại ta!

Bang chúng dẫn đường vốn chẳng dám đến đường Hắc Thủy để khiêu khích Lão Lang và thuộc hạ ông ta.

Nhưng giờ đã có nhân vật truyền kỳ của Phi Ưng bang là Tô lão đại theo ở phía sau, hắn còn sợ gì chứ?

- Xì! Đường Hắc Thủy do các ngươi quyết định? Cả cái Vinh Lạc phường này là của lão đại Tô Tín đấy! Giờ Tô lão đại đích thân đến đây, còn không mau gọi Lão Lang ra nghênh đón?

Tên bang chúng đó cộp mượng oai hùm nên cũng có chút khí thế.

Một kẻ nam nhân trong số đó liếc nhìn Tô Tín, coi thường nói:

- Phi Ưng bang các ngươi để cho một tên tiểu tử lên làm đại đầu mục sao? Ta thấy Phi Ưng bang các ngươi hết người thật rồi.

Tô Tín nhìn tên nam nhân đó rồi mỉm cười, không biết vì sao, hắn bỗng cảm thấy một cỗ hàn khí bao trùm lấy cả người, dường như đứng mỉm cười trước hắn không phải là một người trẻ tuổi diện mạo thanh tú, mà là một con mãnh hổ chọn người để cắn vậy!

Hắn vừa muốn nói gì đó, nhưng giây sau đã có một đường kiếm sáng chói lấp đầy đồng tử hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Người cũng xứng để nói quy tắc với ta sao?

“Coong!”

Một tiếng va chạm kim loại vang lên, một phi đao được phóng ra đánh bay kiếm của Tô Tín khiến tên nam nhân đó qua được kiếp nạn.

Trên mặt hắn không còn vẻ coi thường nữa mà đã tràn ngập sự sợ hãi.

Cả đời hắn chưa từng thấy đường kiếm nào nhanh như vậy!

“Ha ha.”

Cửa căn nhà màu đen không biết đã mở ra từ lúc nào, một người đáng hơi công đi ra.

Người này nhìn đáng vẻ chừng hơn bốn mươi tuổi, nhưng râu đã đầy sợi bạc cho thấy sự già yếu lụm khụm.

Có điều tuy nhìn hắt già nua nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng hung ác, đặc biệt là con mắt bên trái của hắn, dường như là bị người ta móc ra vậy, chỉ để lại hốc mắt nhìn rất đáng sợ.

- Tô lão đại của Phi Ưng bang? Thuộc hạ ta không hiểu quy tắc, đường đường một đại đầu mục như người sẽ không so đo với tiểu tử không hiểu chuyện chứ?

Lão Lang nói với giọng khàn khàn.

Tô Tín cười giễu:

- Giả hồ đồ sao? Lão Lang, ông đừng nói rằng không biết ta đến đây. Thuộc hạ ông không biết quy tắc, chẳng lẽ ông cũng không biết?

Mặt Lão Lang đanh lại, không ngờ đại đầu mục trẻ tuổi này lại không nể mặt hắn như vậy, một câu nói ra liền dồn hắn đến góc tường.

- Tô lão đại, là người quang minh chính đại thế nên chúng ta không nói lời úp mở nữa, cậu làm đại đầu mục ở Vĩnh Lạc phường của cậu, ta quản lý đường Hắc Thủy của ta, dù sao nơi này cậu cũng không để mắt đến, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, cậu nghĩ sao?

- Nước sông không phạm nước giếng? Vậy được, hai ngày trước túi tiền công tử của tri phủ đại nhân bị mất là do người làm đúng không? Giao túi tiền và Noãn Ngọc ra thì chúng ta nước sông không phạm nước giếng.

Sắc mặt Lão Lang thay đổi, ông ta cho rằng Tô Tín giống với Đới Xung và Trần Đáo, đều muốn đến thu thuế chuyện làm ăn của ông ta, nhưng không ngờ rằng cậu đến là vì chuyện này.

Nếu là chuyện khác, Lão Lang không ngại nể mặt Tô Tín, coi như mua về sự bình yên cho mình, nhưng chuyện này thì lại không thể.

Nhìn xoáy sâu vào Tô Tín, Lão Lang trầm giọng nói:

- Tô lão đại, không phải ta không nể mặt cậu mà là chuyện này ta thật sự làm không được.

- Mỗi nghề có quy tắc riêng, đồ đúng là chúng ta lấy, nhưng lại không thể giao nộp ra được.

- Hôm nay hắn làm rơi đồ đến ta đòi, ngày mai cậu làm rơi đồ cũng đến ta tìm, vậy huynh đệ thuộc hạ của ta còn cơm mà ăn sao?

- Thứ này tuyệt không thể giao ra được, dù có là tri phủ đại nhân đích thân đến lấy thì ta cũng không giao ra.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Lão Lang ơi là Lão Lang, ông chưa từng nghe qua câu rượu mời không uống muốn uống rượu phạt sao?

- Tô Tín! Ý của ngươi là gì?

Trong vẻ độc ác của Lão Lang để lộ sự phẫn nộ, tuy giờ ông ta tàn phế thật nhưng lại không cho phép ai dễ dàng sỉ nhục mình!

- Ý gì sao? Nể mặt ông thì ta còn gọi Lão Lang, không nể mặt nữa thì ta sẽ gọi thành một con cẩu bệnh mà thôi!

- Dẫn theo một đám trộm cắp làm ra chuyện trộm gà bắt chó còn dám nói quy tắc với ta sao? Rõ ràng là chuyện nhục cười!

- Tô Tín! Ngươi ức hiếp người quá đáng!

Trong mắt Lão Lang lóe lên tia hung hãn, lấy bốn cây phi đao từ trong người ra đồng thời phóng về phía Tô Tín!

Ông ta vốn không muốn động thủ với Tô Tín, với những người trong bang phái, ông ta cũng không muốn gây sự, bởi vì đằng sau đối phương là cả một bang phái.

Lúc trước Đới Xung và Trần lão đại đến tìm ông gây chuyện, thực ra ông cũng không động thủ, ông chỉ là để lộ ra thực lực bản thân khiến đối phương tự biết mà lui.

Một trận đấu không có ích lợi gì, dù là Đới Xung hay là Trần lão đại đều sẽ không làm.

Còn Lão Lang cũng nhân cơ hội đó mà thôi phòng chuyện lên, khiến mọi người cho rằng Đới Xung và Trần lão đại đều chịu thua bởi ông, như vậy mới có thể khiến ông ta vang danh.

Sau đó Đới Xung và Trần lão đại tuy đều biết chuyện đó nhưng cũng chỉ cảm thấy Lão Lang làm chuyện không đúng, cộng thêm việc bọn họ không nắm chắc phần thắng với Lão Lang, càng không có mặt mũi về bang xin viện binh nên cũng không đến gây chuyện với ông ta nữa.

Nhưng giờ đây đối với sự bức ép Tô Tín, ông ta không còn cách nào nhẫn nhịn được nữa, cùng lắm thì giết Tô Tín, còn ông ta sẽ đến phường thị khác để sinh sống.

Bốn cây phi đao bị Tô Tín né tránh dễ dàng, Lão Lang cúi khom người rồi lao mạnh lên, dáng người như mảnh hổ, khí thế kinh ngạc.

Hai tay Lão Lang như móng vuốt, móng tay sắc nhọn như lưỡi dao lóe lên một chút sắc lạnh, một cổ khí tức lạnh lẽo vây lấy giữa hai tay.

Võ công ông ta xuất phát từ Long Trảo Thủ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, lai lịch võ công không tầm thường.

Loại võ công này nghe nói là một cao thủ tà đạo sau khi thích sát một võ tăng Thiếu Lâm đã đoạt được tàn quyền, sau đó kết hợp với công pháp bản thân để sáng tạo ra.

Tuy không mạnh mẽ như Long Trảo Thủ, nhưng lại có tính âm tà tàn độc, trước kia khi ông ta còn ở đỉnh cao, thậm chí đã từng dựa vào một trảo này xé hai một người đang sống sờ sờ.

Tô Tín đứng yên bất động, sắc mặt không buồn không vui.

Nếu là Lão Lang lúc còn khỏe mạnh thì giờ Tô Tín chỉ có thể nhượng bộ đối phương.

Nhưng Lão Lang bây giờ chỉ là một con cầu bệnh không nanh vuốt mà thôi, võ công đã phế đi một nửa, cũng mất đi dũng khí.

Lúc động thủ lại còn ném ám khí ra trước để lấy can đảm, loại chiêu trò này đâu giống một cường đạo từng lập sơn trại, giết vô số người chứ? Rõ ràng chẳng khác gì trộm cắp giang hồ.

Ở cùng với loại người trộm cắp lâu ngày, e là Lão Lang này cũng coi mình thành hàng trộm cắp rồi!

Đợi đến lúc trảo ông ta sắp đến trước người mình thì Tô Tín cuối cùng cũng cử động.

Một quyền đánh bay, hận ý ngút trời!

Hận thiên địa bất công, hận trời không có mắt!

Hận! Hận! Hận! Hận Cực Quyền!

Thù hận có sức mạnh không? Mỗi ngày đều có người đang hận, hận vì tình yêu, hận vì quyền lợi, hận tham sân si!

Những thứ này chính là sức mạnh của hận, Lão Lang chống đỡ không nổi.

Quyền thứ nhất, xương tay Lão Lang vỡ nát, trảo sắc nhọn gãy thành từng mảnh, máu tay phải chảy đầm đìa.

Quyền thứ hai, vai phải Lão Lang bị đánh nát, mềm nhũn duỗi thẳng xuống bên người.

Quyền thứ ba, Lão Lang phun ra ngụm máu tươi, bắn tung tóe, cả người không còn sức lực co rúm lại.

Tuyệt vọng, vô cùng tuyệt vọng, Lão Lang đã từng trải qua cảm giác bất lực này.

Ông ta của mười năm trước hăng hái, dẫn theo huynh đệ thuộc hạ vào rừng lập sơn trại, dù người của triều đình ngang qua mặt lâm Tương Nam thì ông ta cũng dám dẫn người đi cướp chút ít về.

Cho đến ngày hôm đó ông ta gây chuyện với người không nên đụng đến.

Người đó chỉ là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, tay cầm một thanh U Tuyền Kiếm, đi vào sơn trại giết huynh đệ ông ta, mà ông ta lại chỉ có thể nằm dưới đất giả chết.

Sau đó ông ta biết được tên của thiếu niên đó là Hà Hưu, cậu ta sau này được gọi là “Kiếm công tử”, người kế thừa Danh Kiếm Sơn Trang, một trong năm phái dùng kiếm!

Đối mặt với Hà Hưu, Lão Lang tuyệt vọng bất lực, cả đời này ông cũng không thể đi báo thù, vì vậy đành ẩn cư Thường Ninh phủ, thu nạp hàng trăm tên đầu trộm đuôi cướp, trốn trong căn nhà không ánh sáng để hoài niệm về quá khứ huy hoàng của bản thân.

Nhưng giờ đây ba quyền của Tô Tín khiến hắn bại hoàn toàn.

Cũng trẻ tuổi như vậy, cũng bị đè bẹp không còn chút sức kháng cự nào.

Nó giống như lời Tô Tín đã nói, ông ta không phải là Lão Lang gì nữa mà chỉ là một con cầu bệnh!

Tô Tín đi đến bên cạnh Lão Lang, ông ta nằm dưới đất tuy chỉ có thể nhìn thấy đôi giày đen của Tô Tín, nhưng lúc này ông ta lại không muốn ngẩng đầu

lên.

- Giao túi tiền và Noãn Ngọc ra cho ta.

Lão Lang ho ra một ngụm máu, cố gắng bò đứng lên rồi nói với tên thuộc hạ đang bị dọa cho ngây ngốc ở bên cạnh:

- Đi lấy chiếc rương của ta ra đây.

Tên thuộc hạ đó khựng lại một chút, khi nhìn thấy con mắt đáng sợ ấy của Lão Lang thì hắn mới có phản ứng lại, liền vào nhà lấy một chiếc rương ra đưa cho Lão Lang.

Mở rương ra, bên trong toàn là châu báu đẹp đẽ.

Tên thuộc hạ của Lão Lang mỗi lần lấy thứ gì đó lên đều đưa cho Lão Lang xem qua trước, nếu có thứ gì quý đều sẽ cất giấu lại.

Tuy miệng hắn luôn nói phải bảo vệ quy tắc của mình, dù là tri phủ đại nhân có đến cũng không giao ra đồ đã trộm.

Nhưng thật ra những thứ này hắn đều cất giấu lại, không dám dùng cũng không dám mang đi cầm, chỉ vì sợ người ta sẽ tìm đến tận cửa, mà lúc đó không trả lại được đồ thì sẽ bị trả thù.

Lão Lang lấy ra từ trong đó một túi tiền giao cho Tô Tín, mở ra xem liền thấy bên trong có một miếng ngọc bội khắc dị thú, đặt trong tay thấy ấm áp, đúng là Noãn Ngọc có giá trị liền thành đó.

Cất túi tiền đi, Tô Tín quay người ra về, lúc này Lão Lang bắt chợt nói:

- Khoan đã.

Tô Tín quay người lại, nhú mày.

Lão Lang lấy ra một chiếc bình sứ trắng bạc đưa cho Tô Tín, miệng cười khổ nói:

- Thứ này ta không dùng đến được nữa, cũng không có tư cách dùng, cậu cầm lấy đi, chỉ hy vọng cậu có thể tha cho những huynh đệ này của ta một con đường sống.

Lão Lang từng nghe sự tích của Tô Tín, cậu ta chẳng phải là người từ bi gì, hiện giờ ông ta không phải là đối thủ của Tô Tín, đường Hắc Thủy này của ông ta còn cần phải tồn tại nữa sao?

Nhưng Lão Lang vẫn muốn thử, ông ta không muốn giống như mình mười năm trước, nhìn huynh đệ mình chết dưới kiếm của người đó, còn bản thân lại chỉ có thể run rẩy trốn dưới thi thể người chết.

Ông ta truyền ra ngoài rằng bản thân bị huynh đệ phản bội nên mới trở thành như vậy, thực ra ông ta tự biết rằng không phải là huynh đệ phản bội mình, mà là ông ta đã phản bội những huynh đệ năm xưa cùng từng thề đồng sinh cộng tử với mình.

- Đây là cái gì?

Lão Lang nói:

- Ta cũng không biết, thứ này là huynh đệ thuộc hạ ta trộm được từ trong tay một nhân sĩ vô lâm, mùi thuốc nồng đượm, có lẽ là một loại thuốc trị thương hoặc đơn được trợ giúp tu luyện cực phẩm, dù là gì thì ta cũng không dùng đến được nữa.

Vết thương thật sự của Lão Lang không phải trên cơ thể mà là trong lòng ông ta.

Tâm bị phế đi rồi thì dù thuốc có tốt cỡ nào cũng trị chẳng lành được.

Cầm bình đơn được, Tô Tín thần nhiên nói:

- Từ nay về sau đường Hắc Thủy sẽ do Tô Tín ta quản, nhưng ta sẽ không sai thuộc hạ đến can thiệp chuyện của ngươi, sau này đường Hắc Thủy vẫn là Hắc Thủy.

Sau khi đi khỏi đường Hắc Thủy, bang chúng dẫn đường đó rõ ràng vô cùng sùng bái Tô Tín.

Lão đại của hắn đúng là truyền kỳ của Phi Ứng bang, người từng ức hiếp được Đới Xung và Trần lão đại như Lão Lang lại bại nhanh chóng dưới tay lão đại.

Thật ra Tô Tín đánh bại Lão Lang này cũng không có gì đáng để tự hào, giờ cậu đã đã thông sáu mươi huyệt vị, sắp tiếp cận cấp hậu thiên trung kỳ.

Còn Lão Lang tuy đã từng rất mạnh nhưng giờ thực lực chỉ còn chưa đến mười huyệt vị, cùng lắm võ kỹ có chút lợi hại và có kinh nghiệm chiến đấu phong phú mà thôi.

Tô Tín trực tiếp dùng sức mạnh bức ép, nhanh chóng đánh bại cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Đương nhiên Tô Tín cũng rất hài lòng với uy lực của Hận Cực Quyền, không hổ là tuyệt kỹ đại phản diện mà Nguyên Thập Tam Hạng đã truyền lại.

Hận Cực Quyền đã mạnh như vậy, nên Tô Tín rất muốn biết được Thương Tâm Tiểu Tiễn kinh thiên động địa đó, hẳn sẽ rất là tuyệt diệu.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Suy tính của tam anh hội

Sau khi trở về đường viện, Tô Tín mở bình sứ ra xem, bên trong đúng là có mười viên đơn dược màu vàng nhạt, tỏa ra mùi hương thuốc nồng đậm.

Nhưng không thể không có sự phòng bị, ai biết được Lão Lang ấy chưa từ bỏ ý định mà giờ chiêu trò gì đó trong đơn dược này.

Nhưng loại đơn dược này dù có đến tìm người của tiệm thuốc hỏi cũng không ích gì.

Đơn dược của môn phái lớn trong võ lâm đặc chế thì làm sao bọn họ nhận biết được?

Suy nghĩ một hồi, Tô Tín bỗng nghĩ đến một cách, không biết nên làm hay không.

Cậu vào trong không gian hệ thống, hỏi hệ thống:

- Bên ngoài ta có được một bình đơn dược, người có thể giám định qua cho ta được không?

Hệ thống nói:

- Được, tất cả mọi thứ mà ký chủ có được từ bên ngoài hệ thống đều có thể tiến hành giám định, đồng thời có thể tiến hành đánh giá được theo cấp sao hệ thống.

Tô Tín cười, đây đúng là một niềm vui bất ngờ.

Trong hệ thống phản diện còn có nhiều thuộc tính còn chưa được khám phá, nếu Tô Tín không vào hỏi, hệ thống sẽ không chủ động nói ra.

- Vậy tốt, giám định giúp ta bình đơn dược này xem rốt cuộc nó có vấn đề gì không.

Trên màn hình hệ thống hiện lên hình dạng bình đơn dược, một chuỗi giới thiệu xuất hiện trên màn hình.

- Tiểu hoàn đơn dược Thiếu Lâm Tự đặc chế, dùng bảy bảy bốn mươi chín loại thảo dược cùng chế luyện ra, là bản thu nhỏ của đại hoàn đơn, có thể giúp tăng nhanh chân khí lưu thông trong người, cường tráng khí huyết, trợ giúp tu luyện, đánh giá tổng hợp hai sao rưỡi.

Thế giới này cũng có Thiếu Lâm Tự, nhưng cách rất xa với đất Tương Nam, không ngờ hôm nay lại có được thứ xuất phát từ Thiếu Lâm Tự.

Thường Ninh phủ ở đất Nam Man này rất ít hiểu biết về võ lâm trung nguyên, Tô Tín cũng từng dò hỏi từ Hoàng Bính Thành nhưng ông ta cũng chỉ biết lơ mơ.

Đối với bọn họ, Thường Ninh phủ chính là cả thế giới, vậy còn cần lãng phí tâm tư đi dò la những thứ vô ích đó làm gì?

Vì vậy đối với võ lâm trung nguyên, Tô Tín chỉ thỉnh thoảng nghe được đôi câu mà thôi, nhưng dù như vậy, cậu cũng biết được Thiếu Lâm Tự là thánh địa Phật tông, có tiếng tăm rất lớn trong võ lâm.

Vậy mà tiểu hoàn đơn này lại xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, lại được hệ thống đánh giá hai sao rưỡi, coi như không tồi.

Giờ Tô Tín đã đa thông được sáu mươi huyệt vị, có mười viên tiểu hoàn đơn này giúp sức, có lẽ nội trong mười ngày cậu có thể đột phá đến hậu thiên trung kỳ.

Nghèo vẫn giàu võ, câu này chẳng phải là nói đùa.

Nếu không có bình tiểu hoàn đơn này, Tô Tín muốn đột phá đến hậu thiên trung kỳ ít nhất cũng phải mất hơn một tháng, mà giờ cậu chỉ cần hoàn thành nó trong vòng mười ngày.

.....

Thịnh Long lầu bảy tầng của Xương Đức phường, đây là lầu lớn nhất của cả Thường Ninh phủ, dù có tiền cũng không phải ai cũng có tư cách đến đây.

Mỗi tầng trong Thịnh Long lầu bảy tầng này đều cần đủ địa vị thân phận mới có tư cách vào trong.

Bang chủ Sa Phi Ứng của Phi Ứng bang cũng chỉ mới có tư cách vào được tầng thứ sáu, còn tầng thứ bảy, cả Thường Ninh phủ chỉ có mười người có tư cách lên đó.

Lúc này trong tầng thứ bảy của Thịnh Long lầu có ba người trung niên đang đối ẩm, nhìn xuống những bóng người bên dưới lầu.

Trong tam bang tứ hội của Thường Ninh phủ thì Phi Ứng bang, Thanh Trúc bang, Giang Dương bang là nhỏ yếu nhất.

Còn tứ hội gồm Thiết Dao hội, Huyết Y hội, Thần Phong hội và bên mạnh nhất là Tam Anh hội.

Ba người trung niên này là ba vị hội chủ của Tam Anh hội.

Trong tam bang tứ hội, đa phần đều là những bang phái đã trải qua hơn trăm năm sóng gió, thậm chí còn truyền thừa đến ba, bốn đời, chỉ có hai bang hội là được gây dựng nên gần mấy mươi năm nay, đó là Phi Ứng bang và Tam Anh hội.

Tam Anh hội gây dựng còn muộn hơn Phi Ứng bang, chỉ mới được hơn mười năm.

Nhưng chỉ với hơn mười năm, ba người bọn họ đã giúp cho Tam Anh hội trở thành bang hội lớn nhất Thường Ninh phủ, điều này giúp thấy thực lực và thủ đoạn ba người bọn họ.

- Hai ông nghe chuyện đại đầu mục vừa được thăng chức của Phi Ứng bang chưa?

Một nam tử trung niên trong số họ mang vẻ mặt uy nghiêm hỏi.

Ông ta là một trong ba hội chủ của Tam Anh hội Mạnh Trường Hà, phụ trách quản lý công việc trong bang hội, đồng thời chịu trách nhiệm truyền thụ võ công cho bang chúng, quyền lợi lớn nhất trong ba hội chủ.

Một người nam tử khác thân hình gầy ốm, mặt có vết sẹo do đao nhìn rất hung dữ nói:

- Một người chưa đến hai mươi tuổi đã giết được Đới Xung và Trần lão đại của Thanh Trúc bang, thực lực này thật không tầm thường.

- Hơn nữa cậu ta còn đánh bại được cả La Chấn của Thanh Trúc bang, chuyện này càng không tầm thường, La Chấn xuất thân từ tiêu cục Uy Viễn, sư phụ hẳn là đại tiêu sư của tiêu cục Uy Viễn Lâm Lạc Viễn biệt hiệu “Đoạn Hồn Thương”, đó là võ sĩ có lực thực sự đấy.

- Tô Tín có thể đánh bại La Chấn cho thấy thực lực của hắn tuyệt đối không chỉ có chừng đó mà thậm chí còn mạnh hơn thế nữa.

Người nam tử có vết sẹo này chính là Đoàn Kiêu, một trong ba hội chủ, chịu trách nhiệm trông coi việc bang chiến bên ngoài, tương tự như chiến đường của Phi Ứng bang vậy.

Nhưng chiến đường lại đặc biệt dưỡng một nhóm người, định đi theo hướng tinh anh, còn bang chiến của Tam Anh hội lại do Đoàn Kiêu thống nhất chỉ huy, nghe nói Đoàn Kiêu này xuất thân từ quân trện, vì vậy rất tâm đắc với việc bài binh bố trận.

Vị hội chủ cuối cùng này còn trẻ, nhìn cũng chỉ mới khoảng ba mươi tuổi, trên người ăn mặc y phục nho nhã, chăm sóc bản thân rất tốt, nhìn chẳng giống như người chủ chốt trong bang hội mà giống một công tử thế gia hơn.

Người này là một trong ba hội chủ tên Ninh Lạc Quân, nghe nói ông ta xuất thân từ trong một thế gia võ lâm đồ nát, nhưng vì phạm phải tội lớn nên bị đuổi khỏi gia môn.

Tuy Ninh Lạc Quân có diện mạo ôn hòa nho nhã nhưng lại là người khiến ai ai cũng khiếp sợ nhất trong ba vị hội chủ.

Sau khi Tam Anh hội được gây dựng nên, chính Ninh Lạc Quân nhìn giống như một quý công tử này đã dựa vào một thanh Ly Hồn giết cả Thường Ninh phủ máu đỏ thành sông, thậm chí kẻ chết dưới tay ông ta đã vượt qua ba chữ số.

Nghe Đoàn Kiêu nói xong, Ninh Lạc Quân lắc đầu nói:

- Ta với ông có cách nhìn trái ngược nhau, thủ đoạn của Tô Tín này lợi hại hơn nhiều võ công của hắn.

- Cái lỗ kim to lỗ mũi như vậy trước mắt mà lão già Sa Phi Ứng lại có thể khoan nhượng để cho một người trẻ tuổi ngồi lên vị trí đại đầu mục, Tô Tín này thật không đơn giản chút nào.

Mạnh Trường Hà gõ bàn:

- Dù nói thế nào, Tô Tín này chắc chắn là hàng khó tìm được, ta quyết định chiêu mộ hắn đến Tam Anh hội, hai người thấy thế nào?

Đoàn Kiều và Ninh Lạc Quân đều gật đầu.

Kiểu đối thoại này không phải là lần đầu xảy ra, đi chiêu mộ người của bang phái khác, thậm chí đó chính là một trong những chiến lược quan trọng của Tam Anh hội bọn họ.

Chiến lược của Tam Anh hội thực ra cũng tương tự như của Phi Ứng bang, bọn họ cũng sẽ không lãng phí công sức với những hàng bang chúng cấp thấp, phải đi truyền dạy nội công cho bọn họ.

Nhưng Tam Anh hội chỉ làm khác một điểm so với Sa Phi Ứng, đó chính là với những người tài thực lực mạnh, ông ta không hề tiếc giá cả để chiêu mộ về.

Lúc trước Phi Ứng bang cũng rất mạnh, nhưng Sa Phi Ứng vì địa vị của mình, giết đi gần một nửa đại đầu mục.

Nếu số đại đầu mục năm xưa đều còn sống, thực lực giờ đây của bọn họ ít nhất cũng ngang hàng với ba đường chủ Lâm Phục Hồ bọn họ.

Ba vị hội chủ của Tam Anh hội tự tin hơn Sa Phi Ứng nhiều, chỉ cần là người được bọn họ chiêu mộ về, dù là tiền bạc hay mỹ nhân, hoặc đến võ công, chỉ cần những người đó muốn thì bọn họ đều đồng ý.

Dựa vào điều này, thực lực Tam Anh hội chỉ trong mấy mươi năm cứ như quả cầu tuyết lăn mãi.

Đại đầu mục của Phi ứng bang vốn không có ai đột phá được hậu thiên sơ kỳ, còn Tam Anh hội lại có đến hơn ba mươi đại đầu mục, mỗi người đều có thực lực hậu thiên trung kỳ.

Tô Tín hiện giờ có thực lực, có tiềm lực, cũng còn trẻ, vừa hay cũng là đối tượng bọn họ muốn chiêu mộ.

Ninh Lạc Quân nói:

- Chiêu mộ cũng được, nhưng nhìn tài liệu, Tô Tín này là một người có đầu óc suy nghĩ, ta đoán có thể hắn sẽ không dễ dàng đồng ý đâu, giống như lúc trước chúng ta đi chiêu mộ La Chấn vậy, hắn cũng đã từ chối thẳng.

Mạnh Trường Hà tự tin cười:

- Hai bọn họ không hề giống nhau, La Chấn tuổi đã cao, không có nhiều dã tâm, chỉ muốn ở cạnh những kẻ như huynh đệ của hắn ở Thanh Trúc bang sống những ngày yên ổn, đương nhiên hắn không muốn đến Tam Anh hội chúng ta làm thuộc hạ.

- Nhưng Tô Tín này vẫn còn trẻ, hắn có dã tâm, mà Phi Ứng bang lại không thể cho hắn thực hiện dã tâm này được, còn Tam Anh hội chúng ta lại có thể.

Ninh Lạc Quân suy nghĩ rồi nói:

- Vậy được, sai người đi thử xem, để Trương Hằng đi đi, tính cách hắn ôn hòa nho nhã, đi khuyên bảo Tô Tín cũng thích hợp.

Mạnh Trường Hà nhíu mày nói:

- Trương Hằng trông coi chuyện giao dịch với người Man, chỉ có hắn mới nói chuyện được với đám người Man ở vùng núi đó, thu mua hàng hóa có thể rẻ hơn đôi chút, đối người thì bọn họ không chịu bán, hay là chúng ta cử người khác đi đi.

- Đối ai đi?

Mạnh Trường Hà vỗ tay gọi to:

- Xung nhi con lên đây đi.

Tiếng bước chân cộp cộp cộp vang lên, một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt ngạo nghễ bước lên, cúi người chào Ninh Lạc Quân và Đoàn Kiều:

- Mạnh Xung bái kiến hai vị thúc thúc.

Trong ba hội chủ của Tam Anh hội, chỉ có Trương Mạnh Hà là có được một người con trai, chính là Mạnh Xung trước mặt.

- Lão nhị, lão tam, tuổi Xung Nhi cũng đã lớn, ta chuẩn bị để nó làm quen với việc trong bang, lần này để nó đi đi.

Mạnh Trường Hà cười hà hà nói.

Ninh Lạc Quân hoài nghi nói:

- Nhưng tính khí Xung nhi nóng nảy, gặp tên Tô Tín đó có thể sẽ không nói chuyện nổi.

Đoàn Kiều bên cạnh cũng gật đầu, bọn họ quá quen thuộc với con trai của người đại ca này, toàn tật xấu, dường như đều là do được nuông chiều từ bé mà thành.

Mạnh Trường Hà lắc đầu nói:

- Xung nhi biết phân biệt nặng nhẹ.

Ông quay đầu qua nhìn Mạnh Xung rồi nói to:

- Gặp Tô Tín thì khách khí một chút, chỉ cần hắn không đưa ra yêu cầu quá đáng, thì chỉ cần đồng ý hết với hắn là được.

- Người trẻ tuổi này là hàng cao thủ khó gặp ở Thường Ninh phủ chúng ta, hưởng hồ thuộc hạ của hắn có hơn nghìn người và cả một phường thị, chúng ta cần nắm được người này trong tay.

Mạnh Xung gật đầu, cũng không biết có nghe lọt tai hay không.

Nhìn thấy Ninh Lạc Quân và Đoàn Kiều im lặng không nói, Mạnh Trường Hà cười lớn nói:

- Nếu đều đã không nói gì thì lần này để Xung nhi đi đi. Thôi, ta dẫn con đi chọn vài thuộc hạ đáng tin.

Vừa nói Mạnh Trường Hà vừa kéo Mạnh Xung xuống lầu, chỉ để lại Ninh Lạc Quân và Đoàn Kiều u ám nhìn mặt nhau.

- Lão đại lần này đã hơi nóng vội, ông ấy muốn chuẩn bị tiền đồ cho con trai mình, cũng không lấy lợi ích bang hội ra làm trò đùa.

Ninh Lạc Quân trầm giọng nói.

Đoàn Kiều thường rất kiệm lời, nhưng lúc này ông ta cũng mở miệng nói:

- Tam Anh hội trước kia là của ba chúng ta, giờ cũng là của ba chúng ta, chỉ cần ba người còn sống thì Tam Anh hội vĩnh viễn là của chúng ta!

- Lão đại lần này không chỉ nóng vội mà còn hơi quá đáng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chiêu mộ

Tam Anh hội xưa nay không phải thuộc về một người, từ ngày bắt đầu được gây dựng nên, Tam Anh hội đã thuộc về ba người bọn họ, không có ai là lão đại cả.

Vì Mạnh Trường Hà lớn tuổi nhất, cộng thêm ông ta có chút phương pháp trong việc quản lý bang phái, vậy nên danh tiếng ông ta trong hội mới lớn nhất, dần dần Tam Anh hội đều xem Mạnh Trường Hà là người có địa vị cao nhất.

Có điều thế lực thuộc hạ của Đoàn Kiều và Ninh Lạc Quân cũng không thua kém, hưởng hồ bọn họ cũng không có ý tranh đoạt quyền lợi, vì vậy mấy mươi năm nay Tam Anh hội mới phát triển rất ổn định.

Những năm gần đây, thực sự hai bọn họ có chút bất mãn với Mạnh Trường Hà, nguyên nhân là vì con trai Mạnh Xung của ông ta.

Hai bọn họ đều không có con cháu, chỉ có Mạnh Trường Hà là có được một người con trai.

Ai rồi cũng sẽ già sẽ chết, đợi khi bọn họ chết rồi, Tam Anh hội sẽ giao cho ai? Dù Đoàn Kiều hay Ninh Lạc Quân nghĩ thế nào, thì ít nhất Mạnh Trường Hà cũng đã chuẩn bị giao Tam Anh hội cho con trai mình, đồng thời giờ ông ta cũng đã chuẩn bị sẵn đường cho con.

Điều khiến Đoàn Kiều và Ninh Lạc Quân bất mãn chính là ở đây.

Tam Anh hội là của ba huynh đệ bọn họ cùng gây dựng nên, dù sao hai người này cũng không có con cháu, Mạnh Trường Hà muốn để lại Tam Anh hội cho con trai thì họ cũng không có ý kiến gì.

Nhưng giờ bọn họ vẫn còn khỏe mạnh nhưng Mạnh Trường Hà đã chuẩn bị đường cho con trai mình, bắt đầu nuốt dần thế lực của bọn họ, chuyện này cũng không tránh khỏi có phần gấp gáp, cũng hơi quá đáng rồi chẳng?

Trước kia Mạnh Trường Hà chỉ âm thầm làm chuyện này, nhưng giờ ông ta đã công khai chuẩn bị người ngựa cho đường tương lai của Mạnh Xung.

Tam Anh hội đi thu nhận võ sĩ của những bang phái khác, ai chiêu mộ người nào, thì người được chiêu mộ sẽ có quan hệ thân thiết hơn với người chiêu mộ đó.

Mạnh Trường Hà nhìn thấy Tô Tín phi phàm, càng muốn để Mạnh Xung đích thân đi chiêu mộ, rõ ràng là muốn Tô Tín gần gũi hơn phần nào với Mạnh Xung, giúp con trai lôi kéo được đại tướng này.

Hai người kia cũng vì chuyện này mà lòng sinh bất mãn, nhưng giờ bọn họ cũng chỉ có thể âm thầm oán trách, chứ không trở mặt công khai với Mạnh Trường Hà.

Tam Anh hội bọn họ là bang phái lớn nhất ở Thường Ninh phủ, bên dưới có vô số đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào sơ hở của bọn họ để có thể cùng công đánh.

Vì thế dù giữa bọn họ có mâu thuẫn lớn thế nào cũng không thể lục đục bên trong, bởi vì như thế đồng nghĩa với việc cho những kẻ bên ngoài cơ hội.

Lúc này bên ngoài Thành Long lâu, Mạnh Trường Hà đang nói lời sâu xa với Mạnh Xung:

- Xung nhi, lần này nếu con có thể chiêu mộ được Tô Tín, thì người này tương lai có thể trở thành trợ thủ mạnh nhất của con đấy.

Mạnh Xung lắc đầu:

- Có phải cha đã quá coi trọng Tô Tín đó không? Nghe nói tuổi hắn còn trẻ hơn cả con, có thể ngồi được lên vị trí đại đầu mục cùng lắm cũng chỉ coi như hãn mã mà thôi.

Trần lão đại của Thanh Trúc bang vốn chỉ là một kẻ chuyên nịnh hót mà thôi, con tùy ý sai một người đi cũng có thể giết hắn, Tô Tín đánh một trận miễn cưỡng mới hoàn toàn chiếm được Vĩnh Lạc phường, loại người này đáng để con đích thân ra tay đi chiêu mộ hay sao?

Ánh mắt Mạnh Trường Hà tỏ vẻ thất vọng, đứa con trai này của ông vẫn còn quá non nớt.

Ông ta nói chuyện Tô Tín ra, Đoạn Kiêu và Ninh Lạc Quân liền nhìn ra điểm mạnh của Tô Tín, còn con trai ông lại vẫn cho rằng đối phương không đáng coi trọng.

Thật ra trong đời thứ hai của các bang phái trong Thường Ninh phủ, Mạnh Xung đã được coi là không tồi.

Khi Sa Nguyên Đông bọn họ còn đang chơi bời lêu lổng thì Mạnh Xung đã bắt đầu tham gia quản lý bang phái.

Nhưng tuy như vậy thì Mạnh Trường Hà vẫn cứ cảm thấy chưa đủ.

Tâm tính Mạnh Xung luôn cao ngạo hơn người, điểm này vô cùng bất lợi khi đối phó với các bang phái khác.

Cần biết sự từ vô thỏ phải dùng hết sức, dù kẻ địch trước mặt yếu thế nào thì cũng không thể có chút coi thường nào được.

Huống hồ những năm qua Mạnh Xung đều được lớn lên trong sự bảo vệ của Mạnh Trường Hà, có người cha này ở đằng sau bảo vệ, những bang chúng kia hiển nhiên không dám bất kính chút nào với Mạnh Xung.

Nhưng nếu như người cha này không còn thì sao? Mạnh Xung có thể áp chế được những bang chúng ngang bướng không chịu phục tùng này không?

Thực lực của Tam Anh hội mạnh hơn rất nhiều những bang phái khác trong Thường Ninh phủ, nhưng đồng thời bọn họ cũng phải bỏ ra rất nhiều công sức để quản lý.

- Được rồi, con chỉ cần nghe cha, chiêu mộ Tô Tín về được là xong, nhớ kỹ, con là đang hạ mình cầu hiền đi chiêu mộ người ta, có thái độ tôn trọng một chút.

Mạnh Trường Hà cử đến một vài bang chúng có tính cách trầm ổn để đi cùng Mạnh Xung, chỉ cần cậu ta có thể chiêu mộ được Tô Tín xấp xỉ tuổi cậu, đợi sau này bọn họ cùng trưởng thành rồi, chắc chắn có thể áp chế được những người cũ trong bang.

Nhưng Mạnh Xung lúc này lại hoàn toàn không biết nỗi khổ tâm của cha mình mà ngược lại cậu ta không cho rằng Tô Tín giỏi như vậy.

Điều này không chỉ vì tính cách cao ngạo của Mạnh Xung mà là vì tuổi của hai người.

Mạnh Trường Hà chỉ thấy tuổi của Tô Tín, liền muốn Mạnh Xung đi chiêu mộ về để hai người cùng lớn lên.

Nhưng đáng tiếc với tính cách của Mạnh Xung thì cậu ta nhìn thế nào vẫn thấy ngứa mắt với Tô Tín.

Cùng tuổi tác, thậm chí Tô Tín còn nhỏ hơn cậu ta mấy tuổi lại có thể được cha tán dương như vậy, điều này khiến Mạnh Xung có chút đố kỵ.

Con người cậu ta là như vậy, từ nhỏ đến lớn cậu luôn là người mạnh nhất trong hàng ngũ cùng tuổi.

Lúc còn nhỏ học võ công, một mình cậu đánh với mấy người, bọn người Sa Nguyên Đông lớn lên rồi vẫn chơi bời lêu lổng nhưng cậu đã bắt đầu tiếp xúc với công việc bang phái.

Giờ thành tích mà Tô Tín đạt được, tuy miệng Mạnh Xung coi thường, nhưng thực ra trong lòng cậu đang có chút đố kỵ.

Tam Anh hội chiêu mộ người xưa nay không hề lén lút, bọn họ chỉ cần đưa ra tình thế và nói ra điều kiện.

Cách này khiến nhiều người có thiện cảm cao, thậm chí còn có người cảm thấy vinh hạnh.

Bởi vì người của Tam Anh hội đến chiêu mộ người, điều này chứng tỏ người có thực lực, có thể được Tam Anh hội nhắm trúng.

Tuy Mạnh Xung chưa làm qua chuyện này, nhưng những thuộc hạ mà Mạnh Trường Hà sắp xếp đều là những người cũ có kinh nghiệm phong phú, bọn họ trực tiếp đến đường viện Vĩnh Lạc phường, đồng thời đứng ở cổng lớn nói to rõ ràng:

- Thiếu hội chủ Mạnh Xung của Tam Anh hội lần này đến để cầu kiến Tô đại đầu mục.

Sau khi Tô Tín có được tiểu hoàn đan thì bắt đầu bế quan, chuẩn bị luyện một hơi đến hậu thiên trung kỳ, vì vậy chuyện trong đường viện đều giao hết cho Hoàng Bính Thành trông coi.

Nghe thấy giọng nói, Hoàng Bính Thành liền đi ra chấp tay chào:

- Thì ra là thiếu hội chủ của Tam Anh hội đến, mời các vị nhanh vào.

Sau khi nghe thấy cái tên Tam Anh hội, trong lòng Hoàng Bính Thành bỗng vui mừng.

Lăn lộn trong Phi Ưng bang đã lâu năm, sao hắn lại không biết thói quen đi chiêu mộ người này của Tam Anh hội được chứ?

Các đại đầu mục của Phi Ưng bang đều là những người đã cưỡi voi sát cánh lâu năm với Sa Phi Ưng, vì vậy không bị Tam Anh hội chiêu mộ qua được, nhưng những bang phái khác đều bị chiêu mộ qua rất nhiều người.

Được Tam Anh hội đến chiêu mộ, điều này chính là chứng tỏ được thực lực, trong lòng Hoàng Bính Thành đương nhiên vui mừng.

Đặc biệt là người đến lần này lại là thiếu hội chủ Mạnh Xung của Tam Anh hội, điều này đúng là niềm vui bất ngờ.

Lúc trước Tam Anh hội đi chiêu mộ, mọi người đều nhìn thực lực người đến để đoán được mức coi trọng của Tam Anh hội đối với người đó.

Bình thường trước kia những người đi chiêu mộ đều là những bang chúng biết ẩn nói, chỉ những người thực sự được Tam Anh hội coi trọng mới phái đại đầu mục đích thân đi chiêu mộ.

Mà người đến chiêu mộ Tô Tín lần này, lại là thiếu hội chủ của Tam Anh hội, như vậy có thể chứng minh điều gì?

Tuy Mạnh Xung không hề có chức danh thật gì trong Tam Anh hội, nhưng chỉ dựa vào thân phận thiếu hội chủ này của cậu ta cũng đã có thể chứng minh tất cả.

Nhìn thấy người ra tiếp đón ở cửa không phải Tô Tín, Mạnh Xung không khỏi nhíu mày hỏi:

- Người là ai? Tô Tín đâu?

Hoàng Bính Thành cười nói:

- Tiểu tử là Hoàng Bính Thành, phụ trách quản lý những chuyện như tiền bạc, thuộc hạ... cho Tô lão đại, Tô lão đại hiện đang bế quan, thiếu hội chủ có thể đợi hai ngày được không? Sau khi lão đại chúng tôi ra ngoài thì sẽ lập tức đến thông báo cho người.

Nếu như Tô Tín bế quan bình thường thì giờ Hoàng Bính Thành đã đi thông báo cho cậu ra.

Nhưng lần này Tô Tín bế quan để chuẩn bị luyện cho đến hậu thiên trung kỳ, vì vậy cậu đặc biệt căn dặn Hoàng Bính Thành, dù có xảy ra chuyện lớn gì cũng phải đợi cậu bế quan kết thúc mới đi giải quyết.

Lệnh đã đưa xuống như vậy, Hoàng Bính Thành liền biết lần bế quan này rất quan trọng, dù Mạnh Xung có đích thân đến, ông ta cũng không thể đến cắt ngang chuyện bế quan của Tô Tín được.

Nghe thấy Hoàng Bính Thành nói vậy, Mạnh Xung liền nhíu mày lại.

Tam Anh hội bọn họ đến chiêu mộ, thậm chí là thiếu hội chủ Mạnh Xung đích thân đến, Tô Tín này lại không coi cậu ta ra gì, rõ ràng là vô cùng hống hách!

Hơn nữa tên thuộc hạ nhỏ bé này lại dám bảo bọn họ đợi mấy ngày, Tô Tín nghĩ rằng cậu là ai, có thể gọi thì đến bảo thì đi sao?

Nhưng nhớ đến lời cha căn dặn, Mạnh Xung nén lại sự tức giận trong lòng nói:

- Đi bảo Tô Tín ra đây đi, việc của Tam Anh hội ta rất bận rộn, không có tâm trí đợi cậu ta ở đây đâu!

Hoàng Bính Thành gấp gấp nói:

- Thiếu hội chủ, thật sự là không được đâu, lần bế quan này của lão đại tôi rất quan trọng, thật sự không thể làm phiền được.

- Nếu người bạn có thể trở về trước? Đợi lão đại của ta bế quan xong, sẽ nói người ấy đích thân đi một chuyến đến Tam Anh hội có được không?

Mạnh Xung giận quá hóa cười:

- Ý của ngươi là lần này ta đến coi như vô ích rồi? Tô Tín hẳn thật kiêu căng ngạo mạn, Mạnh Xung ta đích thân đến thế mà đến gặp cũng không ra gặp!

- Giờ ta hỏi ngươi một câu, ngươi có đi gọi hắn ra hay không? Nếu ngươi không đi, ta sẽ đích thân đi, ta cũng muốn xem thử Tô Tín hẳn rốt cuộc có tư cách gì mà làm cao như vậy?

Hoàng Bính Thành đứng cản ngay trước mặt Mạnh Xung, bị ai cầu xin:

- Thiếu hội chủ xin đừng làm khó ta, thực sự lúc này là thời khắc bế quan quan trọng của lão đại, không thể làm phiền được.

- Cút.

Sắc mặt Mạnh Xung u ám nói.

Hoàng Bính Thành lắc đầu, vẫn không lùi bước nào.

Nộ ý trong lòng Mạnh Xung đã không thể kìm nén, từ lúc nào lời cậu ta nói bị xem như gió bay?

Đến một nhân vật nhỏ bé ở Phi Ứng bang cũng dám cãi lại lệnh của mình?

- Ta bảo ngươi cút đi ngươi nghe không hiểu sao?

Mạnh Xung trực tiếp tát một cái khiến Hoàng Bính Thành ngã qua một bên, làm một bên mặt ông ta sưng vù lên, khóe miệng chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đây là người đang ép ta giết người

Tuy bị Mạnh Xung tát một cái, nhưng ông ta không dám có nửa lời oán trách.

Ông ta không phải là bang chúng bình thường một khi tức giận lên thì chẳng màng chuyện gì, lẫn lộn trong Phi Ứng bang lâu như vậy, ông ta biết người nào chọc giận được, người nào không được chọc đến.

Sự lớn mạnh của Tam Anh hội rõ như ban ngày, đừng nói Tô Tín, dù có là Sa Phi Ứng cũng không chọc giận họ được!

- Lão Hoàng, xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này một giọng nói bên ngoài vang lên.

Hoàng Bính Thành thầm thốt lên câu không ổn, quay đầu lại nhìn thì đúng là Lý Hoại tuần tra bên ngoài đã trở về.

Con người Lý Hoại thì ai cũng đã biết, chẳng coi ai ra gì, trước kia Hồ Tam Gia cũng không buồn nói, duy chỉ Tô Tín là thực sự khiến hắn khâm phục.

Dù chuyện gì thì con người này cũng đều có thể làm ra được.

Nhìn thấy vết thương trên mặt Hoàng Bính Thành, trong mắt Lý Hoại bỗng hiện lên sát khí ngùn ngụt.

Tính cách hằn lạnh nhạt, cả Phi Ứng bang chỉ có hai người khiến hắn đề tâm, một người là lão đại Tô Tín, người còn lại tiếp xúc nhiều nhất với hắn-Hoàng Bính Thành.

Thật ra trong lòng hắn đã xem Hoàng Bính Thành như huyênh đê của mình.

Ánh mắt Lý Hoại di chuyển về phía đám người Mạnh Xung.

Không cần hỏi hần cũng biết, chắc chắn là đám người ngoài bang này làm ra.

Những người đến cùng Mạnh Xung không đơn thuần chỉ phụ trách chiêu mộ, bọn họ còn lo việc bảo vệ an toàn cho Mạnh Xung.

Người Lý Hoại đã từng giết không ít, trên người tự nhiên sẽ có sát khí nghi ngút bao phủ, giờ xuất hiện liền khiến bọn họ sinh lòng cảnh giác.

Mạnh Xung hiển nhiên cũng cảm thấy cỗ sát khí này, chỉ là hần không chút sợ hãi, ngược lại còn cười lớn lên.

- Được! Được lắm! Gan của Phi Ứng bang các ngươi cũng lớn quá, không chỉ dám can ta, còn muốn ra tay với ta, hôm nay ngươi muốn động thủ dù chỉ một chút thôi, có tin là dù ta giết hết bang chúng dưới tay Tô Tín, Sa Phi Ứng cũng chẳng dám nói lời nào không!

- Được thôi, có bản lĩnh thì giết thử một người xem.

Cửa lớn đường viện được đẩy ra, Tô Tín từ trong bước ra.

Giây phút nhìn thấy Tô Tín từ trong bước ra, trong mắt mấy kẻ theo cùng Mạnh Xung đến để lộ sự cảnh giác.

Bọn họ đều chỉ là võ sĩ hậu thiên sơ kỳ, nhưng bọn họ cảm thấy một cỗ uy hiếp trên người Tô Tín, tuy không đoán được thực lực rốt cuộc thế nào.

Có thể gây ra cảm giác này chỉ có hai nguyên nhân, một là Tô Tín chẳng hề biết võ công, một nguyên nhân khác là Tô Tín mạnh hơn bọn họ!

Thực ra Tô Tín sớm đã cảm giác được bên ngoài có chuyện, nhưng cậu lại không thể nào ra mặt được.

Khoảnh khắc bản thân đột phá lên hậu thiên trung kỳ, nếu bị dừng lại thì không những sẽ mất hết công lực, mà thậm chí còn có khả năng bị tổn thương do chân khí nghịch chuyển.

Vì vậy cậu chỉ có thể tĩnh tâm toàn sức đã thông bảy mươi hai huyết vị, giúp huyết vị bản thân đạt đến con số đã sát bảy mươi hai tuần hoàn không dứt, cuối cùng cũng coi là đã đột phá cấp hậu thiên trung kỳ.

Nhưng vừa bước ra, cậu liền nghe thấy lời nói ngông cuồng của Mạnh Xung.

Chuyện của Tam Anh hội hiển nhiên cậu cũng biết, nhưng dù cái giá của Tam Anh hội cao thế nào thì cậu cũng không thể gia nhập vào Tam Anh hội được.

Bản thân đang có nhiệm vụ, nếu cậu gia nhập vào Tam Anh hội sẽ chịu hình phạt nhiệm vụ thất bại, chuyện này sẽ là được không bù được lại mất.

Nói lời mềm mỏng Tô Tín cũng không đi, chứ đừng nói giờ Mạnh Xung còn đánh Hoàng Bính Thành.

Mạnh Xung lạnh nhạt nhìn Tô Tín, nói kỳ cục:

- Mặt mũi Tô đại đầu mục ngươi cũng lớn quá, mời đi mời lại cũng không thêm ra.

- Cũng không phải ta mời ngươi đến, nếu ngươi thấy khó chịu cũng có thể đi về.

Tô Tín thản nhiên nói.

Mạnh Xung giận quá hóa cười:

- Nghe nói Tô Tín ngươi kiêu căng ngạo mạn, hôm nay coi như ta cũng đã biết, có điều hôm nay ta đến không phải để đấu khẩu với ngươi, Tam Anh hội ta đã để mắt đến ngươi, chỉ cần ngươi gia nhập Tam Anh hội ta thì có thể ra bất cứ điều kiện nào.

Mấy bang chúng Tam Anh hội theo cùng Mạnh Xung liền thờ phào một hơi.

Lúc trước hội chủ có căn dặn qua bọn họ, bảo bọn họ nhất định phải giúp thiếu hội chủ lôi kéo được Tô Tín về tay.

Nhưng không ngờ Tô Tín bề quan không ra, Mạnh Xung cũng nổi giận, hai người vừa gặp thì mùi hỏa dược đã nồng đậm như vậy.

May mà cuối cùng thiếu hội chủ vẫn biết coi trọng đại cục, tạm gác ân oán lại, như câu kẻ thành đại sự thì không câu nệ tiểu tiết vậy.

Nhưng lời nói tiếp theo của Mạnh Xung lại khiến bọn họ như rơi vào động băng.

Chỉ thấy Mạnh Xung nói một mạch:

- Nhưng hai thuộc hạ của ngươi làm ta rất khó chịu, hàng không có mắt nhìn như vậy Tam Anh hội ta không cần.

- Bảo bọn chúng quỳ xuống đất dập đầu, tạt tạt vào mặt mười cái ta sẽ để chúng gia nhập Tam Anh hội cùng ngươi.

Bang chúng của Tô Tín liền đỏ mặt lên, mấy tên bang chúng của Tam Anh hội cũng giật thót mình.

Mạnh Xung đây là đang sỉ nhục Tô Tín đến cùng!

Thân là lão đại nếu đến thuộc hạ của mình cũng bảo vệ không được, thì đây chính là chuyện khiến người ta nhục nhã nhất, cũng là chuyện mất mặt nhất.

Vì vậy lần thích sát Đới Xung trước kia, nếu bảo Tô Tín nhận thua, chọn cách chịu đựng, thì cậu cũng đã không có được lòng người như vậy, và bây giờ cũng giống thế.

Lúc này Tô Tín vì để gia nhập được vào Tam Anh hội mà bảo Hoàng Bính Thành và Lý Hoại dập đầu tạt tạt vào mặt mình, Tô Tín cậu sẽ hoàn toàn mang tiếng xấu, e là thuộc hạ bằng lòng cùng cậu gia nhập Tam Anh hội chưa hơn được hai phần.

Một lão đại vì lợi ích bản thân mà bán rẻ, sỉ nhục thuộc hạ mình thì ai bằng lòng theo cùng chứ?

- Nếu ta không muốn gia nhập Tam Anh hội thì sao?

Tô Tín bình thản hỏi.

- Không gia nhập Tam Anh hội sao?

Ánh mắt Mạnh Xung để lộ sát khí ngấm ngầm:

- Nếu ngươi không gia nhập Tam Anh hội, vậy sẽ không phải là người của chúng ta. Dám bất kính với ta vậy thì ta sẽ giết hết bang chúng ở Vĩnh Lạc phường của ngươi!

Tô Tín thở dài một hơi, đây có được coi là họa trời giáng không?

Cậu nhìn người rất chuẩn, Mạnh Xung này tuyệt đối không phải là loại người có tấm lòng khoan dung độ lượng, hẳn nói giết toàn bộ thuộc hạ của cậu, Tô Tín cũng không xem câu này là trò đùa.

Đối phương có ý này thì sẽ có thực lực tương đương.

Dù hôm nay để hắn ta đi thì Vĩnh Lạc phường này cũng sẽ không được yên, huống hồ nếu thả hắn đi thật, nhãn nhện nổi tức tức giận này thì danh tiếng Tô Tín tích lũy được trong Phi Ứng bang cũng sẽ mất đi hơn phân nửa.

Dù sao một lão đại chỉ biết bấm bụng chịu đựng không có khí phách cũng không đáng để bọn họ đi theo.

- Mạnh công tử, đây là cậu đang ép ta, cậu đang ép ta giết cậu đấy!

Câu than thở của Tô Tín khiến mấy tên bang chúng của Tam Anh hội bỗng như nhìn thấy vô số kẻ địch nên liền đưa Mạnh Xung vào ở giữa.

Nhưng Mạnh Xung lại đẩy bọn họ ra, cười nhạt nói:

- Ngươi muốn giết ta? Hôm nay ta đứng ở đây, xem ngươi rốt cuộc có gan đến giết ta không!

Tô Tín lắc đầu:

- Ba vị hội chủ Tam Anh hội gây dựng được cơ nghiệp lớn như vậy, Tô Tín ra rất bội phục, nhưng đáng tiếc là đến một phần đầu óc suy nghĩ của họ ngươi cũng không kế thừa được.

- Hiện giờ thực lực Tam Anh hội đang đứng đầu ở Thường Ninh phủ, vì sao không trực tiếp đi thôn tính các bang phái khác? Bởi vì chỉ cần Tam Anh hội dám nói rằng muốn xưng bá ở Thường Ninh phủ thì tam bang tứ hội sẽ lập tức bỏ hết tất cả nghi kỵ để cùng liên hợp lại.

- Đây gọi là chó cùng cắn nhau, tuy ví dụ này không chính xác lắm nhưng nó đúng là có ý này, làm người phải để một đường lui, dòn người vào đường cùng thì ngươi cũng không có chút lợi ích nào đâu.

- Giờ ngươi đã nói muốn giết hết người của ta ở Vĩnh Lạc phường, vậy thì sớm muộn gì ta cũng chết, tại sao ta lại không dám giết ngươi? Giờ giết ngươi vẫn có thể lấy một người để chịu tội thay đấy.

Lời Tô Tín nói rất nhẹ nhàng, trên người không mang theo sát khí nào, nhưng những bang chúng của Tam Anh hội đều vô cùng sợ hãi, bọn chúng vội đứng chặn trước người Mạnh Xung, một kẻ trong đó hét lớn:

- Thiếu hội chủ nhanh chạy đi!

Nhưng chưa đợi hắn nói xong câu thì Tô Tín đã động thủ.

Cừu Cực Chuông! Thù hận như biển!

Thâm thù đại hận dùng máu để báo!

Một bang chúng của Tam Anh hội muốn đỡ nhưng một chuồng này trực tiếp làm đứt tâm mạch của hắn!

Cừu Cực Chuông, người chết, hận tiêu tan!

Mạnh Xung mang theo cả thầy năm người, năm người bọn họ đều có thực lực hậu thiên sơ kỳ, nếu những người này ở Phi Ưng bang hoặc Thanh Trúc bang thì đều có thể trực tiếp lên làm đại đầu mục, nhưng giờ đây lại bị Tô Tín một chuồng đánh chết ngay!

Tô Tín tiến lên một bước liền đã đến trước mặt Mạnh Xung.

Mạnh Xung tuy cũng có thực lực hậu thiên sơ kỳ nhưng kinh nghiệm thực chiến của hắn quá ít.

Lúc còn ở Tam Anh hội tuy cũng có tham gia xử lý chuyện trong bang nhưng hắn chưa thật sự tham gia qua trận bang chiến nào, giờ đối diện với Tô Tín đột ngột lao đến hắn liền quên cả việc rút kiếm ra phản kích.

Nhưng hắn quên chứ những kẻ khác không quên.

Một bang chúng trong đó phản ứng rất nhanh, rút yêu đao bên hông ra hướng thẳng về phía Tô Tín.

Yêu đao hắn là loại đao chế tạo theo kiểu của triều đình, Thiết Vô Tình và bồ khoái thuộc hạ hắn cũng mang theo loại này, tuy nhỏ nhẹ nhưng lại vô cùng sắc bén, đồng thời có thể rút đao rất nhanh, dùng xử lý những chuyện xảy ra đột ngột.

Hắn nhanh thật nhưng Tô Tín càng nhanh hơn.

Kiểm tay trái xuất vô, nhưng Tô Tín lại cầm ngược cán kiếm, dùng cán kiếm va chạm thẳng vào yêu đao, lướt qua vai Tô Tín chém xuống.

Lúc này Tô Tín lại bước ngang qua, tay phải xuất quyền!

Hận Cực Quyền!

Hận! Hận! Hận! Hận ý ngút trời!

Ngực bang chúng đó lồm xướng trực tiếp bay ra.

“Coong!”

Trường kiếm âm u lãnh lẽo lần nữa xuất vô, nhưng lần này không phải là cán kiếm nữa mà là mũi kiếm sắc nhọn hướng về cổ của Mạnh Xung!

Lúc này trong lòng Mạnh Xung chỉ nói đi nói lại một câu lặp ý đó là:

- Ngươi muốn giết ta! Ngươi lại có thể dám giết ta sao? Ngươi lại có thể dám giết ta thật!

Trong giờ phút sinh tử, sức mạnh tiềm ẩn của Mạnh Xung dường như được bộc phát ra vậy, hắn ngửa người cong vồng tránh kiếm này, nhưng vừa muốn lấy bội kiếm ở eo ra thì lại sờ thấy trống không.

Hắn không ngờ lần này đến sẽ phải động thủ, vì vậy hắn đã không mang theo binh khí!

Hắn muốn cầu cứu với ba bang chúng của hắn nhưng ba người còn lại này sớm đã khiếp sợ khi nhìn thấy Tô Tín từng quyền liên tục đánh chết hai người kia.

Tam Anh hội đối đãi với bọn họ không tồi, nhưng bọn họ tuyệt đối không đi chết vì Mạnh Xung.

Mũi nhọn sắc bén lăm lăm quét qua cổ Mạnh Xung, hắn vô thức tránh đi nhưng lại cảm thấy tim mình đau nhói, kiếm của Tô Tín đã đâm vào ngực hắn!

Mạnh Xung mang theo vẻ không cam lòng ngã xuống đất, trong khoảnh khắc đó tất cả mọi người đều hít ngược vào một hơi lạnh.

Trong lòng Hoàng Bính Thành ngoài cảm kích Tô Tín đã ra mặt giết Mạnh Xung vì mình, còn có thêm cảm giác trời sắp sụp xuống.

Đối với Trường Ninh phủ mà nói, Tam Anh hội chính là trời!

So với chuyện lần này, lần Tô Tín giết Hầu Thông đó chỉ như đập chết một con ruồi vậy, ngoài chút buồn nôn thì chẳng có chút ảnh hưởng gì.

Nhưng lần này, lại có thể mất mạng!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Đại họa ập đến mỗi người tự bay

Việc giết Mạnh Xung tuy sẽ gây ra ảnh hưởng cho sự phát triển sau này, nhưng Tô Tín lại không hối hận.

Mạnh Xung hùng hổ hăm dọa, nếu Tô Tín không phản kích, với tính cách của hắn, sau này bản thân sẽ không có ngày nào được yên.

Huống hồ Tô Tín bây giờ đã không còn là Tô Tín của ngày xưa sau khi giết chết Trần Đáo phải cúi mình cầu toàn nhận Hồ Tam Gia làm nghĩa phụ để vượt qua một kiếp nạn nữa.

Ngoài thực lực hậu thiên trung kỳ cậu còn có thể lực mà mình gây dựng nên, đủ để đối phó với hết thảy mọi chuyện, dù đối phương có là Tam Anh hội mạnh nhất Thường Ninh phủ thì cậu cũng không chút lo sợ.

Lau đi vết máu trên kiếm xong, Tô Tín nhẹ nhàng nói:

- Mang theo thiếu hội chủ của các người rút ra khỏi Vĩnh Lạc phường.

Ba tên bang chúng im lặng không nói gì, khiêng thi thể Mạnh Xung và cả hai thi thể bang chúng còn lại vội vã rời đi, đến một câu chữ bới cũng không dám thốt ra.

Đến Mạnh Xung mà Tô Tín còn dám giết thì bọn họ là gì chứ? Nếu còn chọc giận kẻ điên này, e là không ai có thể bước ra khỏi Vĩnh Lạc phường này nữa.

Đợi đến khi người của Tam Anh hội đi hết, Hoàng Bính Thành liền quỳ xuống trước Tô Tín:

- Lão đại, cái mạng này của lão Hoàng, đời này giao cả cho người!

Nam nhi dưới đầu gối là vàng, đều là người trong giang hồ, dù địa vị đối phương có cao hơn bản thân rất nhiều thì cũng rất ít người quỳ xuống hành lễ, quỳ xuống sẽ là lễ tiết cao nhất, bình thường đều chỉ khom người hành lễ hoặc chấp tay.

Hoàng Bính Thành quỳ trước Tô Tín, con người vốn lọc lõi này đã hoàn toàn bị Tô Tín khuất phục.

Thật ra vừa rồi Tô Tín có bảo Hoàng Bính Thành quỳ xuống tự vả vào mồm thì tuy nhục nhưng dường như hắn cũng sẽ làm.

Dù sao đối phương cũng là Tam Anh hội, đệ nhất Thường Ninh phủ.

Nhưng Tô Tín thà giết Mạnh Xung cũng không đồng ý, dù Hoàng Bính Thành biết nguyên nhân không hoàn toàn là vì bản thân hắn nhưng hắn khó mà nén được sự cảm kích trong lòng.

Những bang chúng khác ở đó cũng nhìn Tô Tín với ánh mắt sùng kính, đều là những người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, những chuyện mà Tô Tín làm đều khiến lòng bọn họ sục sôi nhiệt huyết, cảm giác rằng không theo nhầm lão đại.

Đặc biệt là những người mới gia nhập vào làm thuộc hạ của Tô Tín, tuy trước kia bọn họ nghe nói Tô Tín vì bang chúng thuộc hạ mà đi thích sát đại đầu mục Đới Xung, nghĩa khí vô song.

Nhưng dù sao cũng chỉ là nghe nói, còn giờ đây bọn họ đã chính mắt nhìn thấy, hơn nữa thân phận của đối phương còn cao hơn nhiều lần so với Đới Xung.

- Đứng lên! Đầu gối phải cứng rắn lên, đừng có hề một chút là quỳ.

Tô Tín đá nhẹ Hoàng Bính Thành một cái bảo hắn đứng lên.

- Lão đại, không được nữa thì chúng ta rút đi, không ở được Thường Ninh phủ thì chúng ta vào mật lâm Tương Nam dựng sơn trại, sẽ có nhiều huynh đệ thuộc hạ bằng lòng theo cùng người!

Hoàng Bính Thành đứng dậy liền đưa ra đề xuất.

Đắc tội với Tam Anh hội sẽ không cách nào ở lại được Thường Ninh phủ nữa, những châu phủ khác ở đây cũng có thể lực, chắc chắn không dung nạp được bọn họ, lối thoát tốt nhất là giống như Lão Lang đường Hắc Thủy vậy, vào mật lâm Tương Nam dựng sơn trại làm kẻ cướp.

Nơi giao giữa Tương Nam và trung nguyên nhiều rừng núi, đường vô cùng khó đi, ở trong đó có vô số cường đạo, cướp đường, ít thì có mười mấy người, nhiều thì đến trên ngàn vạn người, xảy ra chuyện vào mật lâm trốn thì không dễ gì tìm được bọn họ.

Lý Hoại bên cạnh lạnh lùng nói:

- Ở đó đến khi đủ thực lực, cùng lắm quay về lại Thường Ninh phủ diệt hết Tam Anh hội bọn họ!

Dù Lý Hoại cuồng ngạo đến mức nào cũng không điên đến bước liều sống chết với Tam Anh hội.

Thật ra vừa rồi hắn muốn ra tay, nhưng cũng chuẩn bị sẵn suy nghĩ giết Mạnh Xung xong liền rời khỏi Thường Ninh phủ, không để liên lụy đến Tô Tín bọn họ.

- Vì sao chúng ta phải chạy trốn như chó nhà chết chủ?

Tô Tín hỏi ngược lại.

Hoàng Bính Thành nói:

- Nhưng mà Tam Anh hội...

Tô Tín cắt ngang lời Hoàng Bính Thành:

- Tam Anh hội không phải là trời, ở Thường Ninh phủ này không phải chỉ do Tam Anh hội bọn họ quyết định, ta sẽ không rời khỏi Thường Ninh phủ đâu, Tam Anh hội cũng không làm gì được chúng ta.

Hoàng Bính Thành muốn khuyên gì đó nhưng không nói ra được.

Vị lão đại này vẫn luôn là người giỏi tạo ra kỳ tích, không biết lần này có thể vượt qua được không.

- Đi gọi hết các huynh đệ đến đây, nói chuyện này cho bọn họ biết.

Hoàng Bính Thành không hỏi vì sao, chỉ nhanh chóng đi gọi hết thuộc hạ của Tô Tín đến đường viện Vĩnh Lạc phường.

Giờ thuộc hạ Tô Tín có hơn một nghìn một trăm người, đông nghịt một mảng.

Chuyện Tô Tín giết Mạnh Xung bọn họ đã được nghe, điều này khiến phần lớn bang chúng ở đây đều tỏ vẻ sùng kính.

Đúng là bọn họ đã không theo nhầm lão đại, không giống như những lão đại khác, một khi xảy ra chuyện liền đổ lên đầu bang chúng thuộc hạ cả.

Nhưng cũng có người tỏ vẻ thấp thòm lo âu.

Tam Anh hội lớn mạnh như vậy, chuyện trả thù sau này có liên lụy đến bọn họ không?

- Mọi người, chuyện xảy ra vừa rồi ta nghĩ mọi người đều đã nghe nói, ta giết thiếu hội chủ Mạnh Xung của Tam Anh hội, nguyên nhân ta cũng không nói nữa, dù sao người ta cũng giết rồi, nói thêm cũng không ích gì.

Tô Tín nhìn các bang chúng bên dưới rồi trầm giọng nói:

- Tiếp theo sau Tam Anh hội chắc chắn sẽ muốn giết ta thật nhanh chóng, thậm chí đến các người cũng sẽ bị tai ương.

- Giờ ta cho các người một cơ hội, mọi người hợp rồi tan, người muốn ra đi đến lấy mười lượng liền đi được, Tô Tín ta tuyệt không ngăn cản.

Bang chúng bên dưới đều im lặng.

Tuy trong lòng bọn họ Tô Tín là một lão đại tốt, nhưng bọn họ lại không muốn chết, tiếp tục theo Tô Tín thì lúc nào cũng có thể bị kéo vào chuyện Tam Anh hội, không cần thận liên mất mạng ngay.

Tô Tín sai Hoàng Bính Thành bày ra hai cái rương, bên trong toàn là những đỉnh bạc mười lượng trắng lấp lánh vô cùng chói mắt.

Thời gian trôi qua, cuối cùng có người không kìm được, cúi người hành lễ với Tô Tín rồi quay người rời đi.

Có người xung phong nên những người sau cũng dễ dàng hơn, càng nhiều người đứng ra, sau khi hành lễ với Tô Tín thì rời đi.

Giữa nghĩa khí và tính mạng, bọn họ vẫn lựa chọn tính mạng bản thân.

Nhưng những người này lại không đến lấy bạc.

Giờ phút quan trọng mà bỏ đi đã đủ mất mặt lắm rồi, còn lấy bạc nữa thì mặt mũi để vào đâu nữa?

Nhưng không phải ai cũng có thể kiềm chế được sự mê hoặc của mười lượng bạc, trong số đó có một bang chúng đã do dự, rồi hần cảm một đỉnh bạc

mới rời đi.

“Hừ! Ngươi còn mặt mũi sao? Bỏ đi lúc nguy nan, còn mặt mũi cầm bạc? Tô lão đại nhân nghĩa với các ngươi nhưng lão tử thì không nhịn được!”

Một bang chúng trong số đó nóng giận lên liền đập một đập khiến hán ngã xuống đất, còn một vài bang chúng khác cũng theo lên, trong chốc lát đã đánh cho bang chúng cầm bạc đó không ngừng kêu lên thảm thiết.

- Dừng tay!

Tô Tín hét lên một tiếng:

- Để hán cầm bạc đi đi.

Nghe thấy Tô Tín lên tiếng, những bang chúng này mới cầm giận dừng tay, nhưng lúc ra đi còn quay về phía hán nhỏ mấy ngụm nước bọt, mặt tỏ vẻ khinh khi.

Bang chúng đó lồm ngồm bỏ chạy, dùng ánh mắt oán hận nhìn lại bọn họ, đến một câu chửi lại cũng không dám, chỉ chán nản ra đi.

Có vết xe đổ này, những bang chúng khác khi đi đều không dám lấy bạc.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng cũng không còn ai rời đi nữa, nhưng sắc mặt Hoàng Bỉnh Thành lại suy sụp.

Nửa canh giờ, một nghìn một trăm bang chúng đã đi hết chỉ còn lại chưa đến năm trăm, cả thầy đi hết hơn một nửa số người.

Duy chỉ có điều khiến hán vui mừng đó là hơn một trăm huynh đệ đã theo Tô Tín từ lúc đầu ở Khoái Hoạt Lâm không có một ai ra đi cả.

Nhìn xuống dưới, Tô Tín nói to rõ:

- Mọi người đã bằng lòng cùng chung hoạn nạn với Tô Tín, vậy thì bắt đầu từ hôm nay, tất cả sẽ là huynh đệ của Tô Tín ta!

- Đối với huynh đệ mình, Tô Tín ta chưa từng khiến ai thất vọng!

Còn lại gần năm trăm người, đây đã là niềm vui ngoài dự tính, Tô Tín vốn chỉ ước tính sẽ còn lại chừng ba trăm người.

Vợ chồng như chim cùng rừng, đại họa ập đến mỗi người tự bay.

Vợ chồng sớm tối cạnh nhau còn như vậy, sao có thể cưỡng cầu những bang chúng này cùng mình lao vào chỗ chết?

Những người ở lại hoặc là thực sự vì nghĩa khí muốn giúp sức cho Tô Tín, nhưng phần nhiều lại là người đang cực, hoặc cũng có thể là họ tin rằng Tô Tín sẽ vượt qua được kiếp nạn này, địa vị cậu cũng từ đó là bay cao.

Tô Tín cũng là có ý này.

Mỗi tập thể đều có thành viên chủ chốt, những người này tin vào cậu lúc quan trọng, đợi khi cậu vượt được ải này thì bọn họ sẽ trở thành thành viên chủ chốt của bản thân.

Những bang chúng tầm thường đó đi thì đi, Thường Ninh phủ lớn như vậy làm sao không chiêu mộ được người?

Còn những người ở lại, mới là thành viên nòng cốt thật sự của Tô Tín, mới là những người Tô Tín tin tưởng thật sự.

Cùng lúc này, trong tổng đường Tam Anh hội ở Xương Đức phường, Mạnh Trường Hà nhìn thi thể Mạnh Xung, ánh mắt tỏ vẻ không thể tin được.

- Xung Nhi chết rồi, sao mà nó chết rồi!?

Hai mắt Mạnh Trường Hà đỏ ngầu lên, một bang chúng bên cạnh vừa muốn nói mọi chuyện cho Mạnh Trường Hà nhưng đã bị ông ta đánh một chưởng vào ngực hán, in hán chưởng ấn rõ ràng trên ngực khiến lục phủ ngũ tạng hoàn toàn vỡ nát!

- Xung Nhi chết rồi vì sao ngươi còn sống?

Giọng nói của Mạnh Trường Hà u ám lạnh lẽo như từ địa ngục.

Mạnh Xung đã chết thì quá trình xảy ra còn có ý nghĩa gì sao? Ông ta chỉ cần biết Mạnh Xung bị Tô Tín giết, như vậy là đủ!

Hai bang chúng may mắn sống sót nhìn thấy cảnh này liền quay người bỏ chạy, Mạnh Trường Hà đã điên rồi, ông ta muốn giết bọn họ chôn cùng con trai ông ta!

Hai bang chúng này vô cùng hối hận, sớm biết bọn họ không về được nữa thì đã phải rời khỏi Thường Ninh phủ ngay, đi càng xa càng tốt!

Nhìn thấy hai bang chúng này bỏ chạy, Mạnh Trường Hà không ra tay, một bóng người màu trắng đã xuất hiện bên cạnh bọn họ, ánh sáng lóe lên, hai tên này ôm cổ họng ngã xuống đất, trong mắt còn lại vẻ kinh hãi.

Bên cạnh bọn họ dường như xuất hiện quý công tử thế gia Ninh Lạc Quân, trong tay cầm hai binh khí như kiếm có móc, chính là binh khí kỳ môn giúp ông ta thành danh, Ly Hồn Cầu!

- Đại ca, xin nén đau thương.

Ninh Lạc Quân thờ dài một tiếng không nói gì thêm.

Đoàn Kiều cũng đến bên cạnh Mạnh Trường Hà nói một lời nén đau thương rồi im lặng.

Tuy bọn họ đoán được Mạnh Xung đến chỗ Tô Tín có thể sẽ bị cậu ta khuất phục, nhưng không ngờ Tô Tín lại giết Mạnh Xung, người này chẳng lẽ điên thật rồi sao?

Tuy bọn họ ghét việc Mạnh Trường Hà phân chia quyền lợi trong tay bọn họ cho Mạnh Xung, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến chuyện muốn lấy mạng Mạnh Xung, dù sao bọn họ cũng nhìn hân lớn lên từ bé.

Giờ Mạnh Xung chết, trong lòng bọn họ cũng không dễ chịu gì.

Mạnh Trường Hà ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu, giọng nói lạnh lẽo:

- Ta muốn Tô Tín chết! Ta muốn cả Phi Ứng bang chôn cùng Xung nhi!

Ninh Lạc Quân và Đoàn Kiều đều gật đầu, Mạnh Trường Hà lên con thịnh nộ, giờ nói chuyện hủy diệt Phi Ứng bang là trái với lợi ích của bang hội gì đó cũng đã không có tác dụng nữa.

Tô Tín cần phải chết! Phi Ứng bang phải bị diệt! Đây là điều bọn họ cần nói với Mạnh Trường Hà, nó hữu dụng hơn bất cứ lời khuyên giải nào.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chọn cách bán rẻ

Cả Thường Ninh phủ nói nhỏ cũng không nhỏ, dù sao cũng từng là hoàng thành Đại Chu.

Nhưng nói lớn cũng không lớn, nếu cưỡi ngựa đi thì một canh giờ sẽ có thể chạy từ thành đông đến thành tây.

Chuyện Tô Tín giết Mạnh Xung chỉ trong nửa canh giờ đã truyền khắp tam bang tứ hội ở Thường Ninh phủ.

Phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người đó là, tiểu tử này của Phi Ứng bang coi trời bằng vung.

Sự lớn mạnh của Tam Anh hội không nói cũng biết, nếu không vì những bang phái khác trong Thường Ninh phủ hợp sức với nhau đối phó kìm chế sự phát triển của Tam Anh hội, thì Tam Anh hội giờ đây đã trở thành đệ nhất bang ở Thường Ninh phủ.

Tam Anh hội hiện giờ tuy không phát triển nhanh như trước kia, nhưng nếu ai gây sự với họ, nhất định bọn họ sẽ cho người đó biết tay, đây là đặc điểm của đệ nhất bang Thường Ninh phủ.

Trong con mắt của mọi người, Tô Tín giờ giống như người chết vậy, không ai có thể sống sót sau khi đã giết con trai của hội chủ Tam Anh hội.

Giờ chuyện duy nhất bọn họ quan tâm đó là Phi Ứng bang sẽ làm gì, Tam Anh hội có vì chuyện Tô Tín mà kéo theo Phi Ứng bang vào.

Bọn họ chẳng phải đang quan tâm chuyện sống chết của Phi Ứng bang mà chỉ đang quan tâm đến địa bàn mà Phi Ứng bang để lại sau khi bị diệt.

Những địa bàn này tuyệt không thể để cho Tam Anh hội có được, nếu không cả Thường Ninh phủ này thật sự sẽ không có ai có thể khống chế được bọn họ nữa.

Vì vậy sau khi nhận được tin, mọi người trong tam bang tứ hội ở cả Thường Ninh phủ đều rục rịch, tất cả đều phái người nhanh chóng đi đến Vĩnh Lạc phường.

Và trong tam bang tứ hội, hiển nhiên Phi Ứng bang là nơi nhận được tin đầu tiên.

Sau khi nhận được tin này, Sa Phi Ứng liền ném chiếc tách, giận dữ to tiếng mắng chửi.

- Tên khốn này rút cuộc muốn làm gì! Hắn muốn hại chết Phi Ứng bang chúng ta sao?

Trong lòng Sa Phi Ứng tràn ngập sự lo sợ, tuy ông ta cũng là một thân kiêu hùng nhưng lúc đối mặt với Tam Anh hội, ông ta lại chẳng có được chút sức lực nào.

Thời gian gây dựng của Phi Ứng Bang sớm hơn của Tam Anh hội.

Lúc đó thực lực của Phi Ứng bang là yếu nhất, cũng là bang phái non trẻ nhất trong cả Thường Ninh phủ.

Vì vậy lúc Tam Anh hội trỗi dậy, Phi Ứng bang liền lựa chọn cách áp chế.

Bản thân vốn đã rất yếu nên khi có thêm kẻ cướp miếng ăn, bảo họ kiếm com sao được nữa?

Thế là Phi Ứng bang đánh nhau một trận với Tam Anh hội, kết quả không nói cũng biết.

Nếu không phải Sa Phi Ứng chủ động nhận thua, giờ đã không có Phi Ứng bang trong tam bang tứ hội Thường Ninh phủ nữa rồi.

Mặt mày Đồng Thành Vũ u ám nói:

- Ta đã nói tên tiểu tử này vô pháp vô thiên, lúc đó nên trực tiếp xử lý theo bang quy, vậy đã không xảy ra chuyện như ngày hôm nay!

Bọn họ đều là những người từng giao đấu với Tam Anh hội năm xưa, hiển nhiên đều biết được sự đáng sợ của Tam Anh hội.

Có thể nói là nếu không có những bang phái khác hợp sức khống chế Tam Anh hội, thì bọn họ phải một vị hội trưởng bất kỳ cũng đã có thể diệt sạch Phi Ứng bang.

Mà trong tình huống này, lại là do người của Phi Ứng bang giết con trai Mạnh Trường Hà trước, vậy nên dù Phi Ứng bang có bị diệt thì cũng đáng, những bang phái khác sẽ không nói lời nào giúp Phi Ứng bang.

- Giờ nói những điều này cũng đã muộn, nên nghĩ cách làm sao để đối phó với chuyện này, nhất thiết không thể để chuyện của Tô Tín liên lụy đến chúng ta.

Sa Phi Ứng mặt mày u ám xoa tay.

Lúc trước giữ lại Tô Tín là vì muốn khống chế cân đối giữa Đồng Thành Vũ và Trang Lê, nhưng không ngờ trong chớp mắt Tô Tín nhìn có vẻ thông minh này lại làm ra chuyện ngu ngốc như vậy.

So với chuyện của Đồng Thành Vũ và Trang Lê, Tô Tín giờ đây là đang muốn hủy cả Phi Ứng bang!

Trên mặt Đồng Thành Vũ lộ tia hung hãn:

- Chuyện này còn phải suy nghĩ sao? Chúng ta trực tiếp bắt Tô Tín mang giao cho Tam Anh hội, chúng ta đặt tư thế mình thấp một chút, như vậy bọn họ từ trong ra ngoài đều có được thể diện.

- Thực lực Tam Anh hội bọn họ rất mạnh, nhưng cái giá của việc phát động một cuộc bang chiến cũng không hề nhỏ, chỉ cần bọn họ không ngốc thì với việc có thể diện như vậy chắc chắn sẽ không kéo theo chúng ta vào.

Lâm Phục Hồ do dự nói:

- Dù gì hắn cũng là đại đầu mục của Phi Ứng bang chúng ta, giờ xảy ra chuyện chúng ta không lo lắng cho hắn đã đành, lại còn chủ động bắt hắn giao cho Tam Anh hội, như vậy có quá đáng lắm không? Những bang phái khác sẽ nhìn chúng ta như thế nào?

Đồng Thành Vũ nhìn Lâm Phục Hồ một cách khinh khi, làm biếng trả lời ông ta.

Lúc này còn nghĩ đến chuyện quá đáng hay không quá đáng, còn nghĩ đến việc những người khác nhìn vào như thế nào sao? Đầu tiên cần đối phó với nguy cơ trước mắt rồi hắn nói sau.

Trang Lê vẫn im lặng không nói gì bỗng gật đầu nói:

- Cũng được, nhưng chúng ta cần nhanh chóng ra tay nếu không Tô Tín đó mà bỏ chạy thì chúng ta sẽ phải chịu con thịnh nộ của Tam Anh hội đấy.

Nghe Trang Lê nhắc nhở, mấy người Sa Phi Ứng mới có phản ứng liền dẫn người đến Vĩnh Lạc phường tìm Tô Tín.

Sau khi Sa Phi Ứng bọn họ vội vã đến Vĩnh Lạc phường thì ngạc nhiên phát hiện Tô Tín không hề bỏ chạy, ngược lại còn đang ở trước cổng đường viện đợi bọn họ.

- Bang chủ và ba vị đường chủ sao có thời gian rảnh rồi đến chỗ ta đây chứ? Sao không báo trước một tiếng để ta bảo huynh đệ nghênh đón.

Đồng Thành Vũ mặt lạnh lùng đứng ra nói:

- Tô Tín, ngươi đừng làm bộ làm tịch nữa, ngươi giết Mạnh Xung phạm phải tội tày trời, giờ buông tay chịu trói còn có thể chịu ít khổ sở hơn đây!

Trên mặt Tô Tín tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi ngược lại:

- Đồng đường chủ, ông nói gì sao ta nghe không hiểu? Ta giết Mạnh Xung sao lại phạm phải tội tày trời?

- Ta là người của Phi Ưng bang, còn Mạnh Xung lại là nhân vật quan trọng của bang phái khác, ta giết được hắn đáng lý nên được coi là có công với Phi Ưng bang chứ, sao lại có thể thành phạm phải tội tày trời được?

Đồng Thành Vũ nhất thời nghẹn họng.

Ông ta không thể nào nói rằng bởi vì chúng ta định lại không nổi với Tam Anh hội, sợ bọn họ nên mới bắt Tô Tín để đổi lấy sự lượng thứ của Tam Anh hội được?

Ở đây còn có nhiều bang chúng đang nhìn vào, dù đây là chuyện mà ai cũng đều hiểu, nhưng cũng không thể nói rõ ra như vậy được, dù sao người bên trên Phi Ưng bang như bọn họ cũng cần có thể diện.

- Còn dám ngụy biện!

Đồng Thành Vũ hừ lạnh một tiếng, rút Đại Hoàn Dao sau lưng ra trực tiếp chém về Tô Tín.

Giờ không phải là lúc phí lời với Tô Tín mà cần bắt hắn lại rồi nói sau!

Tô Tín nhắm mắt, lần trước Đồng Thành Vũ ra tay với cậu, cậu chỉ có thể gắng gượng né tránh, từng bước bị ép vào chỗ chết, nhưng lần này cậu sẽ không tránh nữa!

Kiểm mảnh xuất vỏ liền đỡ lại Đại Hoàn Dao, lần này Đồng Thành Vũ bỗng dừng tay.

Đại Hoàn Dao của ông ta sức lớn thế mạnh, nhưng Tô Tín chỉ dựa vào một thanh kiếm mảnh đã đỡ được binh khí của ông ta, điều này nói lên chuyện gì? Nó chứng minh rằng thực lực của Tô Tín đã không thua gì ông ta!

- Hậu thiên trung kỳ! Hắn đã đạt đến bậc hậu thiên trung kỳ!

Trong lòng Đồng Thành Vũ thầm kinh ngạc, lúc trước Tô Tín là hậu thiên sơ kỳ, chỉ có thể gắng gượng né tránh sự công kích của ông ta, nhưng giờ đã trở thành một võ sĩ hậu thiên trung kỳ ngang hàng với ông ta.

Đại Hoàn Dao quay lại chém ngang, thế đao của Đồng Thành Vũ như cuồng phong, liên miên không dứt.

- Hậu thiên trung kỳ thì sao? Ta đạt bậc hậu thiên trung kỳ đã mười mấy năm!

Võ sĩ đối chiến thì cảnh giới không thể đại diện cho tất cả.

Võ kỹ và kinh nghiệm chiến đấu của bản thân rất quan trọng, mà hai điều này vừa hay Tô Tín đều thiếu cả.

Đao pháp của Đồng Thành Vũ như cuồng phong sóng trào, cuộn cuộn không dừng, loại đao pháp này vững chắc mạnh mẽ, càng đánh càng hăng, nhưng đồng thời cũng có yếu điểm đó là sợ bị kẻ khác làm loạn tiết tấu của ông ta!

Tô Tín từng bước lùi về sau dưới thế tấn công của Đồng Thành Vũ, nhưng sau hơn mười đao thì cậu đã tìm được kẻ hở.

Kiểm mảnh đâm ra, sát khí lạnh lẽo bỗng nhắm về hướng ngực Đồng Thành Vũ.

Nếu như ông ta còn chém tiếp đao theo nhịp đó thì kiếm Tô Tín sẽ đâm vào ngực ông ta trước.

Đồng Thành Vũ không dám dùng mạng của mình để so bì với tốc độ của Tô Tín nên ông ta liền thu đao về sau đỡ lấy đường kiếm đó.

Kiểm tay trái của Tô Tín xuất liên kích khiến Đồng Thành Vũ từng bước lùi về sau, cậu lại lướt lên mấy bước đến trước người Đồng Thành Vũ rồi xuất ra một quyền!

Quyền này chính là Hận Cực Quyền, Hận Cực Quyền hận ý ngút trời!

Đồng Thành Vũ chưa từng biết được loại quyền pháp tà dị này, biến thù hận thành sức mạnh, chỉ cần trong lòng có hận thì sẽ thành quyền pháp của sự thù hận cùng cực!

Ông ta đưa Đại Hoàn Dao về chắn ngay trước người mình, biến thân đao trở thành khiên đỡ, nhưng lại bị một quyền của Tô Tín đâm rung lên rền vang.

Từng quyền một nối tiếp nhau khiến hai tay Đồng Thành Vũ tê liệt, mặt mày đỏ ửng lên, sau bảy quyền được tung ra, Đại Hoàn Dao liền bay ra khỏi tay.

Trong ánh mắt Tô Tín lóe lên sự sắc bén, đường chớp sáng từ kiếm tay trái lúc này quét ngang qua mắt Đồng Thành Vũ kề lên gần cổ họng ông ta.

Trong tình huống khẩn cấp, Đồng Thành Vũ không tránh kịp nên chỉ còn cách đưa tay nắm chặt lại mũi kiếm.

Khoảng cách gần như vậy, với sức mạnh đâm ra tứ phía của khoai kiếm Tô Tín thì né tránh cũng vô ích.

Nhưng Đồng Thành Vũ không phải là Hồ Tam Gia từng luyện Thiết Sa Chưởng, có thể dùng tay bóp vụn được đá.

Trong chốc lát hai tay ông ta bị mũi kiếm đâm rách, máu chảy đầm đìa, mà như vậy cũng chỉ có thể tạm trì hoãn thế công kích của Tô Tín mà thôi.

Đúng lúc này, một thanh Miêu Dao sắc hai lưỡi chém ngang đến, đánh bay kiếm mảnh của Tô Tín, cứu vớt danh tiếng của Đồng Thành Vũ.

Trang Lê mặt mày u ám đứng cạnh Đồng Thành Vũ, thanh Miêu Dao dài hẹp này so với thân hình thấp béo của ông ta vô cùng không tương xứng.

Sắc mặt Đồng Thành Vũ đỏ bừng bừng, nhưng vừa rồi là do bị Hận Cực Quyền của Tô Tín làm cho đỏ, còn giờ là vì bị tức giận.

Thua một tiểu bối trước mặt mọi người, thể diện cả đời này của Đồng Thành Vũ đã sắp mất sạch!

- Ha ha, Phi Ứng bang các người đúng là phế vật, một đường chủ lại thua trước một tiểu bối nổi lên chưa được một năm, giữ lại bang phái rác rưởi như vậy trong Thường Ninh phủ đúng là làm nơi này mất mặt mà.

Một giọng nói chế giễu không chút nề mặt vang lên, Đồng Thành Vũ quay đầu giận dữ nhìn, nhưng lại không nói được câu nào.

Ba vị hội chủ của Tam Anh hội dẫn theo hơn trăm bang chúng đi đến, người nói câu đó dường như là công tử thế gia Ninh Lạc Quân.

Sắc mặt Sa Phi Ứng trở nên vô cùng khó coi, Tam Anh hội dẫn theo hơn trăm người, và lại đều là những võ sĩ đã dã thông ba mươi sáu huyết vị đạt bậc hậu thiên sơ kỳ.

Những người này dường như là lực chiến chủ chốt nhất của Tam Anh hội, bắt Tô Tín thì một trong ba bọn họ đến là đã được, nhưng giờ bọn họ lại dẫn hết những đệ tử chủ chốt đến cùng, bọn họ muốn làm gì chứ? Nhân tiện diệt Phi Ứng bang sao?

Lúc này người của những bang phái khác cũng đã đến gần đủ hết, nhưng bọn họ chỉ núp ở đằng sau xa quan sát, tỏ vẻ như không liên quan gì đến mình.

Dù sao đây là ân oán giữa Tam Anh hội và Phi Ứng bang, chỉ cần địa bàn của Phi Ứng bang không rơi vào tay Tam Anh hội thì bọn họ tuyệt không nhúng tay vào, ngược lại bọn họ càng mong muốn nhìn thấy được Phi Ứng bang có thể dùng sức mạnh của toàn bang để khiến Tam Anh hội trả giá đôi chút, như vậy mới hợp với lợi ích của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Con át chủ bài của tô tín

- Tô Tín, giờ ta cho người một lựa chọn, nếu người giết hết thuộc hạ của mình thì ta tha cho người một mạng, chỉ phế đi võ công của người. Nếu người không đồng ý thì Tam Anh hội chúng ta sẽ ra tay! Người và huynh đệ thuộc hạ của người đều sẽ chết sạch!

Giọng nói của Mạnh Trường Hà u ám lạnh lùng, khiến cho mọi người xung quanh đều vô cùng sợ hãi.

Đây là ông ta muốn Tô Tín sống không bằng chết, muốn ép cậu đi vào chỗ chết!

Dù Tô Tín có giết hết thuộc hạ để bảo toàn mạng sống, thì ngày tháng sau này e là cậu cũng sẽ sống không bằng chết vì sự ăn năn.

Hướng hồ Mạnh Trường Hà phế đi võ công của cậu.

Võ sĩ không có võ công sẽ giống như thần tiên bị giáng phàm vậy, mùi vị này rõ ràng là còn khó chịu hơn cả chết.

Tô Tín cười hà hà:

- Mạnh hội chủ, làm người đừng nên quá tự tin, ta chẳng chọn cách nào cả, ông có thể làm gì?

Những người khác đều ngây ngốc nhìn Tô Tín, Mạnh Trường Hà đây không phải quá tự tin mà là ông ta có thực lực đáng để tin!

Chỉ dựa vào những tình nhuệ Tam Anh hội mà Mạnh Trường Hà dẫn đến, đừng nói là giết thuộc hạ của Tô Tín, dù có giết cả Phi Ứng bang cũng dễ như trở bàn tay.

Ninh Lạc Quân bên cạnh cười nói:

- Sa bang chủ, Tô Tín này là thuộc hạ của ông, ông có gì để nói không?

Sắc mặt Sa Phi Ứng đỏ bừng bừng, Ninh Lạc Quân chẳng hề giữ chút thể diện nào cho ông cả.

Câu hỏi này bảo ông phải trả lời ra sao? Nói là ông mặc kệ Tô Tín, giao cho bọn họ xử trí sao? Đến thuộc hạ của mình cũng không bảo vệ được, Sa Ứng bang còn có thể tồn tại được ở Thường Ninh phủ sao?

Tuy Sa Phi Ứng bọn họ ban đầu có ý định hạ mình trước Tam Anh hội, nhưng đó là lúc kín đáo, nơi chỉ có người của hai bên thì bọn họ mới cúi đầu.

Còn giờ đây dưới ánh mắt đả kích của mọi người, nếu ông ta hạ mình thật, chắc chắn sẽ bị các bang phái khác coi thường, thậm chí đến những bang chúng trong bang bọn họ cũng sẽ cảm thấy thất vọng mà rời Phi Ứng bang ngay.

Nhưng thế lực trước mắt mạnh hơn, nếu ông ta dám nói không, hơn trăm tinh anh hậu thiên sơ kỳ mà Tam Anh hội dẫn đến này sẽ chính là chuẩn bị cho ông ta!

- Tô Tín phạm phải tội lớn, chuyện này không liên quan gì đến Phi Ứng bang, nếu Tam Anh hội muốn xử trí hắn thì cứ ra tay.

Sa Phi Ứng nặn ra mấy câu.

Lời này của ông sau khi được nói ra, quả nhiên người những bang phái khác ở đây đều tỏ vẻ khinh thường, còn trong ánh mắt của những bang chúng Phi Ứng bang lại tỏ vẻ thất vọng.

Mạnh Trường Hà cười lạnh lùng:

- Tô Tín, Phi Ứng bang cũng đã bỏ mặc ngươi, ngươi còn gì để nói không? Nếu ta đã cho ngươi cơ hội mà ngươi không chọn, vậy thì giờ ta sẽ đưa ngươi đi chôn cùng con trai ta!

Thật ra Mạnh Trường Hà không hề muốn thẳng tay giết Tô Tín như vậy.

Ông ta muốn khiến Tô Tín chịu giày vò khổ sở rồi mới chết đi, như vậy mới xứng với nỗi đau mất con của ông ta.

Đáng tiếc không hữu dụng với Tô Tín, vậy ông chỉ còn cách giết luôn Tô Tín, đưa Tô Tín về chôn cùng Mạnh Xung!

- Bắt lấy Tô Tín, ta muốn lăng trì hắn trước rồi mới để cho hắn chết!

Về mặt của Mạnh Trường Hà u ám tàn bạo như đang điên cuồng lên vậy.

Ninh Lạc Quân gật đầu, tay cầm Ly Hồn Câu hướng thẳng về phía Tô Tín.

Một võ sĩ hậu thiên sơ kỳ mà thôi, hắn vốn chẳng để tâm.

- Tô Tín, thật ra ta rất tán thưởng ngươi, đáng tiếc ngươi còn trẻ người nên quá kích động, thế gian này không thiếu nhân tài, số nhân tài chết giữa chừng lại càng nhiều hơn.

Ninh Lạc Quân lắc đầu, tỏ vẻ nuối tiếc, trên mặt không mang theo chút sát khí nào nhưng vẫn khiến mọi người sồn tóc gáy.

Lý Hoại mặt không đổi sắc đứng về cạnh Tô Tín, dù gì cũng sẽ chết thì sao không liều một phen?

Võ công Hoàng Bính Thành tuy kém nhưng cũng cần răng đứng cạnh Tô Tín trước khí thế của Ninh Lạc Quân.

- Chà chà, ba người cùng lên, quả nhiên có nghĩa khí, có điều sau cùng rồi cũng chết cả!

Thân hình Ninh Lạc Quân hóa thành bóng trắng, dường như trong tích tắc đã đến ngay trước mặt Tô Tín.

Lý Hoại bỗng trợn trừng mắt, tốc độ Tịch Tà Kiếm Pháp của hắn cũng rất nhanh, nhưng trước Ninh Lạc Quân thì đến cơ hội xuất kiếm cũng không có được!

Ly Hồn Câu được tung ra, binh khí kỳ môn quý dị này chỉ cần nhẹ nhàng móc ra liền có thể xé nát cổ họng người khác.

Nhưng đúng lúc này, một đường sắc nhọn quét qua, chỉ nghe một tiếng “keeng” lớn vang lên, Ninh Lạc Quân bay ra hơn mười bước chân mới dừng lại, Ly Hồn Câu trong tay bị đánh bay, chỉ để lại một thanh yêu đao bình thường đang cắm trên mặt đất.

Là ai? Rốt cuộc là ai?

Hai tay run rẩy, Ninh Lạc Quân không ngừng nhìn quanh với ánh mắt khó tin.

Trong Thường Ninh phủ còn có người đánh bay được vũ khí khỏi tay hắn sao? Sức mạnh to lớn vừa rồi khiến hắn nảy sinh cảm giác không thể nào kháng cự.

- Ái chà, náo nhiệt phết nhỉ, tam bang tứ hội các ngươi nhiều việc bang thế mà không lo đi xử lý, còn ở đây xem kịch à?

Tổng bộ đầu Thiết Vô Tình của Đông Thập Nhị phường cảm hai viên bi sắt trong tay từ trong đám đông chậm chậm đi đến.

Lý Hoại và Hoàng Bính Thành đều kinh ngạc nhìn Tô Tín, lão đại sớm đã nhờ được viện binh đến, bọn họ đã lo lắng thừa rồi.

Đặc biệt là Hoàng Bính Thành, ông ta liền dùng ánh mắt oán trách nhìn Tô Tín.

Có viện binh mà chẳng nói sớm, lúc này Ninh Lạc Quân ra tay suýt chút nữa đã dọa cho hắn sợ mất mật.

Tô Tín ho một tiếng, thấp giọng nói:

- Đã diễn kịch thì hiển nhiên cần diễn cho trọn bộ rồi, nếu không làm sao có thể khiến những kẻ tâm trí không kiên định này chủ động rời đi được?

Sau khi giết Mạnh Xung, Tô Tín đã dự đoán được tình hình này nên đã thăm tìm đến một bộ khoái tuần tra nhờ hắn đưa tin đến cho Thiết Vô Tình.

Tô Tín đã giúp Thiết Vô Tình làm nhiều chuyện, giờ cũng là lúc Thiết Vô Tình nên trả chữ tình này rồi.

Còn Mạnh Trường Hà bọn họ thấy người ra tay là Thiết Vô Tình thì trong lòng vừa sợ vừa giận, nhưng nhiều nhất là sự khó hiểu, Tô Tín làm sao có thể cấu kết được với Thiết Vô Tình?

Thiết Vô Tình đại diện cho triều đình, bang phái có lớn mạnh cỡ nào thì bọn họ cũng không thể đối đầu với triều đình Đại Chu được, như vậy sẽ giống như tạo phản, chết không hoài nghi.

Vì vậy Mạnh Trường Hà chỉ còn cách áp chế con giận nói:

- Thiết đại nhân, Tô Tín giết đi người con trai độc nhất của ta, ta đến báo thù là điều hiển nhiên, vì sao người lại ngăn cản?

Thiết Vô Tình uể oải nói:

- Mạnh Trường Hà, lời này ông nói không đúng rồi, ông bao nhiêu tuổi rồi mà Tô Tín bao nhiêu tuổi chứ? Con trai ông không giỏi bằng người ta bị người ta giết, chuyện này có thể trách người cha như người không dạy dỗ tốt, giờ ông ra tay đối phó với Tô Tín, đây gọi là ý lớn hiệp bé đấy.

Mạnh Trường Hà suýt chút nữa bị lời của Thiết Vô Tình làm cho tức hộc máu:

- Thù giết con trai không đội trời chung! Dù là ý lớn hiệp bé, ta nhất định cũng phải giết Tô Tín!

Thiết Vô Tình lắc đầu:

- Chuyện này không được, ta nợ Tô Tín ân tình, ta nhất định phải bảo vệ hắn, hôm nay không ai giết được Tô Tín!

- Thiết đại nhân! Đây là chuyện đầu đá giữa các bang phái chúng ta, ông nhúng tay vào không sợ phạm phải quy tắc sao? Dù danh tiếng tổng bộ đầu Đông Thập Nhị phường của ông có lớn đến mấy thì ông cũng không thể lấy tay che trời ở Thường Ninh phủ này được.

Một người trẻ tuổi khoảng ba mươi tuổi đứng cạnh Mạnh Trường Hà hét lên.

Ở Thường Ninh phủ, quan phủ xưa nay không quản chuyện đầu đá giữa các bang phái, chỉ cần mọi người không làm chuyện quá đáng là được.

Thiết Vô Tình bá đạo như vậy, khiến Mạnh Trường Hà tức giận đỏ mặt, sớm đã khiến đệ tử của Tam Anh hội bất mãn.

- Ta không biết quy tắc? Ha ha, xin hỏi vị tiểu huynh đệ này là ai?

Ý cười nơi khóe miệng Thiết Vô Tình dần lộ rõ.

Mạnh Trường Hà nói:

- Đây là Lâm Phong đồ đệ ta, Thiết bộ đầu có chỉ dạy gì?

- Ha ha, chỉ dạy thì không dám, tại hạ chỉ muốn nhắc nhở lệnh đồ một chút, có thể ăn bữa một số thứ, nhưng không nói bữa được.

Bi sắt trong tay Thiết Vô Tình trong tích tắc bay ra, hướng thẳng về phía Lâm Phong, tốc độ vô cùng nhanh thậm chí chỉ có thể nhìn thấy một vệt mờ!

Trong tay Mạnh Trường Hà không có binh khí, nhưng thứ ông ta giỏi cũng không phải là binh khí, sát chiêu thật sự của ông ta đó là Đại Suất Bi Thủ! Một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm.

Hai tay như nắm cả nhật nguyệt, hai tay Mạnh Trường Hà chường ra, muốn đánh bay đi viên bi sắt đó.

Nhưng điều khiến ông ta sợ hãi đó là, trên bi sắt được bao bọc lấy một cỗ sức mạnh đáng sợ, trực tiếp đánh bay chưởng lực Đại Suất Bi Thủ đó của ông ta.

Viên bi sắt liền đánh ngay vào mồm Lâm Phong, trong chốc lát toàn bộ răng của hắn đều bị vỡ vụn, khiến hắn kêu thét lên không ngừng.

Mạnh Trường Hà liền toát mồ hôi lạnh.

Thứ ông ta sợ không phải là sức mạnh trên viên bi đó mà là sự khả năng khống chế sức mạnh to lớn của Thiết Vô Tình.

Vừa rồi viên bi sắt đó đánh bật lại Đại Suất Bi Thủ của ông, nếu sức mạnh này đánh vào Lâm Phong hậu thiên sơ kỳ này sẽ khiến cho não hắn nát bét ngay.

Nhưng cuối cùng viên bi sắt này cũng chỉ đánh vỡ vụn răng hắn mà thôi, sự khống chế sức mạnh khủng khiếp này, còn đáng sợ hơn cả việc đánh bật Đại Suất Bi Thủ của ông!

Thiết Vô Tình vứt đi viên bi sắt còn lại trong tay, ý cười trên mặt biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng khiến người khác phải run sợ.

- Quy tắc là gì? Lời ta nói chính là quy tắc! Thiên hạ này, dù là vương sĩ, binh lính hay vương thần đều là thiên hạ của triều đình cả!

- Ở Đông Thập Nhị phường Thường Ninh phủ này, Thiết Vô Tình ta đại diện cho triều đình, ta muốn người chết, có ai dám để người sống! Ta muốn bảo vệ Tô Tín, có ai dám giết hắn!

Nói xong lời này, người của Tam Anh hội chẳng còn dám nói năng gì, Hoàng Bính Thành đứng bên nói nhỏ:

- Chà chà, đúng là bá đạo.

Tô Tín cũng gật đầu, trong mắt tỏ vẻ kinh ngạc.

Cậu mời Thiết Vô Tình đến, vốn là muốn lợi dụng thân phận người triều đình của ông ta để áp chế Tam Anh hội, không ngờ thực lực của Thiết Vô Tình lại mạnh như vậy, rõ ràng là vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

Nếu thực lực ba vị tổng bổ đầu khác ở Thường Ninh phủ cũng như Thiết Vô Tình, vậy thì thật quá đáng sợ.

Bề ngoài thì tam bang tứ hội khống chế Thường Ninh phủ, nhưng thực chất chỉ cần bốn vị tổng bổ đầu cùng ra tay thì tam bang tứ hội sẽ liền bị diệt sạch ngay.

Mạnh Trường Hà và Ninh Lạc Quân còn có cả Đoàn Kiều nhìn nhau, trong mắt đều thầm lộ vẻ kinh sợ.

Nhìn thấy Thiết Vô Tình ra tay, bọn họ mới nhớ tới một chuyện.

Ba vị tổng bổ đầu khác ở Thường Ninh phủ bọn họ đều biết, ba người này đều là người ở Thường Ninh phủ, tuy thực lực mạnh nhưng so với bọn họ dường như cũng đều là thực lực chưa đạt hậu thiên đại viên mãn.

Nhưng vị tổng bổ đầu Thiết Vô Tình ở Đông Thập Nhị phường này lại là người bên trên cử xuống, nghe đồn ông ta xuất thân từ Lục Phiến Môn!

Lục Phiến Môn đại diện cho điều gì, người trong giang hồ không ai là không biết.

Đây chính là bộ mà triều đình đặc biệt tạo ra để chống lại võ lâm tông môn, giám sát các bang phái trong giang hồ, nhưng hề phát hiện có người vi phạm thì diệt sạch cả bang, uy phong hiển hách!

Không cần đề tâm đến Thiết Vô Tình có phải xuất thân từ Lục Phiến Môn hay không, chỉ dựa vào thực lực của hắn, người của Tam Anh hội cũng không thể chống cự lại được, vì hắn đã là võ sĩ có năng lực trời cho.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Lôi đài sinh tử

Tuy có Thiết Vô Tình ngăn cản, nhưng bỏ qua Tô Tín như vậy, Mạnh Trường Hà vẫn không cam lòng.

Thù giết con không đội trời chung, Mạnh Trường Hà chỉ có một người con trai, tuổi ông giờ đây lại chẳng sinh được đứa thứ hai nữa.

- Thiết đại nhân, chẳng phải vừa rồi ông nói ta cậy lớn hiếp bé sao? Vậy được, ta không ra tay, ta để đệ tử của ta đấu với Tô Tín một trận, đấu theo kiểu lôi đài sinh tử, hẳn có dám không?

Thiết Vô Tình quay đầu nhìn về Tô Tín.

Tô Tín không chút do dự gật đầu nói:

- Được, trận đấu lôi đài sinh tử này ta nhận.

Mạnh Trường Hà nói:

- Ba ngày sau ta dựng lôi đài ở Xương Đức phường, quyết một phen sống chết!

Nói xong, Mạnh Trường Hà dẫn người rời đi.

Một thảm án có thể dẫn đến máu chảy thành sông nay được kết thúc kiểu đầu voi đuôi chuột, nhưng những bang phái khác cũng không phải là không được gì, ít nhất bọn họ cũng biết được sự tồn tại của tổng bộ khoái Đông Thập Nhị phường Thiết Vô Tình, một người tuyệt đối không thể gây sự.

Sa Phi Ứng còn muốn nói gì đó trước lúc đi, nhưng nhìn thấy Thiết Vô Tình ở đó nên ông ta chỉ có thể trừng mắt nhìn Tô Tín rồi quay người rời đi.

Tô Tín chấp tay nói với Thiết Vô Tình:

- Đa tạ ơn cứu giúp hôm nay của Thiết đại nhân.

Ý cười nhè nhẹ lại hiện lên trên mặt Thiết Vô Tình, ông ta xua tay nói:

- Ngươi giúp ta nhiều lần như vậy, ta cũng nên trả lại ngươi một lần rồi. À phải rồi, nếu ngươi muốn cảm ơn ta thật thì làm lại cho ta hai viên bi sắt đi, vừa rồi bị dính máu tên ngốc kia, ta không muốn dùng nó nữa.

Tô Tín cười nói:

- Đừng nói là bi sắt, dù có là vàng cũng không thành vấn đề.

- Đừng, làm sắt đi, cầm vàng trong tay ta lại không nỡ ném nó đi đánh người.

Nói xong câu này, Thiết Vô Tình nhìn về hướng Sa Phi Ứng rời đi, trầm mặc nói:

- Tiểu tử cậu lần này chơi cho lão đại một hố không nhẹ đâu, lão tiểu tử Sa Phi Ứng e là muốn ăn tươi nuốt sống cậu luôn rồi.

Biểu cảm Tô Tín thân nhiên:

- Đây là lựa chọn của chính ông ấy, chẳng liên quan gì đến ta cả, nếu ông ấy không chọn ném ta ra để dập tắt cơn giận của Tam Anh hội mà chọn bênh vực ta, thì giờ bọn họ đã nhận được sự tin tưởng của bao người rồi.

Chuyện Thiết Vô Tình cứu viện, Tô Tín không nói cho thuộc hạ mình, hiển nhiên cũng không nói cho Sa Phi Ứng bọn họ, làm như vậy là để xem lựa chọn của bọn họ.

Thuộc hạ của Tô Tín có người chọn rồi đi, nếu đã như vậy, Tô Tín sẽ không thu nhận lại bọn họ nữa, còn những người lựa chọn ở lại sẽ trở thành nòng cốt của cậu.

Cũng như thế, nếu Sa Phi Ứng lựa chọn bênh vực cho Tô Tín, chắc chắn sẽ có thể được lòng người, nhưng ông ta đã chọn bỏ mặc Tô Tín, vậy chỉ có thể mất đi thể diện và lòng người.

Vì vậy trước lúc rời đi Sa Phi Ứng mới phẫn nộ như vậy, Tô Tín đã có sự cứu viện của Thiết Vô Tình, thế mà cũng không nói với bọn họ một tiếng khiến bọn họ vừa mất thể diện vừa mất lòng người.

Thiết Vô Tình chỉ vào Tô Tín nói:

- Tiểu tử ngươi cũng thật khôn ngoan, đừng nghĩ ta nhìn không ra, e là ngươi sớm đã đoán được với tính cách của Sa Phi Ứng sẽ lựa chọn như thế nào, vì vậy nên mới không nói cho ông ta biết.

Tô Tín cười nhưng cũng không phủ nhận.

Thiết Vô Tình nói:

- Sau cùng sao ngươi lại đồng ý trận đấu sinh tử với Mạnh Trường Hà? Có ta ở đây, ông ta không làm khó gì ngươi được đâu.

Tô Tín lắc đầu:

- Thiết đại nhân có thể giúp ta được lần này, nhưng lại không giúp ra được lần thứ hai, chuyện lần này nếu không có câu trả lời cho Tam Anh hội, e là sau này bọn họ sẽ ngấm ngầm dùng rất nhiều thủ đoạn.

- Trận đấu sinh tử lần này nếu ta thắng, ít nhất bọn họ cũng không dám làm chuyện gì quá đáng nữa. Huống hồ cũng không thể chỉ biết nhờ người khác ra mặt cả đời này được, có một số chuyện, vẫn là bản thân nên đi đối đầu.

- Đôi khi ta thật sự thắc mắc chuyện ngươi lớn lên như thế nào, rõ ràng chỉ là một người trẻ tuổi nhưng dường như tâm tư thâm sâu như người trung niên đã nhìn rõ thế tục vậy.

Tô Tín cười nói:

- Lớn lên trong khu dân nghèo, nếu không cơ mưu thì sớm đã bị người ta hãm hại mất mạng, huống hồ ta còn có một tiểu muội cần chăm lo, ta không thể chết sớm như vậy được.

- Có điều ngươi đồng ý yêu cầu của Mạnh Trường Hà cũng hơi có chút lỗ mãng, đệ tử của ông ta không hề đơn giản đâu.

Thiết Vô Tình nghiêm túc nói:

- Ngươi biết sư phụ Mạnh Trường Hà là ai không?

Tô Tín lắc đầu, nhìn về hướng Hoàng Bính Thành, cuối cùng Hoàng Bính Thành cũng chỉ lắc đầu.

Với những bang phái có thực lực tương đương nhau như Phi Ưng bang hoặc Thanh Trúc bang, ông ta còn bỏ chút công sức đi điều tra, nhưng Tam Anh hội lại cách rất xa bọn họ.

Vì vậy mọi chuyện liên quan đến Tam Anh hội, Hoàng Bính Thành đều là nghe từ người khác, chẳng hề có tài liệu chi tiết khác.

- Ông ta xuất thân từ phái lớn?

Tô Tín thắc mắc hỏi.

- Cũng gần như vậy, nhưng không phải ông ta xuất thân từ phái lớn, mà võ công ông ta được truyền là có lai lịch. Sư phụ của ông ta là Chu Định Phương người Tương Nam, nhưng lại từng bái nhập vào Thiếu Lâm Tự, trở thành đệ tử tục gia của Thiếu Lâm Tự.

Sau đó Thiếu Lâm Tự giải tán hết đệ tử tục gia, sư phụ ông ta liền trở về Tương Nam mở tiêu cục, Mạnh Trường Hà là một trong những đệ tử được ông ta yêu quý, được truyền thừa một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm- Đại Suất Bi Thủ.

Đệ tử tục gia Thiếu Lâm? Tô Tín bỗng tròn mắt ngạc nhiên.

Tô Tín đúng thật có duyên với Thiếu Lâm Tự, lần trước cậu có được lọ đơn được Thiếu Lâm Tự đặc chế từ chỗ Lão Lang, lần này lại gặp truyền nhân của đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tô Tín, Thiết Vô Tình còn nghĩ là cậu bị kinh ngạc sững sờ nên liền nói:

- Khoan hãy lo lắng, còn có hai tin tốt.

- Đầu tiên đó là người đệ tử tục gia Thiếu Lâm này không phải là đệ tử chủ chốt đã cạo đầu xuất gia, vì vậy dù có được truyền thụ bảy mươi hai tuyệt kỹ cũng chỉ là tàn quyền, uy lực chênh lệch rất lớn so với bảy mươi hai tuyệt kỹ chính gốc.

- Hơn nữa Chu Định Phương chỉ dạy Mạnh Trường Hà được vài năm thì qua đời, ông ta cũng chỉ học được tàn quyền Đại Suất Bi Thủ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ đó, thứ ông ta truyền thụ lại được cho đệ tử cũng chỉ có được chiêu này, còn có võ kỹ nhập môn của Thiếu Lâm Tự.

- Tất nhiên ngươi cũng thể coi thường đối phương vì những điều này, trận đấu sinh tử lần này chắc chắn Mạnh Trường Hà sẽ cử ra đại đệ tử Lý Trung Hòa của mình xuất chiến.

- Lý Trung Hòa đã là võ sĩ hậu thiên trung kỳ nhiều năm, số huyết vị mà hắn đã thông ít nhất cũng đã trên chín mươi, ngươi chỉ vừa mới đạt bậc hậu thiên trung kỳ, kinh nghiệm chiến đấu chênh lệch quá lớn.

- Đa tạ Thiết đại nhân đã nói những thông tin này cho ta.

Tô Tín rất thành tâm nói lời cảm ơn.

Đó gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, võ sĩ đối chiến cũng là như vậy, có thể hiểu được đối phương dùng công pháp, võ kỹ gì là điều vô cùng

quan trọng trong đối chiến.

- Không cần cảm ơn, người là do ta bảo lãnh, ba ngày sau nếu người chết trên lời đài thì chẳng phải ta rất mất mặt sao?

Thiết Vô Tình xua tay, quay người rời đi.

- Lão đại, chúng ta giờ phải làm gì?

Hoàng Bính Thành hỏi.

- Còn có thể làm gì, đương nhiên ta phải chuẩn bị vượt ải rồi, giờ ta chỉ vừa mới đột phá đến hậu thiên trung kỳ, còn cần làm quen với sức mạnh ở giai đoạn này.

Đột phá mỗi cảnh giới, thực lực trên người của mỗi võ sĩ đều sẽ đón nhận sự tăng trưởng mạnh mẽ, điều này khiến cho cơ thể võ sĩ hơi khó thích ứng, nếu chưa quen với sức mạnh đến đột ngột này cần mất vài ngày mới tạm làm quen được nó.

Tuy Tô Tín vừa đánh bại được Đồng Thành Vũ nhưng đối với sức mạnh hiện tại của bản thân, cậu vẫn chưa quen được hoàn toàn.

Huống hồ cậu cũng tin rằng, đồ đệ mà Mạnh Trường Hà bồi dưỡng ra tuyệt đối sẽ không có thực lực bình thường như Đồng Thành Vũ.

Dù sao Mạnh Trường Hà cũng được coi là đệ tử của Thiếu Lâm Tự, tuy chỉ là truyền nhân của đệ tử tục gia, nhưng chắc chắn cũng mạnh hơn rất nhiều so với võ sĩ xuất thân từ môn phái nhỏ như Đồng Thành Vũ.

- Phải rồi, cần dặn với người trông nom muối muối ta rằng không được để cho nó biết ta đã xuất quan, cứ nói ta vẫn đang bế quan là được.

Tô Tín căn dặn.

Lúc trước vì bế quan ở đường viện nên Tô Tín đều sai người chăm sóc việc ăn ở cho Hình Nhi.

Giờ dù đã xuất quan, nhưng cậu cũng không muốn để Hình Nhi biết được những tin tức này, đỡ khiến cô bé lo lắng.

Hoàng Bính Thành gật đầu tỏ ý mình đã biết, Tô Tín lại bảo Lý Hoại dẫn người đi tăng cường quản lý Vĩnh Lạc phường, rồi bản thân đi bế quan.

Giờ thuộc hạ cậu đã giảm đi hơn một nửa, không tăng cường quản lý chỉ sợ Vĩnh Lạc phường đã ổn định trật tự lại bắt đầu nổi loạn.

Lúc này Mạnh Trường Hà mặt mày u ám dẫn người đi thẳng về đường viện Xương Đức phường.

Sau khi giải tán những bang chúng này, Ninh Lạc Quân chân chừ một lúc rồi nói:

- Đại ca, ta cho rằng lát nữa huynh nên nói với Lý Trung Hòa một tiếng rằng dù hắn có thắng Tô Tín ở lời đài sinh tử thì cũng đừng giết hắn.

- Đệ nói gì!

Mạnh Trường Hà giận dữ nhìn Ninh Lạc Quân:

- Tô Tín giết đi người con trai duy nhất của ta, đệ còn bảo ta tha cho hắn sao? Huống hồ nếu không lấy mạng Tô Tín thì còn gọi gì là lời đài sinh tử!

Ninh Lạc Quân nói to:

- Không phải đệ muốn huynh tha cho Tô Tín, mà chỉ là không muốn Tam Anh hội đắc tội đến cùng với Thiết Vô Tình!

- Nếu hắn muốn bảo vệ Tô Tín đến cùng, ngộ nhờ Lý Trung Hòa giết Tô Tín trên lời đài sinh tử, huynh nói hắn sẽ không ghi thù với Tam Anh hội chúng ta sao?

Mạnh Trường Hà liền im lặng, sức mạnh của Thiết Vô Tình ông ta giờ còn nhớ rõ mồn một.

Tuy Thiết Vô Tình xuất chiêu ném ra viên bi sắt chẳng được tính là một chiêu, nhưng ông ta cảm nhận được trên người Thiết Vô Tình có sức mạnh còn lớn hơn cả người sư phụ đã đạt cảnh giới tiên thiên của mình.

Nhưng vì báo thù, Mạnh Trường Hà vẫn hừ lạnh nói:

- Đúng là chúng ta không địch nổi Thiết Vô Tình, nhưng cũng không cần nghĩ hắn quá mạnh mẽ, Tam Anh hội chúng ta có hàng vạn người, ta không tin Thiết Vô Tình hắn có thể ra tay với Tam Anh hội!

- Dù hắn có là võ sĩ tiên thiên, nhưng cũng chỉ là một chọi vạn người, muốn diệt sạch Tam Anh hội chúng ta hắn phải chuẩn bị cho đại loạn ở Thường Ninh phủ này đây!

- Đại ca! Đừng ngây thơ nữa, Thiết Vô Tình không giống những bồ đầu khác! Huynh nghĩ tên hắn xem, hắn xuất thân từ Lục Phiến Môn, hắn họ Thiết!

Rất có thể hắn là người nhà họ Thiết của Lục Phiến Môn đấy!

Sắc mặt Ninh Lạc Quân tỏ vẻ sợ hãi:

- Ninh Lạc Quân ta cũng được coi như đã từng biết người thật, lúc đó ta theo phụ thân tham dự buổi yến tiệc của một thế gia ở Tương Nam. Thế gia đó rất mạnh, chỉ tính võ sĩ tiên thiên đã có hơn ba mươi người.

- Nhưng trong yến tiệc đó, cả nhà đó đều đã bị ba vị bồ khôi của Lục Phiến Môn diệt sạch!

- Ba bồ khôi này đều là người nhà họ Thiết, nhà họ Thiết bọn họ là do triều đình Đại Chu tạo nên, vào thời kỳ huy hoàng nhất, một nửa số bồ khôi trong Lục Phiến Môn đều mang họ Thiết!

- Người họ Thiết trong thiên hạ nhiều lắm, hơn nữa Thiết Vô Tình đó có phải xuất thân từ Lục Phiến Môn hay không cũng chỉ là lời mọi người phỏng đoán mà thôi.

- Lúc trước khi Thiết Vô Tình đến Thường Ninh phủ, mọi người cũng đã điều tra qua hắn, nhưng kết quả cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, vốn không thể chứng minh Thiết Vô Tình xuất thân từ Lục Phiến Môn.

- Không cần nói nữa, thù giết con không đội trời chung, Tô Tín phải chết!

Ném lại câu này xong, Mạnh Trường Hà quay người rời đi, chỉ để lại Ninh Lạc Quân và Đoàn Kiều đứng ngay tại chỗ với ánh mắt âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chênh lệch sức lực

Trong thời gian ba ngày, chuyện Tô Tín cùng đệ tử của Mạnh Trường Hà tiến hành một trận đấu sinh tử đã truyền đi khắp Thường Ninh phủ.

Nếu là trước đây, các bang phái lớn chắc chắn sẽ không hoài nghi gì khi cho rằng Tô Tín sẽ chết, nhưng giờ lại không như vậy.

Tô Tín đánh bại Đồng Thành Vũ trước mặt mọi người, ông ta đã là võ sĩ hậu thiên trung kỳ lâu năm, tuy nói thực lực không ra sao cả nhưng cũng có thể chứng minh ít ra Tô Tín có tư cách đối chiến với Lý Trung Hòa.

Giờ các bang phái trong Thường Ninh phủ thậm chí còn mở bàn cược, cược xem trận đấu giữa Tô Tín và Lý Trung Hòa ai sẽ thắng.

Lý Trung Hòa sẽ là một đèn một, Tô Tín là một đèn ba, mọi người đều tin vào Lý Trung Hòa.

Mạnh Trường Hà chịu trách nhiệm truyền dạy võ công cho bang chúng trong Tam Anh hội, chỉ cần phát hiện bang chúng có thiên phú sẽ liền thu nhận làm đệ tử, vì vậy trong Tam Anh hội, đệ tử mà ông ta đích thân truyền dạy có hơn mười người.

Trong những đệ tử này, thực lực mạnh nhất chính là Lý Trung Hòa, nghe nói hắn đã đã thông hơn chín mươi huyết vị, một thân võ công chân truyền từ chính Mạnh Trường Hà.

Thời hạn ba ngày đã hết, Tô Tín sớm đã xuất quan, dẫn người đi đến Xương Đức phường.

Vì trận đấu sinh tử lần này, Tam Anh hội bao cả một con đường để dựng lò đài rộng trăm trượng, xung quanh đều để giành chỗ cho những bang phái khác.

Lúc Tô Tín dẫn theo thuộc hạ đến, người của tam bang tứ hội trong Thường Ninh phủ đã đến đông đủ cả.

Người những bang phái khác đều nhìn Tô Tín và Sa Phi Ứng bọn họ, trong mắt hiện lên vẻ thú vị.

Dù sao Tô Tín hiện giờ cũng là người của Phi Ứng bang, nhưng cậu và Sa Phi Ứng lần lượt đến đây, xem ra giữa họ đã có sự chia rẽ, ít nhiều cũng đã rõ ràng.

Cao đài phía trước của lò đài đặt hơn mười chiếc ghế, đây là chuẩn bị cho những bang chủ chủ chốt của tam bang tứ hội, chiếc ở chính giữa vẫn còn trống, đây là vị trí được giữ lại cho Thiết Vô Tình.

Lúc thời gian sắp đến chính Ngọ, Thiết Vô Tình dẫn theo vài bồ khôi thuộc hạ ung dung đi đến.

- Chà, mọi người đều đến sớm vậy.

Thiết Vô Tình chào hỏi, ngồi vào vị trí của mình.

Những người khác oán thăm, chuyện lớn như vậy, trừ Thiết tổng bỏ đầu ông thì ai dám cận giờ mới đến chứ?

Mạnh Trường Hà nóng vội:

- Nếu Thiết đại nhân đã đến, vậy trận đấu sinh tử này có thể bắt đầu rồi nhỉ.
- Sao phải vội vàng thế, có một số chuyện vẫn chưa nói rõ mà.

Thiết Vô Tình xua tay cắt ngang lời Mạnh Trường Hà.

- Chẳng lẽ Thiết đại nhân muốn đổi ý sao?

Sắc mặt Mạnh Trường Hà bỗng trở nên vô cùng khó coi, ông ta sợ Thiết Vô Tình lại nhúng tay vào giờ phút quan trọng.

Thiết Vô Tình cười giễu một tiếng:

- Thiết Vô Tình ta là người thế nào chứ, lời ta đã nói ra còn có thể thay đổi sao? Có điều có một số chuyện vẫn cần nói rõ ràng vẫn tốt hơn.
- Dù sao Tô Tín cũng đã đồng ý đấu trận sinh tử với đệ tử của ông, vậy thì sau trận đấu này, chuyện của ông xem như kết thúc, nếu ông còn tìm Tô Tín gây sự, vậy đừng trách ta nhúng tay vào đây.
- Không vấn đề gì, nhưng tiền đề là hãn nhân sống sót được rồi hãn nói!

Mạnh Trường Hà cười lạnh một tiếng, sau trận đấu sinh tử này Tô Tín còn có thể sống sót được sao? Ông ta tìm người chết để gây rắc rối thì có nghĩ lý gì chứ?

- Vậy được rồi, trận đấu sinh tử giờ đã có thể bắt đầu.

Lời Thiết Vô Tình vừa dứt, Lý Trung Hòa bên đó liền đi vào giữa lôi đài.

Nhìn bề ngoài Lý Trung Hòa vừa qua tuổi ba mươi, thân hình cao lớn, nhìn vô cùng uy mãnh.

Còn khi Tô Tín bước lên lôi đài, nhìn thân hình cậu lại hơi ốm yếu, so về ngoại hình Tô Tín đã thua một bậc.

Những người bên dưới nhìn cảnh này bỗng lác đầu, đặc biệt là những người đã cược cửa dưới cho Tô Tín thắng càng hối hận, nhìn như vậy Tô Tín không có hy vọng thắng là bao.

Có người còn dùng Tô Tín làm tấm gương xấu để răn đe đệ tử của mình rằng sau này cần thông minh một chút, nhìn rõ xem người nào gây sự được, người nào không thể gây sự.

Dù sao bên dưới là một loạt những lời truyền miệng xấu xa, căn bản không có mấy ai thấy khả quan với Tô Tín, đến Hoàng Bính Thành bọn họ cũng không đủ lòng tin.

- Lý Hoại này, lần này lão đại có mấy phần thắng vậy?

Hoàng Bính Thành đẩy đẩy một bên Lý Hoại hỏi.

- Không biết, nhưng ta tin lão đại sẽ thắng.

Hoàng Bính Thành im lặng nhìn Lý Hoại, con người này sau khi được Tô Tín truyền dạy công pháp mà khuất phục thì liền hoàn toàn biến thành người ái mộ Tô Tín, tin tưởng mù quáng như vậy đây.

Lý Hoại nhìn Hoàng Bính Thành, hãn hiều được ánh mắt của Hoàng Bính Thành, nhàn nhạt nói:

- Người không phải võ sĩ, vì vậy người không hiểu suy nghĩ của lão đại, trận đấu sinh tử này, thà là có một ý tiến còn hơn là một ý dừng. Nếu có suy nghĩ phải thắng, thì người đó đã thua một nửa.
- Giờ thực lực của ta rất yếu, nhưng nếu đổi lại ta đi đánh với đại đầu mục Phi Ứng bang, ta cũng tin ta có thể thắng.

Hoàng Bính Thành lác đầu, ông ta cũng tu luyện nội công như Tô Tín nói, nhưng chỉ là để cơ thể khỏe mạnh mà thôi, đối với việc đánh đấm giữa các võ sĩ, ông ta chẳng thể hiểu nổi cũng không muốn đi tìm hiểu.

Trên lôi đài, Lý Trung Hòa nhìn Tô Tín liền nhẹ lác đầu, thật ra hãn không có ác cảm gì với Tô Tín, thậm chí còn cảm kích Tô Tín.

Trước kia khi Mạnh Xung còn sống, người thừa kế cuối cùng của Tam Anh hội chắc chắn là Mạnh Xung, lúc đó vị trí hội chủ chỉ có cậu ta là có thể.

Nhưng giờ Mạnh Xung đã chết, người thuộc thế hệ trẻ tuổi như hắn trong tam Anh hội liền có thêm cơ hội, tương lai rất có thể bọn họ sẽ ngồi được vào vị trí hội chủ, hơn nữa còn là hội chủ duy nhất.

Có điều dù như vậy nhưng Tô Tín vẫn cần phải chết, giết được Tô Tín thì hắn mới có được sự thừa nhận của Mạnh Trường Hà, đứng vững được trong Tam Anh hội.

- Tô Tín, người chết cũng đừng oán ta, có trách chỉ có thể trách người đã giết sai người!

Lý Trung Hòa nói xong, thân ảnh liền lao về hướng Tô Tín.

Mạnh Trường Hà là đồ đệ của đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự Chu Định Phương, ông ta được truyền thụ không chỉ có một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ tàn chiêu Đại Suất Bi Thủ, mà còn có công pháp và võ kỹ nhập môn của Thiếu Lâm Tự.

Những thứ này đều được Mạnh Trường Hà truyền thụ lại cho Lý Trung Hòa, hắn không dùng binh khí mà trực tiếp dùng La Hán Quyền của Thiếu Lâm Tự, mỗi chiêu thức tuy nhìn rất đơn giản nhưng lại mạnh bạo vô cùng.

La Hán Quyền tuy là võ kỹ nhập môn của Thiếu Lâm Tự, nhưng có thể khiến mọi người trong Thiếu Lâm Tự cần phải tu luyện thì nó hẳn có sức mạnh riêng.

Tô Tín cẩn thận xuất kiếm đâm ra, thế quyền của Lý Trung Hòa lại mạnh mẽ cứng rắn lạ thường, như La Hán Phục Hổ, cưỡi hổ xông lên, một quyền đơn giản mạnh bạo khiến Tô Tín không thể không thu kiếm lùi lại.

“Coong!”

Kiểm mảnh chém lên cánh tay Lý Trung Hòa, nhưng lại phát ra âm thanh kim loại giao nhau, với sức mạnh một kiếm hiện giờ của Tô Tín, thế mà chỉ có thể chém được một vết trắng trên cánh tay Lý Trung Hòa.

- Thiếu Lâm Kim Chung Tráo!

Người biết võ công bên dưới thâm kêu lên một tiếng.

Kim Chung Tráo tuy là công pháp luyện thể thấp cấp bậc nhất của Thiếu Lâm Tự, nhưng lại lưu truyền rộng rãi nhất trong giang hồ, tuy tốc độ tu luyện rất chậm chạp nhưng lại có nền tảng ổn định.

- Kiếm người nhanh nhưng không đã thương được ta, có nhanh đến mấy cũng vô dụng!

Lý Trung Hòa lao nhanh đến, các loại chiêu thức như La Hán Giáng Long, La Hán Phục Hổ, La Hán Thác Thập dồn dập được tung ra, thế quyền mạnh mẽ rắn chắc trong chớp lát đã ép Tô Tín lùi về góc lồi dài.

Chiến đấu mãi mãi là cách khám phá thực lực của bản thân tốt nhất, lúc giao đấu với Đồng Thành Vũ Tô Tín cảm thấy rất nhẹ nhàng, nhưng giờ đối mặt với Lý Trung Hòa lại cảm thấy có chút áp lực.

Bản thân cậu kém Lý Trung Hòa ở chỗ nào? Không phải ở chỗ hắn đã thông hơn cậu hơn hai mươi huyết vị mà ở sức lực.

Nội lực là nền tảng của võ sĩ, cậu tu luyện “nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo”, thuộc công pháp cấp nhập môn, đánh giá cấp chỉ được nửa sao.

Tuy không biết được công pháp mà Lý Trung Hòa này tu luyện là gì, nhưng chắc chắn là cao hơn rất nhiều công pháp nửa sao này của cậu.

Đã thông càng nhiều huyết vị, sự chênh lệch công pháp càng lớn, chính là như câu nói của Lý Trung Hòa vậy, dù kiếm cậu có nhanh đến mấy, sức lực không đủ cũng như không, giờ Tô Tín vô cùng mong muốn có được thương “Tứ Hà Thần Công” của hệ thống.

- Đi chết đi!

Sắc mặt Lý Trung Hòa lạnh lẽo, quyền tay trái như thác đổ tàn bạo chặn lên kiếm Tô Tín, quyền tay phải như mãnh hổ hạ hơn hướng thẳng về ngực Tô Tín!

Nhưng lúc này Tô Tín lại làm động tác khiến Lý Trung Hòa bất ngờ đó là cậu đột ngột thu kiếm về.

Chính nơi vô kiếm ở hông Tô Tín, bình thường lúc võ sĩ giao đấu, trừ khi thắng lợi hoặc chiến bại, nếu không sẽ không thu kiếm bất ngờ, nhưng Tô Tín lại làm như vậy.

Kiểm thu về còn đáng sợ hơn kiếm xuất ra, bởi vì không ai biết được nó sẽ được đâm ra từ đâu, và được tay nào đâm ra!

Lý Trung Hoại cảnh giác nhìn khoái kiếm của Tô Tín, bởi vì khoái kiếm của cậu từng giết Đới Xung, Trần lão đại và rất nhiều người khác, Tô Tín nổi danh ở Thường Ninh phủ cũng nhờ vào khoái kiếm của cậu.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Tô Tín có được thông tin của Lý Trung Hòa từ Thiết Vô Tình, thì Lý Trung Hòa cũng cho người thu thập thông tin của Tô Tín.

Hắn biết khoái kiếm của Tô Tín rất nhanh, hơn nữa không những tinh thông kiếm tay trái, mà càn giỏi kiếm tay phải, đây là chuyện rất hiếm thấy trên giang hồ.

Nhưng điều hắn không biết đó là, Tô Tín không những giỏi kiếm mà còn giỏi cả quyền!

Một quyền tung ra, hận ý ngút trời, đến chết không thôi! Hận Cực Quyền!

Hai quyền pháp va nhau, Lý Trung Hòa kinh ngạc bị đánh lùi về sau mấy bước, một quyền của Tô Tín vô cùng tà dị, dùng sức mạnh của hận thù để tạo nên sức mạnh của chương pháp, hận ý liên miên không dứt, thể quyền cũng mãi không ngừng nghỉ!

Nhìn cảnh trên lôi đài, những người chủ chốt của tam bang tứ hội bị quyền pháp của Tô Tín làm cho kinh ngạc, loại quyền pháp tà dị này bọn họ chưa từng thấy, nhưng với con mắt nhìn của bọn họ, uy lực loại quyền pháp này thật đáng kinh ngạc, rõ ràng là hơn hẳn La Hân Quyền của Lý Trung Hòa.

Thật ra sau khi Tô Tín có được Hận Cực Quyền đã thi triển qua nhiều lần, nhưng đáng tiếc đều bị mọi người bỏ qua.

Khi đối mặt với Lão Lang không có ai nhìn thấy, cậu cũng dùng nó với bọn người Mạnh Xung, đáng tiếc Mạnh Trường Hà không cho thuộc hạ lấy một cơ hội giải thích mà đã trực tiếp giết hết bọn họ.

Cuối cùng lúc Tô Tín giao đấu với Đồng Thành Vũ cũng có dùng đến, nhưng bọn người Sa Phi Ứng còn đang bận kinh nộ thì đâu còn tâm tư đi nghĩ đến quyền pháp chứ?

Thiết Vô Tình lộ ý cười nhàn nhạt, trong lòng thầm nghĩ:

- Tiểu tử này học được từ đâu loại quyền pháp hàm chứa nội dung võ đạo sâu sắc như vậy nhỉ? Mình chưa từng thấy qua.

Nhưng loại quyền pháp này đúng là rất thú vị, dùng hận thù làm ý nghĩa sâu kín trọng tâm cho quyền pháp, người tạo ra loại quyền pháp này rốt cuộc đã có thâm thù đại hận với ai mà lại có thể nghĩ ra loại quyền pháp này nhỉ?

Trên lôi đài, Tô Tín từ bị động chuyển sang chủ động, Hận Cực Quyền tung ra, sự chênh lệch về sức lực đã hoàn toàn có thể dùng võ kỹ để bù đắp!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Kiếm chưa xuất vỏ mới đáng sợ nhất

Hai tay Lý Trung Hòa tê mủi, dù Kim Chung Tráo của hắn mạnh đi chăng nữa thì cũng sẽ có giới hạn.

Hướng hồ Kim Chung Tráo tuy có tính khác chế với sự công kích của các loại binh khí đao kiếm, nhưng đối với loại chương pháp Hận Cực Quyền có sự thi triển thu về linh hoạt thì lại không có tác dụng là bao.

Lý Trung Hòa thu mình lùi về sau, hai tay như nắm cả nhật nguyệt, một chương xuất ra như thế chẻ núi, khí thế hào hùng!

Đại Suất Bi Thủ!

Hôm đó Mạnh Trường Hà cũng từng dùng Đại Suất Bi Thủ để ngăn bi sắt của Thiết Vô Tình.

Nhưng lúc đó đứng quá xa nên Tô Tín cũng không nhìn thấy được huyền cơ gì, giờ ở trong hoàn cảnh này cậu mới cảm nhận được, Đại Suất Bi Thủ một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự này đúng là không hề đơn giản, chẳng trách có thể được liệt vào một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự.

Sự kỳ diệu của Đại Suất Bi Thủ nằm ở chữ “Suất”, không phải là đánh đơn thuần, mà là dùng sức mạnh của “ném” để đánh vào, cỗ sức mạnh này đột nhiên bộc phát vô cùng đáng kinh ngạc.

Đây mới chỉ là tàn chiêu của Đại Suất Bi Thủ mà thôi, nếu là Đại Suất Bi Thủ hoàn chỉnh tuyệt đối sức mạnh nắm cả nhật nguyệt của Lý Trung Hòa như hiện giờ không so bì được với cỗ sức mạnh này.

Theo sự tính toán của Tô Tín, cấp của tàn chiêu Đại Suất Bi Thủ này ít nhất cũng được khoảng hai sao, Đại Suất Bi Thủ hoàn chỉnh ít nhất cũng được hai sao rưỡi đến ba sao.

Tô Tín tung quyền nghênh đón Đại Suất Bi Thủ của Lý Trung Hòa.

Cừu Cự Chương, thù sâu tựa biển!

Hai tay chạm nhau, sức mạnh to lớn khiến cả hai đều lùi về sau mấy bước.

Sức lực của Lý Trung Hòa mạnh, uy lực của Cửu Cực Chưởng cũng mạnh, hai chưởng này giao nhau tỏ rõ cả hai đều có thể tương đương.

Nhưng lúc này Thiết Vô Tình nhìn cảnh trên lôi đài đồng thời khước miệng lộ ý cười:

- Lý Trung Hòa sắp thua rồi.

Những người chủ chốt trong các bang phái lớn không hiểu vì sao, bởi nhìn vậy rõ ràng là sức mạnh tương đương nhau, vì sao Lý Trung Hòa lại thua được chứ?

Còn những người nhìn thấy được huyền cơ cũng lộ ý cười ngạc nhiên, sắc mặt Mạnh Trường Hà thì đen như đáy nồi.

Lý Trung Hòa thật sự sắp thua bởi vì lòng hấn đã hoảng sợ.

Một tiếng trống dừng khí tăng lên, hai tiếng trống dừng khí suy giảm, ba tiếng trống dừng khí không còn.

Lý Trung Hòa đã dùng hết thủ đoạn, nhưng cuối cùng lại không thể làm gì được Tô Tín, lòng hấn đã hoảng sợ.

Tô Tín lùi một bước để đánh trả đối phương, tay trái dùng Hận Cực Quyền, tay phải dùng Cửu Cực Chưởng, quyền thế lăm liệt liên đòn ép Lý Trung Hòa vào góc, còn Lý Trung Hòa nhìn trước nhìn sau, Đại Suất Bì Thủ đã xuất ra mấy lần nhưng lại như đầu voi đuôi chuột, chẳng thể phá nổi tiết tấu của Tô Tín.

Người bên dưới lôi đài nhìn bộ dạng của Lý Trung Hòa liền vang lên một loạt tiếng thở than.

Lúc này đánh khí thế vậy sao giờ yếu đuối rồi? Cậu thua thì chẳng có gì, nhưng cậu hại bọn ta thua tiền mới đáng chết.

Bọn họ không phải là Lý Trung Hòa, không biết sự khó khăn hiện giờ của hấn.

Không phải hấn không muốn dùng toàn lực để ra tay, mà là hấn đang phòng bị khoái kiếm của Tô Tín.

Kiểm cát trong vỏ bao mỗi mỗi có sự uy hiếp lớn hơn kiếm đã xuất ra khỏi vỏ.

Lúc vừa bắt đầu, hấn dám dùng Kim Chung Tráo của mình để tiếp khoái kiếm của Tô Tín, đó là vì hấn biết sức mạnh của Tô Tín, dù khoái kiếm có nhanh đi nữa cũng không phá được phòng ngự của hấn.

Nhưng đã giao đấu đến mấy hiệp nên Tô Tín gần như đã đoán được Tráo Môn của hấn ở đâu.

Tất cả võ công mạnh bạo trên thế gian này đều có điểm yếu, đặc biệt là loại công pháp luyện thể cấp thấp như Kim Chung Tráo vậy.

Tu luyện Kim Chung Tráo đến cảnh giới cao nhất may ra sẽ ít đi yếu điểm phần nào, nhưng với tu vi của Lý Trung Hòa hiện giờ, toàn thân hấn chỉ có mười mấy Tráo Môn, chỉ cần Tô Tín đánh trúng một Tráo Môn thôi cũng đã phá đi Kim Chung Tráo của hấn, từ đó hấn cách thất bại không xa bao nhiêu nữa.

Tay phải hay tay trái? Rốt cục Tô Tín sẽ xuất kiếm ra từ đâu? Lý Trung Hòa đang suy nghĩ về việc phòng ngự khoái kiếm của Tô Tín, tinh thần không tránh khỏi hoang mang.

Cơ hội chỉ trong chớp mắt, tay trái Tô Tín đặt lên trên vỏ kiếm, mắt Lý Trung Hòa bỗng sáng lên, chưởng lực Đại Suất Bì Thủ được tung ra đánh vào tay trái Tô Tín.

“Phập”

Một tiếng nhẹ vang lên, kiếm nhọn đâm vào cơ thể, Lý Trung Hòa kinh hãi nhìn thanh kiếm mảnh vẫn chưa đâm vào bụng dưới của mình, tay cầm kiếm đó là tay phải, vậy tay trái hấn cầm gì?

Tô Tín ném đi phần còn lại của vỏ kiếm đã bị chưởng lực đánh bay đi một nửa.

Nội lực bộc phát, kiếm mảnh xoáy vào trong bụng Lý Trung Hòa, khiến ánh mắt hấn hiện vẻ không cam tâm dần dần rã rời.

Rút kiếm ra xong Tô Tín chấp tay với Thiết Vô Tình rồi đi xuống khỏi lôi đài.

Thiết Vô Tình quay về phía Mạnh Trường Hà, cười ha ha nói:

- Mạnh hội chủ, lôi đài sinh tử đã kết thúc, ân oán tiêu tan, ông còn gì để nói không?

“Bịch!”

Mạnh Trường Hà liền đạp ghế đằng sau mình, quay người rời đi.

Ninh Lạc Quân chấp tay chào Thiết Vô Tình nói:

- Mong Thiết bồ đầu đừng quở trách, tâm tình đại ca ta không được tốt vì vậy mới có chút mất kiểm soát.

- Ha ha, có thể hiểu được.

Kết thúc trận đấu lôi đài sinh tử, vẻ mặt của mọi người ở đây đều có sự khác nhau.

Nói thật ra rằng chuyện Tô Tín thắng lợi vượt ngoài sự dự đoán của họ.

Dù là những người cược Tô Tín thắng cũng không ngờ rằng, Tô Tín lại thật sự thắng được Lý Trung Hòa.

Thân là đệ tử mạnh nhất của Mạnh Trường Hà, Lý Trung Hòa có thể xếp trong hạng mười người đứng đầu trong Tam Anh hội, cũng là nhân vật có tiếng tăm trong Thường Ninh phủ, nhưng lại bị Tô Tín giết trước trăm mắt đang dõi theo.

Muốn vùng dậy, thủ đoạn nhanh nhất đó là giẫm lên thi thể người đi trước, Tô Tín giải thích hoàn hảo về điểm này.

Từ nay về sau mọi người ở Thường Ninh phủ đều nhớ đến sự tàn độc của khoái kiếm và chưởng pháp vô song của Tô Tín.

Còn Lý Trung Hòa thì thứ lỗi, một người đã chết không đáng để bọn họ nhớ đến.

Lúc Tô Tín trở về với đám thuộc hạ, Hoàng Bính Thành dẫn theo mọi người liền hoan hô lên, có điều lại bị Tô Tín bảo dừng lại.

Tuy bản thân thắng trong trận đấu sinh tử này, nhưng làm náo nhiệt quá cũng không hay, muốn ăn mừng thì trở về Vĩnh Lạc phường sẽ có cơ hội ăn mừng.

Sau khi dẫn người trở về đường viện, Tô Tín liền tuyên bố, những người ở đây sau này sẽ được gấp đôi tiền lương tháng, từ tháng này trở đi mỗi tháng đều có thêm một trăm lượng tiền thưởng để chia.

Lời tuyên bố này liền khiến tất cả bang chúng hoan hô lên, bọn họ thầm nói với bản thân rằng mình đã không lựa chọn sai lầm.

Địa bàn trong tay Tô Tín chắc chắn sẽ không chỉ có từng này mãi, đợi đến khi địa bàn rộng lớn hơn, tất cả bọn họ sẽ được đề bạt, chí ít cũng có thể lên làm một tiểu đầu mục.

Còn như những người đã bỏ đi, sau này cũng không có cơ hội lại gia nhập làm thuộc hạ của Tô Tín nữa, kẻ bỏ đi lúc nguy nan thì dùng làm gì?

Sau khi thưởng xong cho thuộc hạ, Tô Tín gọi Hoàng Bính Thành và Lý Hoại ra, bảo bọn họ đi cùng cậu đến tổng đường một chuyến.

Hoàng Bính Thành thắc mắc hỏi:

- Đến tổng đường làm gì? Giờ bang chủ không muốn gặp chúng ta đâu.

- Ông ta không muốn gặp ta nhưng ta lại muốn gặp ông ta, bang chủ đại nhân còn thiếu ta một số thứ.

Tô Tín không giải thích tiếp với Hoàng Bính Thành mà dẫn cả hai đi thẳng đến tổng đường.

Vừa nhìn thấy Tô Tín đến, hai bang chúng chiến đường gác cổng liền chấp tay cung kính:

- Bái kiến Tô lão đại.

Đệ tử chiến đường vẫn luôn sùng bái người mạnh, Tô Tín giết con trai Mạnh Trường Hà, có thể nói là đã đạp mặt ông ta xuống và còn giẫm thêm mấy cái nữa.

Hơn nữa cậu không những không chết mà còn giết luôn Lý Trung Hòa uy danh hiển hách trên lôi đài sinh tử, chiến tích này có mấy ai ở Thường Ninh phủ có được chứ?

- Đưa ta đi gặp bang chủ.

Tên bang chúng đó do dự một chút nhưng rồi vẫn dẫn Tô Tín vào tổng đường.

Nếu đổi thành người khác, dù có là đại đầu mục đến tổng đường gặp bang chủ thì cũng phải vào bẩm báo trước.

Nhưng hiện giờ là Tô Tín, người được mọi bang chúng trong Phi Ứng bang coi là anh hùng, ai dám ngăn cản?

Trong tổng đường, Sa Phi Ứng cùng Đồng Thành Vũ ba vị đường chủ bọn họ đều im lặng không nói lời nào, chuyện hôm nay đã đá kích rất lớn đến bọn họ.

Tô Tín chết đi thì coi như xong, bọn họ có thể dùng danh chính ngôn thuận tiếp quản thế lực và địa bàn của Tô Tín, hơn nữa Thiết Vô Tình cũng đã nói, sau trận đấu lôi đài sinh tử này sẽ kết thúc mọi ân oán, Tam Anh hội cũng sẽ không đến gây rắc rối cho bọn họ nữa.

Nhưng mấu chốt là Tô Tín chưa chết, hơn nữa còn đường đường chính chính đánh bại Lý Trung Hòa, chuyện này khiến Tô Tín trong chốc lát vang danh khắp Phi Ưng bang.

Sa Phi Ưng thậm chí có thể cảm nhận được loại ánh mắt sùng bái khi nhìn Tô Tín đó của bang chúng thuộc hạ mình.

Thật ra nghĩ lại cũng là chuyện bình thường, sự lớn mạnh của bang phái quyết định sức mạnh bang chúng khi đối chọi với bên ngoài.

Các bang chúng của Tam Anh hội trước kia cũng vậy, dù chỉ là một bang chúng nhỏ nhoi bình thường, cũng sẽ không coi tiểu đầu mục của những bang phái như Phi Ưng bang hay Thanh Trúc bang ra gì.

Người bên trên lâu năm của Phi Ưng bang đa phần đều đã về già, phong cách làm việc luôn coi trọng sự yên ổn, điều này khiến cho bang chúng Phi Ưng bang cũng e dè cẩn thận.

Giờ xuất hiện Tô Tín, một nhân vật có thể nói là danh chấn Thường Ninh phủ, dường như bọn họ đi ra ngoài cũng cảm thấy được thom lây.

Tô Tín uy danh hiển hách như vậy, thậm chí đã dồn ép Sa Phi Ưng người sáng lập ra Phi Ưng bang, điều này khiến ông ta làm sao yên tâm?

Còn Đồng Thành Vũ cũng vậy, dù sao lúc đó bọn họ đều chọn mạng Tô Tín giao cho Tam Anh hội, đồng thời ông ta còn đích thân ra tay với Tô Tín, ân oán này đã được kết lớn rồi.

Đúng lúc này, cửa đường viện được đẩy ra, Tô Tín dẫn Hoàng Bính Thành và Lý Hoại đi vào.

- Sao ngươi lại đến đây?

Đồng Thành Vũ trừng mắt nhìn bang chúng dẫn đường, ngày càng không có quy tắc, đến thông báo cũng không có mà đã trực tiếp dẫn người vào.

Tô Tín không nề mặt gì mà ngồi luôn vào ghế, thân nhiên nói:

- Sao ta không được đến? Dù gì ta cũng là đại đầu mục của Phi Ưng bang, sao không được đến tổng đường?

Thực lực quyết định thái độ.

Lúc còn ở bậc hậu thiên sơ kỳ, Tô Tín luôn cung kính cẩn trọng khi đối diện với Sa Phi Ưng, e dè suy đoán ý tứ vị bang chủ này.

Giờ cậu đã đạt hậu thiên trung kỳ, mang theo chiến tích giết Lý Trung Hòa uy danh hiển hách đến, dù Sa Phi Ưng có đạt hậu thiên đại viên mãn thì cậu cũng không sợ hãi.

Nếu trước đây Tô Tín có thái độ này, e là Đồng Thành Vũ sớm đã nổi giận, trực tiếp nằng cậu không biết phép tắc.

Còn giờ Đồng Thành Vũ chỉ hừ lạnh một tiếng và không nói gì nữa.

- Tô Tín, ngươi ngay thẳng không nói lời mờ ám, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Sa Phi Ưng trầm ngâm một hồi mới mở miệng nói.

Tô Tín ngồi thẳng người:

- Rất đơn giản, ta muốn có vị trí tương xứng với thân phận hiện tại của mình, ta muốn trở thành vị đường chủ thứ tư của Phi Ưng bang.

- Không thể được!

Sa Phi Ưng cùng ba người kia đồng thanh nói, to giọng cự tuyệt.

Vị trí đường chủ chủ chốt trong Phi Ưng bang hiện có ba người đã quá đủ rồi.

Với ba người này Sa Phi Ưng còn muốn nghĩ cách giảm bớt sức mạnh của bọn họ, giờ còn thêm Tô Tín uy danh hiển hách này thì làm sao mà ông ta có thể đồng ý chứ?

Còn lý do bọn người Đồng Thành Vũ từ chối rất đơn giản, quyền lực của Phi Ưng bang đều đã được bọn họ phân chia xong, nếu Tô Tín trở thành đường chủ, hắn sẽ phụ trách phần nào?

Dù Tô Tín quản lý mảng nào thì cũng đều phân chia ra từ quyền lợi đã nằm trong tay bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Chức vị đường chủ về tay

Tô Tín mang theo uy thế đến đòi vị trí đường chủ, dù là Sa Phi Ứng hay ba vị đường chủ kia cũng đều tuyệt đối không cho phép.

Nhưng về mặt Tô Tín chẳng hề thay đổi, dường như đã lường trước được cục diện.

- Bang chủ, ông đừng vội vàng từ chối, ta trở thành đường chủ cũng không phải là chẳng có chút lợi ích gì, với danh tiếng hiện tại của ta, ở lại làm đường chủ ở Phi Ứng bang chắc chắn sẽ giúp khí thế các huynh đệ trong bang tăng cao, nhưng nếu ta bỏ đi thì kết quả không cần nói cũng biết rồi.

Trong mắt Sa Phi Ứng bỗng lóe lên tia sự nghiêm khắc:

- Tô Tín, ngươi có ý gì? Ngươi muốn phản bội bang sao?

- Đừng nói khó nghe như vậy, không phải ta phản bội Phi Ứng bang, mà là Phi Ứng bang phản bội ta!

Ánh mắt Tô Tín dần trở nên lạnh lẽo:

- Bang chủ, Tô Tín ta từ khi gia nhập đến nay lập nhiều công trạng cho bang, cuối cùng khi xảy ra chuyện, các người lại định bắt ta giao ra để chuộc tội, thật khiến lòng người thất vọng!

Bọn người Sa Phi Ứng đều im lặng không nói, chuyện này thật sự khiến bọn họ đuối lý, nói thế nào cũng là hành động khiến người ta khinh thường.

- May mà Tô Tín ta mạng lớn không chết, chuyện này ta cũng không muốn nhắc nhiều nữa. Phi Ứng bang chúng ta xưa nay đều dùng thực lực và chiến công để nói chuyện, với thực lực và chiến công hiện giờ của Tô Tín ta, chẳng lẽ còn không xứng với chức vị đường chủ sao?

Tô Tín chỉ vào Đồng Thành Vũ cười lạnh nói:

- Kẻ bại tướng dưới tay ta này có thể làm đường chủ, vì sao ta lại không thể?

- Ngươi nói gì?

Đồng Thành Vũ phẫn nộ đứng dậy, giận dữ nhìn Tô Tín.

- Nói ông là bại tướng dưới tay ta ông không phục sao? Hay là chúng ta đấu lại một trận?

Tô Tín lạnh lùng nhìn Đồng Thành Vũ, vị đường chủ hình đường này giờ cũng chỉ có thể ngoài cứng trong mềm mà thôi, ông ta cũng chẳng có gan dám ra tay với Tô Tín.

Quả thực Đồng Thành Vũ không dám ra tay với Tô Tín.

Ông ta là người coi trọng quy tắc, nhưng Tô Tín lại là người không nói quy tắc, cậu không để mắt đến tôn ti trật tự gì, Mạnh Xung Tô Tín cũng dám giết, nếu ông ta chọc giận cậu thì cậu có dám giết ông luôn không?

Chuyện này Đồng Thành Vũ không dám cựa.

Sa Phi Ứng trầm ngâm hồi lâu rồi mới nói:

- Thực lực và chiến tích của ngươi đúng là có thể làm đường chủ, nhưng sự từng trải của ngươi còn quá ít, tam bang tứ hội của cả Thường Ninh phủ chẳng tìm ra được một đường chủ chưa đến hai mươi tuổi nào cả.

- Từng trải? Thứ đó chỉ là rác rưởi mà thôi!

Tô Tín không khách sáo nói:

- Nếu giờ ta gia nhập Thanh Trúc bang, chắc chắn bọn họ sẽ buông bỏ ân oán trước kia để thu nhận ta, và lại cái chức phó bang chủ cũng không chạy đi đâu được.

- Nhưng Tô Tín ta không phải kẻ quên nguồn cội, ta ở Phi Ứng bang thời gian lâu như vậy, chi cần bang cho ta thứ ta nên có, sao ta phải quay đi tìm đến bang phái khác?

Sa Phi Ứng nhìn chằm chằm vào Tô Tín, ông ta biết khi Tô Tín nói tìm đến bang phái khác thì không chỉ mình Tô Tín đi mà cậu sẽ mang toàn bộ thuộc hạ

và địa bàn của mình qua đó cùng!

Với thực lực của Tô Tín và những thuộc hạ có tu luyện nội công, cộng thêm Vĩnh Lạc phường và Khoái Hoạt Lâm, thế lực của chính Tô Tín thậm chí đã đạt đến một phần ba của cả Phi Ứng bang.

Giờ nếu Tô Tín mang những thứ này gia nhập vào Thanh Trúc bang, thế thắng bại vốn có của hai bên sẽ hoàn toàn đảo ngược, Phi Ứng bang bọn họ sẽ bị Thanh Trúc bang đè ép, trở thành bang phái nằm dưới cùng ở Thường Ninh phủ!

Tô Tín nói tiếp:

- Ba vị đường chủ, các người cũng không cần lo lắng như vậy, dù ta có trở thành đường chủ thì cũng sẽ không động vào bất cứ phần quyền lợi nào của các vị cả.

Ba người Đồng Thành Vũ bọn họ nhìn nhau đều tỏ vẻ thắc mắc.

Không cần quyền lợi vậy thì muốn cái chức vị đường chủ làm gì? Chỉ vì cái hư danh đó sao?

- Việc của chiến đường, hình đường, thiện sự đường ta đều không đụng chạm, ta sẽ từ lập riêng một đường lấy tên là truyền công đường, chuyên phụ trách truyền thụ nội công và một số võ kỹ cho bang chúng.

Sa Phi Ứng bọn họ đều sững sốt, Tô Tín có lòng tốt như vậy sao, truyền thụ nội công và võ kỹ cho những bang chúng không phải là thuộc hạ của mình?

Đồng Thành Vũ hỏi:

- Chương pháp và khoái kiếm đó của người cũng sẽ được truyền cho những đệ tử trong bang sao?

Tô Tín mang ánh mắt ngó ngàng nhìn ông ta.

Đồng Thành Vũ cũng biết câu hỏi mình đã hỏi quá ngu ngốc nên liền im lặng.

- Truyền thụ nội công và võ kỹ gì, những điều này trong lòng ta tự biết tính toán, không cần ông hao tâm tốn trí, chỉ cần là đệ tử trong bang đều có thể đến truyền công đường này của ta để học.

Tô Tín nhàn nhạt nói.

Sa Phi Ứng nhìn Tô Tín, ông ta có chút nhìn chẳng thấu được người trẻ tuổi này.

Tô Tín lập ra truyền công đường này không có tiếng tăm thậm chí còn như vị trí đường chủ hữu danh vô thực.

Chiến đường mà Lâm Phục Hồ quản lý là nơi có thực lực mạnh nhất trong bang, hình đường của Đồng Thành Vũ là nơi có quyền lợi lớn nhất trong bang, thiện sự đường của Trang Lê thì không cần nói cũng biết là nơi tiền của nhiều nhất.

Còn truyền công đường mà Tô Tín lập ra đừng nói chẳng có chút lợi lộc nào mà thậm chí còn để người khác có thời gian học được công pháp của mình, một người thông minh sáng suốt như Tô Tín cũng chịu làm chuyện làm ăn lỗ vốn này sao?

Nhìn thấy Sa Phi Ứng im lặng không nói, Tô Tín cười hỏi:

- Sao hử bang chủ, vị trí ta muốn có quá đáng lắm không? Ta lập ra truyền công đường sẽ không phân chia chút quyền lợi nào trong bang, ngược lại còn tăng thực lực cho Phi Ứng bang chúng ta.

Ba người Đồng Thành Vũ lần này cũng không phản đối nữa.

Nếu việc lập ra truyền công đường không có xung đột quyền lợi với bọn họ thì họ cũng không có lý do gì phản đối cả.

Suy nghĩ hồi lâu, Sa Phi Ứng cũng không nghĩ ra Tô Tín làm vậy rốt cuộc là vì gì nên ông trầm giọng nói:

- Tô Tín, còn có điều kiện gì thì nói hết ra luôn đi, ta không tin người lập ra truyền công đường chỉ vì nghĩ cho bang phái.

- Bang chủ nghĩ như vậy là oan cho ta rồi, Tô Tín ta dù gì cũng là người của Phi Ứng bang, suy nghĩ cho bang phái chẳng lẽ không phải là chuyện bình thường sao?

Tô Tín kêu oan, Đồng Thành Vũ bọn họ đều thăm bấu môi.

Suy nghĩ cho bang phái chỉ là lời nói sáo rỗng của những bang chúng đó nói mà thôi, nhưng khi làm thật thì ai cũng nghĩ cho lợi ích của bản thân mình trước, sau đó mới vì lợi ích của bang phái.

Dù là Sa Phi Ứng, người sáng lập ra Phi Ứng bang cũng đều như vậy.

Nếu ông ta nghĩ cho bang phái thì lúc đầu đã không nhẫn tâm ra tay giết hại hơn mười đại đầu mục tài năng xuất chúng, đồng thời hạn chế quyền lợi của bọn người Đồng Thành Vũ.

Có là Phi Ứng bang thì cũng phải có Sa Phi Ứng ông ta trước rồi mới có Phi Ứng bang.

Nhìn thấy ánh mắt khó tin của bọn người Sa Phi Ứng, Tô Tín nhún vai:

- Được rồi, ta còn có một điều kiện, đó là phong cho Lý Hoại và Hoàng Bính Thành trở thành đại đầu mục, ta thành đường chủ, sau này Khoái Hoạt Lâm và Vĩnh Lạc phùng vẫn do bọn họ quản lý, cũng coi như là danh chính ngôn thuận.

Hoàng Bính Thành và Lý Hoại đều sùng sốt, không ngờ Tô Tín dẫn theo bọn họ đến đây là vì đòi vị trí đại đầu mục cho bọn họ.

Lý Hoại còn tạm, Hoàng Bính Thành thì lại kích động vô cùng.

Đời hán trước khi gặp Tô Tín, có năm mơ cũng không thấy được bản thân được mở mày mở mặt, trở thành một đại đầu mục oai phong tám phương.

Sau đó quyền lợi thực tế của hán tuy lớn hơn cả đại đầu mục nhưng vẫn là không có danh phận, vì vậy hán cũng cảm thấy hơi tiếc nuối.

Giờ thì tốt rồi, một câu của Tô Tín đòi vị trí đại đầu mục cho hán.

Nghe xong điều kiện của Tô Tín, Sa Phi Ứng suy nghĩ liền đồng ý, yêu cầu này cũng không có gì là quá đáng cả.

Mười ba đại đầu mục của Phi Ứng bang đều có tư cách nghị sự, dù sao họ cũng đều là những người xưa kia đã cùng Sa Phi Ứng đánh chiếm thiên hạ này, phần lớn đều là những người có tiếng nói trong bang.

Trong số mười ba vị đại đầu mục này, chỉ có non một nửa số người có mối quan hệ tốt với ba vị đường chủ, phần lớn còn lại đều là người của Sa Phi Ứng.

Tô Tín trở thành đường chủ đồng thời có sự ủng hộ của hai vị đại đầu mục cũng chẳng phải chuyện gì to tát, vì vậy ông ta đã vui vẻ đồng ý.

Hơn nữa Tô Tín đưa ra điều kiện vẫn tốt hơn là không đưa ra điều kiện gì, nếu không ông ta cứ nghi ngờ Tô Tín phải chăng đang ngầm có âm mưu gì.

- Ngày mai ta sẽ tuyên bố tin tức người là đường chủ, còn hai người bọn họ trở thành đại đầu mục.

Sa Phi Ứng nhìn Tô Tín trầm giọng nói:

- Tô Tín, người còn trẻ, sau này người chắc chắn là một trong những người chủ chốt trong Phi Ứng bang, giờ tăng thực lực cho bang phái, sau này người được lợi ích sẽ là những người trẻ như các người, những chuyện không vui trước kia hãy quên hết đi.

Tô Tín mỉm cười nói:

- Đa tạ bang chủ, Tô Tín cũng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, chuyện xảy ra trước kia ta đã quên hết rồi.

Những lời nói của hai người bằng mặt không bằng lòng kết thúc, Tô Tín liền dẫn Hoàng Bính Thành và Lý Hoại ra về, dù sao mục đích của cậu cũng đã đạt được, còn những lời Sa Phi Ứng nói thì có quỷ mới tin.

Sau này cậu sẽ là một trong những người chủ chốt. Vì sao lại thêm chữ một trong những chứ? E là trong mắt Sa Phi Ứng, cả Phi Ứng bang đều sẽ để lại cho con trai ông ta, vì vậy những người khác đều chỉ là một trong những.

Sau khi đi ra khỏi tổng đường, Hoàng Bính Thành nhìn xung quanh không có người liền hỏi:

- Lão đại, sao người bày ra một cái truyền công đường vậy? Đó chẳng phải là tốn sức mà chẳng được lợi gì sao.

Thuộc hạ của những đại đầu mục khác hoặc của ba vị đường chủ chạy đến truyền công đường học nội công võ kỹ, chúng ta có dạy người ta xong thì cũng không đổi lại được lòng trung của bọn họ.

Tô Tín lắc đầu, cậu đòi vị trí đường chủ truyền công đường này một là vì hoàn thành nhiệm vụ, mặt khác là vì suy tính cho sau này.

- Nhìn xa trông rộng một chút, những thuộc hạ của các đại đầu mục khác hoặc đường chủ đến học, ta cũng không tham vọng chỉ dựa vào ân tình của việc truyền công pháp và võ kỹ để đổi lại được sự trung thành của bọn họ với mình, truyền công đường này chỉ là tạo nên thiện duyên mà thôi.

- Thiện duyên?

- Đúng vậy, chính là thiện duyên, khiến trong lòng những bang chúng này nhớ đến cái tốt của chúng ta, vậy là đủ rồi.

Tô Tín nhàn nhạt nói.

Hoàng Bính Thành dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tô Tín, truyền công đường này nhìn có vẻ như mất công không ích lợi này thực ra chỉ có một tác dụng.

đó chính là lời kéo lòng người cho Tô Tín!

Trong thời gian ngắn vẫn chưa thấy kết quả, nhưng lâu dần trong lòng những bang chúng này chắc chắn sẽ nảy sinh sự thay đổi.

Tô Tín giờ đã trở thành đường chủ, coi như đã đạt được chức vị cao nhất ngoại trừ bang chủ trong Phi Ứng bang, vậy tiếp sau sẽ là gì?

Nếu đổi lại trước kia, chắc chắn Hoàng Bính Thành sẽ mang về kinh ngạc, nhưng giờ hẳn lại vô cùng bình thản.

Vừa rồi nhìn thấy Tô Tín vừa đám vừa xoa, đoạt được chức đường chủ và hai chức vị đại đầu mục từ trong tay bang chủ, sự sợ hãi trước kia của Hoàng Bính Thành với những người bên trên Phi Ứng bang và bang chủ sớm đã tiêu tan.

Sau khi trở về đường viện, Tô Tín báo Hoàng Bính Thành bọn họ quay về chuẩn bị, vì ngày mai Sa Phi Ứng sẽ tuyên bố tin tức lập ra truyền công đường.

Tô Tín thì vào trong hệ thống, lúc Sa Phi Ứng đồng ý cho cậu trở thành đường chủ thì hệ thống đã gửi thông báo Tô Tín đã hoàn thành nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tử Hà Thần Công

- Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: Tư thế kiêu hùng (2), thưởng nhiệm vụ là Tử Hà Thần Công (đánh giá chung được hai sao rưỡi), 800 điểm phân diện, hai lượt rút thưởng trung cấp.

Đôi mắt Tô Tín sáng lên khi nhìn bí kíp trong tay, có “Tử Hà Thần Công” này, sự khiếm khuyết duy nhất trong sức mạnh của cậu cũng đã được lấp đầy.

Lật giờ Tử Hà Thần Công ra, vì hệ thống đã tặng 5% độ thuần thực nên Tô Tín liền cảm nhận được chân khí của bản thân tu luyện được đã bắt đầu nhanh chóng chuyển hóa thành chân khí cho “Tử Hà Thần Công”, từ khí của Tô Tín nhanh chóng tăng mạnh, chân khí lưu chuyển trong cơ thể nhanh gấp hơn mười lần.

Độ thuần thực nội công dễ tích lũy hơn độ thuần thực võ kỹ, mỗi ngày ngồi thiền thì độ thuần thực sẽ tăng lên, như “Nội công sơ cấp Toàn Chân giáo” của Tô Tín đã đạt độ thuần thực 100%.

Nhưng chân khí tu luyện được từ “Nội công sơ cấp Toàn Chân giáo” có độ thuần thực 100% này lại kém hơn rất nhiều so với chân khí tu luyện được từ “Tử Hà Thần Công” có độ thuần thực 5%.

Nếu giờ Tô Tín vận công toàn bộ “Tử Hà Thần Công” để ra đòn thì dù không đánh bại được tráo môn của Lý Trung Hòa thì cũng có thể phá được phòng ngự Kim Chung Trảo của hắn.

Nội công hai sao rưỡi so với nội công nửa sao rõ ràng là khác nhau một trời một vực.

Còn sau khi đọc xong toàn bộ “Tử Hà Thần Công”, cậu còn phát hiện ra một thuộc tính tiềm ẩn của nó đó là có thể hóa giải chân khí khác loại.

Cấp của “Tử Hà Thần Công” thật sự không cao mấy, điểm đánh giá chung hai sao rưỡi của nó chỉ được xếp vào hàng trung cấp trong vô số các loại công pháp của hệ thống.

Trong nguyên tác, sự tồn tại của “Tử Hà Thần Công” cũng chẳng có ảnh hưởng nhiều, nó chênh lệch quá lớn so với các loại công pháp mạnh mẽ như Quỷ Hoa Bảo Điện, Tịch Tà Kiếm Phổ, Độc Cô Cửu Kiếm..

Nhưng Tử Hà Thần Công có một điểm mà các loại công pháp khác không làm được đó là nó có khả năng hóa giải các chân khí khác loại.

Lệnh Hồ Xung trong Tiểu Ngao Giang Hồ đã từng bị các loại chân khí khác nhau trong người gây phiền muộn, Nhạc Bất Quần đã bảo Lệnh Hồ Xung rằng chỉ cần học một ít “Tử Hà Thần Công” thì cậu ấy sẽ có thể tự hóa giải các loại chân khí khác nhau trong cơ thể mình.

Mà lúc xưa ở cuộc so tài kiếm pháp trên Tung Sơn, khi Nhạc Bất Quần đối mặt với Hàn Băng Chương của Tả Lãnh Thiên thì mặt ông vẫn không đổi sắc, có thể thấy “Tử Hà Thần Công” đối với việc hóa giải các loại chân khí khác nhau là vô cùng lợi hại.

Tô Tín có hệ thống đại phân diện trong tay, chắc chắn sẽ không chỉ học một món nội công.

Nếu dựa theo sự phát triển bình thường, Tô Tín chỉ có thể chọn một hoặc vài nội công có thuộc tính tương đồng để tiến hành tu luyện, nếu xuất hiện nội công có thuộc tính tương phản, Tô Tín chỉ có thể chọn một loại nội công mạnh hơn và bỏ đi thứ nội công yếu hơn mà thôi.

Mà giờ có “Tử Hà Thần Công” thì đã khác, nó có khả năng hóa giải các loại chân khí lớn mạnh khác nhau, có thể đóng vai trò như một chất dung hợp,

tránh sự xung đột giữa các loại chân khí khác nhau.

Chỉ dựa vào điểm này, “Tứ Hà Thần Công” đã hữu dụng với Tô Tín hơn rất nhiều so với các loại công pháp bốn sao khác.

- Hệ thống, giờ trong tay tôi hiện có bao nhiêu lần rút thưởng và điểm phản diện?

- Ký chủ hiện có 3 lần rút thưởng trung cấp, 24 lần rút thưởng sơ cấp, 1000 điểm phản diện.

Tô Tín vốn chuẩn bị rút thưởng nhưng nhìn số lần rút thưởng sơ cấp vẫn chưa đủ chẵn nên liền tạm không rút.

Giờ Tô Tín không có áp lực bên ngoài, chỉ cần tăng dần thực lực theo tuần tự là đủ, vì vậy cũng không cần vội rút thưởng, đợi sáu ngày sau đủ 30 lần rút thưởng sơ cấp thì cậu sẽ đổi toàn bộ thành lượt rút thưởng trung cấp rồi rút luôn một thể.

Dù sao cũng đều dựa vào vận may, cộng 6 lần rút thưởng lại thể nào cũng xuất hiện được một số thứ tốt.

Sau khi rời hệ thống, Tô Tín về tiểu viện của mình ở Khoái Hoạt Lâm trước.

Vì cậu bế quan rồi lại quyết đấu sinh tử với Lý Trung Hòa nên đã hơn mười ngày chưa gặp Hình Nhi.

Vừa đẩy cửa vào, Hình Nhi liền lao vào lòng cậu, đôi mắt đỏ ửng lên, nước mắt lưng tròng như sắp chảy xuống:

- Ca ca đi đâu lâu như vậy? Sau này huynh đừng bỏ lại Hình Nhi có được không?

Tuy tuổi Hình Nhi còn nhỏ nhưng do mất mẹ từ thuở bé nên tính nết trưởng thành hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng trang lứa, nhìn vẻ mặt của những bang chúng phụ trách chăm lo cuộc sống cho cô, cô liền cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra với ca ca mình.

Nhưng cô biết lúc này ca ca chắc chắn không muốn mình đến quấy rầy nên nhẫn nhịn đến bây giờ.

Xoa đầu Hình Nhi, Tô Tín an ủi nói:

- Được rồi Hình Nhi, ca ca đồng ý sau này nhất định sẽ không bỏ lại muội một mình.

Ôm Hình Nhi dỗ dành một lúc cô bé mới hết khóc rồi mỉm cười, Tô Tín còn đích thân xuống bếp nấu một bàn thức ăn ngon, nhìn Hình Nhi ngồi đó ăn như hổ đói.

Thật ra trong khoảng thời gian này Hoàng Bính Thành đã sai những bang chúng chăm sóc cho Hình Nhi mỗi ngày đều đến từ lâu Khoái Hoạt Lâm đặt những món ăn ngon.

Nhưng những ngày qua Hình Nhi lo cho Tô Tín nên nhìn các món ngon mê người cũng chẳng có khẩu vị, ăn cũng chẳng được là bao, giờ nhìn thấy Tô Tín trở về, cô bé mới yên lòng ăn một bữa thật no.

Nhìn trạch viện vắng tanh, Tô Tín bỗng cảm thấy mình đã có chút không để ý đến cảm giác của Hình Nhi.

Cậu cứ luôn muốn để cho cô bé được an toàn, nhưng lại quên mất Hình Nhi chỉ mới là một đứa trẻ bảy tuổi mà thôi.

Mỗi ngày cậu đều tu luyện và xử lý việc trong bang, thời gian được lấp đầy, nhưng mỗi ngày Hình Nhi chỉ có thể luyện kiếm buồn chán, xung quanh cũng chỉ có các bang chúng Phi Ưng bang, chẳng có người nào cùng tuổi, sao cô bé tránh khỏi việc cảm thấy cô đơn chứ?

Đợi đến lúc Hình Nhi ăn xong, Tô Tín vừa dọn bàn vừa nói:

- Hình Nhi, ngày mai huynh cho người đưa em đến trường tư đọc sách.

- Vì sao vậy? Muội ở nhà học với thầy là được rồi, vì sao phải đến trường để học?

Hình Nhi nhăn mặt tỏ vẻ từ chối, tuy cô bé thông minh nhưng lại không thích đọc sách viết chữ.

Đẩy mũi Hình Nhi rồi Tô Tín nói:

- Muội cứ ở nhà mãi như vậy sẽ trở thành bé ngọc đầy, ở trường sẽ có các bạn cùng tuổi, đảm bảo thú vị hơn nhiều so với ở nhà.

Nghe đến bạn, Hình Nhi mới mở to mắt lên.

Trước kia lúc còn ở Trường Lạc phường, nơi nghèo nàn ấy không có trường học, cô bé chỉ thấy những học sinh tan học về đi ngang qua Trường Lạc phường, họ đi thành từng tốp cười nói, mặc áo quần đẹp mang cặp sách khiến cô ngưỡng mộ vô cùng.

Nhưng sau đó ánh mắt Hình Nhi lại tối sầm, lấp bắp nói:

- Nhưng nếu đi học ở trường sẽ rất lâu không gặp được ca ca rồi.

- Yên tâm, mỗi ngày huynh đều đến đón muội về nhà, sẽ không để muội ở lại trong trường, huống hồ học năm ngày sẽ được nghỉ ngơi, trường học cũng không dạy.

Nghe Tô Tín nói xong, Hình Nhi mới tròn to mắt vui vẻ.

Sau khi bảo Hình Nhi đi chơi, Tô Tín liền trở về phòng mình lĩnh hội “Tứ Hà Thần Công”.

Độ thuần thực nội công tuy không quan trọng như độ thuần thực của võ kỹ, nhưng lại có liên quan đến hiệu suất tu luyện.

Khi độ thuần thực đạt 5% thì nội lực lưu chuyển có thể gặp chút chướng ngại, còn khi độ thuần thực của nội công đạt 100%, nội lực sẽ lưu chuyển liên tục không ngừng, trơn tru tự nhiên, thậm chí mỗi ngày khi đi lại thì nội lực đều sẽ vô thức lưu chuyển trong cơ thể, có thể nói hiệu suất tu luyện khác biệt một trời một vực so với thời gian đầu.

Hôm sau Tô Tín đến đường viện của Vĩnh Lạc phường từ rất sớm, Sa Phi Ưng cũng không nuốt lời, trực tiếp thông báo cho cả Phi Ưng bang chuyện thăng chức Tô Tín lên làm đường chủ, Hoàng Bính Thành và Lý Hoại lên làm đại đầu mục.

Tin này truyền ra khiến cả Phi Ưng bang chấn động.

Các đại đầu mục khác đều có suy nghĩ riêng, nhưng không có một ai đứng ra phản đối.

Bọn họ đều đã thấy được thực lực của Tô Tín trên lời đài sinh tử, bọn họ còn có tư cách gì để phản đối?

Sau khi dựng đường viện xong, Tô Tín liền huỷ bỏ các tên gọi như bách trưởng, thập trưởng, đổi hết thành tiểu đầu mục.

Dù sao giờ cậu cũng đã có danh phận, phong cho thuộc hạ mình làm tiểu đầu mục cũng chẳng có gì đáng ngại.

Truyền công đường được dựng lên ở một đường viện mới, Tô Tín không lập nó lên ở chỗ tổng đường mà trực tiếp xây nó cạnh đường viện ở Vĩnh Lạc phường, bất kỳ bang chúng nào muốn học công pháp đều có thể đến học.

Nhưng việc dạy những bang chúng khác này chắc chắn Tô Tín sẽ không đích thân chỉ dạy, thậm chí đến Lý Hoại cũng sẽ không dạy cho bọn họ.

Người dạy bọn họ chính là những thuộc hạ thân tín cũ của Tô Tín như bọn người Lý Thanh.

Dù là “Nội công sơ cấp Toàn Chân giáo” hay là “Đả Cầu Bổng Pháp tàn quyền” thì họ cũng đều đã thuộc nằm lòng rồi nên việc dạy những người khác cũng không thành vấn đề.

Thuộc hạ của mình và những bang chúng bình thường khác vẫn nên có sự phân biệt đối xử, giống như nội công và võ kỹ cấp nhập môn, Tô Tín sẽ đích thân chỉ dạy cộng thêm Lý Hoại huấn luyện thực chiến, thực lực họ chắc chắn sẽ mạnh hơn rất nhiều so với những bang chúng học cấp tốc này.

Nhưng tuy chỉ huấn luyện võ công cấp tốc, nhưng vào ngày đầu công bố lập ra truyền công đường, đường viện Tô Tín bị các bang chúng chen chúc như ong vỡ tổ gần như đông nghịt.

Chỉ cần là người trong giang hồ thì đều biết tầm quan trọng của nội công, nên giờ Tô Tín dựng nên truyền công đường khiến những bang chúng này vô cùng vui thích, ước mơ bản thân có thể học được nội công cuối cùng cũng có thể thành hiện thực.

Những đại đầu mục khác thấy thuộc hạ mình đến truyền công đường cũng không ngăn cản.

Tô Tín huấn luyện miễn phí cho thuộc hạ bọn họ, họ cũng không tổn thất gì, hơn nữa dù bọn họ có muốn ngăn cản cũng không cách nào làm được.

Chẳng lẽ nói chúng ta không cho các người đi học nội công, không muốn các người mạnh hơn, nếu không sẽ uy hiếp đến địa vị của bọn ta hay sao? Ai dám nói như vậy e là hôm sau thuộc hạ người đó liền bỏ đi hết không còn một ai.

Tô Tín không quản nhiều đến công việc của truyền công đường, mỗi ngày cậu chỉ đến đi hai vòng, tạo cảm giác có hiện diện ở đó là được.

Trải qua ngày đầu đông đúc, bọn người Lý Thanh chia số cho những bang chúng đó, mọi người thay nhau đến đường viện học nội công, võ kỹ, mỗi ngày chỉ có khoảng hơn nghìn người.

Như vậy áp lực của Lý Thanh bọn họ cũng giảm đi rất nhiều, mười người có thể sắp xếp được công việc, còn có thể thay đổi nhau.

Sau khi Tô Tín vào truyền công đường, nhìn thấy cảnh các bang chúng đều đang chuyên tâm tu học, Lý Thanh bọn họ đang giảng giải nội công tâm pháp, những người bên dưới thì lý hoáy viết, dù là những người xưa nay ương bướng nóng nảy đến mấy thì khi đến đây cũng chẳng dám thở mạnh ra tiếng.

Tô Tín từng gieo vào hạt giống dã tâm cho những thuộc hạ của mình, cũng đã cho họ con đường để trèo lên cao.

Và hiện giờ những bang chúng ở đây cũng như vậy, bọn họ dù không có dã tâm lớn nhưng cũng tuyệt đối không cam tâm làm một bang chúng cấp thấp suốt đời, đợi đến khi già đi, đánh đám không nổi nữa sẽ bị người ta đá ra khỏi bang, sống cuộc sống thảm thương.

Trong giảng hồ xem trọng thực lực này, truyền công đường của Tô Tín coi như đã cho bọn họ một hy vọng, tuy nó hơi mù mịt nhưng lại có hy vọng để có thể trèo lên trên!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Kết thiện duyên rộng rãi

Truyền công đường có mấy người Lý Thanh bọn họ trông coi, Tô Tín vẫn rất yên tâm, mỗi ngày cậu chỉ đến đi vài vòng coi như mình có mặt để cho những bang chúng này biết là ai đã cho họ cơ hội học võ công, vậy là đủ rồi.

Thời gian còn lại Tô Tín đều ở đường viện Vĩnh Lạc phùng tu luyện, hoặc cùng Lý Hoại so tài.

Thiên phú của Lý Hoại vốn không tồi, nhìn trận đấu giữa Tô Tín và Lý Trung Hòa xong còn có vài linh ngộ, đêm qua đã đột phá liền đến mốc ba mươi sáu huyệt vị, đạt cấp hậu thiên sơ kỳ.

Khoái kiếm Kinh Vô Mệnh của Tô Tín yêu cầu rất cao đối với nội lực, bởi vì đây là kiếm pháp đơn thuần dùng để giết người, có bao nhiêu sức mạnh thì có thể phát huy kỹ năng giết người khủng khiếp đến bấy nhiêu.

Còn Tịch Tà Kiếm Pháp của Lý Hoại lại chẳng có yêu cầu nhiều với nội lực, sau khi đạt bậc hậu thiên sơ kỳ, thứ hấn tăng lên là tốc độ chứ không phải sức mạnh xuất kiếm.

So với Quỷ Hoa Bảo Điện gốc, ưu điểm và khuyết điểm của Tịch Tà Kiếm Pháp đều thể hiện rõ.

Lúc này Hoàng Bính Thành đi vào đường viện, nói với Tô Tín:

- Lão đại, Luru Thăng Minh có chuyện tìm người.
- Hấn đến tìm ra làm gì?

Tô Tín thắc mắc hỏi.

Luru Thăng Minh là một trong các đại đầu mục của Phi Ứng bang, thường ngày cũng không được coi là thân cận với ba vị đường chủ kia, coi như là người của bên phía bang chủ, càng không qua lại gì với cậu.

Có thể nói Tô Tín chẳng qua lại gì với những đại đầu mục khác, quyền lợi của các đại đầu mục trong Phi Ứng bang cũng lớn, ai có địa bàn người ấy, không thường lai vãng đến địa bàn người khác.

Hoàng Bính Thành lắc đầu:

- Không biết được, một mình hấn đến chỉ nói là muốn cầu kiến lão đại người.
- Được, cho hấn vào đi.

Một lúc sau, Hoàng Bính Thành dẫn theo vào một người trung niên tuổi gần năm mươi.

Luru Thăng Minh nhìn thấy Tô Tín liền cười lớn chấp tay chào:

- Chúc mừng Tô đường chủ đã trở thành vị đường chủ trẻ tuổi nhất trong Phi Ứng bang ta, chà chà, Tô đường chủ thiếu niên anh tài, đúng là khiến cho lão già ta đây ngưỡng mộ.

Tô Tín cũng khiêm tốn nói:

- Luru lão đại khách khí rồi, ông cũng chưa phải già cả gì đâu, theo ta biết Luru lão đại giờ vẫn chưa đến năm mươi nhỉ? Vẫn đang ở tuổi tráng kiện mới đúng.

Luru Thăng Minh cười nhún nhó lắc đầu:

- Tô đường chủ người quá đề cao ta rồi, lão đầu chưa tu luyện đầy đủ nội công như ta, lúc trẻ chỉ lo theo đuổi sức mạnh chiến đấu, thế là chọn luyện những nội công võ kỹ cấp tốc.

- Cuối cùng về già cơ thể không chịu đựng nổi nữa, qua bốn mươi thì cơ thể đã bắt đầu xuống dốc, không giấu gì người, giờ ta đã không còn dám giao đấu kịch liệt với người khác nữa, cơ thể chịu không nổi nữa rồi.

Tô Tín phối hợp nói vài câu an ủi, dù sao Luru Thắng Minh chưa nói rõ ý đồ đến đây, cậu cũng không cần vội, nên thao thao nói một loạt lời vô nghĩa với đôi phương.

Cuối cùng vẫn là Luru Thắng Minh không kìm được thờ dài nói:

- Tô đường chủ, thật ra lần này ta đến tìm người là muốn cầu xin một chuyện.
- Có chuyện gì Luru lão đại cứ nói ra đi, chỉ cần Tô Tín ta có thể làm được nhất định sẽ giúp đỡ, dù sao mọi người cùng đều là huynh đệ trong Phi Ứng bang cả.

Tô Tín vỗ ngực đảm bảo.

Luru Thắng Minh ngại ngần nói:

- Là như vậy, ta có một người con trai bắt tài, lúc trước uống rượu với người ta ở Xương Đức phường xong gây chuyện phá tiệm người ta.
- Chắc Tô đường chủ cũng biết, Xương Đức phường không giống với phường thị giáp ranh như chúng ta, thân phận của những người mở được tiệm ở đó không hề đơn giản.
- Ta mang bạc đến cầu xin người ta nhưng cuối cùng người ta không nể mặt, báo quan phủ khiến nghịch tử đó của ta bị phán quyết hai năm lao ngục, những người ở quan phủ ta có quen biết cũng đã nói bọn họ cũng không chọc vào người đó được, đưa bạc cũng không ích gì.

Nói đến đây, trên mặt Luru lão đại tỏ vẻ sầu khổ:

- Tuy nghịch tử đó của ta bắt tài vô dụng, nhưng nó quen được nuông chiều, ở nhà lao hai năm e là người cũng thành đồ bỏ đi mất.
- Ta nghe nói Tô đường chủ người có quan hệ tốt với tổng bộ đầu Đông Thập Nhị phường nên mới đến cầu xin người, mong người có thể nói đôi lời với Thiết tổng bộ đầu, thả nghịch tử đó của ta ra, tiền bạc không thành vấn đề, mấy năm nay lão Luru ta cũng có chút tiền của tích góp được.

Tô Tín nghe xong liền trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Luru lão đại hãy đợi một lát, ta đi tìm người hỏi lát sau sẽ quay lại.
- Không sao, ta không vội.

Tuy Luru Thắng Minh miệng thì nói vậy nhưng khuôn mặt lại mang vẻ kích động.

Tô Tín không từ chối ngay, vậy cho thấy chuyện này vẫn còn có cơ hội.

Sau khi ra khỏi đường viện, Tô Tín bảo lão Hoàng đi gọi bộ khoái tuần tra Vĩnh Lạc phường đến.

Trong bốn mươi chín phường thị của Vĩnh Lạc phường, mỗi phường thị đều có vài bộ khoái lo chuyện tuần tra một số việc trên đường.

Vĩnh Lạc phường do Thiết Vô Tình quản lý, những bộ khoái này đều là thuộc hạ của ông ấy, cũng rất quen thuộc với Tô Tín.

Với những người của quan phủ này, Tô Tín xưa nay chưa từng keo kiệt tiền bạc với họ.

Với người có thân phận địa vị như Thiết Vô Tình, một chút bạc hiển nhiên không làm rung động được ông ta, vì vậy Tô Tín chỉ có thể mang lại thành tích cho Thiết Vô Tình.

Còn những bộ khoái tuần tra này thì lại không giống, bọn họ đều là người bản địa Thường Ninh phủ, vẫn cần bạc để nuôi sống người nhà, tiền mỗi tháng Tô Tín cho bọn họ thậm chí còn nhiều hơn tiền lương tháng quan phủ phát cho họ.

Vì vậy những bộ khoái tuần tra này rất thân mật với Tô Tín.

Đặc biệt từ sau lần đầu lời dài sinh tử, những bộ khoái tuần tra này không chỉ xem Tô Tín là kim chủ của bọn họ, mà hơn nữa vì thực lực mạnh như vậy nên thái độ của bọn họ với Tô Tín càng ôn hòa hơn.

Còn chẳng phải sao, khi Tô Tín gọi một tiếng liền có một bộ khoái tuần tra từ từ lâu bên cạnh theo đến cùng Hoàng Bính Thành.

Bộ khoái tuần tra này có thể nói là được thoải mái nhất khi ở địa bàn của Tô Tín.

Tô Tín quản lý thuộc hạ rất nghiêm khắc, trên đường không hề có bang chúng nào dám tùy ý gây chuyện dọa dẫm thương nhân.

Hơn nữa không chỉ có vậy, mỗi ngày còn có nhiều bang chúng tuần tra trên đường, kẻ nào dám gây chuyện ở địa bàn Tô Tín, tuyệt đối không có kết cục tốt.

Những việc mà các bang chúng này làm rõ ràng còn kỹ càng hơn cả những bổ khoái tuần tra như bọn họ.

Vì vậy bổ khoái tuần tra trên địa bàn Tô Tín bắt đầu mỗi ngày đã có thể tìm một tửu lâu uống rượu xem kịch, sau đó đợi bạc về tay, những ngày tháng như vậy coi như rất thoải mái.

Bọn họ cũng biết những ngày tháng dễ chịu như vậy là nhờ Tô Tín mà có được, vì vậy khi Tô Tín cho gọi thì những bổ khoái tuần tra này liền đặt ly rượu xuống mà đến ngay.

- Tô đường chủ, có chuyện gì sao?

Tên bổ khoái tuần tra khách khí hỏi.

- Bổ khoái Tiểu Trương khách khí như vậy làm gì? Tuổi tác chúng ta xấp xỉ nhau, người cứ gọi ta là Tô lão đệ như trước là được rồi.

Bổ khoái Tiểu Trương vội cười nhăn nhó nói:

- Tô đường chủ, người đừng làm hư ta nữa, lão đại chúng ta rất coi trọng tôn ti trên dưới, người ấy xưng huynh đệ với người, nếu ta gọi người là lão đệ, để lão đại biết được thì không hay.

Tô Tín cũng không miễn cưỡng, liền dẫn hắn vào trong đường viện.

- Vị này là đại đầu mục Lư Thắng Minh ở Phi Ứng bang ta, còn vị này là bổ khoái Tiểu Trương của Vĩnh Lạc phường.

Lư Thắng Minh thấy Tô Tín chỉ một lúc đã gọi được người của quan phủ đến, hơn nữa còn là một bổ khoái nên trong lòng ông ta đột nhiên vui mừng.

Ông ta xưa nay chỉ quen biết những nhân vật liên quan đến thư sử của quan phủ, cũng có chức vị không nhỏ nhưng lại chẳng có quyền lực lớn.

Ở những thành lớn của Trung Nguyên, quyền lực của những người như thầy văn án hay thư sử ở chốn quan phủ vẫn được coi là không tồi, nhưng ở thành nhỏ Nam Man của Thường Ninh phủ này thì quan phủ cũng chỉ trọng những người có thực lực mà thôi.

Với thực lực của Thiết Vô Tình ở chốn quan trường Thường Ninh phủ, đủ để xếp hạng năm người đứng đầu, dù có là tri phủ đại nhân có phẩm lớn nhất cũng vẫn đối đãi với Thiết Vô Tình rất khách sáo.

Vì vậy ở chốn quan trường Thường Ninh phủ, quyền lực lớn nhất không phải là các thư sử nha môn mà là những bổ đầu và bổ khoái.

Lư Thắng Minh chấp tay chào Tiểu Trương, cung kính nói:

- Bổ khoái Tiểu Trương đúng là trẻ tuổi đầy triển vọng, tuổi từng này đã có thể đảm nhiệm chức bổ khoái tuần tra ở Vĩnh Lạc phường.

Trước sự cung kính của Lư Thắng Minh, Tiểu Trương chỉ hừ nhẹ mũi một tiếng, dường như chẳng thèm để ý đến.

Hắn khách sáo với Tô Tín là vì Tô Tín cho hắn bạc và cuộc sống an nhàn, quan trọng nhất là Tô Tín có thực lực hậu thiên trung kỳ và giết được Lý Trung Hòa.

Đừng tưởng tuổi tác Tiểu Trương chẳng lớn hơn Tô Tín là bao, thật ra thực lực của hắn cũng là hậu thiên sơ kỳ, đứng trước Lư Thắng Minh đã lớn tuổi mà chỉ mới đả thông được hơn mười huyệt vị, hắn không cần để tâm đến.

Lư Thắng Minh cười thẹn thùng, dù bổ khoái Tiểu Trương không coi ai ra gì thì hắn cũng không dám nói gì.

Nhìn thấy tình cảnh có chút ngại ngùng, Tô Tín liền nói với Tiểu Trương:

- Thật ra ta gọi người đến là vì chuyện của Lư lão đại.

- Con trai của Lư lão đại đắc tội với người ta ở Xương Đức phường, bị xử quyết hai năm ngồi đại lao, ta muốn biết cậu ta đã đắc tội với ai, sau đó tìm Thiết đại nhân giúp đỡ cứu cậu ta ra.

Vừa nghe Tô Tín nói, bổ khoái Tiểu Trương liền sắc tỉnh nói:

- Thì ra là tiểu tử phá tửu lâu ở Xương Đức phường, nếu là chuyện nhỏ này thì không cần làm phiền đến lão đại nữa, ta sẽ giúp Tô đường chủ làm việc này.

Nghe bổ khoái Tiểu Trương hứa vậy, đôi mắt Lư Thắng Minh liền sáng rực lên.

Tô Tín hỏi:

- Người cậu ta đắc tội người quen biết sao?

Bổ khoái Tiểu Trương gật đầu:

- Tiệm mà tiểu tử đó đập phá là của nhà Tôn sư gia ở nha môn chúng tôi mở, chuyện nhỏ nhặt này vốn cũng không cần đến lượt tri phủ đại nhân quản, vì vậy án được đưa lên thì Tô sư gia liền âm thầm đổi kết quả thành hai năm ngồi đại lao.

Nghe Tiểu Trương nói như vậy, Lư Thắng Minh mới chợt tỉnh ngộ, chẳng trách người mà ông tìm chẳng có tác dụng gì.

Tri phủ nhậm chức chắc chắn sẽ mang theo sư gia đến cùng để giúp mình xử lý chính sự, thường có đến mấy người sư gia, mà Tôn sư gia lại là hình danh sư gia phụ trách chuyện xử phạt.

Còn người ông ta quen ở nha môn lại là hình phòng tư lại, tuy trên danh nghĩa không có quan hệ gì với hình danh sư gia, nhưng thực tế lại thuộc quyền quản lý của hình danh sư gia.

Con trai đập phá tiệm của nhà cấp trên mở, bọn họ có thể giúp ông mới lạ.

Tô Tín nói:

- Chuyện này có rắc rối không? Nếu vì chuyện cứu con trai Lư đại nhân ra mà đắc tội với Tôn sư gia thì được không bù được mất, hay là đi tìm Thiết đại nhân đi.

Bồ Khoái Tiểu Trương vỗ ngực mình nói, vẻ mặt coi thường:

- Không cần thiết, Tôn sư gia đó có đáng kể gì chứ? Ông ta chỉ là người ngoài đến, tri phủ đại nhân mang theo cùng để xử lý công vụ mà thôi, không có tri phủ đại nhân chống lưng, ông ta chẳng là gì cả, đến rắm cũng chẳng bằng.

- Nhà họ Trương ta ở Thường Ninh phủ đã làm bồ khoái mấy mươi năm mà còn sợ ông ta sao? Đại ca ta là bồ khoái của Xương Đức phường, đến lúc đó huynh ấy nói một tiếng là xong, bảo đảm hôm sau Tôn sư gia sẽ thả người.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cạm bẫy trong rút thưởng

Tô Tín ngạc nhiên nhìn bồ khoái Tiểu Trương, giờ cậu mới biết mình đã nghĩ quá đơn giản về những bồ khoái tuần tra bình thường này rồi.

Những bồ khoái này đều luyện qua nội công và một số võ kỹ, hơn nữa thực lực đều không thấp, thứ này không thể một sớm một chiều là có thể luyện được, công phu trên người và thân phận bồ khoái của những người này đều là tổ truyền.

Bồ khoái Tiểu Trương liếc nhìn Lư Thắng Minh nói:

- Nhưng mà dù sao con trai ông cũng đập phá tiệm người ta, không đền chút bạc thì thế diện ta đây cũng khó giữ.

Lư Thắng Minh liền nói:

- Người nói bao nhiêu tiền thì bấy nhiêu vậy.

- Năm vạn lượng đi, nể mặt Tô đường chủ lần này ta chẳng lấy đồng nào.

Bồ khoái Tiểu Trương nhàn nhạt nói:

Lư Thắng Minh liền lấy trong túi ra năm vạn lượng ngân phiếu đưa cho bồ khoái Tiểu Trương, đồng thời lấy ra thêm một vạn lượng bạc đưa cho bồ khoái Tiểu Trương.

- Đây là quà cảm ơn dành cho người, dù sao cũng không thể người đi không một chuyến được?

Bồ khoái Tiểu Trương nhú mày nói:

- Ta đã nói rồi, nể mặt Tô đường chủ nên lần này ta không lấy tiền.

Tô Tín nói:

- Người cứ cầm đi vậy, tiền này người không cần cũng được, cứ đưa cho đại ca người, dù sao cũng đã làm phiền huynh ấy một chuyến, cứ coi như tiền trà nước cho huynh ấy đi.

Nghe Tô Tín lên tiếng, bỏ khoái Tiểu Trương liền cầm lấy tiền, chấp tay nói với Tô Tín:

- Được rồi, Tô lão đại cứ đợi tin của ta nhé, ngày mai người có thể được thả ra.

Đợi sau khi bỏ khoái Tiểu Trương ra về, Lưu Thắng Minh thờ dài nói:

- Tô đường chủ, ta không nói nhiều lời nữa, sau này khi nào người cần đến lão Lưu ta, hãy cứ nói, lão Lưu ta tuyệt không nói hai lời.

- Ha ha, Lưu lão đại khách sáo rồi, chuyện nhỏ thôi mà.

Lưu Thắng Minh lắc đầu cười nhún nhó bái biệt Tô Tín, rồi đường viện mà trong lòng vẫn khó bình tĩnh trở lại.

Đối với Tô Tín chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lại là chuyện ông lo lắng sợ hãi âu sầu mấy ngày rồi vẫn chưa tìm được cách giải quyết.

Nói thật, trước kia Lưu Thắng Minh thấy Tô Tín còn trẻ như vậy đã trở thành đại đầu mục thậm chí trở thành đường chủ nên có chút không phục, nhưng ông ta biết rõ thực lực của Tô Tín, dù trong lòng không phục thì miệng vẫn cung kính gọi một tiếng Tô đường chủ.

Nhưng sau chuyện hôm nay Lưu Thắng Minh coi như hiểu ra được, bản thân ông còn có tư cách gì mà không phục?

Thái độ bỏ khoái Tiểu Trương đó rất kiêu ngạo, đến ông mà hấn cũng không thêm đề ý đến, nhưng đối với Tô Tín thì lại mang vẻ cung kính, thái độ khác biệt một trời một vực.

Ở nơi Phi Ứng bang xưng vương xưng bá, những người như ông còn tự cảm thấy chút danh tiếng, nhưng Tô Tín lại là nhân vật có tiếng tăm ở cả Thường Ninh phủ.

Trong đường viện, đợi Lưu Thắng Minh đi rồi Hoàng Bình Thành mới từ bên cạnh bước ra, hấn thắc mắc hỏi:

- Lão đại, ông ta chẳng thân quen gì với chúng ta sao vô duyên vô cớ lại đi giúp người ta làm gì?

Hoàng Bình Thành hiểu rất rõ tính cách của Tô Tín.

Vị lão đại này xưa nay không làm chuyện chẳng mang lại lợi ích, mỗi chuyện cậu làm chắc chắn đều có đạo lý sâu xa ở trong đó.

Tô Tín cười ha ha nói:

- Ai bảo vô duyên vô cớ chứ? Ta giúp ông ta lần này, chúng ta liền có duyên có cớ rồi, dù sao cũng không mất mát gì cả, giúp ông ta thì có sao? Kết thiện duyên mà thôi.

Kiếp trước Tô Tín từng nghe qua một câu như vậy, về chính trị cần thêm bạn bớt thù.

Trong trường hợp không ràng buộc bởi mối quan hệ lợi ích thì Tô Tín không ngại giúp họ một tay, mối quan hệ này không chừng sau này có thể dùng đến được.

Bỏ khoái Tiểu Trương làm việc rất đáng tin, hôm sau con trai của Lưu Thắng Minh đúng là đã được thả ra, điều này khiến Lưu Thắng Minh dẫn theo con trai đích thân đến cửa cảm ơn.

Con trai ông ta vốn là một người vô pháp vô thiên, lần này vào đại lao ngồi mấy ngày cũng nếm được mùi vị nên đã trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Sau khi trở về, Lưu Thắng Minh khen không ngớt lời với những việc làm của Tô Tín, khiến cho các đại đầu mục khác cũng thay đổi ấn tượng với Tô Tín.

Dù sao bọn họ với cậu cũng không phải là người cùng thời, nhìn hậu bối nhanh chóng leo lên trên đầu mình vậy, đổi lại là ai thì cũng sẽ khó chịu trong lòng.

Khi nhìn thấy Tô Tín không thân quen gì với Lưu Thắng Minh mà ra tay giúp đỡ không mong trả ơn như vậy, phần lớn các đại đầu mục đều bỗng cảm thấy Tô Tín thật sự không tệ, không giống với Đồng Thành Vũ bọn họ, nếu các đại đầu mục đến cầu xin ông ta, hẳn sẽ bị mắng một trận.

Thế là những ngày sau đó, đúng là có thêm hai đại đầu mục cũng vì chuyện nhỏ mà cầu xin Tô Tín giúp đỡ, chỉ cần là chuyện Tô Tín có thể giúp thì cậu liền làm ổn thỏa đâu ra đấy.

Điều này khiến danh tiếng của Tô Tín không những tăng cao trong cấp cơ sở của Phi Ứng bang, mà còn khiến những người cấp trung trong Phi Ứng bang có thiện cảm vô cùng tốt đối với cậu.

Sáu ngày như vậy trôi qua, Tô Tín đã tích lũy được 30 lượt rút thưởng sơ cấp, cộng thêm ba lượt rút thưởng trung cấp, cậu đã có thể tiến hành 6 lượt rút thưởng trung cấp.

Tô Tín có ý muốn tích lũy 10 lượt rút thưởng trung cấp, nhưng suy nghĩ lại vẫn là nên rút đi.

10 lần rút thưởng trung cấp mới đổi được 1 lần rút thưởng cao cấp, vậy Tô Tín phải đợi đến 40 ngày mới đủ.

Nhiều ngày như vậy không chừng sẽ gặp phải chuyện gì, Tô Tín không đợi được nữa, vẫn nên dùng 6 lượt rút thưởng trung cấp này để tăng thực lực bản thân rồi hẵng hay.

Hơn nữa giờ cậu chỉ có 1000 điểm phản diện, hoàn toàn có thể yêu cầu thêm một lượt rút thưởng cao cấp.

Sau khi vào hệ thống, Tô Tín liền nói:

- Đổi hết lượt rút thưởng sơ cấp của tôi thành rút thưởng trung cấp.
- 30 lượt rút thưởng sơ cấp đã đổi thành 3 lượt rút thưởng trung cấp, ký chủ có tổng 6 lượt rút thưởng trung cấp, xin hỏi ký chủ có muốn tiến hành rút thưởng không?
- Rút thưởng luôn, bỏ ô trống đi.

Vòng quay trên màn hình lớn bắt đầu chuyển động không ngừng, sau đó tốc độ dần chậm lại, kim dừng ngay ô nhân vật.

- Vận may tìm đến sao?

Tô Tín bỗng mừng thầm.

Trên màn hình lớn xuất hiện một nam thanh niên tướng mạo anh tuấn, tay cầm trường kiếm, khoe miệng nhếch lên ý thách thức, nhìn là biết hàng đệ tử xuất thân từ phái lớn.

- Chúc mừng ký chủ đã rút được nhân vật Tổng Thanh Thư, trang bị bốn loại công pháp “Cửu Âm Thần Trảo”, “Giáng Long Thập Bát Chương tàn chiêu”, “Kiếm pháp sơ cấp phái Võ Đang”, “Nội công sơ cấp phái Võ Đang”.

Cấp đánh giá nhân vật là hai sao, cấp đánh giá công pháp là nửa sao đến ba sao rưỡi. Ký chủ có thể chọn rút ngẫu nhiên, cũng có thể chọn tốn 1600 điểm phản diện tiến hành chọn chỉ định.

“Hít!”

Tô Tín hít ngược một hơi vào trong, bỗng cảm thấy buốt răng.

Thực lực của nhân vật Tổng Thanh Thư này không mạnh, trong Ý Thiên Đồ Long Ký hẳn chỉ là nhân vật xấu làm nổi bật điểm sáng cho nhân vật Trương Vô Kỵ, cả đời đều bị mất mặt.

Nhưng về sau Tổng Thanh Thư cũng có được chút tài cán, Chu Chi Nhược đã đưa Cửu Âm Thần Trảo và Giáng Long Thập Bát Chương cho Tổng Thanh Thư.

Cửu Âm Thần Trảo chính là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, nhưng bị Mai Siêu Phong và Trần Huyền Phong luyện bừa trở thành Cửu Âm Bạch Cốt Trảo tà khí.

Còn Giáng Long Thập Bát Chương thì Tổng Thanh Thư có học qua một ít, có lẽ vì vậy mà đây là nguyên nhân vì sao Giáng Long Thập Bát Chương là tàn chiêu.

Nhưng nhìn cấp đánh giá công pháp, mức đánh giá cao đến ba sao chắc chắn là thuộc về Giáng Long Thập Bát Chương.

Nhưng điểm phản diện cần cho việc chỉ định chọn lựa công pháp cũng hơi quá đáng thì phải?

- Hệ thống ông đang đùa tôi sao? Giờ tôi chỉ vừa có đủ 1000 điểm phản diện thế mà ông bảo tôi cần có 1600 điểm phản diện để tiến hành rút thưởng sao? Tôi nhớ lần trước rút được Sở Chiêu Nam cũng chỉ cần 20 điểm phản diện để tiến hành chọn rút thưởng chỉ định thôi mà, sao bỗng chốc lại gấp lên bao nhiêu lần thế này?

Hệ thống giải thích nói:

- Công pháp từ hai sao trở lên sẽ tăng vọt về chất lượng, vì vậy điểm phản diện cho rút thưởng chỉ định cũng sẽ tăng lên theo.
- Theo hệ thống mặc định để tính, công pháp nửa sao cần 5 điểm phản diện để rút thưởng chỉ định, một sao cần 10 điểm, một sao rưỡi cần 20 điểm.
- Còn công pháp hai sao lại cần 200 điểm, hai sao rưỡi cần 400 điểm, ba sao cần 800 điểm, ba sao rưỡi cần 1600 điểm, bốn sao cần 3200 điểm.
- Công pháp bốn sao trở lên thì quá lớn mạnh, không cho phép rút thưởng chỉ định, nếu ký chủ rút được nhân vật có công pháp bốn sao rưỡi và năm sao thì sẽ có tỉ lệ lớn chẳng rút được gì, nhưng ký chủ có thể dùng điểm phản diện để tăng tỉ lệ rút được, cứ 1000 điểm phản diện sẽ tăng được 10%.

Tô Tín nghe xong thông tin này liền giật giật mí mắt, hệ thống đúng là không có lỗ hổng cơ hội nào cho bất cứ ai.

Thật ra nhân vật có cấp đánh giá thấp cũng có được công pháp có cấp cao, điều này cậu sớm đã nghĩ đến được.

Ví dụ thực lực Âu Dương Khắc không cao, nhưng hắn lại có Cửu Âm Chân Kinh, nếu có thể rút được Âu Dương Khắc thì Tô Tín sẽ dùng điểm phản diện để rút được công pháp lớn mạnh được đánh giá bốn sao này.

Vì Âu Dương Khắc không luyện công pháp nên cấp đánh giá nhân vật sẽ thấp, vậy cũng thỏa đáng rồi.

Nhưng rõ ràng hệ thống không cho Tô Tín cơ hội này, nếu cậu muốn rút Cửu Âm Chân Kinh thì cần tốn đến 3200 điểm phản diện mới được.

Có thể nói dù Tô Tín có rút được nhân vật có công pháp cấp cao đi nữa, thì hoặc là chỉ có thể dựa vào vận may, hoặc là dựa vào việc dùng giá cao để tiến hành rút thường chỉ định, ngoài ra không còn cách khác.

Giáng Long Thập Bát Chương với cấp đánh giá ba sao rưỡi thật ra Tô Tín rất quen thuộc, dù có là tàn chiêu cũng có uy lực của ba sao rưỡi, không nghĩ cũng biết uy lực của bản gốc.

Đáng tiếc giờ Tô Tín không đủ điểm phản diện, nếu không đủ điểm này có vẻ không thì cậu cũng muốn đổi lấy Giáng Long Thập Bát Chương.

Mà chiêu trò nhất vẫn là cách thiết lập với công pháp bốn sao rưỡi trở lên, rõ ràng là một thủ đoạn xảo quyết, lại còn có khả năng chẳng rút được gì nữa chứ.

Tô Tín vốn cho rằng rút thường cao cấp rất đáng tin, giờ xem ra nó lại không đáng tin nhất mới đúng.

Như vậy dù Tô Tín có tích lũy được rút thường cao cấp thì không có điểm phản diện cũng không dám tiến hành rút, nhờ như không rút được gì thì coi như lãng phí một lượt rút thường cao cấp rồi, đây mới chính là thủ đoạn cao siêu nhất.

- Rút ngẫu nhiên đi.

- Chúc mừng ký chủ rút được bộ “Nội công cơ cấp phái Võ Đang”, được đánh giá nửa sao.

Tô Tín cúi đầu cười nhếch nhếch, Giáng Long Thập Bát Chương đúng là không dễ gì rút được.

- Lại một lần nữa.

Vòng quay chuyển động lần nữa, kim dừng ở ô đơn được.

- Chúc mừng ký chủ rút được một bình dưỡng khí đan trung cấp, cấp đánh giá một sao rưỡi.

Trong tay Tô Tín xuất hiện một bình nhỏ, bên trong có mười viên đan dược đen kịt.

Dưỡng khí đan này thuộc loại đan dược tăng nội lực cơ bản, sơ cấp thì coi như có còn hơn không, còn trung cấp thì còn có chút tác dụng.

Hai lần rút thường sau đó, Tô Tín đều rút được đan dược, một bình dưỡng khí đan trung cấp và một bình tiểu hoàn đan mười viên của Thiếu Lâm như lúc trước có được từ chỗ Lão Lang.

Tác dụng của tiểu hoàn đan không tệ, lần rút thường này cũng coi như không lỗ.

Lần rút thường thứ năm rất bất ngờ, lần đầu Tô Tín quay được vào ô bình khí.

- Chúc mừng ký chủ thành công rút được bình khí Thiết Cốt Chiết Phiến, cấp đánh giá một sao rưỡi.

- Mô tả bình khí: Bình khí tùy thân của Vương tử Mông Cổ Hoắc Đô, nan quạt dùng tinh cương luyện thành, mặt quạt dùng băng tằm ti may lại. Thế đâm, chém, móc, đè, công đều như ý muốn.

Tô Tín cười khỏ vút chiếc quạt không nhẹ mấy sang một góc, loại bình khí này không thích hợp cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Long Tượng Bát Nhã Công

Tổng có 6 lượt rút thường, năm lượt đầu chẳng rút được thứ gì ngon cả, theo sự hiểu biết của Tô Tín với hệ thống, lần rút cuối này có lẽ sẽ có bất ngờ.

Lượt rút cuối cùng bắt đầu, vòng quay không ngừng chuyển động, thời gian quay của lượt này dài hơn năm lượt trước, cuối cùng kim cũng dừng lại ở ô công pháp như mong muốn.

Trên màn hình lớn hiện ra một dáng người mặt tông phiến tảng, tay cầm kim luân lớn, khí thế bất phàm.

- Chúc mừng ký chủ rút được nhân vật quốc sư Mông Cổ, trang bị kèm theo bốn loại công pháp là “Long Tượng Bát Nhã Công”, “Ngũ Luân Đại Chuyển”, “Du Già Mật Thừa”, “Mật Tông Ân Pháp”.

- Cấp đánh giá nhân vật là ba sao rưỡi, cấp công pháp là hai sao rưỡi đến bốn sao. Ký chủ có thể chọn rút ngẫu nhiên, cũng có thể dùng 3200 điểm phản diện để tiến hành chọn chỉ định.

- Gặp vận may lớn rồi!

Đây là lần đầu Tô Tín rút được nhân vật trên ba sao, không ngờ đây là nhân vật đại phản diện nổi tiếng trong truyện Thần Điều.

Quốc sư Mông Cổ thời hưng thịnh nhất là nhân vật có thể sánh ngang với một trong ngũ tuyệt Hoàng Dược Sư, trong bốn công pháp của ông ta dù là loại yếu nhất cũng đạt cấp hai sao rưỡi.

Điều khiến Tô Tín thêm muốn đó là bí thuật luyện thể mật tông vô thượng Long Tượng Bát Nhã Công.

Long Tượng Bát Nhã Công gồm mười ba tầng, mỗi tầng đều có sức mạnh của nhất long nhất tượng, viên mãn mười ba tầng sẽ có sức mạnh mười ba long mười ba tượng.

Tất nhiên điều này có hơi cường điệu hóa, Long Tượng Bát Nhã Công giai đoạn đầu tuyệt đối không hề mạnh như vậy, nhưng khi tu luyện Long Tượng Bát Nhã Công đến giai đoạn cuối, uy lực sẽ tăng gấp mấy lần.

Quốc sư Mông Cổ là kỳ tài được ông trời ưu ái, mới tu luyện Long Tượng Bát Nhã Công đến tầng thứ mười đã có thể có được sức mạnh ngàn cân ngang sức khi so tài với Tiêu Hồn Chương của Dương Quá.

- Rút ngẫu nhiên đi.

Hiện điểm phản diện của Tô Tín không đủ, cũng chỉ có thể dựa vào vận may mà thôi, dù không rút được Long Tượng Bát Nhã Công cũng không chẳng sao, những công pháp khác có yếu đến mấy cũng là cấp hai sao rưỡi rồi.

- Chúc mừng ký chủ thành công rút được bộ “Long Tượng Bát Nhã Công”, cấp đánh giá là bốn sao.

- Thế mà rút được Long Tượng Bát Nhã Công!

Tô Tín mừng thầm, công pháp bốn sao này tuyệt đối có thể giúp thực lực của cậu tăng vọt lên cao.

5% độ thuần thực ban đầu đã giúp trọng lượng cơ thể Tô Tín nảy sinh sự biến hóa, dường như đã tăng lên mười mấy cân.

Một quyển thư tịch được dệt bằng tơ tằm xuất hiện trước mặt Tô Tín, bên trong toàn là chữ Phạn nhưng nhờ hệ thống nên Tô Tín có thể đọc hiểu ngay chữ bên trong.

Đọc hết một lượt Long Tượng Bát Nhã Công trong hệ thống xong Tô Tín liền cười nhún nhó.

Thì ra cậu đã nghĩ Long Tượng Bát Nhã Công quá đơn giản, nó đúng là loại công pháp vô cùng mạnh, nhưng đối với việc tăng thực lực bản thân thì lại chẳng có tác dụng nhiều như tưởng tượng.

Việc tu luyện Long Tượng Bát Nhã Công cần tiến hành tuần tự từng bước, không có đường tắt để đi, nếu có người sống được đến nghìn tuổi, cuối cùng cũng sẽ đạt được cảnh giới tầng mười ba, có được sức mạnh của mười ba long mười ba tượng.

Nhưng tuổi tác con người có hạn, những cao tăng tu sĩ của mật tông đến cuối đời miễn cưỡng cũng chỉ tu luyện được đến tầng bảy hoặc tám, cả mật tông chỉ có quốc sư Mông Cổ tư chất trác tuyệt nên mới tu luyện được đến tầng mười.

Còn ranh giới của Long Tượng Bát Nhã Công này vừa hay lại ngang tầng mười, chỉ ba tầng sau cùng thì Long Tượng Bát Nhã Công mới xuất hiện uy lực đột phá mạnh mẽ, mười tầng đầu chỉ được đánh giá ngang với những công pháp cấp ba sao mà thôi.

Nhưng những khuyết điểm này với Tô Tín còn có thể khắc phục được.

Thế giới trong nguyên tác Thần Điều được coi là một thế giới vô hiệp, dù tu luyện đến cấp bậc ngũ tuyệt thì thọ đến trăm tuổi cũng đã là giới hạn tối đa.

Vì vậy không có ai trong mật tông có thể tu luyện Long Tượng Bát Nhã Công trên tầng mười, chỉ có quốc sư Mông Cổ dựa vào tư chất trác tuyệt của mình mới tu luyện được đến tầng mười.

Nhưng thế giới mà Tô Tín hiện đang ở lại không giống, theo cậu biết, võ sĩ tiên thiên khí huyết tràn trề, muốn sống đến hơn trăm tuổi vốn không khó.

Mà cảnh giới trên tiên thiên còn gọi là cảnh giới tông sư nguyên thần tam cảnh, mạnh hơn rất nhiều so với cảnh giới tiên thiên, người có tuổi thọ hơn hai trăm tuổi cũng không hiếm thấy.

Huống hồ thế giới trong Thần Điều chỉ có thể tu luyện Long Tượng Bát Nhã Công dựa vào tích lũy nội lực để tu luyện tuần tự từng bước một, còn ở đây có thể dùng các loại đan dược khác nhau.

Chỉ cần không dùng những loại đan dược tiến cấp quá nhanh, chỉ dùng các loại dược lực ôn hòa như dưỡng khí đan mang tác dụng phụ trợ tu luyện thì sẽ không cần lo sợ mối nguy hiểm hỏa nhập ma.

Cất giữ Long Tượng Bát Nhã Công xong, Tô Tín rời không gian hệ thống, bắt đầu vận nội lực theo Long Tượng Bát Nhã Công, tôi luyện cơ thể.

Bản chất công pháp này vẫn là công pháp luyện thể, nó giúp tăng nội lực không nhiều nhưng ở cảnh giới hậu thiên, Long Tượng Bát Nhã Công lại có thể tăng tốc vận nội công, tiến hành đột phá nhanh hơn.

Hậu thiên luyện thể, vốn là dùng nội lực thúc đẩy sự tuần hoàn chân khí trong cơ thể, tăng cường khí huyết, đã thông liên tục các huyết vị.

Loại công pháp Long Tượng Bát Nhã Công luyện thể này có tác dụng rất lớn đối với khí huyết cơ thể, có thể giúp giảm đi nhiều sự cản trở trong việc đã thông huyết vị.

Hiện Tô Tín đã đã thông bảy mươi hai huyết vị, trong một ngày cậu dựa vào đan dược hỗ trợ còn có lượng lớn khí huyết mà Long Tượng Bát Nhã Công mang lại sẽ có thể đột phá liên tám huyết vị.

Long Tượng Bát Nhã Công hiện giờ của Tô Tín mới chỉ có 5% độ thuần thực mà thôi, vẫn chưa đạt đến tầng một, Tô Tín ước tính sau khi cậu đột phá đến tầng một thì bản thân có thể tăng đến bậc hậu thiên đại viên mãn.

Tô Tín có được Long Tượng Bát Nhã Công thì thực lực tăng tiến, nhưng có người lại đang cảm thấy mình đã già, thực lực ngày càng đi lùi, người này chính là Sa Phi Ứng.

Sa Phi Ứng sớm đã đến tuổi thất tuần, dù ông có thực lực hậu thiên đại viên mãn thì cũng đã bắt đầu cảm thấy sức lực của mình không còn sung mãn nữa, giờ ông có thể phát huy hết thực lực của một trăm linh tám huyết vị toàn thân đã coi như không tồn tại rồi.

Chính vì như vậy nên Sa Phi Ứng cảm thấy nguy cơ trùng trùng.

Già đi trẻ đến, Sa Phi Ứng cần truyền hết tất cả lại cho Sa Nguyên Đông, ông tuyệt đối không thể như Thanh Trúc bang được, để con trai mình trở thành một con rối!

- Nếu Nguyên Đông có được một nửa mưu trí như tiểu tử Tô Tín kia thì mình đã có thể yên tâm buông tay rồi.

Sa Phi Ứng thở dài một hơi.

Yêu cầu của ông rất thấp, ông không cầu mong Sa Nguyên Đông có thực lực như Tô Tín, chỉ cần hắn có được một nửa mưu trí của Tô Tín, cùng với uy danh Sa Phi Ứng tích lũy được trong Phi Ứng bang, ông cũng đã không cần lo Sa Nguyên Đông bị các đường chủ và đại đầu mục khống chế.

Nhưng cuối cùng Sa Nguyên Đông cũng chẳng phải Tô Tín, giờ Sa Nguyên Đông tuyệt đối không thể gồng gánh nổi Phi Ứng bang.

Sa Phi Ứng giờ đã cảm thấy được, Phi Ứng bang đã dần thoát khỏi sự khống chế của mình.

Trong bốn đường chủ ngoài Lâm Phục Hổ ra, ba người khác đều có tâm tư riêng, dù hiện có Lâm Phục Hổ đó thì ông cũng không dám chắc đối phương sẽ hoàn toàn đứng về phía mình.

Trong ba đường chủ này, Trang Lê có tiền, Đồng Thành Vũ có quyền, truyền công đường của Tô Tín chỉ trong mấy ngày đã lấy được vô số lòng người, những đường chủ này đều khiến Sa Phi Ứng vô cùng kiêng dè.

Còn những đại đầu mục thuộc hạ của Sa Phi Ứng, trừ đi Hầu Thông đã chết và người đã về quê dưỡng lão thì chỉ còn đại đầu mục nổi danh Hồ Tam Gia, đồng thời cũng là người thứ mười ba.

Quyền lực tự chủ của mười ba đại đầu mục này quá lớn, trong tay đều có địa bàn và thuộc hạ của chính họ, có những thuộc hạ của bọn họ còn không thừa nhận người bang chủ như ông, chỉ nghe theo đại đầu mục của họ.

Giống như thuộc hạ chủ chốt của Tô Tín vậy, nếu giờ Tô Tín trở mặt với Sa Phi Ứng, những người này tuyệt đối sẽ đứng về phía Tô Tín, chuyện này quá nguy hiểm!

Ban đầu ông cho những đại đầu mục này quyền lợi quá lớn, giờ ông cũng hơi hối hận.

Lúc Phi Ứng bang vừa được dựng nên, Sa Phi Ứng tàn nhẫn trừ khử đi những đại đầu mục có thể gây nên uy hiếp với bản thân mình.

Vì an ủi những người còn lại, ông liền lần lượt cho bọn họ quyền tự chủ khá lớn để họ yên lòng, không ngờ cứ như vậy đã trở thành thế đuôi to khó vậy, thế lực các đại đầu mục bên dưới gộp lại còn lớn hơn cả bang chủ như ông.

- Quyền lợi các người là ta cho, giờ nó vẫn là của ta!

Sắc mặt Sa Phi Ứng lạnh lẽo, hỗn loạn giữa do dự và dứt khoát, nhân lúc uy lực bản thân vẫn còn, chỉ bằng thẳng tay thu về lại những quyền lợi trong bang, nếu ai phản kháng vậy sẽ giết luôn!

Dù sao hơn mười năm trước, bản thân ông cũng đã giết đi một tốp, giờ ông cũng không ngần ngại giết thêm tốp nữa.

Còn về chuyện làm như thế có ảnh hưởng đến thực lực của Phi Ứng bang hay không thì ông cũng chẳng thể lo nhiều như vậy. Phi Ứng bang nằm trong tay Sa Phi Ứng ông và Sa Nguyên Đông mới là Phi Ứng bang!

Hôm sau, Tô Tín nhận được thư từ tổng đường, nói là cần các đường chủ và đại đầu mục đến tổng đường để nghị sự.

Hoàng Bính Thành gãi đầu kinh ngạc nói:

- Gần đây chẳng xảy ra chuyện gì mà, đi nghị sự chuyện gì chứ?

- Đi rồi sẽ biết thôi.

Giờ cậu cũng không đoán được Sa Phi Ứng muốn giở trò gì, dù sao cũng đi xem sao đã, tùy cơ ứng biến thôi.

Khi Tô Tín dẫn theo Lý Hoại cùng Hoàng Bính Thành đến tổng đường thì những đại đầu mục khác gần như đã đến đủ, mọi người đều chào hỏi khách sáo với Tô Tín, lời nói có phần nồng nhiệt.

Khoảng thời gian gần đây Tô Tín giúp bọn họ khá nhiều, một mặt họ vừa nợ ân tình của Tô Tín, mặt khác cũng nhìn thấy được khả năng của cậu, giờ bọn họ đang rất bội phục Tô Tín.

Lưu Thắng Minh đi đến chào hỏi:

- Tô lão đại, gần đây trong bang xảy ra chuyện gì sao? Sao bang chủ lại gọi chúng ta đến nghị sự vậy?

Có vài đại đầu mục dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Tô Tín, bởi những lần nghị sự gần đây đều là vì Tô Tín gây chuyện.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, lát nữa bang chủ và ba vị đường chủ kia đến thì sẽ rõ thôi.

Một lúc sau Đồng Thành Vũ ba người bọn họ bước vào, nhưng lại không thấy bóng dáng bang chủ đâu, điều này khiến mọi người ngạc nhiên.

Trước kia khi bang chủ nghị sự đều là đã thương lượng xong với ba vị đường chủ, rồi họ cùng nhau đến, giờ chỉ thấy ba người bọn họ mà chẳng thấy bang chủ đâu là sao?

Thật ra Đồng Thành Vũ ba người bọn họ cũng rất khó hiểu, lần này bang chủ nghị sự đột xuất, trước khi nghị sự bang chủ cũng chẳng nói gì với họ, chỉ thông báo cho họ đến, điều này khiến cho người nông cạn nhất trong ba người như Lâm Phục Hồ cũng cảm thấy kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đoạt quyền

Cửa lớn đường viện được mở, Sa Phi Ứng dẫn theo bốn bang chúng mang y phục màu đen bước vào, đằng sau còn có Sa Nguyên Đông.

Hành động khác với bình thường này liền khiến mọi người giật mình.

Bốn bang chúng mặc y phục đen đó là những người mà Sa Phi Ứng huấn luyện riêng, cũng coi là đệ tử nửa chính thức, cũng là thuộc hạ chủ chốt thực sự của Sa Phi Ứng.

Những bang chúng mặc y phục màu đen này có hơn ba mươi người, ai ai cũng đều được Sa Phi Ứng truyền thụ nội công và võ kỹ, họ đều có thực lực hậu thiên sơ kỳ, mạnh hơn nhiều so với phần lớn các đại đầu mục ngồi ở đây.

Dù là Đồng Thành Vũ hay là những đại đầu mục ở đây đều biết đến sự tồn tại của những người này.

Dù sao Sa Phi Ứng cũng là bang chủ, thuộc hạ cần có ít chủ bài, điều này rất bình thường.

Nhưng hôm nay Sa Phi Ứng lại dẫn theo họ đến phòng nghị sự, điều này lại hơi không bình thường.

Đặc biệt là hôm nay Sa Phi Ứng còn dẫn theo Sa Nguyên Đông đến, điều này càng kỳ lạ hơn.

Trước kia Sa Nguyên Đông chưa từng tham gia chuyện nghị sự trong bang, hôm nay Sa Phi Ứng dẫn theo con trai bảo bối đến đây là có ý gì?

Tò Tĩn cũng đoán được chút gì đó, nhưng trên khuôn mặt lại chỉ lộ nét cười không thể đoán được.

Sau khi ngồi vào chỗ, Sa Phi Ứng trầm giọng nói:

- Các vị, hôm nay ta cho gọi mọi người đến là để thương lượng kế hoạch tương lai lớn cho Phi Ứng bang!
- Tình hình Thường Ninh phủ hiện giờ mọi người cũng đều nhìn thấy cả, Phi Ứng bang chúng ta tuy là một trong tam bang tứ hội nhưng thực chất chỉ nằm ở cuối.
- Tứ hội quá mạnh, còn tam bang quá yếu, địa bàn Phi Ứng bang chúng ta và Thanh Trúc bang hợp lại cũng không lớn bằng Tam Anh hội.
- Vì vậy nếu chúng ta muốn phát triển, muốn có được sự tồn tại sánh ngang với Tam Anh hội thì Phi Ứng bang chúng ta cần cải cách mới được!

Các đại đầu mục đều tỏ vẻ kinh ngạc, không biết bang chủ có uống nhầm thuốc không, bởi với tình hình Phi Ứng bang hiện giờ vốn chẳng thể cải cách là có thể trở dậy được.

Tam Anh hội có thể nổi lên là vì họ có ba vị hội chủ đạt cấp bậc hậu thiên đại viên mãn, nếu Phi Ứng bang bọn họ có được thì dù không làm cải cách gì cũng có thể sánh ngang với Tam Anh hội.

Nghe đến hai chữ “cải cách”, sắc mặt Trang Lê liền thay đổi, Đồng Thành Vũ dường như đã đoán được gì đó, sắc mặt cũng trở nên u ám đi.

Sa Phi Ứng nói tiếp:

- Chế độ của Phi Ứng bang chúng ta đã quá cũ kỹ, khi bang chiến xảy ra các đại đầu mục đều dẫn theo thuộc hạ của mình đánh loạn xạ cả lên, chẳng có quy tắc gì.
- Còn việc quản lý hậu cần của bang phái cũng quá phân tán, không đủ thống nhất, vì vậy từ nay về sau, bang phái sẽ thực hiện chế độ tập quyền!
- Tất cả quyền lợi của bốn vị đường chủ đều giao lại cho bang, chỉ còn quyền giám sát.
- Những địa bàn và thuộc hạ của các đại đầu mục cũng giao lại hết cho bang, mỗi tháng không được lấy tiền thuê nữa mà sẽ do bang tiến hành trưng thu, đồng thời lấy một phần từ số đó làm lương tháng để phát.

Những lời này được nói ra xong thì khuôn mặt mọi người đều liền biến sắc, Sa Phi Ứng làm vậy là muốn gì? Rõ ràng là muốn lấy lại và thu về hết thảy quyền lợi của bọn họ!

Chế độ tập quyền gì chứ, đây rõ ràng là muốn đoạt quyền của bọn họ!

- Bang chủ, người không thể làm như vậy được, trước kia người đã đồng ý với huynh đệ chúng ta rằng những địa bàn mà chúng ta đánh chiếm được đều sẽ do bản thân tự xử lý.

- Đúng vậy bang chủ, trong tay chúng ta không có địa bàn cũng không có thuộc hạ thì còn gọi gì là đại đầu mục chứ? Đơn thương độc mã thì đúng hơn!

Các đại đầu mục bỗng nổi giận, lớn tiếng ồn ào bày tỏ sự phản đối kịch liệt, nhưng ba người Đồng Thành Vũ bọn họ lại chỉ tối sầm mặt lại không nói gì.

Cây to đón gió, những người này cho rằng kháng nghị sẽ có tác dụng sao? Bang chủ đã dám nói những lời này thì bản thân ông ấy đã tính được phản ứng của họ.

- Im mồm hết cho ta!

Sa Phi Ứng nhìn quanh phòng nghị sự, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo.

- Các ngươi còn dám nói há? Đừng cho rằng mấy năm nay các ngươi đã làm những chuyện gì ta đều không biết!
- Tự ý cắt giảm tiền thuê của bang, làm việc giả dối. Lúc bang chiến thì chỉ muốn cướp công mà không bỏ sức, chỉ biết suy tính cho bản thân mình.
- Địa bàn và thuộc hạ của Phi Ứng bang nằm trong tay các ngươi sớm muộn gì cũng đều thối nát cả!
- Nếu ai muốn phản đối, ta sẽ cùng tính với người đó món nợ những năm qua!

Cảm thấy được trong giọng điệu của Sa Phi Ứng có chứa sát ý lạnh lẽo nên những người này liền không nói gì nữa.

Những năm qua bọn họ bỏ túi riêng không ít bạc, nếu Sa Phi Ứng đã chuẩn bị để tính rõ ra thì chẳng ai trong bọn họ có thể thoát được.

Huống hồ Sa Phi Ứng là người thế nào bọn họ đều không quên, giống như mười năm trước vậy, dù chẳng có cái cơ nào thì ông ta cũng có thể vung đồ đao giết người chứ đừng nói hiện giờ.

Nhìn những đại đầu mục khác đều đã khuất phục, ánh mắt Sa Phi Ứng hướng về Tô Tín và những đường chủ khác:

- Các ngươi có ý kiến gì không?

Ba người Đồng Thành Vũ bọn họ đều nhìn về phía Tô Tín.

Bọn họ đương nhiên có ý kiến nhưng chẳng ai dám nói.

Giống như Sa Phi Ứng đã nói vậy, tất cả mọi thứ của bọn họ đều là Sa Phi Ứng cho, nếu ông ta quyết tâm đoạt lại quyền lợi thì dù ba vị đường chủ liên thủ lại cũng địch không lại nổi với Sa Phi Ứng.

Hiện giờ người duy nhất trong Phi Ứng bang có thể nói ra điều kiện với Sa Phi Ứng chỉ có mỗi Tô Tín.

Sự khuất phục của Tô Tín chẳng có chút liên quan gì đến Sa Phi Ứng cả, Hoàng Bính Thành và Lý Hoại dưới tay Tô Tín tuy đều là đại đầu mục nhưng lại chỉ trung thành với Tô Tín.

Hơn nữa gần năm trăm bang chúng chủ chốt của Tô Tín đều là do cậu dùng tiền bạc để bồi dưỡng ra, ai cũng không cướp đi được.

Cộng thêm thực lực Tô Tín giết được cả Lý Trung Hòa, giờ cậu là người duy nhất trong Phi Ứng bang có thể nói không với Sa Phi Ứng.

Trước kia Đồng Thành Vũ bất hòa với Tô Tín, trong lòng hận cậu đến tận xương tủy, nhưng giờ ông ta lại vô cùng mong đợi Tô Tín có thể đứng ra phản đối.

Chỉ cần Tô Tín không giao ra địa bàn và quyền lợi trong tay mình thì Sa Phi Ứng dựa vào đâu để buộc bọn họ phải giao nộp chứ?

Giờ Tô Tín lại trở thành hy vọng duy nhất đối với việc bảo vệ quyền lợi trong tay bọn người Đồng Thành Vũ, không thể không nói ra lời mĩa mai này được.

Sa Phi Ứng cũng nhìn chằm chằm Tô Tín, chỉ cần Tô Tín dám phản đối, dù hai bên đều thiệt thì ông cũng phải bắt được cậu!

Thế lực trong tay Tô Tín không hề nằm trong sự kiểm soát của Sa Phi Ứng, mà thực lực cậu cũng mạnh nhất trong bốn đường chủ, nhưng Sa Phi Ứng không sợ.

Hậu thiên đại viên mãn và hậu thiên trung kỳ vẫn có sự chênh lệch rất lớn, dù Tô Tín có giết được Lý Trung Hòa, Sa Phi Ứng cũng có thể bắt được Tô Tín, còn về sức mạnh trong tay cậu, nếu đã không có tác dụng với Sa Phi Ứng thì chỉ bằng hủy nó đi!

Trầm ngâm một hồi, Tô Tín từ từ mở lời:

- Ta đồng ý với quyết định của bang chủ, nhưng dù sao chúng ta vẫn là đường chủ và đại đầu mục, trong tay không có thuộc hạ và địa bàn nào cũng không thể chấp nhận được?

- Địa bàn Vĩnh Lạc phường và những bang chúng mới chiêu mộ ta đều có thể giao ra, truyền công đường cũng có thể giao lại, ta chỉ cần Khoái Hoạt Lâm và những huynh đệ cũ trước kia thôi.

Khóe miệng Sa Phi Ứng lộ ý cười.

Cuối cùng Tô Tín cũng đã thỏa hiệp, ông ta biết phần nhiều Tô Tín sẽ thỏa hiệp.

Tuy trước giờ Tô Tín luôn có ấn tượng là người to gan làm cản trước mặt mọi người, thậm chí là điên cuồng nhưng thực chất cậu là người vô cùng thông minh.

Chuyện giết Mạnh Xung lần trước có Thiết Vô Tình ra mặt giúp đỡ nhưng lần này là chuyện nội bộ trong bang, Tô Tín không nghe lệnh bang chủ, Thiết Vô Tình làm sao có thể đứng ra nói giúp được?

Tuy Tô Tín thêm vào vài điều kiện, nhưng với Sa Phi Ứng thì nó chẳng là gì cả.

Tiền hoa hồng từ thuế mỗi tháng ở Khoái Hoạt Lâm tuy nhiều nhưng bang chủ như ông lại chẳng để tâm mấy.

Còn gần năm trăm bang chúng dưới tay Tô Tín một lòng trung thành với cậu, ông ta cũng chẳng có cách gì thu phục được.

Lần trước lúc Tô Tín giết Mạnh Xung bọn họ vẫn nguyện lòng ở lại, những người này cơ bản không thể bị lệnh của bang chủ điều khiển, thôi thì cứ để lại cho Tô Tín.

- Không thành vấn đề, cứ như Tô đường chủ nói mà làm, những người khác cũng vậy, Sa Phi Ứng ta cũng không phải là người không nể mặt ai, mọi

người đều có thể giữ lại một số thuộc hạ và chút địa bàn trong tay mình.

- Thuộc hạ hình đường ta cũng không đụng đến, nhưng sau này hình đường không có quyền xử phạt mà chỉ có quyền giám sát, bất cứ hình phạt nào cũng đều báo lên bang.
- Thiện sự đường cũng vậy, tất cả thu chi tiền bạc đều phải được bang phê duyệt mới được thực hiện.
- Chuyển điều động chiến đường phải do ta và Lâm đường chủ cùng phê duyệt rồi mới được hành động.
- Còn về những đại đầu mục khác mỗi người chỉ được giữ lại mười thuộc hạ, địa bàn là một con đường, số còn lại nộp hết về bang.

Sa Phi Ứng vung tay một cái liền tuyên bố quyết định, điều này khiến cho sắc mặt tất cả mọi người liền trở nên vô cùng khó coi, đặc biệt là Trang Lê và Đồng Thành Vũ.

Tuy nói Sa Phi Ứng không lấy đi hết người của bọn họ, nhưng đã thu hết quyền lợi của bọn họ về.

Hình đường không có quyền xử phạt, chỉ có thể nói suông thì còn gọi gì là hình đường?

Còn thiện sự đường đã bị Sa Phi Ứng khống chế, mỗi khoản đều cần được bang phê duyệt, vậy sau này bọn họ đừng hòng vợ vét được xu nào từ trong đó.

Sự thỏa hiệp của Tô Tín nằm ngoài dự đoán của mấy người Đồng Thành Vũ, bọn họ vốn nghĩ rằng với tính cách của Tô Tín, chắc chắn cậu sẽ phản đối Sa Phi Ứng, không ngờ lúc này cậu lại nghe lời, chủ động từ bỏ Vĩnh Lạc phường rộng lớn.

Người mạnh nhất trong bốn đường chủ như Tô Tín cũng đã thỏa hiệp, vậy bọn họ còn ngoan cố sao được? Chỉ còn có thể ngoan ngoãn giao ra quyền lợi trong tay mình.

Tâm tình của Sa Phi Ứng rất tốt, ông ta không ngờ chuyện hôm nay lại thuận lợi như vậy, nói vài câu đánh thép đã có thể giải quyết được, ông vốn cũng đã chuẩn bị sẵn việc phải làm triệt để nhanh gọn, đại khai sát giới.

Đã thành công thu về quyền lợi trong tay mình, tiếp theo là lúc đưa con trai lên trên.

Sa Phi Ứng cho Sa Nguyên Đông lên trước một bước, nói:

- Mọi người cũng đã biết Nguyên Đông từ khi nó còn bé, sau này Phi Ứng bang cũng sẽ giao lại cho nó, vì vậy ta quyết định sớm để cho Nguyên Đông quản lý việc bang phái, Thuận Ý phường và hình đường sau này sẽ giao cho Nguyên Đông lo liệu.

Lúc này Sa Nguyên Đông liền nói:

- Cha, con muốn quản Vĩnh Lạc phường và truyền công đường.

Sa Phi Ứng liền chau mày, Vĩnh Lạc phường và truyền công đường vốn đều là địa bàn của Tô Tín, giờ cậu ta vừa mới giao nộp địa bàn và đường viện, ông liền mang nó giao cho con mình thì thật không nể mặt gì, chuyện này có thể làm Tô Tín thẹn quá hóa giận mà trở mặt với mình không?

Có thể không động đao kiếm mà thu về được quyền lợi trong Phi Ứng bang, đây mới là ý muốn của Sa Phi Ứng, giờ Sa Nguyên Đông bỗng giờ trò này, ông thật sự sợ Tô Tín giận lên gây ra chuyện gì đó.

Sa Phi Ứng cũng nghi ngại trong lòng, con trai ông trước nay không có thù oán với Tô Tín, sao tự dưng lại nhảy ra và vào mặt Tô Tín trong tình cảnh này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thế sự đổi thay, trèo cao té đau

Sa Nguyên Đông và Tô Tín chưa từng có thù oán, thậm chí họ chưa từng nói với nhau câu nào.

Hôm nay Sa Nguyên Đông đoạt địa bàn và địa vị của Tô Tín trước mặt mọi người là vì hắn ta đổ kỵ với Tô Tín.

Con người có bảy đại tội, đổ kỵ là một trong số đó.

Dù có là thánh nhân cũng không dám nói cả đời này bản thân họ không hề nảy sinh lòng đổ kỵ, chứ đừng nói là Sa Nguyên Đông.

Thật ra Sa Nguyên Đông vốn chẳng có suy nghĩ gì đối với những thành tích mà Tô Tín có được.

Hắn vốn nghĩ Tô Tín dù có xuất sắc đến mấy, đánh chiếm được nhiều địa bàn đến mấy thì chẳng phải cũng là một con chó của nhà họ Sa nuôi hay sao, bản thân có cần thiết đi đồ kị với một con chó của nhà mình hay không?

Nhưng thời gian gần đây, Sa Phi Ứng lại cứ luôn nói Tô Tín thế này thế kia, bảo hắn nếu có được vài phần thực lực của Tô Tín thì đã không cần lo lắng thế này thế nọ.

Điều này khiến trong lòng Sa Nguyên Đông cảm thấy khó chịu.

Tô Tín chẳng qua chỉ là một con chó mà nhà hắn nuôi, Tô Tín có thể quản lý tốt Vĩnh Lạc phường chẳng lẽ bản thân hắn không làm được sao? Tô Tín có thể lập ra truyền công đường chẳng lẽ hắn không thể tiếp quản sao?

Chính vì trong lòng hắn không phục nên mới muốn cướp cho bằng được địa bàn và địa vị của Tô Tín, vì muốn để cho cha hắn thấy được rằng hắn cũng không thua kém gì Tô Tín!

Lúc này phòng nghị sự yên tĩnh không tiếng động, bọn người Đồng Thành Vũ đều nhìn về Tô Tín.

Vốn nghĩ chuyện đã không còn chuyển biến nữa, không ngờ Sa Nguyên Đông lại nhảy ra giúp bọn họ.

Giờ đã bị người ta như tát vào mặt, Tô Tín còn có thể nhẫn nhịn nữa sao?

Nhưng đáng tiếc là Tô Tín đã khiến bọn họ thất vọng, đối diện với ánh mắt khiêu khích của Sa Nguyên Đông, Tô Tín dường như làm ngơ không thấy, vẫn ngồi bình thản trên ghế.

Sa Phi Ứng thờ phào nhẹ nhõm, để tránh đêm dài lắm mộng, ông ta liền nói:

- Mọi người đều về chuẩn bị cả đi, nội trong ba ngày cần hoàn tất công việc bàn giao.

Thấy đã hết cơ hội nên mọi người đều mang theo sự oán hận và bất mãn ra về.

Tô Tín cũng vẫy tay gọi Lý Hoại và Hoàng Bính Thành ra về.

Sau khi rời khỏi tổng đường, Hoàng Bính Thành đã nhìn suốt quãng đường mới phần nộ nói:

- Bang chủ làm vậy là có ý gì chứ? Dựa vào đâu buộc phải nộp lại cho bang địa bàn mà chúng ta vất vả đánh chiếm được chứ?

- Đây gọi là gì nhỉ? Vất chanh bỏ vỏ? Hừ! Không đúng! Qua cầu rút ván? Hừ! Cũng không đúng!

Tô Tín vỗ vai hắn nói:

- Được rồi, đừng khoe mấy cái thành ngữ đó của người nữa, ta hiểu ý ngươi rồi.

- Lão đại, người đã biết vậy sao còn không phản đối ngay tại đó? Cùng lắm thì mọi người làm phản rồi bỏ Phi Ứng bang, nơi này không có chỗ cho chúng ta thì còn có nơi khác mà!

Lý Hoại cũng dùng ánh mắt thắc mắc nhìn Tô Tín, rõ ràng suy nghĩ của hắn cũng giống với Hoàng Bính Thành.

Thời gian bọn họ bên cạnh Tô Tín tuy không dài, nhưng họ đều biết vị lão đại này không có tính nhẫn nại chịu đựng.

Tô Tín nở nụ cười thâm sâu khó đoán:

- Làm phản rồi rời bỏ Phi Ứng bang sao? Vì sao phải thế? Nếu làm như vậy với Phi Ứng bang thật thì truyền công đường được dựng nên và thanh danh mà chúng ta đã dày công tích lũy chẳng phải đổ sông đổ biển hết sao?

- Không cần lo lắng, hôm nay chúng ta giao ra địa bàn và đường viện, sau này cũng ta sẽ thu lại càng nhiều hơn.

- Có một câu nói rất hay đó là “Thế sự đổi thay, trào cao té đau.”

- Chúng ta chỉ cần ngồi xem thôi, không cần làm gì cả, những thứ này bọn họ không lấy được đâu.

Tuy Lý Hoại và Hoàng Bính Thành vẫn chưa hiểu được ý tứ trong lời nói của Tô Tín, nhưng nhìn về tự tin của lão đại vậy họ cũng đã yên tâm.

Sau khi về đường viện, giọng nói hệ thống bỗng vang lên trong đầu Tô Tín:

- Mô nhiệm vụ phụ “Không độc sao nên đáng trọng phụ”. Hướng dẫn nhiệm vụ: Lượng nhỏ chẳng thành người quân tử, không độc sao nên đáng trọng phụ! Nếu người phạm ta, trả gấp mười lần! Trong ba tháng phải giết được Sa Phi Ứng và Sa Nguyên Đông.

- Thường phạt nhiệm vụ: Thành công thường một lượt rút thưởng trung cấp, 300 điểm phản diện, thất bại bị trừ 300 điểm phản diện và một lượt rút thưởng trung cấp, nếu không đủ lượt rút thưởng trung cấp sẽ trừ vào điểm phản diện.

- Bỏ nhiệm vụ: Không thưởng không phạt.

- Ký chủ có chọn nhận nhiệm vụ phụ hay không?

Đây là lần đầu Tô Tín nhận được nhiệm vụ phụ.

Tuy thưởng nhiệm vụ phụ không được hậu hĩnh như nhiệm vụ chính, nhưng hình phạt thất bại cũng nhẹ hơn, thưởng bao nhiêu sẽ phạt bấy nhiêu, hơn nữa còn có thể chọn từ bỏ, không gian tự chọn lựa lớn hơn nhiều.

- Tiếp nhận.

Tô Tín không hề do dự nói ngay.

Nếu đổi lại là trước đây, Tô Tín sẽ không tiếp nhận nhiệm vụ phụ này.

Nói thế nào thì Sa Phi Ứng cũng có thực lực hậu thiên đại viên mãn, còn là chủ một bang, muốn nội trong ba tháng giết được ông ta, dù Tô Tín có tự tin đến mấy cũng sẽ không nhận loại nhiệm vụ có tỉ lệ thất bại đến năm mươi phần trăm.

Nhưng giờ không giống vậy nữa, cái cách tập quyền mà Sa Phi Ứng nói xem ra là đang tìm chỗ chết.

Nếu Sa Phi Ứng thật sự nghĩ cho Phi Ứng bang, từng bước một thống nhất lại thế lực trong bang, bắt đầu chế độ tập quyền thì Tô Tín thật sự không làm gì ông ta.

Nhưng đáng tiếc là Sa Phi Ứng vì muốn để lại Phi Ứng bang cho con trai mình mà cưỡng chế cướp đoạt quyền lợi trong tay các đại đầu mục và đường chủ, xem bọn họ như một con chó muốn cho thì cho, muốn lấy là lấy, ông ta cần biết rằng chó cũng rút dậu.

Cũng giống như Tô Tín đã nói với Hoàng Bình Thành vậy, thế sự đổi thay, trào cao té đau.

Chuyện này Tô Tín không cần ra tay trước, cậu cũng không định ra tay, chỉ cần gây mâu thuẫn gay gắt đến thời điểm nhất định, chỉ cần một đốm lửa nhỏ thôi cũng sẽ thổi bùng lên ngọn lửa lớn.

Trong tay Tô Tín ngoài gần năm trăm bang chúng chủ chốt ra, sau khi cậu trở thành đường chủ truyền công đường, lại thu nhận thêm gần hai nghìn bang chúng.

Lần này Tô Tín không hề đưa ra lựa chọn gì đặc biệt, chỉ cần phù hợp yêu cầu với những bang chúng thông thường thì đều thu nhận hết, đương nhiên tiền lương tháng cũng chỉ có một lượng rười.

Nhưng dù như vậy thì vẫn có rất nhiều người mong mỏi được vào làm thuộc hạ Tô Tín.

Số tiền một lượng rười một tháng đó đã được coi là khá cao ở cả Thường Ninh phủ này, đi theo những đại đầu mục keo kiệt mỗi tháng thậm chí còn chưa được một lượng bạc.

Sắp xếp xong những người đó thì ba ngày sau, Sa Nguyên Đông liền dẫn người đến tiếp quản địa bàn Vĩnh Lạc phường và truyền công đường.

Người đến cùng Sa Nguyên Đông là một trong những đại đầu mục tên Hứa Thường, người này dường như luôn tạo cảm giác ông ta không hề tồn tại trong mười ba đại đầu mục vậy, nhưng hôm nay xem ra ông ta lại là người xảo quyệt nhất.

Khi quyền lợi trong tay bị bang chủ thu hồi, nhưng ông ta lại không cam tâm ở nhà dưỡng lão nên con đường duy nhất đó là đi theo Sa Nguyên Đông, làm một đại đầu mục hữu danh vô thực dưới tay Sa Nguyên Đông.

Tuy như vậy không thể so bì được với cuộc sống bá vương trước kia, nhưng ít nhất vẫn tốt hơn là về quê dưỡng lão.

Còn Sa Nguyên Đông lại quá trẻ, trước kia chưa từng có kinh nghiệm xử lý chuyện trong bang, có người lớn tuổi như Hứa Thường bên cạnh chỉ dẫn, cũng chẳng sợ xảy ra chuyện gì nữa, vì vậy Sa Phi Ứng liền đề Hứa Thường ở cạnh Sa Nguyên Đông.

- Thiếu bang chủ, đây là danh sách và số tiền thuế tháng này của Vĩnh Lạc phường.

Tô Tín bảo Hoàng Bình Thành nộp lên danh sách đã được sắp xếp trong ba ngày nay, nhưng Sa Nguyên Đông lại hừ một tiếng, sai người đi lấy danh sách đến.

Tô Tín không hề để tâm, chỉ mỉm cười rồi quay người định đi.

Thấy Tô Tín cười thân nhiên như vậy, những lời Sa Nguyên Đông muốn nói liền phải đè nén lại trong bụng khiến hắn khó chịu vô cùng.

- Khoan đã!

Tô Tín quay đầu:

- Thiếu bang chủ còn có gì chỉ giáo?

Sa Nguyên Đông đành mặt nói:

- Tô Tín, mùi vị phải làm nô bộc cho người khác chẳng dễ chịu gì nhỉ? Địa bàn lớn như Vĩnh Lạc phò không còn, truyền công đường một tay người gây dựng nên cũng đã về tay ta, người không hận ta sao?

Tô Tín mỉm cười, nụ cười như mang ý giễu cợt:

- Thiếu bang chủ nói đùa rồi, địa bàn và đường viện vốn là của bang, giờ bang thu hồi là điều hiển nhiên, vì sao ta phải hận người?

Sa Nguyên Đông cười lạnh:

- Được rồi Tô Tín, người cũng không cần làm bộ làm tịch nữa, địa bàn và thuộc hạ chẳng còn không ai là không đau lòng cả? Nhưng người cần biết, tất cả thứ người có đều là của nhà họ Sa, trước kia cha ta cho người tất cả những thứ này, giờ ta cũng có thể lấy chúng về lại!

- Nhưng người là người thông minh, giờ ta cho người một cơ hội, cùng ta chấn chỉnh lại Phi Ưng bang, trong vòng ba năm ta có thể giúp Phi Ưng bang bước lên tầm cao mới, có thể sánh ngang với Tam Anh hội, đến lúc đó những quyền thế này ta đều sẽ ban lại cho người.

Mặt Tô Tín vẫn không đổi sắc, chỉ nhàn nhạt nói:

- Thiếu bang chủ nói sao ấy chứ? Giờ ta cũng là đường chủ của Phi Ưng bang, đương nhiên cần xem việc chấn chỉnh Phi Ưng bang như nhiệm vụ của mình rồi.

Sa Nguyên Đông hừ nhạt một tiếng:

- Tô Tín, người đừng giả vờ hồ đồ nữa! Ta nói là theo ta chứ không phải Phi Ưng bang!

Tô Tín nhẹ lắc đầu, ánh mắt mang vẻ châm biếm sâu sắc.

Chẳng biết Sa Nguyên Đông này học được sự đe dọa dụ dỗ, âm mưu thủ đoạn từ ai, nhưng đáng tiếc lại quá non nớt nực cười.

Lấy đồ của cậu, rồi đe dọa dụ dỗ cậu làm cho tốt, đợi có được thành tích rồi đưa lại cho cậu, còn bảo cậu phải cảm ơn?

Cả cái Phi Ưng bang này ngoài kẻ mặt dày như Hứa Thường ra thì còn ai đồng ý được điều kiện như vậy nữa chứ? Xem bọn họ đều là kẻ ngốc cả sao?

Nhìn bộ dạng của Sa Nguyên Đông, Tô Tín càng tin chắc vào suy nghĩ trước kia của mình.

Xét về bản chất, Sa Nguyên Đông chẳng mạnh hơn Ngụy Phong của Thanh Trúc bang là bao, cốt cách đều là loại công tử bột chí lớn tài mọn, mơ mộng viễn vông.

Bọn họ đều nghĩ rằng địa bàn của bang phải đều là do cha ông bọn họ đánh chiếm được, bản thân chỉ cần thừa hưởng lại là đã có thể nắm giữ được cả bang phái.

Nhưng không hề biết rằng thứ quan trọng nhất của một bang phái không phải là địa bàn mà là người của những địa bàn này!

Sa Phi Ưng xây lên một tòa tháp cao cho Sa Nguyên Đông, đáng tiếc là tòa tháp này đã định trước rằng sẽ sụp đổ.

- Ha ha, thiếu bang chủ, nếu không có chuyện gì nữa thì ta xin cáo từ.

Tô Tín cười ha ha rồi quay người bước đi, hoàn toàn không nề mặt Sa Nguyên Đông.

- Tô Tín đáng chết! Quyền lợi trong tay đều đã bị bang thu hồi mà còn hống hách như vậy, đợi sau khi ta trở thành bang chủ, việc đầu tiên là đuổi người ra khỏi Phi Ưng bang!

Nhìn thấy Tô Tín hoàn toàn không coi mình ra gì, Sa Nguyên Đông càng nổi giận.

Hứa Thường bên cạnh này giờ cứ đỏ mặt hồi lạnh, vừa rồi ông ta bị dọa đến không dám thở, sợ chọc giận Tô Tín thì sẽ bị cậu ra tay giết luôn cả hai người.

Vị này nổi tiếng to gan làm càn, thiếu hội chủ của Tam Anh hội Tô Tín cũng dám giết thì thiếu bang chủ của Phi Ưng bang này cậu lại không dám sao?

Danh tiếng này là Tô Tín tự tạo dựng nên chứ không phải dựa vào Phi Ưng bang.

Hứa Thường cảm thấy đối phó với người như Tô Tín cần từ từ thu lại thế lực trong tay cậu, tốt nhất không nên chọc giận, hành vi vừa rồi của Sa Nguyên

Đồng rõ ràng là muốn tìm cái chết.

Hứa Thường định bụng khuyên răn, nhưng nghĩ đến tính cách ương bướng cố chấp của Sa Nguyên Đông nên lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Thủ đoạn tự tìm chỗ chết

Hiện giờ thuộc hạ của Tô Tín chỉ có gần năm trăm người, thừa sức sắp xếp được cho tất cả bọn họ ở Khoái Hoạt Lâm.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa hết, Tô Tín gọi Hoàng Bính Thành đến:

- Lão Hoàng, người đi mua chuộc hai người của Vĩnh Lạc phường, tìm người lanh lợi một chút, không cần lo chuyện tiền bạc.

- Lão đại người muốn ra tay với Sa Nguyên Đông sao?

Hoàng Bính Thành thắc mắc hỏi.

Tô Tín lắc đầu:

- Ra tay gì chứ? Loại người phé vật như hấn mà cần đến ta ra tay hay sao, bản thân hấn cũng tự tìm đến cái chết rồi, ta mua chuộc hai người này chỉ để thăm dò tin tức mà thôi.

- Nhưng những tin tức đó cần phải kịp thời, mỗi ngày cần đưa tin hai lần, sáng và tối, nếu xảy ra trường hợp khẩn cấp thì cần đưa tin ngay.

- Không thành vấn đề.

Hoàng Bính Thành gật đầu.

Mua chuộc hai người vốn chẳng phải chuyện gì khó khăn, những người hiện giờ bên Vĩnh Lạc phường đều là người mới mà Tô Tín chiêu mộ vào Phi Ứng bang, hiển nhiên chưa có lòng trung thành với Tô Tín.

Nhưng đối với Sa Nguyên Đông, bọn họ càng không hề có sự trung thành, chỉ cần tiền vừa túi thì mua chuộc hai người chẳng phải là vấn đề gì.

Căn dặn chuyện này với Hoàng Bính Thành xong, Tô Tín liền để Lý Hoại huấn luyện thuộc hạ.

Gần năm trăm thuộc hạ này là lực chiến chủ chốt của Tô Tín, đáng được dốc sức bồi dưỡng.

Tuy giờ đã không còn lợi ích từ Vĩnh Lạc phường nhưng Tô Tín vẫn còn có Khoái Hoạt Lâm.

Tô Tín vốn không giống với những lão đại khác, có bạc liền nhét đầy túi mình, tiền hoa hồng thu được từ Khoái Hoạt Lâm đủ để có thể nuôi được gần năm trăm bang chúng này.

Sắp xếp xong mọi việc, Tô Tín liền về nhà bế quan tu luyện, ngoài việc đưa đón Hinh Nhi đến trường mỗi ngày và nghe Hoàng Bính Thành báo cáo chuyện ở Vĩnh Lạc phường ra thì cậu đều không đi ra ngoài.

Vĩnh Lạc phường cứ mặc kệ Sa Nguyên Đông nhào nặn, còn Tô Tín vừa hay có thể nhân cơ hội này củng cố lại nền tảng của bản thân.

Hiện giờ nội công cậu có Tử Hà Thần Công, ngoại công có Long Tượng Bát Nhã Công.

Hai công pháp này đều không thuộc loại tu luyện cấp tốc, vì vậy cần chuyên tâm tu luyện mới có được nền tảng vững chắc.

Hơn nữa lượt rút thưởng lần này cậu còn có được ba bình đơn dược, có sự trợ giúp của chúng, đến lúc cậu hoàn toàn xuất quan, thực lực chắc chắn có thể tăng vọt một quãng dài.

Với một Tô Tín khổ nhọc tu luyện như vậy, Sa Nguyên Đông bây giờ chỉ như là một con gió xuân mà thôi.

Trước kia hấn chưa từng quản lý chuyện bang phái, một mặt là vì tuổi còn quá trẻ, Sa Phi Ứng sợ hấn không gánh vác nổi.

Mặt khác là vì lúc đó quyền lợi của Phi Ứng bang đều ở trong tay các đại đầu mục và ba vị đường chủ, thật sự chẳng có vị trí nào cho Sa Nguyên Đông.

Nhưng giờ đây khi đã nắm được quyền, Sa Nguyên Đông bỗng cảm nhận được mùi vị của quyền lực.

Mỗi ngày đều có bang chúng thuộc hạ cung kính chào thiếu bang chủ, ngày nào hắn cũng ung dung đi qua đi lại trên đường, các thương nhân cũng đều khom lưng uốn gối với hắn, khiến cho Sa Nguyên Đông hắn vô cùng hài lòng.

Nhưng sau sự sáng khoái đó thì Sa Nguyên Đông bỗng cảm thấy bản thân cần làm gì đó.

Trước kia Tô Tín đã định ra một số quy tắc ở Vĩnh Lạc phường, nhưng giờ Vĩnh Lạc phường do ai quản lý chứ? Chính là do Sa Nguyên Đông! Quy tắc trước kia của Tô Tín đều hủy bỏ hết cả!

Trước kia Tô Tín dày công đặt ra những quy định này là vì suy nghĩ cho sự phát triển sau này của Vĩnh Lạc phường, Sa Nguyên Đông không muốn dùng thì thôi đằng này hắn cũng không hỏi ý kiến của Hứa Thường mà đã quyết định luôn theo ý của bản thân.

Việc làm này liền dẫn đến việc khoảng thời gian tiếp sau đó, Vĩnh Lạc phường trở nên hỗn loạn, mà nơi gặp xui xẻo đầu tiên đó là truyền công đường.

Thật ra sau khi Tô Tín đi, truyền công đường chỉ còn là hữu danh vô thực mà thôi.

Tuy cả Phi Ứng bang đều đã biết hết “Nội công sơ cấp Toàn Chân giáo” và “Đả Cầu Bổng Pháp tàn quyền”, nhưng dù là nội công hay võ kỹ nếu muốn tự học đều cần đến thiên phú, nếu gặp phải kẻ ngu ngốc thì dù có học cả đời cũng chẳng ra trò trống gì.

Vốn dĩ truyền công đường do bọn người Lý Thanh thuộc hạ của Tô Tín phụ trách, họ đều là những thuộc hạ cũ của Tô Tín, thực lực đã gần đạt đến bậc hậu thiên sơ kỳ, hơn nữa lại có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, bọn họ thừa sức chỉ dạy cho những người mới.

Còn thuộc hạ của Sa Nguyên Đông là những ai? Ngoài những bang chúng mới mà Tô Tín giao lại cho hắn, số còn lại đều là bang chúng thuộc hạ mà Sa Nguyên Đông đã có.

Những bang chúng này không thể nói là yếu, thậm chí trước kia trong Phi Ứng bang, thực lực của bọn họ chỉ đứng sau chiến đường.

Tuy bọn họ cũng luyện qua “Nội công sơ cấp Toàn Chân giáo” và “Đả Cầu Bổng Pháp tàn quyền”, nhưng đó chỉ là sau khi Tô Tín lập ra truyền công đường mà thôi, bọn họ đến học hai ngày, sau đó truyền công đường liền bị thu hồi về cho bang.

Có thể nói bọn họ còn chưa học được đến nơi đến chốn, làm sao chỉ dạy lại được cho những bang chúng khác?

Huống hồ trước kia Tô Tín cho bang chúng chia lượt để đến học công pháp, như vậy có thể tránh được việc truyền công đường không chứa được hết người, cũng có thể tăng chất lượng chỉ dạy, tiết kiệm sức lực giảng giải, tránh việc nói năng suốt nửa ngày trời, cuối cùng lại không có ai nghe rõ được gì.

Nhưng giờ Sa Nguyên Đông ra lệnh xuống, tất cả bang chúng của Phi Ứng bang muốn học công pháp, lúc nào cũng có thể đến truyền công đường, vậy nên bỗng chốc cả truyền công đường trở thành một cái chợ, không hề có quy củ, nơi đâu cũng là sự hỗn loạn.

Cuối cùng thì những bang chúng đó đến một lần rồi lần sau không còn đến lại nữa.

Thậm chí những bang chúng phụ trách truyền dạy công pháp còn chưa hiểu được công pháp đó, vậy có thể truyền dạy cho ai? Huống hồ một nơi hỗn loạn như vậy, họ đến để học công pháp hay là đến để nói chuyện hàn huyên chứ?

Chưa đến ba ngày, truyền công đường bỗng chỉ còn trên danh nghĩa.

Truyền công đường bị Sa Nguyên Đông hủy hoại đã đành, việc làm tiếp theo của Sa Nguyên Đông lại càng khiến mọi người ở Vĩnh Lạc phường phẫn nộ vô cùng.

Sau khi biết Tô Tín lúc vào quản lý Vĩnh Lạc phường liền tăng tiền thuế từ ba mươi lượng lên thành năm mươi lượng thì giờ Sa Nguyên Đông đã tăng luôn nó lên thành một trăm lượng, việc làm này khiến cho tất cả các thương nhân ở Vĩnh Lạc phường đều há hốc mồm.

Vốn dĩ sau khi biết Tô Tín bị Phi Ứng bang đoạt lại địa bàn và quyền lợi, bọn họ còn đang vỗ tay mừng thầm trong bụng, họ cứ nghĩ Tô lão đại bá đạo kia cuối cùng cũng đã đi khỏi, đến lúc đó nói ngọt đôi câu rồi nhét thêm chút bạc cho thiếu bang chủ không chừng có thể khiến mức tiền thuế này có thể giảm xuống lại còn ba mươi lượng.

Nhưng sau cùng khi Sa Nguyên Đông biết được chuyện này thì liền vỗ bàn quyết định tăng tiền thuế lên gấp đôi.

Thật ra suy nghĩ của Sa Nguyên Đông lúc đó rất đơn giản, Tô Tín vào Vĩnh Lạc phường có thể tăng tiền thuế lên thêm hai mươi lượng, hắn tăng lên thành gấp đôi hiển nhiên sẽ mạnh hơn rất nhiều, vì vậy cứ thế mà tăng lên thôi.

Nhưng lúc đó Tô Tín tự tin với việc tăng tiền thuế là vì cậu hứa chắc được việc quản lý thuộc hạ không cho phép bọn họ bòn rút tiền bạc của những thương nhân đó, để cho Vĩnh Lạc phường không thấy oan ức khi nộp thêm hai mươi lượng tiền thuế ấy, điều này khiến cho các thương nhân này về sau tuy đôi lúc vẫn còn oán trách nhưng lại không có ai đứng ra phản đối nữa.

Còn sau khi Sa Nguyên Đông tăng tiền thuế lên gấp đôi, những thương nhân ở Vĩnh Lạc phường lại bỗng nhiên phát hiện, bạc nộp nhiều hơn rồi nhưng tình hình lại chẳng tốt hơn, ngược lại còn xấu đi.

Những thuộc hạ của Tô Tín đều đã từng bị cậu dạy dỗ nghiêm khắc, chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm

Nếu ai dám cả gan bòn rút, bỏ túi riêng tiền bạc của các thương nhân thì Lý Hoại sẽ không xử phạt nương tay.

Còn Sa Nguyên Đông không hề có ý bó buộc thuộc hạ, cứ mặc kệ khiến thuộc hạ mặc sức bòn rút của những thương nhân lớn nhỏ đó, kẻ có gan lớn hơn thậm chí còn trực tiếp vơ vét.

Những kẻ này trước kia đều là thuộc hạ dưới quyền Sa Phi Ứng, giờ Sa Phi Ứng phái họ đến giúp sức cho Sa Nguyên Đông, đáng tiếc là những kẻ này không giúp được, nhưng phá chuyện lại rất gọn gàng.

Những thương nhân đó nói thẳng lên Sa Nguyên Đông, một bên là những thương nhân không chút địa vị, mặc người chà đạp trong mắt hắn, một bên là thuộc hạ chủ chốt mà cha hắn phái đến cho hắn, Sa Nguyên Đông bèn vực ai không cần nói cũng biết.

Những thương nhân kiện cáo đó không những chẳng làm gì được đối phương mà còn bị Sa Nguyên Đông đánh đuổi về, cuối cùng hôm sau những kẻ đó lại đến thẳng nhà vợ vết gấp đôi, suýt chút nữa khiến cho những thương nhân đó phá sản.

Chuyện này chưa đáng kể, sau khi Tô Tín dẫn người đi khỏi, cả con đường Vĩnh Lạc phường chẳng có ai quản lý, các thể loại trộm cắp vặt đều xuất hiện khắp nơi.

Trước kia khi Tô Tín còn ở đó, cả Vĩnh Lạc phường đều tuân theo quy tắc của cậu, ai dám gây chuyện trên đường thì bang chúng thuộc hạ của Tô Tín liền dẫn về đường viện uống trà, rõ ràng đến còn kịp lúc hơn cả các bồ khoái.

Những kẻ này đều có tổ chức, trước kia khi Thanh Trúc bang còn quản lý cũng đã không muốn gây chuyện với bọn họ, vì vậy chỉ buông trôi bỏ mặc, ví như Lão Lang của đường Hắc Thủy vậy.

Nhưng khi Tô Tín vừa vào Vĩnh Lạc phường thì liền khiến Lão Lang phải khuat phục, Lão Lang là thế lực ngầm có thực lực mạnh nhất ở Vĩnh Lạc phường, những kẻ khác nhìn thấy ông ta khuat phục nên liền ngoan ngoãn lại.

Nhưng giờ Tô Tín đi rồi, bọn họ lại làm loạn lên lại.

Những kẻ đó đều là hàng lưu manh, ngoài Tô Tín trực tiếp dùng sức mạnh để áp chế bọn chúng ra, những người khác như quan phủ nha môn chúng đều chẳng để tâm đến.

Sa Nguyên Đông trong mắt bọn họ chỉ là một thằng oắt con mà thôi, sợ cái đêch gì!

Còn Sa Nguyên Đông cũng chẳng thèm quản lý bọn chúng, dù sao bọn chúng làm hại thương nhân và bách tính Vĩnh Lạc phường, liên quan gì đến bản thân hắn?

Những bồ khoái ở Vĩnh Lạc phường vì những kẻ lưu manh này mà không được yên ổn, nếu phải bắt chúng thì rõ ràng không bắt được hết, mà không bắt cũng không được bởi có người đã đưa đơn kiện lên tận trước mặt tri phủ đại nhân, khiến ông ấy tối sầm mặt.

Bồ khoái Tiểu Trương cũng đi gặp Sa Nguyên Đông nhưng đáng tiếc vẫn không ích gì.

Thật sự không thể đắc tội với bồ khoái quan phủ, Sa Nguyên Đông từng được Hứa Thường căn dặn, tốt nhất đừng đắc tội với những người này.

Kết quả Sa Nguyên Đông rất khách khí với bồ khoái Tiểu Trương nhưng lại không để tâm gì đến việc sinh nhai của Tiểu Trương.

Bồ khoái quan phủ thật sự không thể đắc tội, nhưng nếu chỉ một câu của bồ khoái mà thiếu bang chủ của Phi Ứng bang phải làm theo như thánh chỉ, thì còn ra thể thống gì?

Lời này Thiết Vô Tình nói thì còn có tác dụng, chứ Tiểu Trương nói xong Sa Nguyên Đông vẫn không màng đến như cũ.

Như vậy chưa đến mười ngày, cả Vĩnh Lạc phường bị Sa Nguyên Đông hại đến mức tiếng oán dậy khắp nơi, nhưng tự hắn lại cảm thấy tốt.

Những tin này vẫn truyền về đều đến Khoái Hoạt Lâm, Tô Tín nghe được những tin đó đều thầm cười lạnh trong lòng, ai đó đang tự hại mình chết, vậy thì hết cách rồi.

Cậu không cần đổ thêm dầu vào lửa, chỉ cần nhìn lâu dài sụp đổ vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Người bất nhân, chó trách ta bất nghĩa

Nơi có áp bức sẽ có đấu tranh, câu nói này đặt ở đâu cũng vô cùng chí lý.

Dưới sự quản lý của Sa Nguyên Đông, những ai ở Vĩnh Lạc phường bị áp bức đến cùng cực? Dĩ nhiên là những thương nhân.

Thương nhân trục lợi, tiền là tất cả đối với bọn họ, cướp đi tiền tài của họ sẽ như giết đi cha mẹ của họ vậy, hiện giờ Sa Nguyên Đông chính là đang diệt cả nhà họ.

Sa Nguyên Đông dẫn dắt không quá một trăm thuộc hạ, những người này vẫn luôn đi theo Sa Phi Ứng, được chỉ dạy võ kỹ, bảo vệ đường viện.

Những người này trước kia vốn chẳng có quyền lợi thực sự, tuy tiền lương tháng cao hơn bang chúng thuộc hạ của các đại đầu mục, nhưng lại không có những khoản thu nhập ngoài lề nhiều như bây giờ.

Hơn nữa tiền lương tháng của họ so với của những đệ tử chiến đường xông pha chém giết khi có bang chiến cũng kém rất nhiều, mỗi tháng nhiều nhất cũng chỉ có hai lượng bạc mà thôi.

Vì vậy những người này sau khi được điều đến làm thuộc hạ của Sa Nguyên Đông, liền bắt đầu đi vơ vét không hề biết kiềm chế, thủ đoạn tàn ác khiến những kẻ giáo quyệt của Phi Ứng bang đều toát mồ hôi.

Bọn họ là người chính thức của bang chủ, gan cũng lớn hơn những bang chúng khác, hoàn toàn không xem sự trừng phạt của bang vào mắt, hơn nữa sau khi Sa Nguyên Đông công khai bảo vệ chúng một lần, đám người này càng ngông cuồng hơn.

Từ lâu Đông Thăng ở Vĩnh Lạc phường có thể được xếp trong hàng mười từ lâu đứng đầu trong cả trăm từ lâu ở Thường Ninh phủ, ông chủ Phương ở đó bị bọn chúng vơ vét hung dữ nhất.

Thường ngày từ lâu Đông Thăng tiếp đãi các quý nhân quan to, thương nhân giàu có, mỗi món ăn đều là thứ quý, rượu cũng là rượu ngon đời Trần có giá mười lượng một vò, nơi như vậy từ lâu đã bị thuộc hạ của Sa Nguyên Đông nhìn chăm chăm như hổ đói.

Ban đầu bọn họ chỉ đến Đông Thăng ăn uống miễn phí, mỗi món ăn và rượu uống đều là của quý hiếm, tính tổng đều đến hơn cả trăm lượng bạc.

Hỏi chúng lấy tiền thì chúng lại lễ thẳng khí hùng nói:

- Mấy huynh đệ ta ăn một bữa cơm của người là cho người thể diện, vậy mà còn dám đòi tiền sao?

Ăn cơm không trả tiền đã đành, bọn chúng còn ở trong từ lâu uống rượu chơi oản tù tì, khiến cho sự trang nhã được bài trí nơi đây trở thành bản thù xấu xa, những người khách khác nhìn liền cảm thấy không vui, điều này làm cho lượng khách ở đây ít đi nhiều, làm ăn không tốt được bằng một nửa như trước.

Ông chủ Phương tức giận, liền cùng một số thương nhân khác cũng bị đám bang chúng này ức hiếp báo lên Sa Nguyên Đông, không ngờ liền bị một bạt tai đánh cho quay về, hôm sau khi đám bang chúng này đến, liền chuyển từ việc ăn uống miễn phí thành trực tiếp tổng tiền!

Gấp lấy một con gián rồi bảo là lấy ra từ thức ăn, buộc ông chủ Phương phải đền một nghìn lượng bạc, nếu không sẽ phá nát tiệm ông.

Ông chủ Phương cắn răng giao tiền ra, hôm sau chúng lại đến, ăn uống no sau xong lại gấp ra thêm con gián tiếp tục tổng tiền, làm vài lần như thế, ông chủ Phương thật sự chịu không nổi, cứ tiếp tục như vậy, từ lâu Đông Thăng của ông có thể hoàn toàn đóng cửa!

Người ta khi bị dồn đến cùng thì chuyện gì cũng làm được, huống hồ những thương nhân coi trọng hòa khí làm ăn cũng không phải hàng dễ cam chịu.

Sau một tháng, nhìn thấy bảng kê từ lâu lỗ hơn mấy vạn lượng bạc, danh tiếng cũng hoàn toàn xấu đi, cuối cùng ông chủ Phương mới hạ quyết tâm

Thuộc hạ của Sa Nguyên Đông người muốn ép chết ta, vậy ta cũng sẽ khiến người khó sống! Cùng lắm thì cá chết lưới rách!

Thế là đêm hôm đó, ông chủ Phương họp cùng hơn mười ông chủ khác cũng bị thuộc hạ Sa Nguyên Đông hại cho khổ nói không nên lời để nói ra kế hoạch của mình.

- Các vị, tình hình của Vĩnh Lạc phường hiện giờ mọi người cũng biết cả, Sa Nguyên Đông này rõ ràng chẳng để cho chúng ta đường sống nào, cứ ngồi chờ chết như vậy, chúng ta hoặc là sẽ phải bán lại gia sản, rời khỏi Vĩnh Lạc phường, hoặc là đội bị tổng tiền cạn kiệt hết!

Ông chủ Phương cắn răng nói.

Trong đó có một người thờ dài nói:

- Lúc trước khi Tô lão đại còn ở đây, chúng ta còn tưởng cậu ta thu liên thuế cao, nhưng người ta biết quản lý thuộc hạ.

- Sa Nguyên Đông này thì hay rồi, không phân rõ trắng đen, đúng sai, Vĩnh Lạc phường này sớm muộn cũng hủy trong tay hắn!

Nghe thấy những người này nhắc đến Tô Tín, liền có người nói thêm vào:

- Đúng đó, trước kia Tô lão đại còn ở đây, trên đường không có kẻ làm loạn nào, dù có là lão Hoàng và lão Lý thuộc hạ của Tô lão đại thì người ta cũng

chưa từng lấy tiền chúng ta bao giờ.

- Hay là chúng ta hợp sức cùng đến Phi Ứng bang kháng nghị, mời Tô lão đại về, mọi người thấy sao?

Ông chủ Phưong cười lạnh:

- Ông ngó ngần đấy à? Tô Tín vì sao rời khỏi đây các ông còn không biết sao? Chuyện này liên quan đến tranh quyền đoạt lợi bên trong Phi Ứng bang đấy, chuyện này các ông tham dự vào được sao?

- Các ông dám đến tổng đường Phi Ứng bang nói lời thừa thãi, đến lúc đó các ông không chỉ mất tiền mà còn có thể mất cả mạng đấy!

- Vậy ông chủ Phưong nói xem phải làm sao? Ông gọi chúng ta đến đây chắc chắn là đã có kế hoạch, ông đừng vòng vo nữa.

- Được, vậy tôi cũng không nhiều lời nữa, kế hoạch của ta rất đơn giản, Sa Nguyên Đông hẳn đã bắt nạt, vậy cũng đừng trách ta bất nghĩa! Hẳn không để đường sống cho chúng ta, chúng ta sẽ khiến hẳn không ở nổi tại Vĩnh Lạc phường này nữa!

Sắc mặt ông chủ Phưong tối sầm lạnh lùng:

- Trước kia khi Thanh Trúc bang còn quản lý Vĩnh Lạc phường, phó bang chủ Trần Hồng là khách quen của tửu lâu Đông Thăng, ta và ông ấy còn nói được vài câu với nhau.

- Nếu các ông đồng ý với kế hoạch của ta, vậy chúng ta hùn lại một món tiền đến tìm phó bang chủ Trần, để Thanh Trúc bang công đánh Vĩnh Lạc phường, chúng ta nội ứng ngoại hợp, cùng đuổi Phi Ứng bang ra khỏi đây!

Các thương nhân bỗng bị kế hoạch của ông chủ Phưong làm giật mình.

Bọn họ đều là thương nhân, thường ngày thù oán của bọn họ cũng khá nhiều, nhưng loại chuyện đánh đánh giết giết này thật sự bọn họ không thể tiếp nhận được.

Có người ngập ngừng nói:

- Nhưng chuyện này có ích gì? Dù ông có mời được Thanh Trúc bang ra tay, nhưng trước kia Thanh Trúc bang từng bị Phi Ứng bang đánh bại, giờ họ đánh lại nổi Phi Ứng bang sao?

Ông chủ Phưong nói:

- Các ông đừng quên, trước kia Phi Ứng bang có thể đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường đều là nhờ cả vào Tô Tín, giết Đới Xung là cậu ta, đánh chiếm Vĩnh Lạc phường cũng là cậu ta.

- Nhưng giờ Tô Tín đã bị Phi Ứng bang đoạt thế lực và quyền lợi, Vĩnh Lạc phường không có Tô Tín, các ông còn sợ gì chứ?

Vài người suy nghĩ, kế hoạch của ông chủ Phưong đúng là có thể thực hiện.

Bọn họ cũng là bị Sa Nguyên Đông bức ép quá, tuy biết kế hoạch này có sự rủi ro cao, nhưng bọn họ cũng đều gật đầu đồng ý.

Những thương nhân này làm ăn khá lớn, trong tay ít ra cũng có được mấy mươi vạn lượng tiền vốn, vài người cắn răng chấp nhận bỏ ra ba mươi vạn để giao cho ông chủ Phưong, để ông ta giao lên cho Thanh Trúc bang.

Thanh Trúc bang, Trần Hồng nhận được tin này liền vui mừng, lập tức tìm Mã Thanh Nguyên bàn bạc.

- Ha ha ha! Phi Ứng bang lần này đúng là tự hủy thành trì, tự tìm cái chết, chuyện này không trách chúng ta được!

Trần Hồng cười lớn, tâm tình vô cùng sáng khoái.

Lần trước bọn họ tuy thành công khống chế được bang chủ Ngụy Phong, nhưng đáng tiếc Vĩnh Lạc phường đã bị Phi Ứng bang đoạt đi, điều này khiến bọn họ nảy sinh cảm giác nguy hiểm.

Dù họ có thành bang chủ thật nhưng không có địa bàn thì có ích gì?

Vì vậy sau khi khống chế được Ngụy Phong, bọn họ liền tạm buông ý nghĩ tranh quyền đoạt lợi xuống, dốc sức phát triển Thanh Trúc bang.

Đáng tiếc chuyện này không phải một hai ngày là có thể thấy được hiệu quả, nhưng không ngờ hôm nay Vĩnh Lạc phường lại mang đến tin tốt như vậy.

Mã Thanh Nguyên nghi ngờ nói:

- Bên trong chuyện này có gian trá gì chẳng? Ngộ nhờ chúng ta tấn công Vĩnh Lạc phường, còn người Phi Ứng bang đã mai phục sẵn rồi thì sao?

Trần Hồng trong lòng đã có liệu trước nói:

- Yên tâm đi, chắc chắn là thật, tình hình Vĩnh Lạc phường bên đó ta biết rõ mồn một, giống y hệt với lời ông chủ Phuong nói.

- Ông có quân cò ở Vĩnh Lạc phường sao?

Mã Thanh Nguyên sức tinh ngộ.

Trần Hồng đắc ý gật đầu:

- Dù gì Thanh Trúc bang chúng ta cũng quản lý Vĩnh Lạc phường mấy mươi năm, Phi Ứng bang ở đó có thể dễ dàng ăn hết được sao? Lần này ta sẽ khiến chúng phải nôn ra hết!

Phi Ứng bang không có Tô Tín, Trần Hồng chẳng coi nó ra gì.

Lúc trước uy thế của Tô Tín khi giết Lý Trung Hòa trên lôi đài bọn họ cũng thấy được, một mình Tô Tín cũng đánh được tất cả các đại đầu mục của Phi Ứng bang.

Nhưng giờ Phi Ứng bang tự hại chính mình, đoạt quyền lợi của Tô Tín, người có lực chiến mạnh nhất trong bang, khiến hấn lui về Khoái Hoạt Lâm đường lão, đây chính là cơ hội vùng lên lại của Thanh Trúc bang!

Sau khi bàn bạc với ông chủ Phuong xong, Trần Hồng quyết định tối hôm nay sẽ ra tay.

Như câu đêm dài lắm mộng, bọn họ cải thám tử vào hàng thuộc hạ của Phi Ứng bang, vậy nên hẳn là trong Thanh Trúc bang bọn họ cũng có người của Phi Ứng bang? Vì vậy kế hoạch không thể tiết lộ, cần thực hiện ngay.

Sau khi ông chủ Phuong trở về Vĩnh Lạc phường, liền gọi những thương nhân khác đến, để mọi người mang theo người trông coi sổ sách đáng tin đến cùng.

Những người ông ta gọi đến tất nhiên không phải để đi chiến đấu với Phi Ứng bang, bọn họ không có gan này, chuyện bọn họ làm đó là phóng hỏa đốt đường viện.

Cái gọi là mượn gió bẻ măng, chỉ cần họ đốt đường viện, khi Phi Ứng bang còn đang dập lửa, người Thanh Trúc bang nhìn thấy lửa liền sẽ ra tay, nhân loạn lạc mà đoạt mạng!

Nửa đêm, ông chủ Phuong mang theo vài người lo việc sổ sách trung thành đáng tin mang theo dầu lửa đến đường viện Vĩnh Lạc phường.

Truyền công đường và đường viện Vĩnh Lạc phường kề bên nhau, vừa hay có thể tiết kiệm thời gian cho bọn họ.

Đêm khuya yên tĩnh, các tiệm xung quanh đều đã đóng cửa, trên đường chẳng có lấy một ngọn đèn nào.

Thì ra Vĩnh Lạc phường về khuya cũng có nhiều thanh lâu và tửu lâu mở, tuy không náo nhiệt như Khoái Hoạt Lâm, nhưng cuộc sống về đêm cũng rất phong phú.

Nhưng từ sau khi Sa Nguyên Đông đến, lưu manh trộm cắp đều xuất hiện trên đường, tâm tình khách bị ảnh hưởng và đều sợ không an toàn nên thà đi xa một chút đến Khoái Hoạt Lâm chứ không đến Vĩnh Lạc phường nữa.

Không làm ăn ra, mọi người đều sẽ sớm đóng cửa, điều này cũng tiện cho bọn người ông chủ Phuong.

Ông chủ Phuong vốn cho rằng đường viện chắc chắn có người đứng gác, nhưng không ngờ đến xem thì chẳng có lấy một người, điều này khiến kế điệu hổ ly sơn chẳng cần dùng đến nữa.

Thật ra đường viện vốn có người canh gác, nhưng Sa Nguyên Đông quản thuộc hạ không nghiêm, nửa đêm thì ai bằng lòng đứng ở đây cho lạnh người chứ? Vì vậy chỉ cần đoán chừng Sa Nguyên Đông đã ngủ thì họ cũng tìm một nơi để ngủ lén lút, điều này cũng vừa hay là cơ hội của bọn người ông chủ Phuong.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Lầu sập rồi

Đêm khuya, thế lửa bốc lên tận trời, lửa chiếu sáng cả một vùng.

Sa Nguyên Đông bị thủ hạ bang chúng lay tỉnh, hấn vừa định tức giận, nhưng đã nghe thấy bang chúng hoảng sợ hô lớn:

- Thiếu bang chủ đi mau! Đường khẩu cháy rồi!

Sa Nguyên Đông lập tức bùng tỉnh, vội vàng hô lớn:

- Người đâu! Mau đi cứu hỏa cho ta.

Hắn vừa hô, vừa vội vàng lao ra ngoài mà cũng không kịp mặc y phục.

Khi hắn được bang chúng giúp chạy ra ngoài, tình cảnh trước mắt lập tức khiến hắn ngẩn ngơ.

Chỉ thấy trong bóng tối có vô số bang chúng Thanh Trúc bang được lửa chiếu sáng đang cầm vũ khí lao tới, khí thế hung tàn khiến bang chúng đang cứu hỏa chung quanh phải vội vàng quăng mũ cối giáp, hoàn toàn không có một chút khả năng chống cự.

Bọn họ vốn bị hỏa diễm cháy bất ngờ làm hoảng sợ, phản ứng đầu tiên chính là cứu hỏa, làm sao nghĩ tới người Thanh Trúc bang lại đột nhiên xông ra chém giết như vậy? Đa số bọn họ đều không có binh khí trong tay, ngay cả quần áo cũng còn không mặc chỉnh tề.

Đầu óc Sa Nguyên Đông nổ vang, hắn cuồng vọng tự đại nhưng không phải ngu ngốc. Tình huống trước mắt kẻ đàn cũng nhìn ra biển lớn như vậy không thoát khỏi liên quan tới Thanh Trúc bang!

- Hứa Thường đâu rồi? Hắn ở đâu? Bảo hắn mau dẫn người đánh lui Thanh Trúc bang!

Sa Nguyên Đông trong lúc hoảng sợ điều duy nhất có thể nghĩ đến chính là tìm Hứa Thường, dù sao hắn trước kia là đại đầu mục, cũng có kinh nghiệm bang chiến.

Nhưng tiếng trả lời của bang chúng đã làm cho Sa Nguyên Đông như rơi vào hầm băng.

- Thiếu bang chủ, đại đầu mục đã sớm chạy, chúng ta cũng mau chạy đi thôi!

Sắc mặt Sa Nguyên Đông đen như đáy nồi, hắn lập tức chửi ầm lên:

- Cái quân Hứa Thường lão vương bát đần! Xảy ra chuyện lại bỏ chạy đầu tiên, chờ ta trở về nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!

Máng xong Sa Nguyên Đông lập tức dẫn người lao ra ngoài, còn lại bang chúng tầm thường sống chết mặc bay, hắn không quản nhiều như vậy.

Sa Phi Ứng giao cho Sa Nguyên Đông những thủ hạ tuy nhân phẩm không tốt lắm nhưng thực lực lại không tồi.

Bọn họ cũng đã luyện ngành công nhiều năm, hơn nữa đều tu luyện nội công, rèn luyện ra một tia chân khí, xung phong liều chết chỉ trả giá vài cái mạng và dẫn Sa Nguyên Đông an toàn lao ra khỏi vòng vây của đám Thanh Trúc bang.

Vĩnh Lạc phùng tiếp tục chiến đấu, động tĩnh lớn như thế Tô Tín bên này không cần nghe người báo cáo cũng có thể nhìn thấy.

Tô Tín mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, hắn nhìn thấy Hoàng Bình Thành vội vã chạy tới, hưng phấn nói:

- Lão đại, quả nhiên Sa Nguyên Đông chơi ra lửa rồi.

- Đừng có gấp, từ từ nói, xảy ra hỏa hoạn lại không phải chúng ta, chúng ta có thời gian.

Hoàng Bình Thành cười hắc hắc, hắn nói rõ tình hình với Tô Tín.

Hai người hắn mua chuộc trong Vĩnh Lạc phùng truyền tin tức không tồi, vậy mà có thể từ trong miệng tiểu nhị thủ hạ của Phương lão bản nghe được kế hoạch từ đầu tới cuối, bên kia vừa xảy ra chuyện thì bọn họ đã trốn ra, cũng nói rõ sự việc từ đầu tới cuối với Hoàng Bình Thành.

Sau khi nghe xong Tô Tín cũng ngạc nhiên, hắn không nghĩ tới đám thương nhân kia chơi lớn như vậy, lại vẽ cái bánh khiến cho Thanh Trúc bang nhảy vào.

Vốn theo như Tô Tín tưởng tượng, tên gia hỏa này có khả năng nhất chính là liên hợp với quan phủ gây áp lực trên trăm tên đại thương nhân, tài sản trong tay vượt qua ngàn vạn, cho dù là quan phủ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Mà bây giờ đám thương nhân cũng dám chộn rộn vào đấu tranh của bang phái với nhau, nếu gây chuyện không tốt còn có thể mất mạng đấy.

Nhưng bọn họ dám làm như vậy, hiển nhiên cũng là do Sa Nguyên Đông bức tới đường cùng, nếu không đám thương nhân ấy chỉ dám vụng trộm mờ ám chứ tuyệt đối không dám chơi lớn như vậy.

- Lão đại, chúng ta làm sao bây giờ?

Hoàng Bình Thành hỏi.

Tô Tín cười lạnh lùng, nói:

- Đương nhiên là đứng nhìn rồi, hiện tại không phải thời điểm chúng ta ra tay cứu hỏa đâu, chờ chuyện này kết thúc, toàn bộ Vĩnh Lạc phường mất đi thì lúc đó chúng ta mới quay lại thu thập tàn cuộc.

Thời gian một tháng qua, Sa Phi Ứng thu nạp tất cả quyền lợi trong bang phái, hẳn giao một phường thị và truyền công đường cho Sa Nguyên Đông, cũng xây cho hắn một tòa lầu cao, kết quả như thế nào?

Trong một tháng đó, lầu này đã sập, thậm chí còn sập triệt để không còn lại dấu vết gì.

Sa Nguyên Đông làm còn đẹp hơn cả Tô Tín tưởng tượng, chuyện lớn như thế, các đại đầu mục không nhìn được, ba người Đồng Thành Vũ đương nhiên cũng không nhìn được.

Lần trước bọn họ bởi vì uy thế trước đó của Sa Phi Ứng, thêm vào đó Tô Tín không xuất đầu lộ diện và buông tha quyền lợi trong tay, lần này cho dù Tô Tín không xuất đầu, bọn họ cũng sẽ không nhìn được đứng ra giành lại quyền lợi trong tay.

Thời gian một tháng Sa Nguyên Đông đã ném mất Vĩnh Lạc phường, tương lai Phi Ứng bang nếu thật sự giao cho Sa Nguyên Đông thì liệu sẽ có kết cục gì chứ?

Sa Phi Ứng cho rằng Phi Ứng bang là của hắn, nhưng đại đầu mục và đường chủ có thể cho rằng như vậy sao?

Phi Ứng bang là bọn họ ngày xưa dùng máu dựng lên, là chỗ sống yên phận của bọn họ ngày sau, bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép Sa Nguyên Đông tiếp tục cầm quyền.

Sa Phi Ứng vốn còn có cảm giác mong lung nhưng đáng tiếc trời không chiều lòng người.

Vĩnh Lạc phường và giáp giới Khoái Hoạt Lâm của Trường Nhạc phường, lần này Thanh Trúc bang xuất động toàn bộ, trực tiếp phá hủy đường khẩu Vĩnh Lạc và giết không ít bang chúng Phi Ứng bang. Cũng không biết có phải đám gia hỏa này giết đến đỏ mắt hay không, một gã đại đầu mục vậy mà mang theo mấy trăm người chạy tới Khoái Hoạt Lâm.

Hoàng Bình Thành lập tức sai Lý Phôi đi trông coi, còn mình lại đi thông báo cho Tô Tín.

- Đám đến Khoái Hoạt Lâm làm loạn, gia hỏa này không thể còn sống mà rời đi.

Nét mặt Tô Tín không vui, tên gia hỏa này cho rằng mình là tên phế vật Sa Nguyên Đông kia hay sao?

- Đi, ta muốn xem đại đầu mục Thanh Trúc có lực lượng gì mà dám tới khiêu khích ta.

Tô Tín lập tức mặc vài món quần áo lên người và rời đi, tại giao giới Khoái Hoạt Lâm cùng Vĩnh Lạc phường, Lý Phôi kéo theo hơn một trăm người đang giăng co với người Thanh Trúc bang.

Đối phương nhân số nhiều hơn Tô Tín bảy tám lần nhưng thủ hạ của Tô Tín không có một chút sợ hãi nào.

Tu luyện nội công và vũ kỹ thời gian dài như vậy, bọn họ đang muốn thử công phu của bản thân, chỉ chút người này cũng làm bọn họ sợ ư?

Nhưng bởi Lý Phôi ngăn cản cho nên bọn họ mới không động thủ mà thôi.

Nhìn thấy Tô Tín đến, những bang chúng này lập tức kêu một tiếng lão đại, cung kính nhường đường cho Tô Tín.

Tô Tín không nhận ra đại đầu mục kia của Thanh Trúc bang, hơn nữa với thực lực của hắn hiện tại thì đại đầu mục kia cũng không có tư cách để Tô Tín phải nhận ra.

Khi nhìn thấy Tô Tín đi ra, tên đại đầu mục kia đang gào rống hống hách muốn chiếm Khoái Hoạt Lâm liền lập tức tịt ngòi, mấy trăm tên thủ hạ của hắn cũng không dám nói một câu.

- Cút!

Về mặt Tô Tín vô cùng bình tĩnh, hắn chỉ nói ra một chữ.

Loại thái độ coi rẻ này làm đại đầu mục Thanh Trúc bang vô cùng tức giận, mặt hắn đỏ phừng phừng chỉ tay vào Tô Tín, đang định nói thì Tô Tín gằn giọng:

- Nếu ngươi còn dám nói nhảm một câu, ta sẽ giết ngươi luôn.

Tên đại đầu mục Thanh Trúc bang cuối cùng không dám mở miệng, hắn cũng bắt chập mắt mặt, mặt mày xám xịt dẫn đám thủ hạ lục tục rời đi.

Hoàng Bình Thành kinh ngạc nói:

- Gia hỏa này tới để tìm mắng sao? Bệnh tâm thần à.

Tô Tín lắc đầu:

- Chỉ sợ không phải hấn muốn tới, mà là có người ở phía sau phái hấn tới tìm hiểu hư thật. Lần này ta tặng Vĩnh Lạc phưởng cho hấn nhưng sớm muộn gì Vĩnh Lạc phưởng cũng sẽ bị ta thu hồi.

Nhìn thái độ của đại đầu mục Thanh Trúc thì Tô Tín đã biết rõ sau lưng chắc chắn có người sai sử, người nọ không cần phải nói cũng biết, tất nhiên chính là hai phó bang chủ Thanh Trúc bang.

Người này có thể lên làm đại đầu mục Thanh Trúc bang đương nhiên không phải người ngu, hấn biết rõ mình còn kém hơn Tô Tín bao nhiêu, nhưng hôm nay hấn lại không biết sống chết tới khiêu khích Tô Tín, thì chỉ có thể là hoặc hấn điên, hoặc có người ép hấn.

Trước kia Trần Hoàn biết Tô Tín bị tước đoạt quyền lợi sung quân đến Khoái Hoạt Lâm đường lão, nhưng hấn vẫn sợ Tô Tín đột nhiên ra tay cho nên liền sai tên đại đầu mục dẫn người tới đây để dò xét.

Nhưng đáng tiếc hấn đã tính sai, cho dù Tô Tín muốn ra tay cũng không phải hôm nay, thậm chí hấn còn ước gì hôm nay Thanh Trúc bang làm loạn hung ác hơn nữa kia đây.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tín liền dẫn theo Hoàng Bình Thành và Lý Phôi đi tới tổng đường.

Tuy Sa Phi Ứng không thông tri cho mọi người đến tổng đường để nghị sự nhưng xảy ra chuyện lớn như thế còn cần bang chủ đi thông tri sao? Đoán chừng đám người Đồng Thành Vũ đã sớm ngồi không yên.

Chờ Tô Tín đến tổng đường, ba người Đồng Thành Vũ liền tiến đến nghênh đón.

Trang Lê đi trước, thấp giọng hỏi:

- Tô đường chủ, người biết chuyện hôm qua chứ?

Tô Tín cười nói:

- Nếu không biết thì hôm nay ta tới đây làm gì?

Trang Lê liếc hấn một cái nói:

- Tô đường chủ, nếu vậy ta cũng không thừa nước đục thả câu, kể tiếp người muốn làm sao bây giờ?

- Vấn đề này không phải các người hỏi ta, mà là ta hỏi các người.

Tô Tín nhìn ba người Trang Lê, ba người này còn thiếu kiên nhẫn hơn cả hấn nghĩ đấy.

- Trang đường chủ, ta không nói đùa, các người hiện tại có lẽ hiểu tình cảnh của mình rồi chứ? Giao tương lai của mình cho kẻ khác hay tự nắm giữ trong tay mình, các người lựa chọn đi.

- Ta chỉ hỏi các người một câu, rốt cuộc Phi Ứng bang là của Sa gia Phi Ứng bang hay là Phi Ứng bang của mọi người?

Nét mặt Trang Lê kinh hãi nhìn Tô Tín, lời này nói ra quá dã tâm, hơn nữa còn nói trước mặt ba người bọn họ, gan của hấn lớn cỡ nào vậy?

Đồng Thành Vũ lúc này không nhịn được, phẫn nộ quát:

- Tô Tín người có ý tứ gì? Chẳng lẽ người muốn chúng ta chia tách Phi Ứng bang?

Tô Tín cười nhạt nói:

- Đồng đường chủ, đừng chụp mũ linh tinh như thế. Chẳng lẽ người vẫn còn nghĩ mình còn là đường chủ sao? Người bây giờ chỉ có cái tên mà thôi, đừng xem mình là người quá quan trọng.

- Người...

Đồng Thành Vũ vừa tức giận vừa sợ hãi, chỉ tay vào Tô Tín mà không nói được lời nào.

Vốn tính tình Đồng Thành Vũ tâm cơ thâm trầm, nhưng đáng tiếc chỉ cần đụng tới Tô Tín thì chỉ cần hai ba câu là có thể khiến hấn nổi trận lôi đình.

Bỏ qua ba người, Tô Tín quay người đi vào đường khải, nhưng còn nói lại một câu:

- Ba vị, ta không quan tâm lập trường của các người là cái gì, cũng không cần phải quan tâm. Dù sao hôm nay ta đến để lấy lại đồ của ta, về phần các người, ha ha, tùy ý đi.

Chương 67: Đi ra lẫn lộn, có sai phải nhận

Tô Tín dẫn đầu đi vào trong đường khẩu, ba người Đồng Thành Vũ ở bên ngoài một hồi mới đi vào.

Lúc này đường khẩu không nhìn thấy Sa Phi Ứng, nhưng những đại đầu mục có thể đến đều đến.

Nhìn thấy Tô Tín tiến vào, bọn họ đồng thanh xì xào bàn tán, đồng thời trong ánh mắt cũng muốn dò hỏi suy nghĩ của Tô Tín.

Nhưng Tô Tín lúc này cũng không gấp gáp gì, hần ngồi vào vị trí của mình giống như lão gia câu cá, hoàn toàn không nói câu nào.

Những đại đầu mục này đã sốt ruột đến không thể chịu được, Lưu Thắng Minh vốn có quan hệ không tồi với Tô Tín liền đi lên hỏi thăm:

- Tô đường chủ, vấn đề này giải quyết như thế nào, người nói một câu đi. Mất toàn bộ phùng thị, đây là chuyện từ khi Phi Ứng bang thành lập vài chục năm đến nay chưa từng phải chịu thiệt thòi lớn như vậy.

Tô Tín không trả lời hần, chỉ đưa mắt nhìn sang Hứa Thường đang ngồi trong góc, thản nhiên nói:

- Nghe nói Hứa đại đầu mục người ngày hôm qua chạy rất nhanh đấy, còn bỏ lại thiếu bang chủ trong đám địch nhân, người sẽ không sợ một lát nữa bang chủ lột da người sao?

Nét mặt Hứa Thường lúc này tươi cười còn khó coi hơn cả khóc, hần đã hết hi vọng.

Kỳ thật ngày hôm qua Hứa Thường cũng không phải cố ý vứt bỏ Sa Nguyên Đông, cho dù có ngu ngốc đến mấy thì hần cũng hiểu nếu mình dám bỏ lại Sa Nguyên Đông, khi trở lại Phi Ứng bang tuyệt đối sẽ không có quả ngon cho hần ăn.

Nhưng tình huống lúc đó vô cùng nguy hiểm, lửa vừa đốt thì đám người của Thanh Trúc bang đã ào ào xông tới chém giết.

Hứa Thường quá sợ hãi cũng không nghĩ nhiều được nữa, lập tức quay người bỏ chạy, sau khi chạy được một hồi hần mới nhớ Sa Nguyên Đông vẫn còn đang ở bên trong.

Sau đó hần cũng lập tức muốn lên lút quay về cứu Sa Nguyên Đông, không ngờ lúc đó Sa Nguyên Đông cũng sớm chạy tới, hần liền đội văng cái mũ sợ chết chạy trốn, thật ra cũng vô cùng oan uổng.

Hứa Thường vừa định thanh minh với Tô Tín cái gì đó, nhưng bỗng thấy cửa đường khẩu mở ra, Sa Phi Ứng dẫn theo Sa Nguyên Đông và bốn tên đệ tử đi vào.

Nhìn thấy tất cả mọi người có mặt ở đây, sắc mặt Sa Phi Ứng tối tăm.

- Các người không ở địa bàn của mình mà đến tổng đường làm gì vậy?

Sa Phi Ứng mặt lạnh quát lớn.

Dư uy Sa Phi Ứng vẫn còn, mọi người ở đây đang ôm tâm tư tới để hỏi tội nhưng vừa nghe thấy tiếng Sa Phi Ứng quát lớn bọn họ liền im bật đưa mắt nhìn nhau, không dám hó hé một câu.

Tô Tín thàn than một tiếng, những người này đúng là bần nhão không nặn thành tường, nếu bọn họ không nói thì mình nên mở miệng trước.

- Bang chủ, chúng ta bây giờ còn có địa bàn quay về sao? Huống hồ Phi Ứng bang nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta còn có nơi sống yên ổn hay sao?

Ánh mắt Tô Tín thâm trầm nhìn Sa Phi Ứng, lúc này Sa Phi Ứng đang vô cùng không thoải mái.

- Tô Tín, người có ý gì?

Sa Phi Ứng lạnh lùng hỏi.

- Có ý gì ư? Ý của ta rất đơn giản, bang chủ người lúc trước đã thành lập chế độ không dùng được, hơn nữa nó không chỉ vô dụng, mà còn đẩy Phi Ứng bang về hướng diệt vong!

Tô Tín đứng lên, trầm giọng nói:

- Phi Ứng bang thành lập vài chục năm, đã khi nào bị người ta chiếm cả một phường thị chỉ trong một đêm hay không?
- Hơn nữa ngày hôm qua chúng ta bị Thanh Trúc bang công kích chết bao nhiêu người bang chủ người có biết hay không? Hơn năm trăm người đấy! Kẻ bị thương nhiều vô số kể.
- Thời điểm bang phái không có tập quyền sẽ không có thương vong lớn như vậy, hiện tại chẳng lẽ không có ai đứng ra phụ trách sao?

Nghe Tô Tín nói như vậy, Sa Nguyên Đông lập tức giận dữ:

- Ý của người là oán trách ta?

Tô Tín cười lạnh nói:

- Không oán người thì oán ai? Lần này đường khẩu Vĩnh Lạc phường đột nhiên bị cháy, Thanh Trúc bang quy mô xâm lấn, các vị có đoán được nguyên nhân là vì sao hay không?

Tất cả mọi người nhú mồm, chẳng lẽ trong đó có ẩn tình gì sao?

Sắc mặt Sa Phi Ứng cũng biến đổi, hắn nhìn chăm chăm vào Sa Nguyên Đông, chẳng lẽ nghiệp chương này gây chuyện mà không nói với mình?

- Các người cho rằng đường khẩu bị cháy và Thanh Trúc bang xâm lấn là hai chuyện sao? Kỳ thật tất cả chỉ là một.
- Người phóng hỏa là những thương nhân trong Vĩnh Lạc phường, bọn chúng cấu kết với Thanh Trúc bang, dùng lửa làm ám hiệu, thừa dịp rối loạn mà trực tiếp đoạt Vĩnh Lạc phường.

Trang Lê nghi ngờ nói:

- Chẳng lẽ những thương nhân kia muốn chết hay sao? Dám cấu kết Thanh Trúc bang đến tính toán chúng ta? Ai cho bọn chúng lá gan đó chứ?

Tô Tín hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu là bình thường thì bọn chúng không có lá gan này nhưng hiện tại bọn chúng bị ép tới tuyệt lộ, thì hỏi còn có chuyện gì là không dám làm?
- Khi Sa Nguyên Đông chấp chương Vĩnh Lạc phường đã bỏ mặc thủ hạ đi xáo trá vơ vét tài sản của đám thương nhân, tâu lâu của Phương lão bản trong một tháng bị bọn chúng vơ vét mấy vạn lượng bạc.
- Hơn nữa danh tiếng của tâu lâu Phương lão bản đã bị hắn hủy hoại tận trời, một tâu lâu tốt như thế mà giờ hoàn toàn bị phế bỏ, lần này cũng chính là Phương lão bản dẫn đầu việc đi liên lạc với Thanh Trúc bang.
- Chuyện này không chỉ có như vậy, Sa Nguyên Đông căn bản cũng không biết cách quản lý bang phái, một phường thị lớn như vậy, vậy mà ban đêm không sắp xếp bang chúng đi dò xét, lại để cho một đám người có thể phóng hỏa đốt cả đường khẩu, đúng là nực cười.
- Nói bậy! Người đang nói hươu nói vượn!

Sắc mặt Sa Nguyên Đông tái nhợt. Nhưng mọi người nghe Tô Tín nói rành rọt vậy thì đã tin bảy tám phần.

Bởi vì cái gọi là đoạn tài lộ của người không khác gì thù giết phụ mẫu, những thương nhân kia nhất gan sợ phiền phức, nhưng nếu người thật sự ép bọn chúng vào tuyệt lộ, những người này chắc chắn có thể làm ra mọi chuyện đây.

- Ta có nói nhầm hay không các người cứ phái người đi điều tra, lúc trước có không ít người tham gia việc này, hơn nữa Thanh Trúc bang không có ý định giấu diếm đâu.

Tô Tín lúc này tươi cười vui vẻ.

Sa Phi Ứng quay đầu lại nhìn Sa Nguyên Đông, quát lên:

- Tô Tín nói có đúng hay không?

Sắc mặt Sa Nguyên Đông tái nhợt, đành phải nói:

- Ai có thể ngờ đám thương nhân đáng chết kia lại âm hiểm như thế, sớm biết như vậy ta trực tiếp tìm lý do xử lý bọn chúng rồi.

Những lời này của hắn cũng giống như thừa nhận, lúc này các đại đầu mục và đường chủ lắc đầu, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Tuổi của Sa Nguyên Đông còn lớn hơn Tô Tín một chút, nhưng để so sánh thì lại quá như phế vật.

Bọn họ đều nhìn thấy Tô Tín quật khỏi trong mắt, lúc trước lão Hoàng sông bạc ở Khoái Hoạt Lâm dám dõ thủ đoạn với Tô Tín, trực tiếp bị Tô Tín phế

đi, ngay cả sông bạc cũng biến thành đường khâu của Tô Tín.

Đối với những thương nhân này, hoặc là không động vào, nếu động thì phải trừ tận gốc.

Ngay cả đạo lý trăm thảo trừ căn cũng không biết, sau khi bức người ta vào tuyệt lộ còn không phòng bị người ta chó cùng rứt giậu, bị người tính toán cũng là đáng đời.

Sa Phi Ứng thầm thở dài một hơi, hắt thà rằng tin tưởng con mình không có kinh nghiệm chứ không muốn tin con mình chính là phé vật.

- Nguyên Đông không có nhiều kinh nghiệm quản lý bang phái cho nên khó tránh khỏi có chút sai lầm, lần này xem như là một cuộc giáo huấn, sau này ta sẽ dạy bảo hắn nghiêm hơn, cho tới ngày hắn có thể đảm nhận chức bang chủ.

Sắc mặt mọi người đều tỏ rõ vẻ không hài lòng, bang chủ lần này làm như vậy là quá đáng rồi.

Sa Nguyên Đông khiến đám thương nhân Vĩnh Lạc phurong tạo phản, mất toàn bộ phurong thị và chết hơn năm trăm bang chúng, vậy mà chỉ nói một câu giáo huấn là xong việc?

Tô Tín cười to, nói:

- Nực cười! Quả thực quá nực cười! Sa Nguyên Đông phạm sai lầm lớn như vậy nhưng không phạt, vậy bang quy ở đâu?

- Vậy ngươi muốn như thế nào!

Sa Phi Ứng hừ lạnh nói.

Thái độ của Tô Tín hôm nay rất châm chích, nói chuyện hùng hổ dọa người. Lúc này đây Sa Phi Ứng cảm giác thấy có vẻ không ổn.

- Rất đơn giản, đi ra ngoài lần lộn, có sai phải nhận, bị đánh phải nghiêm. Không cần biết ngươi thân phận là gì, cứ phạm sai lầm thì phải nhận phạt!

- Cũng bởi vì Sa Nguyên Đông, Phi Ứng bang chúng ta mất toàn bộ một phurong thị, cộng thêm tính mạng hơn năm trăm huynh đệ, dựa theo bang quy nên xử phạt thế nào?

Sa Phi Ứng ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt đầy sát khí nhìn Tô Tín.

Lần trước hắn đứng ra cướp đoạt quyền lợi của mọi người, Tô Tín ngoan ngoãn giao Vĩnh Lạc phurong và truyền công đường, không hề có phản kháng.

Sa Phi Ứng vẫn cho rằng Tô Tín sợ, nhưng hắn không ngờ Tô Tín lại đang chờ tới ngày hôm nay, quang minh chính đại để gây khó dễ!

Chuyện Vĩnh Lạc phurong bị mất đêm qua nhưng giờ Tô Tín đã hiểu rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ như vậy, nếu hắn không quan sát tình huống bên Vĩnh Lạc phurong thì làm sao có thể biết kỹ càng đến thế.

Sa Nguyên Đông làm chuyện gì cũng đều bị Tô Tín biết rõ nhưng hắn vẫn ần ần, lúc này đây mới nhe nanh vuốt của mình ra.

Phạm sai lầm phải nhận, nhưng vấn đề là Sa Nguyên Đông đã phạm sai lầm quá lớn.

Dựa theo bang quy, tiêu đầu mục hoặc đại đầu mục nếu bởi vì chính mình mà đánh mất địa bàn, trực tiếp phé bỏ võ công và trục xuất khỏi Phi Ứng bang.

Hiện tại Sa Nguyên Đông không chỉ mất đi một phần địa bàn, mà thậm chí đó chính là toàn bộ Vĩnh Lạc phurong!

Thậm chí trong bang quy còn chưa từng quy định nếu mất đi một phurong thị sẽ như thế nào, bởi vì Phi Ứng bang tổng cộng chỉ có bốn phurong thị, lúc trước chế định bang quy không ai nghĩ tới sẽ có kẻ ném mất cả một phurong thị chỉ trong một đêm.

- Tô Tín! Sa Nguyên Đông là nhi tử của ta!

Sa Phi Ứng nghiêng răng nói.

- Tuy Sa Nguyên Đông là nhi tử của ngươi nhưng Phi Ứng bang là Phi Ứng bang của mọi người!

Tô Tín chỉ vào dưới chân nói:

- Bang chủ, ngươi một tay sáng tạo Phi Ứng bang, tất cả mọi người kính trọng ngươi, nhưng Phi Ứng bang cũng có tâm huyết của chúng ta! Chúng ta không thể nhìn nó bị Sa Nguyên Đông bại sạch như vậy.

- Hôm nay có thể hắn một câu không có kinh nghiệm mà đánh mất đi Vĩnh Lạc phurong, ngày mai cũng có thể vì sai lầm mà làm mất Thuận Ý phurong! Cho dù Phi Ứng bang gia nghiệp có lớn hơn nữa cũng không đủ cho hắn sai lầm mấy lần.

- Ngươi muốn thu hồi quyền lợi trong tay chúng ta, chúng ta không ý kiến, chỉ cần Phi Ứng bang vẫn còn, tối thiểu chúng ta có thể bảo vệ vinh hoa phú

quý về sau, nhưng Phi Ứng bang không còn, chúng có vốn liếng sống an phận hay sao?

Tô Tín nói câu này quả thật đi vào tâm khảm của các đại đầu mục và đám người Đồng Thành Vũ.

Lần trước Sa Phi Ứng muốn tập quyền, bảo bọn họ giao quyền lợi và địa bàn ra, vì sao bọn họ không phản kháng chứ? Cũng bởi không có người dẫn đầu, và bởi Sa Phi Ứng không bức bọn họ vào tuyệt cảnh.

Tuổi của các đại đầu mục và đường chủ Phi Ứng bang đa số đã cao, đã ngoài bốn mươi lăm tuổi.

Đến tuổi ấy bọn họ nào còn có tâm lý bò lên cao hơn chứ, chỉ muốn bảo trụ địa vị trước mắt cho vững mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chúng bạn xa lánh

Đối với những đại đầu mục và đường chủ Phi Ứng bang mà nói, Sa Phi Ứng cướp đi quyền lợi và địa bàn của bọn họ, việc này khiến bọn họ tức giận, nhưng bọn họ cũng không vì chuyện này mà tử đầu với Sa Phi Ứng, như vậy không đáng.

Cho dù không có địa bàn và quyền lợi, bọn họ vẫn là đường chủ và đại đầu mục của Phi Ứng bang như cũ, Phi Ứng bang cung cấp cho bọn họ nửa đời còn lại phú quý, như vậy bọn họ còn phản kháng làm gì?

Tuy về đường lão sớm khiến bọn họ tức giận nhưng lại không phải chuyện không thể tiếp nhận.

Bởi vì Tô Tín đoán được suy nghĩ của bọn họ cho nên lần trước mới không xuất đầu.

Lần đó mà đứng ra nói thì hẳn cũng chỉ làm vũ khí cho bọn họ thôi, cho dù xuất đầu cũng không có ai phụ họa hẳn.

Nhưng hiện tại không giống, Sa Phi Ứng thật sự đã đâm sâu vào chỗ đau của bọn họ.

Bộ dạng Sa Nguyên Đông như vậy, mới qua một tháng đã gây nên tai họa như thế, đây là điển hình của chí lớn tài mọn, phé vật.

Nếu quả thật giao Phi Ứng bang cho hẳn quản lý, chỉ sợ đúng như Tô Tín nói, không chịu được mấy lần giày vò, đến lúc đó mọi người có chỗ sống yên phận hay không còn khó nói.

- Sa Nguyên Đông có thể không chết nhưng hẳn nhất định phải chịu trách nhiệm về việc này! Sau này cho dù sự vụ lớn nhỏ của Phi Ứng bang cũng không được giao cho Sa Nguyên Đông quản lý, hẳn đã chứng minh chính hẳn không có tư cách tiếp quản Phi Ứng bang!

- Làm càn!

Nghe Tô Tín nói quá phận như vậy, một trong bốn tên đệ tử của Sa Phi Ứng quát lớn.

Tô Tín lạnh nhạt nhìn hẳn:

- Ta đang nói chuyện với bang chủ, ngươi có tư cách xen vào hay sao? Vả vào miệng!

Hắn vừa dứt lời, Lý Phôi đang ngồi bên cạnh hẳn thân thể khẽ động, sau một khắc đã tới trước mặt bang chủ, tát một cái thật mạnh rồi sau đó lại nhanh chóng trở lại vị trí của mình.

Động tác liên tục và cực nhanh, mọi người ở đó chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh mà thôi.

Tên bang chủ kia kêu thảm một tiếng, hẳn đã bị cái tát văng ra ngoài. Sa Phi Ứng cau mày, Lý Phôi dám ra tay trong đại sảnh nghị sự quả thực là việc không coi hẳn ra gì rồi.

Các đại đầu mục và đường chủ khác đều đồng loạt giật mình và ngạc nhiên.

Sa Phi Ứng từ xưa tới nay nói một không hai trong Phi Ứng bang, nhưng hôm nay chuyện Tô Tín công nhiên phé bỏ vị trí người thừa kế của Sa Nguyên Đông còn không tính, đằng này Lý Phôi còn dám ra tay giáo huấn đệ tử của hẳn, hành động này chính là vể lên mặt rồi.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên Tô Tín giao ra địa bàn và đường khẩu của mình cho Sa Nguyên Đông, thái độ hung hăng đánh thẳng mặt Tô Tín.

Không ngờ mới một tháng Tô Tín đã quay lại đánh thẳng mặt lại, hơn nữa còn đánh tàn ác hơn.

Tô Tín làm như không có chuyện gì xảy ra, lạnh nhạt nói:

- Ta vẫn câu nói kia, Phi Ưng bang là Phi Ưng bang của mọi người, chứ không phải Phi Ưng bang của một mình bang chủ người. Vì thế chuyện Sa Nguyên Đông tiếp tục tiếp nhận vị chí bang chủ Phi Ưng bang hay không cũng không phải bang chủ người nói là được.

Sa Phi Ưng ngửa mặt lên trời cười một tràng dài nhưng trong mắt lại bắn ra hung quang.

- Tốt! Tốt lắm, đã bao năm nay chưa ai dám uy hiếp quyền uy của ta, Phi Ưng bang là một tay ta sáng tạo ra, không ngờ hôm nay lại có người dám nói nó không phải của ta.

Ánh mắt như đao chiếu về phía đám người Đồng Thành Vũ, Sa Phi Ưng lãnh đạm nói:

- Các người cũng cho rằng như vậy sao?

Rốt cuộc đám người Đồng Thành Vũ cũng đã hiểu những lời Tô Tín nói ở trước cửa là ý gì.

Rốt cuộc Phi Ưng bang là của một mình Sa Phi Ưng hay của mọi người? Tô Tín đã sớm cho bọn họ thấy vấn đề, giờ chỉ xem bọn họ lựa chọn như thế nào mà thôi.

Đồng Thành Vũ ngẩng đầu, thấp giọng nói:

- Bang chủ, Phi Ưng bang là chúng ta nắm đó một tay sáng lập nên, ta cũng không muốn bang phái do huynh đệ ngày xưa đâm máu dựng nên cuối cùng hủy hoại trong chốc lát.

Hắn không nói thẳng nhưng ý tứ đã rõ, thời điểm thành lập Phi Ưng bang cũng không phải chỉ có một mình Sa Phi Ưng!

Trang Lê cười ha hả nói:

- Nguyên Đông là vấn đề của chúng ta, chúng ta chứng kiến hắn lớn lên từ nhỏ, không quản lý bang phái cũng không sao, chỉ cần Phi Ưng bang ta vẫn còn, bảo đảm hắn đời này vẫn vinh hoa phú quý.

Trong ba gã đường chủ chỉ có Lâm Phục Hổ không nói gì.

Hắn vẫn luôn là tâm phúc của Sa Phi Ưng, mặc dù ngoài mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng hắn vẫn tán thành lời Tô Tín nói.

Mọi người là ích kỷ, nếu Lâm Phục Hổ hắn chỉ lẻ loi một mình có lẽ sẽ đứng bên phía Sa Phi Ưng, đấu tranh anh dũng vì Sa Phi Ưng, nhưng đáng tiếc hắn không phải.

Lâm Phục Hổ có nhi tử, có đồ đệ, những người này đều phụ thuộc vào Phi Ưng bang để tồn tại.

Nếu Sa Nguyên Đông ưu tú như Tô Tín, hắn không ngại phó thác nhi tử và đồ đệ của mình cho bang phái, nhưng đáng tiếc Sa Nguyên Đông chỉ là đồ phế vật, nếu Phi Ưng bang chịu sự dẫn dắt của hắn thì kiểu gì cũng sẽ đi về hướng diệt vong mà thôi.

Ba gã đường chủ tỏ thái độ như vậy, các đại đầu mục khác cũng lớn gan hơn.

Trong mười ba tên đại đầu mục ở đây chỉ có hai ba người không tỏ thái độ, những người khác đều lên tiếng ủng hộ Tô Tín.

- Tốt! Tốt lắm!

Sa Phi Ưng nhìn mọi người trong phòng nghị sự, nét mặt lạnh lùng như băng.

Chúng bạn xa lánh!

Lúc này là khắc họa chân thật về Sa Phi Ưng.

Những thủ hạ hơn vài chục năm, cả những huynh đệ lại vì lợi ích mà phản bội hắn.

Sa Nguyên Đông lúc này cũng nhìn ra cục diện không đúng, hắn liền nhanh chóng nép phía sau lưng Sa Phi Ưng, động tác này của hắn không thể giấu diếm ánh mắt của mọi người, lúc này bọn họ cảm giác sự lựa chọn của mình không hề sai. Một nam tử hán hèn yếu như thế làm sao có thể đứng đầu Phi Ưng bang?

Cả đại sảnh nghị đang căng thẳng liền rơi vào trầm mặc.

Với hiểu biết của bọn họ về tính cách của Sa Phi Ưng, vị bang chủ này tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

Nhưng bọn họ cũng quyết không lùi bước, giờ chứng kiến xem Sa Phi Ưng sẽ vì nhi tử của mình mà đánh cược toàn bộ Phi Ưng bang hay không.

Theo chiều hướng của cục diện hiện tại, nếu Sa Phi Ưng còn kiên trì nâng Sa Nguyên Đông lên vị trí người thừa kế bang chủ, bọn họ cũng không ngại

chờ chết, cả Phi Ứng bang nhất định sẽ chia năm xẻ bảy.

- Hi vọng các người không hối hận vì lựa chọn hôm nay.

Sau khi im lặng một lúc, Sa Phi Ứng cuối cùng cũng không gây khó dễ, hần xoay người rời đi.

Thấy vậy, các đại đầu mục khác thờ ra một hơi, cho rằng Sa Phi Ứng đã đồng ý thỏa hiệp, nhưng Trang Lê và Đồng Thành Vũ lại cau mày, nội tâm bọn họ sinh ra cảm giác bất an.

Với hiểu biết của bọn họ về Sa Phi Ứng, chuyện này chắc chắn hần sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, đây không phải tính cách của Sa Phi Ứng.

Tô Tín vươn vai đứng lên, dẫn theo Lý Phôi và Hoàng Bình Thành rời khỏi đường khấu.

Trang Lê và Đồng Thành Vũ lập tức đuổi theo ra ngoài, chỉ có Lâm Phục Hổ vẫn ngơ ngác đứng đó.

- Tô đường chủ, người muốn làm gì?

Trang Lê đuổi tới ngoài cửa, cười hỏi.

Tô Tín lười biếng nói:

- Thanh Trúc bang tà tâm chưa dứt, ta lo lắng bọn chúng sẽ gây bất lợi với bang chủ, cho nên chuẩn bị dẫn người đi bảo hộ.

Trang Lê và Đồng Thành Vũ lập tức kinh ngạc. Tô Tín nói là sợ Thanh Trúc bang gây bất lợi cho bang chủ, nhưng thực chất đây rõ ràng là hần muốn gây bất lợi với bang chủ.

- Người điên sao?

Ánh mắt Trang Lê lộ ra vẻ kinh hãi, hần lập tức hỏi.

Tô Tín cười nhạt nói:

- Điên? Các người cũng không nghĩ Sa Phi Ứng hần là người dễ dàng từ bỏ ý đồ sao? Ta nghe nói hơn mười năm trước hần ra tay ác độc giết một nhóm lớn đại đầu mục không nghe lời thì phải.

- Hiện tại việc các người làm còn nghiêm trọng hơn đám người mười mấy năm trước đó, các người cho rằng Sa Phi Ứng sẽ bỏ qua các người ư?

Lúc này Trang Lê và Đồng Thành Vũ lập tức nín bật, bọn họ là những người từng trải qua sự việc trước kia, sự tàn nhẫn của Sa Phi Ứng khiến bọn họ không rét mà run, cho dù là các huynh đệ từng theo hần thành lập cơ nghiệp hần cũng có thể vung đao không do dự.

Hiện tại đám người mình trực tiếp phản hần, liệu hần có khả năng buông tha sao?

- Người muốn chúng ta làm gì?

Trang Lê hỏi.

Đồng Thành Vũ đứng bên cạnh không nói chuyện, tuy trước kia hần có mâu thuẫn lớn với Tô Tín nhưng hiện tại dù sao cả hai cũng cùng đứng chung một chỗ.

Đối mặt với sự uy hiếp của Sa Phi Ứng thì cho dù nội tâm hần hận Tô Tín cũng sẽ liên thủ để chống lại.

- Các người không cần làm gì cả, cứ ở đây nhìn là được rồi.

Tô Tín vừa dứt lời liền dẫn người rời đi.

Đồng Thành Vũ tròn mắt há hốc mồm nói:

- Hần thật muốn đi giết bang chủ? Hay là hần có ý định cầu viện Thiết Vô Tình?

Trang Lê lắc đầu:

- Không phải hần mời Thiết Vô Tình ra tay, nếu Thiết Vô Tình có thể ra tay thì hần không cần chờ một tháng, với thực lực của Thiết Vô Tình hoàn toàn có thể giải quyết bang chủ sau khi kết thúc hội nghị lần trước.

- Nhưng nếu hần tự mình ra tay, hần có tâm động thủ với bang chủ sao? Một tháng trước hần vừa đột phá Hậu Thiên trung kỳ, hiện tại chỉ mới được một tháng, hần có thể tăng một cảnh giới được hay sao?

Đồng Thành Vũ nghi ngờ nói.

Trang Lê ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vẻ mặt thâm trầm trên mặt hấn giờ đã biến mất.

- Ai biết được? Dù sao hôm nay Tô Tín còn sống trở lại đường khải, vậy thì chứng minh trời của Phi Ứng bang sắp có biến hóa.

Kỳ thật đối với thực lực của Tô Tín, Đồng Thành Vũ suy đoán không khác lắm, Tô Tín đúng là không có đột phá tới Hậu Thiên đại viên mãn nhưng đã đã thông một trăm lẻ bảy khiếu huyết!

Cho dù có đan dược phụ trợ nhưng cảnh giới Hậu Thiên càng về sau tu hành càng ngày càng khó hơn. Đừng nói là Tô Tín, cho dù là những đệ tử đại phái ở Trung Nguyên cũng không có khả năng trong một tháng từ bảy mươi hai khiếu huyết mà đã thông đến một trăm lẻ bảy khiếu huyết.

Nhưng hiệu suất luyện thể của Long Tượng Bàn Nhược Công quá sức kinh người, chỉ cần vận chuyển Long Tượng Bàn Nhược Công thì hấn cảm giác khí huyết và kinh mạch của hấn không ngừng được cường hóa.

Ba ngày trước Long Tượng Bàn Nhược Công của hấn đột phá tầng thứ nhất, huyết khiếu trong cơ thể của hấn được rèn luyện một phen, chân khí dung nhập vào trong khiếu huyết không hề trở ngại, trong nháy mắt liền đã thông hơn hai mươi khiếu huyết.

Chính bởi vì như thế, Tô Tín mới có thể trong một tháng vừa đột phá từ Hậu Thiên trung kỳ tới gần Hậu Thiên đại viên mãn.

Long Tượng Bàn Nhược Công chỉ tốt khi luyện thể.

Hậu Thiên luyện thể, Tiên Thiên luyện khí.

Đến cảnh giới Tiên Thiên, Long Tượng Bàn Nhược Công cũng chỉ có thể phát ra tác dụng luyện thể, mà không cách nào gia tăng tu vi võ công của Tô Tín.

Sa Phi Ứng đã thông một trăm lẻ tám khiếu huyết trở thành võ giả Hậu Thiên đại viên mãn, điểm ấy Tô Tín biết rõ, hấn hiện tại kém Sa Phi Ứng chỉ một đường mà thôi.

Nhưng Sa Phi Ứng đã già nua, hấn còn trẻ tuổi, tuổi tác và thể chất sẽ đền bù điều đó!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hoàng đế thay phiên làm

Chỗ ở của Sa Phi Ứng không ở tổng đường Kim Nguyệt phường, mà ở giáp giới Kim Nguyệt phường của Minh Nguyệt phường.

Cả Minh Nguyệt phường có một nửa thuộc về Sa Phi Ứng trực tiếp quản hạt, đệ tử dưới tay hấn bồi dưỡng đều tập trung tại Minh Nguyệt phường.

Trên đường từ tổng đường trở về Sa Phi Ứng đều giữ im lặng, Sa Nguyên Đông theo sau hấn vô cùng hoảng sợ.

Nhìn trận thế của ngày hôm nay hấn cũng biết chuyện này đã rất lớn, tối thiểu đã rất lâu rồi hấn không nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Sa Phi Ứng như thế.

Trở lại trạch viện trong Minh Nguyệt phường, Sa Phi Ứng đuổi người khác ra ngoài, chỉ bảo Sa Nguyên Đông ở lại.

Sa Phi Ứng đi đến bên tường, hấn đẩy một góc nhỏ, vách tường trước mặt hấn xoay tròn và lộ ra một gian phòng tối.

Sa Nguyên Đông mở to mắt, gian phòng tối tăm nhưng hấn đi thẳng vào trong.

Trong phòng tối không có những vật khác, chỉ có một cái rương cũ kỹ.

Sa Phi Ứng mở cái rương ra, bên trong chỉ có một thanh đao và tấm lệnh bài.

Đao là nhận linh đao, trên đao có hoa văn kỳ dị, phía trên vẫn còn vết máu đỏ sẫm.

Đó là huyết gi.

Thân đao quanh năm nhuộm máu sinh ra huyết gi, đã không cách nào lau đi.

Cầm lấy nhận linh đao, Sa Phi Ứng nhớ lại vài chục năm trước, hấn theo sau trại chủ tung hoành Hà Nam đạo, lúc đó thời gian trôi qua rất khoái hoạt.

Đáng tiếc lúc trước hắn không thể bỏ cừu hận trong lòng, cố chấp phải về Thường Ninh phủ.

Mấy chục năm tâm huyết, tất cả giấc mộng ngày xưa cũng chỉ còn lại nhận linh đao, hắn đã hơn mười năm không cầm tới nó.

- Nguyên Đông, nếu ta có xảy ra chuyện gì, ngươi hãy đi Hà Nam đạo, tùy tiện tìm một sơn trại và giao lệnh bài cho bọn họ, bọn họ tự nhiên sẽ dẫn ngươi đi gặp một người, người này sẽ bảo vệ ngươi đến khi tuổi già cũng không phải lo lắng gì.

Sa Phi Ứng cầm lấy lệnh bài giao cho Sa Nguyên Đông. Lệnh bài kiểu dáng rất đơn giản, không có trang trí dư thừa, phía trên ghi hai chữ cứng cáp: Thái Hành! Thái Hành của Thái Hành sơn!

Hà Nam đạo Thái Hành sơn trại. Thái Hành sơn trại chính là cự khẩu đệ nhất thiên hạ!

Thái Hành có ba mươi sáu trại, ba mươi sáu đạo đường, mấy vạn đạo khách, lúc mạnh nhất cho dù là phật tông đạo môn cũng phải nhượng bộ lui binh.

Mặt sau của lệnh bài có ghi ba chữ: hai mươi ba, nét bút đơn giản lại giống như đao khắc ra, nhìn thấy liền cảm giác rét lạnh thấu xương.

Nhìn thấy Sa Phi Ứng nói nặng nề như thế, Sa Nguyên Đông không hiểu hỏi:

- Phụ thân, thực lực đám người Tô Tín không bằng ngươi, chi là gà đất chó kiểng mà thôi, tại sao lại nói nghiêm trọng như vậy.

Sa Phi Ứng lắc đầu:

- Ngươi không hiểu, ta đã già, mà Tô Tín lại còn trẻ, huống hồ lần này cho dù thắng hay bại, Phi Ứng bang chắc chắn sẽ xuống dốc.

- Cho dù ta có thể thanh trừ những nhân tố không ổn định trong Phi Ứng bang, nhưng không có những đại đầu mục và đường chủ này, thực lực của Phi Ứng bang chắc chắn rơi xuống đáy vực, đến lúc đó những bang phái khác có thể không ngáp nghe hay sao?

- Cho nên ngươi giữ lại lệnh bài này, một khi xảy ra chuyện thì lập tức rời đi, sau khi đi phải tới Hà Nam đạo, tới đó ngươi sẽ được triệt để an toàn.

Còn có một câu Sa Phi Ứng không nói, đó là hắn triệt để thất vọng về nhi tử của mình.

Với tính cách của hắn không thể khống chế được Phi Ứng bang, dù cho miễn cưỡng trở thành bang chủ, không có hắn chắn niếp từ phía sau, kết quả cuối cùng đoán chừng cũng giống như Thanh Trúc bang Ngụy Phong mà thôi.

Sa Phi Ứng biết rõ mình đã già, hắn sống không được vài năm, cho nên hắn nhất định phải lưu lại đường lui an toàn cho nhi tử của mình.

- Đi thôi, hiện tại ta thay ngươi thanh lý Phi Ứng bang một lần, sau này ngươi có thể ngồi vững vị trí bang chủ hay không phải xem chính ngươi.

Cầm lấy nhận linh đao, Sa Phi Ứng đi ra khỏi nhà, ngoài cửa hơn một trăm tên thủ hạ hắn bồi dưỡng tỉ mỉ đang đứng chờ.

Những người này người mạnh nhất đã đến Hậu Thiên sơ kỳ, yếu nhất cũng đã đã thông hơn mười khiếu huyết.

Có thể nói bọn họ mới là chiến lực mạnh nhất của Phi Ứng bang, trừ kinh nghiệm chiến đấu ra, bọn họ đều mạnh hơn đệ tử chiến đường.

Điều quan trọng nhất của bọn họ chính là long trung thành.

Từ thời khắc bắt đầu bồi dưỡng bọn họ, Sa Phi Ứng đã quán triệt tư tưởng: trung tâm của các ngươi không phải Phi Ứng bang, mà là Sa Phi Ứng ta!

- Đi!

Sa Phi Ứng vung tay lên, hơn trăm người đi theo hắn rời khỏi tòa nhà. Lúc đi ra đến đường lớn chợt Sa Phi Ứng cảm giác có gì đó không đúng.

Ngày thường đường cái huyên náo ầm ĩ mà giờ hiện tại im lặng như tờ, cũng không thấy bóng người nào.

Ngay cả những cửa hàng mở cửa buôn bán hàng ngày cũng đóng cửa.

- Xuất hiện đi, ta không ngờ các ngươi lại xuống tay trước, là ai xung phong vậy?

- Lâm Phục Hồ không dám, Đồng Thành Vũ có ý nhưng không có can đảm, Trang Lê cẩn thận thành thói quen, có lá gan phục kích ta ngay trước cửa cũng chỉ có ngươi mà thôi.

Tô Tín đi ra khỏi góc rẽ, Lý Phôi đi theo sau lưng hắn, Hoàng Bình Thành thì dẫn theo thủ hạ của Tô Tín sớm mai phục chung quanh Minh Nguyệt phường.

Từ khi tiếp nhận nhiệm vụ tới hôm nay, Sa Phi Ứng nhất định phải chết, một núi không thể chứa hai hổ, về sau Phi Ứng bang, sẽ là họ Tô, không có họ Sa.

Nhìn thấy Tô Tín, Sa Phi Ứng thở dài một hơi:

- Quả nhiên là nguoi, ta đoán sẽ là nguoi, nguoi biết hiện tại ta hối hận nhất là cái gì không? Chính là lúc trước nguoi giết Hào Thông nhưng ta không dựa theo bang quy xử lý nguoi, trực tiếp phế nguoi! Tô Tín cười vui vẻ, nói:

- Không riêng gì nguoi, rất nhiều người đều nghĩ như vậy nhưng đáng tiếc đã muộn rồi.

Sự hối hận ấy không chỉ mình Sa Phi Ứng có, Hồ Tam Gia cũng có.

Bọn họ cũng không phải kẻ ngu dốt, nhưng tại sao lúc trước bọn họ dung túng Tô Tín? Rất đơn giản, chỉ là tư duy theo quán tính mà thôi.

Bọn họ căn bản không ngờ Tô Tín có thể phát triển nhanh như vậy, nhanh tới mức chính bọn họ cũng cảm thấy quá khủng!

Cho dù là Hồ Tam Gia hay Sa Phi Ứng, bọn họ đều cho rằng Tô Tín cần nhiều thời gian để có thể phát triển hơn nữa.

Chính mình làm không được, nên bọn họ cho rằng Tô Tín cũng chắc chắn làm không được. Kiểu suy nghĩ đó hầu như ai cũng có.

Nhưng bọn họ đã xem thường Tô Tín, từ đó dẫn tới hậu quả chí mạng.

Sa Nguyên Đồng đứng sau lưng Sa Phi Ứng quát lên:

- Tô Tín! Nguoi cũng dám động thủ với bang chủ, đây quả thực là đại nghịch bất đạo!

- Hoàng đế thay phiên làm, năm nay đến lượt ta. Ngay cả vị trí cửu ngũ chí tôn còn biến ảo không lường, chỉ là một bang chủ thì có là gì chứ?

Tô Tín mỉa mai một câu.

Sa Phi Ứng rút nhận linh đao sau lưng ra, quát lớn:

- Lui ra!

- Ra tay đi, ta đúng là muốn xem nguoi dựa vào lực lượng gì mà dám tới đây giết ta?

Mười năm không ra tay nhưng Sa Phi Ứng cầm nhận linh đao lại có cảm giác quen thuộc.

Oong!

Rút trường đao ra khỏi vỏ, Sa Phi Ứng kéo lê trên mặt đất và tấn công Tô Tín.

Trông mắt Tô Tín híp lại, động tác của Sa Phi Ứng phi thường quái dị, kéo đao mà đi giống như quân đao trên chiến trường cận thân trăm địch, có thể bộc phát ra lực lượng cực mạnh.

Nhưng nhận linh đao có thân đao dài hẹp và không quá dày như yêu đao, hấn làm ra động tác này càng thập phần quái dị.

- Lui ra phía sau, nếu nguoi bên phía Sa Phi Ứng động thủ thì nguoi cũng động thủ.

Tô Tín nói với Lý Phôi.

Hoàng Bình Thành đã mang theo thủ hạ nấp ở chung quanh, năm trăm đầu một trăm, cho dù thực lực có thua kém một bậc cũng đầy đủ lực lượng hốt gọn đối phương.

- Trảm!

Bỗng nhiên Sa Phi Ứng quát lớn một tiếng, nhận linh đao trong tay hấn ánh lên, vun vút chém xuống đầu Tô Tín.

Từ khí trong tay Tô Tín cũng xuất hiện, trường kiếm chém liên tục ba lượt, lúc này mới hóa giải thế công của Sa Phi Ứng kia.

Giờ hấn cũng xem như đã hiểu vì sao Sa Phi Ứng lúc trước làm ra động tác kéo đao quỷ dị như thế, một đao này của hấn đúng là đao pháp quân đao nhưng uy lực lại thập phần cường đại, rõ ràng dùng nhận linh đao nhẹ nhàng nhưng lại chém ra khí thế của quân đao.

Nhưng thật tình Sa Phi Ứng còn kinh hãi hơn Tô Tín.

Chiêu đao này của hấn chính là được một đao khách cường đại trong Hà Nam đạo Thái Hành ba mươi sáu đao khách truyền thụ, kéo đao trảm, tinh khí thần đều ở đỉnh phong, đây là một kích đánh phủ đầu mạnh nhất.

Ngày xưa khi Sa Phi Ứng rời khỏi Thường Ninh phủ liền gia nhập một trong Thái Hành ba mươi sáu trại, nơi đó tập trung đao khách mạnh nhất giang hồ.

Mặc dù một chiêu này của hấn chỉ là tên đao khách cường đại rảnh rỗi nói chuyện dạy cho hấn, nhưng nó lại giúp Sa Phi Ứng chưa gặp địch thủ trong cùng cấp bậc.

Nhưng hiện tại lại bị ba kiếm của Tô Tín đỡ được, thậm chí lực lượng kia xuyên thấu qua nhận lĩnh đao làm cổ tay hắn chấn động mạnh.

Sa Phi Ứng sửng sò, Tô Tín không hề ngần ngại.

Chân khí trong cơ thể vận hành theo Tử Hà Thần Công và bám vào trong thân kiếm, kiếm quang mang theo tử khí đậm đặc vào cổ Sa Phi Ứng.

Hai tiếng leng keng vang lên, nhận lĩnh đao của Sa Phi Ứng chém ngang, đao thế không ngọt không dứt, nó đẩy trường kiếm Tô Tín ra, khí thế như cầu vồng chém tới lần nữa.

Tô Tín lại không nhanh không chậm, ý vào khoai kiếm sắc bén va chạm với Sa Phi Ứng.

Sau khi giao thủ một hồi, Tô Tín cũng đã phát hiện nhược điểm của Sa Phi Ứng.

Hắn đã quá già, khí huyết thể lực đã bắt đầu xuống dốc, mà Tô Tín như mặt trời vừa mọc, còn không ngừng tiến về phía trước.

Tử Hà Thần Công thân là công pháp nhị tinh bán, tuy hiệu quả chủ yếu là hóa giải chân khí dị chủng, trợ giúp chiến đấu cực kỳ ít nhưng Tử Hà Thần Công tu luyện ra chân khí còn mạnh hơn chân khí của Tô Tín gấp mấy chục lần.

Hơn nữa Tô Tín hiện tại tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công đã đạt tới tầng thứ nhất, chỉ riêng khí lực đơn thuần không kém gì Hậu Thiên đại viên mãn, thậm chí còn mạnh hơn nữa.

Hiện tại Tô Tín chiến với Sa Phi Ứng thể lực ngang nhau, hoàn toàn không lâm vào hạ phong chút nào.

Kinh nghiệm chiến đấu của Sa Phi Ứng rất phong phú, trước kia hắn gia nhập Thái Hành sơn trại, lui tới ăn cướp đều là đệ tử đại phái giang hồ.

Tô Tín ngay từ đầu du đấu khiến hắn có cảm giác không ổn, lập tức chuyển đổi chiến pháp, nhận lĩnh đao bị hắn vung vẩy giống như mưa rào cuốn lấy Tô Tín!

Áp lực cường đại đập vào mặt, Tô Tín bứt ra và vội vàng thoái lui!

Kiểm dù có mau hơn nữa cũng phải có cơ hội xuất kiếm mới được, hiện tại Sa Phi Ứng không cho hắn cả cơ hội xuất kiếm thì làm sao đánh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ta làm bang chủ, ai tán thành? ai phản đối?

Đao thế không ngọt không dứt, khí thế trên người Sa Phi Ứng đã tăng lên đỉnh phong, đao của hắn có một ít bóng dáng đao đạo.

Kỹ gần như đao, với thực lực của Sa Phi Ứng cách đao đạo đại thành rất xa nhưng hắn dùng đao pháp rất mạnh, nhất định là đao pháp do tông sư sáng tạo ra.

Dường như đã tìm được cảm giác của mình lúc trẻ, Sa Phi Ứng cười điên cuồng:

- Hắn nhanh như gió, hắn rậm như rừng, xâm lược như lửa! Đao thế như lửa, cho dù là tia lửa cũng có thể đốt cháy đồng cỏ! Đao pháp của ta gọi là Liệu Nguyên.

Thiên tư võ công của Sa Phi Ứng không xem là xuất chúng nhưng cũng không kém cỏi, đời này hắn chỉ học một môn đao pháp, và cũng chỉ một một đao pháp này mà thôi.

Dựa vào Liệu Nguyên đao pháp, các cường giả bang pháp ngày xưa tại Thưởng Ninh phủ ngăn cản con đường quật khởi của hắn đều thành quỷ dưới đao, hôm nay Tô Tín chắc chắn cũng không thoát khỏi.

Loong coong!

Một tiếng giòn vang, thân thể Tô Tín nhanh chóng thoái lui về phía sau, kiếm trong tay hắn bị cắt thành hai nửa.

- Tâm tư tính toán tường tận hóa thành công dã tràng, Tô Tín, ngươi đã thua!

Nét mặt Sa Phi Ứng biểu lộ ý cười thoải mái, mười mấy năm trước hắn dùng Liệu Nguyên đao pháp quật khởi tại Thưởng Ninh phủ, thành lập Phi Ứng bang, hôm nay hắn lại có thể dùng nó để chém giết hết tất cả những kẻ phản bội.

Nhưng vượt quá sự suy đoán của Sa Phi Ứng, trên mặt Tô Tín vậy mà không có một chút căng thẳng nào cả.

- Thua? Không, ta không thua.

- Kiếm của ngươi đã gãy, còn muốn tiếp tục giãy giụa sao?

Sa Phi Ứng cười lạnh.

- Kiếm của ta đã gãy nhưng đao của ngươi thì sao?

Sắc mặt Sa Phi Ứng lập tức biến đổi, hắn vội vàng nhìn nhận linh đao trong tay.

Chẳng biết lúc nào trên nhận linh đao xuất hiện nhiều vết rạn lan tới tận cán đao, Sa Phi Ứng khê động, nhận linh đao liền hóa thành nhiều mảnh vỡ.

Tô Tín trong lòng cười lạnh, không ngờ Long Tượng Bàn Nhược Công lại uy lực đến vậy?

Cho dù là Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ nhất cũng đủ gia tăng lực lượng Tô Tín lên gấp mười lần.

Vừa rồi Tô Tín đã miễn cưỡng ngăn cản được Liễu Nguyên đao pháp của Sa Phi Ứng nhưng mỗi kiếm của hắn chỉ nhắm vào một vị trí trên đao, hơn nữa lực lượng của Long Tượng Bàn Nhược Công có lực xuyên thấu cường đại, hắn dùng phương pháp này hủy nhận linh đao của Sa Phi Ứng.

- Kiếm gãy cũng có thể giết người, nhưng ngươi định lấy chuỗi đao thi triển Liễu Nguyên đao pháp hay sao?

Tô Tín cầm kiếm gãy trong tay, hắn đi ba bước tiến tới trước người Sa Phi Ứng, kiếm gãy hóa thành dao găm, như u linh xuất kiếm ở góc độ khó lường, quỷ dị cay độc, khiến Sa Phi Ứng ứng phó một mồi.

Sa Nguyên Đông phía sau vốn nhìn thấy phụ thân mình chiếm cứ thượng phong còn đang rất cao hứng, nhưng không nghĩ tới sau một khắc đao của phụ thân vỡ nát, tình thế chuyển tiếp đột ngột cho nên hắn quá sợ hãi, không ngờ còn quay người bỏ chạy.

Tô Tín mỉa mai nói:

- Bang chủ, ngươi dường như tử thật tốt, đây chính là hảo nhi tử ngươi muốn nâng lên vị trí bang chủ hay sao?

- Phụ thân của mình gặp nạn có thể thể vứt bỏ chạy trốn, nếu hắn lên làm bang chủ, một khi xảy ra chuyện gì hắn khẳng định sẽ bỏ bang phái chạy đi đầu tiên.

- Người như vậy, dựa vào cái gì đảm đương chức bang chủ Phi Ứng bang?

Sa Phi Ứng câm miệng không nói, hắn chỉ tay không triển đấu với Tô Tín.

Nhưng đáng tiếc công phu quyền cước của hắn quá kém, hoặc là nói hắn căn bản chưa từng luyện qua công pháp quyền cước, ra tay không có kết cấu gì đáng nói.

Tay trái cầm kiếm, tay phải Tô Tín đánh ra một chưởng, Cừu Cực Chưởng!

Có nội lực cường đại và Long Tượng Bàn Nhược Công gia trì, lực lượng một chưởng của Tô Tín vô cùng kinh người, Sa Phi Ứng bị đánh phun máu tươi xen lẫn mảnh vỡ nội tạng, tốc độ thân thể hoàn toàn chậm lại.

Kiếm gãy xẹt qua yết hầu của Sa Phi Ứng, máu tươi bắn tung tóe mang theo ánh mắt không cam lòng té trên mặt đất.

Mà cùng lúc đó chân khí trong người Tô Tín lưu động điên cuồng, khiếu huyết cuối cùng bị nội lực cường đại quán thông, toàn thân một trăm lẻ tám khiếu huyết thông suốt và hình thành một vòng tuần hoàn lưu động.

Hậu Thiên đại viên mãn công thành!

Chiến đấu vĩnh viễn là phương pháp tu luyện tốt nhất, Tô Tín vẫn tin tưởng lời này.

Sa Phi Ứng đã chết, đám đệ tử do hắn bồi dưỡng không nghĩ sẽ vì hắn mà từ chiến tới cùng, hơn một trăm người chỉ có hơn mười người xông tới, còn lại bỏ chạy tứ tán.

- Sát!

Tô Tín nói ra một chữ, Lý Phôi nghe tiếng mà động, thân ảnh của hắn lao thẳng tới đám người đang lao tới và chém giết như cắt lúa mạch, cả đám ngã la liệt xuống đất.

- Có đuổi theo đám còn lại không?

Lý Phôi hỏi.

Tô Tín lắc đầu:

- Một đám chó nhà có tang mà thôi, không cần phải quan tâm bọn chúng.

Lúc này Hoàng Bình Thành cùng đám thủ hạ đã dẫn Sa Nguyên Đông bỏ chạy quay về.

Lúc này Sa Nguyên Đông đã sớm không còn kiêu ngạo như ngày xưa.

Nhìn thấy phụ thân là chỗ dựa cả đời mình đã chết, hắn cũng sớm nước mắt giàn dụa.

Tô Tín chán ghét nhìn Sa Nguyên Đông, tên này càng chứng minh một câu chân lý, hổ phụ khuyến tử.

Sa Phi Ứng bắt luận hắn tâm ngoan thủ lạt, tư tâm quá nặng nhưng bản thân của hắn có tư thái kiêu hùng.

Dụng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chỉ hơn mười năm đã đứng vững gót chân tại Thường Ninh, làm được việc này không phải chỉ thực lực có thể làm được.

Nhìn Sa Nguyên Đông trước mặt, quả thực không có di truyền chút ưu điểm nào của Sa Phi Ứng, điển hình là phế vật.

- Lão đại, tiểu tử xử trí hắn như thế nào?

Tô Tín quay đầu đi, lạnh nhạt nói: - Thanh Trúc bang tà tâm chưa hết, phái cao thủ đánh lên bang chủ, một trận chiến này bang chủ và thiếu bang chủ song song chiến tử.

Hoàng Bình Thành cười cười, Sa Nguyên Đông lúc này hoảng sợ la hét cuồn loạn, nhưng chỉ sau một khắc hắn không nói được nữa.

Trong tổng đường Kim Nguyệt phùng còn thừa mười một gã đại đầu mục và ba người Đồng Thành Vũ im lặng chờ đợi, không ai nói được gì.

Tô Tín đi làm gì, cho dù bọn họ ngu xuẩn cũng hiểu rõ.

Nhiều năm như vậy, không người nào dám khiêu chiến quyền uy của Sa Phi Ứng, nhưng hôm nay Tô Tín lại làm một cách hiển nhiên như vậy, tâm tình của bọn họ cực kỳ phức tạp.

Đẩy cửa lớn ra,, Tô Tín dẫn theo Lý Phôi và Hoàng Bình Thành đi tới, trên người mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt khiến nội tâm mọi người rung mình.

- Các vị, nói cho mọi người một tin tức bất hạnh, bang chủ và thiếu bang chủ trên đường trở về bị ác tặc Thanh Trúc bang đánh lên giết chết, mọi người nên nén bi thương.

Tô Tín đi đến vị trí của Sa Phi Ứng và thần nhiên nói.

Trong lòng mọi người lập tức kinh ngạc, bang chủ chết? Sa Phi Ứng một tay sáng tạo Phi Ứng bang, xây dựng ảnh hưởng vài chục năm đã chết sao? Mọi người liên tục cảm giác có chút khó tin.

Nhưng sau đó trong nội tâm của bọn họ có dã tâm bộc phát.

Sa Phi Ứng chết, ngọn núi lớn trên đầu không còn, vậy bây giờ vị trí bang chủ ai sẽ ngồi? Quyền lợi trong bang sau này phân phối thế nào?

Vào lúc này bọn họ đều đỏ mắt, thậm chí ngay cả đám người Đồng Thành Vũ cũng dùng ánh mắt thèm thuồng nhìn vị trí của Tô Tín.

Luận thân phận, Tô Tín cũng là đường chủ như bọn họ, nhưng luận tư lịch, bọn họ tùy tiện mang ra một người cũng vượt qua Tô Tín, vị trí bang chủ này ai sẽ làm chứ? Có phải là người đức cao vọng trọng làm bang chủ hay không?

Nhìn thấy thần sắc của mọi người, Tô Tín trầm cười lạnh.

Có ít người chính là như vậy, thời điểm đối mặt với Sa Phi Ứng không dám phóng rắm, nhưng hái quả đào sau đó lại rất tích cực.

Tô Tín gõ gõ xuống mặt bàn, cất cao giọng nói:

- Bang chủ chết nhưng Phi Ứng bang cũng không thể giải tán như vậy.

- Nước không thể một ngày không vua, bang hội không thể vô chủ.

- Hôm nay, chúng ta nên đề cử một người có thể làm bang chủ dẫn đầu Phi Ứng bang chúng ta chính thức nhất phi trùng thiên.

Ánh mắt mọi người đầy hưng phấn. Không chờ bọn họ lên tiếng, Tô Tín đã nói tiếp:

- Cho nên chức bang chủ này sẽ do kẻ hèn đáng làm thì phải làm, các ngươi yên tâm, Phi Ứng bang do ta dẫn dắt chắc chắn quật khởi!

Mặt mọi người lúc này lập tức biến sắc, không ai nghĩ Tô Tín lại có thể nói như vậy. Hắn vừa nói chuyện đã trực tiếp như vậy, thậm chí còn không thêm hỏi ý kiến của bọn họ.

Trong những người ở nơi đây, có tư cách làm bang chủ nhất không thể nghi ngờ chính là Trang Lê và Đồng Thành Vũ, Lâm Phục Hồ không có khả năng, tuy thực lực mạnh nhưng các đại đầu mục nơi này không phục hắn.

Hai người kia ai làm bang chủ cũng tốt hơn Tô Tín nhiều, bởi vì tính cách Tô Tín thật sự quá mạnh và cường thế!

Thật vất vả mới giải quyết được Sa Phi Ứng, bọn họ không muốn lại nghênh đón một bang chủ quá cường thế.

Một gã đại đầu mục trực tiếp nói:

- Tô đường chủ, người làm như vậy có chút quá phận không? Những người ngồi đây có ai không có tư lịch cao hơn người, cho dù người muốn lựa chọn bang chủ cũng chỉ có thể lựa chọn trong chúng ta, dựa vào cái gì đến phiên người?

Tô Tín ngồi lên vị trí bang chủ, hắn nở nụ cười khiến người ta phải sợ hãi, nói:

- Dựa vào cái gì đến phiên ta? Giảng chiến công, bốn phường thị Phi Ứng bang ta đánh hạ một nơi.

- Thanh Trúc bang mười tên đại đầu mục, Tô Tín ta một người giết hai, bại một!

- Cả Phi Ứng bang có một phần ba sức chiến đấu đều là Tô Tín ta bồi dưỡng, có được hay không?

- Còn có một việc.

Ánh mắt Tô Tín nhìn chằm chằm vào đại đầu mục vừa cất tiếng:

- Ta nói ta muốn làm bang chủ không phải đang thương lượng với các người, mà là mệnh lệnh!

- Đối với mệnh lệnh của ta, người có thể không hài lòng nhưng người không thể cự tuyệt. Cái giá cự tuyệt chính là cái chết.

Một bóng đen xuất hiện bên cạnh Tô Tín, mọi người chỉ nhìn thấy thân ảnh Lý Phôi giống như quỷ thần lập lướt tới trước mặt tên đại đầu mục, vừa thấy thân ảnh đã thấy tên đại đầu mục bùm lấy yết hầu, không cam lòng té xuống mặt đất!

Tô Tín lại dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, ánh mắt nhìn đám người chung quanh, hắn nói:

- Ta muốn làm bang chủ, hiện tại ai tán thành? Ai phản đối?

Mọi người lập tức rùng mình, vội vàng cung kính nói:

- Tham kiến bang chủ!

Ngồi trên bảo tọa bang chủ, Tô Tín cũng không có cảm tưởng gì.

Quyền thế? Xem như mây bay mà thôi.

Trong thế giới lấy võ vi tôn, nếu không có thực lực, cho dù người có quyền thế hiển hách cũng là lâu đài không nền móng mà thôi.

Trong rất nhiều nhân vật phản diện, Tô Tín rất ưa thích một người, chính là bang chủ Quyền Lực bang, quân lâm thiên hạ Lý Trầm Chu trong Thần Châu Kỳ Hiệp của Ôn Thụy An.

Quyền là quyền.

Nắm tay là nắm quyền.

Xuất quyền có lực là quyền lực.

Nam nhân không thể một ngày không có quyền.

Ta chỉ tin tưởng vào nắm đấm của mình.

Cũng giống như Lý Trầm Chu, Tô Tín cũng chỉ tin tưởng vào nắm đấm của mình, kiếm của mình và thực lực bản thân.

Ngẩng đầu nhìn các đại đầu mục và đường chủ, Tô Tín lúc này tươi cười nhưng lại khiến cho người ta rét lạnh.

- Phi Ứng bang muốn quật khởi cần cải cách, hiện tại chúng ta cũng có thể tiến hành cải cách được rồi.

Chương 71: Nhiệm Vụ Xưng Bá Thường Ninh Phủ

Điều mọi người nơi này không muốn nghe nhất chính là hai chữ cải cách.

Sa Phi Ứng làm một hồi cải cách trực tiếp cướp sạch quyền lợi trong tay của bọn họ, hiện tại Tô Tín lại muốn cải cách, hẳn muốn cái gì?

Mọi người có tình phản đối nhưng nhìn thi thể tên đại đầu mục đang nằm trên mặt đất, tất cả bọn họ liền câm nín.

Tô Tín nhìn chung quanh sau đó trầm giọng nói:

- Sau này tất cả đại đầu mục và tiểu đầu mục Phi Ứng bang sẽ không tham dự vào bang chiến, chỉ phụ trách dò xét mặt đường bình thường và quản lý địa bàn. Tiền tiêu vật tất cả bang chúng hàng tháng cố định là một lượng bạc, tiểu đầu mục sẽ tăng gấp mười lần, đại đầu mục lại tăng gấp mười lần.

- Tiền lệ trên địa bàn mỗi tháng đều phải giao nạp trong bang, không được lén giữ lại một phần.

- Trong bang trừ bốn đường khẩu hiện tại ra xây dựng một giám sát đường do Lý Phôi phụ trách, trong thủ hạ của mỗi đại đầu mục sẽ có giám sát đường, giám thị tiền lệ mỗi tháng.

Sắc mặt tất cả đại đầu mục đều rất khó coi, Tô Tín dùng chiêu này thì đại đầu mục như bọn họ chẳng khác gì là bang chúng cao cấp mà thôi.

Mỗi tháng đúng hạn cầm tiền tiêu vật hàng tháng, không được lưu tiền lệ hàng tháng, còn có người chuyên môn giám thị, việc này gọi là cái gì?

Tô Tín nói tiếp:

- Ta biết rõ thay đổi như vậy các ngươi bất mãn nhưng tôn chỉ của ta chỉ có một, công huân chí thượng, người có năng lực thì làm!

- Muốn đạt được quyền lợi lớn hơn, muốn có thêm tiền tiêu vật hàng tháng, có thể, các ngươi buông tha thân phận đại đầu mục mà gia nhập chiến đường, chỉ cần chinh chiến và đạt được công huân, tiền tiêu vật hàng tháng tuyệt đối sẽ không thiếu.

- Trong bốn đường khẩu, truyền công đường sẽ không thay đổi quyền lợi, nhưng từ giờ trở đi Hoàng Bình Thành sẽ làm đường chủ thiện đường, Trang Lê là phó đường chủ, truyền công đường do ta trực tiếp quản hạt.

- Hình đường có được quyền chấp pháp nhưng không có quyền phán quyết, muốn tiến hành trừng phạt đệ tử trong bang nhất định phải thông qua giám sát đường thẩm tra mới có thể quyết định.

Cải cách mấy đường khẩu như vậy là chí mạng với Đồng Thành Vũ và Trang Lê.

Trước kia Sa Phi Ứng cải cách, hình đường cũng không có quyền chấp pháp, chỉ có quyền kiểm tra.

Nhưng hiện tại bọn họ không có cơ hội giám sát, căn bản chính là công cụ chấp hành hình phạt mà thôi.

Giám sát đường cho người chấp pháp người mới có thể chấp pháp, nếu không người chỉ có thể nhìn.

Dù nội tâm bất mãn nhưng Đồng Thành Vũ cũng không dám phản đối Tô Tín.

Hắn vốn có thù cũ với Tô Tín, nếu hiện tại không biết điều mà cứ sống chết mờ miệng, hẳn hoàn toàn tin Tô Tín dám giết hắn tại chỗ.

Hắn không dám mở miệng, Trang Lê càng không dám mở miệng.

Hoàng Bình Thành chính là tâm phúc của Tô Tín, nhất triều thiên tử nhất triều thần, hẳn bây giờ có thể bảo trụ vị trí đường chủ là không tồi, tối thiểu quyền lợi thiện đường không nhỏ.

Tô Tín gõ gõ lên thành ghế và nói:

- Trong tất cả đường khẩu, cải cách lớn nhất chính là chiến đường, hiện các đệ tử trong bang đều có thể gia nhập chiến đường, tiền tiêu vật của đệ tử chiến đường là hai lượng.

- Đệ tử chiến đường không tham gia vào quản lý bang phái, chỉ phụ trách bang chiến, mỗi lần bang chiến cứ dựa theo công huân ban thưởng.

- Gia nhập chiến đường có nghĩa không quan tâm sinh tử, muốn tiền, muốn quyền, dùng mạng mà đổi! Đã gia nhập chiến đường mà khi lâm trận lùi bước,

xử tử!

- Chiến đường do ta trực tiếp quản hạt, Lâm Phục Hồ làm phó đường chủ, đồng thời vị trí đường chủ, đại đầu mục và tiểu đầu mục lên xuống, chỉ cần người có đủ thực lực, có chiến công có thể tấn chức.

Tô Tín muốn cải cách lần này chỉ hơi sửa chữa một ít, chỉ có chiến đường mới là trọng yếu nhất.

Trong mắt Tô Tín, hình thức của Phi Ứng bang lúc trước đúng là thất bại tới cực điểm.

Thủ hạ của đại đầu mục tham gia bang chiến, đại bộ phận mọi người ở phía sau lưng biếng, chỉ có một số nhỏ muốn kiến công mới lên trước chém giết.

Mặc dù có chiến đường của Lâm Phục Hồ nhưng những kẻ này chỉ hơn trăm người, căn bản chính là như muối bỏ biển, hơn nữa đầu nhập còn cao.

Hiện tại Tô Tín cải cách, trực tiếp phân bang chúng thành hai bộ phận, bang chúng chiến đấu và không phải chiến đấu.

Không phải bang chúng chiến đấu sẽ không gặp nguy hiểm nhưng mỗi tháng cầm tiền tiêu vật hàng tháng chỉ đủ ăn no.

Gia nhập chiến đường sinh tử do trời nhưng có thể đạt được đại lượng tiền tiêu vật và tiền thưởng.

Bởi như vậy quyền lựa chọn hoàn toàn giao cho bang chúng, nhất gan sợ chết thì ở phía sau quản lý hậu cần là được, có dã tâm, muốn tiền, có thể gia nhập chiến đường.

Kể từ đó hiệu suất và thực lực chinh thế khi bang chiến tăng lên gấp mấy lần.

Các đại đầu mục ở đây nhìn nhau, bọn họ nghe hiểu Tô Tín nói tư tưởng về chiến đường, chiến đường sau này mới là căn cơ của Phi Ứng bang.

Bọn họ tự nhiên cũng muốn gia nhập chiến đường nhưng sống an nhàn sung sướng nhiều năm như vậy, mấy ai còn dũng khí ra chiến trường chém giết sinh tử.

Trước kia lúc còn làm đại đầu mục, một khi bang chiến có thể chỉ huy ở phía sau, chính thức đi lên chém giết chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cho nên sau khi suy nghĩ gần như tất cả mọi người lựa chọn tiếp tục ở phía sau làm đại đầu mục, tuy quyền lợi và tiền tiêu vật hàng tháng bị tiêu giảm đến thấp nhất nhưng tối thiểu vẫn thanh danh và an toàn.

Chỉ có một người lựa chọn gia nhập chiến đường, trở thành đầu lĩnh của chiến đường, người này chính là Lư Thắng Minh.

Trong rất nhiều đại đầu mục, Lư Thắng Minh xem như trẻ tuổi, cho nên hắn còn chưa không muốn nhanh lui về phía sau đường lao như vậy.

Huống hồ lần trước vì cứu nhi tử không thành đã khiến hắn tổn không ít tiền, cuối cùng phải cầu đến Tô Tín mới giải quyết được.

Chuyện lần trước gần như đào sạch gia tài của hắn, nếu không gia nhập chiến đường, dựa vào tiền tiêu vật của đại đầu mục hàng tháng, sinh hoạt ngày sau sẽ khó qua.

Sau khi chế định ra quy định mới, Phi Ứng bang cần thời gian cải cách nhất định và thích ứng, những chuyện này giao cho Hoàng Bình Thành đi xử trí.

Sau khi đánh chết Sa Phi Ứng, nhiệm vụ chỉ nhánh của Tô Tín đã hoàn thành nhưng ngay sau đó hệ thống lại tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến.

- Kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến: xưng bá Thường Ninh phủ. Giải thích nhiệm vụ: trở thành bang phái mạnh nhất trong Thường Ninh phủ, hơn nữa trở thành tôn vinh chi chủ của tất cả thế lực trong Thường Ninh phủ. Thời hạn một năm.

- Ban thưởng nhiệm vụ: mở ra hệ thống cửa hàng, ban thưởng: một lần quyền hạn rút thưởng chỉ định (đăng cấp hạn định tam tinh bán).

Nhận được nhiệm vụ này, Tô Tín vừa vui lại vừa buồn.

Vui là hệ thống cửa hàng cũng mở ra, có con đường ổn định, Tô Tín không cần phải dựa vào rút thưởng liều theo vận khí nữa.

Mà buồn là nhiệm vụ này khó hơn mấy nhiệm vụ chính tuyến khác gấp mấy lần.

Trở thành bang phái mạnh nhất Thường Ninh phủ thì đơn giản, Tô Tín không kể thành phẩm bồi dưỡng đệ tử chiến đường, hơn nữa thực lực của chính mình không ngừng tiến bộ, cho dù suy đoán bảo thủ, trong vòng nửa năm Phi Ứng bang có thể vượt qua Tam Anh hội, trở thành bang phái mạnh nhất trong Thường Ninh phủ.

Nhưng kế tiếp còn phải trở thành tôn vinh chi chủ của tất cả thế lực trong Thường Ninh phủ, việc này khó khăn không nhỏ.

Cái gì là tôn vinh chi chủ? Chính là muốn tam bang tứ hội trong Thường Ninh phủ thừa nhận Tô Tín của Phi Ứng bang là lớn nhất, những người khác tôn người làm chủ, cam nguyện làm phụ thuộc dưới trướng của người.

Việc này gian nan cỡ nào?

Trong tam bang tứ hội, Thanh Trúc bang và Giang Dương bang suy nhược, nếu bọn họ không phục thì Tô Tín sẽ đánh phục.

Nhưng tứ hội không dễ giải quyết như vậy.

Tam Anh hội không cần phải nói, ba vị hội chủ đều là tồn tại Hậu Thiên đại viên mãn, Tô Tín cũng không nắm chắc đánh thắng ba người này.

Thiết Dao hội và Thần Phong hội đều là bang phái lâu đời trong Thường Ninh phủ, đã tồn tại trên trăm năm, nội tình thâm hậu.

Mà Huyết Y hội có cảm giác tồn tại cực thấp trong tam bang tứ hội nhưng bởi cảnh phía sau bọn họ lại cực kỳ kinh người.

Sau lưng Huyết Y hội chính là tổ chức sát thủ đệ nhất giang hồ Huyết Y lâu, được xưng chỉ cần người trả nổi tiền thuê, cho dù là hoàng đế Đại Chu, phương trượng Thiếu Lâm, chương giáo đạo môn, gia chủ Tiêu thị cũng dám đi ám sát.

Huyết Y lâu chỉ thành lập bang phái ngoại vi nho nhỏ trong Thường Ninh phủ mà thôi, đương nhiên không phải vì tranh đoạt địa bàn, mà là vì thu thập một ít sản vật của Nam Man chi địa.

Thường Ninh phủ là đại thành gần Nam Man chi địa nhất, hàng năm giữa hè có rất nhiều Nam Man dị tộc từ trong rừng già ra buôn bán các loại đặc sản.

Những đặc sản này rất hiếm, hàng năm có rất nhiều tiểu thương tới thu mua, chỉ cần có thể vận chuyển ra khỏi Tương Nam, giá cả sẽ tăng ít nhất gấp trăm lần.

Huyết Y lâu cần thiết chính là một ít độc vật sản xuất trong Nam Man, trong đám sát thủ Huyết Y lâu có không ít cao thủ dụng độc.

Cho nên Huyết Y hội mới không xem trọng địa bàn trong Thường Ninh phủ, nó chỉ cần sáu địa bàn tượng trưng, thậm chí không thu tiền lệ, hàng năm chỉ chờ đến giữa hè mới xuất động nhân thủ thu mua độc vật sản xuất trong Nam Man.

Trong Thường Ninh phủ, địa vị của Huyết Y hội đều là siêu nhiên, cho dù Tam Anh hội thế lực lớn nhất cũng không dám chọc Huyết Y hội.

Sau lưng người ta chính là cả Huyết Y lâu, tùy tiện phái ra một hắc y sát thủ cấp thấp nhất đều có thể diệt tất cả bang phái trong Thường Ninh phủ.

Có thể nói cho dù Tô Tín có được thực lực hùng bá cả Thường Ninh phủ cũng không dám bảo Huyết Y hội tôn hấn làm chủ.

Người ta chỉ cần cầu viện Huyết Y lâu sau lưng, tất cả mọi chuyện đều giải quyết.

Tô Tín cảm thấy hơi đau đầu, hấn xoa xoa đầu, vấn đề này không dễ giải quyết, hấn cần phải suy nghĩ thật tốt mới được.

- Thực lực, mình bây giờ thiếu nhất chính là thực lực.

Tô Tín thàn than một tiếng.

Đầu tiên khoan hãy nói chuyện hùng bá Thường Ninh phủ, trước tiên phải diu dắt Phi Ứng bang thành đại bang phái mạnh hơn cả Tam Anh hội mới được.

Tô Tín hiện tại mới chỉ là Hậu Thiên đại viên mãn, hấn chưa nhìn thấy ngưỡng cửa cảnh giới Tiên Thiên, muốn đột phá một đại cảnh giới không thể thực hiện trong thời gian ngắn.

Cho nên vì kế hoạch, hôm nay hấn phải dựa vào hệ thống, nhìn xem có thể tìm được thứ gia tăng sức chiến đấu hay không.

Tiến vào trong hệ thống, Tô Tín hỏi:

- Ta hiện tại có bao nhiêu phản phái trị và cơ hội rút thưởng?

Hệ thống nói:

- Kí chủ hiện tại sở hữu 1300 điểm phản phái trị, một lần rút thưởng trung cấp, ba mươi bảy lần rút thưởng sơ cấp.

Tô Tín gật gật đầu, hấn đổi thành bốn lần rút thưởng trung cấp là đủ.

Sau khi hệ thống cửa hàng mở ra, Tô Tín không có ý định lãng phí phản phái trị quý giá.

Càng hiểu đại phản phái hệ thống, Tô Tín càng cảm thấy rút thưởng là cái bẫy, phản phái trị càng về sau mới là vương đạo.

Rút thưởng cao cấp có tỷ lệ không rút được cái gì, đây quả thực là lừa bịp mảy mòi cực hạn.

Từ khi biết được quy tắc như vậy, Tô Tín liền buông tha tâm tư dựa vào thời gian hồi đoái rút thưởng cao cấp, phản phái trị không đủ thì tất cả chỉ là mây bay.

Chương 72: Không Lỗi

Tô Tín thích tích lũy rút thưởng trung cấp nhiều lần sau đó đồng loạt rút ra, như vậy tỷ lệ đạt được thứ tốt sẽ nhiều hơn.

Tuy hiện tại Tô Tín cần tăng cường sức chiến đấu gấp nhưng bốn lần rút thưởng vẫn hơi ít, tuy nhiên cũng chỉ có thể như vậy.

- Hệ thống, đổi rút thưởng sơ cấp thành rút thưởng trung cấp, xóa không, tiến hành rút toàn bộ.

Bàn quay trên màn hình lớn chuyển động chậm rãi, xẹt qua công pháp, đan dược, roi xuống ô tạp vật.

- Chúc mừng kí chủ rút ra râu ria giả của Nhạc Bất Quần sau khi tự cung dùng để che giấu thân phận, đánh giá đẳng cấp bán tinh.

Khỏe mắt Tô Tín co giật, hẳn biết tạp vật không có đồ tốt, và đây quả thực chính là phế vật.

Bắt đầu rút lần thứ hai, lúc này kim đồng hồ dừng ở ô binh khí, trên màn hình lớn xuất hiện một thanh trường kiếm tạo hình kỳ dị.

Thân kiếm màu đồng mang theo một chút đỏ thẫm, chuôi kiếm có che tay hình tròn, bên trong còn có một tiểu cầu chấn động theo thân kiếm, nó phát ra tần suất và âm thanh kỳ dị.

- Chúc mừng kí chủ thành công rút ra binh khí: du long kiếm. Đánh giá đẳng cấp nhị tinh.

- Miêu tả binh khí: Là một trong thất kiếm binh khí tùy thân của Sở Chiêu Nam, do Dạ Nhật thiên sư dùng huyền thiết chế thành, vô kiên bất tòng, phần che tay hình tròn có thể tùy ý thay đổi phương hướng thân kiếm vô cùng linh hoạt.

- Thuộc tính che giấu: long ngâm

Long ngâm: du long kiếm do bách luyện huyền thiết chế tạo mà thành, thân kiếm sắc bén, trăm binh khí của địch nhân phát ra hiệu quả chấn động thập phần mãnh liệt, do đó trực tiếp đánh gãy binh khí của đối phương, mà lực phản chấn từ binh khí của đối phương có thể thông qua tiểu cầu triệt tiêu.

Đọc được những miêu tả du long kiếm, đôi mắt Tô Tín sáng ngời.

Thất Kiếm Hạ Thiên Sơn là thế giới thấp võ, võ công đều dùng chiêu thức làm chủ nhưng trong đó bảy thanh thần kiếm đều do Dạ Nhật thiên sư chế tạo lại rất tốt.

Thuộc tính du long kiếm tương đối tốt, thân kiếm không những sắc bén, hơn nữa tiểu cầu phần che tay có thể khống chế thân kiếm linh hoạt, phối hợp khoái kiếm tàn nhẫn tương đối phù hợp.

Hơn nữa thanh kiếm này còn có thuộc tính ẩn tàng, có thể đánh gãy binh khí của địch nhân, thứ này càng thêm khó được.

Trên giang hồ có một số võ giả cả đời chuyên tu binh khí, không học vũ kỹ khác giống như Sa Phi Ứng.

Loại người này bị chém đứt võ khí thực lực lập tức hạ thấp bảy thành, du long kiếm chính là khắc tinh của võ giả như vậy..

Đương nhiên nếu như gặp loại cao thủ sử dụng đá, lá, cành cây các đồ vật nào cũng đều có thể làm binh khí, đừng nói trong tay hẳn cầm du long kiếm, cho dù là Ý Thiên Kiếm cũng vô dụng.

Rút ra du long kiếm, âm thanh chấn động có tần suất vang lên, tần suất kỳ lạ tràn ngập, thập phần kỳ dị.

- Du long kiếm dùng đối địch chính diện không tồi nhưng lại không thể cầm để đánh lén được.

Chỉ lắc nhẹ thân kiếm đã phát ra tiếng vang như vậy, âm thầm đánh lén sợ chưa xuất kiếm đã bị đối thủ phát hiện ra.

- Tiếp tục rút thưởng.

Tâm tình của Tô Tín thập phần không tệ, cho dù qua hai lần rút, hẳn được một phế vật, một thanh du long kiếm có thể gia tăng ba thành sức chiến đấu của mình.

Giả như lúc đấu với Sa Phi Ứng mà có du long kiếm, như vậy hẳn có thể dễ dàng đánh nát nhận linh đao của đối phương, mà không cần phải đánh khổ cực đến như vậy.

Bàn quay trên màn hình lớn chuyển động, kim đồng hồ cuối cùng dừng ở ô tạp vật.

Tô Tín lập tức thở dài một hơi, lại lãng phí một cơ hội.

Trên màn hình lớn xuất hiện một vật làm Tô Tín sửng sốt, đó là một cái hộp, bên trong có một chồng mặt nạ da người, nam nữ già trẻ đều có, ước chừng hơn mười cái.

- Chúc mừng kí chủ rút ra một bộ mặt nạ da người do ‘thiên diện công tử’ Vương Liên Hoa lưu lại, đánh giá nhị tinh.

Wương Liên Hoa chính là nhân vật quan trọng trong Võ Lâm Ngoại Sử, vừa chính vừa tà nhưng nhân khí cực cao, đôi khi thậm chí vượt qua nhân vật chính Thẩm Lăng.

Hắn được xưng thiên diện công tử, thập phần am hiểu dịch dung thuật, mặt nạ da người hắn lưu lại rất tốt.

Tô Tín mang một cái lên mặt, lập tức từ thanh niên tuấn tú hóa thành nam tử trung niên chừng ba mươi, nếu không phải dáng người khác nhau quá lớn quả thực không chê vào đâu được.

- Thứ này không tệ, hiện tại không dùng đến, sau này khẳng định sẽ có lúc dùng tới.

Tô Tín đặt mặt nạ da người vào một góc của hệ thống.

Mặt nạ da người chỉ là đạo cụ dịch dung thuật chứ không phải dịch dung thuật.

Chỉ có thể thay đổi gương mặt mà không phải cải biến dáng người, bởi như vậy hơn mười cái mặt nạ da người nhưng loại phù hợp lại có hạn, nhất định phải lựa chọn ra cái phù hợp với dáng người của hắn.

Nếu không người mang lên mặt nạ già dặn nhưng dáng người vẫn là người trẻ tuổi, làn da sáng bóng thì ai tin người già nua?

Ba lượt rút thưởng lần này đúng là lời, rút thưởng lần cuối cùng không may mắn cũng không sao, Tô Tín ngược lại rất thoải mái, hắn không quan tâm sẽ trúng thứ gì.

Bàn quay xoay tròn rất nhanh, kim đồng hồ đảo quanh một vòng và dừng lại ở ô tiêu hao phẩm.

- Chúc mừng kí chủ rút tiêu hao phẩm dùng một lần duy nhất: Hòa Diễm Đao. Nhân vật tương ứng: Cưu Ma Trí, đánh giá đẳng cấp tam tinh bán.

Tô Tín lập tức mở to mắt:

- Lần rút thưởng này không lỗ, quả thực lời lớn!

Cưu Ma Trí người này không phải mạnh nhất trong Thiên Long Bát Bộ nhưng thực lực chính là cao thủ nhất lưu.

Hơn nữa mặc dù hắn âm hiểm xảo trá, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nhưng bản thân lại say mê tại võ học, hắn chính là kỳ tài luyện võ.

Hòa Diễm Đao chính là tuyệt kỹ thành danh của Cưu Ma Trí, chính là sư thừa truyền thụ, Cưu Ma Trí dựa vào thần công này mà quét ngang Tây Vực, không người có thể địch.

Tô Tín xem ra, thậm chí Hòa Diễm Đao không kém gì Lục Mạch thần kiếm nhưng Cưu Ma Trí một thân sở học quá mức pha tạp, hỗn tạp, nên không phát huy được võ học tới mức tận cùng.

- Đúng rồi, Hòa Diễm Đao là nội lực phóng ra ngoài nhưng nội lực của ta vẫn chưa tới tình trạng phóng ra ngoài.

- Chỉ có đi vào Tiên Thiên ngưng tụ thành khí hải mới miễn cưỡng phóng thích nội lực ra ngoài, nếu hiện tại ta sử dụng Hòa Diễm Đao chẳng phải tiêu hao sạch tất cả lực lượng sao?

Nội lực phóng ra ngoài là đường ranh giới giữa Tiên Thiên và Hậu Thiên.

Tiên Thiên có tam cảnh: Khái Hải, Linh Khiếu, Thần Cung.

Chỉ có cô đọng khí hải, chân khí trong cơ thể bạo tăng gấp mấy chục lần mới có thể phóng thích nội lực ra ngoài.

Hệ thống định nghĩa tiêu hao phẩm chính là một môn vũ kỹ có độ thuần thực trực tiếp tăng lên tới 100%, sử dụng một lần nhưng lại tiêu hao nội lực của mình.

Bởi vậy sử dụng mặt hàng cao cấp như Hòa Diễm Đao sẽ hao tổn nội lực cực kỳ kinh người, nếu hiện tại hắn sử dụng vũ kỹ này, Tô Tín hoài nghi mình có thể bị hút kiệt hết khí lực thành người khô.

Hệ thống giải thích nói:

- Sẽ không phát sinh tình huống đó, độ thuần thực trăm phần trăm là kí chủ đạt tới tình trạng của người sáng lập, cũng lý giải vũ kỹ tới mức tận cùng, thân thể sẽ căn cứ lực lượng hiện hữu tự thân mà kích phát ra lực lượng hiện có.

- Nội lực phóng ra ngoài chỉ là một loại hình thức thao túng chân khí mà thôi, cho dù trong cơ thể võ giả cường đại chỉ có một khiếu huyết cũng có thể đạt tới trình độ phóng ra ngoài, với thực lực của kí chủ hiện tại sử dụng Hóa Diễm Đao hoàn toàn có thể còn lại phân nửa nội lực.

Nghe thấy hệ thống nói như vậy, Tô Tín cũng yên lòng.

Tuyệt kỹ Hóa Diễm Đao của Mật Tông, đây chính là đòn sát thủ của hân, cũng là thứ đồ vật có tác dụng lật bàn vào lúc mấu chốt.

Chính đôn sự vụ trong Phi Ứng bang suốt ba ngày, mà ba ngày qua bên ngoài đã nổ tung.

Sa Phi Ứng đã chết, Tô Tín thay thế làm bang chủ!

Lúc trước Tô Tín đánh một trận với Lý Trung Hòa đều có người tam bang tứ hội tới xem, từ đó trở đi mọi người nhận định, người trẻ tuổi kia khẳng định không phải thể hệ tầm thường.

Mọi người không ai ngờ nổi là ngày hôm nay lại tới nhanh như vậy.

Chỉ có điều mấy tháng qua đi, lúc trước người trẻ tuổi cần phải lên lời đài đấu sinh tử với Lý Trung Hòa mới có thể bảo vệ tính mạng, hiện tại hân đã leo lên một trong những vị trí đỉnh phong của thể lực trong Thường Ninh phủ, đã bình khởi bình tọa với bọn họ.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy ngồi lên được vị trí bang chủ, thực lực, tâm cơ thậm chí là vận khí chắc chắn không thể thiếu thứ nào.

Hơn nữa bọn họ nhìn rõ Tô Tín tâm ngoan thủ lạt, dám tuyên bố Sa Phi Ứng chết là do Thanh Trúc bang ra tay đánh lén, nhưng lời này chỉ có thể lừa quỷ mà thôi.

Bọn họ biết quá rõ hai phó bang chủ Thanh Trúc bang là mặt hàng gì, cho dù bọn họ cùng xông lên cũng không đánh bại nổi Sa Phi Ứng, lời này ai tin chứ?

Trong Tam Anh hội, sau khi Mạnh Trường Hà biết được tin tức này, trong giây lát bóp nát chén trà trong tay, vẻ mặt dữ tợn.

Con mình bị đối phương giết, kết quả người ta chuyển khí gì cũng không sao, không chỉ dựa vào giẫm lên Tam Anh nổi tiếng Thường Ninh phủ, mà hiện tại còn trở thành kẻ đứng đầu Phi Ứng bang, cũng bình khởi bình tọa với bọn họ. Điều này khiến cho hân không thừa nhận nổi.

Ninh Lạc Quân nhìn thấy bộ dạng Mạnh Trường Hà như vậy, hân thở dài nói:

- Đại ca, cái gì bỏ qua được thì bỏ qua đi. Mạnh Xung đã chết, người có như vậy cũng ích gì chứ.

- Hiện tại Tô Tín chính là bang chủ Phi Ứng bang, chúng ta muốn động tới hân tương đương từ đầu với Phi Ứng bang.

- Hiện tại Phi Ứng bang cũng không phải lão chó già Sa Phi Ứng nắm giữ nữa. Phi Ứng bang giờ cũng khác xưa, ta có nghe nói chế độ cải cách của chúng, hiện tại Phi Ứng bang tối thiểu mạnh hơn trước gấp đôi.

- Phi Ứng bang trừ địa bàn ít ra, thực lực không khác gì Thần Phong hội, Thiết Đao hội, nếu chúng ta cứ miến cưỡng ra tay, cho dù tiêu diệt Phi Ứng bang cũng phải gây mất vài cái răng.

Đoạn Kiều cũng nói:

- Tiểu tử kia nhất định đã đột phá, hơn nữa thực lực đã vượt quá chúng ta tưởng tượng.

- Ta đã từng giao thủ với lão chó già Sa Phi Ứng, hân xuất thân Hà Nam đạo Thái Hành ba mươi sáu trại, tuy thực lực bản thân không tốt lắm nhưng đao pháp lại được một cự khẩu là đao khách trong ba mươi sáu đạo chân truyền, cho dù là ta cũng không nắm chắc thắng hân.

- Tô Tín có thể giết hân, thực lực như vậy đáng để chúng ta không nên xem thường, không nên sinh tử tương bác với hân, cái chúng ta được bù không nổi cái mất.

- Hân giết nhi tử của ta! Mối thù đó bất cộng đái thiên!

Mạnh Trường Hà nghiêng răng nói.

- Đại ca, hãy lấy đại cục làm trọng.

Hai người đều khuyên nhủ.

Mạnh Trường Hà có mối thù giết nhi tử với Tô Tín mà không phải Tam Anh hội.

Nếu như Tô Tín chỉ là một vô danh tiểu tốt, bọn họ không ngại bán nhân tình cho Mạnh Trường Hà, tùy tiện một cước đạp chết Tô Tín là được.

Nhưng hiện tại Tô Tín chính là bang chủ Phi Ứng bang, đó là tồn tại bình khởi bình tọa với bọn họ, lúc này đi sinh tử với Tô Tín không phù hợp với lợi ích bang phái, càng không phù hợp với lợi ích của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Ta, Chính Là Phi Ứng Bang

Phi Ứng bang sau khi hoàn thành cải cách là có thể khiến cho Tam Anh hội cũng phải kiêng dè, Tô Tín cũng chuẩn bị muốn ra tay.

Tất cả bang phái trong Thường Ninh phủ trừ Huyết Y hội là tồn tại có thể lực khủng bố sau lưng, địa bàn đối với những bang phái khác mà nói là vô cùng quan trọng.

Cho nên trước tiên Tô Tín nhắm mục tiêu vào Thanh Trúc bang.

Hiện tại Phi Ứng bang mạnh hơn Thanh Trúc bang rất nhiều, nếu chỉ cần đại chiến là có thể thắng ngay trận đầu.

Nhưng Tô Tín không lựa chọn khai chiến hiển nhiên như vậy, mà ra sách lược ăn dần từng bước.

Nếu khai chiến toàn diện, tuy có thể diệt Thanh Trúc bang nhưng Tô Tín cũng không dễ chịu, bang chiến sẽ tạo thành tổn thất không nhỏ.

Huống hồ Tô Tín còn ý định lợi dụng Thanh Trúc bang tiến hành rèn luyện thủ hạ dưới tay.

Phi Ứng bang trải qua cải cách và khuếch trương kêu gọi bang chúng gia nhập, hiện tại bang chúng đã vượt qua một vạn hai ngàn người.

Trong số đó có tám ngàn người gia nhập chiến đường, thậm chí số lượng không kém gì nhân số bang chúng của Thanh Trúc bang.

Đại bộ phận trong đó hoàn toàn không có kinh nghiệm chiến đấu, vừa vận nhân cơ hội chiến đấu đại quy mô này để đệ tử bang phái quen bang chiến, bất kể thắng bại, vừa hay để tích lũy kinh nghiệm chiến đấu một chút.

Với sách lược xoi tái từng bước như vậy, Phi Ứng bang cùng Thanh Trúc bang mỗi ngày đều xảy ra ma sát vài lần, khai chiến mấy trận.

Bởi vì quy mô quá nhỏ nên Thanh Trúc bang cũng không thể làm việc gì khác, dù sao Phi Ứng bang cũng không khai chiến toàn diện với bọn họ, thậm chí trong một số trận chiến đầu Thanh Trúc bang vẫn chiếm thượng phong đó.

Cho nên đối với những trận triển ma sát như vậy Thanh Trúc bang đều mất nhắm mắt mờ, kỳ thật chính bọn họ cũng không muốn từ đầu với Phi Ứng bang, đương nhiên đến cuối cùng đã khiến bọn họ hối hận.

Cũng với sách lược xoi dần từng bước tự nhiên này không cần Tô Tín quan tâm tới, thậm chí Lý Phôi cũng không cần ra tay, toàn bộ giao cho chiến đường xử lý.

Tô Tín đẩy Lý Thanh lên vị trí đại đầu mục, có hấn và Lưu Thắng Minh lão làng trấn thủ, loại bang chiến quy mô nhỏ này không có vấn đề gì.

Sau khi tu luyện xong, nhân lúc còn rảnh rỗi Tô Tín đi tới trường tư thực đón Hình Nhi tan học.

Trước kia Tô Tín đưa Hình Nhi đến trường tư thực tại Vĩnh Lạc phường, về sau Vĩnh Lạc phường bị Thanh Trúc bang chiếm nên hấn đành chuyển Hình Nhi tới trường tư thực tại Kim Nguyệt phường.

Kim Nguyệt phường với tư cách là phường lớn nhất trong đông thập nhị phường, trường tư thực tại nơi này còn nhiều hơn Vĩnh Lạc phường nhiều.

Gọi thêm cả Hoàng Bình Thành cũng đang vô cùng rảnh rỗi, Tô Tín đi thẳng đến trường tư thực. Vừa tới cửa trường hấn đã nhìn thấy một đám người vây quanh, không biết đang nhìn cái gì.

Tô Tín đẩy đám người ra, cảnh tượng trước mắt khiến hấn giật dử.

Hóa ra là mấy tiểu hài tử đánh nhau ở trước cửa trường tư thực. Vốn dĩ việc này là chuyện rất bình thường, hài tử mà, lúc nào chẳng ầm ĩ, cãi vã nhau.

Nhưng cảnh tượng trước mắt là bốn tiểu nam hài tầm 10 tuổi đang vây đánh nữ hài nhỏ gầy, mà nữ hài này chính là Hình Nhi.

Hình Nhi đã học qua nội công và kiếm pháp của Tô Tín, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là tiểu hài tử bảy tuổi nên khí lực lớn bao nhiêu chứ?

Hơn nữa nàng không có kiếm bên người, chỉ có thể vung mạnh túi sách nhỏ ngăn cản, nàng bị bốn nam hài tử đánh lui về phía sau.

Trong đó một tiểu nam hài thân thể mập mập cười lạnh nói:

- Xứ nha đầu nguoi dám đánh ta, hôm nay ta sẽ giáo dục nguoi một chút, để cho nguoi biết ai là lão đại.

Hình Nhi quật cường nhìn hắn, nói:

- Nguoi mắng phụ mẫu ta, ta sẽ đánh nguoi!

- Haaa.... Ta còn mắng đấy, nguoi chính là đã hài tử không phụ mẫu, có bản lĩnh nguoi gọi phụ mẫu ma quỷ của nguoi đánh ta đi.

Tiểu hài tử mập mập hung hăng càn quấy cười lớn, khiến đám người chung quanh cau mày.

Trường tư thực dạy học dạy làm người, tiểu mập mập này đúng là quá không có giáo dưỡng.

Cho dù nghĩ như vậy cũng không có ai đứng ra ngăn cản, bởi vì có bốn tên đại hán đứng sau tiểu mập mập, chúng dùng ánh mắt hung ác nhìn chung quanh, nên không người nào dám đứng ra xen vào việc người khác.

Bọn họ mặc kệ nhưng vẫn còn có người quản.

Hoàng Bình Thành nhìn thấy muội muội như trên bảo của lão đại bị khi dễ, hắn sẽ làm gì?

Hắn lập tức tiến lên đẩy mấy tên tiểu tử kia ra, nổi giận mắng:

- Mấy tên nam hài các nguoi ức hiếp nữ hài tử còn có xấu hổ hay không? Phụ mẫu các nguoi dạy các nguoi như vậy sao? Có tin hôm nay ta đánh các nguoi bờ mông nở hoa hay không, thay phụ mẫu các nguoi giáo huấn một trận!

Tiểu mập mập cho dù đối mặt với người lớn như Hoàng Bình Thành vẫn hung hăng càn quấy.

- Nguoi là cái thá gì chứ? Loại như nguoi có tư cách giáo huấn ta? Lưu thúc, ở đây có người khi dễ ta!

Bốn tên tráng hán bên cạnh đẩy đám người đi tới, một người trong đó mặt mũi đầy khinh thường đẩy Hoàng Bình Thành:

- Tiểu nha đầu này là người nhà của nguoi? Cuối cùng cũng nhìn thấy chính chủ, nếu hôm nay nha đầu đó không xin lỗi thì không được phép đi.

Tên tráng hán kia khí lực khá mạnh, tuy Hoàng Bình Thành cũng từng tu luyện nội công nhưng cái kiểu Tô Tín ép hắn sử dụng bữa đực bữa cái ấy nên cũng lắm khí lực cũng như cường thân kiện thể, bị hắn đẩy lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

- Khốn kiếp!

Hoàng Bình Thành lúc này tức giận trong lòng.

Hoàng Bình Thành hiện tại chính là người quyền thế lớn nhất trong Phi Ưng bang dưới trướng Tô Tín, tuy thân phận Lý Phôi không khác gì hắn nhưng Lý Phôi lại không quan tâm quyền thế.

Cho nên Hoàng Bình Thành hiện tại chính là nhân vật tâm phúc chạm tay có thể bóng trong Phi Ưng bang, ai gặp hắn mà không cung kính kêu một tiếng Hoàng gia?

Hiện tại suýt nữa bị tiểu lâu la đẩy té ngã, hắn suýt nữa tức nổ phổi, lập tức muốn xông lên dốc sức liều mạng, nhưng cũng ngay lập tức bị Tô Tín cản lại.

- Tức giận hồ đồ? Không đi gọi người tới đây!

Tô Tín đi tới, thân nhiên nói.

Hoàng Bình Thành lúc này mới kịp phản ứng, chính mình thật sự là tức giận hồ đồ, với thân phận của hắn mà phải tự mình ra tay sao? Huống chi thể trạng của mình còn không đủ để người ta đánh mấy đòn.

Nhìn thấy Tô Tín đến, Hình Nhi lập tức bỏ nhào vào lòng hắn kêu một tiếng ca ca, đôi mắt đầm nước mắt, so với dáng vẻ quật cường vừa rồi giống như hai người khác nhau.

Tráng hán họ Lưu nhìn thấy cảnh này liền hừ lạnh, nói:

- Nguoi chính là người nhà của tiểu nha đầu này sao?

Tô Tín không để ý đến hắn, chỉ xoa xoa đầu Hình Nhi và an ủi nàng.

Nhìn thấy Tô Tín bỏ qua mình như thế, tráng hán họ Lưu lập tức giận dữ, nhưng Tô Tín nói một câu kế tiếp làm hắn tỉnh táo lại.

- Dám nháo sự ở Kim Nguyệt phường, người đi theo ai lẫn lộn?

Nghe Tô Tín nói như thế, tráng hán họ Lưu lập tức kịp phản ứng, đối phương cũng là người trên đường.

Nhìn tuổi của Tô Tín không giống như đại nhân vật nhưng nơi này không phải địa bàn của hắn, chuyện này náo lớn cũng làm hai bang phái tranh chấp.

Cho nên tráng hán họ Lưu pha trò nói:

- Thật không nhìn ra nha, thì ra huynh đệ cũng là người trong đồng đạo, đã như thế chuyện này thôi đi, tiểu hài tử đánh nhau mà thôi, không coi là đại sự gì.

Tráng hán họ Lưu lời kéo tiểu mập mạp muốn đi, nhưng Tô Tín lại lãnh đạm nói:

- Ta cho người đi sao?

Đột nhiên tráng hán họ Lưu quay đầu lại, sắc mặt rét lạnh, nói:

- Huynh đệ kia, bởi vì cái gọi là làm người lưu một đường ngày sau dễ tương kiến, chỉ là tiểu hài tử đánh nhau mà thôi, người không cần phải căng thẳng như vậy chứ?

- Tiểu hài tử đánh nhau còn cần đám người lớn các người ở phía sau lợc trận sao?

Giọng Tô Tín lạnh băng:

- Nếu hôm nay các người không cho ta câu trả lời thỏa đáng, vậy thì không ai có thể rời khỏi Kim Nguyệt phường.

- Cuồng ngôn!

Tráng hán họ Lưu quát lớn:

- Ta là tiểu đầu mục dưới trướng Tường Hà Tường đại đầu mục Giang Dương bang, hài tử này cũng là nhi tử của Tường đại đầu mục, người dám động tới chúng ta thử xem?

- Trên địa bàn Phi Ứng bang người dám lời Giang Dương bang để uy hiếp ta?

Suýt nữa Tô Tín giận quá hóa cười.

Tráng hán họ Lưu cười lạnh nói:

- Người bị ngu sao, Phi Ứng bang là Phi Ứng bang, chuyện này náo lớn thì các lão đại của người tha cho người sao?

Tô Tín vuốt cằm, nói:

- Thật có lỗi, người nói sai một việc, ta chính là Phi Ứng bang, mà Phi Ứng bang chính là ta!

Tên tráng hán họ Lưu vừa muốn nói gì đó liền thấy bốn phương tám hướng là bang chúng Phi Ứng bang chen chúc tới, mới một lúc đã có mấy trăm người.

Đám người vây xem thấy thế liền dạt qua một bên.

Ồ, đúng là đại nhân vật khó lường đấy!

- Tham kiến bang chủ!

Đám bang chúng bốn phía lập tức hô to.

Tô Tín chậm rãi đi tới trước mặt tráng hán họ Lưu và thân nhiên nói:

- Giới thiệu với người một lần nữa, tại hạ Tô Tín, là Tô Tín bang chủ Phi Ứng bang hiện tại. Nói là phải tin, ta nói không cho phép các người rời khỏi Kim Nguyệt phường, người bây giờ tin hay không?

Tráng hán họ Lưu lập tức há hốc mồm nhìn Tô Tín, run rẩy nói:

- Tô... Tô bang chủ, là ta có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, xin người tha cho ta!

Lúc này tráng hán họ Lưu hết hi vọng.

Cả đám bang chúng ở Thường Ninh phủ đi theo bang phái lẫn lộn có ai không nghe qua sự tích của Tô Tín? Thậm chí rất nhiều người còn sùng bái hắn

như thần tượng.

Nhưng đại bộ phận mọi người chỉ biết Tô Tín là người trẻ tuổi chứ không biết bộ dạng như thế nào, nhiều người chưa từng thấy mặt.

Hắn làm sao nghĩ tới chính mình chẳng qua chỉ phụng lệnh lão đại đi đón nhi tử hấn tan học lại chọc phải đại nhân vật giống như Tô Tín.

Tô Tín bình tĩnh nói:

- Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhi tử đại đầu mục Giang Dương bang lại đi tới trường tư thực bên Kim Nguyệt phường sao?

Tráng hán họ Lưu run rẩy nói:

- Đây là con tư sinh của lão đại với ngoại thất, bởi vì đại tẩu ghen cho nên hắn không dám thả con mình trong địa bàn Giang Dương bang, mà gửi hắn đi tư thực bên Kim Nguyệt phường, hơn nữa còn tìm ba thủ hạ đi theo hắn.

- À, ngay cả nhi tử của mình cũng không dám để bên cạnh, vị lão đại của ngươi cũng đủ bất lực.

Tô Tín quay đầu lại, hắn nói với tiểu mập mập:

- Khi dễ nữ hài cũng không phải là thói quen tốt, đây là không đúng nên ngươi phải nói xin lỗi.

Tuy tiểu mập mập bị bang chúng Phi Ứng bang chung quanh bao vây đông đảo nên sợ hãi, nhưng hắn ngày bình thường ngang ngược kiêu ngạo thành thói quen, cũng không biết Tô Tín là thân phận gì, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, quát cường nói:

- Không nói, không thêm nói đó!

Tráng hán họ Lưu bên cạnh hắn sắp khóc.

Tiểu tổ tông ơi, ngươi có biết hay không, cho dù phụ thân ngươi gặp người trước mặt cũng phải ngoan ngoãn hành lễ nhận sai đó.

Tô Tín khẽ cười một tiếng:

- Không xin lỗi sao? Yên tâm, ta là người lớn không đánh tiểu hài tử.

- Nhưng làm sai việc cũng nên phải chịu trừng phạt, ngươi không muốn xin lỗi, vậy hãy để người khác nhận lỗi thay ngươi đi.

Tô Tín tùy tiện chỉ một tên bang chúng Giang Dương bang:

- Đi, đánh gãy chân trái của hắn cho ta, còn không xin lỗi thì đánh chân phải, lại không xin lỗi tiếp tục đánh gãy cánh tay, dù sao thân người có rất nhiều thứ dễ đánh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bảo Hấn Cho Ta Một Công Đạo

- Không xin lỗi thì đánh gãy chân phải, lại không xin lỗi đánh gãy cánh tay, dù sao trên thân người có không ít thứ dễ đánh.

Tô Tín lên tiếng nói như vậy làm tráng hán họ Lưu run rẩy, hắn bây giờ không phải nhìn thấy người trẻ tuổi trước mặt, mà đó quả thật không khác gì ác ma.

Từng nghe nói Phi Ứng bang Tô Tín tâm ngoan thủ lạt, hiện tại hắn xem như biết rõ, hắn thà rằng cả đời không gặp đối phương.

Tô Tín ra lệnh một tiếng, lập tức có mấy bang chúng đi tới đề tên bị Tô Tín chỉ điểm xuống đất, chẳng cần để ý tên đó gào thét thảm thiết thế nào, lạnh lùng rút thương sau lưng nện đứt một chân của đối phương.

Bang chúng cao thấp của Phi Ứng bang hiện tại đối vũ khí thành trường thương, có thể phát huy ra uy lực của Đả Cầu Bồng Pháp lớn nhất, tuy mất đi tính dẻo dai nhưng đâm, chọc các loại công kích đều gia tăng uy lực.

Trường thương nặng hơn mười cân, đám bang chúng động thủ muốn biểu hiện trước mặt bang chủ nên ra tay không chút lưu tình, trực tiếp đánh chân trái của bang chúng Giang Dương bang vụn vụn thành hình kỳ lạ, làm cho hắn nằm trên mặt đất kêu rên không thôi.

- Vẫn không nói xin lỗi?

Tô Tín nhẹ giọng hỏi.

Tên tiểu mập mập bị dọa sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn quật cường lắc đầu.

- Không xin lỗi? Tốt. Nhìn thù hạ bị đánh thành như vậy, chắc chắc, tuổi còn nhỏ tâm địa cứng rắn, có tư thái kiêu hùng đấy.

Tô Tín quay đầu lại nói:

- Tiếp tục đánh.

Bang chúng hành hình liên tục ra tay, liên tiếp đánh gãy tứ chi của bang chúng Giang Dương bang, cuối cùng còn nham hiểm đi lên quất 'đệ ngũ chi' một cái, tên bang chúng kia đau quá ngất đi.

- Còn không xin lỗi?

Tô Tín liếc mắt nhìn nhìn tiểu mập mập, rút cuộc hấn sợ hãi.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín chưa cho hấn cơ hội, nói thẳng:

- Không xin lỗi cũng không sao, dù sao còn có ba người, người có thời gian.

Bang chúng hành hình vừa nghe Tô Tín nói như vậy, lập tức kéo bang chúng Giang Dương bang xuống đất, lúc này đánh nát các đốt ngón tay của hấn, mọi người nghe âm thanh xương gãy mà sợ hãi lạnh run.

Tráng hấn họ Lưu và tên bang chúng còn lại trên trán đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Tiểu tử tông còn không xin lỗi, bọn họ sớm muộn gì cũng bị đám ác ma đánh thành phế nhân!

Bên tai có tiếng răng rắc vang lên không ngừng, thảm trạng của hai tên bang chúng kích thích tiểu mập mập, hoảng sợ trong mắt hấn càng ngày càng nhiều, cuối cùng bị dọa khóc.

Phụ thân hấn dù gì cũng là người giang hồ, trước kia từng kể cho hấn nghe không ít kỳ văn dị sự, Tô Tín quả thực chính là ma đầu tội ác tày trời trong truyền thuyết giang hồ, lãnh huyết tàn nhẫn!

- Thật... Thật xin lỗi, hu hu! Ta sai rồi!

Tiểu mập mập khóc rống lên, tráng hấn họ Lưu và tên bang chúng Thanh Trúc bang còn lại như nghe thấy tiên nhạc, bọn họ như trút được gánh nặng, thiếu chút nữa đã gào to.

- Không phải nói xin lỗi với ta, là nói với Hinh Nhi.

Tô Tín thản nhiên nói.

Tiểu mập mập vội vàng cúi đầu xin lỗi Hinh Nhi, hiển nhiên đã sợ hãi không ít.

- Đi, mang hai người này cút đi.

Tô Tín phát phát tay, tráng hấn họ Lưu lập tức nâng bang chúng Giang Dương bang rời đi.

Nhưng lúc này Tô Tín lại thản nhiên nói:

- Trở về nói với bang chủ các người, bảo hấn cho ta một câu trả lời.

Tráng hấn họ Lưu lập tức há hốc mồm:

- Tô bang chủ, chuyện này chưa xong sao, còn trả lời cái gì nữa?

Tô Tín lãnh đạm nói:

- Chuyện tiểu mập mập khi dễ mọi người ta đã xong, nhưng Giang Dương bang các người dám can đảm xếp nhân thủ trên địa bàn Phi Ưng bang mà không thông báo cho ta một tiếng, vấn đề này không dễ xong như vậy được.

Tráng hấn họ Lưu tái mặt, hấn biết rõ lần này náo lớn rồi.

Tất cả người đại bang phái nếu vô sự, rất ít người sẽ đi loạn trên địa bàn của người khác, bởi vì như vậy sẽ bị xem thành cố ý khiêu khích.

Nếu như bang chúng cấp thấp ra ngoài làm việc hoặc là thăm người thân cũng coi như là tạm bỏ qua, vì dù sao thực lực thấp kém, cũng không gây nhiều

chú ý trong mắt người khác. Nhưng bọn họ là đại đầu mục Giang Dương bang phái tới nên vấn đề lần này khá lớn.

Người đề nghị từ của mình ở địa bàn của ta cũng được, mỗi ngày phái người tới đón cũng không sao, nhưng người tới thiếu cũng nên nói với ta một tiếng, nếu không chính là không đặt ta vào mắt đó.

Loại chuyện này có thể trở thành chuyện lớn hay nhỏ, còn phải xem đối phương có gây thêm chuyện hay không.

Đại đầu mục Giang Dương bang Trương Hà làm chuyện này vốn không chiếm lý, hơn nữa nhĩ tử của hắn còn khi dễ muối muối Tô Tín, thủ hạ của hắn còn giương võ giương oai trên địa bàn Phi Ứng bang, tình huống này Tô Tín không gây phiền toái cho hắn mới là quái sự.

Tráng hán họ Lưu thất hồn lạc phách mang theo hai phé nhân rời khỏi nơi này, Tô Tín cũng phát tay bảo mọi người giải tán.

Hình Nhi nhìn mọi người rời đi, lúc này mới kéo tay Tô Tín, đáng thương nhỏ giọng nói:

- Ca ca, thực xin lỗi.

Tô Tín kinh ngạc nói:

- Vì cái gì mà nói xin lỗi?

- Bởi vì muối đánh nhau gây phiền toái cho ca ca.

Hình Nhi cẩn thận trả lời.

Trận thế hôm nay không chỉ dọa tiểu mập mập sợ hãi quá sức, cũng hù dọa Hình Nhi rất nhiều.

Tô Tín trước kia không muốn Hình Nhi nhìn thấy quá nhiều hình ảnh tàn khốc như vậy, hôm nay hắn đã phá lệ.

Mặc dù hắn vẫn bảo hộ Hình Nhi nhưng giang hồ hiểm ác, chuyện ác hơn gấp vạn lần cũng có thể diễn ra.

Hắn không muốn Hình Nhi trở thành đại tiểu thư một khi gặp chuyện không may sẽ chỉ biết la khóc và chờ người cứu viện, cho nên hắn mới dạy Hình Nhi võ công, hơn nữa còn cho nàng nhìn thấy cảnh hôm nay.

Tô Tín vuốt đầu Hình Nhi, trầm giọng nói:

- Hình Nhi không sai, nhớ kỹ, lần sau gặp phải loại chuyện này không cần sợ, cứ đánh cho ta!

- Người mắng ta một câu ta đánh hắn một quyền, người đánh ta một quyền ta chém hắn một đao! Không sợ phiền toái, xảy ra chuyện đã có ca ca.

Hình Nhi ngây thơ gật gật đầu.

Nàng chỉ nhớ rõ khi còn bé một khi có người khi dễ nàng, ca ca sẽ xông lên đánh nhau với người ta, đánh đến đầu roi máu chảy, cho nên về sau nàng rất cẩn thận, không dám ra khỏi cửa gây phiền toái, như vậy ca ca cũng không cần đánh nhau với người ta.

Hiện tại nhân thù của ca ca nhiều, dù cho đánh nhau cũng không cần làm mình bị thương, như vậy Hình Nhi rất an tâm.

Hoàng Bình Thành ở phía sau nghe xong khóe miệt co giật.

- Lão đại, người giáo dục tiểu hài tử như vậy sao?

Tô Tín nhìn hắn, nói:

- Ta nên dạy nàng cái gì được? Nhân nghĩa đạo đức? Người tin đồ chơi này sao?

- Ách, ta đương nhiên không tin.

Hoàng Bình Thành vội vàng lắc đầu.

Loại người như bọn họ, nếu còn không ném lương tâm vào bụng chó, chỉ sợ sớm bị người ta chơi chết.

- Đúng rồi, về sau nói cho thủ hạ huynh đệ đều chú ý một chút người ngoại lai, đặc biệt là võ giả, lần này mấy người Giang Dương bang có thể ra vào dưới mắt chúng ta lâu như thế mà chúng ta không biết.

Chuyện lên vào địa bàn của người khác ám sát Tô Tín đã từng trải qua, hắn cũng không muốn người khác dùng chiêu này với hắn.

Hoàng Bình Thành gật gật đầu, kỳ thật lần này cũng không thể oán bang chúng thủ hạ không chú ý, đám người Giang Dương bang đã ở Kim Nguyệt phường thời gian không ngắn.

Trước kia bang chúng thủ hạ Sa Phi Ứng quản lý không nghiêm nên không chú ý, hiện tại đã chỉnh đốn bang phái, người quản lý Kim Nguyệt phường đã sớm đổi, lại càng không ai quản lý, mọi người còn cho rằng là người Kim Nguyệt phường đấy.

Lúc này tráng hán họ Lưu đã hoảng hốt chạy về tổng bộ Giang Dương bang ở Đông Thăng phường, sợ Tô Tín lưu hán lại.

Tráng hán họ Lưu xem như nhanh nhẹn, biết rõ chuyện này đã náo lớn, căn bản không phải lão đại của mình có thể gánh chịu nổi, thậm chí còn có thể liên quan đến lão đại của mình cho nên hần trực tiếp mang người đi nói với bang chủ.

Trong tam bang tứ hội Giang Dương bang có thể nói là yếu nhất.

Trong Giang Dương bang người mạnh nhất là bang chủ và hai vị phó bang chủ nhưng chỉ có thực lực hậu thiên trung kỳ mà thôi.

Lão bang chủ Thanh Trúc bang có thực lực Hậu Thiên đại viên mãn, Sa Phi Ứng cũng có thực lực Hậu Thiên đại viên mãn, người cầm quyền của tứ hội cũng là Hậu Thiên đại viên mãn nhưng lại không chỉ một.

Bởi vậy địa vị của Giang Dương bang vô cùng xấu hổ, bọn họ là bang phái duy nhất trong tam bang tứ hội không có võ giả Hậu Thiên đại viên mãn tọa trấn.

Nếu không phải Giang Dương bang truyền thừa trên trăm năm, xem như có chút của cải, lung lạc đại lượng bang chúng cấp thấp, thì Giang Dương bang sớm bị diệt tằm đời rồi.

Cho nên cho tới nay Giang Dương bang làm cái gì cũng cẩn thận từng li từng tí, sợ nhất đắc tội với người, không ngờ nay hơi phân tâm một chút thực sự dẫn xuất tai họa.

- Ngụ ngốc! Tương Hà này quá ngu ngốc! Hần đưa nhi tử tới địa bàn Phi Ứng bang cũng được, chẳng lẽ cũng không biết đạo lý ít xuất hiện sao?

- Mang thủ hạ đi khi dễ muội muội bang chủ Phi Ứng bang trên địa của người ta, đây là hành vi chán sống mà.

Bang chủ Giang Dương bang Giang Bắc Phi tức giận vỗ bàn.

Trong đó một gã phó bang chủ Dương Đông nói:

- Không phải là tiểu hài tử đánh nhau sao, bang chủ người cần gì phát hỏa lớn như thế.

- Tô Tín đúng là hung hăng can quấy, còn bảo chúng ta phải cho câu trả lời, hần nghĩ muốn trả lời cái gì chứ? Chúng ta dựa vào cái gì cho hần trả lời?

Một phó bang chủ khác thở dài nói:

- Người ta vốn nổi tiếng hung hăng can quấy, hưởng hồ hiện tại cả Thường Ninh phủ, Giang Dương bang chúng ta dám chọc ai sao?

Nghe hần nói như vậy sắc mặt Giang Bắc Phi lập tức khó coi.

Hần là bang chủ Giang Dương bang, Giang Dương bang thành bộ dạng nửa sống nửa chết như hiện tại hần cũng có trách nhiệm.

Cảm giác được tự mình nói sai, Trầm Trọng Minh vội vàng nói:

- Bang chủ ta không phải ý tứ này, ta muốn nói Phi Ứng bang không phải chúng ta có thể trâu vào, vấn đề này chúng ta phải mau chóng ứng phó.

Giang Bắc Phi thở dài một hơi nói:

- Khó đây, vấn đề này có thể lớn có thể nhỏ, xem Phi Ứng bang bên kia muốn nói như thế nào, hiện tại hần bảo chúng ta cho câu trả lời, rõ ràng cho thấy muốn náo lớn, chuyện này khó xong việc.

Dương Đông hùng hùng hồ hồ nói:

- Tô Tín tiểu tử kia chỉ là tiểu bối giang hồ mà thôi, bây giờ lại cũng dám cười lên đầu chúng ta, mụ nộ nó đây là chuyện gì?

- Theo ta chúng ta mặc kệ hần, ta thật sự muốn xem hần quả thật dám vì chuyện này mà điều động lực lượng Phi Ứng bang đánh chúng ta hay không?

- Phi Ứng bang bọn chúng mạnh nhưng Giang Dương bang chúng ta không phải ăn chay! Cho dù muốn đánh nhau cũng phải đánh hần răng roi đầy đất!

- Đến lúc đó đã thương địch thù một ngàn, tự tổn tám trăm. Ta xem hần làm sao đối mặt với cường địch Thanh Trúc bang.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tiến Công Toàn Diện

Giang Bắc Phi nhìn Dương Đông, lắc đầu nói:

- Lão Dương, người nghĩ không đúng, người bình thường sẽ làm như vậy nhưng người suy nghĩ một chút, Tô Tín kia là người bình thường sao?
- Thời điểm hần là tiểu đầu mục đã dám một mình đi ám sát Thanh Trúc bang đại đầu mục Đái Trùng đấy.
- Thời điểm hần còn chưa trở thành bang chủ Phi Ứng bang cũng đã dám giết nhi tử duy nhất của Mạnh Trường Hà Tam Anh hội.
- Loại người này không thể dùng to gan lớn mật để hình dung, mà quả thực phải là tên điên!
- Trên thế giới này đáng sợ nhất chính là loại người này, bởi vì người căn bản không đoán được hần sẽ làm cái gì.
- Hiện tại Giang Dương bang không đánh thắng nổi, ngộ nhờ Tô Tín thật sự mượn chuyện này tiến đánh Giang Dương bang chúng ta thì xử lý thế nào?

Giang Bắc Phi nói câu này khiến bọn họ im lặng, thực lực Giang Dương bang của bọn họ nhỏ yếu, Tô Tín đánh cược rất tốt nhưng bọn họ không cược nổi.

Đối mặt với một tên điên giống như Tô Tín khiến bọn họ có cảm giác còn khó đối phó hơn khi đối mặt với Tam Anh hội cường thế.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Dương Đông nhỏ giọng hỏi, hiện tại hần có chút không yên lòng.

Giang Bắc Phi cắn răng nói:

- Cắt đầu Tương Hà nộp cho Tô Tín, nói chuyện này là Tương Hà gạt trong bang làm, chúng ta không biết rõ chuyện này.
- Bang chủ! Không thể thế được!

Trầm Trọng Minh và Dương Đông vội vàng ngăn cản.

Cũng bởi vì một câu uy hiếp của người ta mà cắt đầu đại đầu mục trong bang đem nộp, việc này sẽ khiến các bang phái khác trong Thường Ninh phủ nhìn Giang Dương bang của bọn họ thế nào chứ? Đây quả thực là sợ tới mức không dám nói một câu nào đấy.

Huống hồ bởi vì như vậy càng làm cho các đệ tử bang chúng trong bang thất vọng đau khổ, danh vọng của Giang Dương bang cũng sẽ chịu sự đả kích to lớn.

Giang Bắc Phi thở dài nói:

- Nếu không chúng ta còn có thể làm sao? Nếu không thỏa mãn Tô Tín, ngộ nhờ hần còn muốn tới đánh Giang Dương bang chúng ta thì làm sao bây giờ?
- Hoặc là không thỏa hiệp, nếu đã có ý định đó thì phải làm tốt nhất.
- Hơn nữa bản thân chuyện này là do Tương Hà ngu ngốc gây ra.
- Nếu không phải nhi tử của hần chọc tới mũi mũi Tô Tín thì làm sao có cố sự như vậy xảy ra chứ?

Dương Đông và Trầm Trọng Minh lúc này đều im lặng, cuối cùng cũng đồng ý lời của bang chủ.

- Đã như vậy các người đi một chuyến đi, giao đầu của Tương Hà cho Tô Tín.

Giang Bắc Phi nói.

Dương Đông và Trầm Trọng Minh lập tức rung mình, quả nhiên vị bang chủ này không nói đùa.

Bọn họ không nói lời nào chính là muốn bang chủ đi giết Tương Hà.

Dù sao đây chính là đại đầu mục Giang Dương bang, giết hần sẽ bị đệ tử bang chúng oán hận và phỉ nhổ.

Nhưng Giang Bắc Phi có thể làm bang chủ làm sao không có vài phần tâm cơ? Mệnh lệnh là hần đưa ra, bang chủ như hần sẽ bị bang chúng oán hận nhưng các người là hai phó bang chủ cũng không thể dễ sống như vậy, dù sao các người cũng đều đồng ý, tiếng xấu này cũng không thể do ta một mình gánh được.

Bị Giang Bắc Phi xem thấu tâm cơ, Dương Đông và Trầm Trọng Minh đành phải nhận mệnh, tự mình động thủ đi giết Trương Hà.

Ngày hôm sau, tổng đường Kim Nguyệt phùng. Tô Tín nhìn thấy người Giang Dương bang đưa một cái đầu người tới, hần nói:

- Xem như người Giang Dương bang thông minh, cái đầu người này đã ngăn chặn kế hoạch của ta.

Ngày hôm qua sau khi bảo tiểu mập mập xin lỗi, kỳ thật Tô Tín đã tiêu tan tức giận, hần bảo bang chúng Giang Dương bang trở về trong bang nhàn với bang chủ của bọn chúng cần một câu trả lời, nhưng thật ra là Hạng Trang múa kiếm, ý tại Bái Công mà thôi.

Hần muốn từng bước xoi tái địa bàn của Thanh Trúc, cả Vĩnh Lạc phường đã bị hần chiếm một nửa, các phường thị khác cũng đang bị chiếm một nửa, Thanh Trúc bang đã có chút bất an.

Cho nên Tô Tín muốn mượn cơ hội này tìm cơ tiến công Giang Dương bang, làm cho người Thanh Trúc bang an tâm một chút, từ đó di chuyển lực chú ý, sau đó lại tiếp tục xoi tái địa bàn của đối phương.

Vốn Tô Tín cho rằng người của Giang Dương bang hoặc cự tuyệt hoặc kéo dài thời gian, dù sao cho dù là gì thì hần cũng sẽ tấn công Giang Dương bang.

Nhưng hần không ngờ Giang Dương bang lại quyết đoán như vậy, trực tiếp mang đầu đại đầu mục Trương Hà tới trước cửa, triệt để ngăn chặn miệng của Tô Tín.

Nếu hiện tại hần tiến công Giang Dương bang, không chỉ làm thanh danh Phi Ứng bang bắt hão, hơn nữa còn khiến Thanh Trúc bang cảnh giác.

- Bỏ đi, vậy thì cho các người sống lâu thêm một lúc.

Tô Tín đóng cái hộp lại và gọi một tên bang chúng tới mang đi.

Hần không có ham mê thu thập những thứ này, thứ này đặt trong đường khâu còn có khả năng xui xẻo.

Đương nhiên chuyện lần này cũng không phải không có chỗ tốt, lợi ích duy nhất chính là thanh danh của Tô Tín rất vang dội.

Chuyện lần này Giang Dương bang cũng không có giấu diếm, ngược lại trực tiếp nói chuyện này cho các bang phái trong Thường Ninh phủ biết.

Bọn họ cũng sợ Tô Tín không bỏ qua việc này mà vẫn tiến công Giang Dương bang, dù sao sớm muộn gì đều mất mặt, sớm mất mặt một chút cũng như nhau cả thôi.

Cho nên sau khi việc này được truyền ra ngoài, hung danh của Tô Tín cũng truyền khắp các bang phái trong Thường Ninh phủ.

Chỉ một câu nói đã khiến Giang Dương bang giết đại đầu mục của mình sau đó mang đầu tới cầu xin tha thứ, uy thế như vậy ngay cả Tam Anh hội cũng không có.

Nếu không thể thông qua việc tấn công Giang Dương bang để chuyển sự chú ý của Thanh Trúc bang thì cứ đánh một hồi đi.

- Được rồi, gọi lão Hoàng và Lý Phôi tới gặp ta.

Tô Tín phân phó một tên bang chúng.

Qua một hồi Lý Phôi và Hoàng Bình Thành đều tới, Tô Tín nói thẳng:

- Hiện tại Thanh Trúc bang bị chúng ta chiếm cứ khá nhiều, chúng ta cũng nên xuất động chính thức. Các người đi thông tri chiến đường, toàn diện triển khai công kích Thanh Trúc bang!

Ánh mắt Lý Phôi đầy vẻ hưng phấn, đã lâu rồi hần không được ra trận giết người.

Hần đột phá Hậu Thiên sơ kỳ, Tịch Tà kiếm pháp thực lực đại tiến nhưng chưa chính thức động thủ bao giờ, trong khoảng thời gian này hần cảm thấy quá bức bối.

Nếu đã chuẩn bị khai chiến toàn diện với Thanh Trúc bang, chắc chắn hần không thiếu cơ hội động thủ.

Sau khi truyền mệnh lệnh, tất cả đệ tử chiến đường Phi Ứng bang tập trung trong nửa canh giờ, đây là chỗ tốt của tập quyền.

Nếu như trước, đại bộ phận bang chúng đều bị khống chế trong tay các đại đầu mục, bang phái cần phải truyền lệnh tới chỗ các đại đầu mục trước.

Sau đó những đại đầu mục này lại suy nghĩ chính mình phải đánh thế nào, là theo sau phóng nước hay ra trận giết địch, chờ bọn họ suy nghĩ xong thì đã mất cả ngày rồi.

Cuộc chiến bang phái không chú ý nhiều như vậy, tất cả mọi người tập kết sau đó chờ tới lúc trời tối, tất cả bang chúng Phi Ứng bang đều xuất động toàn

bộ, lúc này tiến hành công kích địa bàn Thanh Trúc bang thật mạnh.

Thanh Trúc bang trong khoảng thời gian này bởi vì phát hiện sách lược Phi Ứng bang từng bước xoi tái cho nên đều rất cảnh giác, trong lúc Phi Ứng bang quy mô xâm lấn thì bọn họ đã phát hiện động tĩnh, lập tức bẩm báo cho hai vị phó bang chủ.

Lúc này Phi Ứng bang hai vị phó bang chủ Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành đều buồn lo rụng cả tóc.

Dù sao bọn họ đã sớm đoán sẽ có một ngày như vậy nhưng lại không có bất cứ biện pháp gì.

Thực lực chênh lệch còn đó, mặc cho bọn họ tính toán thế nào cũng vô dụng thôi.

Lúc này trong đại sảnh nghị sự không chỉ có hai phó bang chủ, còn có bang chủ ‘danh nghĩa’ Thanh Trúc bang Ngụy Phong.

Sau khi hấn bị mất quyền lực, trên cơ bản đã biến thành bù nhìn, căn bản không có chút quyền lợi nào.

Thời điểm bang phái nghị sự, cho dù hấn đang ngồi giữa đại sảnh nhưng không ai thèm nhìn hấn một cái, quả thực xem hấn như không khí.

Việc này khiến nội tâm Ngụy Phong đại hận nhưng không có cách nào.

Bây giờ nghe được tin tức Phi Ứng bang đánh tới, nhìn thấy Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành sầu mi khổ kiểm thì hấn lại có cảm giác thoải mái.

- Ha ha ha! Các ngươi cũng có hôm nay! Hừ! Các ngươi hao tổn tâm cơ cướp Thanh Trúc bang vào trong tay thì sao chứ? Kết quả không phải công dã tràng đó ư!

Ngụy Phong ác độc mĩa mai một câu.

Trần Hoành khinh thường nói:

- Ngươi ngu ngốc vậy sao? Bây giờ còn cười vui vẻ như vậy?

- Chúng ta cùng lắm chỉ khiến ngươi mất quyền lực, nhưng Phi Ứng bang triệt để tiêu diệt Thanh Trúc bang, ngươi cho rằng ngươi là bang chủ danh nghĩa có thể tránh được một kiếp sao?

Sắc mặt Ngụy Phong lập tức trắng bệch.

Hiện tại hấn đã bị mất quyền lực nhưng tối thiểu còn sống, vẫn có thịt cá hầu hạ.

Nếu như lúc Tô Tín đánh vỡ Thanh Trúc bang, hấn chưa chắc đã toàn mạng.

- Vậy các ngươi còn chờ cái gì? Còn không mau phái người đi ngăn cản?

Ngụy Phong la to.

Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành không quan tâm tên ngu ngốc này, bọn họ im lặng hồi lâu, Trần Hoành nói:

- Đi một bước xem một bước vậy, đầu tiên phái bang chúng đi qua ngăn cản xem sao, liệu Phi Ứng bang có bởi vì chết tổn thương quá nhiều mà rút lui hay không.

Đáng tiếc ý định của bọn họ nhất định sẽ thất bại.

Ban đêm, Tô Tín dẫn người tấn công vào Vĩnh Lạc phường, Lý Phôi và Lý Thanh còn có Lưu Thắng Minh thì bọc đánh từ các hướng khác.

Gần vạn tên bang chúng chiến đường cùng tiến công Thanh Trúc bang, trận thế lớn như vậy khiến đám bang chúng Thanh Trúc bang sợ hãi không nhỏ.

Bọn họ chỉ vì cầu ăn no cho nên mới gia nhập vào bang phái, cũng không phải tham gia quân ngũ liều mạng với người ta, loại tình huống này còn đánh cái rắm ấy, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn.

Kết quả là Tô Tín vừa mới mang người tới Vĩnh Lạc phường, những bang chúng Thanh Trúc bang đã dễ dàng sụp đổ, thậm chí còn không có chống cự.

Chỉ có một gã đại đầu mục Thanh Trúc bang xem như có chút hình dáng, hấn mang ba trăm bang chúng ngăn trên phố dài, cùng đội viện quân trong bang tới.

- Các huynh đệ ngăn cản! Ta đã phái người đi cầu viện trong bang, viện quân sắp tới rồi.

Tên đại đầu mục Thanh Trúc vung đại đao trong tay múa uy vũ sinh phong.

Những đệ tử chiến đường xông lên, kẻ nhẹ bị đao chém bay đứt gân gãy xương, kẻ nặng thậm chí bị chém thành hai khúc. Tròng diện huyết tinh đến cực điểm, trong khoảng thời gian ngắn không người tiến lên, một mình hấn ngăn cả trăm người tấn công.

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, bước nhanh về phía tên đại đầu mục Thanh Trúc bang.

Cảnh ban đêm mờ mờ, hơn nữa Tô Tín mang theo võ sĩ phục màu đen của Phi Ưng bang, hẳn còn cho rằng Tô Tín chỉ là bang chúng bình thường.

Cho nên đại đầu mục lập tức vung vẩy đại quan đao trong tay và cười lạnh nói:

- Oắt con Phi Ưng bang thật không sợ chết, vậy thì tốt, gia gia hôm nay tiễn ngươi về tây thiên.

Ngay sau đó hắn không cười nổi.

Tô Tín đánh một quyền, trực tiếp đánh vào thân đao của hắn, lực lượng cường đại khiến hai tay hắn chấn động, tê bì đi, gan bàn tay rung động kinh người, vội thu đao thối lui.

Nhìn thấy chiêu thức mở đầu là quyền kinh hận ý ngập trời thì hắn lập tức hiểu ra, dường như nhớ tới cái gì, đại đầu mục Thanh Trúc bang hoảng sợ hô:

- Hận Cực Quyền! Ngươi là Tô Tín!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thu Phục La Chấn

Tô Tín rất nổi danh trong Thường Ninh phủ, mà trận chiến thành danh đầu tiên của hắn là đấu với Tam Anh hội Lý Trung Hòa, đánh chết đối phương trên lôi đài sinh tử.

Trận chiến ấy rất nhiều người trong tam bang tứ hội đều tới xem, trùng hợp đại đầu mục Thanh Trúc bang cũng là một trong số đó.

Hắn ghi nhớ sâu sắc một quyền mang theo hận ý ngập trời, hắn cũng không bao giờ nghĩ tới có một ngày mình lại phải tiếp một quyền như thế.

Hậu thiên trung kỳ Lý Trung Hòa ngăn không được, hắn còn chưa tới Hậu Thiên sơ kỳ thì làm sao ngăn cản nổi!

Cho nên đại đầu mục Thanh Trúc bang lập tức đưa ra lựa chọn: chạy!

Quần khi gió cái gì Thanh Trúc bang, quần khi gió cái gì viện quân, bảo vệ tánh mạng mới là tốt nhất.

Hiển nhiên Tô Tín không cho hắn cơ hội, trong lúc đại đầu mục Thanh Trúc bang quay lưng lại, Tô Tín đã đánh một chưởng vào lưng của hắn.

Cừu Cực Chưởng! Thù sâu như biển!

Chưởng lực cường đại trong nháy mắt đánh nát toàn bộ nội tạng của hắn, một chưởng mất mạng!

Nhìn thấy đại đầu mục bị một chưởng đánh chết, những bang chúng Thanh Trúc bang đang chiến đấu liền sụp đổ tâm lý, lúc này cũng tán tác bỏ chạy.

Nhưng buồn cười thay, đúng lúc bọn họ vừa mới đào tẩu thì viện quân Thanh Trúc bang cũng đã đến, hơn nữa dẫn đội chính là người quen của Tô Tín, Thanh Trúc bang đại đầu mục La Chấn.

Tô Tín có ấn tượng khắc sâu về vị đại đầu mục La Chấn này, có thể nói cả Thanh Trúc bang cũng chỉ có La Chấn lọt vào mắt hắn, còn lại đều là một đám ăn bám.

- La đại đầu mục, không ngờ chúng ta lại gặp mặt lần thứ hai, lại còn là trong bang chiến, đúng là có duyên, cũng chúc mừng ngươi thực lực đại tiến.

Tô Tín cười nhẹ chấp tay nói.

Lần trước Tô Tín giao thủ với La Chấn thì hắn cũng là Hậu Thiên sơ kỳ, tiếp cận Hậu Thiên trung kỳ.

Lúc này mới mấy tháng qua đi La Chấn đã triệt để đột phá đến Hậu Thiên trung kỳ.

Người này có thiên phú võ đạo và thực lực không tồi, nếu không phải thời gian hắn học võ muộn, thành tựu của hắn chắc chắn còn cao hơn hiện tại.

Nghe Tô Tín nói thế, La Chấn cười khổ nói:

- Tô bang chủ, lời này người khác nói không có vấn đề, ngươi nói câu này La Chấn ta không dám nhận, thực lực đại tiến phải là ngươi mới đúng.

Lần trước hấn giao thủ với Tô Tín thì thực lực Tô Tín còn hơi thấp hơn hấn một chút, hơn nữa chỉ là vô danh tiểu tốt trong Phi Ứng bang mà thôi.

Lần gặp mặt này thực lực của hấn chỉ tiến bộ một chút, còn đối phương đã đứng đầu một bang, là một trong mấy người quyền thế nhất trong Thường Ninh phủ, hơn nữa thực lực Tô Tín hiện tại ngay cả hấn cũng không nhìn thấu.

Tô Tín cười khê hai tiếng, nói thẳng:

- La đại đầu mục, ta chỉ thích một mình ngươi trong Thanh Trúc bang, chỉ cần ngươi gia nhập Phi Ứng bang, vị trí phó đường chủ chiến đường sẽ là của ngươi.

Nói thật, nghe Tô Tín chiêu hàng thì La Chấn thật động tâm.

Bọn họ nhìn rõ chế độ của Phi Ứng bang sau câu cách, những kẻ ngồi không ăn bám đã không còn đất sống.

Các đại đầu mục khác hiện tại chỉ là nhân viên hậu cần, tất cả cường giả đều ở trong chiến đường.

Có thể nói hiện tại tiểu đầu mục trong chiến đường còn có địa vị hơn cả đại đầu mục chuyên quản lý hậu cần kia, mà phó đường chủ chiến đường hiện tại chỉ có một Lâm Phục Hồ, hơn nữa quyền lực cũng không kém.

Nhất triều thiên tử nhất triều thần, Tô Tín cho Lâm Phục Hồ vị trí phó đường chủ kỳ thật chỉ là cho lão nhân Phi Ứng bang một chút tâm lý an ủi mà thôi, quyền lợi của Lâm Phục Hồ thậm chí còn không bằng cả đại đầu mục Lý Thanh.

Tô Tín đồng ý La Chấn trở thành phó đường chủ chiến đường, hấn làm phó đường chủ sẽ khác với Lâm Phục Hồ làm phó đường chủ chỉ để đường lão, là nhân vật thực quyền chân chính, quyền thế đủ đứng vị trí thứ năm trong Phi Ứng bang.

Nhưng La Chấn suy nghĩ nửa ngày vẫn lắc đầu, nói:

- Đa tạ Tô bang chủ ưu ái, ta không có cảm tình gì với Thanh Trúc bang, ngươi có diệt nó đi nữa ta cũng không để ý, nhưng phó bang chủ Trần Hoành lại có ân với ta.

- Trong tình huống hiện tại nếu ta đi như vậy, nói thật nội tâm của ta không yên.

Nghe La Chấn nói vậy Tô Tín không những không tức giận, mà trên mặt vẻ tán thưởng không ít.

Nếu như La Chấn bị một lời của Tô Tín chiêu dụ mà đầu hàng, Tô Tín sẽ không tin hấn, cho dù hấn làm phó đường chủ chiến đường cũng không có thực quyền.

Người dễ dàng phản bội như vậy ai dám tin tưởng? Ai dám trọng dụng?

Hôm nay hấn có thể phản bội Thanh Trúc bang, ngày sau hấn có thể phản bội mình trong lúc nguy cấp hay không?

Nhưng may La Chấn trả lời không làm Tô Tín thất vọng.

- Như vậy đi, La đại đầu mục, ta cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi có thể ngăn ba chiêu của ta, thì ta sẽ lập tức xoay người rời đi.

- Nhưng nếu ngươi không ngăn được cũng chứng minh ngươi thật hết sức, ân tình của ngươi với Trần Hoành xem như xong, huống hồ ngươi cũng không cần phải ngu trung với Thanh Trúc bang đến cùng.

- Đừng quên ngươi còn có nhiều huynh đệ ở đây, chỉ cần gia nhập Phi Ứng bang chúng ta, bọn hấn cũng có thể tiến vào chiến đường, có được tiền đồ tốt, cần gì phải sống uất ức cả đời trong Thanh Trúc bang.

Tô Tín nói lời này La Chấn cảm động.

Hấn có thể vì hoàn ân tình của Trần Hoành mà ở lại nơi đây ngăn cản Tô Tín nhưng thủ hạ của hấn còn có một đồng người cần nuôi dưỡng.

Tô Tín nhìn người rất chuẩn, La Chấn rất coi trọng tình nghĩa huynh đệ, chỉ cần liên quan tới đám huynh đệ dưới trướng thì hấn sẽ thỏa hiệp.

Quả nhiên La Chấn chỉ hơi do dự sau đó nói:

- Vậy thì tốt, ba chiêu thì ba chiêu.

Hấn đồng ý cũng là có tâm tư độ sức với Tô Tín.

Lần trước hấn đấu với Tô Tín một trận kỳ thật có cơ hội thắng nhưng đáng tiếc hấn không dám chơi liều như Tô Tín, cho nên đã thua.

Hiện tại thực lực của hấn thấp hơn Tô Tín một cảnh giới, mặc dù không có khả năng thắng nhưng hấn vẫn không tin mình không tiếp được ba chiêu của Tô Tín.

Tô Tín cầm du long kiếm trong tay, hấn bước nhanh làm tiểu cầu chấn động phát ra âm thanh ‘uăng uăng’ chói tai, tần suất thập phần kỳ dị.

La Chấn hít sâu một hơi và cảm thiết thương tấn công.

Chỉ có ba chiêu, vậy hấn cần dùng ba chiêu mạnh nhất ngăn cản Tô Tín, hấn cũng không tin mình tập võ hơn mười năm liền không tiếp được ba chiêu của Tô Tín.

Thiết thương nặng nề mà La Chấn múa nhẹ nhàng như không có gì.

Hấn đã từng nói muốn tiếp ba chiêu của Tô Tín thì không có khả năng phòng thủ chờ chết, ngược lại hấn chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường.

- Tiềm Long Xuất Hải!

Chợt La Chấn quát một tiếng, thiết thương đâm tới như chân long lao ra biển cả, chung quanh đều là bóng thương sáng ngời, căn bản không phân biệt được thiết thương thật đang ở đâu.

Tiềm Long ra biển, chính là long ẩn dưới biển, chờ đúng thời cơ sẽ lao ra khỏi biển đấu với thiên địa.

Oong!

Du long kiếm trong tay Tô Tín lúc này phát ra âm thanh ngân nga, phong nhận băng lãnh bắn thẳng về phía trước, trực tiếp đâm vào thương hoa, mũi kiếm chém chính xác vào mũi thương, lúc này tần suất chấn động kỳ lạ xuất hiện, La Chấn cảm giác có lực lượng to lớn ập tới, thiếu chút nữa làm thiết thương trong tay hấn bay đi.

Hấn cảm thấy thân thương nhưng sau một khắc chợt nghe âm thanh ‘loong coong’ vang lên, thiết thương của hấn vỡ vụn, du long kiếm của Tô Tín đặt ngang cổ của hấn.

Sững sờ một lát, trên mặt La Chấn nở nụ cười khổ, hấn nói:

- Ta thua.

Hấn cũng không cho rằng binh khí Tô Tín tốt hơn mình mới thua, cho dù Tô Tín không có thanh kiếm kia thì hấn cũng thua.

Có thể từ trong thương ảnh đầy trời tìm ra ‘Tiềm Long’, kiếm của Tô Tín còn nhanh và chuẩn hơn hấn rất nhiều.

- Tham kiến bang chủ!

La Chấn ném bán thương bị gãy đi, ôm quyền quỳ một chân trên đất.

Tô Tín vội vàng nâng hấn lên, hơn tám trăm bang chúng dưới trướng La Chấn đang đứng ngây người, hấn lập tức quát lớn:

- Đám ranh con các ngươi còn nhìn cái gì? Còn không mau tới tham kiến bang chủ!

Những huynh đệ thù hạ cũng giống như La Chấn, trong mắt không có Thanh Trúc bang, chỉ có lão đại mà thôi, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều khi thân phận cải biến, ngoan ngoãn tới gọi bang chủ.

Tô Tín mỉm cười nhưng trong lòng không ngừng suy nghĩ.

Chuyện La Chấn mang theo huynh đệ gia nhập Phi Ưng bang tự nhiên là chuyện tốt, nhưng đám người của hấn lại quá đặc thù, chỉ nhận hấn làm lão đại, thậm chí không nhận bang chủ hấn, đây cũng không phải là chuyện gì tốt.

Mặc dù nói chỉ cần La Chấn không phản, bọn họ sẽ không phản nhưng hơn tám trăm người tạo thành một ngọn núi nhỏ sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn với bầu không khí trong chiến đường.

Tuy Tô Tín không sợ, chỉ cần hơn tám trăm người dung nhập vào trong chiến đường hấn tin tưởng bọn họ sẽ nhanh chóng bị đồng hóa.

Bởi vì tiền tài mà thôi.

Hiện tại bọn họ được La Chấn bảo hộ quá tốt, cũng quá bình quân, đẳng cấp mọi người như nhau cho nên mới có thể ở chung như huynh đệ.

Trên chiến trường vĩnh viễn thực lực vi tôn, chiến công chí thượng.

Chỉ cần có thực lực, người chiến công đầy đủ sẽ có được tiền tài và quyền lợi xứng đáng.

Chỉ cần một thời gian, trong hơn tám trăm người nhất định sẽ có tiến bộ tích cực, bắt đầu dốc sức liều mạng tu luyện giành chiến công, cũng không như hiện tại chỉ vì kiếm miếng cơm manh áo.

Hai quần thể tách ra, những người này sẽ bị phân hóa, đến lúc đó cho dù là ngọn núi nhỏ cũng chỉ có thể là một ngọn núi nhỏ mà thôi.

- La đại đầu mục, không đúng, hiện tại nên gọi người là La phó đường chủ mới đúng, người không tham gia chiến đấu kế tiếp mới tốt, ta an bài người quay về bang phái, cũng bảo huynh đệ đăng ký danh sách thù hạ của người.

La Chấn cảm kích chấp tay với Tô Tín:

- Đa tạ bang chủ thông cảm.

Vừa rồi hẳn vẫn là người Thanh Trúc bang, hiện tại đã đầu nhập vào Phi Ưng bang, nếu bảo hẳn lập tức xoay người chém giết người Thanh Trúc bang thì hẳn sẽ cảm thấy xấu hổ và không được tự nhiên, Tô Tín làm như vậy cũng cho hẳn cầu thang đi xuống.

Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu nhất chính là La Chấn cảm thấy bang chiến không có ý nghĩa, Phi Ưng bang thắng chắc rồi.

Trong tất cả đại đầu mục Thanh Trúc bang cũng chỉ có một mình La Chấn đáng giá để Tô Tín coi trọng, những kẻ khác chỉ là gà đất chó kiểng mà thôi.

Hiện tại La Chấn đầu hàng, Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên không đặt trong mắt Tô Tín, các đại đầu mục và tiểu lâu la khác, với thực lực của đám người Lý Phôi có thể giải quyết dễ dàng.

Cho dù Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành quyết định dẫn đầu bang chúng từ đầu với Phi Ưng bang, khi đối diện với cả vạn đệ tử chiến đường cũng đủ nghiền áp tất cả, địa bàn Thanh Trúc bang cũng nằm trong tay Tô Tín.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Hợp Mưu

Trận chiến Thanh Trúc bang kết thúc còn nhanh hơn Tô Tín tưởng tượng rất nhiều, trời vừa sáng thì đám người Lý Phôi cũng kết thúc chiến đấu.

- Bang chủ, Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành trốn, chúng ta chỉ bắt được bang chủ bù nhìn Ngụy Phong.

Thần sắc Lý Phôi hơi xấu hổ.

Tô Tín vỗ vỗ bả vai hẳn:

- Không cần chú ý, hai người kia đều có cảnh giới Hậu Thiên trung kỳ, muốn chạy thì người không ngăn cản được, Ngụy Phong đâu, người dẫn ta đi gặp hẳn.

Lý Phôi bảo người dẫn Ngụy Phong tới, Tô Tín nhìn Ngụy Phong nước mắt giàn dụa, hẳn nói:

- Ngụy bang chủ, đã lâu không gặp rồi.

Ngụy Phong sững sờ nhìn Tô Tín, hẳn gặp Tô Tín lúc nào chứ?

- Người đáng thương quá.

Tô Tín thở dài một hơi, khoát khoát tay nói:

- Giết đi.

Ngụy Phong chấn động và không ngừng hô lớn:

- Tô bang chủ đừng giết ta! Thanh Trúc bang ta nguyện hàng, nguyện hàng mà!

Tô Tín xoay người sang chỗ khác, thần nhiên nói:

- Thật có lỗi, hiện tại đã không có Thanh Trúc bang, bang chủ người vừa chết, Thanh Trúc bang cũng chỉ là quá khứ.

Lý Phôi không cho Ngụy Phong cơ hội nói chuyện, hẳn xuất kiếm kết thúc công việc.

Tô Tín thấy Ngụy Phong quả thật đúng là người đáng thương, hẳn chính là người thừa kế Thanh Trúc bang nhưng lại bị thù hạ đoạt quyền lực.

Nhưng chuyện này có liên quan gì với Tô Tín? Phế vật vô dụng, có giữ lại cũng chỉ lãng phí lương thực mà không làm được cái gì.

Lúc này Luru Thắng Minh đã mang người chạy tới, sắc mặt hấn khó coi và oán hận nói:

- Bang chủ, Thanh Trúc bang bị Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành mang nửa gia sản rồi đi, chúng ta lỗ lớn rồi.

Tô Tín cau mày, hai gia hỏa này đúng là đủ gian xảo, biết rõ không thù được Thanh Trúc bang cho nên sớm mang theo gia sản rồi đi, việc vừa xảy ra liền trực tiếp đào tẩu.

- Bỏ đi, không sao, giờ ngươi phái các huynh đệ thu nạp tốt địa bàn của Thanh Trúc bang, hai con chó nhà có tang kia ta sẽ lại tìm cơ hội thu thập bọn chúng.

Trời vừa sáng rõ, tin tức Thanh Trúc bang bị diệt trong một đêm cũng truyền khắp Thường Ninh phủ.

Tuy lúc trước mọi người vẫn cho rằng Phi Ứng bang rất mạnh nhưng không nhận thức nổi mạnh đến cỡ nào.

Nhưng ngày hôm qua Phi Ứng bang lại diệt Thanh Trúc bang trong vòng một đêm, loại thực lực này đã có tư cách vắn đĩnh bang phái đĩnh phong trong Thường Ninh phủ.

Không nói so sánh với Tam Anh hội, tối thiểu cũng có thực lực không kém gì Thần Phong hội, Thiết Dao hội.

Lúc này trong một gian mật thất giữa Tam Anh hội, Mạnh Trường Hà đang ngồi trên ghế, trước mặt hấn có hai người, đó là Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành trốn từ Thanh Trúc bang tới.

Mạnh Trường Hà thân nhiên nói:

- Hang ổ các ngươi bị người ta diệt, không tranh thủ thời gian trốn chạy để khỏi chết, còn tới chỗ ta làm gì? Nhờ ta cứu các ngươi hay sao?

Trần Hoành xấu hổ cười nói:

- Mạnh hội chủ nói giỡn, kỳ thật chúng ta tới tìm ngươi hợp tác. Tô Tín giết ái tử và đồ đệ của ngài đã sớm có thù không đội trời chung.

- Hiện tại hấn diệt Thanh Trúc bang, thù hận giữa chúng ta khó mà rửa sạch, cho nên không bằng hai bên hợp tác tìm cơ hội tiêu diệt Tô Tín, bằng không với tư thế như hiện tại, sớm muộn gì cũng trở thành uy hiếp lớn nhất của các bang phái trong Thường Ninh phủ!

Nghe Trần Hoành nói thế, nét mặt Mạnh Trường Hà lúc này lộ ra thần thái xem thường.

- Hợp tác? Ha ha ha, thật sự là cười chết người! Chỉ bằng hai con chó nhà có tang không dám chiến đấu mà bỏ chạy như các ngươi cũng xứng hợp tác với ta sao?

Mạnh Trường Hà lạnh lùng nhìn hai người:

- Hai tên tiểu lâu la Hậu Thiên trung kỳ mà thôi, ta tùy tiện tìm hai tên đệ tử cũng có thể giết các ngươi, ngươi nói các ngươi dựa vào cái gì nói chuyện hợp tác với ta? Có tư cách gì hợp tác với ta?

Nhìn thấy thái độ của Mạnh Trường Hà như vậy, Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên kêu thảm một tiếng khổ, cho rằng chính mình đã tính sai thái độ của Mạnh Trường Hà.

Đúng là hấn hận Tô Tín, nhưng Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên bọn họ chỉ là chó nhà có tang mà thôi, hoàn toàn không có giá trị lợi dụng.

- Giờ hãy rút đi cho ta, hai tên phế vật mà cũng muốn nói chuyện hợp tác với ta quả thực quá lãng phí thời gian đó.

Mạnh Trường Hà trực tiếp phát tay đuổi người.

Trần Hoành lúc này cắn răng nói:

- Xin Mạnh hội chủ nghe ta một lời! Chúng ta rồi đi đã mang theo gần nửa gia sản tích lũy trăm năm của Thanh Trúc bang, giá trị gần hai trăm vạn lượng bạch ngân! Chỉ cần ngươi có thể giúp chúng ta đoạt Thanh Trúc bang trở lại, số tiền này là của ngươi.

- Ngươi điên à!

Mã Thanh Nguyên trầm giọng nói với Trần Hoành.

Trước kia bọn họ từng nói muốn cầm số tiền đó sang châu phủ khác sống tiêu dao nửa đời còn lại nhưng không nghĩ tới Trần Hoành lại thay đổi tìm tới Mạnh Trường Hà, bây giờ lại còn muốn giao số tiền đó ra.

Trần Hoành âm thanh lạnh lùng nói:

- Người trong giang hồ thân không thể vì mình, ngươi xác định chúng ta đi sang phủ khác là có thể sống tiêu dao sao? Huống hồ ngươi cam tâm chấp tay

tặng Thanh Trúc bang kinh doanh nửa đời người cho kẻ khác sao? Hai trăm vạn lượng bạc, chỉ cần Thanh Trúc bang trở về trong tay sẽ kiếm lại được.

Mã Thanh Nguyên lập tức không nói lời nào, quyền lợi tư vị một khi ném thù rồi sẽ thấy khó buông, hẳn cam tâm đi làm ông nhà giàu? Đương nhiên không cam lòng!

Trần Hoành quay đầu nhìn về phía Mạnh Trường Hà:

- Mạnh hội chủ, chỉ cần người gạt đầu, hai trăm vạn lượng bạc ngân là của người! Chỉ cần người có thể giúp chúng ta đoạt Thanh Trúc bang trở lại!
- Các người thật sự mang nửa gia sản Thanh Trúc bang ra đi?

Mạnh Trường Hà lúc này cũng dao động.

Hắn cũng có hai trăm vạn lượng bạc ngân nhưng đều là tài vị công trong Tam Anh hội công, không phải thuộc về bản thân hắn.

Bình thường tiền lệ mỗi tháng của Tam Anh hội là năm mươi vạn lượng bạc, nhưng bỏ cấp cho bang chúng tiền tiêu vật hàng tháng, lại thu về trong bang một phần, rơi vào trong tay hắn chưa tới mười vạn, hai trăm vạn lượng đó đủ khiến Mạnh Trường Hà động tâm.

Trần Hoành gạt đầu nói:

- Chúng ta sớm biết không cách nào chống lại Phi Ứng bang cho nên gom góp toàn bộ tài sản có thể lấy được bán đi lấy tiền, hiện tại tiền đang nằm trong ngân hàng tư nhân của quan phủ.

Mạnh Trường Hà suy nghĩ một lát, cuối cùng trầm giọng nói:

- Giao tiền cho ta, ta cam đoan trong một tháng sẽ giao Thanh Trúc bang cho các người.

Trần Hoành không do dự giao một tấm biên lai cho Mạnh Trường Hà, nói:

- Đây là phiếu đổi ngân lượng của quan phủ, chỉ có thủ ấn bản thân mới có thể đổi lấy.

Khóc miệng Mạnh Trường Hà lúc này nhếch lên vui vẻ, Trần Hoành vẫn chưa tin hắn và lưu lại một tay.

Cũng chẳng sao, Mạnh Trường Hà vốn cũng không có ý định tham số tiền kia.

Từ trước hắn đã muốn động đến Tô Tín, Đoạn Kiều và Ninh Lạc Quân đều phản đối nên hắn không thể ra tay mà thôi.

Hiện tại có hai trăm vạn lượng bạc, cho dù không mượn dùng lực lượng của Tam Anh hội, hắn cũng có thể đối phó Tô Tín, thậm chí hai trăm vạn lượng bạc này vẫn còn hơn phân nửa rơi vào trong tay hắn.

- Các người đi ngân hàng tư nhân lấy một trăm vạn lượng bạc cho ta.

Mạnh Trường Hà thân nhiên nói.

Trần Hoành cẩn thận sau đó hỏi thăm:

- Mạnh hội chủ muốn dùng làm gì?

Mạnh Trường Hà cũng không có giấu diếm:

- Các người cũng biết, vị trí của Tam Anh hội hiện tại quá miễn cưỡng, cho nên ta không có khả năng dùng lực lượng Tam Anh hội đi đối phó Tô Tín.
- Bởi vậy ta sẽ mời người bên ngoài tới, đương nhiên là cần bạc, hơn nữa là số bạc lớn.

Trần Hoành biết rõ lai lịch và bối cảnh của Mạnh Trường Hà, hẳn biết rõ Mạnh Trường Hà không phải là người sinh ra trong Thường Ninh phủ như bọn họ, hẳn tự nhiên có được quan hệ bên ngoài.

Nhưng ngay cả như vậy Trần Hoành vẫn lo lắng:

- Mạnh hội chủ, hiện tại Tô Tín đã có thực lực Hậu Thiên đại viên mãn, La Chấn phản đồ là võ giả Hậu Thiên trung kỳ, chúng ta không ngăn được một chiêu của hắn đâu.
- Huống hồ Phi Ứng bang người đông thể mạnh, đệ tử chiến đường hơn vạn người, ngại tìm người ít chỉ sợ vô dụng.
- Ta chỉ cần tìm một người là đủ.

Mạnh Trường Hà lạnh nhạt nhìn Trần Hoành:

- Võ giả Tiên Thiên có đủ hay không?

- Võ giả Tiên Thiên!

Trên mặt Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên lúc này tràn đầy kích động.

Võ giả Tiên Thiên đương nhiên đủ!

Đối với bọn họ chỉ đạt tới Hậu Thiên trung kỳ, cả đời đều chỉ có thể an phận quanh ba mẫu đất Thường Ninh phủ võ giả, Tiên Thiên với bọn họ mà nói chẳng khác gì thần linh.

Chỉ bằng bốn chữ này, Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên không nói hai lời, lập tức đi ngân hàng tư nhân quan phủ lấy một trăm vạn lượng giao cho Mạnh Trường Hà, từ đó hẩn khởi hành ngay trong đêm.

Tam Anh hội không giống tam bang tứ hội khác, ba vị hội chủ đều là người từ bên ngoài, bọn họ có rất nhiều quan hệ bên ngoài Thường Ninh phủ.

Lần này Mạnh Trường Hà đi tìm chính là sư thúc Trần Chiêu.

Sư phụ Mạnh Trường Hà là Chu Định Phương, hẩn là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, sư thúc của hẩn lại không có quan hệ gì với Thiếu Lâm tự cả.

Trần Chiêu và Chu Định Phương tuổi nhỏ từng tập chung võ quán, hai người vẫn tương xưng là huynh đệ, chỉ có điều về sau Chu Định Phương được Thiếu Lâm tự chọn, trở thành đệ tử tục gia.

Về sau Chu Định Phương hoàn tục quay về, Trần Chiêu cũng là võ giả Tiên Thiên, hai người lại cùng mở một tiêu cục phụ trách hộ tống thương nhân lui tới Tương Nam và Trung Nguyên

Đáng tiếc hai người này cũng không am hiểu kinh doanh, hơn nữa bọn họ mở tiêu cục to như thế cũng chỉ có hai người bọn họ là võ giả Tiên Thiên, quá miễn cưỡng khi đối mặt với đạo phi cướp đường ở trong núi lớn Tương Nam, chỉ được vài năm tiêu cục đã phải đóng cửa.

Về sau Chu Định Phương bởi vì vết thương cũ tái phát mà chết, Trần Chiêu độc chiếm địa bàn và tất cả tiền tài, không có phân cho sư đệ Mạnh Trường Hà một phần tiền nào cả.

Cũng chính bởi vì như thế, Mạnh Trường Hà mới trong cơn giận dữ trực tiếp rời khỏi Thần Châu phủ tiến về Thường Ninh phủ lưu lạc.

Sau khi hẩn đi, Trần Chiêu liền bán tài sản của tiêu cục sau đó cầm hơn trăm vạn lượng bạc thoái ẩn giang hồ.

Mà Mạnh Trường Hà lại quen biết Ninh Lạc Quân và Đoạn Kiều, bọn họ chém giết gió tanh mưa máu trong Thường Ninh phủ vài chục năm mới có được địa vị hiện tại.

Nhìn thấy đại thành to lớn ở Thần Châu phủ, nếu không có tình huống đặc biệt, Mạnh Trường Hà quả thực cả đời đều không muốn quay lại gặp tên sư thúc kia.

Hiện tại Mạnh Trường Hà đã sớm không phải là Mạnh Trường Hà thiếu niên xúc động năm xưa.

Thân là một trong những người cầm quyền của Tam Anh hội mạnh nhất tam bang tứ hội, Mạnh Trường Hà những năm qua không chỉ rèn luyện thực lực, còn có tâm cơ.

Cho dù hẩn chán ghét Trần Chiêu, nhưng chỉ cần đối phương có thể mang tới cái lợi cho mình, hẩn sẽ đổi đãi khiêm cung, cái gọi là không đánh mặt người cười cũng chỉ là kiến thức cơ bản mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Hồng Môn Yến

Trần Chiêu đã ngoài sáu mươi tuổi nhưng hẩn thân là võ giả Tiên Thiên nên khí huyết cường kiện, mặt ngoài nhìn hẩn hơn bốn mươi không khác gì Mạnh Trường Hà.

Lúc có người thông báo Mạnh Trường Hà tới thì hẩn còn sững sờ.

Chính mình năm đó độc chiếm tiêu cục sư huynh lưu lại, cũng bức sư đệ này đi, hai người có thể nói là chết già không gặp lại nhau.

Trong thời hơn mười mấy năm qua Mạnh Trường Hà biết rõ hẩn ẩn cư trong Thần Châu phủ, hẩn cũng mơ hồ nghe nói Mạnh Trường Hà làm gì tại

Thường Ninh phủ nhưng không ai liên hệ với ai.

Hiện tại đột nhiên Mạnh Trường Hà tới chơi, nội tâm Trần Chiêu lúc này hơi bồn chồn, chẳng lẽ là sự diệt của mình đột phá cảnh giới Tiên Thiên cho nên tới tìm mình báo thù năm xưa?

Đến lúc hắn thấy Mạnh Trường Hà khiêm cung gọi hắn một tiếng sư thúc, hơn nữa thực lực của hắn cũng chỉ dừng lại ở Hậu Thiên đại viên mãn, Trần Chiêu lúc này mới khẳng định Mạnh Trường Hà nhất định có việc cầu hắn.

- Ha ha, vài chục năm không gặp, sư thúc người vẫn dung quan tỏa sáng đó.

Mạnh Trường Hà cười ha hả nói.

Trần Chiêu lười biếng ngồi xuống ghế, hắn bưng trà sâm do hạ nhân mang tới, lúc này hỏi:

- Dung quang tỏa sáng so ra vẫn kém Trường Hà người uy phong tại Thường Ninh phủ đấy.

- Nghe nói người bây giờ chính là hội chủ bang phái mạnh nhất Thường Ninh phủ, thủ hạ mấy vạn huynh đệ, hùng bá một phương, xem ra uy phong rất lớn.

- Ha ha, sư thúc người chớ giễu cợt ta, bang phái của ta trong mắt người có là gì chứ? Không có võ giả Tiên Thiên cũng chỉ là tiểu hài tử chơi bòn mà thôi.

Mạnh Trường Hà tự giễu nói một câu.

Trần Chiêu vuốt râu nói:

- Được rồi, có chuyện gì người nói thẳng là được, hôm nay người tới tìm ta cũng không phải chỉ nói chuyện phiếm đầu phải không?

- Đúng thế, sư thúc nói vậy ta cũng nói thẳng, lần này tìm người chính là có việc cần hỗ trợ.

Nói xong Mạnh Trường Hà lại nói chuyện xảy ra với Trần Chiêu, tuy nhiên hắn cũng bỏ qua chuyện Trần Hoàn và Mã Thanh Nguyên cho hắn hai trăm vạn lượng bạc.

Nghe xong Trần Chiêu liền cười to, nói:

- Chắc chắn, Trường Hà à, không phải sư thúc ta nói người, tốt xấu gì người cũng hơn bốn mươi tuổi, bá chủ một phương trong Thường Ninh phủ lại bị một tiểu bối áp đảo, hắn còn giết nhi tử và đồ đệ của người, người cũng quá vô dụng rồi đó.

Trong lòng Mạnh Trường Hà đang chửi mắng Trần Chiêu, hận không thể lập tức xông lên làm thịt hắn cho rồi.

Nhưng trên mặt Mạnh Trường Hà lại chỉ mỉm cười, nói:

- Người tuổi trẻ kia không đơn giản, có thể trước hai mươi tuổi đột phá tới cảnh giới Hậu Thiên đại viên mãn, cho dù là những đệ tử danh môn đại phái cũng không có làm được đấy.

- Hơn nữa Tam Anh hội cũng không phải do một mình ta làm chủ, cho nên ta cũng chỉ có thể tới xin sư thúc người giúp đỡ mà thôi.

Trần Chiêu lập tức lắc đầu nói:

- Trường Hà này, tốt xấu ta cũng là trưởng bối của người, theo lý thuyết người có chuyện ta nên hỗ trợ.

- Nhưng đáng tiếc người cũng biết, ta mười mấy năm trước đã thoái ẩn giang hồ, hiện tại lại ra tay sẽ phá hư quy củ đó.

- Năm mươi vạn lượng bạc!

Bỗng nhiên Mạnh Trường Hà nói ra.

- Người nói cái gì?

Sắc mặt Trần Chiêu lập tức biến đổi.

Mạnh Trường Hà lạnh nhạt nói:

- Ta nói cho sư thúc năm mươi vạn lượng bạc xem như phí đi lại.

Nghe được có bạc, hơn nữa còn là năm mươi vạn lượng, Trần Chiêu lập tức động tâm.

Hắn đúng là võ giả Tiên Thiên, nhưng đã quy ẩn giang hồ vài chục năm, những năm qua sống sung sướng an nhàn cho nên làm sao còn nhuệ khí như năm

xưa mở tiêu cục chứ.

Trần Chiêu cũng không am hiểu quản lý tài sản cho nên cứ mất tiền, những năm qua tình hình kinh tế của hắn cũng khó khăn.

Hiện tại Mạnh Trường Hà mở miệng chính là năm mươi vạn lượng, chỉ có điều bảo hắn đối phó một tiểu bối Hậu Thiên đại viên mãn, khoản mua bán này có lợi quá.

Tuy vậy hắn vẫn nhẫn nhịn, không đồng ý mà trầm giọng nói:

- Một trăm vạn lượng ta sẽ đi với ngươi một chuyến.

Mạnh Trường Hà giả bộ như khó xử nói:

- Sur thúc, không phải ta không nỡ tiền, mà là đại bộ phận tiền tài của Tam Anh hội đều nằm trong bang, chúng ta tích lũy có hạn, chỉ có sáu mươi vạn lượng.

Trần Chiêu đương nhiên không muốn, hai người ép giá một phen, cuối cùng quyết định bảy mươi vạn lượng.

Nhìn thấy bộ dạng của Trần Chiêu, nội tâm Mạnh Trường Hà âm thầm cười lạnh.

Vị ‘hào sư thúc’ của mình còn thiếu tiền hơn tưởng tượng, bảy mươi vạn lượng bạc là xong.

- Đúng rồi, ngươi muốn làm sao bây giờ? Trực tiếp làm thịt tiểu tử kia?

Trần Chiêu thu bạc nên khách khí hơn nhiều.

Mạnh Trường Hà lắc đầu, sắc mặt âm trầm nói:

- Đầu tiên đừng vội, ta còn đồng ý người Thanh Trúc Bang giúp lấy lại địa bàn của bọn họ, huống hồ ta cũng không muốn sớm giết hắn như thế.

- Hắn không phải muốn phát triển Phi Ưng bang lớn mạnh sao? Vậy thì tốt, ta sẽ cướp sạch địa bàn và thủ hạ của hắn, làm cho hắn cảm thấy tuyệt vọng khi chết.

Trần Chiêu cười hắc hắc nói:

- Đơn giản, nếu hắn không giao địa bàn, ta trước hết phế võ công của hắn, ngươi tùy tiện đoạt địa bàn và thủ hạ của hắn là được.

Trần Chiêu rất tự tin vào thực lực của mình.

Tiên Thiên và Hậu Thiên, chỉ khác một chữ nhưng cách biệt một trời một vực, hắn muốn phế bỏ Tô Tín là điều vô cùng dễ dàng.

Lúc này Tô Tín còn không biết nguy cơ sắp sửa tới gần.

Hắn chiếm đoạt Thanh Trúc bang liên phong thường đại lượng bang chúng, phạm là người tham gia trận chiến với Thanh Trúc bang lần này, mặc kệ công lao lớn nhỏ mỗi người đều có phần.

Tiền thưởng nhiều thì ngân lượng vạn lượng, ít cũng có mười lượng, lúc này các đệ tử khác ao ước tụ tập lại, càng nô nức gia nhập chiến đường, hơn nữa Tô Tín lại tiếp thu đệ tử Thanh Trúc bang, từ đó thuộc hạ trực tiếp của Tô Tín nhiều tới hơn hai vạn, trong đó đệ tử chiến đường tới một vạn năm.

Bởi vì thừa thế xông lên, Tô Tín nhân khí thế này tùy tiện tìm lý do tấn công Giang Dương bang, trong vòng một đêm cũng chiếm một tòa phùng thị của Giang Dương bang.

Lúc này trong Giang Dương bang, Giang Bắc Phi và hai gã phó bang chủ sầu mi khổ kiểm đi lòng vòng trong phòng nghị sự, hoàn toàn không biết nên làm thế nào mới tốt.

Phó bang chủ Dương Đông nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lần trước ta nói Tô Tín lòng muốn dạ thú, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay với Dương Giang Bang chúng ta.

- Cho dù chúng ta chém đầu Trương Hà đưa cho hắn cũng chỉ kéo dài một ít thời gian mà thôi, hiện tại các ngươi thấy đấy, Giang Dương bang chúng ta cũng sắp có kết cục giống như Thanh Trúc bang!

Giang Bắc Phi cùng Trầm Trọng Minh đều không nói lời nào, lúc trước bọn họ quyết định lấy đầu Trương Hà đưa cho Tô Tín chính là không cho hắn cơ hội tấn công.

Nhưng không ngờ bọn họ vẫn quá ngây thơ.

Nếu Tô Tín thật muốn diệt Giang Dương bang, còn cần gì lấy cơ sao? Trực tiếp đầu võ là được.

Trong vòng một đêm thế công của Phi Ứng bang đã khiến bọn họ sợ hãi, ba tòa phường thị của Giang Dương bang đã mất đi một tòa.

Cũng may mắn Giang Dương bang không giống với Thanh Trúc bang nội đấu lợi hại, vẫn còn có thể miễn cưỡng bố trí phòng ngự, lúc này mới gắng gượng qua cả đêm, không giống Thanh Trúc bang bị tiêu diệt trong một đêm.

Giang Bắc Phi vỗ bàn nói:

- Hiện tại nói cái gì cũng đã muộn, nên suy nghĩ làm thế nào vượt qua cửa ải khó lần này mới là quan trọng.
- Đi tìm Tam Anh hội, Mạnh Trường Hà có mối thù giết nhĩ tử với Tô Tín, hẳn chắc chắn sẽ không ngồi yên không quan tâm.
- Còn thông tri những bang phái khác, Phi Ứng bang ngông cuồng khuếch trương như thế, chờ Giang Dương bang chúng ta bị diệt, kế tiếp chính là bọn họ.

Dương Đông cười lạnh nói:

- Vừa rồi ta đã đi tìm Tam Anh hội, kết quả Mạnh Trường Hà không có mặt, hai tên hội chủ khác không có mối thù giết nhĩ tử với Tô Tín, bọn họ căn bản không muốn quản việc này, trực tiếp phái người đuổi ta đi.

Trầm Trọng Minh cũng cười khổ nói:

- Ta phái người đi những bang phái khác cũng giống như vậy.
- Hiện tại bọn họ thấy Tô Tín căn bản không phải là uy hiếp, cho dù nuốt mất Giang Dương bang của chúng ta cũng chỉ sánh ngang với Thiết Dao hội và Thần Phong hội mà thôi, muốn bằng Tam Anh hội còn kém xa lắm.
- Chỉ cần Thường Ninh phủ không xuất hiện bang phái thống trị Thường Ninh phủ giống như Tam Anh hội, bọn họ sẽ không liên thủ, cũng không quản loại chuyện này.

Vào lúc bọn họ vô kế khả thi, bỗng nhiên có bang chúng tiến đến bẩm báo, nói là Tam Anh hội phái người đưa thiệp mời, mời bọn họ đi Thịnh Long lâu nghị sự.

Ba người Giang Bắc Phi nhìn nhau, chẳng lẽ Tam Anh hội nhúng tay? Đây là phong hồi lộ chuyện sao?

Dù sao bất kể là người nào, chỉ cần thấy người Tam Anh hội thì chính là tin tức tốt.

Cùng lúc đó tất cả người tam bang tứ hội trong Thường Ninh phủ đều nhận được thiệp mời của Tam Anh hội, trong đó có cả Tô Tín.

Cầm thiệp mời trong tay, Tô Tín nghi ngờ nói:

- Tam Anh hội triệu tập tất cả mọi người đến Thịnh Long lâu nghị sự, bọn chúng muốn làm cái gì?

Hoàng Bình Thành chần chờ nói:

- Theo ta được biết, tất cả bang phái trong Thường Ninh phủ đều đồng loạt nhận được tin tức nghị sự, trong lịch sử chỉ xảy ra đúng một lần, đó là lúc Tam Anh hội quật khởi, hơn nữa muốn xưng bá Thường Ninh phủ cho nên bọn họ liên hợp chống lại Tam Anh hội.
- Nhưng hiện tại Thường Ninh phủ trừ chúng ta chiếm đoạt Thanh Trúc bang và đang đánh Giang Dương bang ra, cũng không có đại sự nào xảy ra, chẳng lẽ bọn chúng đang nhắm vào chúng ta?

Tô Tín tiện tay ném thiệp mời đi, hẳn nói chuyện chẳng đáng quan tâm.

- Hiện tại nghĩ nhiều cũng vô dụng, ngày mai đi thì biết rõ, cùng lắm binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn là được.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tín trực tiếp dẫn theo Lý Phôi và Hoàng Bình Thành đi vào Thịnh Long lâu ở trung ương Xương Đức phường.

Tuy Thường Ninh phủ trước kia là đô thành Đại Chu nhưng đáng tiếc Đại Chu khi đó chỉ là Nam Man tiểu quốc, cũng không có kiến trúc gì đáng khoe khoang, duy nhất có thể nhìn lọt mắt cũng chỉ có Thịnh Long lâu mà thôi.

Thịnh Long lâu có bảy tầng, mỗi một tầng đều phải là người có thân phận nhất định mới đi vào.

Trước kia Thịnh Long lâu chỉ có vương tôn quý tộc hậu duệ của Đại Chu mới có tư cách đi vào, mà bây giờ, Thịnh Long lâu chính là nơi chuẩn bị cho người cầm quyền Thường Ninh phủ đi vào.

Vừa bước vào Thịnh Long lâu, một tên chương quầy đáng người ục ịch có gương mặt tươi cười đi tới, hẳn nói:

- Thì ra là Phi Ứng bang Tô bang chủ, ngài mới tới đây lần đầu, Thịnh Long lâu chúng ta đã giữ vị trí cho ngài tại tầng bảy.

Tô Tín chấp tay nói:

- Vậy thì đa tạ hảo ý của chương quầy, Phi Ứng bang cách Xương Đức phường một đoạn, ta không thể thường tới.

Chương quầy Thịnh Long lâu lấy lòng nói:

- Nói không chừng qua một thời gian ngắn nữa thì sẽ không còn xa nữa. Tô bang chủ khuếch trương địa bàn nhanh như vậy, trong Thường Ninh phủ nhiều năm qua chỉ có một mình ngươi thôi, Phi Ứng bang chỉ có ở trong tay của ngươi mới gọi là nhất phi trùng thiên.

Tô Tín cùng hân khách khí vài câu, chương quầy Thịnh Long lâu thật không đơn giản, hân mặc dù chỉ phụ trách quản lý Thịnh Long lâu nhưng ông chủ sau lưng Thịnh Long lâu nghe nói có bối cảnh hoàng thất Đại Chu.

Hiện tại ông chủ Thịnh Long lâu đã dời tới thành Thịnh Kinh, tên chương quầy mập mạp này chỉ là người đại biểu mà thôi, bình thường ngay cả đám người Tam Anh hội Mạnh Trường Hà cũng không dám xem thường hân, ngược lại còn vô cùng khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Không Giảng Quy Củ

Trên Thịnh Long lâu, Tô Tín đến cũng đã thấy người bang phái khác đến, trừ người Tam Anh hội.

Nhìn thấy Tô Tín đến, tất cả mọi người không mặn không nhạt chào một tiếng.

Trừ Giang Dương bang Giang Bắc Phi hừ lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ phẫn hận, mấy người còn lại cũng không quan tâm tới ai.

Bọn họ cũng không tỏ thái độ với việc Tô Tín quật khởi, không chào đón cũng không chèn ép.

Dù sao chỉ cần Tô Tín không có đạt tới cấp bậc như Tam Anh hội thì bọn họ cũng lười đối phó Tô Tín, như vậy chỉ tự nhiên dựng lên địch nhân mà thôi.

Lúc này Tô Tín cũng đánh giá những người cầm quyền trong Thường Ninh phủ.

Thần Phong hội hội chủ Cung Thanh Phong là một người hơn ba mươi tuổi, hân chính là người trẻ tuổi sau Tô Tín có thể đứng đầu một bang trong Thường Ninh phủ.

Tuy Cung Thanh Phong tuổi trẻ nhưng cho dù thực lực hay thủ đoạn đều không yếu hơn Tô Tín.

Hân tiếp nhận Thần Phong hội cũng chỉ có thực lực Hậu Thiên trung kỳ, ba tên phó bang chủ đều mạnh hơn hân không ít, nhưng trong thời gian mười năm Cung Thanh Phong đã thanh lý bọn họ về nhà dưỡng lão, bản thân cũng đột phá đến cảnh giới Hậu Thiên đại viên mãn.

Thiết Dao hội hội chủ Hạ Thiên là tráng hân hơn bốn mươi, thân cao gần một trượng, sau lưng vác trăm mã đao to lớn cao hơn thân người.

Thực lực tổng hợp của Thiết Dao hội cũng không ổn lắm nhưng thực lực bản thân Hạ Thiên lại vô cùng cường đại, thậm chí có thể nói là đệ nhất cao thủ trong Thường Ninh phủ.

Lúc trước Tam Anh hội khuếch trương đánh Thiết Dao hội, khi đó Hạ Thiên một người một đao ngăn cản Mạnh Trường Hà tại Đoạn Kiều liên thủ công kích, kịch chiến trên trăm hiệp mà bất bại.

Người cuối cùng chính là Huyết Y hội hội chủ Tề Uyên, đây cũng là trung niên hơn bốn mươi, tướng mạo bình thường, là kiểu người ném vào trong đám người cũng không ai chú ý.

Mà những hội chủ này hoặc là mang theo phó hội chủ hoặc là đại đầu mục tới nơi này, chỉ có Huyết Y hội chỉ có một mình Tề Uyên, hân co lại trong góc, cảm giác tồn tại rất thấp, người không chú ý nhìn thậm chí không cảm giác được người này tồn tại.

Chính vì thế Tề Uyên mới làm cho Tô Tín cảm giác uy hiếp lớn nhất.

Người đi ra từ tổ chức sát thủ mạnh nhất giang hồ như Huyết Y lâu quả nhiên bất phàm, Tề Uyên âm thầm quan sát, trong cùng giai không có nhiều người có thể ngăn cản.

Mọi người ngồi trên lầu chờ một hồi, vẫn không thấy người Tam Anh hội đến, Thiết Dao hội Hạ Thiên lúc này cau mày nói:

- Đám Tam Anh hội định giữ trò gì vậy? Bảo chúng ta tới mà không lộ diện?

Cung Thanh Phong thản nhiên nói:

- Chờ thêm một lúc, trước mắt người tam bang tứ hội đều ở đây, chúng dám đùa nghịch chúng ta hay sao? À, nói sai một điểm, hiện tại hẳn là nhị bang tứ hội mới đúng.

Nói xong Cung Thanh Phong nhìn Tô Tín, khoe miệng mỉm cười vui vẻ.

Đúng lúc đó dưới lầu có giọng nói truyền tới.

- Cung bang chủ nói lời này sai rồi, tam bang tứ hội vẫn là tam bang tứ hội như cũ, những người khác nuốt đồ vật không nên nuốt cũng nên nhổ ra.

Mọi người ngẩng đầu nhìn sang, Mạnh Trường Hà và ba người khác đi tới, đi theo bọn họ còn có hai người là Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên.

Nhưng lúc này đám người Cung Thanh Phong không có tâm tư đi quản hai con chó nhà có tang như Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên tại sao lại đi cùng Tam Anh hội, ánh mắt của bọn họ bị Trần Chiêu hấp dẫn.

Võ giả Tiên Thiên! Đây dĩ nhiên là võ giả Tiên Thiên!

Mạnh Trường Hà đi vào trong lầu, mời Trần Chiêu ngồi vào vị trí chủ vị, nói:

- Vị này chính là sư thúc ta, Trần Chiêu, võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh.

Tất cả mọi người nhìn Mạnh Trường Hà, trong lòng không hiểu mời sư thúc tới làm gì? Chẳng lẽ hẳn thật muốn mượn võ giả Tiên Thiên diệt trừ bọn họ và xưng bá Thường Ninh phủ sao?

Trong nội tâm nghĩ như vậy nhưng mọi người vẫn ngoan ngoãn chấp tay chào Trần Chiêu, kêu một tiếng Trần tiền bối.

Hạ Thiên không nhịn được hỏi:

- Mạnh Trường Hà, người mời Trần tiền bối đến là có ý gì?

Tay của hắn lạnh lẽo cầm chuôi đao sau lưng, nếu như Mạnh Trường Hà thực muốn động thủ, cho dù là võ giả Tiên Thiên thì hắn cũng dám đánh một trận.

Mạnh Trường Hà cười ha hả nói:

- Hạ huynh an tâm một chút chờ vội, ta mời sư thúc tới chính là vì chỉnh đốn trật tự của Thường Ninh phủ mà thôi.

- Trong thời gian gần đây Thường Ninh phủ thật có chút quá loạn, những người khác tùy ý công phạt quấy rối trật tự của Thường Ninh phủ, cũng nên ra tay dẹp loạn được rồi.

Những người ngồi nơi đây đều đưa ánh mắt nhìn sang Tô Tín, giờ bọn họ đã biết Mạnh Trường Hà đang nhắm vào Tô Tín.

Vì một Tô Tín lại mời võ giả Tiên Thiên tới đây, thù hận giữa Mạnh Trường Hà cùng Tô Tín đúng là không cách nào hóa giải.

Lúc này Trần Chiêu ngồi ở vị trí chủ vị mở miệng, ngữ khí ngạo nghễ:

- Ngươi chính là Tô Tín? Chắc chắn, Thường Ninh phủ các ngươi đúng là không người, vậy mà để một tiểu tử miệng còn hôi sữa leo lên đầu của mình, các ngươi không thấy mất mặt?

Sắc mặt đám người Hạ Thiên đều rất khó coi, chuyện ở Thường Ninh phủ mắc mớ gì tới ngươi? Thường Ninh phủ có người hay không đâu cần ngươi quan tâm?

Trần Chiêu chỉ vào Tô Tín lãnh đạm nói:

- Tiểu tử ngươi đúng là ác tâm, Thanh Trúc bang tồn tại trăm năm bị ngươi nói diệt là diệt, thủ đoạn tàn nhẫn như thế, tương lai sẽ như thế nào?

Biểu lộ của Tô Tín không có một tia biến hóa, chỉ lạnh nhạt nói:

- Trần tiền bối, bang phái tranh đấu làm gì có tàn nhẫn và không tàn nhẫn chứ? Nếu như Thanh Trúc bang hiện tại có thực lực diệt Phi Ưng bang ta, ta nghĩ bọn chúng cũng không hạ thủ lưu tình đâu.

- Huống hồ cho dù ta diệt Thanh Trúc bang, đây cũng là việc của Thường Ninh phủ chúng ta, Trần tiền bối ngươi có quan hệ gì vậy? Chẳng lẽ Trần tiền bối ngươi quyết định gia nhập Tam Anh hội?

Trần Chiêu bị Tô Tín nói nghẹn lời, hắn lập tức cười lạnh nói:

- Ta không gia nhập Tam Anh hội thì không quản được chuyện Thường Ninh phủ hay sao? Đòi ta người trong giang hồ, nhìn thấy chuyện bất bình sẽ đi

quản một chút, người có thể làm gì chứ?

Trần Chiêu nói ra lời này có chút không có đạo lý, nói rõ dựa vào thực lực áp người.

Ta có thực lực cảnh giới Tiên Thiên, cho nên ta có tư cách quản người, Trần Chiêu nói gần nói xa cũng là ý này.

Nhưng lời này triệt để chọc giận tất cả người cầm quyền của Thường Ninh phủ.

Trong Thường Ninh phủ này, cho dù là Thần Phong hội hay Thiết Dao hội, hoặc là Huyết Y hội không tranh quyền thế, có lẽ bọn họ cũng có tranh đấu nhưng chỉ là tranh đấu cố định trong Thường Ninh phủ.

Nhưng hiện tại không thể nghĩ ngờ gì nữa, Mạnh Trường Hà đã đánh vỡ quy củ này, khiến mọi người rất phản cảm.

Dù sao không ai muốn trên đầu của mình có một thái thượng hoàng giơ tay múa chân.

Đương nhiên ngoại trừ Giang Dương bang, bọn họ còn ước gì Trần Chiêu đến Thường Ninh phủ khoa tay múa chân đấy, khi đó ngăn cản Tô Tín mở rộng địa bàn, Giang Dương bang bọn cũng sắp bị Tô Tín diệt rồi.

Lúc này ngay cả Tam Anh hội Đoạn Kiều và Ninh Lạc Quân cũng cảm thấy lúng túng.

Mạnh Trường Hà hành động như vậy mà không hề thương lượng gì với bọn họ, hoàn toàn tự mình đưa ra quyết định, sau đó còn đi mời lão tổ tông tới.

Vốn điều này cũng bỏ đi, Mạnh Trường Hà muốn mượn Trần Chiêu báo thù chèn ép Tô Tín, thậm chí là giết chết Tô Tín, đối với Tam Anh hội mà nói đây không phải việc xấu.

Nhưng vấn đề mấu chốt là nhân phẩm của Trần Chiêu cũng quá thấp đi mà, vừa xuất hiện đã làm ra đáng về cuồng ngạo bức người, trực tiếp đắc tội tất cả đại bang trong Thường Ninh phủ.

Người thật cho rằng mình có cảnh giới Tiên Thiên là vô địch? Trong tam bang tứ hội có hơn mười vạn bang chúng, một người một miếng nước bọt cũng dìm chết người.

Nội tâm Mạnh Trường Hà cũng thâm hận, hiện tại hẳn xem như biết rõ vì sao sự phụ của mình hợp tác với gia hỏa này lại lụn bại như vậy.

Trần Chiêu có tính tình cuồng ngạo như thế, ai nguyện ý giao hàng hóa cho người, ai nguyện ý làm ăn với người?

Tô Tín ngồi trên ghế, hần lạnh lùng nói:

- Trần tiên bối, người muốn quản như thế nào?

Trần Hoàn và Mã Thanh Nguyên sau lưng Trần Chiêu đều lộ ra vẻ mặt hưng phấn, dựa theo ước định, kế tiếp Trần Chiêu sẽ giúp bọn họ đoạt lại địa bàn Thanh Trúc bang.

Quả nhiên Trần Chiêu không làm bọn họ thất vọng, nói:

- Trong vòng một đêm nuốt địa bàn Thanh Trúc bang, người đứng là khẩu vị lớn, giờ thì ngoan ngoãn giao lại cho ta.

Những người khác lập tức nhìn về phía Tô Tín.

Quả nhiên Trần Chiêu ngoan độc, câu nói đầu tiên muốn Tô Tín nhỏ phun ra địa bàn ba phường thị.

Nhưng quan trọng nhất, nếu hôm nay Tô Tín giao địa bàn ra, như vậy mặt mũi của hắn cũng mất sạch trong Thường Ninh phủ.

Vừa hao tâm tổn trí đánh chiếm địa bàn còn chưa ngồi nóng chỗ đã bị người ta cưỡng bức giao ra, không cảm thấy sỉ nhục mới lạ.

Đương nhiên chuyện này bọn họ không muốn quản.

Những bang phái khác cũng chán ghét thái độ hung hăng can quấy phá hư quy củ Thường Ninh phủ của Trần Chiêu, nhưng hiện tại hẳn không phải nhắm vào bọn họ, nên bọn họ cũng tự nhiên không vì Tô Tín mà đắc tội võ giả Tiên Thiên.

Trần Hoàn và Mã Thanh Nguyên dùng ánh mắt trào phúng nhìn Tô Tín.

Người nuốt Thanh Trúc bang thì như thế nào? Kết quả còn không phải ngoan ngoãn phun ra hay sao?

Huống hồ người còn giúp chúng ta danh chính ngôn thuận giết bang chủ bù nhìn Ngụy Phong, chúng ta còn phải cảm tạ người đấy.

Tô Tín đứng lên, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, nói:

- Trần tiên bối, người đứng là uy phong đó, địa bàn ba phường thị người bảo ta giao là ta phải giao?

Vươn tay ra chỉ vào Trần Chiêu, Tô Tín mặt không biểu tình, nói:

- Nể mặt mũi gọi người một tiếng tiền bối, không nể thì người tính là cái gì? Chuyện Thường Ninh phủ chúng ta tới phiên người khoa tay múa chân sao?

Hắn vừa nói ra lời này làm lâu bấy Thịnh Long lâu im lặng như tờ.

Đám người Trần Hoàn nhìn Tô Tín giống như nhìn kẻ điên, dám chỉ vào võ giả Tiên Thiên nói ‘người tính là cái gì’, Tô Tín điên hay sao?

Nội tâm Hạ Thiên lúc này âm thầm kêu tốt, đây là lời hắn muốn nói.

Lúc này sắc mặt Trần Chiêu rất đặc sắc, hắn tức giận tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Một tiểu bối tu luyện vài năm cũng dám nói chuyện với hắn như vậy, mình thoái ẩn giang hồ vài chục năm, chẳng lẽ tiểu bối trong giang hồ đều cuồng vọng như thế sao?

- Tốt, tốt lắm, rất tốt! Một tiểu bối giang hồ mà cuồng ngôn như thế, lão phu hôm nay sẽ dạy người một đạo lý, nói cho người biết cái gì là kính sợ.

Đột nhiên Trần Chiêu vỗ lên mặt bàn, cái bàn gỗ lim vàng quý giá bị đánh nát.

Sát cơ cường đại bộc phát, đám người Hạ Thiên biến sắc.

Võ giả Tiên Thiên ngưng tụ khí hải, nội lực vô cùng hùng hồn, thậm chí có thể đạt tới mức chân khí phóng ra ngoài, thực lực còn mạnh hơn Hậu Thiên đại viên mãn gấp mấy chục lần.

Loại chênh lệch này vô cùng to lớn, tuy nhiên trong truyền thuyết có võ giả Hậu Thiên chiến thắng võ giả Tiên Thiên, dù sao truyền thuyết chỉ là truyền thuyết mà thôi, tôi thiếu bọn họ chưa từng gặp qua.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Miếu Sát

Trần Chiêu tức sùi bọt mép, hào khí trong phòng áp lực tới cực điểm.

Nhưng lúc này Tô Tín lại cười khê một tiếng, mang trên mặt nụ cười vui vẻ mỉa mai:

- Dạy ta một đạo lý? Vậy thì tốt, hôm nay ta cũng dạy người một đạo lý, đó là đã thoái ẩn thì nên làm rùa đen rút đầu đi. Giang hồ hiện tại không phải người có thể tùy tiện nhúng tay, người cũng không có tư cách tham dự!

Tô Tín vung tay như đao, đưa tay chém xuống, lúc này ở cổ tay của hắn có hỏa diễm bộc phát.

Sóng nhiệt cực mạnh quét qua, hỏa diễm như tấm lụa quét qua, trong nháy mắt phong tỏa tất cả đường ra của Trần Chiêu.

Cuối cùng chỉ nghe ‘oàng’ một tiếng vang thật lớn, Trần Chiêu bay ra ngoài và đụng nát vài bàn lớn, trực ngực hắn có vết đao, mặt ngoài cháy đen và sâu thấy xương.

Mặt Tông Hóa Diễm Đao!

Tô Tín rút được Hóa Diễm Đao, vốn định dùng nó làm át chủ bài bảo vệ tính mạng nhưng không nghĩ tới hắn lại dùng nhanh như vậy.

Lần này Trần Chiêu không ép người quá đáng thì Tô Tín cũng sẽ không vận dụng tiêu hao phẩm này.

Lúc này tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngất người.

Đây là vũ kỹ gì? Chân khí phóng ra ngoài?

Không, còn đáng sợ hơn cả chân khí phóng ra ngoài!

Võ giả Tiên Thiên có cái gọi là chân khí phóng ra ngoài chỉ là bức nội lực trong người ra ngoài mà thôi, phóng chân khí ra ngoài sẽ không có được uy lực như Hóa Diễm Đao của Tô Tín.

Tiên Thiên tam cảnh, lúc ban đầu là Khí Hải cảnh cao nữa là có thể phóng chân khí ra ngoài tạo thành kiếm khí kiếm cương, việc này xem như không tới

rồi, công kích như Tô Tín cũng chỉ có Thần Cung cảnh trong Tiên Thiên tam cảnh mới làm được mà thôi.

Chẳng lẽ Tô Tín là cường giả Thần Cung cảnh?

Mọi người đưa ánh mắt dò xét nhìn về phía Tô Tín, trong mắt mang theo sợ hãi không chút che giấu, thật sự là vì một kích vừa rồi của Tô Tín quá dọa người, Trần Chiêu là Tiên Thiên Khí Hải cảnh lại bị hấn miểu sát, căn bản không có sức phản kháng.

Tô Tín chậm rãi đi về phía đám người Mạnh Trường Hà, bọn họ sợ hãi không ngừng lui ra phía sau.

Không trách bọn họ quá nhát gan, bởi vì một kích vừa rồi của Tô Tín quá mức dọa người mà thôi.

Thấy thế Tô Tín cười nói:

- Không cần căng thẳng đến như vậy, Tô Tín ta là người hiểu quy củ, tất cả mọi người kiếm cơm ăn trong Thường Ninh phủ cũng nên tuân thủ quy củ một chút, đối với ai cũng có lợi, Mạnh hội chủ người nói có đúng hay không?

Giương mặt Mạnh Trường Hà lúc đỏ lúc trắng nhưng hấn không có dũng khí phản bác.

Kỳ thật Tô Tín đúng là muốn trực tiếp giải quyết Tam Anh hội tại chỗ nhưng lại không thể nào.

Hỏa Diễm Đào chỉ có thể dùng một lần, dùng một lần tiêu hao một nửa nội lực trong người Tô Tín.

Cho dù hiện tại tâm thần đám người Mạnh Trường Hà bị Hỏa Diễm Đào chấn nhiếp sức chiến đấu đại giảm, nhưng Tam Anh hội có tới ba người, một khi bọn họ phát giác Tô Tín không còn mạnh mẽ như bọn họ suy nghĩ thì không xong.

Nếu tạm thời không thể vạch mặt với Tam Anh hội, Tô Tín cũng không tiếp tục trào phúng Mạnh Trường Hà, hấn liền đưa mắt nhìn sang hai người Mã Thanh Nguyên và Trần Hoàn.

Cái gì gọi là tính toán tường tận nhưng lại công dã tràng? Nói chính là bọn họ.

Vốn hai người bọn họ có thể cầm theo trăm vạn lượng thoái ẩn giang hồ, thích ý làm phú ông nhà giàu qua ngày.

Nhưng đáng tiếc bọn họ không bỏ được quyền thế trong tay, muốn dùng hai trăm vạn lượng đánh cược một lần, hiện tại xem ra hai người thua, hơn nữa thua rất thảm.

Tô Tín thở dài một hơi nói:

- Ta đã cho các người cơ hội, các người cuốn một nửa bạc của Thanh Trúc bang đào tẩu thì ta cũng không phải người đuổi theo các người.

- Nhưng lần này các người lại đưa tới cửa, như vậy đừng có trách ta, đã ra ngoài lăn lộn, làm sai phải nhận phạt, các người nói có đúng không?

Tô Tín vừa nói xong du long kiếm bên hông ra khỏi vỏ, tốc độ nhanh đến nỗi thậm chí tất cả mọi người còn không kịp nhìn thấy hấn xuất kiếm như thế nào, dường như trong nháy mắt kiếm đã lại yên vị trong vỏ.

Mí mắt mọi người co giật.

Nếu như nói Hỏa Diễm Đào lúc trước quá mức huyền diệu làm cho bọn họ không dám tin vào mắt mình, như vậy khoái kiếm lúc này mới là thực lực chân chính của Tô Tín.

Bọn họ đã sớm nghe nói kiếm của Tô Tín rất nhanh, nhưng nhanh tới mức nào thì mọi người chưa ai từng được chứng kiến.

Hiện tại bọn họ xem như nhìn thấy, một kiếm này cho dù bảo bọn họ tiếp cũng phải tập trung toàn bộ tâm thần, nếu không khoái kiếm vô cùng bất nhập quỹ dị kia nói không chừng sẽ đâm vào yết hầu của bọn họ..

Du long kiếm mang theo tàn suất kỳ lạ xuyên qua không khí đâm về phía Trần Hoàn, kiếm quang giống như sao băng nhanh chóng xuất hiện trước mặt Trần Hoàn.

Thời khắc sinh tử là lúc dễ dàng đột phá nhất, một kiếm của Tô Tín đổi lại là Trần Hoàn lúc bình thường thì hấn không đỡ được.

Nhưng vừa rồi hấn lại phúc chí tâm linh, vô ý thức móc đoản đao thủ trước người, vậy mà ngăn cản một kiếm này.

Không chờ hấn cao hứng lâu, lực chấn động cực lớn bộc phát, đoản đao làm bằng thép tinh trực tiếp vỡ vụn, du long kiếm đâm thủng yết hầu của hấn.

Mã Thanh Nguyên bên cạnh hấn lập tức kinh hô, lúc này nhìn Mạnh Trường Hà và hô lớn.

- Mạnh hội chủ cứu ta! Ta đã cho người bạc rồi.

- Câm miệng!

Mạnh Trường Hà tức giận quát một tiếng, Đại Suất Bì Thủ đánh vỡ nội tạng của Mã Thanh Nguyên.

- Chắc chắn, Mạnh hội chủ ra tay quá ngoan độc đó, tốt xấu gì người ta cũng giao bạc cho người mà.

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nói một câu.

- Hừ! Chúng ta đi!

Mạnh Trường Hà hừ lạnh một tiếng, trực tiếp mang người quay người rời đi.

Đoạn Kiều và Ninh Lạc Quân lắc đầu, cũng đi theo Mạnh Trường Hà rời khỏi nơi này.

Hôm nay trong Thịnh Long lâu diễn ra trò khôi hài, trừ thành toàn uy danh của Tô Tín ra, quả thật Tam Anh hội của bọn họ mất hết mặt mũi.

Bọn họ âm thầm oán trách Mạnh Trường Hà tự tiện hành động nhưng chuyện đã phát sinh chỉ có thể khắc chế mà thôi.

Những người khác cũng ôm quyền cáo từ, nhưng lần này khi bọn họ nói chuyện với Tô Tín không giống với lúc Tô Tín đến Thịnh Long lâu, khi đó nói chuyện không mặn không nhạt.

Thực lực đại biểu cho tất cả, hiện tại Tô Tín đáng giá bọn họ coi trọng.

Tô Tín nhìn ra ngoài cửa sổ, Thịnh Long lâu chính là kiến trúc cao nhất của Thường Ninh phủ, đứng ở nơi này nhìn xuống phía dưới có thể thu toàn bộ cảnh vật Thường Ninh phủ vào trong mắt.

Lúc trước hắn từng nói với những thủ hạ bang chúng kia, cuối cùng có một ngày mình sẽ dẫm nát Thường Ninh phủ dưới chân, hiện tại chính mình có tính là hoàn thành lời thề hay không?

Nhìn một hồi, Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Đi thôi, trò khôi hài chấm dứt, chúng ta cũng có thể rút lui.

Hoàng Bình Thành và Lý Phôi còn chưa phục hồi tinh thần lại, nghe thấy Tô Tín nói một tiếng bọn họ vội vàng theo Tô Tín rời khỏi Thịnh Long lâu.

- Lão Hoàng, buổi tối hôm nay trực tiếp khởi xướng tổng tiến công Giang Dương bang.

Tô Tín phản phó một câu.

Hôm nay bang chủ và phó bang chủ Giang Dương bang đã bị hắn dọa suýt vỡ gan, vừa vặn nhân cơ hội này thu toàn bộ Giang Dương bang cũng giảm bớt không ít khí lực.

Phản phó Hoàng Bình Thành xong, Tô Tín tùy ý dò xét bốn phía, Xương Đức phùng thân là trung tâm của Thường Ninh phủ, Tô Tín đã tới nhưng chưa từng nhìn kỹ nó thế nào.

Nơi này từng là đô thành trung tâm của Đại Chu, nó còn phồn hoa hơn so với vẻ ngoài nhiều.

Làm cho người ta chú ý nhất chính là Nam Man dị tộc cầm một ít đặc sản bán cho người địa phương hoặc là thương nhân từ Trung Nguyên đến.

Đặc sắc lớn nhất của Thường Ninh phủ chính là nơi này có đại thành gần với núi lớn Nam Man, mùa hè hàng năm có Nam Man dị tộc vào trong thành tiến hành giao dịch với thương nhân Đại Chu, rất nhiều thương đội bên ngoài tới nơi này giao dịch thu mua.

Cho nên nói Thường Ninh phủ không có sản vật phong phú, người nghèo khổ quá nhiều, nhưng buôn bán lại thập phần phát đạt, thậm chí còn không kém gì một ít đại thành ở Trung Nguyên.

Tô Tín cẩn thận dò xét một ít Nam Man dị tộc, bọn họ không khác gì người Trung Nguyên, nhưng làn da rất ngăm đen, quần áo và trang sức trên người thập phần quái dị, dùng khẩu âm tối nghĩa và vận vẹo cò kè mặc cả với thương nhân.

Nhìn thấy Tô Tín cảm thấy hứng thú với thương nhân Nam Man, Hoàng Bình Thành vội vàng nói:

- Lão đại người cần thu mua thứ gì trong tay đám Nam Man hay sao?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Không có, ta chỉ nhìn xem mà thôi, trước kia Phi Ứng bang thu mua những đồ vật trong tay Nam Man dị tộc hay sao?

Hoàng Bình Thành gật đầu nói:

- Đương nhiên từng thu mua rồi, tuy chúng ta không dùng được đại bộ phận đồ của Nam Man dị tộc, nhưng thương nhân Trung Nguyên cũng tới thu

mua, trong bọn chúng cũng có rất nhiều thứ tốt.

- Ví dụ như một bộ lạc Nam Man có rượu thuốc, nghe nói là vụ y trong tộc sản xuất, nó có hiệu quả trị liệu ngoại thương quả thực còn tốt hơn cả Kim Sáng Dược.
- Nhưng bọn họ sản xuất rượu thuốc không nhiều, chỉ có chờ đến giữa hè hàng năm thì những Nam Man dị tộc mang rất nhiều hàng hóa ra bán, thì bọn họ cũng mới mang tới một ít.
- Hiện tại thời gian cũng không còn bao lâu, có rất nhiều Nam Man dị tộc mang đồ ra đổi, đoán chừng đợi thêm một tháng nữa sẽ có người tới.
- Vậy giá cả bọn chúng bán thế nào?

Tô Tín hỏi.

- Đương nhiên là rất rẻ, nếu không những thương đội bên ngoài cũng sẽ không vào giữa hè hàng năm thuê tiêu sư vượt qua đạo phi Tương Nam đi tới nơi này để giao dịch.
- Có một số bộ lạc Nam Man lớn yêu cầu dùng vàng bạc hoặc là mỹ ngọc tiến hành giao dịch, một số bộ lạc Nam Man nhỏ chỉ yêu cầu dùng lương thực hoặc dụng cụ sinh hoạt hàng ngày mà thôi, đây quả thực chẳng khác gì tặng không.

Hoàng Bình Thành suy nghĩ và nói:

- Một bộ phận Nam Man dị tộc không dễ lừa gạt, bọn họ thậm chí cũng đã học được ngôn ngữ của chúng ta, đã có thể tiến hành trả giá nghiêm túc với thương nhân.
- Đương nhiên những Nam Man dị tộc như thế rất ít, hơn nữa tất cả bộ lạc Nam Man lớn không chung lòng với nhau, cũng rất ít định ra giá cả như nhau, cho nên bao năm qua đặc sản của Nam Man dao động rất lớn, gần như không có giá cố định.

Tô Tín gật gù đầu, trong lòng hắn đã suy nghĩ ra một kế hoạch, kế hoạch này cần hắn phải trải qua châu truất một phen mới được.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ta Muốn Làm Minh Chủ

Trong đại sảnh nghị sự của Giang Dương bang, vẻ mặt Giang Bắc Phi sầm khò, cả sắc mặt hai tên phó bang chủ cũng không tốt chút nào.

Cảnh tượng ban ngày Tô Tín đại phát thần uy tại Thịnh Long lâu vẫn còn hiện rõ trong mắt bọn họ. Ban đêm Phi Ứng bang cũng đã khởi xướng tổng tiến công, bọn họ không có tâm tư chống cự.

Tô Tín khởi xướng tổng tiến công đã nắm bắt thời cơ rất tốt, đúng vào lúc tinh thần của Giang Bắc Phi đang bị việc ban ngày kích thích.

Nhìn thấy Tô Tín dùng Hóa Diễm Dao miểu sát Trần Chiêu, Giang Bắc Phi không có tâm tư tử đấu với Tô Tín làm gì.

Hắn thở dài một hơi, nói:

- Chúng ta hàng đi. Tô Tín không phải là người chúng ta có khả năng đối kháng. Phi Ứng Bang quật khởi cũng không phải việc chúng ta có khả năng ngăn cản.

Dương Đông không cam lòng nói một câu:

- Bang chủ, chẳng lẽ chúng ta tự tay đem cơ nghiệp trăm năm của Giang Dương bang tặng người hay sao?
- Người tương ta muốn sao?

Giang Bắc Phi đỏ mắt nói:

- Các người cũng thấy chuyện ban ngày rồi, nếu chống cự thì chúng ta cũng không sống được.

Dương Đông im lặng, Trần Trọng Minh cũng không nói chuyện, cảm giác thúc thủ chịu trôi không dễ chịu gì.

- Đi, chúng ta đi tìm Tô Tín để nói cho hắn biết Giang Dương bang chúng ta đầu hàng. Cũng không nên để các huynh đệ trong bang hi sinh vô vị.

Giang Bắc Phi thở dài một hơi, sau đó hắn gọi một tên bang chúng rồi bảo hắn báo tin tức đầu hàng với Tô Tín.

Vốn Tô Tín còn quyết định tự mình động thủ giết đến tận tổng đường Giang Dương bang, một lần hành động đánh tan bọn họ. Nhưng Giang Dương bang lại thức thời như vậy. Tô Tín cũng không ngờ rằng bọn họ lại nhanh chóng đầu hàng đến vậy.

Giang Dương bang tốt xấu gì cũng có gần vạn người, hắn mà tấn công mạnh như thế chắc chắn sẽ khiến Phi Ứng bang chết và bị thương không ít người. Hiện tại Giang Bắc Phi lại đồng ý đầu hàng thì không gì tốt hơn.

Dưới sự dẫn dắt của Giang Bắc Phi, bang chúng Giang Dương bang cũng không chống cự nữa. Giang Bắc Phi dẫn cao tăng của Giang Dương bang đi tới gặp Tô Tín:

- Tô bang chủ, Giang Dương bang sau này là của ngươi. Không đúng, về sau sẽ không còn Giang Dương bang nữa.

Giang Bắc Phi mặt đầy đắng chát.

Tô Tín cười ha hả nói:

- Giang bang chủ, từ xưa kẻ thức thời mới là tuần kiệt. Ngươi chủ động đầu hàng giúp cho hai phe giảm bớt tổn thất, nên ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu. Vị trí phó đường chủ trong chiến đường Phi Ứng bang sẽ là của ngươi. Nếu hai vị phó bang chủ nguyện ý thì ta cũng sẽ chuẩn bị cho các ngươi vị trí đại đầu mục.

Giang Bắc Phi cười khổ nói:

- Hay là thôi đi. Ta cũng không muốn lại tham dự vào chuyện giang hồ. Tô bang chủ có ý thì cứ cho chúng ta một trăm vạn lượng bạc để chúng ta thoái ẩn giang hồ làm phú ông nhà giàu.

Tô Tín nhìn Giang Bắc Phi thật kỹ, nói:

- Không vấn đề. Sau này Giang bang chủ có gì cần cũng có thể trực tiếp tới tìm ta.

Giang Bắc Phi thật sự muốn thoái ẩn giang hồ sao? Tô Tín căn bản cũng không tin. Nhưng hắn lại rất bội phục Giang Bắc Phi thức thời.

Tô Tín cho Giang Bắc Phi vị trí phó đường chủ và hai đại đầu mục trong chiến đường mặc dù không tồi, nhưng Giang Bắc Phi lại biết ba người còn ở lại trong Phi Ứng bang nhất định sẽ rất xấu hổ.

Tốt xấu gì bọn họ cũng đứng đầu một bang nhưng bây giờ bang phái bị thu phục, trong nội tâm không có một chút khó chịu là không thể nào.

Hơn nữa chính thể của Giang Dương bang dung nhập vào Phi Ứng bang, dù cho Tô Tín chuẩn bị loại bỏ đi một vài kẻ trộm gian dùng mách lới và chỉ chừa một ít tinh nhuệ, thì những người này cũng chiếm một phần tư Phi Ứng bang.

Nhiều người là bộ hạ cũ của Giang Bắc Phi như vậy, Tô Tín có thể hoài nghi hắn hay không? Nếu như đổi thành Giang Bắc Phi thì hắn không thể không dè chừng.

So với làm phó đường chủ lúng túng trong Phi Ứng bang, chi bằng triệt để quy ẩn cho rồi. Ít nhất còn có thể được phú quý tới già.

Hiển nhiên Dương Đông và Trầm Trọng Minh cũng đã thương lượng xong với Giang Bắc Phi nên cũng không phản đối.

Những đại đầu mục của Giang Dương bang lại đỏ mắt nhìn Giang Bắc Phi.

Lão nhân gia rửa tay gác kiếm, vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Bọn họ cũng không muốn thoái ẩn giang hồ, hướng hồ cho dù thoái ẩn cũng không có tiền.

Giang Dương bang chủ động đầu hàng nên tất cả tài phú trong bang đều phải giao nộp cho Phi Ứng bang.

Giang Bắc Phi là bang chủ cho nên Tô Tín cho hắn một trăm vạn lượng bạc để hắn dưỡng lão, nhưng những người khác thì sao? Tô Tín không xen vào.

- Haiz, Tô bang chủ, bọn họ cũng là lão nhân trong bang vài chục năm, nếu ngươi có thể thu nạp thì cho bọn họ gia nhập Phi Ứng bang. Ta cam đoan bọn họ sẽ không hai lòng.

Giang Bắc Phi thở dài một hơi nói ra.

Tuy hắn không phải là lão đại tốt với các thủ hạ nhưng hiện tại Giang Dương bang không còn, những người này tốt xấu gì cũng đi theo hắn hơn mười năm thì mình cũng nên nói giúp bọn họ một lần.

Tô Tín trầm ngâm một lát, gật đầu nói:

- Có thể, nếu như những đại đầu mục Giang Dương bang gia nhập Phi Ứng bang mà muốn quản lý hậu cần thì sẽ giữ lại thân phận đại đầu mục. Còn nếu

nếu muốn gia nhập chiến đường thì nhất định phải rút một cấp, phải đảm đương tiểu đầu mục trước mới được. Sau khi có công huân sẽ dần thăng cấp.

Hầu hết đại đầu mục Giang Dương bang đều thở phào một hơi vì Tô Tín đưa ra đãi ngộ công chính. Theo bọn họ biết thì trước kia những lão nhân của Phi Ứng bang cũng đều có đãi ngộ như vậy.

Sau khi chiếm đoạt Giang Dương bang, trong tay của Phi Ứng bang đã có mười một phường thị, bang chúng hơn ba vạn. Thực sự trở thành bang phái lớn nhất Thường Ninh phủ.

Đây vẫn chưa phải cực hạn của Tô Tín. Hắn có nhiệm vụ phải xưng bá Thường Ninh phủ, đầu tiên phải thành chủ nhân trên danh nghĩa của Thường Ninh phủ mới được.

Những ngày qua, Tô Tín vẫn suy nghĩ chuyện này, cuối cùng kế hoạch cũng có nền móng. Mười ngày sau, Tô Tín dung hợp tất cả địa bàn làm một thì hắn sẽ phái người đưa thiệp mời tứ hội tới để tiến hành nghị sự trong Thịnh Long lâu.

Sau khi nhận được thiệp mời của Tô Tín, người tứ hội cảm thấy khó hiểu, không rõ Tô Tín muốn làm trò gì.

Mấy ngày trước, Mạnh Trường Hà vừa mới triệu tập mọi người đối phó Tô Tín, chẳng lẽ bây giờ Tô Tín chuẩn bị muốn trả thù lại?

Nội tâm của bọn họ hoang mang nhưng đúng hẹn vẫn tới Thịnh Long lâu. Bây giờ Tô Tín đã có tư cách bình khởi bình tọa với bọn họ nên hắn triệu tập mọi người tới đây, trừ phi là muốn triệt để vạch mặt với Tô Tín, nếu không tất cả đều có mặt.

Sheng Long lâu tầng thứ bảy, người của những bang phái khác đã tới nhưng Tô Tín làm chủ nhân lại vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Mạnh Trường Hà hừ lạnh một tiếng:

- Tô Tín đúng là quá to gan, lúc này lại vẫn để mọi người chờ hắn.

Những người khác âm thầm bĩu môi:

- Lần trước người tìm tới nghị sự nhưng cũng tới cuối cùng. Bây giờ lại không biết xấu hổ mà nói như thế sao!

Bỗng nhiên giọng nói của Tô Tín vang lên:

- Chẳng lẽ Mạnh hội chủ không biết con người có ba thứ, đó là gấp gáp, sốt ruột và chờ đợi là khó dần nổi hay sao?

Tô Tín dẫn theo Lý Phôi cùng Hoàng Bình Thành đi vào trong lâu. Hai người bọn họ đang cầm một đồng giấy, không biết bên trong ghi cái gì.

- Tô Tín, miệng lưỡi trơn tru quá đó. Hôm nay người gọi mọi người tới đây là muốn giở trò gì?

Giọng Mạnh Trường Hà âm trầm nói.

Tô Tín ngồi ngay ngắn trên chủ vị, nói:

- Đừng gấp, chuyện gì cũng phải từ từ mà nói.

Mọi người sững sờ. Chẳng lẽ hôm nay không chỉ nói một chuyện sao?

Tô Tín dùng ngón trỏ gõ bàn có tiết tấu, nói:

- Các vị, thực lực của Thường Ninh phủ chúng ta không kém, là một trong mấy thế lực đỉnh cấp trong châu phủ tại Tương Nam đạo. Nhưng lực lượng của chúng ta quá phân tán nên ai cũng có thể cười lên đầu chúng ta, phá hỏng quy tắc của chúng ta.

Nói xong Tô Tín liếc nhìn sang Mạnh Trường Hà khiến cho sắc mặt Mạnh Trường Hà càng đen lại.

Lần trước hắn mời Trần Chiêu đến chính là vì muốn phỉnh Tô Tín, hơn nữa cũng muốn uy hiếp các bang phái khác. Đây chính là hành động phá hư quy củ.

- Tô Tín! Đừng thừa nước đục thả câu, người muốn nói cái gì?

Mạnh Trường Hà hừ lạnh nói một tiếng.

- Rất đơn giản. Rắn không thể không có đầu, chim không cánh thì không bay được. Thường Ninh phủ chúng ta nên cần có người cầm đầu. Ta đề nghị năm bang phái chúng ta tạo thành liên minh rồi tuyển ra một vị minh chủ. Những ma sát ngày bình thường không cần phải xen vào, nhưng một khi xảy ra chuyện liên có thể triệu tập tất cả mọi người, đoàn kết với nhau nhất trí đối ngoại.

Tất cả mọi người nghe Tô Tín nói liền sững sờ. Năm bang phái bọn họ tạo thành liên minh? Như vậy phải chọn ra minh chủ. Tâm tư của Tô Tín đúng là khá lớn, cũng quá không thực tế.

Mạnh Trường Hà càng cười lạnh nói:

- Tô Tín, không lẽ kể tiếp người sẽ nói mình chủ do mình làm đấy chứ?

Tô Tín cười nhạt một tiếng:

- Đúng vậy, mình chủ liên mình Thường Ninh phủ chính là tại hạ đảm nhiệm.

Mạnh Trường Hà trực tiếp mĩa mai, trở vào mũi Tô Tín cười nói:

- Người? Chỉ dựa vào người cũng muốn làm mình chủ? Người có bản lĩnh gì chứ? Các vị ngồi đây có ai không có tư cách cao hơn người? Thực lực có ai kém người sao? Người muốn làm mình chủ, dựa vào cái gì?

Nếu Tô Tín nói lời này khi vừa đánh chết Trần Chiêu, lúc bị thực lực của Tô Tín chấn áp thì bọn họ có thể cân nhắc một ít.

Hiện tại đã nhiều ngày trời qua, mọi người cũng có chút suy nghĩ cẩn thận. Tô Tín một chiêu đánh chết Trần Chiêu tuyệt đối có ẩn bên trong!

Võ giả Hậu Thiên làm ra việc chân khí phóng ra ngoài là chuyện đầm rỗng hang hồ, nhưng Tô Tín lại làm được. Hơn nữa Trần Chiêu bị Hỏa Diễm Dao chém giết, uy lực kia cũng không có chút giả dối.

Nhưng điều khiến cho bọn họ khó hiểu là nếu Tô Tín thật sự có thực lực chân khí phóng ra ngoài thì lúc trước bị giết không chỉ có Trần Chiêu mà còn có Mạnh Trường Hà.

Người sáng suốt liền nhìn rõ, Trần Chiêu chính là bị Mạnh Trường Hà mời tới trả thù việc hấn giết nhi tử của mình.

Nếu Tô Tín có thực lực như vậy thì hẳn đã có thể giết Mạnh Trường Hà để chấm dứt hậu hoạn,. Làm sao có thể để tới bây giờ!

Cho nên mọi người suy đoán Tô Tín khẳng định dùng bí pháp gì đó để có thể phóng thích chân khí ra ngoài, hơn nữa thứ này còn là tiêu hao phẩm, sau khi dùng xong sẽ không còn.

Nếu không hấn cũng không chỉ dùng để đối phó với Trần Chiêu, hẳn còn có thể kết thúc thù oán với Tam Anh hội, hoàn toàn có thực lực đánh chết Mạnh Trường Hà.

Không thể không nói đám người này tâm cơ không đơn giản, chỉ bằng hành động của Tô Tín lúc ấy đã có thể suy đoán ra chín phần mười tâm tư của hắn.

Không có vũ lực uy hiếp tuyệt đối. Cho dù Tô Tín có thực lực bình khôi bình tọa với bọn họ nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không thừa nhận Tô Tín làm mình chủ, thân phận áp đảo bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Tặng Các Người Một Phần Đại Lễ

Thần Phong hội hội chủ Cung Thanh Phong thân nhiên nói:

- Tô bang chủ, liên mình gì đó ta cũng không phản đối, mình chủ cũng không cần chọn để tránh mọi người vạch mặt, làm căng quá không tốt.

Huyết Y hội Tề Uyên không nói gì, nét mặt hắn nhàn nhạt nhưng thật ra người hiểu tính cách của hắn sẽ biết khi Tề Uyên không tán thành thì chính là cự tuyệt.

Chỉ còn lại có Thiết Dao hội Hạ Thiên. Mặc dù hắn cảm thấy Tô Tín không tệ nhưng hắn cũng sẽ không đồng ý để Tô Tín làm mình chủ.

Giống như Cung Thanh Phong nói:

- Thực lực năm người không kém gì nhau, liên mình lại thì có thể nhưng muốn chọn mình chủ là chuyện không có khả năng.

Cho dù chức mình chủ này có thể hữu danh vô thực nhưng ngay cả như vậy thì bọn họ cũng sẽ không để một người có thực lực ngang mình lại có thể ngồi lên đầu của mình.

Nói trắng ra, đây là chuyện địa vị giang hồ. Có danh nghĩa mình chủ thì dễ làm nhiều việc hơn trước.

Giống như Ngũ Nhạc kiếm phái trong Tiểu Ngao Giang Hồ.

Tuy nội bộ Ngũ Nhạc kiếm phái lục đục nhưng Tà Lãnh Thiên thân là minh chủ lại chiếm được thanh danh đại nghĩa, địa vị lại cao hơn so với người khác một cấp.

Tất cả mọi người phản đối, điểm ấy Tô Tín thấy cũng rất bình thường, nếu bọn họ không phản đối mới là có chuyện đấy.

- Các vị, các người đừng vội phản đối. Ta làm minh chủ cũng không phải không có chỗ tốt gì. Nếu làm minh chủ, ta vừa đương nhiệm sẽ tặng cho các vị một phần đại lễ trị giá năm trăm vạn lượng.

Mọi người lập tức kinh hãi. Hạ Thiên lập tức đứng lên, hần ngạc nhiên nói:

- Người nói cái gì?

- Ta nói nếu ta làm minh chủ thì ta sẽ tặng đại lễ trị giá năm trăm vạn cho các vị. Các vị thấy thế nào?

Tô Tín cười nhàn nhạt, bộ dạng không sợ hãi.

Hạ Thiên thở dài một hơi nói:

- Tô bang chủ, mặc dù chúng ta biết thiên phú kiếm tiền của người nhưng người vừa nói là năm trăm vạn lượng bạc. Toàn bộ tài sản của Phi Ưng bang nhiều đến như vậy sao?

Những người khác cũng có chung suy nghĩ với Hạ Thiên.

Tô Tín biết kiếm tiền, am hiểu quản lý bang phái. Điểm ấy cả Thường Ninh phủ đều biết.

Khoái Hoạt Lâm bị Tô Tín thay đổi lập tức từ lụn bại biến thành mỏ vàng lớn nhất ở Thường Ninh phủ, lợi nhuận của nó lập tức tăng lên gấp mấy lần.

Nhưng đó chỉ là mấy vạn lượng mà thôi. So với cái giá trên trời mà Tô Tín vừa mới nói thì không thể so sánh với nhau.

Hiện tại mấy đại bang phái Thường Ninh phủ không tính là nghèo nhưng cũng không tính là giàu.

Ví dụ như Thanh Trúc bang. Sau khi bị Tô Tín diệt thì tính cả số tài sản bị Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên ôm mang đi, hơn nửa bán một ít bất động sản lấy tiền thì cũng chỉ có hai trăm vạn lượng mà thôi, trong đó còn có tích lũy trăm năm của Thanh Trúc bang.

Địa bàn của Phi Ưng bang hiện tại còn lớn hơn cả Thanh Trúc bang nhưng nội tình không bằng Thanh Trúc bang. Tô Tín lên đài mới có nhiều tiền như thế, thậm chí còn kém cả Thanh Trúc bang.

Mặc dù Tam Anh hội là bang phái đệ nhất của Thường Ninh phủ, trong tay có hơn mười phường thị, tuy mỗi phường thị không có khả năng cung cấp tiền tệ hơn năm mươi vạn lượng như Vĩnh Lạc phường của Tô Tín, nhưng thu nhập mỗi tháng cũng có ba vạn lượng đến năm vạn lượng. Tam Anh hội có mười ba phường thị, mỗi tháng thu nhập cũng có năm mươi vạn lượng mà thôi.

Nhưng thu nhập nhiều thì chi tiêu cũng nhiều.

Bang chúng cơ sở của Tam Anh hội rất đông, năm vạn người mỗi người một lượng bạc cũng mới năm vạn lượng mà thôi.

Nhưng bang chúng tinh anh có tiền tiêu vật gấp mười lần bang chúng bình thường, tiêu đầu mục lại gấp mười lần bang chúng tinh anh, đại đầu mục gấp trăm lần bang chúng tinh anh.

Vì lung lạc những tinh anh nòng cốt trong bang nên Tam Anh hội mỗi tháng gộp một nửa thu nhập vào bọn họ, làm tăng thêm chi tiêu linh tinh trong bang phái, năm mươi vạn lượng còn không đủ dùng.

Hướng hồ đám người Mạnh Trường Hà là võ giả cấp bậc Hậu Thiên đại viên mãn, đương nhiên cũng có suy nghĩ trùng kích cảnh giới Tiên Thiên cho nên hàng năm các thương đội mùa hè tới đây, bọn họ lại tốn hao rất nhiều tiền mua sắm đan dược của bọn họ để tu luyện.

Dù cho những đan dược này chỉ là đan dược cấp thấp nhưng đó là thứ có tiền cũng không mua được nên hàng năm bọn họ tốn hao số bạc bằng một nửa thu nhập hàng năm của Tam Anh hội.

Cho nên cuộc sống của đám người Mạnh Trường Hà cũng không xa xỉ gì. Phần lớn số bạc này tiêu vào việc tu luyện.

Tất cả cao tầng đại bang phái đều suy nghĩ xem kiếm tiền bằng cách nào nhưng dù nghĩ thế nào bọn họ cũng không nghĩ ra trong Thường Ninh phủ có loại hình buôn bán nào đạt tới năm trăm vạn lượng.

Tô Tín gõ gõ xuống mặt bàn, trầm giọng nói:

- Năm trăm vạn lượng rất nhiều sao? Nếu việc làm ăn của ta làm tới tận cùng, thậm chí có thể tăng lên gấp vài lần đấy.

- Rốt cuộc là loại buôn bán gì? Tô bang chủ, người đừng thừa nước đục thả câu.

Hạ Thiên bắt mất hô.

Tô Tín cũng không úp mở nữa mà nói thẳng:

- Buôn bán này rất đơn giản. Trước kia các vị cũng đã làm nhưng không kiến trì tới cùng. Cách làm ăn này chính là lũng đoạn. Lũng đoạn tất cả đặc sản của Nam Man. Trừ bang phái trong Thường Ninh phủ chúng ta ra, người khác không thể mua được một kiện hàng hóa nào của Nam Man trong Thường Ninh phủ.

Mọi người sững sờ, chỉ có Thần Phong hội Cung Thanh Phong nghĩ tới cái gì đó nên ánh mắt bắn ra hào quang kỳ dị.

Tô Tín rút một quyển sách trong tay Hoàng Bình Thành và ném lên mặt bàn, nói:

- Đây là giá cả của đặc sản Nam Man do ta điều tra, mặc dù có chênh lệch nhưng không nhiều.

Ví dụ như loài Nguyệt Hồ. Đặc sản này của Nam Man chỉ sinh trưởng ở đất Nam Man mà thôi, vị thịt của nó rất thối, những Nam Man dị tộc kia còn lười giết bọn chúng. Da lông của Nguyệt Hồ lại được các vị quyền quý tại Trung Nguyên yêu thích. Một tấm da nguyên vẹn giá trăm lượng vàng! Không phải bạc, mà là vàng!

Nhưng các người có biết những thương nhân kia mua trong tay đám Nam Man dị tộc da lông này bao nhiêu tiền không? Một tấm da như vậy có giá vài lượng bạc. Nếu gặp người Nam Man không hiểu biết thì chỉ cần nửa túi gạo là có thể mua được.

Mọi người nghe đến đó liền hô hấp mạnh dần hơn. Tuy bọn họ biết rõ đặc sản Nam Man rất đáng tiền ở bên ngoài nhưng lại không ngờ nó lại đáng giá như vậy.

Đó không phải một vốn bốn lời, mà quả thực là bán ngàn vạn lời.

Đương nhiên bọn họ cũng biết những thương nhân gặp nguy hiểm không nhỏ.

Vùng Tương Nam đường xá nguy hiểm, nhiều cướp đường và đạo phi.

Những thương nhân Trung Nguyên này đều bỏ ra giá cao thuê tiêu sư (1) tới đây cho nên giá cả đầu nhập cũng không ít.

Ngay cả như vậy bọn họ mang ra ngoài Tương Nam bán cũng vẫn đạt được lợi nhuận kinh người như thế.

Tô Tín cười lạnh nói:

- Nói những Nam Man dị tộc thuần phác cũng tốt, nói bọn chúng trời sinh sự ngu dại cũng được. Dù sao chúng ta có thể kiếm được lợi nhuận lớn trên người của bọn chúng!

Trong vòng mười ngày qua, ta đã phái người vào trong rừng rậm Nam Man gặp thủ lĩnh các bộ tộc lớn rồi dùng giá cao hơn thị trường gấp năm lần mua đồ của bọn họ.

Về sau, bọn họ muốn giao dịch cái gì thì chỉ cần phái người đến nói một tiếng, ta sẽ bảo thủ hạ đến đó lấy hàng. Những thủ lĩnh bộ lạc này sẽ là minh hữu (2) trung thành nhất của chúng ta.

Những Nam Man dị tộc này đầu óc rất cứng nhắc, một khi nhận chuẩn việc gì thì có chết cũng không đổi nên chỉ cần thề với bọn họ về những thần linh linh tính gì đó thì họ sẽ không bao giờ đổi ý.

Từ nay về sau, thương nhân Trung Nguyên đến Thường Ninh phủ thu mua đặc sản Nam Man cũng chỉ có hai lựa chọn, một là mua của chúng ta, hoặc là đi đường xa hơn tới châu phủ khác.

Nhưng cả Tương Nam chỉ có Thường Ninh phủ là cách rừng rậm Nam Man gần nhất, những châu phủ khác chỉ tới gần biên giới Nam Man, chỗ đó cũng không có bộ lạc lớn gì, chỉ có một ít tiểu bộ lạc rải rác mà thôi, đồ bọn họ sản xuất lại vô cùng ít.

Bởi vậy, các người nói những thương nhân kia sẽ lựa chọn như thế nào?

Mắt mọi người lập tức đổ au lên. Lựa chọn ra sao còn phải hỏi sao? Chỉ cần Tô Tín ra giá không quá quá đáng so với thói thường thì bọn họ nhất định sẽ mua đồ của Tô Tín.

Đương nhiên bọn họ có bản lĩnh thì cứ đi vào rừng rậm Nam Man tìm những thảo dược trân quý, da thú gì đó.

Chiều này đã có người từng thử, nhưng rừng rậm Nam Man khí hậu ẩm ướt, khói độc, chương khí, độc trùng vô số, võ giả Tiên Thiên cũng không thể trụ được mấy ngày. Chỉ có Nam Man dị tộc quanh năm sinh tồn trong hoàn cảnh như vậy mới sống được.

Với thực lực đám thương nhân kia thì có thể thuê tiêu sư võ giả Tiên Thiên hộ tống đi vào Tương Nam nhưng đương nhiên cũng vô cùng khó khăn.

Nếu bọn họ dám bảo võ giả Tiên Thiên đi rừng rậm Nam Man hái thuốc thì đoán chừng bọn họ sẽ bị võ giả Tiên Thiên ném trong rừng rậm Nam Man vài ngày đấy.

Tô Tín bảo Hoàng Bình Thành và Lý Phôi ném sách lên mặt bàn và nói:

- Trong này có hơn ngàn loại đồ vật đều là đặc sản Nam Man, mỗi loại đều có giá thu mua và giá bán ra.

Chỉ cần ta trở thành minh chủ thì ta sẽ giao tín vật bộ lạc Nam Man cho các người, về sau những thứ này do các người giao dịch với bọn họ.

Tô Tín lại nhìn sang Tề Uyên, hội chủ Huyết Y hội này mới là khó giải quyết nhất bởi vì bọn họ căn bản không cần tiền.

Nghe đồn trong Huyết Y lâu, sát thủ chia làm năm đẳng cấp: hắc y, lam y, thanh y, tử y, huyết y.

Chỉ mời sát thủ hắc y ra tay mới cần dùng ngân lượng trả tiền, còn mời sát thủ bốn cấp khác thì cần phải giao ra kỳ trân dị bảo mới được.

- Tề bang chủ, ta biết rõ Huyết Y hội các người không cần tiền nhưng thứ này người sẽ hứng thú đấy.

Tô Tín đưa cho Tề Uyên một quyển sách.

- Đây là tập hợp danh sách độc vật có trong Nam Man, có mấy trăm loại. Chỉ cần Tề bang chủ cầm tín vật thì chất độc này sẽ được bọn họ giữ lại và chỉ giao dịch với người mà thôi.

Tề Uyên mở ra xem, hắn nhìn thấy những cái tên quen thuộc, thậm chí có chất độc mình còn chưa từng nghe nói đến thì hai tay của hắn run rẩy, gương mặt vốn không thay đổi của hắn bỗng biến thành khiếp sợ.

Tô Tín nói đúng, Huyết Y hội không cần tiền, Tề Uyên cũng không cần tiền nhưng hắn muốn rời khỏi Huyết Y hội!

Phân hội của Huyết Y lâu ở bên ngoài không có cả ngàn cũng có mấy trăm, bọn họ đều cung cấp hậu cần phục vụ Huyết Y lâu. Cũng giống như Thường Ninh phủ Huyết Y hội chính là nơi chuyên cung cấp độc vật đặc sản Nam Man cho Huyết Y lâu.

Người ngoài nhìn thấy hội chủ Huyết Y hội sau lưng có Huyết Y lâu làm chỗ dựa thì uy phong bát diện (3).

Nhưng chỉ có chính bọn họ mới biết rõ những người như bọn họ chỉ là đệ tử tầng dưới chót của Huyết Y lâu, thậm chí còn không tính là đệ tử chính thức mà là tồn tại tùy thời có thể buông tha.

Người có nhìn thấy một tên sát thủ sẽ công khai lộ diện trước mặt người như Tề Uyên không?

Huyết Y lâu căn bản chẳng muốn che dấu sự tồn tại của bọn họ. Loại phân hội cấp thấp này cho dù mất đi cũng không đau lòng, tùy tùy tiện tiện có thể thành lập trên trăm.

Cho nên những hội chủ phân hội Huyết Y lâu nằm mơ cũng muốn thoát khỏi thân phận xấu hổ này để trở thành thành viên chính thức của Huyết Y lâu.

Nhưng muốn trở thành hắc y sát thủ chính thức thì hoặc là người có đủ thực lực và thông qua khảo hạch của Huyết Y lâu thì mới có thể tấn chức.

Hoặc là người đạt được đầy đủ công lao để có thể được sát thủ cao tầng trong Huyết Y lâu tự mình dạy bảo, từ đó thực lực của người tiến bộ nhanh chóng, mãi cho đến khi tấn chức hắc y sát thủ mới thôi.

(1) Tiêu sư: người chuyên vận chuyển hàng hóa thuê.

(2) Minh hữu: bạn liên minh/ người liên minh.

(3) Bát diện: khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Cửa Hàng Hệ Thống

Huyết Y lâu có hai con đường tấn chức, nhưng nếu Tề Uyên có thể dựa vào thực lực của mình tấn chức sát thủ hắc y thì hắn cũng không cần phải lãng phí thời gian hơn mười năm tại Thường Ninh phủ cho nên hắn chỉ có thể hi vọng con đường tấn chức thứ hai.

Nhưng Tề Uyên những năm qua tại Thường Ninh phủ chỉ có võ công không tài, muốn dựa vào công lao tấn chức trên cơ bản là không có khả năng.

Nhưng quyển sách trong tay Tô Tín lại giúp hắn đạt đủ công lao, và là mấu chốt trở thành thành viên chính thức của Huyết Y lâu!

Vốn Huyết Y hội của Tề Uyên ra sức thu thập một vài đặc sản độc vật của Nam Man, thậm chí bọn họ còn ra sức bồi dưỡng đệ tử học tập ngôn ngữ Nam Man, hao hết tâm lực đi câu thông muốn mua chất độc.

Nhưng dù cho như vậy, hàng năm Tề Uyên cũng chỉ thu được hơn mười loại chất độc mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ trên trăm loại mà thôi.

Hiện tại Tô Tín đưa quyển sách cho Tề Uyên chính là những thứ bộ tộc Nam Man có khả năng tìm được. Tất cả chất độc được viết lên, mặc kệ hữu dụng vô dụng cũng có hơn ngàn loại.

Chỉ cần giao chất độc tới tổng đường Huyết Y lâu, công lao lớn như thế đủ giúp hắn làm thành viên chính thức của Huyết Y lâu.

Khép sách lại, Tề Uyên thờ dài một hơi nói:

- Huyết Y hội nguyện ý tôn Tô bang chủ làm minh chủ!

Hạ Thiên cũng nói ngay:

- Thiết Dao hội cũng nguyện tôn Tô bang chủ làm minh chủ.”

Đại bộ phận Thiết Dao hội bọn họ dựa vào mình hắn chèo chống, thủ hạ không có bao nhiêu tiền tài.

Chiều này của Tô Tín đánh vào nội tâm Hạ Thiên. Tuy năm trăm vạn lượng bạc chia đều cũng có hơn trăm vạn lượng, tương đương với ba tháng tổng thu nhập của Thiết Dao hội. Mua danh nghĩa minh chủ với giá trăm vạn lượng là đủ rồi.

- Thần Phong hội cũng nguyện tôn Tô bang chủ làm minh chủ.

Cung Thanh Phong trầm giọng nói.

Thấy ba bang hội khác đã đồng ý, Ninh Lạc Quân âm thầm chọc chọc Mạnh Trường Hà, ánh mắt lo lắng nhìn đối phương.

Biểu hiện tôn Tô Tín làm minh chủ nhưng bọn họ cũng không chịu thiệt thòi.

Dùng cái thanh danh không thực quyền đổi lấy trăm vạn lượng bạc, khoản mua bán này tính thế nào cũng lời. Nhưng không phải mua bán một lần duy nhất mà là hàng năm những thương đội Trung Nguyên sẽ tới đây một chuyến.

Về phần chút ân oán lúc trước so với số tiền như vậy tính là cái gì! Còn không bằng cái rắm.

Mạnh Trường Hà lại nghĩ tới đời này mình phải tôn kẻ giết con mình làm minh chủ thì nội tâm hắn cực kỳ ảm ức.

Nhưng dưới ánh mắt của Ninh Lạc Quân và Đoạn Kiều, Mạnh Trường Hà đành phải cắn răng nói:

- Tam Anh hội cũng đồng ý tôn ngươi làm minh chủ!

Trong nháy mắt, Mạnh Trường Hà vừa dứt lời thì trong đầu Tô Tín có âm thanh hệ thống vang lên:

- Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: xưng bá Thường Ninh phủ.

Ban thưởng nhiệm vụ: mở ra cửa hàng hệ thống. Quyền hạn: chỉ định rút ra một lần (Đăng cấp hạn định tam tính bán).

Tô Tín nén sự kích động trong lòng, hắn cười nói:

- Nếu vậy thì vị trí minh chủ này ta đáng làm thì phải làm. Ta sẽ bảo người mang tín vật Nam Man dị tộc tới cho các vị.

Có một câu ta phải nói trước. Giá cả trong sách này, cho dù là giá thu mua hay bán đi đều là ta đã dày công tính toán.

Giá tiền này có thể làm cho Nam Man dị tộc thoả mãn, cũng có thể làm cho đám thương nhân Trung Nguyên cảm thấy đau lòng nhưng cũng có lợi nhuận. Cho nên, ta khuyên các vị không nên động tới giá tiền đó. Nếu không, một khi làm đối phương bất mãn thì ta không chịu trách nhiệm.

Nghe Tô Tín nói vậy, tất cả mọi người đều gật gật đầu. Bọn họ thân là người đứng đầu một bang đương nhiên không phải là kẻ tầm nhìn hạn hẹp.

Bọn họ chuẩn bị mua bán trường kỳ. Nếu đề thấp giá tiền của Nam Man dị tộc hoặc tăng giá với đám thương nhân bên ngoài tới thì không khác gì giết gà lấy trứng. Bọn họ quyết không làm loại chuyện đấy.

Tô Tín sốt ruột muốn đi vào hệ thống xem xét ban thưởng của mình. Những người khác cũng lười nói nhảm vì đều phải chuẩn bị trở về đi an bài người đến phụ trách những chuyện này cho nên chỉ hàn huyên vài câu rồi lập tức giải tán.

Tô Tín vừa về tới Phi Ứng bang lập tức đi vào phòng và tiến vào không gian hệ thống.

Lúc này màn hình lớn trong không gian hệ thống không phải chỉ có vòng quay mà còn có một ký hiệu tiêu chí cửa hàng.

Tinh thần Tô Tín khẽ động, tiêu chí cửa hàng liền mở ra, trong đó cũng chia làm năm hạng mục: công pháp, tiêu hao phẩm, binh khí, đan dược và tạp vật.

Xem lướt qua một lần, Tô Tín bị những cái tên bên trong làm mê man, công pháp cường hãn kinh thiên động địa.

Thượng Quan Kim Hồng, Đông Phương Bất Bại, Hùng Bá, Lý Trầm Chu, Thạch Chi Hiên, Nguyên Thập Tam Hạng, Bàng Ban, Vạn Quy Tăng, Diệp Cô Thành...

Phần đông nhân vật phản diện như thế khiến tâm thần Tô Tín phấn khích, nhưng nhìn thấy cái giá hối đoái công pháp lại khiến Tô Tín như rơi vào hầm băng.

Công pháp tứ tinh rút thương muốn chỉ định cần cái giá 3200 điểm, còn trong cửa hàng thì cái giá lại tăng gấp đôi.

Tứ tinh bán cần một vạn điểm mà công pháp ngũ tinh cần hai vạn điểm mới có thể hối đoái.

- Hệ thống, giá tiền của người đất quá, không hợp thói thường gì cả! Giá cả đắt như vậy, chỉ bằng ta trực tiếp đi rút thương.

Hệ thống giải thích nói:

- Công pháp tứ tinh hối đoái tăng giá gấp đôi là bình thường. Kí chủ tiến hành rút thương thì là nhân vật tùy cơ, mà cửa hàng có thể chỉ định mua sắm công pháp của nhân vật cho nên giá cả gấp bội.

Mà công pháp tứ tinh bán và ngũ tinh giá cả đắt đỏ nhưng được lời hơn khi rút thương.

Nếu kí chủ rút ra nhân vật có công pháp tứ tinh bán thì không cho phép dùng phản phái trị tiến hành chỉ định rút ra nên có khả năng rút không trúng, chỉ có thể dùng 1000 điểm phản phái trị giá tăng 10% xác suất thành công.

Cho nên kí chủ muốn trăm phần trăm rút công pháp tứ tinh bán thì cần phải trả giá một lần rút thương cao cấp và một vạn phản phái trị.

Mà bây giờ kí chủ chỉ cần một vạn điểm phản phái trị là có thể đạt được công pháp tứ tinh bán, còn có thể bớt được một lần rút thương cao cấp.

Nghe hệ thống giải thích, Tô Tín lập tức ngậm ngùi im lặng.

Nghe hệ thống nói thế còn giống như mình đang khôn lỏi vậy.

Lại xem các hạng mục khác, giá cả đều phổ biến hơi cao ví dụ như Thiếu Lâm tự Tiểu Hoàn đan nhị tinh bán vậy mà cần 200 điểm phản phái trị mới có thể hối đoái.

Đan dược tu luyện bình thường mà dùng phản phái trị hối đoái chẳng khác gì lỗ vốn.

Một vài thứ cũng có giá cao ví dụ như Linh Thần Đan có thể trợ giúp võ giả đột phá Tiên Thiên đánh giá đẳng cấp tam tinh chào giá mới 300 điểm phản phái trị. Giá cả của nó tương đương đan dược tu luyện bình thường.

Nhưng ở bên ngoài, Linh Thần Đan chính là thứ có tiền cũng không mua được vì nghe nói thứ này chính là đan dược độc môn của Tây Cương Mật Tông luyện chế, rất ít lưu truyền trong võ lâm Trung Nguyên.

Còn lại binh khí và tạp vật quá nhiều, Tô Tín lật xem sau đó không nhìn nữa. Nếu cần thì mình tới đây tìm sau.

Cửa hàng hệ thống làm Tô Tín kinh ngạc nhất chính là tiêu hao phẩm.

Giá cả tiêu hao phẩm cũng rất đắt, mỗi món đều có giá một phần mười công pháp.

Ví dụ trước kia Tô Tín rút ra Hóa Diễm Đao tổng hợp đánh giá là tam tinh bán, chỉ định rút ra cần 1600 điểm phản phái trị, cửa hàng thì cần tới 3200 điểm, tiêu hao phẩm giá cả là 320 điểm.

Tô Tín đã nhìn thấy uy lực của Hóa Diễm Đao, tuyệt đối là thần kỹ bảo vệ tính mạng, 320 điểm phản phái trị đổi một cơ hội bảo vệ tính mạng, dùng phản phái trị không lỗ.

Huống hồ vũ kỹ Hóa Diễm Đao là thứ không có lợi nhất bởi vì Hóa Diễm Đao chỉ dùng được một lần.

Thông qua tiêu hao phẩm thuyết minh rõ ràng, Tô Tín mới biết có cái tiêu hao phẩm chỉ dùng theo số lần, có cái tính toán dựa vào thời gian, thời gian từ một phút đồng hồ đến nửa canh giờ không đều.

Thí dụ như Hùng Bá có Tam Phân Quy Nguyên Khí. Nó không thể sử dụng theo số lần mà là thời hạn nửa khắc đồng hồ.

Trong nửa khắc đồng hồ, chỉ cần nội lực của người sung túc liền có thể vô hạn sử dụng Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Mà Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành lại dựa vào số lần tính toán.

Phương thức hồi đoái vô cùng linh hoạt nên vào thời điểm khác nhau Tô Tín có thể lựa chọn sử dụng tiêu hao phẩm khác nhau.

Đương nhiên tiêu hao phẩm còn có một hạn chế. Đó là trong vòng một ngày chỉ có thể sử dụng tiêu hao phẩm ba lần, thời gian cách nhau một giờ.

Đó là vì phòng ngừa Tô Tín liên tục sử dụng tiêu hao phẩm tạo thành uy lực không công bằng.

Tỷ như đòn sát thủ Thiên Ngoại Phi Tiên. Nếu như có thể liên tục sử dụng chính là bù. Với tính năng của hệ thống tuyệt đối không thể để phát sinh chuyện như vậy.

- Đúng rồi, ban thường nhiệm vụ còn có quyền hạn chỉ định cấp bậc tam tinh bán. Hiện tại ta cũng muốn sử dụng để rút ra công pháp.

Trên màn hình lớn xuất hiện một loạt nhân vật không ngừng biến ảo, cuối cùng xuất hiện một thân ảnh nhỏ gầy.

Đó là người mặc áo trắng, màu da trắng nõn, hình dáng tuấn tú, người thanh niên diện mạo anh tuấn, dáng người cao to ngọc thụ phong lâm.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì đây tuyệt đối là thanh niên hiệp sĩ phóng khoáng, nhưng thật ra người này lại lòng muông dạ thú, âm hiểm xấu xa, ác độc hung tàn, để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, thậm chí vì quyền lực thí huynh phản hữu, chính là đại nhân vật phản diện.

Hắn là một trong những nhân vật chính trong Anh Hùng Thuyết Anh Hùng của Ôn Thụy An, chính là Bạch Sầu Phi!

Bạch Sầu Phi có tính cách âm dương hai mặt: một mặt cậy tài khinh người, lời nói sắc bén và tiêu sái xuất trần; đồng thời lại lòng muông dạ thú, để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Bạch Sầu Phi là nhân vật phản diện triệt để nhưng trên người có chút tính chất đặc biệt khiến kẻ khác không thể không bội phục.

Ôn Thụy An bình cả đời Bạch Sầu Phi bằng tám chữ: tướng phi chi tâm, vĩnh viễn bất tử.

Cả đời Bạch Sầu Phi không ngừng gặp áp chế. Khi bại khi thắng, gặp mạnh càng mạnh, trăm gãy không ngã. Cho dù hắn thí huynh phản hữu, hai tay đều là máu tanh nhưng hành vi của hắn lại là thủ đoạn kiêu hùng.

Không phân đúng sai thiện ác, Tô Tín bội phục nhất một điểm ở Bạch Sầu Phi. Đó chính là hắn kiên cường.

Sau khi gặp được đủ loại bất bình và đả kích nhưng hắn vẫn kiêu ngạo chấp tay nhìn trời: trời cao mặc ta bay lượn.

Hắn không có tình cảnh như đại ca Tô Mộng Châm.

Hắn cũng không có sư môn hiển hách như Vương Tiểu Thạch, xuất thân Tự Tại Môn có vô số cao thủ đứng đầu.

Cái hắn có chỉ là ý chí chiến đấu bất khuất và dã tâm!

Đây cũng là Bạch Sầu Phi, chính là Bạch Sầu Phi muốn bay lượn trên cửu trùng thiên!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Người Bên Ngoài

Có thể rút thăm được Bạch Sầu Phi cũng xem như niềm vui ngoài ý muốn vì đây là một trong các nhân vật phản diện mà Tô Tín thích nhất. Hắn là nhân vật có linh hồn của mình.

Đương nhiên điều càng khiến Tô Tín mừng rỡ là Bạch Sầu Phi lại có một môn vũ kỹ cực kỳ cường đại, không giống nhân vật khác, trên người có vũ kỹ thượng vàng hạ cám, nói không chừng sẽ rút thăm được cái gì đó.

Quả nhiên âm thanh hệ thống vang lên:

- Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Bạch Sầu Phi, nhân vật đánh giá đẳng cấp tam tinh bán, kèm theo vũ kỹ Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chi, đẳng

cấp công pháp đánh giá từ tam tinh tới tứ tinh.

Ghi chú: Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần chia làm hai bộ phận: Nhị Thập Tứ Tiết Chi, đánh giá đẳng cấp tam tinh.

Sau khi tu luyện Nhị Thập Tứ Tiết Chi tới độ thuần thực 100% sẽ tự hành lĩnh ngộ Tam Chi Đạn Thiên: "Phá Sát ", "Kinh Mộng " và "Thiên Địch".

Hai chiêu đầu đánh giá tam tinh bán, chiêu cuối cùng Thiên Địch đánh giá đẳng cấp tứ tinh, cần đốn ngộ mới có thể sử dụng.

Tô Tín cảm giác quả nhiên như hần dự liệu, Bạch Sầu Phi chỉ có một môn vũ kỹ.

Uy lực của Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chi tự nhiên không cần nói nhiều. Chính là vũ kỹ sau khi Bạch Sầu Phi lĩnh ngộ ảo diệu thiên địa khi đỉnh phong, dung hợp Nhị Thập Tứ Tiết mà thành, là vũ kỹ điều khiển cực mạnh.

Nhưng hệ thống cho ra đánh giá thì hần rõ, Nhị Thập Tứ Tiết Chi mới có tam tinh mà thôi, còn Thiên Địch trong Tam Chi Đạn Thiên lại cao tới tứ tinh.

Đương nhiên chiêu cuối có điều kiện sử dụng vô cùng hà khắc nên cần phải đốn ngộ mới có thể sử dụng được.

Trong nguyên tác, Bạch Sầu Phi không sử dụng chiêu Thiên Địch lần nào nên không biết uy lực cụ thể như thế nào.

Đã có Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chi, phần lớn thời gian Tô Tín đều ở trong nhà tu luyện vũ kỹ, xem như dùng làm đòn sát thủ. Chuyện trong bang đều giao do Lý Phôi và Hoàng Bình Thành quản lý.

Trong khoảng thời gian này, cả Thường Ninh phủ đều lộ ra thần thái bình tĩnh. nguyên nhân chính là vì Tô Tín tung ra sách lược làm các bang phái không thể ngồi yên, tất cả đều bận rộn đến bộ lạc đặc sản của Nam Man.

Tuy nhận được tín vật bộ lạc Nam Man của Tô Tín cho bọn họ, hần vẫn giữ lại tín vật của ba bộ lạc lớn nhất Nam Man. Trong khoảng thời gian này Hoàng Bình Thành cũng phái người đi rừng rậm Nam Man vơ vét đặc sản của Nam Man.

Năm bang phái lớn nhất Thường Ninh phủ liên thủ càn quét. Mấy ngày trôi qua, toàn bộ tích lũy của Nam Man trong một năm đã bị vét sạch.

Chờ tới lúc giữa hè, những thương nhân Trung Nguyên đi vào Thường Ninh phủ sẽ không còn nhìn thấy bóng dáng Nam Man dị tộc xuất hiện.

Ngược lại năm đại bang phái Thường Ninh phủ xuất ra đủ loại đặc sản Nam Man, còn công khai ghi giá buôn bán, lúc này đám thương nhân Trung Nguyên buộc phải nghiêng răng nghiêng lợi nhưng vẫn phải ngoan ngoãn móc tiền mua với giá gấp vài lần tới vài chục lần.

Tô Tín ra giá tiền rất cao mình. Hần cho người điều tra kỹ càng giá đặc sản Nam Man bán tại Trung Nguyên, rồi lại tính toán tiêu dùng trên đường từ Trung Nguyên đi tới Tương Nam, lúc này mới định ra giá cả đặc sản như thế.

Tuy giá tiền mới không làm cho đám thương nhân này một vốn bốn lời như trước nhưng tối thiểu tiền lời kiếm được cũng gấp mấy lần là không thành vấn đề. Việc này khiến các thương nhân không thể không cân nhắc mua.

Đương nhiên người không muốn mua cũng được, hoặc là đi qua châu phủ khác tìm vận may, hoặc là có thể tự đi vào rừng.

Nhưng đáng tiếc là những thương nhân này chỉ là thương nhân. Cho dù thương nhân lớn thuê võ giả Tiên Thiên làm tiêu sư hộ tống đi Tương Nam nhưng bọn họ có trả nhiều bạc hơn nữa cũng sẽ không có tiêu sư cảnh giới Tiên Thiên đứng ra đối phó với mấy đại bang phái Thường Ninh phủ.

Bởi vì cái gọi là cường long không áp được rắn rít địa phương. Người bên ngoài phá hỏng quy tắc của Thường Ninh phủ cũng sẽ bị Thường Ninh phủ liên thủ chống cự.

Lần trước là Mạnh Trường Hà tìm đến Trần Chiêu, hơn nữa không nhắm vào bọn họ nên người cầm quyền của Thường Ninh phủ cảm thấy không thoải mái và cho rằng Mạnh Trường Hà phá hỏng quy tắc.

Nếu hiện tại có người bên ngoài khiêu khích thì việc Tô Tín thành lập liên minh sẽ thành sự thật.

Võ giả Tiên Thiên mạnh là vì một tên võ giả Tiên Thiên có thể đánh bại tất cả người cầm quyền của Thường Ninh phủ.

Nhưng dù là võ giả Tiên Thiên mạnh hơn nữa cũng chỉ là người, không phải là thần.

Nếu người dám đi khiêu khích thì năm bang hội Thường Ninh phủ có hơn mười vạn người, chỉ cần mỗi người một miếng nước bọt thôi cũng đủ dìm chết người.

Những võ giả Tiên Thiên cũng không ngốc. Bọn họ là tiêu sư Trung Nguyên, dám đắc tội với bang phái châu phủ Tương Nam thì chính là đi tìm cái chết.

Cho nên bởi vậy những thương nhân kia cũng chỉ có thể móc hầu bao mua với giá cao của Thường Ninh phủ mà thôi.

Tuy không có chỗ tốt lớn như trước nhưng tối thiểu tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Trước kia bọn họ trực tiếp mua từ những Nam Man dị tộc, bởi vì lý do ngôn ngữ nên việc buôn bán diễn ra chậm chạp. Hơn nữa những Nam Man dị

tộc trước kia cũng chỉ công một ít đồ tới mà thôi nên việc này có tốt cũng có xấu.

Nhưng hiện tại đám người Tô Tín đã dọn đầy đủ đồ vật ra đó, có những thứ đã phân cấp bậc sẵn, việc mua bán ngược lại vô cùng thuận tiện.

Giữa hè là ba tháng phồn vinh của Thường Ninh phủ. Khi các thương nhân Trung Nguyên đã đi rồi thì Thường Ninh phủ lại triệt để lâm vào yên tĩnh như trước. Lúc này, Thường Ninh phủ lại nghênh đón không ít người ngoài tới.

Bắc môn Thường Ninh phủ có một đám nam nữ trẻ tuổi cầm kiếm phong trần mệt mỏi đi tới nơi đây.

Nhìn thấy tường thành màu nâu xanh của Thường Ninh phủ, một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi oán hận nói:

- Đường tới vùng Nam Man quá khó đi, rốt cuộc cũng tới rồi.

Bên cạnh hắn là thiếu nữ không lớn tuổi lắm quệt mồ hôi nói:

- Đúng vậy. Thật không rõ sự phụ nghĩ như thế nào, vì sao lại bảo chúng ta tới nơi quỷ quái này?

Ba nam hai nữ đều là thiếu niên chưa tới mười tám tuổi nên bọn họ không ngừng than vãn, lúc này thiếu nữ mặc áo vàng nói:

- Được rồi, đừng than vãn nữa! Bởi vì cái gọi là đọc vạn quyển sách đi ngàn dặm đường. Chưa từng hành tẩu giang hồ xa vạn dặm có thể minh tâm kiến tính (1) dung nạp thiên hạ sao?

Nếu như chỉ có chút khổ này mà cũng không chịu được thì tương lai các ngươi sẽ không có tư cách lẫn lộn giang hồ đâu! Cho dù các ngươi muốn ra ngoài thì sự môn cũng không cho phép bởi vì các ngươi là sự hồ thẹn của Dịch Kiếm Môn.

Nữ tử áo vàng tướng mạo thanh tú điềm tĩnh, mới nhìn không thấy kinh diễm nhưng nhìn kỹ lại có cảm giác an lành, khí chất thanh nhã siêu quần.

Tuy bốn ba đường dài làm nàng phong trần mệt mỏi nhưng vẫn không che giấu được khí chất xuất trần của nàng.

Nữ tử áo vàng có uy vọng cực cao trong những thiếu nam thiếu nữ kia, nghe nàng nói như vậy ánh mắt bọn họ mang theo xấu hổ liền không nói thêm gì nữa.

- Đi thôi, theo ta vào thành. Nhớ kỹ, lần này sự môn bàn giao nhiệm vụ chỉ cầu không qua, không cầu có công. Các ngươi chỉ đi cho biết giang hồ một chút mà thôi, tuyệt đối không nên mạo hiểm dẫn đến nhiều loạn gì đó.

Nữ tử áo vàng cẩn thận dặn dò.

- Biết rồi, sư tỷ.

Các thiếu nam thiếu nữ lập tức đáp lời.

Cùng lúc đó, tây môn, nam môn, đông môn đều có võ giả bên ngoài đi vào, tất cả đều có dung mạo bất phàm. Thường Ninh phủ ngày thường trầm tĩnh, hiện tại lại náo nhiệt hơn trước.

Lúc này Tô Tín vẫn chưa hay biết chuyện đó, hắn đang tổ chức sinh nhật cho Hinh Nhi trong Thịnh Long lâu.

Trước đây, sinh nhật của Hinh Nhi là lúc Tô Tín mua cho nàng chén mì thịt bò ăn cho đỡ thèm, nhưng hôm nay hắn bao toàn bộ Thịnh Long lâu lớn nhất Thường Ninh phủ để chúc mừng Hinh Nhi.

Tuy Tô Tín bao toàn bộ Thịnh Long lâu nhưng cũng không mời bao nhiêu người tới.

Hắn và Hinh Nhi đều không thích cảnh quá ồn ào nên cũng chỉ gọi Lý Phôi và Hoàng Bình Thành và vài cao tăng của Phi Ứng bang tới góp vui mà thôi.

Những người này cũng biết Hinh Nhi là bảo bối của bang chủ nên cả đám đều mang theo lễ vật tinh xảo để tặng.

Lý Phôi càng dụng long hơn. Hắn tặng cho Hinh Nhi một thanh kiếm mảnh tinh xảo nhỏ nhắn, trên kiếm có khắc nhiều hoa văn xinh đẹp tới cực điểm.

Kiểm mảnh này là thợ thủ công của bộ lạc Nam Man chế tạo, dùng một loại vân thạch, tuy cứng cỏi nhưng vô cùng nhẹ nhàng, thậm chí còn nhẹ hơn cả kiếm gỗ nhiều.

Hoàng Bình Thành chê cười Lý Phôi không biết cái gọi là tiểu cô nương vậy mà tặng một thanh kiếm.

Nhưng không ngờ trong nhiều lễ vật như vậy, Hinh Nhi thích nhất chính là kiếm mảnh Lý Phôi tặng nàng. Nàng yêu thích không buông tay khiến cho Hoàng Bình Thành trợn mắt há hốc mồm.

Sau khi ăn no uống đủ, chường quầy Thịnh Long lâu tự mình bưng trà bánh tới, hơn nữa cũng trả lại số tiền Hoàng Bình Thành bao hết Thịnh Long lâu.

Theo lý mà nói Tô Tín hôm nay bao cả Thịnh Long lâu là không hợp quy định nhưng mấy ngày qua, địa vị Tô Tín tại Thường Ninh phủ tăng lên quá cao

nên Thịnh Long lâu cũng nề mặt Tô Tín để hấn phá hồng quy định một lần.

Đã phá hồng quy tắc, vậy cần tiền làm gì? Hấn nên làm người tốt một lần.

Song phương chối từ mấy lần, cuối cùng chương quây Thịnh Long kiên trì nên Tô Tín cũng đành phải nhận bạc lại.

Trong lúc đám người Tô Tín chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên Thiết Vô Tình leo lên Thịnh Long lâu rồi đẩy cửa vào.

Trong tay Thiết Vô Tình cầm hai cái thiết đũa, khoe miệng mang theo nụ cười, nói:

- Tô bang chủ, lâu ngày không gặp như vậy, người đứng là bạn rận đó. Người bao Thịnh Long lâu lại không mời ta, vậy là không có đạo nghĩa rồi.

Tô Tín khẽ cười nói:

- Thiết đại nhân nên gọi tên của ta đi, cái gì mà bang chủ với không bang chủ, ta nghe không được tự nhiên. Hôm nay ta chỉ tổ chức sinh nhật cho muội muội mà thôi. Thiết đại nhân người công vụ bề bộn, ta cũng không dám quấy rầy.

Thực lực của Thiết Vô Tình thâm bất khả trắc (2), Tô Tín ở trước mặt hấn không giả vờ đại nhân gì đó.

Thiết Vô Tình cũng rất hài lòng với thái độ của Tô Tín. Nếu như Tô Tín là gia hỏa đắc chí càn rỡ thì hấn cũng không xem trọng Tô Tín như vậy.

Thiết Vô Tình xoa xoa đầu của Hình Nhi, nói:

- Có người ở đây, hôm nay chúc mừng sinh nhật của người nhưng ta không chuẩn bị lễ vật, thật xin lỗi.

Hình Nhi hí hóp mắt, nói:

- Không sao, có nhiều người tham gia sinh nhật của Hình Nhi như vậy, Hình Nhi đã rất vui rồi.

Nghe Hình Nhi trả lời như thế, Thiết Vô Tình lập tức cười lớn:

- Tiểu Hình nhi nói đúng, người đời này phải biết thấy đủ, nhưng hết lần này tới lần khác có vài người vẫn thấy lòng tham chưa đủ, làm ra một việc còn lấy cớ không dứt, đúng là vô cùng chán ghét.

Tô Tín hí hóp mắt, nói:

- Thiết đại nhân, có người nào trong Thường Ninh phủ gây sự hay sao? Có cần ta ra tay không?

Ánh mắt Thiết Vô Tình bắn ra lãnh ý, nói:

- Chuyện không nhiều, chỉ là có một đám người nấp trong bóng tối, lòng tham chưa đủ muốn làm con rệp mà thôi. Không cần người lo, chờ khi có cơ hội ta sẽ đích thân giải quyết.

(1) Minh tâm kiến tính: hiểu rõ lòng người.

(2) Thâm bất khả trắc: thâm sâu không thể lường được.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Võ Lâm Đại Phái

Thiết Vô Tình nói không rõ ràng nhưng Tô Tín cũng không muốn truy hỏi.

Lúc này một tên bang chúng Phi Ưng bang tiến vào, hấn giao một tờ giấy cho Hoàng Bình Thành.

Hoàng Bình Thành xem xong liền đi tới nói với Tô Tín:

- Bang chủ, có chuyện kỳ quái. Trong bang truyền đến tin tức bảo hôm nay trong Thường Ninh phủ có rất nhiều võ giả từ bên ngoài tiến vào, thực lực đều rất mạnh.

Hơn nữa bọn họ đi vào Thường Ninh phủ lại bắt đầu nghe ngóng thế lực cường thế nhất Thường Ninh phủ, không biết muốn làm gì.

Thiết Vô Tình ở bên cạnh nói:

- Tin tức của các người tới chậm rồi. Hôm nay ta tới là muốn nói chuyện này, Thường Ninh phủ sắp có đại sự xảy ra.

- Đại sự? Là đại sự gì?

Tô Tín hỏi.

Thiết Vô Tình hỏi ngược lại:

- Người không biết người hôm nay tới là ai sao?

Không đợi Tô Tín trả lời, Thiết Vô Tình liền nói tiếp:

- Nói ra có thể hù chết người đó.

Thứ nhất chính là Dịch Kiếm môn trong năm phái cầm kiếm tại Kiếm Nam đạo. Người đến là Dịch Kiếm môn thiên nữ Tạ Chi Yến, thiếu tông chủ Dịch Kiếm Môn, đệ tử đích truyền Huyền Tâm kiếm chủ Mạnh Kinh Tiên, đứng thứ bảy mươi tám trong giang hồ Nhân Bảng.

Thứ hai là Thanh Thành kiếm pháp trong năm phái cầm kiếm tại Xuyên Nam đạo. Người tới là nhị tử trưởng lão Thanh Thành kiếm phái, Phương Đông Đình, đứng thứ một trăm lẻ năm trong Nhân Bảng.

Thứ ba là đường chủ Niên Bang trong thiên hạ thất bang tại Giang Nam đạo. Niên Bang chia thành xuân hạ thu đông tứ quý đàn, nhị thập tứ tiết khí đường. Lần này tới chính là đường chủ Giang Lăng, mặc dù hắn không phải là cao thủ trong Nhân Bảng nhưng chỉ vì tuổi quá lớn mà thôi, kỳ thật thực lực của hắn có thể so với cao thủ trước thứ tám mươi trong Nhân Bảng.

Thứ tư là đệ tử đích truyền Tương Nam đạo ba đại thế gia Nguyễn, Trương, Trương gia. Tam gia này danh khí không lớn trong Trung Nguyên nhưng lại là răn rít địa phương ở Tương Nam đạo.

Thiết Vô Tình nói xong, hắn đang chờ Tô Tín chấn kinh nhưng không ngờ Tô Tín vẫn ngơ ngác nhìn hắn.

- Đừng nói với ta là người không biết những môn phái này nhé?

Về mặt Thiết Vô Tình kinh ngạc.

Tô Tín cười khỏ nói:

- Ta nên biết sao? Ta vừa đứng vững gót chân tại ba mẫu đất Thường Ninh phủ này, những môn phái giang hồ kia cách ta xa như vậy, ta có sức nghe ngóng bọn họ làm gì?

Thiết Vô Tình bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói:

- Người đứng là ở nhà không nghe chuyện ngoài cửa. Những người này không biết cũng được, nhưng tương lai không biết nhất định sẽ chịu thiệt.

Cũng được, hôm nay ta nói cho người biết bang phái giang hồ, đỉnh cấp của giang hồ là gì để giúp người tránh khỏi phải chịu thiệt.

Địa vực Đại Chu địa phân thành bốn mươi bốn đạo, mấy trăm châu phủ, bên ngoài còn có Đông Tấn, phương bắc thảo nguyên Kim Trướng Hãn Quốc, tây bắc dị tộc, Tây Vực ba mươi sáu nước, địa vực khổng lồ.

Nơi có người sẽ có giang hồ. Địa vực lớn như vậy cho nên có hơn mười vạn môn phái lớn nhỏ, nhưng có thể được xưng tụng là môn phái đỉnh cấp chỉ có mấy nhà mà thôi.

Mấy nhà này là Phật môn tam tự, đạo môn tứ tông, năm phái cầm kiếm, lục đại thế gia, thiên hạ thất bang, tả đạo bát môn, cửu ngục tà ma.

Tên cụ thể ta không nói nhiều, người tùy tiện tìm người giang hồ nghe ngóng là biết được.

Người bốn phương tới đây lần này, Thanh Thành kiếm phái và Dịch kiếm môn đều là một trong cầm kiếm ngũ phái, mà Niên Bang là một trong thiên hạ thất bang.

- Từ ba đến chín, vậy một và hai là thế nào? Không có sao?

Tô Tín hỏi.

Thiết Vô Tình lắc lắc đầu nói:

- Có, nhưng cũng không phải đầu mục bắt người như ta có thể biết. Đây là bí mật của giang hồ, người cũng không đủ địa vị và thực lực nên không có tư

cách biết.

Tô Tín gật gật đầu. Sự thật đúng là như thế, giống như nông phu cho rằng hoàng đế hàng ngày đều có thể ăn bánh bao nhân thịt, có một thế giới không phải người thường có thể tưởng tượng ra.

- Đúng rồi, Nhân Bảng là cái gì?

Thiết Vô Tình giải thích:

- Nhân Bảng chính là bảng do triều đình thiết lập. Nó có một trăm lẻ tám vị trí, trên giang hồ chỉ cần là thế hệ trẻ tuổi tuần kiệt dưới ba mươi lăm tuổi sẽ có tên. Nếu tuổi vượt quá hoặc vượt qua cảnh giới Tiên Thiên cảnh giới sẽ bị đá ra khỏi Nhân Bảng.

Triều đình mỗi tháng đều cập nhật bảng này, dựa theo thực lực võ giả và chiến tích, tin tức mà định ra bài danh.

Nếu như bài danh trong Nhân Bảng biến hóa lớn, như vậy triều đình sẽ sớm thay đổi bảng đơn.

Ngoài Nhân Bảng, triều đình còn có Thiên Bảng và Địa Bảng.

Thiên Bảng ba mươi sáu, Địa Bảng bảy mươi hai. Người có thể đi vào Thiên Bảng đều là nhân vật cấp tông sư cho nên Thiên Bảng không có bài danh.

Tô Tín suy nghĩ một chút và cười lớn:

- Nhị đào giết tam sĩ. Chiều này của triều đình quả nhiên hung ác. Có Nhân Bảng và Địa Bảng, đoán chừng đám người giang hồ chém giết không ít.

Thân là võ giả, có nhiều người không hảo sắc nhưng lại rất ít người không màng danh lợi.

Không có người cam tâm đứng dưới người khác nên làm cho bài danh Nhân Bảng và Địa Bảng cạnh tranh rất lớn, trong đó có không ít huyết tinh (1).

Triều đình chỉ dùng hai bảng này là có thể làm người trong giang hồ nội đấu và chém giết không ít. Người có thể nghĩ ra chiều này thật không đơn giản.

Thiết Vô Tình nói:

- Thật ra, cho dù không có bảng đơn thì những người giang hồ kia cũng không ngừng chém giết lẫn nhau.

Mọi người đều có tâm ganh đua cho nên giang hồ chưa bao giờ thiếu tranh giành danh lợi. Triều đình chẳng qua có tác dụng phụ trợ trong đó mà thôi.

Tô Tín gật gật đầu. Trên giang hồ xưa nay đều có tranh giành danh khí. Hai người không quen biết nhau nhưng bởi vì có người so sánh hẳn với kẻ khác nên sinh ra lòng ganh ghét mà đánh nhau đến kẻ sống người chết. Đây là chuyện hán nhĩ quen rồi.

Chẳng qua triều đình ném bảng đơn ra làm lớn một hồi, trong sáng hóa mà thôi.

Đương nhiên triều đình cũng không dám làm quá phận, ví dụ như Thiên Bảng sẽ không có bài danh mà chỉ ghi chép lại ba mươi sáu tên võ đạo tông sư trên giang hồ mà thôi.

Loại nhân vật này triều đình cũng không có gan trêu chọc vì nếu dùng loại thủ đoạn nhỏ này chọc giận cường giả thì bọn họ cũng có thể đi Vị Ương Cung tìm hoàng đế nói chuyện tâm tình đấy.

- Máy đại môn phái có thực lực mạnh như thế trong võ lâm Trung Nguyên, đến Thường Ninh phủ vắng vẻ này làm gì?

Tô Tín nghi hoặc hỏi.

Thiết Vô Tình nói:

- Đây chính là mục đích ta tìm ngươi. Nghe nói bọn họ tới đây tìm bảo tàng của mình chủ Tam Tương Vũ Lâm Minh năm xưa: cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh.

Bọn họ nghe ngóng tin tức bang phái cường đại trong Thường Ninh phủ, đoán chừng cũng chỉ muốn rần rít địa phương tìm hiểu tin tức mà thôi.

Phi Ưng bang của ngươi hiện tại là một trong năm đại bang phái Thường Ninh phủ nên bọn chúng chắc chắn sẽ tới tìm ngươi.

Ngươi cũng không nên cự tuyệt những người này. Đương nhiên ngươi cũng không cần cự tuyệt vì xem như giúp ta một tay, ngươi trông chừng bọn chúng, đừng để cho đám gia hỏa này gây ra đại sự gì đó trong Thường Ninh phủ.

- Minh chủ Tam Tương Vũ Lâm Minh? Vì sao ta chưa nghe nói qua nhỉ?

Tô Tín nghi hoặc hỏi.

Thiết Vô Tình vuốt vuốt thiết đảm trong tay, trên mặt lộ ra thần thái khâm phục.

- Đương nhiên ngươi không biết. Bởi vì Đỗ Nguyên Thánh đã mất tích mười tám năm, ta là một trong số cực ít người biết.

Ngày xưa Đại Chu quét khơi tại vùng đất Nam Man hoang vu mà cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh lại là cao thủ khủng bố phụ tá Đại Chu, hẳn chiêu mộ cao thủ tại Tương Nam đạo, Tương Giang đạo, Tương Tây đạo này và tạo thành Tam Tương Vũ Lâm Minh tiến công bá chủ Đông Tấn tại Trung Nguyên năm xưa.

Người này hùng tài vĩ lược, có thể nói là hùng chủ cái thế. Có thể nói Đại Chu chúng ta có địa vị hôm nay, công lao của cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh là không thể bỏ qua.

Vào mười tám năm trước, lúc Đại Chu vương triều triệt để tiêu diệt Đông Tấn, cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh lại bỗng nhiên mất tích, cả Tam Tương Vũ Lâm Minh sụp đổ, thế công của Đại Chu chậm lại, từ đó Đông Tấn hòa hoãn một lần và kéo dài hơi tàn tới bây giờ.

Thiết Vô Tình cầm chén trà lên và uống một ngụm, nói:

- Tam Tương Vũ Lâm Minh lúc huy hoàng nhất, thế lực và thực lực của nó không thua gì đại môn phái.

Đỗ Nguyên Thánh luôn đi theo Đại Chu tiêu diệt vô số bang phái lớn nhỏ phụ thuộc vào Đông Tấn, thu hết vô tận trân bảo hoặc là bí tịch võ công và linh dược thần đan.

Những vật này cho dù là môn phái đỉnh cấp nhất lưu của Dịch Kiếm môn cũng phải đồ mất chứ đừng nói là những người khác.

Tô Tín cũng uống một ngụm trà và nói:

- Xem ra thì bảo tàng Đỗ Nguyên Thánh còn chưa thấy bóng dáng vậy tại sao lại vì một truyền thuyết mà gây chiến?

Thiết Vô Tình cười nói:

- Những đại môn phái cũng không có ngu như vậy. Hiển nhiên phái một đồng người tới mà tìm không thấy bảo tàng sẽ mất mặt vô cùng. Nếu thật sự có bảo tàng thì bọn họ có thể cho phép môn phái khác nhúng chàm hay sao?

Lần này bọn họ bảo thế hệ trẻ ra tay nhưng thực lực và cảnh giới đều là Tiên Thiên, đều là đá dò đường. Nếu phát hiện vấn đề lại phái người tới báo tin cũng không muộn.

Nói xong Thiết Vô Tình cũng đứng lên rồi đi, nói:

- Ta đi trước, liên hệ triều đình của ta rất xấu hổ khi liên hệ với những môn phái giang hồ này. Một khi xảy ra chuyện gì thì người báo tin tức cho ta là được.

Tô Tín gật gù đầu. Chờ Thiết Vô Tình rời đi, Hoàng Bình Thành nói:

- Bang chủ, chúng ta bây giờ nên làm gì?

Tô Tín lạnh nhạt nói:

- Còn có thể làm gì ngoài chờ người những môn phái kia tìm tới?

Ngươi cũng nghe Thiết đại nhân nói chuyện rồi, những môn phái kia không phải tiểu bang phái chúng ta có thể chọc vào.

Những môn phái võ lâm bỗng nhiên đi vào Thường Ninh phủ đã làm Tô Tín không kịp trở tay.

Tô Tín cũng không có xung đột với bọn họ. Ngươi tìm bảo tàng của ngươi, nếu bọn họ chỉ muốn hỗ trợ thì chỉ cần có thể giúp đỡ Tô Tín cũng sẽ không chối từ. Dù sao hẳn cũng đồng ý với Thiết Vô Tình truyền tin tức của đám bang phái cho hắn biết.

Lúc đám người Tô Tín đang chuẩn bị rời đi thì tầng một Thịnh Long lâu có tiếng động lớn huyền ảo vang lên, Tô Tín dẫn người đi xuống lầu xem xét. Không ngờ vài tên thiếu niên cầm kiếm đang xung đột với chương quỳ Thịnh Long lâu.

Trong đó một tên thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi võ bàn quát:

- Từ lâu các ngươi có ý gì? Giữa ban ngày còn muốn đuổi chúng ta đi, sợ chúng ta không trả tiền cho các ngươi sao?

Thiếu niên kia lập tức ném ra một thỏi bạc cạch lên mặt bàn, nhìn sức nặng tới thiếu cũng năm mười lượng bạc.

Nhìn thấy thiếu niên này bức ép như thế, nội tâm chương quỳ Thịnh Long lâu lập tức chấn động. Những thiếu niên nam nữ này lại lịch chỉ sợ không đơn giản, nhìn khí thế của bọn họ thì biết rõ.

Tiểu bang tiểu phái bình thường không thể bồi dưỡng ra khí chất như vậy.

(1) Huyết tinh: máu. Ý là nhiều người chết.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Phá Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Dịch Kiếm Môn

Chưởng quầy Thịnh Long lâu lúc này ở vào tình thế rất bất đắc dĩ.

Hôm nay hắn để Tô Tín bao hết vì vốn chỉ muốn kết thiện duyên mà thôi.

Hiện tại đám người Tô Tín chưa rời đi mà hắn lại dẫn người khác tới thì hành động phá hỏng quy định của hắn đã uống phí rồi!

Cho nên chưởng quầy Thịnh Long lâu chỉ cười khổ nói:

- Các vị, thực không phải ta cố ý đuổi các vị khách nhân đi mà là từ lâu hôm nay bị đặt bao hết. Nếu không thì làm phiền ngài chờ một lát, bữa cơm hôm nay ta không nhận một phần tiền nào.

Chưởng quầy Thịnh Long lâu không nói những lời này thì không sao, hắn vừa nói thì tính tình của tên thiếu niên bộc phát, lập tức chỉ vào chưởng quầy Thịnh Long lâu quát lớn:

- Người có ý gì? Chẳng lẽ chúng ta không trả nổi tiền ăn cơm sao?

Chưởng quầy Thịnh Long lâu vội vàng khoát tay nói:

- Không phải không phải, ta đương nhiên không phải có ý này.

- Được rồi tiểu Thất, đừng làm loạn. Chúng ta đi nơi khác là được.

Nữ tử áo vàng đeo kiếm nói.

Nữ tử áo vàng có uy vọng cực cao trong đám thiếu niên nam nữ kia, nghe nàng vừa nói như vậy tên thiếu niên tiểu Thất cho dù không cam lòng cũng đành phải hừ lạnh một tiếng.

- Lưu chưởng quỹ, người nên chuẩn bị thức ăn cho mấy vị này đi. Nếu ông chủ của Thịnh Long lâu biết người đuổi khách ra ngoài, ta đoán chừng kết cục của người sẽ rất thảm.

Tô Tín dẫn người đi xuống, lại chấp tay nói với thiếu nữ áo vàng:

- Vị này chắc là thiên nữ của Dịch Kiếm môn, Tạ Chi Yến Tạ nữ hiệp phải không? Các vị là thiếu niên tuấn tài của Dịch Kiếm môn, đều ngồi xuống cả đi. Lưu chưởng quỹ đã vô tình mạo phạm các vị, hắn chỉ không biết thân phận các vị mà thôi.

Khóe miệng Tạ Chi Yến lúc này tươi cười vui vẻ, nói:

- Nữ hiệp thì không dám nhận, người trực tiếp gọi tên ta là được rồi.

Chưởng quầy Thịnh Long lâu lúc này đỏ mặt hôi lạnh.

Tuy hắn không phải người trong giang hồ nhưng thân là chưởng quầy Thịnh Long lâu nên quan trọng nhất phải có mắt nhìn, không thể đắc tội với người, hắn càng hiểu những võ lâm đại phái kia.

Lưu chưởng quỹ đoán được mấy người kia lai lịch bất phàm nhưng không nghĩ tới là người của Dịch Kiếm môn.

Tuy Thịnh Long lâu rất nổi danh trong Thường Ninh phủ nhưng hắn không phải là Thiết Vô Tình, cũng không phải người đứng đầu một bang như Tô Tín mà có thể nhanh chóng biết tin tức trong Thường Ninh phủ.

Nếu tổng lâu biết hắn đuổi đệ tử của Dịch Kiếm môn là một trong ngũ phái cầm kiếm ra ngoài thì chỉ sợ hắn không chết thì cũng bị lột da.

Nghĩ tới đây, Lưu chưởng quỹ cảm kích nhìn qua Tô Tín. Nếu không có hắn nhắc nhở thì lần này mình thảm rồi.

- Mời các vị lên lầu, ta sẽ đi sắp xếp rượu và thức ăn.

Tiểu Thất hừ lạnh một tiếng:

- Đi xa như vậy đã sớm mệt chết rồi, làm gì còn có tâm tư chờ lâu! Lên lầu một lát.

Nói xong tiểu Thất còn lạnh lùng nhìn Tô Tín:

- Ngươi chính là gia hỏa bao toàn bộ tù lâu này sao? Mấy người ăn cơm mà bao toàn bộ tù lâu, sợ người khác không biết ngươi có tiền sao?

- Tiểu Thất, không được vô lễ.

Tạ Chi Yến quát lớn một tiếng, nàng áy náy nói với Tô Tín:

- Tiểu Thất tính tình như trẻ con, ngươi chớ chấp nhặt với hắn.

Tô Tín cười ha hả nói:

- Không sao, Tạ cô nương, các ngươi từ từ ăn, ta đi trước.

- Chờ một chút, Tô bang chủ xin dừng bước.

Tạ Chi Yến bỗng nhiên hô.

Tô Tín sững sờ:

- Ngươi nhận ra ta?

Tạ Chi Yến cười nói:

- Ngươi đã biết ta thì vì sao ta không thể biết ngươi?

Nụ cười của nàng thanh lệ như tranh, thanh nhã mà yên lặng. Dù là Tô Tín cũng phải thất thần.

Tô Tín ở đây có bang chúng báo tin, mà đám người Tạ Chi Yến vừa đi vào Thường Ninh phủ khẳng định cũng muốn nghe ngóng tin tức đại bang phái có máu mặt tại Thường Ninh phủ này.

Người cầm quyền của năm đại bang phái cũng chỉ có Tô Tín dễ nhận ra nhất, bởi vì Tô Tín quá trẻ tuổi.

Tạ Chi Yến dùng giọng điệu thanh nhã nói:

- Tô bang chủ, ta tin ngươi cũng biết ý định của chúng ta nên ta hi vọng trong khoảng thời gian này ngươi có thể giúp ta tìm kiếm tin tức bảo tàng của cuồng cư Đồ Nguyên Thánh.

- À, vậy ta có thể có được cái gì?

Tô Tín hỏi.

Tiểu Thất hừ lạnh một tiếng, nói:

- Lòng tham không đáy! Dịch Kiếm môn tìm ngươi hỗ trợ chính là cho ngươi thẻ điện, ngươi còn muốn cái gì?

Páp! Tạ Chi Yến dùng chuôi kiếm sau lưng gõ đầu tiểu Thất một cái, lập tức làm hắn không hiểu ra làm sao.

- Sur tỷ, vì sao lại đánh ta?

Tiểu Thất vẻ mặt âm ức.

Thần sắc Tạ Chi Yến nghiêm túc nói:

- Tiểu Thất, ngươi phải nhớ kỹ một việc, tông môn là tông môn, ngươi là ngươi, ngươi đừng tên tuổi của Dịch Kiếm môn áp chế đối phương, đối phương phục là phục Dịch Kiếm môn chứ không phải ngươi.

Huống hồ Tô bang chủ nói đúng, có trả giá mới có hồi báo. Nếu chúng ta không đưa ra đồ vật thì người ta dựa vào cái gì tận tâm tận lực giúp chúng ta? Không âm thầm làm chuyện xấu đã là phúc hậu rồi.

Có bỏ mới có được. Nếu ngươi còn không rõ việc này, vậy sau này ngươi cũng đừng nghĩ đến việc xuống núi rèn luyện. Lúc nào suy nghĩ cẩn thận thì lúc đó mới có tư cách bước chân vào giang hồ.

- Biết rõ sự tỷ.

Tiểu Thất lập tức ịu xù.

Tô Tín sinh ra hứng thú nhìn tất cả. Dịch Kiếm môn không hổ là một trong ngũ phái cầm kiếm, cách giáo dục đệ tử rất không tồi.

Tuy tuổi của Tạ Chi Yến không lớn hơn hẳn nhưng lại không phải là tân thủ mới vào đời, cách xử sự khiến người ta thoải mái.

Mặc dù tính cách của tiểu Thất hơi cao ngạo một chút nhưng lại được ở điểm tuổi không lớn và nghe lời. Nếu giáo dục hẳn hơi một chút thì rốt cuộc bản thân trưởng thành có thực lực gì còn chưa biết, hiện tại hẳn vẫn chỉ là tiểu gia hỏa chỉ biết dựa vào danh tiếng sư môn làm cần mà thôi.

Tạ Chi Yến xoay đầu nói xin lỗi Tô Tín:

- Tiểu Thất tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, làm Tô bang chủ ngại chê cười rồi.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Không sao, Tạ cô nương ngại cũng đừng gọi ta là Tô bang chủ. Trước mặt đệ tử của Dịch Kiếm môn, cái thanh danh bang chủ của ta là chê cười mà thôi.

Tại hạ Tô Tín, Tạ cô nương không chê thì có thể gọi tên ta là được.

Tạ Chi Yến cũng không sĩ diện cái lão, nàng lấy ra một lọ đan dược nói:

- Đây là một bình Kiếm Tâm Dưỡng Khí Đan bí truyền của Dịch Kiếm môn, nó có tác dụng trợ giúp võ giả Hậu Thiên và Tiên Thiên tu luyện.

Trong khoảng thời gian này ta chỉ cần ngại tìm hiểu một vài tin tình báo trong Thường Ninh phủ về bảo tàng cường sư Đồ Nguyên Thánh là được. Ngươi là người ở đây, những chuyện này hẳn không thành vấn đề chứ?

Tô Tín nhận lấy đan dược, hệ thống liền phán định đan dược là đẳng cấp nhị tinh bán. Xem như không tồi cho nên Tô Tín đồng ý ngay.

- Không vấn đề, ta đồng ý.

Tô Tín và Tạ Chi Yến bên này nói chuyện với nhau, bên kia tiểu Thất rảnh rồi nhàm chán muốn tâm sự với sư huynh đệ khác.

Bọn họ vừa nhìn thấy tiểu Thất bị sự tỷ quở mắng một trận nên tránh hẳn xa xa, sợ bị hẳn liên lụy. Lúc này tiểu Thất bực mình liền quay đầu lại thì tiểu Thất nhìn thấy Hình Nhi đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế, cầm kiếm mảnh do Lý Phôi tặng nàng và nghe Tô Tín nói chuyện. Hẳn cảm thấy thú vị nên trêu chọc Hình Nhi.

- Tiểu muội muội, bình khí của ngươi không nên như thế, gây chuyện không tốt sẽ bị thương.

- Tô Tín là ca ca ngươi sao? Hẳn thật không biết quan tâm mà, lại để tiểu cô nương ngươi chơi kiếm như thế.

Hình Nhi vênh mặt nói:

- Hừ, từ khi ta tập kiếm đến nay còn chưa bao giờ bị thương đấy.

Nghe Hình Nhi nói lời này, tiểu Thất lập tức bật cười.

Nếu lời này do võ giả lâu năm nói thì không có gì nhưng một đứa trẻ bảy, tám tuổi, nhu thuận đáng yêu lại nói một câu: từ khi ta tập kiếm đến nay thì nghe thật thú vị.

- Ngươi còn biết kiếm pháp?

Hình Nhi kiêu ngạo giương gương mặt nhỏ nhảnh lên, nói:

- Đương nhiên, kiếm pháp của ta rất lợi hại đó.

Tiểu Thất rút một chiếc đu trên bàn rồi cười hắc hắc nói:

- Như vậy đi, chúng ta đấu một trận. Ta dùng đu thay kiếm, nếu trong mười chiêu ta làm ngươi mất kiếm thì ta thắng.

Nếu như không làm mất thì ngươi thắng. Nếu ngươi thắng ta sẽ tặng ngươi một lễ vật, thế nào?

Vừa nghe đến lễ vật, Hình Nhi liền lập tức hào hứng:

- Tốt lắm tốt lắm. Ngươi cẩn thận một chút là được. Kiếm này là Lý đại thúc tặng ta, rất sắc bén.

Tiểu Thất âm thầm cười cười. Đừng thấy hắn tuổi không lớn lắm nhưng đã có thực lực Hậu Thiên trung kỳ, nếu còn bị tiểu cô nương làm bị thương chẳng khác gì trò cười.

Cầm lấy chiếc đĩa, tiểu Thất lắc lư trước mặt Hình Nhi sau đó nói:

- Chuẩn bị xong chưa? Ta sắp bắt đầu đấy.

Hình Nhi gật gật đầu:

- Chuẩn bị xong rồi.”

Tiểu Thất xuất ra chiếc đĩa, hắn dùng kiếm pháp nhập môn của Dịch Kiếm môn điểm vào chuôi kiếm của Hình Nhi.

Nhưng kiếm mảnh trong tay Hình Nhi hơi di động, nàng thi triển Đại Tu Di Kiếm Thức và múa kiếm mảnh không khe hở, suýt nữa liền gọt đĩa trong tay tiểu Thất thành hai nửa.

Tiểu Thất há hốc mồm.

Đại Tu Di Kiếm Thức vốn phòng thủ nổi danh nên hắn chủ động tiến công, đừng nói mười chiêu, cho dù là một trăm chiêu cũng không thể phá được kiếm thức của Hình Nhi.

Hình Nhi đã tu luyện môn kiếm pháp này trong vài tháng, thậm chí còn luyện Đại Tu Di Kiếm Thức thuần thục hơn cả Tô Tín đấy.

Tiểu Thất ngược lại có thể dùng nội lực trực tiếp bắn ngược kiếm của Hình Nhi nhưng hắn chơi với tiểu cô nương còn dùng nội lực thủ thắng, tiểu Thất không làm được chuyện mất mặt như thế.

Lúc này đã quá mười chiêu, Hình Nhi thu hồi kiếm hưng phấn hô lớn:

- A! Ta thắng rồi!

Tiểu Thất xấu hổ, mặt đỏ bừng. Lúc này có cảm giác không mặt mũi gặp người, nhưng lúc này Tạ Chi Yên lại đứng lên và dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Hình Nhi.

Vốn nhìn thấy tiểu Thất cùng Hình Nhi chơi đùa Tạ Chi Yên cũng không để ý.

Nhưng nhìn thấy Hình Nhi sử dụng kiếm pháp, Tạ Chi Yên lập tức kinh ngạc.

- Trời sinh kiếm tâm! Dĩ nhiên là trời sinh kiếm tâm!

Tạ Chi Yên thì thảo một câu rồi quay đầu nhìn về phía Tô Tín:

- Nàng là muội muội của người sao?

Tô Tín gật gật đầu:

- Đúng, muội muội ruột.

- Đề muội muội của người gia nhập Dịch Kiếm môn được chứ? Ta sẽ bẩm báo sư môn, trực tiếp thu muội muội của người trở thành đệ tử đích truyền của Dịch Kiếm môn.

Tô Tín nhìn Tạ Chi Yên, xác định nàng không có trêu đùa mình. Lúc này hắn nghi ngờ nói:

- Tạ cô nương, người không phải đang nói đùa chứ? Dịch Kiếm môn các người thu đồ đệ chẳng lẽ cứ qua loa như vậy sao?

- Đương nhiên không phải!

Tạ Chi Yên nhìn Hình Nhi với ánh mắt tỏa sáng giống như nhìn thấy trân bảo hiếm thấy.

- Muội muội của người chính là kiếm tâm trời sinh trăm năm khó gặp một lần, cho dù tu luyện kiếm pháp gì cũng tiến bộ thần tốc.

Kiếm pháp vừa rồi hắn là người dạy cho nàng phải không? Mặc dù môn kiếm pháp này yêu cầu người sử dụng rất thấp, thậm chí không có nội lực cũng có thể sử dụng nhưng kiếm chiêu phức tạp, muốn học không dễ.

Cho dù là võ giả trưởng thành có căn cơ võ đạo cũng rất tốn sức, nhưng muội muội của người học lại rất nhẹ nhàng.

Đây là uy lực của kiếm tâm trời sinh, nàng trời sinh nên học kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Manh Mối

Tô Tín biết rõ Hình Nhi có thiên phú luyện kiếm nhưng không ngờ nàng lại được Tạ Chi Yến coi trọng như thế.

Ánh mắt đệ tử Dịch Kiếm môn tự nhiên không cần nhiều lời. Tạ Chi Yến nói Hình Nhi là kiếm tâm trời sinh, như vậy nàng nhất định là kiếm tâm trời sinh.

Nhưng Tô Tín vẫn lắc đầu cự tuyệt:

- Đa tạ ý tốt của cô nương, nhưng ta sẽ không cho Hình Nhi gia nhập môn phái khác.

Tô Tín hiện tại chỉ có một người thân là Hình Nhi, trong tình huống hần có năng lực bảo vệ Hình Nhi thì tuyệt đối không giao Hình Nhi cho người ngoài, cho dù đối phương là Dịch Kiếm môn trong ngũ phái cầm kiếm.

Hình Nhi cũng kéo cánh tay Tô Tín, nói:

- Đúng thế, ta sẽ không rời khỏi ca ca.

Tuy đại tỷ tỷ trước mặt nhìn vô cùng xinh đẹp nhưng Hình Nhi cũng không muốn rời xa ca ca.

Nhìn thấy thái độ của hai huynh muội, Tạ Chi Yến không nói thêm gì mà chỉ thở dài bỏ qua.

Nàng không thích ép buộc, huống hồ thu đệ tử là việc cần đối phương cam tâm tình nguyện mới được. Thu đệ tử như vậy không phải đệ tử, mà là kẻ thù.

Tuy kiếm tâm trời sinh không gia nhập Dịch Kiếm môn là đáng tiếc nhưng Dịch Kiếm Môn thân là cầm kiếm ngũ phái, có thiên tài nào là chưa gặp! Tuy Hình Nhi là kiếm tâm trời sinh nhưng còn không đến mức làm cho đệ tử đích truyền của Dịch Kiếm môn như nàng phải quần chật lấy.

- Dạy Hình Nhi học kiếm cho tốt, không nên lãng phí thiên phú của nàng. Chỉ cần nàng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì với thiên phú của nàng, trong vòng mười năm sẽ có chỗ đứng trong Nhân Bảng.

Tạ Chi Yến dặn dò.

Tô Tín gật gù đầu. Cho dù không gia nhập Dịch Kiếm môn cũng không sao, hần có đại phản phái hệ thống trong tay, trong đó có vô số kiếm pháp cường đại không kém gì Dịch Kiếm môn.

Lúc này Lưu chương quầy Thịnh Long lâu đã mang thức ăn lên, Tô Tín ở lại ăn cùng với đám người Tạ Chi Yến mới quay về Phi Ứng bang. Sau khi vào tổng đường liền tiến vào phòng hội nghị.

Đám người Tạ Chi Yến một đường tới đây, từ Kiếm Nam đạo tới Thường Ninh phủ cũng mất thời gian ba tháng.

Tạ Chi Yến còn dễ nói, bản thân nàng là võ giả Tiên Thiên, cũng đã hành tẩu giang hồ hơn một năm nên nàng cũng dễ dàng thừa nhận một mối như vậy.

Nhưng các sư đệ sư muội của nàng lại không giống. Đây là lần đầu tiên bọn họ hành tẩu giang hồ, hơn nữa trên đường cũng không có chuyện gì thú vị, chính là đi đường khô khan nên bọn họ khổ không thể tả nổi.

Cho nên vừa về tới Kim Nguyệt phường, Tô Tín liền an bài để bọn họ đến nhà trọ nghỉ ngơi. Lúc này, các thiếu niên thiếu nữ tung tăng như chim sẻ.

Đợi đến lúc bọn họ đi rồi, Tô Tín lúc này mới hỏi Tạ Chi Yến:

- Tạ cô nương, nếu người muốn ta hỗ trợ tìm manh mối, vậy thì phải đưa manh mối của các người cho ta biết mới được.

Các người là môn phái đỉnh cấp trong Trung Nguyên, lại có ba đại thế gia Tương Nam đến Thường Ninh phủ. Tuy phái tới đều là đệ tử trẻ tuổi nhưng ta không tin các người không nghe được chút tin tức nào mà chạy tới đây. Các người đã nghe ngóng được tin gì đó thì chắc chắn sẽ có manh mối quan trọng.

Tạ Chi Yến gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng ta đúng là có một ít manh mối quan trọng. Người biết cuộc đời cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh chứ?

Tô Tín gật gù đầu. Hần vừa mới nghe Thiết Vô Tình nói kỹ càng về người này.

Tạ Chi Yến nói:

- Tuy cường sư Đỗ Nguyên Thánh phụ tá Đại Chu thành lập vô thượng vương triều nhưng nó lại sở kiến liên minh độc lập là Trương Nam Vô Lâm, xem như có quan hệ hợp tác với Đại Chu vương triều.

Hiện trên giang hồ suy đoán nhiều nhất là nhân hoàng Đại Chu kiêng kỵ thế lực của Đỗ Nguyên Thánh, sợ hãi Trương Nam Vô Lâm minh thành xu thế đuôi to khó vậy cho nên âm thầm diệt trừ nó.

Tuy Đỗ Nguyên Thánh vẫn đề phòng nhân hoàng Đại Chu nên thời điểm hấn đánh dẹp Đông Tấn cướp được đồ vật đều giấu đi mà Thường Ninh phủ có thể nói là vùng đất long hưng của Đại Chu vương triều.

Tạ Chi Yến lấy ra một tấm lệnh bài kỳ quái đặt lên bàn.

- Sau khi Đỗ Nguyên Thánh chết, Trương Nam Vô Lâm minh sụp đổ. Những lệnh bài này chỉ có tâm phúc của Đỗ Nguyên Thánh mới có, chính là chìa khóa mở bảo tàng.

Chìa khóa lại nhiều tới năm cái, Dịch Kiếm môn, Thanh Thành kiếm phái, Niên Bang Giang Lăng, thế gia Trương Nam đều có một cái, còn một cái không rõ tung tích. Nhưng gần đây chúng ta nhận được tin tức chìa khóa từng xuất hiện ở Thường Ninh phủ cho nên chúng ta liền tới đây.

Tô Tín nhíu mày suy nghĩ một hồi, nói:

- Việc này không đúng. Các người đều là nghe nói chìa khóa cuối cùng xuất hiện tại Thường Ninh phủ mới chạy tới đây, nhưng các người mới vào thành hôm nay mà!

Tạ Chi Yến gật đầu nói:

- Có lẽ chênh lệch một ít thời gian nhưng chúng ta thật sự vào Thường Ninh phủ hôm nay.

Tô Tín gõ bàn một cái, nói:

- Đây chính là điểm không đúng.

Dịch Kiếm môn các người tại Kiếm Nam đạo, phái Thanh Thành tại Xuyên Nam đạo, Niên Bang tại Giang Nam đạo.

Ba gia tộc cách nơi này gần nhất cũng mấy ngàn dặm. Sau khi các người nhận được tin tức mới chạy tới Thường Ninh phủ khẳng định không thể nào là cùng một thời gian.

Hơn nữa ba đại thế gia cách Thường Ninh phủ gần nhất, bọn họ muốn tới Thường Ninh phủ cần thời gian hơn mười ngày nhưng hiện tại bọn họ chỉ tới đây cùng lúc với các người.

Nghe Tô Tín vừa nói như vậy, Tạ Chi Yến cũng cảm giác trong đó có điều đáng ngờ.

- Người nói có người cố ý truyền tin tức cho chúng ta, thậm chí tính toán thời gian tiết lộ tin tức cho chúng ta. Sau cùng là muốn mọi người tề tụ về Thường Ninh phủ.

Tô Tín gật gù đầu:

- Đúng vậy, khả năng này rất lớn. Nếu như có độc thủ đứng sau màn, như vậy mưu đồ của hấn khẳng định cũng là bảo tàng Đỗ Nguyên Thánh. Đoán chừng sau khi bảo tàng xuất hiện thì hấn cũng sẽ hiện thân.

Suy đoán tiếp không có ý nghĩa, Tô Tín lấy ra trang giấy vẽ chìa khóa, chuẩn bị bảo thủ hạ nghe ngóng một chút.

Đồng thời cũng bảo thủ hạ nghe ngóng sự tích và tin tức Đỗ Nguyên Thánh khi còn sống. Có lẽ thông qua những chuyện này có thể tìm được bảo tàng ở nơi đâu.

Mặc dù Đỗ Nguyên Thánh đã chết vài chục năm nhưng trong Thường Ninh phủ vẫn có một vài lão nhân từng được nghe nói về truyền thuyết Đỗ Nguyên Thánh. Nói không chừng trong đó có một vài thứ có ích.

Nhìn thấy Tô Tín an bài ngay ngắn rõ ràng, Tạ Chi Yến cũng yên lòng. Sau khi tạm biệt Tô Tín liền quay về khách sạn nghỉ ngơi.

Cùng lúc này các bang phái khác cũng có người tới tìm, bởi vì người các đại phái cũng tìm bọn họ.

Tam Anh hội.

Ba người Mạnh Trường Hà lúc này đứng ở cửa nghênh đón ba người trẻ tuổi, thái độ cung kính đến cực điểm.

Bọn họ là ba đại thế gia Trương Nam: Nguyễn, Trương, Trương gia, là Nguyễn Minh Nguyệt, Trương Khánh Phương và Trương Nguyên Đông.

Ba đại thế gia Tương Nam chính là một trong các thế lực lớn nhất ở Nam Man. Trước kia Tam Anh hội thân là bang hội mạnh nhất Thường Ninh phủ cho nên cũng có kết giao bọn họ, biết rõ ba đại thế gia khủng bố này.

Đồng thời ba đại thế gia rất hiểu thế lực trong Thường Ninh phủ, cho nên đầu tiên lựa chọn nhờ Tam Anh hội giúp đỡ bọn họ.

Niên Bang Giang Lăng tiến vào Thường Ninh phủ lại vừa lúc gặp bang chúng Thiết Dao hội cho nên hắn trực tiếp nhờ Thiết Dao hội giúp hắn.

Hạ Thiên là người cuồng ngạo nhưng cũng nghe qua tên tuổi của Niên Bang trong thiên hạ thất bang nên hắn không dám có nửa phần lãnh đạm.

Trong mấy người kia thì Thanh Thành kiếm phái Phương Đông Đình đến trễ nhất, chờ hắn đi vào Thường Ninh phủ thì những bang phái kia đã chọn người, cũng chỉ còn lại có Huyết Y hội và Thần Phong hội.

Thật ra, vừa bắt đầu Phương Đông Đình đã muốn lựa chọn Phi Ưng bang của Tô Tín.

Hiện tại Phi Ưng bang như mặt trời ban trưa tại Thường Ninh phủ. Mặc dù đại bộ phận người đều biết bang phái mạnh nhất Thường Ninh phủ chính là Tam Anh hội, nhưng bên ngoài lại biết tên tuổi Phi Ưng bang lớn nhất, hơn nữa Tô Tín chính là minh chủ liên minh bang phái trong Thường Ninh phủ.

Sau khi tìm người hỏi tin tức, Phương Đông Đình tự nhiên muốn chọn một nhà mạnh nhất nhưng không biết làm sao Tạ Chi Yến lại có cơ duyên trùng hợp đi Thịnh Long lâu liên gặp được Tô Tín. Phương Đông Đình chậm một bước nên nội tâm thâm hận.

Thanh Thành kiếm phái có quan hệ không tốt với Dịch Kiếm môn. Phái nói đều là một trong ngũ phái cầm kiếm nên mọi người không có quan hệ tốt với ai cả.

Bởi vì cái gọi là văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị.

Ai cũng mơ ước cái mũ thiên hạ đệ nhất kiếm phái.

Còn lại hai nhà có thể chọn, Phương Đông Đình đành lựa chọn Thần Phong hội.

Thực lực của Huyết Y hội tất nhiên mạnh hơn Thần Phong hội nhiều nhưng Phương Đông Đình sẽ không chọn nó bởi vì đứng sau lưng Huyết Y hội chính là Huyết Y lâu, là Huyết Y lâu trong tá đạo bát môn.

Thanh Thành kiếm phái tự xưng là danh môn chính phái, đương nhiên là không muốn sinh ra quan hệ gì đó với tổ chức sát thủ như Huyết Y lâu.

Huống hồ Huyết Y lâu là một trong mấy thế lực mạnh nhất thiên hạ giống như Thanh Thành kiếm phái. Nếu hắn muốn tùy tiện ra lệnh người ta thì chỉ sợ người ta không chịu nghe, cho nên Phương Đông Đình cuối cùng chỉ có thể lựa chọn Thần Phong hội.

Phương Đông Đình một thân đạo bào màu xanh nhạt, dáng người cao ngất tuấn lãng, kiếm trong tay không đặt bên người, mà là nằm trong túi giới tử của tùy tùng.

Cung Thanh Phong cẩn thận hầu hạ bên cạnh hắn không dám có chút lười biếng.

Tuy Cung Thanh Phong xem như chủ hầu một phương tại Thường Ninh phủ, hơn nữa hắn là bang chủ trẻ tuổi nhất sau Tô Tín.

Nhưng hắn biết rõ vị này chính là nhi tử trưởng lão Thanh Thành kiếm phái, hai mươi mấy tuổi đã đạt tới Tiên Thiên. So sánh với Phương Đông Đình đứng hàng Nhân Bang, người khác không thể nghi ngờ sẽ kém hơn một bậc.

Phương Đông Đình thần nhiên nói:

- Cung bang chủ, ta bảo người vẽ chìa khóa giao cho bang chúng tìm kiếm khắp Thường Ninh phủ, người đã làm xong chưa?

Cung Thanh Phong vội vàng nói:

- Phương công tử yên tâm! Ta đã bảo người in hơn vạn bức họa như thế, mỗi bang chúng thủ hạ của ta đều có một bản, đều ra ngoài tìm hiểu cả rồi.

- Cần bao nhiêu thời gian để tìm khắp Thường Ninh phủ?

Cung Thanh Phong cân nhắc một chút nói:

- Tối thiểu bảy ngày.

- Bảy ngày?

Phương Đông Đình lập tức chau mày:

- Bảy ngày quá nhiều, ba ngày.

Cung Thanh Phong nghiêm mặt nói:

- Phương công tử, ba ngày thực sự làm không được. Bang chúng thủ hạ của ta chỉ có vạn người, cho dù bọn họ không ngủ không nghỉ cũng không thể tìm khắp Thường Ninh phủ chỉ trong ba ngày được.

Phương Đông Đình hừ lạnh một tiếng:

- Cung Thanh Phong, người đang đùa ta sao? Ta cho người Truy Phong Thất Kiếm chính là kiếm quyết đứng thứ ba trong Thanh Thành kiếm phái, kết quả hiện tại người nói với ta người làm không được?

Chìa khóa này Dịch Kiếm môn đang tìm, Niên Bang cũng đang tìm. Thời gian bảy ngày quá dài, chỉ sợ bọn chúng đã sớm đoạt được rồi.

Cung Thanh Phong chớp mắt nói:

- Phương công tử, thời gian ba ngày là không có khả năng. Hay là thế này, ngài đi tìm bang phái khác trong Thường Ninh phủ mượn chút người. Dùng thẻ điện của ngài chắc hẳn người ta không dám đắc tội.

Phương Đông Đình nhàn nhạt nhìn hắn:

- Trong Thường Ninh phủ các người, bang phái nào nhiều người nhất?

- Phi Ưng bang! Phi Ưng bang của Tô Tín nhiều người nhất. Chừng hơn ba vạn người, gấp ba Thần Phong hội chúng ta. Hơn nữa Tô Tín chính là minh chủ liên minh bang hội Thường Ninh phủ.

Trong mắt Cung Thanh Phong xuất hiện một tia tinh quái. Hắn biết rất rõ Tam Anh hội có hơn năm vạn bang chúng nhưng lúc này hắn lại nói Phi Ưng bang mới có nhân số nhiều nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Hùng hổ dọa người

Phương Đông Đình không phải người ngu, càng không phải ngu ngốc. Cung Thanh Phong ra chủ ý này rõ ràng đang nhắm vào bang phái khác trong Thường Ninh phủ.

Nhưng chuyện này không liên quan đến Phương Đông Đình.

Phương Đông Đình nhận thấy những bang phái trong Thường Ninh phủ lục đục với nhau chẳng khác gì con kiến đánh nhau cả, thật vừa đáng buồn lại đáng buồn cười.

Cho nên hắn không đi quản chuyện này. Hắn chỉ cần Thần Phong hội trong vòng ba ngày tìm khắp cả Thường Ninh phủ là được rồi.

Huống hồ lúc trước hắn nghe nói nữ nhân Tạ Chi Yến đã lựa chọn bang phái là Phi Ưng bang.

Hắn đi Phi Ưng bang mượn tới một vạn người, như vậy chính là kéo chậm tốc độ của Tạ Chi Yến.

Thanh Thành kiếm phái có quan hệ không tốt với Dịch Kiếm môn. Huống hồ bản thân hắn bài danh thấp hơn Tạ Chi Yến trên Nhân Bảng, điểm này làm hắn không hài lòng.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tín lại cho người cầm theo bản vẽ tìm khắp phố lớn ngõ nhỏ trong Thường Ninh phủ.

Tô Tín cho rằng làm như thế không có tác dụng gì.

Tô Tín có thể nói là người chơi theo âm mưu. Hắn tin tưởng vững chắc trên thế gian không bao giờ có chuyện trùng hợp như vậy.

Nếu như ngày hôm qua hắn suy đoán chuẩn xác thì độc thủ sau màn kia sẽ thao túng tất cả, chìa khóa thứ năm đang nằm trong tay hắn.

Chờ tới khi đó độc thủ sau màn sẽ xuất hiện. Nếu không cho dù bọn họ tìm cũng không tìm được.

Dù sao hắn cũng đã nhận đơn được của Tạ Chi Yến rồi, bởi vì cái gọi là lấy tiền tài người, thay người tiêu tai. Tìm được hay không thì không nói trước được nhưng tối thiểu người cũng nên làm ra tư thái mới được.

Đang lúc Tô Tín chuẩn bị đi ăn điểm tâm thì Hoàng Bình Thành lại đi tới, vẻ mặt lo lắng nói:

- Bang chủ, Thần Phong hội Cung Thanh Phong mang người đến. Trong đó có một người trẻ tuổi thực lực thâm bất khả trắc, giống như gia hỏa này xuất thân đại môn phái.

Tô Tín cau mày, Cung Thanh Phong ngày thường không lui tới chỗ mình, hiện tại đám đệ tử đại phái đang rải thảm tìm kiếm chìa khóa trong Thường Ninh phủ, bọn chúng tới tìm mình làm gì?

- Bọn chúng nói gì?

Về mặt Hoàng Bình Thành tức giận nói:

- Bọn chúng bảo ngài ra ngoài bái kiến.

Sắc mặt Tô Tín lập tức lạnh lẽo, hai chữ bái kiến dùng rất hay. Đối phương không nói tới gặp mà hết lần này tới lần khác lại nói bái kiến, đây là ý gì? Nhục mạ sao?

Từ xưa đến nay bái kiến đều là văn bối dùng để gặp mặt trưởng bối hoặc là từ ngữ địa vị tôn quý.

Người chỉ tới viếng thăm người ta, người mà nói: ai ai tới bái kiến, như vậy chính là nhục mạ, hoàn toàn không coi người ta ra gì.

- Đi, chúng ta đi “bái kiến” bọn chúng một chút, xem bọn chúng muốn làm gì?

Lúc này trong đường khẩu Kim Nguyệt, Phương Đông Đình ngồi trên chủ vị của Tô Tín ngồi trước kia và chậm rãi uống trà.

Hắn đến không phải đoạt vị trí của Tô Tín mà là Phương Đông Đình hắn thân phận gì? Sao có thể ngồi ở vị trí của bang chủ?

Bang chủ tổng đường Phi Ưng bang nhìn thấy Phương Đông Đình vô lễ như thế cũng sinh lòng tức giận. Vị trí đó là người có thể ngồi sao? Việc này quả thực là khiêu khích!

Hoàng Bình Thành rời đi đã dặn dò bọn họ, những người này không phải chúng ta có thể trêu vào nên tất cả cứ chờ bang chủ tới định đoạt.

Nhưng có lẽ bởi vì một gã bang chủ nhìn Phương Đông Đình với ánh mắt quá rõ ràng làm cho Phương Đông Đình cau mày:

- Ánh mắt của tiểu tử kia làm ta không vui, và miệng.

Cung Thanh Phong gật đầu rồi lập tức đi tới trước mặt tên bang chủ kia, hắn muốn tát một cái nhưng lúc này lại có tiếng Tô Tín hừ lạnh vang lên:

- Cung bang chủ, cho dù bang chúng phạm sai lầm cũng nên để ta đánh, làm gì tới phiên người giáo huấn!

Nhìn thấy Tô Tín đi ra, Cung Thanh Phong thu tay lại và cười nói:

- Tô bang chủ, đây cũng không phải là ta muốn đánh, mà là Phương công tử phân phó.

Phương Đông Đình kinh ngạc nhìn Tô Tín, bang chủ bang phái lớn nhất Thường Ninh phủ trẻ tuổi như vậy sao?

Phương Đông Đình cũng chỉ hơi ngạc nhiên một chút mà thôi, có trẻ tuổi hơn cũng chỉ là bang chủ của tiểu bang phái Thường Ninh phủ tại Nam Man đất cần sỏi đá mà thôi. Huống hồ trên giang hồ không thiếu nhất chính là trẻ tuổi tuần tài.

Đối với Phương Đông Đình là võ giả hơn hai mươi tuổi bước vào Nhân Bảng thì dưới Tiên Thiên chỉ là gà đất chó kiểng mà thôi.

- Nghe nói Phi Ưng bang người có rất nhiều người. Vậy thì thật là tốt, cho ta mượn một vạn người. Đương nhiên ta không phải mượn không, ta sẽ truyền cho người hai kiếm trong Truy Phong thất kiếm nhập môn của Thanh Thành kiếm phái.

Kiểm pháp nhập môn của Thanh Thành kiếm phái? Xem ta là ăn mày sao?

Huống hồ cho dù Phương Đông Đình lấy ra công pháp thì Tô Tín cũng không đồng ý. Hắn đã đồng ý giúp Tạ Chi Yến rồi, nếu hiện tại đi giúp Phương Đông Đình, như vậy hắn không có được hảo cảm của Phương Đông Đình, ngược lại sẽ chọc giận Tạ Chi Yến.

Chuyện Trư Bát Giới soi gương như vậy, Tô Tín làm sao có thể biến thành kẻ hai mặt!

Cho nên Tô Tín chỉ là cười nhạt một tiếng nói: “Thật xin lỗi, không cho mượn.”

Phương Đông Đình sững sờ, không ngờ Tô Tín lại cự tuyệt mình như thế. Hắn chợt cười to nhưng sắc mặt từ tươi sáng biến thành lạnh lẽo: “Người đứng là to gan mà. Người biết người mà người cự tuyệt là ai không? Một tiểu bang phái trong Thường Ninh phủ mà thôi, Thanh Thành kiếm phái phát tay là diệt!”

Tô Tín lạnh nhạt nhìn Phương Đông Đình. Kẻ này và Tạ Chi Yến chính là hai cực.

Tạ Chi Yến không thích nhất người khác động một chút lại mang môn phái ra nói trên miệng. Trong suy nghĩ của nàng, nếu như mình không cách nào làm

cho đối thủ thần phục thì không nên dùng tới sư môn sau lưng gây áp lực. Như vậy chính là biểu hiện của thất bại.

Phương Đông Đình trong mắt Tạ Chi Yến chỉ là kẻ thất bại mà thôi.

- Phương công tử, ta không thể chọc vào Thanh Thành kiếm phái nhưng ta càng không thể trêu đùa với Dịch Kiếm môn. Hiện tại thủ hạ của ta đang giúp Tạ cô nương của Dịch Kiếm môn tìm chìa khóa, nếu người muốn mượn người thì cứ tìm nàng.

Phương Đông Đình lạnh lùng nói:

- Ta tất nhiên sẽ đi tìm Tạ Chi Yến. Hiện tại ta hỏi người, người cho mượn hay không?

Tô Tín hít sâu một hơi, thái độ Phương Đông Đình hùng hổ dọa người như thế, dám gạt thái độ của hắn sang một bên.

Hắn tất nhiên không muốn chọc tới Phương Đông Đình nhưng đối phương lại dám chạy tới gần mình không buông như chó điên, thật sự cho rằng ta dễ bắt nạt sao?

- Thật có lỗi, vẫn không cho mượn!

- Muốn chết!

Phương Đông Đình hừ lạnh một tiếng, thân ảnh hắn biến mất và xuất hiện trước mặt Tô Tín, dùng chỉ làm kiếm đâm vào ngực Tô Tín.

Kiếm chỉ nhanh như gió, xâm lược như lửa, cho dù dùng chỉ thay kiếm nhưng cũng có thể cảm nhận được kiếm thế liên miên không dứt, khí thế cường đại như mưa rào.

Tô Tín vốn định dùng chỉ đối với chỉ, dùng Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chi nghênh chiến. Nhưng đây là đòn sát thủ của hắn, không đến thời khắc mấu chốt thì Tô Tín không muốn tùy ý sử dụng. Huống hồ hắn muốn thử võ giả Tiên Thiên cường đại tới mức nào.

Cho nên Tô Tín không lùi mà tiến tới, Cừu Cực Chưởng oanh kích, thù sâu như biển, không chết không ngớt!

Oanh!

Một tiếng trầm đục vang lên, Phương Đông Đình rút lui một bước. Tô Tín lui về phía sau ba bước, lòng bàn tay của hắn có cảm giác run rẩy:

- Quả nhiên không hổ là võ giả Tiên Thiên. Không nói thứ khác, về lực lượng có khí lực không thua gì mình.

Nhưng thực lực chênh lệch chính là Phương Đông Đình chỉ là võ giả mở khí hải Tiên Thiên đệ nhất cảnh, mà Tiên Thiên có tới ba cảnh giới.

Tiên Thiên đệ nhất cảnh mở đan điền khí hải, nội lực bản thân còn cường đại hơn Hậu Thiên đại viên mãn gấp mấy chục lần, nội lực nồng đậm thậm chí có thể đạt tới phóng chân khí ra ngoài tạo thành thực thể.

Vừa rồi Phương Đông Đình chỉ dùng kiếm chỉ, nếu hắn dùng trường kiếm thì thậm chí có thể cách Tô Tín ba thước chém ra kiếm cương, trực tiếp cách không đã thương người.

Trong nội tâm Tô Tín sợ hãi lực lượng võ giả Tiên Thiên cường đại, thật ra không biết lúc này Phương Đông Đình càng khiếp sợ không khác Tô Tín.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn không nương tay mà hạ quyết tâm muốn trực tiếp phế bỏ bang chủ tiểu bang phái đám hỗn lảo với hắn.

Nhưng không ngờ Tô Tín lại tiếp được một kiếm của hắn, tuy chưởng pháp quái dị nhưng uy lực lại cực kỳ cường đại.

Phải biết rằng hắn và Tô Tín cách nhau một đại cảnh giới. Mặc dù không sử dụng kiếm nhưng kiếm chỉ vừa rồi có ba phần uy lực của kiếm.

- Được được được... Không ngờ trong Nam Man đất cằn sỏi đá lại có nhân vật như thế, thế thì tốt, tiếp ta một kiếm.

Trường kiếm sau lưng Phương Đông Đình lập tức bay ra khỏi tay, bị Phương Đông Đình cầm lấy và giương lên.

Trên thân kiếm có lạc ấn trải rộng, cả trường kiếm như dòng suối màu xanh. Nó tỏa ra khí tức lạnh giá, vừa nhìn là biết không phải phàm vật.

Thanh Thành kiếm phái khởi nguyên tại Đạo gia, kiếm pháp cũng mang theo khí chất đạo gia, đạo pháp tự nhiên, đều có thể làm kiếm!

Trường kiếm trong tay Phương Đông Đình chỉ sử dụng một thức kiếm thức kia, phong hỏa phối hợp, hỏa mượn gió thổi, thân kiếm rung rung và trường kiếm xuất hiện trước mặt Tô Tín đã thành xu thế liệt hỏa đốt cháy thảo nguyên.

Đạo kiếm chỉ có Thanh Thành kiếm phái mới có, Phong Hỏa đạo kiếm!

Thân ảnh của Tô Tín lui nhanh về phía sau, hắn không có cường tới mức giao thủ chính diện với võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Hắn vừa rồi ngăn cản một kích của Phương Đông Đình nhưng khi đó Phương Đông Đình không dùng kiếm.

Đối với một kiếm khách mà nói, kiếm chính là sinh mạng của bọn họ.

Một người là kiếm khách, một người không phải kiếm khách sẽ khác nhau rõ ràng.

Chính vào lúc này có giọng nói vang lên:

- Phương Đông Đình, nơi này không phải núi Thanh Thành, cũng không tới phiên ngươi ở nơi này đùa nghịch uy phong.

Giọng nói vang lên còn kèm theo tiếng kiếm minh vang vọng.

Một thanh trường kiếm từ bên cạnh vuren ra, thân ánh Tà Chi Yến như kinh hồng tiên tử, kiếm pháp phiêu miểu như tiên, trong nháy mắt đã áp chế phong hỏa đạo kiếm của Phương Đông Đình.

Kỳ lạ nhất chính là trường kiếm của Tà Chi Yến giống như có được linh tính, mỗi lần đều đoạt trước một bước điểm lên thân kiếm của Phương Đông Đình, vị trí chuẩn xác, hành động như tính trước.

Chỉ mấy chiêu ngắn ngủi nhưng trường kiếm của Phương Đông Đình đã bị đánh trúng vài lần, làm cho cổ tay hắn run lên liên bất đắc dĩ rút kiếm lui về phía sau, trường kiếm của hắn còn suýt nữa rời tay.

Phương Đông Đình thu kiếm lui về phía sau, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn biết rõ bài danh Nhân Bảng của Tà Chi Yến cao hơn hắn nhưng hắn vô cùng không phục.

Bài danh Nhân Bảng không phải dựa vào tu vi cảnh giới, mà là dựa theo chiến tích bản thân mà bài danh.

Phương Đông Đình trước kia tu luyện trong Thanh Thành kiếm phái cho nên không chính thức đi giang hồ lịch lãm, cũng không có chiến tích gì trong tay. Cho nên hắn cho rằng mình đứng vị trí một trăm lẻ năm trên Nhân Bảng là sỉ nhục.

Tà Chi Yến chẳng qua hành tẩu giang hồ sớm hơn hắn mà thôi, nên mới đứng hàng Nhân Bảng thứ bảy mươi tám. Cho nên Phương Đông Đình cho rằng mình không kém Tà Chi Yến quá lớn.

Nhưng hôm nay vừa giao thủ thì hắn biết bài danh của Nhân Bảng vô cùng công chính.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật

- Dùng người dịch kiếm, dùng kiếm dịch địch, xem quân cờ vọng khí, mình nhược thấu suốt. Dịch Kiếm môn Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật quả nhiên bất phàm.

Một giọng nói từ ngoài cửa vọng vào.

Tô Tín nhìn sang, bên ngoài đường khẩu chính là đường chủ Giang Lăng của Lập Hạ đường Niên Bang, còn có Hạ Thiên bang chủ Thiết Dao hội.

Giang Lăng quá ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, tướng mạo dương cương tuấn lãng, bề ngoài thập phần không kém.

Thần sắc Phương Đông Đình lạnh lẽo:

- Giang Lăng, ngươi tới làm gì?

Bại trong tay nữ nhân đã mất mặt, hiện tại còn để người khác nhìn thấy, không thể nghỉ ngơi càng thêm mất mặt.

Giang Lăng cười nói:

- Phương công tử nói chuyện đúng là thú vị. Thường Ninh phủ cũng không phải nhà của ngươi, ngươi có thể tới thì tại sao ta không thể tới?

- Được được được! Hôm nay tạm thời ghi nhớ, sau khi tìm được bảo tàng chúng ta sẽ tính một thể.

Phương Đông Đình hừ lạnh một tiếng quay người rời đi. Trước khi đi còn lườm Tô Tín và Tà Chi Yến một cái.

Hắn không phải người ngu, hiện tại xung đột với Tà Chi Yến và Giang Lăng thì hắn chỉ chịu thiệt thòi mà thôi.

Hiện tại trong tay mỗi nhà đều có một chiếc chìa khóa, đợi đến lúc tìm được chìa khóa thứ năm thì khẳng định phải chiến một trận.

Phương Đông Đình đi rồi, Giang Lăng cười nói với Tạ Chi Yến:

- Không hổ là thiên nữ Tạ Chi Yến của Dịch Kiếm môn, chỉ sợ ngươi không dùng toàn lực.

Dịch Kiếm môn Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật chỉ là trụ cột trong pháp môn dịch kiếm, đòn sát thủ chính là tứ đại kiếm quyết sinh, tử, huyền, diệt, không biết Tạ cô nương truyền thừa là loại nào?

Tạ Chi Yến nói khẽ:

- Giang đường chủ muốn nghe ngóng chi tiết của ta sao? Hiện tại chúng ta không có quan hệ hợp tác thì phải.

Giang Lăng cười ha hả nói:

- Vậy được, ta sẽ không quấy rầy. Mọi người hiện tại không có quan hệ hợp tác nhưng sau này có thể cũng không chừng. Tạ cô nương muốn kết minh có thể tùy thời tìm ta.

Nói xong Giang Lăng liền trực tiếp rời đi, không có ý định cố nói chuyện kết minh với Tạ Chi Yến.

Tô Tín lại cảm giác Giang Lăng người này rất nhàm chán. Hắn tới nơi này giống như đi trào phúng Phương Đông Đình, lại giống như xem náo nhiệt.

Như vậy trừ kích thích Phương Đông Đình còn có thể đạt được kết quả gì?

Bọn người đi rồi, Tạ Chi Yến áy náy nói:

- Thật có lỗi, là ta ảnh hưởng tới người. Phương Đông Đình đang nhắm vào ta.

- Ta biết rõ, lấy tiền tài của người phải tiêu tai thay người. Ta đã lấy đan dược của người thì gặp phải loại chuyện này đương nhiên không thể lùi bước.

Điều ấy không cần Tạ Chi Yến nói hắn cũng nhìn ra.

Thế gian này không có vô duyên vô cớ yêu, tất nhiên cũng không có vô duyên vô cớ hận.

Phương Đông Đình cuồng ngạo tự đại nhưng lại không rảnh rỗi nhàm chán đi tìm một tiểu bang chủ như hắn gây phiền toái làm gì.

Hắn làm khó Tô Tín thật ra chỉ vì nhắm vào Tạ Chi Yến sau lưng Tô Tín mà thôi.

Thần tiên đánh nhau, phạm nhân gặp nạn, không có gì khác hơn.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín không dễ dẫn dụ như thế. Đã lựa chọn giúp Tạ Chi Yến thì hắn sẽ không thay đổi lập trường.

- Đúng rồi, có manh mối sao?

Tạ Chi Yến hỏi.

Tô Tín lắc đầu:

- Chúng ta đi từng nhà thăm dò nhưng đến bây giờ vẫn không có manh mối nào hữu dụng.

- Vậy được, các người cứ từ từ tìm đi, không cần quá vội vàng.

Tạ Chi Yến ngược lại vô cùng nhẹ nhõm giống như căn bản không coi trọng bảo vật giá trị liên thành.

Tô Tín kinh ngạc nói:

- Đây là bảo tàng cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh để lại, người cũng nói bên trong có nhiều bảo vật nhưng kết quả người còn coi nhẹ như vậy.

Tạ Chi Yến thân nhiên nói:

- Có được là vinh hạnh của ta, không được là vận mệnh của ta. Dù sao mục đích chủ yếu của ta chính là dẫn đám tiểu Thất đi du ngoạn cho biết giang hồ. Đối với cái gọi là bảo tàng gì đó, hoặc có thể nói Dịch Kiếm môn không quá coi trọng.

Bảo tàng Đỗ Nguyên Thánh đúng là mê người nhưng nó quá phiêu miểu (1).

Ai cũng không biết Đỗ Nguyên Thánh đã chết hay chưa. Nếu như hắn không chết thì vì sao hắn không mang bảo tàng đi?

Hơn nữa, chìa khóa rơi vào trong tay Dịch Kiếm môn hơn mười năm, chúng ta cũng từng đi dò xét manh mối nhưng không có thu hoạch gì.

Hiện tại mặc dù có một ít tin tức truyền ra nhưng các đại môn phái không xem nó là việc quan trọng, nếu không cũng sẽ không phải đám đệ tử hậu bối chúng ta tới đây.

Tô Tín gật gù đầu, lời này Thiết Vô Tình cũng đã nói với hắn, những đại phái làm việc vô cùng cẩn thận.

Vì một thứ hư vô mờ mịt mà động dụng nhân lực toàn môn phái thì việc làm này quá mức qua loa rồi.

Nếu Tạ Chi Yến không nóng nảy thì tốt rồi. Tô Tín cũng bảo thủ hạ tìm kiếm tới đêm thì nghỉ ngơi, lại đổi một nhóm khác điều tra manh mối.

Tạ Chi Yến ban ngày không có việc gì làm thì lại hỏi nhà của Tô Tín ở nơi nào, rồi nàng muốn dạy Hình Nhi một ít kiếm pháp cơ bản.

Đương nhiên Tạ Chi Yến xem như rất thích Hình Nhi cũng không dạy Hình Nhi kiếm pháp của Dịch Kiếm môn, nàng muốn dạy chỉ là kiếm đạo cơ bản.

Có một vài thứ Tô Tín không thể dạy cho Hình Nhi. Hắn xuất thân dã lộ, tuy học bất cứ thứ gì cũng kèm theo 5% độ thuần thực nhưng Hình Nhi không có thứ này.

Thân là đệ tử của Dịch Kiếm môn trong ngũ phái cầm kiếm, Tạ Chi Yến muốn dạy Hình Nhi kiếm pháp thì Tô Tín vô cùng hoan nghênh nên hắn lập tức gọi đệ tử dẫn Tạ Chi Yến qua.

Thật ra nếu không phải Tô Tín cần thể diện thì hắn cũng muốn đi nghe đấy.

Từ khi Tô Tín tập võ đến nay, hắn nhìn thấy rất nhiều công pháp nhưng vũ kỹ tinh diệu lại ít tới đáng thương.

Hôm nay Phương Đông Đình và Tạ Chi Yến giao thủ đã làm Tô Tín mở rộng tầm mắt, hắn mới biết được vũ kỹ thế giới này là thế nào.

Tạ Chi Yến sử dụng Kiếm Vọng Khí Thuật phi thường cùng loại với Dịch Kiếm Thuật của Cao Ly Phó Thái Lâm trong Đại Đường Song Long, đều là liệu dịch tiên cơ, dung hợp tinh túy của đánh cờ vào trong kiếm đạo.

Chỉ có điều Tạ Chi Yến sử dụng Dịch Kiếm Thuật không phải kiếm đạo chân chính, chỉ có thể nói là phương thức sử dụng kiếm mà thôi.

Bảo người dẫn Tạ Chi Yến đi rồi, lúc này một tên bang chúng lại nhỏ giọng nói với hắn:

- Bang chủ, đồng thập nhị phường Thiết Vô Tình Thiết đại nhân muốn gặp ngài.

Tô Tín gật gù đầu, hỏi:

- Thiết đại nhân ở đâu?

- Đang chờ ngài ở cửa sau.

Tô Tín bảo tên bang chúng rời đi rồi lập tức đi đến cửa sau, quả nhiên Thiết Vô Tình đang chờ hắn ở đó.

Thấy Tô Tín tới, Thiết Vô Tình cười nói:

- Thế nào? Cảm giác kẹp giữa đám đệ tử đại phái không dễ chịu chứ?

Tô Tín cười khỏ nói:

- Người là dao thót ta là thịt cá, thực lực thế lực không bằng người, như vậy chỉ có thể cúi đầu.

Thiết Vô Tình hấp háy lông mi:

- Ta còn tưởng rằng tiểu tử nguoi vĩnh viễn sẽ không cúi đầu đấy. Ở Thường Ninh phủ này, phong cách hành sự của nguoi rất mạnh mẽ.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Không phải ta vĩnh viễn sẽ không cúi đầu, mà là không cúi đầu mà thôi.

Thiết Vô Tình vỗ tay nói:

- Tuy nguoi không phải đối thủ của Phương Đông Đình, chỉ có thể dựa vào nữ nhân tới cứu nhưng tương lai nam tử phế vật kia khẳng định không bằng nguoi.

- Tốt xấu gì nguoi ta cũng là trẻ tuổi tuần kiệt trong Nhân Bang, nguoi cũng không cần vì ta mà hạ thấp nguoi ta như vậy.

Tô Tín bật cười nói:

Thiết Vô Tình nói:

- Ta không có đánh giá thấp hần, mà là ăn ngay nói thật thôi.

Đừng thấy Phương Đông Đình đứng hàng Nhân Bảng, nhưng thật ra hần chỉ là một tên phế vật. Nếu như không phải nể mặt Thanh Thành kiếm phái sau lưng hần thì hần không có tư cách vào Nhân Bảng đâu.

Tô Tín kinh ngạc nói:

- Nhân Bảng không phải chỉ dùng chiến tích nói chuyện sao?

Thiết Vô Tình tùy ý khoát khoát tay nói:

- Ta không dám cam đoan vị trí ba mươi đồ lại trên Nhân Bảng có phóng nước hay không, nhưng đằng sau thì không nhất định.

Các đại môn phái cũng cần sĩ diện, nhìn người trẻ tuổi của người ta náo động trên Nhân Bảng, đệ tử nhà mình không có thực lực này, đương nhiên bọn họ không cam lòng.

Cho nên có rất nhiều người nhờ quan hệ đi hỏi lộ người Lục Phiến môn, khi đó tăng thêm tên đệ tử của mình vào trong danh sách.

Nói như vậy, chỉ cần đệ tử các đại môn phái đạt tới mức nhất định, cho dù không có được chiến tích tương ứng cũng có thể vào danh sách Nhân Bảng.

Kẻ giống như Phương Đông Đình, cho dù thực lực của hần kém nhưng là vì xuất thân Thanh Thành kiếm phái, người mang vô số kiếm kỹ cường đại cũng dễ dàng thắng được những tán tu xuất thân dã lộ và người của tiểu môn phái.

Đương nhiên đây chỉ là chuyện nhỏ, tuyệt đại bộ phận tuần kiệt trên Nhân Bảng là dựa vào thực lực của mình giống như Dịch Kiếm môn Tạ Chi Yến.

Vừa mới bước chân vào giang hồ đã có được danh hiệu “thiên nữ”, cuối cùng đứng thứ bảy mươi tám trong Nhân Bảng cũng nói rõ thanh danh của nàng dựa vào đánh giết mới có.

Tô Tín gật gật đầu. Thực lực của Tạ Chi Yến đúng là rất mạnh, chỉ Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật cũng đã đầy đủ cường đại mà Giang Lăng lại nói không phải thực lực chân chính của Tạ Chi Yến.

- Nào, không cần nói nhảm nhiều lời. Ta tới đây là muốn hỏi chìa khóa của Dịch Kiếm môn có được từ lúc nào, thái độ của bọn họ với bảo tàng ra sao?

Mặc dù Tô Tín không biết vì sao Thiết Vô Tình hỏi vấn đề kỳ quái này nhưng hần vẫn thành thật trả lời. Lúc này vẻ mặt Thiết Vô Tình rơi vào trạng thái suy nghĩ và rời đi.

Tô Tín không hỏi nhiều, hần vẫn bảo bang chúng đi tìm hiểu manh mối chìa khóa thứ năm nhưng hi vọng vẫn xa vời như cũ.

Nhưng lúc này Tô Tín không biết thời điểm hần rời khỏi đường khẩu, trong một góc đường có mấy người đang nhìn chằm chằm vào hần. Trong đó ngoài Tam Anh hội Mạnh Trường Hà, còn có ba gã nam tử trẻ tuổi.

Không cần nói ba tên trẻ tuổi này là ai, bọn họ chính là ba đại thế gia của ba nhà Trương Nam, Nguyễn, Trương, Trương.

Ba người bọn họ là thế hệ trẻ kiệt xuất của ba nhà nhưng cũng chưa đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Võ lâm Trương Nam kém võ lâm Trung Nguyên một trời một vực, điểm ấy có thể nhìn ra từ trên người đám đệ tử.

Ba người bọn họ xem như trẻ tuổi kiệt xuất trong gia tộc nhưng so sánh với tốc độ tu luyện của Tạ Chi Yến và Phương Đông Đình thì chẳng khác gì chậm như ốc sên bò.

Thật ra ba người này sớm biết tin tức Phương Đông Đình đến Phi Ứng bang nên bọn họ còn tưởng rằng Phương Đông Đình tìm ra manh mối gì nhưng không ngờ lại nhìn thấy trò hay chưa thành vừa rồi.

Ba người lại biết thực lực của mình còn kém rất nhiều nên đương nhiên không dám giống như Giang Lăng đứng ra đi gây thù hận. Bọn họ còn ước gì đám người đánh nhau, đến lúc đó mới có thể đục nước béo cò.

Nếu không dùng thực lực Hậu Thiên đại viên mãn của ba người thì cho dù liên thủ cũng không có thực lực so đầu với bất cứ đệ tử đại phái nào.

(1) Phiêu miểu: xa vời, mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Cạm Bẫy

Đứng tại góc rẽ đầu phố, Trương Khánh Phương của Trương gia nhìn theo bóng lưng Tô Tín khẽ cười nói:

- Ta nói lão Mạnh à, ngươi càng ngày lẫn lộn càng thật lù. Ngày xưa Tam Anh hội các ngươi có thực lực hùng bá Thường Ninh phủ, bây giờ lại bị tiểu tử bức ép tới mức này.

Mặc dù sự thật chính là như thế nhưng Mạnh Trường Hà lại khó nén được tức giận.

Nhưng đối mặt với đệ tử dòng chính của Trương Nam Trương gia, uy danh ba đại thế gia Trương Nam phải lớn hơn các đại môn phái Dịch Kiếm môn tại võ lâm Trung Nguyên xa xôi mười phần.

Cho nên Mạnh Trường Hà dù xấu hổ và giận dữ cũng đành phải cố mà nặn ra nụ cười, nói:

- Các ngươi không nên xem thường người trẻ tuổi kia, người này vô cùng tà tính.

Tô Tín đã từ bang chúng tầng dưới chót nhất nhảy lên làm minh chủ liên minh bang phái Thường Ninh phủ chỉ trong thời gian một năm, hơn nữa sư thúc Trần Chiêu của ta còn phải chết trong tay của hắn.

Nguyễn Minh Nguyệt cười xùy một tiếng:

- Dùng thực lực Hậu Thiên đại viên mãn đánh chết võ giả Tiên Thiên? Nói đùa gì vậy!

Mạnh Trường Hà cũng cười xùy:

- Đó là sự thật. Tô Tín ở trước mặt cao tăng bang phái Thường Ninh phủ dùng một loại chân khí như hỏa diễm chém ra ngoài, ngay sau đó miểu sát Trần Chiêu.

Chuyện xảy ra bất ngờ nên làm cho mọi người phản ứng đầu tiên chính là hoài nghi, hiện tại ba người Trương Khánh Phương chính là như thế, bọn họ không tin.

Tưởng Nguyên Đông thực lực mạnh nhất trong ba người khoát khoát tay nói:

- Được rồi, lão Mạnh ngươi không cần phải nói. Chỉ cần ngươi có thể giúp chúng ta đoạt được bảo tàng này thì chúng ta sẽ giải quyết Tô Tín giúp ngươi.

Thật ra đám người Tưởng Nguyên Đông có kế hoạch từ trước là nếu có bảo tàng xuất hiện như lời đồn thì bọn họ sẽ lợi dụng lực lượng của Tam Anh hội để cướp lấy bảo tàng.

Đừng nhìn thực lực võ giả Tiên Thiên cường đại nhưng toàn bộ Tam Anh hội lại có tới năm vạn người, đệ tử tinh anh có tu luyện nội công, đa thông hơn mười khiêu cũng hơn ngàn người đấy.

Mà kiến nhiều vẫn có thể cắn chết voi, những lực lượng này đủ để cải biến cuộc chiến.

Tuy Mạnh Trường Hà biết rõ hành động đó sẽ đắc tội với Dịch Kiếm môn và Thanh Thành kiếm phái và cả Niên Bang nhưng hắn không thể không làm thế.

Một là vì ba đại thế gia chính là rắn rết địa phương, nếu hắn dám cự tuyệt thì quá sức tưởng tượng.

Một phương diện khác, ba người đồng ý chỉ cần Mạnh Trường Hà tận dụng lực lượng Tam Anh hội giúp bọn họ, sau khi chuyện thành công thì bọn họ sẽ giúp Mạnh Trường Hà diệt trừ Tô Tín.

Mạnh Trường Hà hận Tô Tín thấu xương nhưng trong tình huống này cho dù là thể lực hay thực lực thì hắn không phải là đối thủ của Tô Tín, chỉ có mượn nhờ ngoại lực cheo chống mà thôi.

Mà ba đại thế gia Trương Nam không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Nhìn thấy thân ảnh của Tô Tín biến mất, đám người Tưởng Nguyên Đông gật đầu, chỉ có Trương Khánh Phương lặng lẽ xoa xoa tờ giấy trong tay, trên mặt hắn lộ vẻ thần sắc quý dị.

Ba người này và Mạnh Trường Hà đang nhìn nhưng Tô Tín không phát hiện ra vì thân thần của hắn hiện tại đang tiến vào không gian hệ thống.

Vừa rồi hắn đi đường khẫu thì hệ thống đã tuyên bố nhiệm vụ chi nhánh hoàn toàn mới.

- Kích hoạt chỉ nhánh: chính đạo công địch, miêu tả nhiệm vụ: đánh chết đệ tử tông môn chính đạo ban thưởng phản phái trị.

Ban thưởng phản phái trị có quan hệ tới thực lực của người bị đánh chết, mỗi khi giết một người ban thưởng một lần, hạn mức cao nhất 1000 điểm.

Thất bại trừng phạt: thời hạn một năm, thất bại khấu trừ 1000 điểm phản phái trị.

Ha ha, chính đạo công địch? Đây chính là nhiệm vụ ép mình phải đối lập với chính đạo hay sao?

Thật ra, trong tích tắc nhiệm vụ này xuất hiện thì Tô Tín nghĩ đến chính là Phương Đông Đình.

Tên này chính là đệ tử tông môn chính đạo hàng thật giá thật, giết hắn đoán chừng sẽ có không ít phản phái trị.

Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua mà thôi. Với thực lực của Tô Tín hiện tại thì cho dù giờ hết thủ đoạn thì cũng khó có thể giết đối phương.

Chênh lệch một đại cảnh giới đúng là khó mà đánh thắng, chỉ có sử dụng tiêu hao phẩm mới có thể trong một chiêu đánh chết đối phương.

Với thực lực của Phương Đông Đình, tối thiểu Tô Tín muốn hối đoái một môn võ kỹ cấp bậc tam tinh bán mới có thể giết chết đối phương.

Nhưng tiêu hao phẩm tam tinh bán có giá cao tới 320 điểm phản phái trị, nếu không biết giết Phương Đông Đình sẽ lỗ vốn.

Hệ thống chỉ nói là ban thưởng phản phái trị có quan hệ tới thực lực của người bị giết, ai biết Phương Đông Đình hắn có đáng giá phản phái trị như vậy không?

Huống hồ cho dù đáng giá thì Tô Tín cũng không muốn động thủ trong Thường Ninh phủ, như vậy cho dù giết Phương Đông Đình thì hắn cũng dính một thân máu tươi hôi thối.

Hắn và Tạ Chi Yến vừa mới phát sinh xung đột với Phương Đông Đình, kế tiếp Phương Đông Đình chết tại Thường Ninh phủ. Loại chuyện này dùng mộng nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì.

Sau lưng Tạ Chi Yến có Dịch Kiếm môn, tất nhiên không cần sợ người Thanh Thành kiếm phái đến gây phiền toái. Nhưng Tô Tín hắn là người cô đơn, Thanh Thành kiếm phái muốn diệt hắn quả thực quá dễ dàng.

Huống hồ Phương Đông Đình còn là nhi tử trưởng lão Thanh Thành kiếm phái, việc đánh người nhỏ mà người già đến là cực kỳ bình thường.

Tạm thời để nhiệm vụ qua một bên. Dù sao cũng có thời gian một năm nên hắn không có gì phải lo lắng.

Sau khi đi quanh Thường Ninh phủ dò xét một vòng, lúc Tô Tín trở lại đường khẩu thì sắc trời đã tối đen.

Thủ hạ bang chúng của hắn đã quay về. Bọn họ mới là người nên cần nghỉ ngơi, dù sao Tạ Chi Yến cũng không nóng nảy muốn tìm được chìa khóa ngay.

Tô Tín không làm gì nữa, hắn quay về khu nhà ở Kim Nguyệt phường.

Mấy ngày nay người của năm đại bang phái cầm hình ảnh chìa khóa tìm khắp Thường Ninh phủ, đương nhiên có vài bang phái thái độ không tốt làm cho cả Thường Ninh phủ thần hồn nát thần tính.

Cho nên lúc này sắc trời hơi tối lại thì tất cửa hàng lớn nhỏ đều đóng cửa, cả con đường dài im ắng.

Bỗng nhiên tâm thần Tô Tín hơi động. Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, hắn ngẩng đầu nhìn lên thì tiếng bước chân kia nhanh hơn. Tên hắc y nhân nhảy tới và xuất một quyền về phía hắn.

Toàn thân hắc y nhân này bao phủ trong quần áo màu đen và không thấy rõ khuôn mặt, Tô Tín nghiêng người tránh né rồi hắn xuất ra Hận Cực Quyền đối quyền với hắc y nhân kia, lập tức đánh tên hắc y nhân kia lui bước về phía sau.

- Hậu Thiên đại viên mãn?

Tô Tín không cảm giác được thực lực cụ thể của hắc y nhân nhưng kém hắn rất nhiều.

Dường như tên hắc y nhân rất giật mình vì sức mạnh của Tô Tín, nhìn thấy chính mình đánh lên thất bại nên hắn lập tức quay người bỏ trốn.

Tô Tín rút Du Long kiếm bên hông ra, nhưng không ngờ tốc độ của hắc y nhân cực kỳ nhanh chóng. Chỉ chớp lát hắn đã biến mất trong tầm mắt Tô Tín.

- Là ai đến đánh lên ta? Sức mạnh không lớn nhưng thân pháp rất nhanh, hắn lại am hiểu khinh công.

Tô Tín nhủ mầy suy nghĩ nhưng trong Thường Ninh phủ không có người như vậy.

Chính vào lúc này bên đường có tiếng hét thảm vang lên, Tô Tín lập tức đuổi theo thì nhìn thấy tên hắc y nhân té xuống đất, trông đáng người và y phục dạ hành cực giống như tên vừa đánh lên hắn vừa rồi.

Tô Tín cẩn thận đi tới, xác định tên hắc y nhân đã chết thì hần kéo khăn che mặt hần xuống.

Đó là một người trẻ tuổi tuấn tú chừng hai mươi tuổi bị người ta dùng một kiếm cắt đứt yết hầu.

Nhưng Tô Tín cũng không nhận ra người này, hần xác định mình không biết kẻ này.

Đúng lúc này bên đường lại có tiếng động huyền não ồn ào vang lên. Mấy trăm tên đệ tử Tam Anh hội được Mạnh Trường Hà dẫn dắt chạy tới, bên cạnh hần còn có ba thể gia Trương Nam Tường Nguyên Đông và Nguyễn Minh Nguyệt.

Nhìn thấy Tô Tín, Mạnh Trường Hà lập tức dừng sừng sờ:

- Tô Tín, tại sao ngươi lại ở đây?

- Kim Nguyệt phường là địa bàn Phi Ứng bang ta, vì sao ta không thể ở đây?

Tô Tín hỏi ngược lại:

- Hiện tại ta muốn hỏi các ngươi một chút. Hơn nửa đêm, Tam Anh hội các ngươi tới địa bàn Phi Ứng bang làm gì?

Mạnh Trường Hà vẫn không trả lời, bên kia Tường Nguyên Đông và Nguyễn Minh Nguyệt nhìn thấy thi thể trên mặt đất và sắc mặt tối sầm.

Thi thể trên mặt đất chính là Trương Khánh Phương của Trương gia!

Nhìn thấy vết hầu của Trương Khánh Phương bị kiếm đâm thủng lại nhìn thấy Tô Tín cầm Du Long kiếm đứng bên cạnh Trương Khánh Phương thì tất cả không cần nói cũng biết.

- Tô Tín! Ngươi muốn chết!

Tường Nguyên Đông tức giận quát một tiếng rồi hần rút trường đao chém về phía Tô Tín.

Trương Nam ba đại thể gia đồng khí liên chi, các bên có quan hệ thông gia lẫn nhau nên nếu luận thân phận thì Trương Khánh Phương còn là biểu đệ của hần.

Tuy quan hệ thân thích không rõ ràng nhưng Trương Khánh Phương chết ở Thường Ninh phủ, tương lai về tới gia tộc hần sẽ bị chỉ trích.

Lần này tới Thường Ninh phủ tìm kiếm bảo tàng Đỗ Nguyên Thánh, trên danh nghĩa là do hần dẫn đội mà lại xảy ra chuyện thì hần sẽ phải chịu trách nhiệm.

Tô Tín dám giết Trương Khánh Phương, nếu hần không giết Tô Tín cho gia tộc một câu giải thích thì trở về gia tộc bị trừng phạt kiểu gì thì hần không dám tưởng tượng nữa.

Tường Nguyên Đông sử dụng đao chính là miêu đao rất nhỏ, hần thi triển đao pháp cũng chỉ có một chữ, đó chính là: nhanh!

- Cửu Yến Liên Hoàn Trảm!

Trong nháy mắt Tường Nguyên Đông chém ra chín đao, chín đao chém vào cùng vị trí.

Nếu là người khác đã sớm bị chém đứt binh khí trong chín kích, còn bản thân cũng bị chém thành hai nửa.

Nhưng Tường Nguyên Đông kinh hãi phát hiện hai tay của mình run run, miêu đao dùng thép tinh luyện thành vậy mà xuất hiện vết rạn nứt li ti và sắp nát vụn.

- Binh khí Hoàng cấp!

Tường Nguyên Đông kinh hãi nhìn Du Long kiếm trong tay Tô Tín. Tiểu bang chủ trong Thường Ninh phủ lại có trong tay một thanh binh khí Hoàng cấp.

Phải biết rằng Tường gia bọn họ chỉ có gia chủ hoặc là trưởng lão mới có tư cách có được binh khí thượng đẳng như vậy.

Binh khí cũng phân đẳng cấp. Một vài binh khí chế thức có thể chế tạo số lượng lớn, cho dù là dùng vật liệu gì cũng chỉ là binh khí bình thường mà thôi.

Chỉ có những binh khí do các đại sư luyện khí chế tạo cẩn thận mới có thể phân đẳng cấp và có được cái tên riêng của mình, hơn nữa còn có các hiệu quả kỳ diệu.

Binh khí được người giang hồ phân thành bốn đẳng cấp: thiên, địa, huyền, hoàng.

Trường kiếm kỳ quái trong tay Tô Tín tuyệt đối là binh khí Hoàng cấp. Nếu không miêu đao thép tinh bách luyện trong tay hần cũng không bị chấn vỡ như vậy.

Sau khi đánh lui Tường Nguyên Đông, Tô Tín cau mày nói:

- Rốt cuộc các người là ai? Người này không phải ta giết.

Tường Nguyên Đông lãnh đạm nói:

- Chúng ta là ai? Chúng ta là Tường Nguyên Đông của Tường gia, Trương Nam và Nguyễn Minh Nguyệt của Nguyễn gia, thì thể trên mặt đất là Trương Khánh Phương của Trương gia!

Tô Tín, người thật to gan, dám giết người Trương Nam ba đại thế gia.

Người cho rằng có thể xưng bá một góc Thường Ninh phủ là có thể coi rẻ võ lâm Trương Nam hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chứng Cớ Vô Cùng Xác Thực

Biết rõ thân phận của người trước mặt, Tô Tín thở dài một hơi.

Hiện tại dù hắn có ngốc cũng biết chính mình bị người ta hãm hại.

Chỉ sợ Trương Khánh Phương đã chết từ lâu rồi, và người vừa đánh lén là cố ý dẫn hắn tới nơi này.

- Ta nói rồi, người không phải do ta giết, ta bị người ta dẫn tới đây. Lúc ta tới thì Trương Khánh Phương cũng đã chết rồi, không tin các người có thể nghiệm thi.

Tuy Tô Tín cũng không phải là người thích giải thích nhưng hắn vẫn không muốn chịu tiếng xấu thay người khác.

Mạnh Trường Hà cười lạnh nói:

- Nhân tang (1) đã có, còn nghiệm cái gì mà nghiệm! Trực tiếp động thủ bắt hắn là được rồi!

Tô Tín gây ra tai họa lớn như thế, trong lòng Mạnh Trường Hà vui mừng còn không hết.

Giết người của ba đại thế gia Trương Nam, Tô Tín lúc này hữu tử vô sinh (2).

- Khoan đã! Minh Nguyệt, đi khám nghiệm tử thi.

Tường Nguyên Đông trầm giọng nói.

Hắn không phải người ngu. Mạnh Trường Hà có thâm thù đại hận với Tô Tín, hắn cũng có nghe qua việc này.

Dù sao nơi này có mấy trăm người vây quanh nên Tô Tín tuyệt đối không chạy được. Nhưng nếu người thật sự là do Tô Tín giết, đến lúc đó bắt giữ cũng không muộn.

Nguyễn Minh Nguyệt gật đầu đi qua tra xét thi thể Trương Khánh Phương rồi lắc lắc đầu nói:

- Trương Khánh Phương mới chết không bao lâu, là bị người ta một kiếm mất mạng, căn bản không nhìn ra dấu vết gì.

Tường Nguyên Đông nhìn về phía Tô Tín, ánh mắt lập tức ngập sát khí.

Hiện tại Tô Tín là người bị hiểm nghi lớn nhất.

Nếu đổi thành trước kia thì hắn sẽ không tin Trương Khánh Phương sẽ bị người ta dùng một kiếm lấy mạng.

Nhưng vừa rồi cảm nhận được thực lực của Tô Tín, cộng thêm Mạnh Trường Hà vừa rồi cũng không hề nói quá về chiến tích của Tô Tín.

Nếu như ra tay bất ngờ thì Tô Tín hoàn toàn có năng lực miểu sát Trương Khánh Phương trong một kiếm.

Bỗng lúc đó một giọng nói thân nhiên vang lên:

- Các người nói sai rồi. Miếng vết thương có thể nhìn ra nhiều thứ.

Trong bóng tối Giang Lăng thân nhiên đi tới.

- Giang đường chủ, tại sao ngươi lại ở đây?

Tưởng Nguyên Đông nhíu mày hỏi.

Giang Lăng cười hắc hắc nói:

- Thiết Dao hội quá ít người nên chỉ có thể tìm kiếm manh mối chìa khóa vào ban ngày. Ta là người không chịu ngồi rảnh rỗi, đương nhiên ta cũng đi ra ngoài tìm kiếm.

Chẳng ai tin những lời hắn vừa nói cả, chỉ xem hắn là kẻ tới xem náo nhiệt. Nhưng không ngờ Giang Lăng đi thẳng đến chỗ thi thể của Trương Khánh Phụng và xem xét, hắn nói:

- Các ngươi đúng là tiểu bối giang hồ, lại sơ ý chủ quan như vậy.

Hôm nay ta dạy các ngươi một bài, thi thể có đôi khi rất biết nói chuyện, nó sẽ kể cho chúng ta biết manh mối của hung thủ.

Tuy Giang Lăng cũng mới hơn ba mươi tuổi nhưng từ mười mấy tuổi đã lăn lộn trong Niên Bang, hắn từ một bang chúng cấp thấp bò lên vị trí hiện tại, cho tới bây giờ hắn đã là Lập Hạ đường chủ nên có thể nói là người từng trải, lý lịch của hắn cũng giống Tô Tín.

Giang Lăng chỉ vào miệng vết thương ở cổ họng trên thi thể, chậm rãi nói:

- Từ miệng vết thương có thể thấy được người giết hắn là một kiếm phong hầu.

Nhưng bản thân hắn chính là võ giả Hậu Thiên Đại viên mãn nên người có thể kích một kiếm chém chết hắn là võ giả Tiên Thiên hoặc là bất ngờ bị người đánh trộm, ra tay ác độc đánh chết tại chỗ.

Nhưng chúng ta bây giờ có thể bài trừ đối phương là võ giả Tiên Thiên.

- Vì sao?

Nguyễn Minh Nguyệt ngờ ngác hỏi.

- Rất đơn giản. Bởi vì Trương Khánh Phụng đã xuất kiếm nhưng đáng tiếc kiếm không nhanh bằng đối phương. Nếu đối phương là võ giả Tiên Thiên, Trương Khánh Phụng căn bản không có cơ hội ra tay.

Giang Lăng chỉ vào tay trái của Trương Khánh Phụng, tay trái cầm vô kiếm, trường kiếm cũng bị rút ra một đoạn nhưng cuối cùng lại chưa kịp xuất kiếm đã bị người ta giết tại chỗ.

- Hơn nữa từ miệng vết thương có thể phán đoán, người xuất kiếm là cao thủ kiếm đạo, xuất kiếm quý dị tàn nhẫn, quan trọng nhất là hắn dùng tay trái.

Tô Tín ngẩng đầu lên, mắt nhìn chăm chăm vào Giang Lăng.

Nhưng Nguyễn Minh Nguyệt lại không phục, nói:

- Nói hươu nói vượn! Đối phương sử dụng kiếm tay trái hay tay phải thì làm sao ngươi có thể nhìn ra?

Giang Lăng cười lạnh nói:

- Quả nhiên ngươi vẫn còn là một đứa trẻ con vừa mới bước ra giang hồ. Chi tiết nhỏ như thế, cho dù là đám bang chúng cấp thấp nhất của ta cũng có thể nhìn ra.

Từ góc độ xuất kiếm đối xứng, kiếm tay trái đã thương người sẽ có miệng vết thương rộng hơn phía bên phải. Miệng vết thương bên phải rộng hơn về bên trái là xuất kiếm tay phải.

Chắc chắn. Chẳng trách thế gia Trương Nam các ngươi cũng chỉ có thể xưng vương xưng bá tại Nam Man đất căn sỏi đá này, trình độ đệ tử dòng chính lại kém như thế!

Nguyễn Minh Nguyệt tức giận đến đỏ mặt tía tai, Tưởng Nguyên Đông cũng cảm thấy trong lòng mất mặt. Sớm biết như vậy chính mình tự mình kiểm tra còn hơn.

Giang Lăng quay đầu lại nhìn về phía Tô Tín, cười ha hả nói:

- Tô bang chủ, bây giờ ngươi còn lời gì muốn nói không? Theo ta được biết, trong cả Thường Ninh phủ chỉ có một mình người hiểu kiếm đạo tay trái.

Hơn nữa Tô bang chủ ngươi thật không đơn giản. Tuy tuổi còn trẻ nhưng chiến tích phi phàm. Dùng thực lực của ngươi để tăng thêm khoái kiếm thủ

đoạn tàn nhẫn, giết một gia hỏa mới ra giang hồ vừa không có thanh danh lại không có một chút kinh nghiệm chiến đấu như Trương Khánh Phương quá dễ dàng.

Tô Tín vỗ tay, trên mặt không có chút biểu lộ nào:

- Nói hay lắm, thậm chí bản thân ta cũng tin người là ta giết đấy! Giang đường chủ, ngươi là bản sao của Conan sao?

Giang Lăng cau mày:

- Conan là ai? Thần bộ của Lục Phiến môn sao? Không phải ta suy đoán chuẩn, mà là nhân tang ở đây, ai cũng cho rằng là người giết.

- Nói không sai! Nhân tang cũng ở đó, chuyện như vậy cũng có thể chống chế hay sao?

Một giọng nói truyền tới, chính là Phương Đông Đình và Cung Thanh Phong của Thần Phong hội.

Phương Đông Đình vốn nghe bang chúng Thần Phong hội truyền tin tức, nói là rất nhiều người Tam Anh hội đang chạy vào địa bàn của Phi Ưng bang.

Hắn còn cho rằng tìm được chìa khóa thứ năm nên bọn họ bắt đầu tranh đoạt với nhau, không ngờ lại nhìn thấy trò hay này.

Tiểu tử này ban ngày dám làm mình mất mặt, hiện tại hắn lại đang gặp phiền toái, đương nhiên hắn cũng nhân cơ hội mà bỏ thêm đá xuống giếng.

- Đôi khi mắt nhìn thấy chưa chắc là thực, Giang đường chủ suy đoán cũng quá vô đoán rồi.

Một giọng nói vang lên.

Tạ Chi Yến dẫn theo Hoàng Bình Thành và Lý Phôi đi tới, phía sau còn có bang chúng Phi Ưng bang.

Dù sao nơi này cũng là địa bàn của Phi Ưng bang mà bên này gây ra động tĩnh lớn như thế thì bọn họ đã sớm phát hiện nên Hoàng Bình Thành và Lý Phôi lập tức đi thông báo cho Tạ Chi Yến, sau đó tập kết vạn tên bang chúng đuổi tới.

Mạnh Trường Hà dẫn theo bang chúng Tam Anh hội và Cung Thanh Phong dẫn theo bang chúng Thần Phong hội cũng không tới hai ngàn người, bọn họ lập tức rút binh khí trong tay và cảnh giác nhìn bang chúng Phi Ưng bang đang tràn ngập cả con đường.

Cung Thanh Phong lãnh đạm nói:

- Tô Tín, chẳng lẽ ngươi muốn giết người diệt khẩu sao? Chỉ dựa vào những bang chúng gà đất chó kiểng dưới tay của ngươi cũng muốn ra tay với mấy cường giả Tiên Thiên hay sao?

Tô Tín cười lạnh nói:

- Cung bang chủ, đừng chụp mũi linh tinh. Người không phải ta giết thì ta diệt khẩu làm gì?

Hắn quay người nói với bang chúng Phi Ưng bang:

- Thu binh khí cho ta. Không có chuyện gì lớn, không cần làm ra hào khí giương cung bạt kiếm như thế.

Dưới uy vọng tuyệt đối của Tô Tín, bang chúng Phi Ưng bang lập tức nghe lời thu hồi binh khí. Lúc này người của Thần Phong hội và Tam Anh hội mới thở phào một hơi.

Tô Tín chỉ vào Trương Khánh Phương nói:

- Ta không quen biết Trương công tử của thế gia Trương Nam này, thậm chí ta còn chưa gặp mặt hắn lần nào, vì sao ta lại phải giết hắn?

Huống hồ, các ngươi cũng không nghĩ một chút, cho dù hắn thật sự là do ta giết thì tại sao hắn lại ở nơi này? Nơi này là Kim Nguyệt phường, Trương Khánh Phương đến Kim Nguyệt phường làm gì vậy?

Tô Tín vừa nói ra lời này, đám người Trương Nguyên Đông cũng có cảm giác không đúng.

Trước khi bọn họ tới nơi này, Trương Nguyên Đông có thể cam đoan Trương Khánh Phương không biết Tô Tín.

Nhưng buổi tối hôm nay Trương Khánh Phương lại đột nhiên từ mình chạy đến, trùng hợp bị một gã bang chúng nhìn thấy và thông báo cho bọn họ.

Ban đầu Trương Nguyên Đông còn cho rằng Trương Khánh Phương là phát hiện ra manh mối chìa khóa nên sinh ra lòng tham muốn độc chiếm.

Cho nên hắn còn cố ý tìm Nguyễn Minh Nguyệt và Mạnh Trường Hà, bảo bọn họ dẫn người đi theo sau, lúc này muốn xem Trương Khánh Phương có chủ ý gì.

Không ngờ, bởi vì nhiều người nên bị bang chúng Tam Anh hội làm chậm tốc độ, còn mất dấu, sau khi nhìn thấy lần nữa thì Trương Khánh Phương đã

chết rồi.

Giang Lăng nhàn nhạt cười:

- Lý do rất đơn giản. Trước đó ta đã nói rồi, thi thể sẽ nói cho chúng ta biết tất cả.

Nói xong, Giang Lăng cúi đầu xuống lục lọi trên người Trương Khánh Phương. Không ngờ hắn móc ra một bức thư, hắn lại cười hắc hắc nói với Nguyễn Minh Nguyệt:

- Tiểu tử Nguyễn gia, lại dạy người một câu, khám nghiệm tử thi cũng không phải chỉ nhìn mà có đôi khi còn cần động thủ mới được.

Nguyễn Minh Nguyệt mặt mũi tối tăm, lúc này hắn còn nói được gì nữa chứ!

Giang Lăng mở thư ra xem xét thì trên mặt hắn mang theo nét vui vẻ khó lường.

Hắn mở thư ra cho mọi người xem xét, phía trên viết:

- Giờ Tuất đến Kim Nguyệt phường, phố Lâm Hoa, chìa khóa thứ năm trong tay ta. Tô Tín!

Giang Lăng lúc này cười mà như không cười, nói:

- Tô bang chủ, bức thư này là bút tích của người đứng không? Hiện tại mọi người đã biết vì sao Trương Khánh Phương lại tới nơi này rồi.

Tô bang chủ, hiện tại ta không hiểu là người lừa gạt Trương Khánh Phương tới đây hay chìa khóa trong tay của người?

Tất cả manh mối đều chỉ thẳng về Tô Tín, ánh mắt đám người Phương Đông Đình lúc này lạnh lùng nhìn sang.

Nếu như chìa khóa thật sự trong tay Tô Tín thì bọn họ sẽ ra tay cướp đoạt.

Lúc này Tạ Chi Yến lại nói:

- Có chút không đúng. Nếu như ta không nhìn lầm thì giấy này là giấy Thanh Trúc, đặc sản làm từ trúc núi Hải Châu.

Giấy Thanh Trúc giá cả đắt đỏ nhưng tính bền dẻo thật tốt, cho nên là thứ văn nhân cực kỳ ưa thích. Nhưng giấy Thanh Trúc chỉ có một điểm không tốt, đó là không chịu được quá nóng, nếu ở địa vực nhiệt độ cao thì tốc độ hủ hóa của nó nhanh hơn vài lần.

Nơi này là Trương Nam, thời tiết vốn nóng ướt, thương nhân Trung Nguyên sẽ không mang giấy Thanh Trúc tới đây bán.

Tô Tín muốn viết thư cũng sẽ cầm giấy có bán tại Trương Nam chứ, tại sao hắn lại cầm giấy Thanh Trúc? Cho nên ta hoài nghi bức thư này là có người giả tạo, chính là người bên ngoài Thường Ninh phủ mang tới, tiện tay nên dùng giấy Thanh Trúc giả tạo bằng chứng.

Tạ Chi Yến lại có thể phát hiện ra chi tiết nhỏ này nên làm cho đám người sững sờ. Sắc mặt Giang Lăng lập tức thay đổi nhưng hắn nhanh chóng khóa lấp.

(1) Nhân tang: tang chúng là người, ý là người chết trước mặt.

(2) Hữu tử vô sinh: không có con đường sống.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Thoát Khỏi Hiềm Nghi

Thời điểm tất cả chứng cứ đều nhằm vào Tô Tín thì bỗng nhiên Tạ Chi Yến nói ra một điểm nghi hoặc cũng khiến cho không ít người nơi này hoài nghi.

Cung Thanh Phong của Thần Phong hội lúc này nói:

- Thường Ninh phủ xuất hiện giấy Thanh Trúc cũng không có gì kỳ lạ. Cách đây không lâu Tô bang chủ liên hợp các bang phái lùng đoạn các loại sản vật Nam Man giao dịch tại Thường Ninh phủ.

Những thương nhân kia từ bên ngoài đến, có lẽ bọn chúng có bán giấy Thanh Trúc, cũng có thể bọn chúng tùy thân mang theo thì sao?

Phi Ung bang giao dịch với thương nhân Trung Nguyên không ít, nói không chừng, giấy Thanh Trúc rơi vào tay Phi Ung bang rồi Tô bang chủ lại trùng hợp dùng tới.

Dù sao thì không phải ai cũng có thể có thể phân biệt ra sự khác nhau của giấy bình thường và giấy Thanh Trúc như Tạ cô nương.

Nghe Cung Thanh Phong nói như vậy, mọi người lại thấy có khả năng như thế thật.

Tô Tín lạnh lùng nhìn Cung Thanh Phong, tốc độ bỏ đá xuống giếng của tên này đúng là nhanh.

Giang Lăng cười to nói:

- Đúng vậy, điểm ấy cũng không thể chứng minh điều gì. Trái lại, kiếm thương trên người Trương Khánh Phương không thể làm giả.

Trong Thường Ninh phủ này, người có thực lực giết Trương Khánh Phương, lại am hiểu sử dụng kiếm tay trái cũng chỉ có một mình Tô Tín người mà thôi!

Cung Thanh Phong cười lạnh lạnh nói:

- Việc này ta có thể chứng minh. Khoái kiếm tay trái của Tô bang chủ nổi danh trong Thường Ninh phủ, người nói xem có đúng không Mạnh hội chủ?

Mạnh Trường Hà cười lạnh lùng:

- Đương nhiên, đồ đệ của ta đúng là chết dưới kiếm tay trái của Tô bang chủ!

Tất cả mọi thứ lúc này không ngừng nhắm vào Tô Tín nên Trương Nguyên Đông liền bảo bang chúng Tam Anh hội đưa một thanh trường đao tới, dù sao hôm nay hẳn cũng cần một kết quả.

Trương Khánh Phương không thể chết vô ích, hẳn nhất định phải cho gia tộc một câu giải thích thỏa đáng.

Nhưng lúc này Tô Tín lại tươi cười nhìn sang Cung Thanh Phong và Giang Lăng, nụ cười ấy khiến nội tâm hai người sợ hãi.

Ai nói cho các người là chỉ có kiếm tay trái mới tạo thành miệng vết thương như vậy? Quả thực đúng là nực cười!

Thế gian này có vô số vũ kỹ kỳ dị, muốn làm ra miệng vết thương này vô cùng đơn giản, hay là ta biểu diễn cho các người xem ngay bây giờ.

Bỗng nhiên Tô Tín đổi tay cầm kiếm sang tay phải rồi bỗng nhiên đâm về phía Cung Thanh Phong, phong mang lạnh thấu xương trong nháy mắt tới gần đã dọa Cung Thanh Phong kêu to một tiếng.

Không ai ngờ rằng Tô Tín lại ra tay như vậy nên trong lúc nhất thời cũng không kịp cứu viện, ngay cả Giang Lăng gần với Cung Thanh Phong nhất cũng không kịp phản ứng.

May mà Cung Thanh Phong có thân pháp nhanh, cái tên Thần Phong hội chính là lấy từ tên một môn khinh công nổi danh của Cung gia.

Cung Thanh Phong dùng ba bước nhảy ra sau lưng một tên bang chúng. Hắn muốn dùng bang chúng ngăn cản Tô Tín một lúc.

Du Long kiếm mang theo âm thanh chấn động với tần suất kỳ lạ, trực tiếp cắt yết hầu của bang chúng Thần Phong hội, máu tươi trên đất.

Cung Thanh Phong phẫn nộ quát:

- Tô Tín! Người thẹn quá hoá giận nên muốn giết người diệt khẩu sao?

Tô Tín cười lạnh nói:

- Diệt cái rắm! Bây giờ các người nhìn miệng vết thương trên cổ của hắn đi.

Mọi người tập trung tinh thần nhìn sang. Bang chúng vừa bị Tô Tín giết chết có miệng vết thương giống thi thể Trương Khánh Phương như đúc, nhưng bọn họ lại nhìn thấy Tô Tín dùng kiếm tay phải!

Thần sắc của Giang Lăng và Cung Thanh Phong biến đổi, Tô Tín lãnh đạm nói:

- Đừng cho rằng chuyện các người làm không được thì người khác cũng không làm được.

Tô Tín ta chỉ là tiểu nhân vật cảnh giới Hậu Thiên Đại viên mãn mà thôi. Đến ta cũng có thể làm chuyện như thế thì những người mạnh hơn ta có thể làm được dễ dàng hơn.

Một vết thương kiếm tay trái có thể nói lên điều gì chứ? Nếu thật là ta làm, chẳng lẽ ta không biết dùng tay phải sao? Quên nói cho các người biết, kiếm tay trái của ta mạnh nhưng tay phải của ta cũng không kém.

Sự thật bày ra đó làm mọi người không thể không thừa nhận.

Kỳ thật Tô Tín cũng cường từ đoạt lý. Hắn dùng kiếm tay phải tạo ra kiếm thương giống như đúc, trong giang hồ cũng có loại người như hắn nhưng không nhiều.

Tô Tín có thể tạo thành kết quả như vậy là vì khoái kiếm Kinh Vô Mệnh vốn có thể dùng hai tay.

Hơn nữa môn kiếm pháp này quý dị tàn nhẫn, có thể xuất kiếm từ góc độ nào cũng tạo thành loại hiệu quả kiếm thương như nhau nên đây chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Nếu đổi thành người khác, cho dù là bảo Tạ Chi Yến đi làm nhưng nàng không có bí quyết nên chắc chắn không thể luyện được.

- Hiện tại đã biết rõ người không phải ta giết, còn đứng ở nơi này làm gì? Chờ ta mời các người ăn khuya hay sao?

Tô Tín cười lạnh nói một câu.

Phương Đông Đình có thù hận với Tô Tín, hắn nhìn Tô Tín không vừa mắt nên hừ lạnh quay người rời đi. Trương Nguyên Đông lại hằm hừ bảo người mang thi thể Trương Khánh Phương rời đi.

Tô Tín không phải hung thủ, vậy ai là hung thủ? Nếu như chuyện này thành án không manh mối thì khi trở về, hắn sẽ bị gia tộc trừng phạt.

Chờ tới lúc mọi người đi rồi, Tạ Chi Yến tới hỏi:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì sao vừa rồi người lại ở ngay trước thi thể Trương Khánh Phương?

Tô Tín cũng nói chuyện xảy ra với Tạ Chi Yến, trầm giọng nói:

- Việc này rõ ràng có người hãm hại ta, ta lại không biết động cơ của đối phương là gì.

Có thể giết Trương Khánh Phương, đối phương khẳng định không phải là người Thường Ninh phủ. Tại Thường Ninh phủ người hận ta nhất chính là Mạnh Trường Hà.

Đầu tiên Mạnh Trường Hà không có lá gan làm như vậy, thứ hai hắn cũng không có thực lực. Chuyện này nhất định là người bên ngoài làm.

Nếu như muốn độc chiếm bảo tàng thì hắn đại khái có thể động thủ với người, hoặc là hãm hại người nhưng hãm hại một bang chủ tiểu bang phái như ta thì được cái gì?

Đây chính là điểm mà Tô Tín nghĩ mãi không rõ. Hắn căn bản không nhìn ra mục đích của người ra tay với hắn.

Bởi vì nghĩ mãi mà không rõ thì không cần nghĩ nữa, trực tiếp động thủ điều tra mới là thật.

Tô Tín gọi Hoàng Bình Thành rồi bảo hắn đi điều tra xem một ngày qua Trương Khánh Phương đã tiếp xúc với người nào, đặc biệt là lần cuối cùng hắn gặp ai?

Tuy Trương Khánh Phương ở trong Tam Anh hội nhưng không có nghĩa là Tô Tín không điều tra được thông tin của hắn.

Năm đại bang phái Thường Ninh phủ đều có xếp một ít gian tế và mua chuộc người trong bang của đối phương làm tai mắt cho mình.

Tô Tín muốn tình báo Tam Anh hội, Hoàng Bình Thành lập tức suốt đêm liên hệ với tai mắt, chỉ mấy canh giờ sau đã có tin tức truyền về.

Sắc mặt Hoàng Bình Thành cổ quái nói:

- Lão đại, người tiếp xúc cuối cùng chính là một tên bang chúng Phi Ứng bang chúng ta. Hắn gặp tên bang chúng này không lâu liền rời đi.

Tô Tín gõ gõ xuống bàn, hắn lạnh lùng nói:

- Thủ đoạn của người nấp trong bóng tối đúng là độc ác. Nếu như không phải ta sử dụng kiếm tay phải loại bỏ hiềm nghi thì chỉ e tiếp tục điều tra nữa, mọi người sẽ tra lên đầu của chúng ta.

Đối phương đã có kịch bản sẵn, cũng tính toán tất cả rõ ràng, nếu như Tô Tín không thể rửa sạch hiềm nghi của bản thân thì cuối cùng mọi người sẽ cho rằng là Tô Tín giao thư cho Trương Khánh Phương.

Dù sao Tô Tín vẫn không rời khỏi địa bàn Phi Ứng bang, hơn nữa ai cũng nhìn thấy, như vậy Tô Tín làm sao giao thư cho Trương Khánh Phương? Khẳng định có người sẽ tra ra manh mối này.

Cuối cùng cũng tra lên người tên bang chúng Phi Ứng bang, khi đó tội danh hắn giết Trương Khánh Phương cũng là ván đã đóng thuyền.

- Thủ đoạn liên hoàn kế dùng rất tốt. Đi, đi thăm dò tên bang chúng kia cho ta, xem sau lưng hắn là ai.

Tô Tín lúc này dẫn Bình Thành và Lý Phôi mang người rời đi, Tạ Chi Yến cũng vội đuổi theo.

- Tạ cô nương, người không quay về nghỉ ngơi sao?

Tô Tín hỏi.

Tạ Chi Yến lắc lắc đầu nói:

- Đêm nay xảy ra chuyện quá kỳ quặc, ta cũng muốn đi cùng xem là người nào giở trò.

Nàng có ý muốn đi cùng, nên Tô Tín cũng không cự tuyệt, lúc này có người dẫn đường đi tìm tên bang chúng kia.

Từ thông tin của Hoàng Bình Thành, tên bang chúng kia là lão nhân trong Phi Ưng bang, hắn đã ở trong Phi Ưng bang hơn năm năm, là đệ tử chiến đường của Lâm Phục Hồ lúc trước.

Về sau Tô Tín xây dựng lại chiến đường, hắn cũng dựa vào chiến tích và tích lũy công lao nên thuận lợi trở thành tiểu đầu mục trong chiến đường, cũng xem như là người có thân phận trong Phi Ưng bang.

Tên bang chúng kia có tiểu viện cách Kim Nguyệt phường không xa, trong nhà chỉ có một mình hắn.

Đám người Tô Tín không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa đi vào, nhưng trong đó im ắng không một tiếng động.

Hoàng Bình Thành lập tức chạy đến mở cửa phòng, trong phòng nhỏ có một bang chúng mặc quần áo Phi Ưng bang đang nằm trên mặt bàn, hoàn toàn không còn thở.

Lý Phôi đi xem xét một chút, bóp miệng thi thể mở ra, nói:

- Uống thuốc độc mà chết, có phải tự sát hay không còn không rõ nhưng không có dấu vết gãy gĩa.

Tô Tín trầm trầm nói:

- Làm rất sạch sẽ đó.

Hắn quay đầu nói với Hoàng Bình Thành:

- Lại cho người đi điều tra xem hắn có bối cảnh như thế nào.

Hoàng Bình Thành lấy ra một chồng giấy nói:

- Không cần điều tra nữa, đều ở chỗ này, vừa rồi ta không kịp xem.

Tô Tín cầm tư liệu mà Hoàng Bình Thành điều tra, hắn xem kỹ tin tức trong đó, cuối cùng hắn tìm được một manh mối không tầm thường.

- Bang chúng này tên là Đỗ Cảnh, phụ thân hắn là đường chủ (1) của Đỗ Nguyên Thánh, mặc dù cách rất xa nhưng cũng là thân thích. Đã từng làm tùy tùng của Đỗ Nguyên Thánh, chương quân (2) binh khí cho hắn.

Binh khí là sinh mạng thứ hai của võ giả. Phạm là người am hiểu sử dụng vũ khí thì binh khí của bản thân không dễ dàng rời khỏi người.

Cho nên những võ giả chương quân binh khí cho cường giả đều là người bọn họ tín nhiệm nhất.

Trước mắt Đỗ Cảnh có thân phận như vậy, vậy thì chứng minh hắn có quan hệ với bảo tàng Đỗ Nguyên Thánh. Hắn không thể nào bị mua chuộc bởi vì hắn hoàn toàn tự nguyện làm như vậy.

Lúc này tên bang chúng nói tìm được manh mối ở giữa sân, đám người Tô Tín lập tức đi ra. Giữa tiểu viện có một gốc cây khô bị dịch chuyển, mà dưới cây khô này có một thông đạo chỉ vừa đủ để một người đi vào.

- Tìm người đi dò đường.

Hoàng Bình Thành gọi tới vài tên bang chúng dẫn đầu dò đường rồi đám người Tô Tín cũng đi xuống dưới.

Thông đạo này kiến tạo thô ráp, hơn nữa chỉ có thể dung nạp một người đi vào, còn quanh co khúc khuỷu.

Mọi người đi chừng nửa canh giờ thì trước mắt mọi người là thông đạo rộng mở, đủ để dung nạp hơn ngàn người.

(1) Đường chất: cháu họ

(2) Chưởng quân: tiếp quản/ quản lý

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Phá Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Độc Thủ Sau Màn

Nhìn vào đại sảnh to lớn trước mặt, Hoàng Bình Thành nghi ngờ nói:

- Chúng ta đang ở đâu đây?

Tô Tín phán đoán:

- Nếu như ta không nhớ lầm thì hiện tại trên đầu chúng ta chính là Xương Đức phùng!

Mọi người hai mắt nhìn nhau. Nếu như phía trên đầu đúng là Xương Đức phùng thì nơi này có liên quan gì tới Đỗ Nguyên Thánh?

Xương Đức phùng trước kia chính là hoàng thành của Đại Chu. Dám đào thông đạo dưới lòng đất hoàng thành Đại Chu với không gian lớn như thế, trừ mình chủ Tam Tương Vũ Lâm Minh cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh thì không ai làm được.

- Lão đại, người nhìn bên trong!

Hoàng Bình Thành chỉ vào một mặt tường, chỗ đó có một mặt tường không bình thường, phía trên có lỗ khảm có hình dạng chìa khóa bảo tàng.

Hơn nữa một lỗ khảm trong đó đã có sẵn chìa khóa.

Tô Tín cùng Tạ Chi Yên liếc nhau, liên tục cảm giác có chút khó tin.

Bọn họ tìm chiếc chìa khóa cuối cùng thời gian dài như vậy, không ngờ nó lại dễ dàng xuất hiện trước mặt bọn họ như thế.

Nhưng ngay lúc này phía sau có tiếng cười to vang lên:

- Ha ha ha! Thật sự là đập phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu, không ngờ chìa khóa lại nằm ngay dưới chân chúng ta.

Đám người Tô Tín nhìn sang, là đám người Phương Đông Đình, Giang Lăng, Trương Nguyên Đông cùng Nguyễn Minh Nguyệt và đám bang chủ Mạnh Trường Hà. Bọn họ lần lượt xuất hiện ở lối vào.

- Các người theo dõi ta?

Tô Tín cau mày nói:

Giang Lăng thân nhiên nói:

- Tuy Tô bang chủ người chứng minh kiểm thương tay trái không phải do người làm nhưng người lại là kẻ hiềm nghi lớn nhất. Cho nên ta mới đề nghị tất cả mọi người đi theo người một đêm, xem người hành động gì, không ngờ lại có bất ngờ lớn như vậy.

Hoàng Bình Thành sốt ruột nói:

- Bang chúng Phi Ứng bang trông giữ phía trên thì sao?

Trước khi vào nơi này, Hoàng Bình Thành cố ý để vài tên bang chúng ở lại canh chừng, phân phó bọn họ không cho kẻ khác đi vào.

Nhưng hiện tại đám người Giang Lăng lại có thể thân nhiên đi xuống, vậy những bang chúng kia thế nào?

Giang Lăng không trả lời, Phương Đông Đình lại cười lạnh nói:

- Người nói là mấy tên phế vật không biết sống chết ngăn cản chúng ta sao? Đúng là không biết chuyện, ta cũng tiễn bọn chúng đi chết rồi.

- Người!

Hoàng Bình Thành lập tức giận dữ đỏ mặt. Bang chúng Phi Ứng bang còn lại rút binh khí ra như mãnh thú giương nanh múa vuốt.

- Dừng tay!

Tô Tín quát lớn một câu rồi lạnh lùng nhìn sang Phương Đông Đình.

Tâm nhân của tuấn kiệt Nhân Bảng này đúng là không lớn. Vài tên bang chúng của mình bị hấn giết, Tô Tín có thể khẳng định hấn làm như vậy là vì trả thù mình đã đắc tội hấn lúc trước.

Khoản nợ này hiện tại không nên tính toán, cũng không tính toán được. Nhưng sẽ có một ngày hấn sẽ tính toán sổ cẩn thận với Phương Đông Đình. Thù hạ của hấn không thể chết vô ích như vậy.

Phương Đông Đình kinh miệt hừ lạnh một tiếng, trong lòng hấn hiện tại mới có cảm giác thoải mái.

Sau khi hấn đi vào vùng Trung Nam Man Hoang đã có cảm giác không được tự nhiên. Một tiểu bang chủ lại dám không coi hấn ra gì, việc này làm nội tâm Phương Đông Đình cảm giác khó chịu.

Mặc dù hiện tại không chính thức giáo huấn Tô Tín nhưng hấn lại giết thủ hạ của Tô Tín. Hấn làm như vậy xem như xả một con ác khí.

Giang Lăng lúc này nói:

- Các vị, hiện tại bảo tàng đang ở trước mắt, mọi người cũng nên lấy chìa khóa ra, nếu không chúng ta không ai vào được.

Nhưng ta có một đề nghị. Bang chủ bang phái bản địa Thường Ninh phủ có thể tiến vào nhưng những bang chúng kia phải ở ngoài.

Nhiều người tay đập, nhổ đầu bọn chúng lấy thứ gì đó thì cũng đừng trách ta không nể mặt.

Tất cả mọi người gật gù đầu. Tô Tín cũng bảo đám người Hoàng Bình Thành đi lên trước chờ tin tức của hấn.

Lúc này các bang chúng đã rời đi, mọi người cũng đặt bốn khối chìa khóa vào trong lỗ khảm.

Cung điện dưới mặt đất không có động tĩnh gì. Giang Lăng dùng tay vẽ nhẹ lên lỗ khảm thì cung điện liền chấn động, chìa khóa khảm nằm trên vách tường chìm xuống rồi một cánh cửa xuất hiện.

Mọi người lập tức chạy như điên vào cánh cửa, sợ chạy chậm không đoạt được bảo tàng trong đó.

Tô Tín cũng đi theo mọi người nhưng trong lòng của hấn có cảm giác tim đập nhanh, hấn có cảm giác không đúng.

Phương Đông Đình xông vào đầu tiên rồi dừng lại, hấn chỉ vào phía trước và quát lớn:

- Bảo tàng đâu? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lúc này, xuất hiện trước mặt bọn họ không phải bảo tàng chất đống trước mặt, mà ngược lại là một đồng sương mù mờ mờ, trong ba bước không nhìn thấy mặt người, cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Giang Lăng chậm rãi theo sau, nói:

- Vô cùng hiếm thấy. Chưa thấy trận pháp bao giờ sao? Tu vi võ đạo tới Thần Cung Cảnh, dùng nguyên thần tiếp dẫn sức mạnh của thiên địa sau đó khắc vào trong trận pháp, nó rất lạ sao?

Nơi này chính là nơi Đỗ Minh chủ chôn dấu bảo tàng, an bài một ít cạm bẫy và trận pháp bảo vệ bảo tàng cũng không có gì khó hiểu. Trận pháp có thể kéo dài một thời gian ngắn, thuận tiện cho người giữ bảo tàng phát hiện.

Đáng tiếc, hiện tại những người giữ bảo tàng đã chết hết. Cho dù có người tới đào trộm bảo tàng thì bọn chúng cũng không có mắt nhìn nữa rồi.

Sắc mặt Phương Đông Đình hơi đỏ lên. Hấn đương nhiên biết rõ đây là trận pháp, Thanh Thành kiểm soát có không ít Nguyên Thần võ đạo tông sư. Chỉ có điều bởi vì sốt ruột tiến vào trong bảo tàng mà hấn quên chuyện trận pháp mà thôi.

Nhưng lúc này trong nội tâm Tô Tín cảm giác bất an càng ngày càng đậm. Nghe Giang Lăng dùng ngữ khí như vậy nói chuyện, trong đầu hấn có một tia hào quang xuất hiện. Những chuyện diễn ra mấy ngày qua cũng quanh quẩn trong đầu Tô Tín, cuối cùng hấn cũng nhìn ra manh mối rõ ràng.

Hấn bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Giang Lăng! Những việc này là âm mưu của người đứng không? Bắt đầu mọi chuyện là do người bày ra, người cũng sớm biết bảo tàng ở nơi này. Thật ra năm chìa khóa cũng là người phát tán ra, thậm chí Trương Khánh Phương cũng là người giết?

Trong lòng mọi người lập tức kinh ngạc, Tô Tín nói ra lời này khiến bọn họ không biết nên nghe ai. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tô Tín bị điên hay sao?

Nhưng lúc này Giang Lăng tươi cười vui vẻ rồi bàn tay của hấn hơi động. Không biết va chạm vào cơ quan gì mà thông đạo phía sau khép lại và giam

bọn họ trong đó.

- Chúc mừng người đã trả lời đúng, đáng tiếc là không có giải thưởng.

Thần sắc Phương Đông Đình lập tức lạnh lẽo:

- Giang Lăng, người có ý gì?

Tướng Nguyên Đông lại lạnh lùng nói:

- Giang Lăng, Trương Khánh Phương đúng là người giết? Chẳng lẽ người không biết rằng cho dù Niên Bang thế lớn liền không coi ba đại thế gia của Trương Nam ra gì sao?

Tạ Chi Yến ngược lại không kích động như thế, trong mắt nàng xuất hiện thần thái ngưng trọng.

Tô Tín thở dài một hơi và nói:

- Vấn đề này không liên quan gì tới Niên Bang, Thân phận Giang đường chủ này chỉ e tới bây giờ cũng không phải là đường chủ Niên Bang.

Còn nữa, Cung Thanh Phong Cung bang chủ, chỉ sợ người cũng không phải là bang chủ tiểu bang phái Thường Ninh phủ!

Bởi vì cái gọi là dưới bậc đèn sẽ tối, ta suy đoán âm mưu phía sau nhưng không đoán được sẽ có người.

Hai vị, các người có thân phận gì? Có lẽ hiện tại không cần giấu diếm nữa.

Thần sắc Phương Đông Đình lập tức lạnh lẽo. Tiểu bang chủ khúm núm bên cạnh hắn, nhìn như uất ức nhưng lại đang tính toán đẩy hắn vào trong âm mưu!

Cung Thanh Phong cười dài rồi bước lên, hắn đứng chung chỗ với Giang Lăng:

- Tô Tín không hổ là Tô Tín. Đám bang chủ tam bang tứ hội Thường Ninh phủ chỉ là những kẻ tài trí bình thường, cả đời chỉ có thể sống ở nơi nhỏ bé tại đây. Chỉ có Tô Tín người mới có thể nhảy ra khỏi góc nhỏ này mà nhìn trời đất bao la.

Đáng tiếc, người lại bị cuốn vào trong việc này nên cũng đừng nghĩ là chạy thoát được. Muốn trách cũng chỉ trách người vận khí không tốt.

Giang Lăng ho khan một tiếng, nói:

- Hiện tại tự giới thiệu một lần nữa. Tại hạ Giang Lăng, lúc còn nhỏ được cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh nuôi dưỡng, là nghĩa tử thứ chín mươi ba của ông ấy.

Chỉ có điều bởi vì thiếu niên nhiều bệnh nên bị đưa đi Hạ đàn của Niên Bang, do tam không thần y Tiết Vô Tam trị liệu cho nên tránh được một kiếp năm đó.

Cung Thanh Phong cũng mở miệng nói:

- Cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh năm xưa có vô số đệ tử, phụ thân ta chỉ là một trong số đó. Cũng bởi vì thực lực yếu nhất, ta đoán cũng bởi vì như vậy nên ông ấy có thể tránh được một kiếp, cũng giúp Cung gia chúng ta có thể tránh được một kiếp bị triều đình tẩy trừ.

Nghe hai người bọn họ mở miệng thừa nhận, mọi người không biết nên nói gì cho phải. Chính mình tìm bảo tàng cả buổi nhưng thật ra lại bị người ta tính kế mà không biết.

Tô Tín thở dài ra một hơi nói:

- Đỗ Nguyên Thánh năm xưa quả nhiên là bị triều đình giết chết. Các người có thể may mắn tránh được một kiếp đã xem như không dễ, vì sao lại làm ra chuyện bảo tàng rồi tính toán đẩy Thanh Thành kiếm phái và Dịch Kiếm môn vào trong đó, chẳng lẽ các người không sợ chết hay sao?

Về mặt Giang Lăng đầy dữ tợn, nói:

- Giang sơn Đại Chu vương triều có một nửa là nghĩa phụ ta đánh hạ giúp Cơ Hạo Đế.

Kết quả Cơ gia vong ân phụ nghĩa, lại cấu kết kẻ tiểu nhân trong Tam Tương Vũ Lâm Minh ám toán nghĩa phụ ta, làm cho Tam Tương Vũ Lâm Minh sụp đổ.

Hiện tại Cơ Hạo Đế già nua ngu ngốc, cũng nên tới phiên chúng ta lấy lại đồ của mình.

Tô Tín lắc đầu. Đây là nội dung cốt truyện máu chó. Lúc trước Thiết Vô Tình nói với hắn chuyện của Đỗ Nguyên Thánh năm xưa, hắn cũng đoán được trong đó có chuyện dơ bẩn nhưng không ngờ lại là thực.

Cung Thanh Phong khẽ cười một tiếng rồi nói với Tô Tín:

- Tô Tín, ta rất ngạc nhiên, vì sao ngươi lại hoài nghi ta?

Kế hoạch này là ta tham dự vào nhưng ta chỉ có tác dụng phụ trợ mà thôi. Hơn nữa ta sinh ra trong Thường Ninh phủ, căn bản không có khả năng hợp mưu với Giang Lăng, ngươi từ điểm nào mà đoán được ta?

Tô Tín thân nhiên nói:

- “Rất đơn giản. Chính bởi vì chuyện ngươi làm trong thời gian này không hợp với tính cách của ngươi nên ta mới có thể hoài nghi ngươi.

Trong mắt ta, Cung Thanh Phong là hội chủ trẻ tuổi tiếp nhận Thần Phong hội, thủ đoạn cay độc, tâm tư thâm trầm đứng đầu một bang.

Nhưng ngươi lại khích bác Phương Đông Đình gây phiền toái với ta làm gì? Về sau ngươi lại hãm hại và bỏ đá xuống giếng.

Nếu loại chuyện này là do Mạnh Trường Hà làm thì ta sẽ không hoài nghi chút nào, nhưng ngươi tới làm thì không đúng, việc này không hợp với tính cách của ngươi cho nên từ ban đầu ta đã hoài nghi ngươi rồi.

Ngay sau đó Tô Tín lại chỉ vào Giang Lăng, nói:

- Về phần sơ hở của Giang đường chủ thì càng nhiều. Ngươi đang âm thầm châm ngòi Dịch Kiếm môn cùng Thanh Thành kiếm phái đấu tranh với nhau, lúc muốn hãm hại ta lại giả vờ trùng hợp. Nhưng một việc là trùng hợp, nhiều chuyện như vậy đặt cùng một chỗ thì ngươi giống như e ngại thiên hạ không loạn nên việc này không thể nào là trùng hợp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Phơi Bày Chân Tướng

Tuy Tô Tín đã phán đoán chuẩn xác, chỉ rõ được những điểm đáng ngờ của hai người này nhưng hiện tại đã muộn.

Huống hồ Tô Tín còn đang hoài nghi một việc. Tại sao bọn hắn lại phải trăm phương ngàn kế hãm hại chính mình?

Tâm thần chấn động, bỗng nhiên Tô Tín nghĩ tới Thiết Vô Tình đã từng hỏi mình, Dịch Kiếm môn đạt được lệnh bài như thế nào?

Một phỏng đoán xuất hiện trong đầu Tô Tín, hắn thốt lên:

- Trong tay các ngươi có hai chìa khóa, thì ra các ngươi ban đầu đã có ba bốn chìa khóa!

Cung Thanh Phong kinh ngạc nói:

- Ngươi đoán được việc này? Chắc chắn. Tô Tín, ngươi quả nhiên không tầm thường. Ngươi đoán đúng rồi. Trước kia chúng ta có bốn chìa khóa.

Những năm qua, Giang sư thúc thông qua các loại thủ đoạn tìm được các chìa khóa lưu lạc ra ngoài nhưng cái cuối cùng lại nằm trong tay Dịch Kiếm môn, mà chúng ta không có cách nào lấy được nên đành thông qua phương thức này lấy nó mà thôi.

Hắn vừa nói ra lời này, sắc mặt Phương Đông Đình lập tức biến đổi. Bởi vì chìa khóa của hắn vừa mới nhận được trong mấy năm gần đây.

Sắc mặt Trương Nguyên Đông và Nguyễn Minh Nguyệt cũng giống như Phương Đông Đình, đều không đẹp mắt chút nào.

Bọn họ là người địa phương Tương Nam, càng biết rõ bảo tàng của cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh trân quý như thế nào.

Sau khi có được chìa khóa, tam gia này liền phái đệ tử dòng chính tới đây, không ngờ lúc này lại rơi vào trong kế hoạch của người khác.

Tô Tín sờ sờ mũi nói:

- Các ngươi cố ý đưa chìa khóa cho Thanh Thành kiếm phái thì ta hiểu.

Các ngươi muốn lợi dụng việc Thanh Thành kiếm phái cùng Dịch Kiếm môn không hợp và châm ngòi để hai bên đại chiến. Tốt nhất là hai bên tiêu hao hết lực lượng trong lúc giành bảo tàng.

Mà các người hãm hại ta, đoán chừng cũng là muốn dùng ta để kích Tạ Chi Yến. Các người biết rõ, với tính cách Tạ Chi Yến tất nhiên sẽ đứng ra giải thích cho ta, mà Phương Đông Đình khẳng định sẽ bỏ đá xuống giếng.

Người muốn hai người bọn họ vì chuyện của ta mà đánh nhau lưỡng bại câu thương, nhưng đáng tiếc cuối cùng bởi vì ta thoát khỏi hiểm nguy cho nên không diễn ra như người mong muốn.

Nhưng ta còn có một điểm khó hiểu. Tại sao các người lại kéo ba đại thế gia của Trương Nam vào? Bề ngoài, các người trừ việc dùng bọn chúng hãm hại ta thì không có tác dụng gì khác.

Nghe Tô Tín nói như vậy, Trương Nguyên Đông cũng dùng ánh mắt mê hoặc nhìn Giang Lăng.

Chuyện này đúng là không có quan hệ lớn tới ba đại thế gia của Trương Nam, vì sao bọn họ muốn hãm hại mình?

Giang Lăng nhìn về phía Trương Nguyên Đông và Nguyễn Minh Nguyệt, hần lạnh lùng cười nói:

- Các người cho rằng chuyện này không liên quan tới các người sao? Lúc trước chính là ba đại thế gia của Trương Nam các người đầu quân cho triều đình và hãm hại nghĩa phụ ta.

Trương lai, ta lấy được bảo tàng sẽ một lần nữa thành lập Tam Trương Vũ Lâm Minh, cũng sẽ tính sổ với các người. Hiện tại chẳng qua là thu một chút tiền lãi mà thôi!

Trương Nguyên Đông không nói gì, vì đây là nhân quả do tiền bối gieo xuống, hiện tại tới phiên bọn họ trả lại mà thôi.

Phương Đông Đình hừ lạnh một tiếng nói:

- Đừng nói nhảm nhiều như vậy, chỉ dựa vào hai người các người cũng dám tính sổ chúng ta?

Nghe Phương Đông Đình nói như thế, mọi người lập tức kịp phản ứng. Đám người Giang Lăng và Cung Thanh Phong chỉ là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, Hậu Thiên Đại viên mãn.

Mọi người lúc này có lực lượng mạnh hơn thì sợ bọn chúng làm gì chứ?

Nhưng Tô Tín lại không lạc quan như Phương Đông Đình, vì đối phương dám dẫn bọn họ vào nơi này, hơn nữa không hề cố kỵ bạo lộ thân phận. Vậy khẳng định là có chỗ dựa.

Quả nhiên nghe được Phương Đông Đình nói như thế, khí thế trên người Giang Lăng bắt đầu tăng vọt, chân khí quanh người ngưng tụ giống như sương lạnh.

- Võ giả Thần Cung Cảnh?

Mọi người lập tức kinh hô một tiếng, sắc mặt biến thành cực kỳ khó coi.

Tiên Thiên tam cảnh, Khí Hải, Linh Khiếu, Thần Cung.

Võ giả Thần Cung Cảnh luyện hóa Thần Cung trong mi tâm thông qua đó gia tăng tinh thần lực bản thân và kết nối với thiên địa, thậm chí có cường giả mượn được một phần lực lượng của thiên địa.

Trước tiên, bất kể Giang Lăng mạnh tới mức nào nhưng cho dù hắn là võ giả Thần Cung Cảnh yếu nhất cũng mạnh hơn Phương Đông Đình và Tạ Chi Yến hai tiểu cảnh giới, hoàn toàn có thể nghiền áp bọn họ!

- Ân giấu thực lực lâu như vậy, cho tới hôm nay cũng có thể thi triển thoải mái rồi.

Giang Lăng thét dài một tiếng rồi hắn rút thanh đao sau lưng ra. Đao này chính là Liễu Diệp đao.

Bên kia Cung Thanh Phong cũng bỏ giam cầm thực lực bản thân, khí tức hắn biểu hiện ra là võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh.

Hai gã võ giả Tiên Thiên, một Thần Cung một Khí Hải, đây là lực lượng không phải bọn họ có thể đối phó được.

Mọi người lúc này nhìn ra phía sau lưng, Giang Lăng cười lạnh nói:

- Không cần nhìn nữa, để đề phòng có người trộm bảo tàng, một khi bảo tàng đóng lại thì nhất định phải chờ một giờ mới mở ra, nếu không cho dù người có chìa khóa cũng vô dụng.

Hạ Thiên vội vàng nói:

- Giang đường chủ, đây là ân oán giữa các người, Thiết Đao hội chúng ta chỉ là tiểu bang hội Thường Ninh phủ. Người thả ta đi, ta tuyệt đối không nói ra một chữ.

Mạnh Trường Hà vội vàng nói:

- Đúng vậy, chúng ta cam đoan sẽ thủ khẩu như bình (1).

Lúc này Mạnh Trường Hà hối hận muốn chết.

Hắn đã chủ động chộn rộn vào việc này, vì thế hắn thậm chí còn xa lánh Ninh Lạc Quân cùng Đoạn Kiều, một mình một người liên hệ với ba đại thế gia của Trương Nam.

Nhưng hiện tại hắn hối hận vô cùng.

- Ha ha, thủ khẩu như bình?

Giang Lăng thân nhiên nói:

- Trên thế gian này, kẻ có thể thủ khẩu như bình chỉ có người chết mà thôi.

Vừa dứt lời, Giang Lăng cầm Liễu Diệp đao mảnh như cánh ve chém xuống, trước mặt mọi người như có một dòng sông lớn xuất hiện, lại bị Giang Lăng một đao chặt đứt, không khí phát ra tiếng rít chói tai.

Ánh đao rơi xuống, Trương Nguyên Đông và Nguyễn Minh Nguyệt ở gần Giang Lăng nhất lộ ra ánh mắt không cam lòng, một tơ máu xuất hiện giữa thân thể, bọn họ bị cắt thành hai nửa, tràng diện lập tức bê bối huyết tinh.

Một đao trăm hai người, người của ba đại thế gia Trương Nam tới nơi này đều bị diệt. Xem ra Giang Lăng có mối thù không nhỏ với ba nhà này.

Tạ Chi Yên lên tiếng:

- Đây là đao pháp bí truyền của Bắc Hải Đao tông năm xưa, Đoạn Đông Lưu!

Giang Lăng vùng Liễu Diệp đao lên, nói:

- Đúng vậy, chính là Đoạn Đông Lưu. Năm xưa nghĩa phụ dẫn người diệt Bắc Hải Đao tông, tông minh đình cấp ở bắc hải cũng chỉ có đao pháp Đoạn Đông Lưu lọt vào mắt nghĩa phụ.

Nhìn đám người Tạ Chi Yên, Giang Lăng lãnh đạm nói:

- Mặc dù ta không học được Cuồng Sư Cửu Trảm của nghĩa phụ nhưng chỉ dựa vào Đoạn Đông Lưu cũng đủ để giải quyết các ngươi. Trận chiến này ta sẽ dùng máu của các ngươi tế cờ huyết tế Tam Tương Vũ Lâm Minh tân sinh!

Vừa dứt lời, Giang Lăng lập tức lao thẳng về phía Tạ Chi Yên. Liễu Diệp đao vô cùng nhỏ chém xuống liên tục, đao ảnh bành trướng bao phủ Tạ Chi Yên vào trong.

- Thanh Phong! Ngươi đi giải quyết đám phế vật kia cho ta. Ta đối phó Tạ Chi Yên. Thiên nữ Tạ Chi Yên đứng hàng bảy mươi tám trong Nhân Bảng có thực lực không bằng ta nhưng cũng không thể khinh thường.

Giang Lăng vừa đánh nhau vừa phân phó.

Cung Thanh Phong gật gật đầu. Hắn cười lạnh nhìn đám người Tô Tín, trường kiếm trong tay đâm tới rất nhanh.

Trong chốc lát, bảy mươi hai đạo kiếm quang tới người, sức mạnh sắc bén bao phủ bọn họ vào trong. Cung Thanh Phong lại muốn lấy một địch nhiều, nên ra tay trước.

Kiếm quang sắc bén, Tô Tín đã cảm giác được sức mạnh cường đại trong đó.

Tuy cùng là võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh nhưng Cung Thanh Phong lại cường đại hơn Phương Đông Đình quá nhiều.

Một kích của hắn làm Mạnh Trường Hà phải dùng Đại Suất Bi Thủ đối chiến nhưng lại bị sức mạnh cường đại đánh bay, hai tay hắn máu tươi đầm đìa, khí tức suy yếu tới cực điểm.

Hạ Thiên cũng không tốt hơn hắn chút nào.

Hắn không ngừng vùng vẫy Trảm Mã đao nhưng vẫn bị kiếm quang chém thành hai đoạn, bản thân cũng bị đánh bay, ngực hắn có vết kiếm thương rất rộng, nhìn hắn thê thảm tới cực điểm.

Trong ba bang chủ Thường Ninh phủ cũng chỉ có Tô Tín mượn Du Long kiếm và tiểu cầu che tay chấn động hóa giải kiếm quang nhưng hắn vẫn phải lùi về phía sau vài bước.

Phương Đông Đình bên kia không khá hơn chút nào. Bản thân hắn không có kinh nghiệm chiến đấu gì, tuy xuất thân Thanh Thành kiếm phái nhưng sức

chiến đấu không phải tu luyện mà có, phải chém giết mới có.

Tuy ngăn cản kiếm quang nhưng hai tay Phương Đông Đình run rẩy, suýt nữa thanh kiếm cũng rơi khỏi tay.

Vài tên tùy tùng theo sau lưng Phương Đông Đình tuy bất hiện son bất lộ thủy, trong đó có một võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh còn mạnh hơn Phương Đông Đình một chút.

Trong nháy mắt, năm người ngã xuống hai người. Cung Thanh Phong cười to như điên, thân ảnh của hắn như hóa thành cơn gió, lập tức tấn công Phương Đông Đình.

Tô Tín nhìn thấy Cung Thanh Phong sử dụng thân pháp thì kịp thời phản ứng. Kẻ có ý đánh lén hắn trong đêm lần trước chính là Cung Thanh Phong.

- A Thất! Ngăn cản cho ta.

Phương Đông Đình quát một tiếng, hắn thi triển Thủy Hỏa Đạo Kiếm nhưng lại bị Cung Thanh Phong giết lui từng bước.

Tên tùy tùng tên là A Thất cũng là đệ tử Thanh Thành kiếm nhưng hắn không phải đệ tử dòng chính và cũng không được truyền thụ đạo kiếm độc môn của Thanh Thành kiếm phái.

Hắn chỉ có thể sử dụng kiếm pháp bình thường ngăn cản nhưng đáng tiếc uy lực chưa đủ. Cho dù kinh nghiệm chiến đấu bản thân phong phú nhưng thực sự không địch lại đối phương.

Đương nhiên Cung Thanh Phong cũng không quên Tô Tín.

Thân pháp hắn cực nhanh. Vừa rồi hắn còn ác chiến với Phương Đông Đình và A Thất nhưng lại quay người lao tới gần Tô Tín, kiếm quang giống như thác nước liên tục đổ xuống, Tô Tín lui từng bước về phía sau, khóe miệng xuất hiện máu tươi.

Cho dù Cung Thanh Phong chỉ tung ra một phần năm sức mạnh để đối phó Tô Tín nhưng sức mạnh cường đại đủ sức làm bị thương nội tạng Tô Tín.

Ba người liên thủ vẫn không làm gì được Cung Thanh Phong, lúc này Phương Đông Đình hít mắt lại và quát lớn:

- A Thất, người ở đây ngăn cản, ta tìm cơ hội lao ra ngoài tìm cứu binh.

Vừa dứt lời, Phương Đông Đình đã thu kiếm quay người bỏ chạy vào trong sương mù, còn A Thất chặt vật ngăn cản thể công của Cung Thanh Phong.

- Khốn kiếp.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy Tô Tín thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Ba người bọn họ hợp lực còn không đánh lại đối phương nhưng miễn cưỡng giữ cho không bại.

Hiện tại Phương Đông Đình chạy rồi, với thực lực của Cung Thanh Phong không bao lâu có thể chém nốt hai người còn lại.

Tô Tín cũng không có ý định tiếp tục kéo dài như thế, hắn cũng thu kiếm lui ra phía sau nhưng A Thất lại ngăn cản, hắn tránh né Cung Thanh Phong và dẫn về hướng của Tô Tín, hơn nữa Cung Thanh Phong cũng phối hợp thỉnh thoảng xuất vài kiếm cho nên Tô Tín không chạy được.

- Khốn kiếp! Người có bệnh sao? Phương Đông Đình bảo người đi chịu chết, người còn dúc sức liều mạng như vậy làm gì? Không nên kéo ta cùng chết chứ.

Tô Tín lập tức giận dữ hét lớn với A Thất.

(1) Thủ khẩu như bình: kín miệng, không nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Nhật Hoa Cười Cười, Ta Đã Thành Phật

A Thất nhìn mới hơn ba mươi tuổi, tướng mạo thập phần bình thường.

Trước kia hắn không thể hiện thực lực của mình, Tô Tín chỉ cho rằng hắn chỉ là tùy tùng bình thường của Phương Đông Đình mà thôi.

Nghe Tô Tín gầm lên, A Thất chỉ thản nhiên nói:

- Nếu không có chủ nhân thì ta đã sớm phơi thây hoang dã rồi, nếu có thể dùng cái mạng này để tiểu chủ nhân còn sống cũng đáng. Có thể kéo người ngăn cản để kéo dài một chút thời gian cũng tốt, người không nên oán ta.

- Ngu trung!

Tô Tín không có khí lực mắng chửi bởi gặp phải loại người này thì căn bản không thể nói đạo lý.

Trường kiếm trong tay Cung Thanh Phong phân thành hai phần, kiếm quang lạnh thấu xương đánh tới, thuận tiện áp chế thể công của A Thất.

Lau máu tươi trên khóe miệng, Tô Tín nhìn bóng lưng của A Thất với ánh mắt lạnh như băng.

Tiến lên lần nữa, Tô Tín không xuất kiếm với Cung Thanh Phong mà Du Long kiếm tay trái của hắn lại tấn công A Thất, chuyện này cho dù là Cung Thanh Phong hay A Thất cũng không ngờ tới.

Dù sao cũng là võ giả Tiên Thiên, có chân khí chung quanh thân thể A Thất bao phủ quanh người khiến Du Long kiếm hơi sai lệch một chút nên một kiếm của Tô Tín cũng chỉ đâm hắn bị thương mà thôi.

Hắn vừa định nói vì sao nhưng lúc này Tô Tín đi tới bên cạnh hắn và sử dụng Cửu Cực Chưởng!

Dưới một kích toàn lực của hắn, chưởng lực cường đại cộng thêm Tô Tín tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công cho nên lực lượng tăng lên, A Thất không hề phòng bị cho nên bị đánh vỡ chân khí hộ thân, một chưởng đánh chết hắn.

- Nếu người đã lấy cái chết báo ân thì ta sẽ tiễn người đi chết.

Về mặt Tô Tín bình tĩnh, nếu ai muốn hắn chết thì hắn không cho phép đối phương sống.

Cung Thanh Phong kinh ngạc nhìn sang, khóe miệng của hắn nở nụ cười vui vẻ:

- Quả nhiên không hổ là Tô Tín, trước sau vẫn tàn nhẫn quả quyết như một. Nếu Tam Tương Vũ Lâm Minh ta thành lập lần nữa, cũng đang cần nhân tài như người.

- Nếu như gia nhập Tam Tương Vũ Lâm Minh, người sẽ tha cho ta sao?

Tô Tín hỏi.

Cung Thanh Phong lắc đầu nói:

- Không. Cho dù chúng ta đạt được bảo tàng, muốn trùng kiến Tam Tương Vũ Lâm Minh cũng cần âm thầm phát triển. Mà vấn đề này người đã biết, cho dù là triều đình hay là Dịch Kiếm môn hoặc là Thanh Thành kiếm phái cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta.

Trên thế giới này chỉ có người chết mới có thể bảo tồn bí mật. Với nguy hiểm người có khả năng tiết lộ bí mật thì ta chỉ có thể nói tiếng thật xin lỗi, hôm nay người nhất định phải chết.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Cần gì chứ? Thật ra ta chỉ là người qua đường mà thôi, vì sao các người lại cuốn ta vào?

Cung Thanh Phong nói:

- Muốn trách thì cũng chỉ có thể trách người đang ở nơi thị phi như Thường Ninh phủ. Tam bang tứ hội của Thường Ninh phủ trừ Huyết Y hội sau lưng có Huyết Y lâu là chúng ta không dám tính sổ ra thì các bang hội của các người đều nằm trong kế hoạch của chúng ta.

- Thật không có biện pháp khác sao?

Tô Tín hỏi.

Cung Thanh Phong lắc đầu nói:

- Không. Hôm nay ta buộc phải giết người, người không thể còn sống mà rời đi.

Lúc này trên mặt Tô Tín lại xuất hiện nụ cười vui vẻ khiến Cung Thanh Phong có cảm giác sợ hãi rét run.

- Nếu như vậy thì người đi chết đi.

Bỗng nhiên Tô Tín duỗi một tay ra, ngón trỏ và ngón giữa chạm vào nhau, nhặt hoa cười cười, Phạt vận tỏa ra.

Nhưng cảnh tượng thiên ý như vậy trong mắt Cung Thanh Phong còn đáng sợ hơn cả hồng hoang mãnh thú, hấn hết lớn:

- Bấy mười hai trong tuyệt kỹ Thiếu Lâm, Phật Vận Niêm Hoa Chi! Không phải đích truyền Thiếu Lâm đệ tử không thể học Phật vận Niêm Hoa Chi, tại sao ngươi lại biết?

Nhưng Tô Tín không trả lời hấn. Niêm Hoa Chi điểm ra, thiên ý bao phủ toàn thân Cung Thanh Phong, trước mặt Tô Tín đã không phải là Tô Tín, mà là Phật!

Nhật hoa cười cười, ta đã thành Phật!

Một chỉ này điểm vào mũi kiếm của Cung Thanh Phong, nhìn như run nhẹ nhưng lại phát ra âm thanh như hồng chung đại lữ.

Trường kiếm không có một chút vết thương nào nhưng kinh mạch toàn thân Cung Thanh Phong đã vỡ nát, hấn phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt vẫn còn mang theo vẻ sợ hãi, hấn đã không còn sinh cơ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tô Tín ngã ngồi dưới đất không ngừng thờ hồn hén.

Trước kia ngăn cản Cung Thanh Phong công kích đã làm hấn hao hết một nửa nội lực.

Lúc này hấn sử dụng Phật Vận Niêm Hoa Chi càng làm tiêu hao sạch nội lực của Tô Tín.

So sánh với Hóa Diễm Dao, Phật Vận Niêm Hoa Chi còn tiêu hao nội lực hơn nhiều.

Đối mặt với cao thủ Tiên Thiên Khí Hải Cảnh như Cung Thanh Phong, Tô Tín vẫn phải vận dụng át chủ bài chính là tiêu hao phẩm.

Thực lực Cung Thanh Phong quá mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn Phương Đông Đình mấy lần. Với thực lực của Tô Tín hiện tại, cho dù ra hết thủ đoạn cũng không phải đối thủ của đối phương.

Tô Tín ngược lại muốn giảng hòa với Cung Thanh Phong nhưng đối phương không buông tha hấn nên Tô Tín cũng chỉ có thể nghiêng răng lảng phí phản phái trị tiến hấn xuống địa ngục.

Vừa rồi Tô Tín nói nhầm nhiều như vậy là vì muốn khiến đối phương phân tâm, hơn nữa hấn còn tranh thủ chọn lựa tiêu hao phẩm.

Cuối cùng Tô Tín lựa chọn Cửu Ma Trí dùng tiêu vô tướng công mô phỏng ra một trong bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, Niêm Hoa Chi.

Nói thật trước kia Tô Tín không có quá để ý tới Cửu Ma Trí, nhưng lúc lựa chọn tiêu hao phẩm thì Tô Tín phát hiện trên người Cửu Ma Trí có Tiêu Vô Tướng Công.

Hơn nữa Cửu Ma Trí trong nguyên gốc hấn còn dùng Tiêu Vô Tướng Công mô phỏng bảy mười hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, cho nên trong lúc hối đoái, Cửu Ma Trí có thể tiến hành hối đoái gần trăm loại vũ kỹ.

Hơn nữa sau khi phát huy độ thành thực 100%, cho dù là Tiêu Vô Tướng Công mô phỏng ra bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, uy lực của nó cũng không kém chính bản bao nhiêu.

Trong nhiều lựa chọn như thế, Tô Tín liền chọn Niêm Hoa Chi có sức bật lớn nhất.

Cách dùng của Niêm Hoa Chi cũng giống như Hóa Diễm Dao là chỉ có thể thi triển một lần nhưng uy lực lại rất mạnh, một chỉ của hấn có thể phá vỡ kinh mạch toàn thân Cung Thanh Phong.

Đừng nhìn hiện tại Cung Thanh Phong không có thương thế gì, hấn chỉ phun ra một ngụm máu mà thôi nhưng kinh mạch toàn thân của hấn giống như thủy tinh, chỉ hơi có áp lực một chút là vỡ vụn không còn.

Đương nhiên uy lực của Niêm Hoa Chi mạnh nhưng cái giá thì không rẻ. Tiêu hao phẩm cấp bậc tam tinh bán, Tô Tín tốn 320 điểm phản phái trị.

Tiêu hao phẩm có giá bằng một phần mười vũ kỹ.

Niêm Hoa Chi trong cửa hàng đánh giá đẳng cấp tam tinh bán, giá tiền là 3200 điểm phản phái trị, một phần mười giá cả cũng không thấp.

Hiện tại Tô Tín chỉ có tổng cộng 1300 điểm phản phái trị mà thôi, tốn hao một phần tư làm Tô Tín đau lòng.

Trong bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, uy lực từ nhị tinh đến tứ tinh không đều, tam tinh ngược lại giá rẻ, chỉ cần 160 điểm mà thôi.

Tô Tín sợ tiêu hao phẩm cấp bậc tam tinh không thể giết Cung Thanh Phong, một khi như vậy hấn sẽ rơi vào thế bị động.

Hệ thống có hạn chế khi sử dụng tiêu hao phẩm, sử dụng một lần tiêu hao phẩm phải cách một tiếng rưỡi mới có thể dùng lần thứ hai, hơn nữa một ngày chỉ có thể dùng ba lần.

Dùng tiêu hao phẩm tam tinh mà không thể giết được Cung Thanh Phong, vậy thì hẳn cũng không xong.

Cho nên Tô Tín thà rằng bảo hiểm một ít, trực tiếp vận dụng tiêu hao phẩm tam tinh bán nhất kích tất sát.

Hắn ngồi xuống đất nghỉ ngơi một lúc, sau khi khôi phục một ít thể lực Tô Tín lập tức chạy tới chỗ Tạ Chi Yến và Giang Lăng giao đấu với nhau.

Cũng không phải thuộc tính anh hùng cứu mỹ nhân của hắn phát tác, mà là một khi Tạ Chi Yến bị Giang Lăng giết chết thì hắn cũng không sống nổi.

Đối mặt với Giang Lăng cảnh giới Thần Cung Cảnh, dù cho Tô Tín có tiêu hao phẩm trong tay cũng không chắc đánh lại đối phương.

Tiêu hao phẩm chỉ có thể phát huy công pháp vũ kỹ với uy lực độ thành thực 100% nhưng cần phải có thực lực bản thân chèo chống mới được.

Tiêu hao phẩm đẳng cấp cao, Tô Tín cảnh giới Hậu Thiên Đại viên mãn và Tiên Thiên Khí Hải Cảnh phát huy một loại vũ kỹ tiêu hao phẩm sẽ có uy lực khác nhau.

Mạnh Trường Hà và Hạ Thiên nằm cách đó không xa sinh tử không biết nhưng có lẽ còn thở, Tô Tín cũng không quản khi gió bạo họ.

Chính mình không bỏ đá xuống giếng đã không tệ rồi, hiện tại còn làm thánh mẫu đi cứu kẻ thù sao?

Mà lúc này Tạ Chi Yến cùng Giang Lăng chiến đấu còn kịch liệt hơn Tô Tín nghĩ nhiều.

Có thể đứng hàng bảy mươi tám trong Nhân Bảng, thời gian một năm đã có biệt danh thiên nữ, thực lực của Tạ Chi Yến không phải nói dối mà ra.

Dịch Kiếm môn Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật vô cùng thần dị nhưng không phải vũ kỹ, nó chỉ là phương thức vận dụng vũ kỹ đơn thuần nhất, thậm chí uy lực còn mạnh hơn vũ kỹ cường đại nhiều.

Nhưng kiếm pháp có mạnh hơn nữa cũng cần thực lực chèo chống. Giang Lăng dùng thực lực Thần Cung Cảnh trực tiếp nghiền áp Tạ Chi Yến, Liễu Diệp đao trong tay hắn thi triển đao pháp như Đoạn Đông Lưu lại không sinh ra cảm giác đột ngột.

Song phương giao chiến không tới một phút đồng hồ, Giang Lăng còn dư lực mà trên trán Tạ Chi Yến đã đổ mồ hôi lạnh, có chút mệt mỏi không chịu nổi.

Giang Lăng lắc lắc đầu nói:

- Thiên nữ Tạ Chi Yến của Dịch Kiếm Môn, quả nhiên thiên phú không thua gì nam nhân, đáng tiếc hôm nay ngươi vẫn phải chết.

Bỗng nhiên Tạ Chi Yến nói:

- Cũng không chắc. Ngươi còn nhớ ngươi đã từng hỏi ta, ta tu luyện loại nào trong tứ đại kiếm điển sinh, tử, huyễn, diệt không? Ta sẽ nói cho ngươi biết, ta tu luyện chính là bí điển chữ diệt, Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm!

Nàng vừa dứt lời, trong tay Tạ Chi Yến xuất hiện hào quang kinh thiên, dường như một kiếm này chính là thiên địa.

Trường kiếm vỡ vụn trong mắt Giang Lăng nhưng một bóng kiếm quỷ dị ngưng tụ trước mặt và đâm vào ngực hắn.

Giang Lăng vùng vẫy Liễu Diệp đao trong tay muốn ngăn cản nhưng lại kinh hãi phát hiện mình không cách nào xác định bóng kiếm kia mà mặc cho nó đâm vào ngực của mình, không thấy một giọt máu tươi nhưng tịch diệt tất cả sinh cơ của hắn.

Thái Thượng Cửu Kiếp, Thiên Đạo vô tình, nhất kiếp nhất trọng thiên!

Trong tứ đại kiếm điển của Dịch Kiếm môn, uy lực lớn nhất chính là bí điển chữ diệt, Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm!

Tạ Chi Yến vô lực ngã ngồi dưới đất, trường kiếm trong tay hóa thành tro bụi.

Uy lực Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm quá mạnh mẽ, căn bản không phải thực lực nàng hiện tại có thể chống chọi.

Nàng có thể sử dụng Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm vì may có sự phụ thi triển một đạo kiếm ý lên kiếm của nàng trước khi xuống núi để có thể giúp nàng thi triển một kiếm này trọn vẹn.

Nhưng cho dù có kiếm ý do sự phụ thi triển nhưng nàng cũng bị kiếm này rút sạch sức lực, thậm chí còn không thể đứng lên.

Nhìn qua hướng Cung Thanh Phong và Tô Tín rời đi, Tạ Chi Yến nói thầm:

- Tô Tín, ngươi tự cầu nhiều phúc. Nếu như ngươi thực gặp chuyện không may, ta sẽ chăm sóc Hình Nhi thay ngươi.

Chương 96: Chỉ Có Người Chết Mới Có Thể Giữ Bí Mật

Lúc này Tô Tín đang làm gì? Hắn bắt hạnh phát hiện mình lạc đường.

Trong cung điện dưới lòng đất này sương mù bao phủ khắp nơi. Lúc trước hắn có thể chạy đi mấy ngàn dặm chính là có dấu vết giao đấu của Tạ Chi Yến và Giang Lăng, sau khi đi một phút thì hắn phát hiện mình không thấy bóng dáng hai người kia đâu.

Vốn Tô Tín cho rằng Tạ Chi Yến đã đào tẩu nhưng trên mặt đất không còn dấu vết đánh nhau, hắn mới biết mình đã lạc đường.

Không có cách nào khác, Tô Tín chỉ biết âm thầm quan sát dấu hiệu trên mặt đất. Hắn cẩn thận thăm dò, nhìn xem có thể tìm được Tạ Chi Yến hay không.

Trong sương mù không nhìn thấy cảnh vật quá ba bước, hơn nữa không có cảm giác phương hướng. Tất cả chỉ có thể nhờ vận may.

Đi như thế thêm một phút đồng hồ, sương mù trước mặt dần dần mỏng manh, từng dãy nhà kho xuất hiện trước mặt Tô Tín.

Có hơn mười nhà kho, trên đó viết: vàng bạc, binh khí, dược liệu, công pháp.... Hiển nhiên là cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh đi theo Đại Chu đánh Đông Tấn đã cướp các loại vật tư này.

Không ngờ mèo mù lại vớ phải chuột chết, đi loạn cũng có thể tới nơi này.

Nhưng trên bảo kho có năm vết lõm sâu vào, hiển nhiên cũng cần cầm năm cái chìa khóa mới có thể mở ra.

Đúng lúc này phía sau lại có tiếng cười to vang lên:

- Ha ha ha! Không ngờ bảo tàng của cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh lại là thật. Chỉ cần ta chạy đi, lập tức thông báo cho người phụ trách Thanh Thành kiểm phái tại Tương Nam thì bảo tàng này sẽ thuộc về Thanh Thành kiểm phái!

Phương Đông Đình bước ra khỏi sương mù, hắn nhìn thấy Tô Tín thì lập tức kinh ngạc nói:

- Ngươi chưa chết? A Thắt đâu rồi?

Tô Tín thần nhiên nói:

- Hắn chết rồi, Cung Thanh Phong cũng chết rồi.

Phương Đông Đình bình thần nói:

- Cung Thanh Phong chết là tốt rồi, Giang Lăng có Tạ Chi Yến kéo chân, nhất thời nửa khắc không tới được đây.

Nhìn thấy thái độ lạnh lùng của Phương Đông Đình như vậy, Tô Tín nói:

- A Thắt đã liều mạng cứu ngươi, chẳng lẽ ngươi không có chút cảm động nào hay sao?

Phương Đông Đình xùy cười một tiếng:

- Hắn chỉ là con chó nhà ta nuôi mà thôi. Chết thì chết, có gì mà cảm động chứ?

Nếu lúc trước không có phụ thân ta cứu hắn thì hắn cũng đã chết trong núi rừng và bị dã thú ăn thịt lâu rồi.

Là gia tộc ta nuôi hắn, dạy võ công cho hắn, hiện tại hắn hoàn trả là đương nhiên.

Tô Tín lạnh lùng nhìn Phương Đông Đình. Chẳng lẽ người xuất thân danh môn chính phái đều là những kẻ tính cách bạc bẽo như vậy sao?

Người như A Thắt đáng thương cũng đáng hận, loại người ngu trung như thế có chết cũng đáng đời.

Phương Đông Đình rút trường kiếm bên hông ra, cười nói:

- Tô Tín, lần trước ngươi và nữ nhân Tạ Chi Yến kia dám mạo phạm ta. Ta nói rồi, khoản nợ này chúng ta sớm muộn gì cũng phải tính. Đúng lúc, hôm

nay người nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy, khoản nợ này chúng ta cũng nên tính sổ một lần cho xong.

- Không nên nhìn thấy cái gì vậy?

Tô Tín nhìn vào nhà kho và nói:

- Người nói là bảo tàng Cuồng Sư Đồ Nguyên Thánh? Người nghĩ quá nhiều rồi, hiện tại bên ngoài còn có cường địch Giang Lăng chưa trừ, người còn muốn tự giết lẫn nhau?

Phương Đông Đình cười lạnh, nói:

- Giang Lăng vẫn còn đầy dẫy với Tạ Chi Yến, không tìm tới nơi này nhanh như vậy được.

Bên ngoài ta còn có một tùy tùng âm thầm ẩn nấp. Hắn phát hiện ta biến mất thời gian dài như vậy mà không xuất hiện, nhất định sẽ báo cho sư thúc ta biết. Đến lúc đó Thanh Thành kiểm phái tại Tương Nam sẽ dẫn người tới đây, bảo tàng vẫn là của chúng ta.

Cho nên bất cứ kẻ nào biết tin tức về bảo tàng đều phải chết! Đúng rồi, thủ hạ Phi Ưng bang của người cũng biết địa điểm bảo tàng. Cho nên thật xin lỗi, bọn chúng cũng không thể sống sót.

- Thanh Thành kiểm phái các người không chỉ có một mình người?

Nội tâm Tô Tín lập tức kinh ngạc.

Phương Đông Đình lạnh nhạt nói:

- Tốt xấu gì Thanh Thành kiểm phái chúng ta cũng là một trong ngũ phái cầm kiếm, chìa khóa bảo tàng cuồng sư Đồ Nguyên Thánh bỗng nhiên xuất hiện mà tung tích chìa khóa thứ năm đột nhiên xuất hiện, nếu nói đây là trùng hợp thì quý mới tin.

Vì đạt được mục đích ổn thỏa nên Thanh Thành kiểm phái cũng không đánh rần động cỏ. Ngoài sáng phái ta tới đây nhưng vụng trộm còn có một võ giả cảnh giới Tiên Thiên đang chờ ở Thần Châu phủ bên cạnh Thường Ninh phủ. Chỉ cần có được tin tức của ta thì hắn có thể trong một buổi chạy tới Thường Ninh phủ.

Tô Tín nói thầm một tiếng:

- Chính mình quả nhiên vẫn xem thường anh hùng thiên hạ.

Kỳ thật kế sách của Giang Lăng và Cung Thanh Phong không coi là thật cao minh. Chỉ có điều tất cả mọi người cho rằng cuồng sư Đồ Nguyên Thánh đã triệt để biến mất, Tam Tương Vũ Lâm Minh sụp đổ từ lâu. Không ngờ, vẫn còn để lại dư nghiệt, không có ai hoài nghi bọn họ mà thôi.

Tô Tín sau khi có được manh mối liền cảm giác không đúng. Đương nhiên người Thanh Thành kiểm phái không phải ngu xuẩn, bọn họ khẳng định cũng có hoài nghi.

Thanh Thành kiểm phái làm việc quá cẩn thận, lại còn có võ giả Tiên Thiên mai phục tại Tương Nam.

Nếu thật sự để Phương Đông Đình đi ra ngoài rồi lập tức giết sạch tất cả người biết rõ vị trí bảo tàng Đồ Nguyên Thánh thì Thanh Thành kiểm phái bọn hắn có thể độc chiếm tất cả bảo tàng.

Phương Đông Đình nhìn sắc mặt Tô Tín biến ảo, khóe miệng của hắn nở nụ cười trên tức:

- Biết nhiều như thế, người cũng an tâm lên đường rồi.

Nếu lúc trước người hiệp trợ ta, ta còn có thể tha cho người một mạng. Đáng tiếc người lại lựa chọn nữ nhân Tạ Chi Yến kia.

Nhớ kỹ, kiếp sau nhớ lựa chọn cho tốt, nếu không sẽ chết đây.

Phương Đông Đình rất muốn nhìn bộ dạng hối hận hoảng hốt trên mặt Tô Tín nhưng đáng tiếc Tô Tín lại không có chút biến hóa nào, hắn nói:

- Nếu lúc trước ta lựa chọn người thì bây giờ người sẽ không giết ta thật sao? Có thể bảo thủ bí mật chỉ có người chết, ta tin rằng rất nhiều người cũng đồng ý lời này.

Đương nhiên Tô Tín sẽ không tin chuyện ma quỷ của Phương Đông Đình. Người có tính cách bạc bẽo trời sinh như vậy, cho tới bây giờ sẽ đặt lợi ích của mình lên đầu, làm sao có thể bởi vì mình đứng về phía hắn, hắn mạo hiểm tiết lộ bí mật bảo tàng mà tha mạng cho hắn chứ!

Phương Đông Đình cố ý nói thế mà thôi, muốn xem Tô Tín xấu mặt trước khi chết.

Đáng tiếc Tô Tín làm việc không bao giờ hối hận.

Hối hận thì làm được gì? Sai là sai, hối hận có thể vẫn hỏi cái gì sao? Ghi nhớ giáo huấn, không được tái phạm, đây mới là việc quan trọng.

Bị Tô Tín nhìn thấu ý đồ, Phương Đông Đình rất không thoải mái, hấn cũng không nói nhảm với Tô Tín mà lập tức cầm kiếm liền đánh tới.

Trường kiếm của hấn phóng thích hai chủng thủy hòa. Hai loại lực lượng này tương giao và trên thân kiếm ầm ầm có màu băng lam.

Thanh Thành kiếm phái có Thủy Hòa đạo kiếm kỳ dị, một kiếm xen lẫn lực lượng khác nhau, đạo pháp tự nhiên, lại có thể sử dụng đạo kiếm diễn biến, có thể nói là kiếm đạo cực hạn đi theo hướng khác.

Nhưng thực lực bản thân Phương Đông Đình không đủ phát huy lực lượng một kiếm này tới mức tối đa, lực lượng của hấn đầy đủ nhưng không hiểu ý nghĩa chân chính của kiếm này!

Lúc này thấy Thủy Hòa đạo kiếm đâm tới, chẳng biết tại sao trong đầu Tô Tín lại xuất hiện cảnh Tạ Chi Yến dùng Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật giao đấu với Phương Đông Đình.

Lúc trước Tô Tín liền cảm thấy Tạ Chi Yến không dùng nhiều sức lực liền áp chế Phương Đông Đình. Mỗi một kiếm đều liệu địch tiên cơ, làm cho Phương Đông Đình căn bản không thể thi triển thể công chân chính.

Tô Tín không biết Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật, kiếm của hấn cũng chỉ có một ưu điểm chính là: nhanh!

Du Long kiếm mang theo tần suất kỳ dị chém vào thân kiếm của đối phương, phát ra âm thanh kiếm minh kỳ dị.

Phương Đông Đình ý vào lực lượng của mình đẩy Du Long kiếm ra xa nhưng kiếm thế của hấn dừng lại, kiếm chiêu kế tiếp cũng bị nghẹn làm hấn cực kỳ khó chịu.

Khoái kiếm của Tô Tín một kiếm lại tiếp một kiếm, không cầu giết địch, chỉ cầu ngăn cản thể công của Phương Đông Đình. Hơn mười chiêu tung ra, song phương giao đấu rất ngắn.

Nếu người ngoài ở đây sẽ thấy một cục diện rất quen thuộc, vậy mà giống bảy phần cảnh Tạ Chi Yến dùng Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật đối chiến Phương Đông Đình.

Mà lúc này Tô Tín cũng tiến vào cảnh giới kỳ diệu.

Kiếm của Phương Đông Đình, kiếm của mình, chân khí đạo kiếm dường như đang hòa thành một với bản thân, đột nhiên một sợi tơ xuất hiện trước mặt Tô Tín.

Không nhìn thấy quy luật gì nhưng chãi vuốt sẽ có cảm giác hàm xúc, thứ này gọi là kiếm đạo!

Trước kia Tô Tín giết địch đều truy cầu ba chữ: nhanh, chuẩn, độc.

Đương nhiên đó là vì đối thủ của hấn lúc trước không phải cường giả, đối phó với đám người Thường Ninh phủ nơi đây, phần lớn Tô Tín chỉ dùng khoái kiếm là có thể giải quyết nên hấn không có cơ hội tiếp xúc với võ đạo chân chính.

Mãi cho tới khi Tạ Chi Yến, Phương Đông Đình tới đây, Tô Tín mới coi như chính thức biết được võ công cường đại bên ngoài là thế nào, biết được cái gì mới là võ đạo.

Ếch ngồi đáy giếng không cách nào hiểu chân ý thế gian, chỉ có nhảy ra khỏi cái giếng mới nhìn thấy trời cao biển rộng. Hiện tại Tô Tín là như thế.

Hệ thống cũng từng nói tặng 5% độ thuần thực chỉ là vì giúp Tô Tín quen thuộc vũ kỹ mà thôi, nhưng muốn chính thức phát huy uy lực của vũ kỹ vẫn cần Tô Tín tìm hiểu.

Khoái kiếm Kinh Vô Mệnh chỉ là khoái kiếm Kinh Vô Mệnh, cho dù Tô Tín học được khoái kiếm thì hấn không thể là Kinh Vô Mệnh thứ hai.

Đương nhiên Tô Tín cũng không cần trở thành Kinh Vô Mệnh thứ hai, hấn chỉ muốn trở thành chính mình là được. Khoái kiếm của hấn cũng không phải khoái kiếm Kinh Vô Mệnh, mà là khoái kiếm thuộc về Tô Tín!

Khoái kiếm của Tô Tín có độ thuần thực 50% vẫn chưa tiến bộ, sau khi giao thủ mười chiêu ngắn ngủi, độ thành thực của khoái kiếm đạt tới 90%!

Kiếm trong tay Tô Tín càng lúc càng nhanh, không giống lúc trước truy cầu nhanh, mà giờ mang theo vận luật nào đó, kiếm nhanh đến mức tận cùng là một loại đạo.

Phương Đông Đình càng đánh càng kinh hãi.

Thực lực của hấn mạnh hơn Tô Tín gấp mấy chục lần nhưng giao thủ hơn mười chiêu với Tô Tín vẫn lâm vào thế hạ phong.

Hơn nữa lúc ban đầu hấn còn áp chế Tô Tín, càng về sau hấn cảm giác Tô Tín bắt đầu áp chế lại hấn.

Lực lượng bản thân Tô Tín không biến hóa, phát sinh biến hóa chỉ có kiếm chiêu của hấn mà thôi.

Cảm giác khác biệt sinh ra trong nội tâm, Phương Đông Đình nhìn trạng thái của Tô Tín hiện tại, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, kinh hãi hô lớn:

- Đốn ngộ! Ngươi vậy mà tiến vào cảnh giới đốn ngộ!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Giả Tạo Hiện Trường

Đốn ngộ là cảnh giới huyền diệu mà ai cũng có thể tiến vào, thậm chí những người chưa từng học võ đạo cũng có thể tiến vào.

Một chiêu đốn ngộ, bạch nhật phi thăng. Mặc dù câu này nói hơi quá nhưng đốn ngộ đối với bản thân mà nói là một chuyện có lợi, có thể đột nhiên tiến bộ rất lớn.

Người bình thường đốn ngộ có lẽ là bởi vì suy nghĩ cẩn thận một chuyện gì đó nhưng võ giả đốn ngộ lại là cảm ngộ võ đạo.

Bất kể là có thực lực gì thì chỉ cần đi vào cảnh giới đốn ngộ là bản thân sẽ lý giải võ đạo cực kỳ rõ ràng, có thể gia tăng thực lực cực lớn.

Hơn nữa đốn ngộ có lợi ích rất lớn khi tu hành võ đạo sau này, ví dụ như học tập công pháp và vũ kỹ tiến bộ nhanh hơn người khác.

Ngoài ra nó còn tăng tiềm lực của võ giả lên, những thứ này không thể nhìn thấy bằng mắt.

Dù sao một khi môn phái nào phát hiện có đệ tử tiến vào đốn ngộ thì người đệ tử kia lúc trước có ngu dốt cũng sẽ được tấn thăng thành đệ tử tinh anh, được bồi dưỡng tỉ mỉ.

Phương Đông Đình đã từng vô cùng khát vọng tiến vào trạng thái đốn ngộ nhưng thứ này phải cơ duyên, người càng khao khát thì càng không được.

Nhưng trước mắt, đồ nhà quê xuất thân từ vùng Nam Man này lại có thể tiến vào trạng thái đốn ngộ! Hơn nữa còn tiến vào đốn ngộ khi đang chiến đấu với mình, việc này khiến Phương Đông Đình cảm giác nhục nhã rất sâu.

- Đi chết đi!

Phương Đông Đình tức giận quát một tiếng, chân khí cường đại bộc phát, trường kiếm trong tay không còn thủy hỏa bao phủ mà nó biến thành lực lôi đình mông lung, tốc độ xuất kiếm của hắn như tia lôi, một kiếm này nhanh hơn kiếm kia.

- Đạo kiếm Bôn Lôi!

Giống như chín tiếng sét đánh vào trạng thái đốn ngộ của Tô Tín, hắn bừng tỉnh khỏi trạng thái này và tức giận không thôi.

Nếu mình vẫn ở trạng thái đốn ngộ thêm một chút thì nói không chừng có thể lĩnh ngộ ra nhiều thứ hơn nữa.

Nhìn thấy Tô Tín thoát ra khỏi trạng thái đốn ngộ, Phương Đông Đình cười đắc ý:

- Trong lúc đối địch mà dám đốn ngộ! Quả thực chính là không biết sống chết!

Đúng thế. Trạng thái đốn ngộ thật sự khiến người ta mê ly, động tác thân thể là vô thức. Thời khắc đối địch mà tiến vào đốn ngộ hoặc là đại phát thần uy tiêu diệt đối phương, hoặc là bản thân bị đối phương nhân cơ hội tiêu diệt.

May mà Tô Tín tiến vào đốn ngộ ở loại đầu tiên, cho dù nội tâm đốn ngộ nhưng không dừng tay.

Trạng thái đốn ngộ không thể bị quấy rầy, Phương Đông Đình toàn lực thi triển Bôn Lôi đạo kiếm làm đấu pháp của Tô Tín lộn xộn, lập tức bức hắn ra khỏi trạng thái đốn ngộ.

- Ta thấy ngươi không biết sống chết mới đúng. Nếu ngươi đã vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Ánh mắt Tô Tín nhìn Phương Đông Đình giống như nhìn người chết.

Cùng là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh nhưng thực lực của Phương Đông Đình không thể so sánh với Tạ Chỉ Yên và Cung Thanh Phong, căn bản là đom đóm tranh sáng với trăng.

Khó trách có người thường xuyên nói, thực lực của võ giả không phải dùng đẳng cấp mà đánh giá.

Ngay cả bài danh Nhân Bảng cũng dựa theo chiến tích để bài danh, chứ không hẳn chỉ dựa vào cái gọi là thực lực và cảnh giới.

Trước khi đồn ngộ, Tô Tín không sợ Phương Đông Đình, chứ nói chi hiện tại hắn đã đồn ngộ, hơn nữa hắn vẫn còn có đòn sát thủ chưa thi triển.

Kiểm pháp của Thanh Thành kiếm phái chính là vạn vật tự nhiên, Phương Đông Đình bình thường dùng thuần thực nhất chính là thủy hỏa đạo kiếm, hiện tại Bôn Lôi đạo kiếm uy lực mạnh hơn nữa nhưng hắn vẫn không nắm giữ được toàn bộ.

Hắn bị Tô Tín ép bức hung ác nên mới cần rằng thi triển chiêu này.

Chiêu này trong mắt Tô Tín chẳng khác gì cái sàng đầy lỗ thủng.

Cái gọi là nhanh như Bôn Lôi trong mắt Tô Tín chính là chê cười.

Du long tung bay trên kiếm, hắn dễ dàng ngăn cản Bôn Lôi đạo kiếm, lực phản chấn bị tiêu cầu che tay triệt tiêu không ít, thứ khiến Tô Tín cảm thấy phiền phức chính là lực của lôi điện, nó làm Tô Tín tê dại.

Kiểm pháp có thể tạo ra lực lượng kèm theo chân khí, mặc dù Phương Đông Đình chưa chính thức lĩnh ngộ được Bôn Lôi đạo kiếm nhưng bản thân hắn là Khí Hải Cảnh, chân khí mô phỏng lực lôi điện cũng có vài phần uy lực.

Nhưng chỉ là vài phần mà thôi, Từ Hà Thần Công trong cơ thể Tô Tín tu luyện ra chân khí lập tức hóa giải lực lôi điện trong vô hình.

Tay trái Tô Tín đón đỡ lấy trường kiếm, tay phải hắn điểm ra một chỉ.

Trong nháy mắt, chỉ phong mật như kính vũ, tỏa sáng như bôn lôi.

Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chi, Kinh Trập!

Kinh Trập như nghe sấm sét vì trong Nhị Thập Tứ Tiết, Kinh Trập đại biểu là lôi!

Phương Đông Đình kinh hãi vội vàng hoành kiếm đón đỡ nhưng uy lực của Kinh Thần chỉ vô cùng khủng khiếp, chỉ phong bắn vào thân kiếm phát ra tiếng nổ như lôi đình.

Uỳnh!

Phương Đông Đình phun ra một ngụm máu tươi, Kinh Thần chỉ công kích như gió táp mưa sa, đan điền khí hải và huyết Đan Trung bị chỉ lực oanh kích, chỉ lực như như lôi đình nổ vang trong thân thể, lúc này làm kinh mạch Phương Đông Đình bị thương.

Oong!

Du Long kiếm mang theo tần suất chấn động kỳ dị quét qua cổ họng Phương Đông Đình, nhìn như chậm chạp nhưng lại nhanh như cuồng phong.

Hiện tại kiếm của Tô Tín đã bớt vài phần quý dị tàn nhẫn nhưng tốc độ xuất kiếm lại nhanh hơn lúc trước ba phần.

Đây mới là khoái kiếm của Tô Tín, đường đường chính chính xuất kiếm nhưng người ta không cách nào ngăn cản.

Phương Đông Đình che yết hầu và không cam lòng nhìn sang Tô Tín thân nhiên nói:

- Ta nói rồi, thực lực cũng không thể nói lên tất cả.

Cảnh giới Tiên Thiên rất mạnh, cho dù là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh yếu nhất, tổng lực lượng chân khí cũng nhiều hơn Hậu Thiên Đại viên mãn vài chục lần.

Ngươi lại không thể phát huy ra toàn bộ uy lực của chân khí, cho dù chân khí sâu dày hơn nữa cũng chẳng khác gì trẻ con cầm kiếm mà thôi.

Tạ Chi Yên và Cung Thanh Phong đều có thể phát huy uy lực của chân khí tới mức tối đa nên uy lực rất kinh khủng.

Thực lực của Phương Đông Đình phát huy ra năm phần uy lực đã là cao.

Thật ra, Tô Tín có thể giết Phương Đông Đình cũng là vì sau khi tiến vào đồn ngộ thực lực đại tiến, cộng thêm có Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chi làm sát chiêu.

Nếu như ban đầu hắn đối mặt với sự thúc Trần Chiêu của Mạnh Trường Hà mà có thực lực như hiện tại thì hắn cũng không cần lãng phí Hỏa Diễm Đạo, mà trực tiếp ra tay đánh chết tại chỗ là được rồi.

Sau khi giết Phương Đông Đình, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Tô Tín:

- Chúc mừng kí chủ đánh chết nhân sĩ chính đạo Phương Đông Đình, hoàn thành nhiệm vụ bộ phận chi nhánh, ban thưởng 200 điểm phản phái trị.

- Võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh võ chỉ có hai trăm điểm phản phái trị? Nếu như muốn tập hợp đủ 1000 điểm phản phái trị phải giết năm người?

Tô Tín lập tức hiểu nhiệm vụ chính đạo công địch không phải nhiệm vụ mà hắn hiện tại có thể hoàn thành, cũng không phải lần nào hắn cũng gặp võ giả Tiên Thiên yếu kém giống Phương Đông Đình.

Sau khi nghỉ ngơi một lát và khôi phục một chút nội lực, Tô Tín cảm giác chuyện này khó giải quyết.

Người Thanh Thành kiếm phái đã ở Tương Nam, chỉ cần nửa ngày là có thể tới Thường Ninh phủ.

Phương Đông Đình chết tại đây, cho dù hắn chạy thoát khỏi sự đuổi giết của Giang Lăng cũng không thoát được Thanh Thành kiếm phái đuổi bắt.

Mặc dù không có người nhìn thấy chính mình giết Phương Đông Đình nhưng người Thanh Thành kiếm phái không phải người ngu, chỉ cần cẩn thận phân tích là nhất định có thể suy đoán ra hung thủ là ai.

Cho nên Tô Tín hiện tại cần có thời gian, cần giả tạo hiện trường chiến đấu mới được.

Hắn đưa thi thể Phương Đông Đình tới chỗ thi thể Cung Thanh Phong và A Thất lúc trước rồi bày ra tư thế ba người tự giết lẫn nhau.

Thi thể A Thất còn dễ nói, hắn là bị Tô Tín dùng Cửu Cực Chương đánh đứt tâm mạch mà chết, Tô Tín lại bỏ sung vào cổ hắn một kiếm, làm thành bộ dạng nhất kiếm phong hầu.

Mà Phương Đông Đình bị Kinh Thần chi của Tô Tín Kinh Thần làm trọng thương mới giết nên chỉ cần không mở thi thể thì sẽ không phát hiện ra.

Thứ khó giải quyết duy nhất chính là Cung Thanh Phong.

Hắn bị Tô Tín hói đoạt Niêm Hoa Chi chấn vỡ kinh mạch toàn thân, Tô Tín lại bỏ lên người hắn vết thương quá lớn nên chắc chắn huyết dịch toàn thân hắn hiện tại chảy khô rồi.

Bộ dạng như vậy kẻ đàn nhìn cũng biết không đúng, võ giả Thanh Thành kiếm phái tuyệt đối có thể đoán được.

Cho nên Tô Tín cẩn thận dùng kiếm trong tay Phương Đông Đình cắt đứt yết hầu của Cung Thanh Phong, cẩn thận từng li từng tí không chạm tới kinh mạch.

Như vậy chỉ làm thành Cung Thanh Phong trước hết giết A Thất, sau đó Phương Đông Đình lại đồng quy vu tận (1) với Cung Thanh Phong.

Tuy có rất nhiều điểm đáng ngờ nhưng trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy.

Sau khi bố trí xong hiện trường, Tô Tín cầm lấy trường kiếm trong tay Cung Thanh Phong trực tiếp đâm một kiếm vào xương sườn của mình. Lúc này máu tươi bắn tung tóe, sắc mặt Tô Tín tái nhợt.

Rút trường kiếm ra, Tô Tín lão đảo đi trở về, nhìn hai người Hạ Thiên và Mạnh Trường Hà nằm trên mặt đất.

Mặc dù hai người này bị một kiếm của Cung Thanh Phong đánh trọng thương, thực lực của bọn họ không lọt vào mắt Cung Thanh Phong.

Kiếm kia chỉ tùy ý chém ra mà thôi, đại bộ phận lực lượng đều tập trung vào Phương Đông Đình và A Thất, từ đó cũng làm cho hai người trọng thương mà không chết.

Lúc này Mạnh Trường Hà vẫn còn hôn mê nhưng Hạ Thiên đã gầy dựa bò dậy.

Nhìn thấy Tô Tín bụm miệng vết thương ở xương sườn đi tới, Hạ Thiên liền vội vàng hỏi:

- Tô bang chủ, Cung Thanh Phong như thế nào rồi?

Sắc mặt Tô Tín khó coi nói:

- Chết rồi, Phương Đông Đình và tùy tùng A Thất đều là võ giả Tiên Thiên, cuối cùng dốc sức liều mạng đánh chết Cung Thanh Phong nhưng bọn họ cũng chết rồi.

Hạ Thiên lúc này thở ra một hơi, chỉ cần Cung Thanh Phong chết là tốt rồi, công tử Phương Đông Đình sống chết thế nào không phải việc hắn cần quan tâm.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, Tô Tín cười lạnh nói:

- Đừng có thả lỏng cảnh giác, đừng quên tại đây còn có Giang Lăng với Thần Cung Cảnh đấy.

Đối mặt hắn, cho dù chúng ta khỏe mạnh cũng không phải đối thủ của hắn, chớ đừng nói đang trọng thương thế này.

Nghĩ đến đây sắc mặt Hạ Thiên tái nhợt, hần cười khổ nói:

- Không còn cách nào khác, chỉ có thể ở chỗ này chờ chết thôi.

Tô Tín nói:

- Đi đến cửa ra vào xem xét, nếu như Tạ Chi Yến có thể kéo dài trận đấu với Giang Lăng một giờ, hoặc là hần mất phương hướng trong sương mù thì chúng ta có lẽ còn có một tia hi vọng. Ta vừa rồi thử rồi, trong sương mù mà không làm ký hiệu sẽ dễ dàng mất phương hướng.

(1) Đồng quy vu tận: chết chung.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Nói Dối

Nghe Tô Tín đề nghị, đôi mắt Hạ Thiên lập tức sáng ngời, vội vàng nói:

- Đi, chúng ta đi tới cửa ra vào.

Tô Tín nhìn sang Mạnh Trường Hà, nói:

- Đưa hần đi cùng.

Hạ Thiên lúc này giờ ngón cái với Tô Tín, nói:

- Tô bang chủ quả nhiên nhân nghĩa. Trước kia Mạnh Trường Hà nhắm vào nguoi như thế mà thời điểm này nguoi lại tha cho hần.

Trên mặt Tô Tín đang mỉm cười nhưng trong lòng hần không ngừng cười lạnh.

Nếu không phải hần cần hai người này làm chứng thực lực Cung Thanh Phong rất mạnh, đủ để lưỡng bại câu thương với Phương Đông Đình và A Thất thì hần chẳng muốn cứu hai người này làm gì cả.

Tô Tín cùng Hạ Thiên kéo Mạnh Trường Hà tới lối ra vào, vừa mới ngồi xuống một lát đã nhìn thấy có bóng dáng người đi tới.

Tâm thần hai người lập tức căng cứng, chờ nhìn rõ người xuất hiện. Người này chính là Tạ Chi Yến.

- Nguoi còn sống?

Tô Tín cùng Tạ Chi Yến đồng thời hỏi.

Tô Tín nói:

- Phương Đông Đình và tùy tùng A Thất của hần đồng quy vu tận với Cung Thanh Phong, ta lúc này mới nhặt được cái mạng.

Ánh mắt Tạ Chi Yến lộ ra một tia nghi kị. Dựa theo tầm hiểu biết của nàng về Phương Đông Đình thì gia hỏa này không giống kẻ có thể tử chiến với kẻ khác.

Tạ Chi Yến cũng không hỏi nhiều, chỉ nói:

- Giang Lăng cũng bị ta giết chết rồi.

Tô Tín gật gật đầu, cũng không hỏi nàng làm cách nào giết chết Giang Lăng.

Thân là đệ tử đích truyền của Dịch Kiếm môn, hơn nữa còn là đệ tử của chương môn Dịch Kiếm môn đương nhiệm, Tô Tín sẽ không tin trên người Tạ Chi Yến không có át chủ bài nào.

Tất cả mọi người im lặng, chờ thời gian qua đi, quả nhiên cánh cửa đóng kín cũng mở ra.

Tô Tín nhìn năm chìa khóa trên cửa lớn liền nói:

- Người giữ chìa khóa đi.

Tạ Chi Yến gật đầu, cũng không chối từ mà lập tức thu năm chiếc chìa khóa.

Hiện tại trong Thường Ninh phủ không có ai tranh đoạt với nàng, lần này cũng chỉ có Dịch Kiếm môn xem như không uống công.

Sau khi ra ngoài, Hoàng Bình Thành và Lý Phôi đều chờ ở bên ngoài nhìn thấy chỉ có mấy người Tô Tín đi ra ngoài thì lập tức sững sờ, đang định hỏi gì đó nhưng bị Tô Tín vung tay ngăn lại.

Đầu tiên phái người đưa Hạ Thiên và Mạnh Trường Hà bị trọng thương về bang phái của mình, Tô Tín và Tạ Chi Yến cũng trở về đường khẩu.

Tô Tín vì già vờ một chút mà hắn đã đâm mình một kiếm, Tạ Chi Yến bởi vì sử dụng Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm mà hao hết chân khí động tới nguyên khí.

Sau khi trở về đường khẩu, Tô Tín vội vàng bảo Hoàng Bình Thành lấy ra một ít đan dược chữa thương cho bọn họ. Sau khi ăn đan dược và tu dưỡng nửa canh giờ, sắc mặt hai người lúc này mới tốt hơn một chút.

Hoàng Bình Thành nghẹn tới bây giờ liền không nhận được hỏi:

- Lão đại, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Những người khác đâu?

Tô Tín thở ra một hơi. Lần này Hoàng Bình Thành đã đi qua địa cung, sau khi nghe xong hắn trợn mắt há hốc mồm.

Cung Thanh Phong là bang chủ một bang hoạt động trong Thường Ninh phủ hơn ba mươi năm, vậy mà lại là dư nghiệt Tam Tương Vũ Lâm Minh chủ cuồng sư Đỗ Nguyên Thánh, loại bí văn này quả nhiên nghe mà gai người.

Sau đó Hoàng Bình Thành liền hưng phấn nói:

- Lão đại, sau khi Cung Thanh Phong chết, chẳng phải địa bàn Thần Phong vô chủ sao? Chúng ta trực tiếp nuốt địa bàn của Thần Phong hội thì thế nào?

Trong lòng Tô Tín thầm cười khở. Hiện tại cũng không phải là lúc suy nghĩ chiếm địa bàn. Nếu như không ứng phó với người Thanh Thành kiếm phái thì chỉ sợ mình vĩnh viễn ở lại trong Thường Ninh phủ này.

Hoàng Bình Thành vừa muốn nói gì đó nhưng lại nghe thấy bên ngoài đường khẩu có tiếng ồn ào vang lên. Một đám người mạnh mẽ xông vào bên trong, bang chúng can đảm ngăn cản bị đánh bay qua một bên. Sắc mặt Hoàng Bình Thành và Lý Phôi liền thay đổi.

Tô Tín quát:

- Những người này không phải các người có thể đối phó, không nên vọng động!

Hoàng Bình Thành và Lý Phôi đều cắn răng không nói.

Trước kia bọn họ là nhân vật có danh dự uy tín trong Thường Ninh phủ nhưng hiện tại tốt rồi, từ khi những đệ tử đại môn phái này tới đây đã tùy ý quất tháo bọn họ.

Có năm người xông vào đường khẩu. Một người là tùy tùng lúc trước của Phương Đông Đình, bốn người khác là trung niên hơn ba mươi tuổi, trừ tên tùy tùng thì bốn người này đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Tô Tín nói thầm:

- Bọn chúng tới nhanh thật.

Từ khi bọn họ bắt đầu tiến vào địa cung tới bây giờ cũng mới qua hai canh giờ mà thôi, thế mà những người này đã tới đây rồi.

Tên tùy tùng của Phương Đông Đình nói với một tên trung niên:

- Hầu Minh sư huynh, trước kia công tử đi theo bọn chúng tiến vào bên trong, hiện tại bọn họ còn vẫn chưa đi ra.

Hầu Minh nhìn Tô Tín, quát to:

- Nói! Sư đệ của ta đang ở đâu? Vì sao chỉ có các người đi ra? Nếu người dám nói dối, có tin ta huyết tẩy Thường Ninh phủ không?

Nội tâm Tô Tín cười lạnh một tiếng. Động một chút lại muốn huyết tẩy một tòa châu phủ, vậy mà cũng là người chính đạo!

Nhưng không đợi Tô Tín nói chuyện, Tạ Chi Yến ở bên cạnh đã lạnh lùng nói:

- Hầu sư huynh của Thanh Thành kiếm phái uy phong thật lớn. Bọn ta cũng không phải bảo mẫu của Phương Đông Đình, hắn sống hay chết chẳng lẽ chúng ta phải phụ trách hay sao?

Hầu Minh trước đó bởi vì lo lắng chuyện Phương Đông Đình cho nên không nhìn thấy trong đường khẩu còn có người nào khác.

Bây giờ nghe Tạ Chi Yến mở miệng thì hắn liền nhìn sang, thiên nữ Tạ Chi Yến của Dịch Kiếm môn cũng ở nơi này.

Hầu Minh nói thầm một tiếng không tốt, liên quan đến Dịch Kiếm môn nên hắn không còn tùy ý và bá đạo như trước.

Đều là một trong ngũ phái cầm kiếm, thực lực của Dịch Kiếm môn không kém gì Thanh Thành kiếm phái, nếu bởi vì thái độ của hắn làm hai phái sinh ra thù oán thì hắn không thể gánh được trách nhiệm này.

Cho nên Hầu Minh lập tức thu lại thái độ hung hăng càn quấy vừa rồi, hắn cười nói:

- Thì ra là Tạ sư muội của Dịch Kiếm môn, ta đương nhiên không có ý này, ta chỉ lo lắng cho an nguy của Phương sư đệ mà thôi.

Nghe nói lúc trước có không ít người tiến vào địa cung, vì sao chỉ có mấy người các ngươi đi ra?

Câu nói sau cùng là Hầu Minh hỏi Tô Tín, hắn cũng không hi vọng Tạ Chi Yến trả lời mình.

Tô Tín rất phối hợp, đại khái nói cho Hầu Minh biết tình huống trong địa cung lúc đó và dựa theo kế hoạch của mình lúc trước.

Nghe thấy Phương Đông Đình đã chết, toàn thân Hầu Minh lạnh toát, sắc mặt của ba tên đệ tử Thanh Thành kiếm phái khác cũng không tốt.

Thân phận của Phương Đông Đình không bình thường, hắn chính là nhi tử duy nhất của trưởng lão Thanh Thành kiếm phái “Thanh Khu Kiếm” Phương Thụy.

Mà đám người Hầu Minh chỉ là đệ tử của Phương Thụy.

Hiện tại nhi tử duy nhất của sư phụ chết tại Tương Nam, bọn họ không dám tưởng tượng sư phụ của mình sẽ tức giận cỡ nào cũng khó mà chắc chắn sẽ không liên quan tới bọn họ.

Cho nên đám người Hầu Minh nhất định phải tìm ra hung thủ bàn giao với Phương Thụy.

Huống hồ Thanh Thành kiếm phái của bọn họ thân là một trong ngũ phái cầm kiếm, nếu đệ tử dòng chính mà chết không minh bạch thì sẽ để cho môn phái khác chê cười.

Nhưng vấn đề hiện tại là dựa theo lời của Tô Tín thì người giết chết Phương Đông Đình là Cung Thanh Phong cũng đã chết, lấy người chết về báo cáo kết quả thì sư phụ của mình sẽ không thoải mái.

Nghĩ tới đây Hầu Minh liền nhìn về phía Tô Tín, lãnh đạm nói:

- Người nói người cùng giao đấu với Cung Thanh Phong, trừ sư đệ và A Thất ra thì còn có ba bang chủ bang hội Thường Ninh phủ? Hai người khác đang ở đâu?

Đương nhiên Hầu Minh không tin lời Tô Tín nói, hắn nhất định phải tự mình kiểm tra thực hư mới được.

- Hai bang chủ khác bị thương nặng, cũng đã trở về dưỡng thương rồi. Tô Tín thành thật đáp.

Hầu Minh vung tay lên:

- Bảo người của ngươi dẫn bọn họ tới đây.

Tô Tín lập tức bảo người dẫn hai tên đệ tử Thanh Thành kiếm phái đem Mạnh Trường Hà và Hạ Thiên đến.

Nói ra thì hai bang chủ này đúng là không may, lúc này mới vừa trở lại bang phái của mình dưỡng thương đã bị đệ tử Thanh Thành kiếm phái mang tới Kim Nguyệt phường.

Nhìn thấy mọi người đến, Hầu Minh lạnh lùng nói:

- Nói chi tiết những gì các ngươi trải qua, không được bỏ sót mấy may điều gì. Đúng rồi, tách ra thẩm vấn.

Hầu Minh xem như thông minh, biết tách ra hỏi có thể làm cho nội tâm của bọn họ áp lực, càng có thể phòng ngừa bọn họ thông đồng khai cung.

Đáng tiếc chiêu này lại nhất định vô dụng.

Hạ Thiên và Mạnh Trường Hà biết có hạn. Bọn họ không ngừng miêu tả Cung Thanh Phong cường đại, người ta nghe như lọt vào sương mù.

Thực lực và tâm trạng bọn họ có hạn, chỉ có thể nhìn ra những việc này, sau đó là Tô Tín âm thầm nói chi tiết cho bọn họ biết, mỗi chi tiết đều tỉ mỉ và rõ ràng, khiến bọn họ không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng Hầu Minh vẫn cảm giác có chút không đúng, hần đuổi Hạ Thiên và Mạnh Trường Hà đi rồi một mình hỏi Tô Tín:

- Thi thể sư đệ ta và A Thất ở đâu?

- Vẫn còn trong địa cung.

Tô Tín đáp.

Hầu Thông nhíu mày hỏi:

- Vì sao các người không mang thi thể bọn họ ra?

Tô Tín cười khỏ nói:

- Lúc đó chúng ta sợ Giang Lăng đuổi giết thì làm sao lo lắng chuyện khác được chứ.

Hầu Thông nghĩ lại cảm thấy Tô Tín nói có lý, hần nói thẳng:

- Vậy được, người dẫn chúng ta đi xuống địa cung xem, nhân tiện mang thi thể sư đệ ta ra.

Tô Tín nói ra:

- Chìa khóa mở địa cung nằm trong tay Tạ cô nương.

Hầu Thông chau mày, hần chỉ có thể tìm Tạ Chi Yến, thỉnh nàng mở cửa địa cung ra.

Về phần cướp lại cái chìa khóa thì cho dù thực lực bọn họ mạnh hơn Tạ Chi Yến cũng không dám làm như vậy.

Trong tình huống chìa khóa vô chủ, mọi người có thể tranh đoạt nhưng hiện tại chìa khóa rơi vào trong tay Tạ Chi Yến thì thứ này chỉ thuộc về Dịch Kiếm môn.

Nếu đám người Hầu Minh dám cướp thì chính là gây hấn với Dịch Kiếm môn, phá hỏng quy tắc của mọi người.

Trừ phi hai môn phái quan hệ đã tồi tệ đến mức thủy hỏa bất dung, nếu không sẽ không có chuyện trở mặt không lưu tình như vậy.

Tạ Chi Yến cũng không làm khó Hầu Thông mà thoải mái mở cửa địa cung để đám người Hầu Thông đi vào.

Theo sự chỉ dẫn của Tô Tín, quả nhiên đám người Hầu Thông tìm được thi thể của đám người Phương Đông Đình.

Thi thể ba người Cung Thanh Phong, A Thất, Phương Đông Đình đang cầm kiếm trong tay, thời điểm này vẫn duy trì bộ dạng công kích lẫn nhau, máu tươi trên mặt đất chảy thành dòng.

Hầu Minh nhíu mày, nói:

- Đừng gấp, tất cả mọi người đi thăm dò chung quanh, nhìn xem thi thể có gì khác thường hay không.

Mấy người kia đều xuất thân dòng chính Thanh Thành kiếm phái. Trước khi gia nhập Thanh Thành kiếm phái cũng xuất thân đại gia tộc, thân phận cao quý, tự nhiên không muốn kiểm tra thi thể.

Nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng biết nặng nhẹ, tuy chán ghét nhưng vẫn phải đến dò xét ba thi thể, kiểm tra xem có gì khác thường hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Bàn Giao Hậu Sự

Bốn người Thanh Thành kiếm phái không ngừng khám nghiệm tử thi, Tô Tín đứng ở phía sau không tỏ vẻ gì khác thường.

Tuy hần đã bố trí ba thi thể nhưng vẫn có rất nhiều điểm đáng ngờ, chỉ cần đụng phải người giang hồ có kinh nghiệm tuyệt đối không giấu giếm được.

Tô Tín cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Tinh thần của hắn tập trung cao độ vào đám người Hầu Minh, một khi bọn chúng phát hiện không đúng thì chính mình lập tức hồi đao vũ kỹ tiêu hao phẩm trốn chạy để thoát chết.

Đúng vậy, không phải liều mạng mà là trốn chạy để thoát chết.

Trước mặt có tới bốn tên võ giả Tiên Thiên, cho dù vũ kỹ tiêu hao phẩm uy lực lớn nhưng Tô Tín cũng không chắc sẽ đánh chết được tất cả bọn chúng.

May mà đám người Hầu Minh cũng không phát hiện ra cái gì không đúng, bọn họ chỉ xem xét vết thương một chút liền coi như là đã kiểm tra xong thi thể.

Bọn họ cho rằng ba cỗ thi thể này đúng như lời của Tô Tín nói, đều là chém giết lẫn nhau, ngay cả chi tiết cũng đúng như Tô Tín nói.

Sau khi xem xong, Hầu Minh nói:

- Mang ba thi thể này quay về, chờ Ngô sư thúc đến lại bàn giao cho hắn.

Ba người còn lại gật đầu, chuyển ba thi thể ra ngoài, quá trình này khiến nội tâm Tô Tín rất căng thẳng.

Kinh mạch trong cơ thể Cung Thanh Phong đã vỡ vụn, nếu như dùng lực lớn thì kinh mạch của hắn sẽ triệt để nát bấy, khi đó toàn thân biến thành huyết nhân.

Bởi như vậy cho dù là kẻ đàn cũng có thể nhìn ra trong đó khẳng định có điều không đúng.

Nhưng may mắn là đám người Thanh Thành kiểm phái cũng chỉ mang thi thể ra, cũng không làm gì hơn cả.

Sau khi ra ngoài, Hầu Minh phân phó Tô Tín:

- Chuẩn bị cho chúng ta mấy gian phòng khách điểm tốt nhất, đợi ngày mai sư thúc ta tới chúng ta còn phải báo cáo với hắn, như vậy chuyện Thường Ninh phủ mới xem như chính thức được giải quyết.

Tô Tín vội vàng nói:

- Ta đã bao một gian khách điểm tốt nhất là Khoái Hoạt Lâm, giờ mời các vị đi tới đó.

Hầu Minh thỏa mãn gật gật đầu. Bang chủ tiểu bang phái này xem như hiểu chuyện.

Sau đó Tô Tín còn gọi mấy người tới lưu giữ thi thể trong nghĩa trang Thường Ninh phủ, hắn tự mình dẫn đám người Hầu Minh đến khách điểm nghỉ ngơi.

Sau khi an bài đám người Hầu Minh, Tô Tín lập tức quay người chạy, hắn dùng tốc độ nhanh nhất quay về Kim Nguyệt phường.

Vấn đề này còn chưa kết thúc, Thanh Thành kiểm phái sẽ có sư thúc của Hầu Minh hỏi tới.

Có thể được Hầu Minh xưng là sư thúc thì thực lực và trí tuệ của hắn không kém, kinh nghiệm giang hồ cũng không phải đám người Hầu Minh có thể so sánh.

Hướng hồ, cho dù sư thúc Hầu Minh không nhìn ra Tô Tín gian lận thi thể Cung Thanh Phong thì sau một thời gian thi thể sẽ có biến hóa, cũng không biết thời gian này là một ngày hay hai ngày, không ai có thể biết được.

Chờ tới lúc mọi người nhìn thấy thi thể biến thành huyết nhân thì mọi việc sẽ bại lộ.

Không cần tra xét, không cần hoài nghi, nhất định là Tô Tín giờ trò quỷ.

Cho nên hắn tuyệt đối không thể ở lại Thường Ninh phủ được nữa, nhất định phải rời khỏi Thường Ninh phủ trước khi Ngô sư thúc của Thanh Thành kiểm phái tới nơi này.

Sau khi chạy về Kim Nguyệt phường, Tô Tín đi đến trường tư thực gọi Hình Nhi.

Nhìn thấy ca ca đến tìm mình, Hình Nhi nghi ngờ hỏi:

- Ca ca, trong nhà xảy ra chuyện gì sao?

Tô Tín xoa đầu Hình Nhi, nói:

- Không, đi cùng ca ca gặp Tạ tỷ tỷ.

Hình Nhi nhu thuận gật gật đầu.

Trong khoảng thời gian này, Tạ Chi Yến dạy nàng không ít, Hình Nhi cũng có hảo cảm với vị tỷ tỷ nhu hòa kia.

Trên đường dẫn theo Hình Nhi đi vào khách điểm của Tạ Chi Yến, lúc này Tạ Chi Yến đang đốc thúc đám tiểu Thất luyện kiếm.

Tô Tín đi vào, trầm giọng nói:

- Tạ cô nương, ta có thể nói với ngươi vài lời được không?

Tạ Chi Yến gật đầu rồi bảo đám người tiểu Thất đi ra ngoài.

Đợi mọi người đi rồi, Tô Tín nói:

- Cung Thanh Phong, Phương Đông Đình và A Thất đều là do ta giết.

Tạ Chi Yến không nói gì nhưng ánh mắt lại ánh lên một tia chấn kinh.

Trước kia nàng cũng hoài nghi nguyên nhân cái chết của Phương Đông Đình, bởi vì tính cách của hắn căn bản không có thể dốc sức liều mạng với Cung Thanh Phong.

Thông thường, nếu Phương Đông Đình chạy trốn Cung Thanh Phong giết chết mới là bình thường, nhưng Phương Đông Đình lại đồng quy vu tận với Cung Thanh Phong, việc này đã làm Tạ Chi Yến hoài nghi.

Cho dù nàng nghĩ thế nào cũng không ngờ Tô Tín lại giết Cung Thanh Phong, bang chủ tiểu bang phái Thường Ninh phủ bình thường trước mặt quả thật không hề đơn giản.

- Ngươi định qua mắt đám người Hầu Minh đi trốn sao? Sự thúc giục đám người Hầu Minh có lẽ là võ giả Trần Cung Cảnh trong Thanh Thành kiếm phái, là Tứ Linh Kiếm Ngô Đạo Viễn, nguyên thần của hắn đã chạm tới biên giới nguyên thần cảnh, cũng đạt tới cảnh giới tông sư.

Cho dù ngươi có thể giết chết Cung Thanh Phong nhưng ngươi khó tiếp được ba chiêu của Ngô Đạo Viễn, hơn nữa ngươi làm những thủ đoạn kia, đoán chừng cũng rất khó giấu giếm được Ngô Đạo Viễn.

Dù thế nào cũng là quen biết một khoảng thời gian, Tạ Chi Yến có ý tốt nhắc nhở Tô Tín một câu.

Tô Tín gật đầu nói:

- Ta đều biết, lần này ta muốn cầu xin Tạ cô nương một việc.

Tạ Chi Yến ngẫm lại nói:

- Lần này ngươi giúp ta rất nhiều, chỉ cần việc ta có thể giúp đỡ, ngươi cứ nói, nhưng ta không thể giúp ngươi đối phó Ngô Đạo Viễn.

Hắn là tiền bối giang hồ, cho dù ta là đệ tử của trường môn Dịch Kiếm môn cũng không là gì trong mắt hắn.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Ta biết việc này. Ta muốn phó thác Hình Nhi cho ngươi, cho nàng gia nhập Dịch Kiếm môn.

Ta giết nhi tử trưởng lão Thanh Thành kiếm phái, hơn nữa còn lừa gạt đám người Hầu Minh như vậy, Thanh Thành kiếm phái sẽ không bỏ qua cho ta, ta không thể mang Hình Nhi đi theo ta mà bị đuổi giết khắp bốn phương.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, Hình Nhi đang ở trong lòng hắn khóc văng lên:

- Hu hu! Ca ca, ngươi không quan tâm muội sao? Không sao, Hình Nhi không sợ khổ, chỉ cần có thể ở cạnh ca ca thì Hình Nhi không sợ gì cả.

- A mẫu đi rồi, Hình Nhi không thể lại rời xa ca ca!

- Ca ca, xin người, người đừng vứt bỏ Hình Nhi được không? Hình Nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn học bài.

Mũi Tô Tín chưa xót nhưng hắn vẫn lau nước mắt trên mặt Hình Nhi, ôn nhu nói:

- Hình Nhi nghe lời, ca ca sẽ không bỏ muội, chờ có cơ hội ca ca sẽ gặp muội.

Không phải Hình Nhi nói tương lai muốn học kiếm pháp tốt để bảo vệ ca ca sao? Vậy lần này muội đi theo Tạ tỷ tỷ chăm chỉ học kiếm pháp. Chờ muội lợi hại là có thể bảo vệ ca ca, đến lúc đó chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa.

Tuy Tô Tín nói như vậy nhưng Hình Nhi vẫn khóc lóc đứt ruột đứt gan, cho dù thế nào cũng không ngăn được.

Tạ Chi Yến thở dài một hơi nói:

- Cho dù ngươi không nói, ta tuyệt đối không cho phép bọn họ tổn thương Hinh Nhi.

Huống hồ ngươi không phải nhờ ta giúp đỡ, mà là tặng đại lễ cho ta.

Hinh Nhi có kiếm tâm trời sinh, chỉ cần đệ tử ngũ phái cảm kiếm gặp được nàng nhất định sẽ hô hào muốn thu nàng làm đồ đệ.

Ngươi có thể cho phép Hinh Nhi gia nhập Dịch Kiếm môn, ta thiếu nợ nhân tình của ngươi mới đúng.

Tô Tín nói:

- Vậy được, ta còn có một yêu cầu quá đáng, muốn mời ngươi giúp ta chiêu có Phi Ưng bang.

Nếu hiện tại ta đi, chờ đến lúc người Thanh Thành kiếm phái phát hiện chân tướng sự việc, nói không chừng bọn chúng sẽ ra tay với Phi Ưng bang.

Những huynh đệ trong bang theo ta thời gian dài như vậy, nếu bởi vì nguyên nhân của ta mà bị Thanh Thành kiếm phái đồ sát thì ta không đành lòng.

Tạ Chi Yến gật đầu nói:

- Đây là việc nhỏ, không có vấn đề.

Nếu bảo nàng bảo vệ Tô Tín là đầu sỏ giết Phương Đông Đình thì nàng không làm được, Thanh Thành kiếm phái cũng không nể mặt nàng.

Nhưng chỉ giữ tiểu bang phái Thường Ninh phủ thì không có vấn đề gì.

Được Tạ Chi Yến hứa hẹn, Tô Tín quay người đẩy cửa rời đi, hắn không dám quay mặt nhìn sang Hinh Nhi đang khóc lớn.

Tạ Chi Yến thở dài một hơi rồi ngồi xuống vớt tay lau nước mắt trên gương mặt nhỏ nhắn của Hinh Nhi.

Giang hồ chính là như thế, chỉ có ân oán tình thù, không có thị phi đúng sai.

Thanh Thành kiếm phái chỉ biết Tô Tín giết Phương Đông Đình, cũng không hỏi hắn tại sao lại giết Phương Đông Đình.

Chỉ nhìn kết quả, không hỏi quá trình. Việc này không chỉ là phương pháp làm việc của Thanh Thành kiếm phái, trên thực tế đại đa số môn phái giang hồ đều là như thế.

Tô Tín chỉ là tiểu bối vô danh nhưng lại dám giết đệ tử đích truyền của Thanh Thành kiếm phái, hơn nữa còn là nhi tử trưởng lão.

Nếu Thanh Thành kiếm phái không cảm đầu của hắn về thì mất mặt vô cùng.

Cho nên Tạ Chi Yến có thể tưởng tượng ra được, Tô Tín kế tiếp sẽ gánh chịu cường độ đuổi giết lớn cỡ nào.

Nếu lần này hắn không chết thì hắn sẽ không còn là tiểu bối vô danh trong giang hồ nữa.

Tạ Chi Yến thở dài một hơi rồi nâng vổ nhẹ vào cổ Hinh Nhi, Hinh Nhi lập tức bất tỉnh ngủ thật say.

Hiện tại cảm xúc của Hinh Nhi hơi kích động, nên cho nàng ngủ một giấc.

Lúc này Tô Tín cũng không sốt ruột rời đi, hắn lại gọi Lý Phôi và Hoàng Bình Thành còn có Lý Thanh đến.

Ba người này phải nói là ba người mà Tô Tín tốn công sức nhiều nhất để bồi dưỡng trong Phi Ưng bang, cũng là tâm phúc của hắn.

Hoàng Bình Thành vừa vào đã hưng phấn nói:

- Lão đại, chúng ta chuẩn bị tiến công địa bàn của Thần Phong hội sao?

Từ khi Cung Thanh Phong chết đi, hiện tại Thần Phong hội đã là quân long vô thủ, đã sớm loạn thành đồng hỗn tạp.

Chúng ta có thể ra tay nhanh một chút, nếu không sẽ bị Thiết Dao hội và Tam Anh hội động thủ trước.

Tô Tín thần nhiên nói:

- Ta sắp rời khỏi Thường Ninh phủ.

Ba người lập tức sửng sốt. Hoàng Bình Thành cả kinh kêu lên:

- Lão đại, người nói cái gì? Người rời khỏi Thường Ninh phủ làm gì?

Tô Tín trầm giọng nói:

- Trong cung điện dưới đất, Phương Đông Đình của Thanh Thành kiếm phái là ta giết, ta chỉ lừa dối đám người Hầu Minh mà thôi.

Vấn đề này chỉ có thể giấu nhất thời không thể giấu mãi được. Ngày mai cao thủ Thanh Thành kiếm phái sẽ đến, đoán chừng kế tiếp ta sẽ bị Thanh Thành kiếm phái toàn lực đuổi giết.

Ba người Hoàng Bình Thành lập tức cảm thấy khí lạnh xông lên đỉnh đầu, ngay cả Lý Phôi trước giờ bình tĩnh cũng kinh hãi không thôi.

Trước kia bọn họ chỉ có thể xem như ếch ngồi đáy giếng trong Thường Ninh phủ, không biết nhân sĩ võ lâm bên ngoài mạnh bao nhiêu.

Nhưng trong khoảng thời gian này, những người đại phái giang hồ liên tục đi vào Thường Ninh phủ, bọn họ mới biết mình yếu hơn người ta cỡ nào.

Những đệ tử xuất thân đại phái niên kỷ đều hơn hai mươi tuổi hoặc là hơn ba mươi tuổi, thực lực của bọn họ đều là cảnh giới Tiên Thiên.

Lại nhìn bản thân mình, luyện võ công nửa đời người nhưng không sờ được cánh cửa Tiên Thiên.

Nhưng đây chỉ là đệ tử trẻ tuổi của đại phái mà thôi, lực lượng trung tâm của đối phương khủng bố cỡ nào, thậm chí đám người Hoàng Bình Thành không dám nghĩ thêm.

Hiện tại lão đại sẽ bị đại phái như Thanh Thành kiếm phái đuổi giết, cũng khó trách bọn họ không thể bình tĩnh nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chân Tướng Bại Lộ

Đối với Phi Ứng bang, Tô Tín có một chút không nở, dù sao đây là thế lực đầu tiên hấn hao tâm tổn trí gây dựng nên.

Cho dù không nở nhưng dưới áp lực cường đại của Thanh Thành kiếm phái thì hấn nhất định phải trốn, trốn càng xa càng tốt.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Hiện tại Phi Ứng Bang đã dần dần đi vào chính quy, chỉ cần phương hướng phát triển không đổi, nó vẫn như cũ là một trong những bang phái cường đại nhất Thường Ninh phủ.

Sau khi ta đi, Lý Phôi lên làm bang chủ, nhưng trên thực tế sự vụ bang phái sẽ do lão Hoàng người phụ trách.

Thật ra lão Hoàng người phù hợp với vị trí bang chủ nhưng quy củ giang hồ là như thế, cường giả vì tôn (1).

Hoàng Bình Thành gật gù đầu, đương nhiên hấn biết đạo lý kia.

Lão đại của những bang phái Thường Ninh phủ đều là cường giả cảnh giới Hậu Thiên Đại viên mãn. Hấn còn không có đột phá Hậu Thiên sơ kỳ nên cực kỳ yếu ớt, không duyên cớ làm cho kẻ khác cười nhạo.

Hấn am hiểu nhất chính là đứng sau lưng cường giả xử lý công việc.

Huống hồ với quan hệ giữa hấn và Lý Phôi, cho dù Lý Phôi làm bang chủ cũng không hạn chế quyền hành của hấn, ngược lại sẽ giao tất cả sự vụ trong bang cho hấn, mặc dù hấn không phải bang chủ nhưng có quyền bang chủ.

Sau đó Tô Tín lại nói với Lý Thanh:

- Lý Thanh, tuy người tuổi này tập võ nhưng người có thiên phú, cũng có nghị lực, sau khi ta đi người sẽ là đường chủ chiến đường, có người và lão Hoàng, Lý Phôi có thể chống đỡ Phi Ứng bang.

- Bang chủ người yên tâm, chỉ cần Lý Thanh ta còn sống sẽ không phản bội người và Phi Ứng bang!

Lý Thanh thề nói.

Các bang chúng khác kính sợ Tô Tín nhiều hơn cảm kích, duy chỉ có hấn là cảm kích nhiều hơn kính sợ.

Lúc trước huynh đệ Trần Tam của hần bị người Thanh Trúc bang đánh chết, chính vị lão đại này mạo hiểm lớn đi Thanh Trúc bang ám sát đại đầu mục Đái Trùng.

Phản ân tình này, Lý Thanh vẫn ghi nhớ trong lòng.

Tô Tín gật gật đầu. Nếu như Lý Thanh là tiểu nhân cũng không đáng hần bồi dường.

Cuối cùng Tô Tín lấy ra một lọ Dương Khí Đan giao cho Lý Phôi, đây là lần trước hần tu luyện còn thừa lại, còn không tới mười viên.

- Giờ ngươi đã sắp đột phá Hậu Thiên Đại viên mãn, có bình đan dược này có thể giúp ngươi đột phá trong mười ngày.

Với uy lực của Tịch Tà kiếm pháp của ngươi, ngươi có thực lực Hậu Thiên Đại viên mãn đủ sức chấn nhiếp bang phái khác, có thể chèo chống Phi Ưng bang tiếp tục sừng sững.

Lý Phôi gật gật đầu tiếp nhận đan dược, trầm giọng nói:

- Ta còn, Phi Ưng bang còn!

Hần sẽ không kích động giống Lý Thanh. Câu nói kia chính là trừ khi hần chết, bằng không Phi Ưng bang sẽ tồn tại.

Sau khi an bài xong tương lai của Phi Ưng bang, Tô Tín lập tức quay người rời đi.

Đám người Lý Phôi và Hoàng Bình Thành muốn ra ngoài đưa tiễn nhưng bị Tô Tín đuổi trở về.

Nhìn thấy Hoàng Bình Thành lão luyện hốc mắt đỏ rực, Tô Tín cười to nói:

- Được rồi, đừng làm ra thân thái tiểu nữ nhi nữa, ta cũng không phải đi không trở lại.

Trong Thường Ninh phủ có rất nhiều người muốn giết ta nhưng ta lúc đó chẳng phải vẫn sống hay sao, hơn nữa ta còn có thể một tay biến Phi Ưng bang thành bang phái lớn nhất Thường Ninh phủ nữa!

Thanh Thành kiếm phái thì sao? Nó cũng sẽ không làm gì được ta.

Dứt lời, Tô Tín trực tiếp chuẩn bị tốt khoái mã, hần lập tức phi ra khỏi Thường Ninh phủ.

Nhìn bóng lưng Tô Tín biến mất, Hoàng Bình Thành nói:

- Lão đại còn trở về không?

Lý Phôi trầm giọng nói:

- Chỉ có thể có lẽ mà thôi, lão đại nhất định sẽ không sao.

Tuy Tô Tín lúc này trêu chọc địch nhân quá mạnh mẽ, thậm chí mạnh tới mức bọn họ chỉ có thể kinh hãi đứng nhìn nhưng đám người Lý Phôi vẫn tin tưởng Tô Tín có thể gắng gượng qua một kiếp này.

Đây không phải tin tưởng mù quáng, mà là từ khi bắt đầu Tô Tín đã chưa từng làm bọn họ thất vọng lần nào.

Lúc này đám người Thanh Thành kiếm phái Hầu Minh còn chưa biết Tô Tín đã bỏ trốn mất dạng.

Bọn họ vẫn còn đang thoải mái trong khách điểm.

Tô Tín chọn khách điểm xa hoa nhất trong Khoái Hoạt Lâm, cũng giao trước bạc trong mười ngày, chủ khách điểm hầu hạ bọn họ giống như tổ tông vậy.

Cho nên mấy người này sau khi đi vào khách điểm liền không đi ra ngoài. Dù sao bọn họ cũng nghĩ châu phủ lụn bại như Thường Ninh phủ cũng không có gì đáng xem, ngoan ngoãn chờ sự thúc tới là được.

Cứ như vậy mãi cho đến giữa trưa ngày hôm sau, bọn họ đoán sự thúc sắp tới nên lúc này mới đi ngoài cửa thành nghênh đón.

Mười phút sau có một đạo nhân ăn mặc đạo bào ba màu, lưng vác đạo kiếm đi tới trước mặt ba người.

Tuy bộ pháp đạo nhân kia cực kỳ chậm chạp nhưng mỗi bước đều quá mấy trượng, quả thực còn nhanh hơn khoái mã nhiều, nhìn từ xa có cảm giác như đang súc địa thành thốn.

Đạo nhân tuổi hơn bốn mươi, tướng mạo đường hoàng tuấn tú, có ba chòm râu quanh mép, bộ dạng tiên phong đạo cốt.

Đạo nhân này chính là sư thúc đám người Hầu Minh, Tứ Linh Kiếm Ngô Đạo Viễn.

Nhìn thấy Ngô Đạo Viễn đến đây, bọn họ đứng thẳng và thần thái cực kỳ cung kính.

Đừng nhìn Ngô Đạo Viễn bộ dạng tiên phong đạo cốt phiêu dật như vậy, hắn là người tính tình rất nóng nảy, nếu đệ tử có nửa điểm sai lầm thì hắn sẽ nghiêm khắc răn dạy.

Huống hồ thực lực của Ngô Đạo Viễn cũng rất mạnh, mười năm trước hắn đã là võ giả Thần Cung Cảnh, hiện tại đã Thần Cung viên mãn, lựa chọn nguyên thần của mình.

Chỉ cần hắn dung hợp nguyên thần quan tượng với nguyên thần của mình, cảm ngộ sức mạnh thiên địa thì hắn có thể tấn chức Nguyên Thần Cảnh, trở thành võ đạo tông sư.

Đến lúc đó bọn họ không còn gọi Ngô Đạo Viễn là sư thúc, mà là nên gọi Ngô trưởng lão.

Hầu Minh mang người nghênh đón, cung kính nói:

- Ngô sư thúc, chúng ta chuẩn bị phòng trong khách điểm tốt nhất Thường Ninh phủ, ngài đi nghỉ ngơi một chút.

Ngô Đạo Viễn hừ lạnh nói:

- Ta đường xa tới Thường Ninh phủ là để nghỉ ngơi sao? Bảo tàng cường sư Đồ Nguyên Thánh như thế nào rồi? Nói kỹ càng chuyện xảy ra cho ta biết.

Thấy ngữ khí của Ngô Đạo Viễn không tốt chút nào, Hầu Minh lập tức rụt cổ lại, hắn kiên trì nói:

- Phương sư đệ, hắn chết rồi.

- Cái gì? Phương Đông Đình chết rồi?

Ngô Đạo Viễn quát mắt nhìn Hầu Minh giống như hung thú ăn người.

Trên người hắn bộc phát khí thế cường đại giống như thái sơn áp đỉnh, suýt nữa làm đám người Hầu Minh ngã xuống đất.

Đều là cảnh giới Tiên Thiên, một là Khí Hải, một là Thần Cung Cảnh đỉnh phong, nửa bước nguyên thần, chênh lệch hai người cách nhau một trời một vực.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nói!

Ngô Đạo Viễn gần ra từng chữ trong kẽ răng.

Hầu Minh vội vàng nói rõ chi tiết từ đầu tới cuối, không có nửa phần giấu giếm.

- Hừ! Dẫn ta đi xem thi thể!

Ngô Đạo Viễn hừ lạnh một tiếng, hắn bảo Hầu Minh đi trước dẫn đường.

Đương nhiên Ngô Đạo Viễn không e ngại Phương Thụy trưởng lão trừng phạt giống như Hầu Minh, thậm chí không lâu nữa thân phận của hắn sẽ ngang hàng với Phương Thụy.

Nhưng Phương Đông Đình thân là đệ tử đích truyền của Thanh Thành kiếm phái, cũng không thể chết không rõ ràng như vậy.

Mặc dù hắn chỉ nghe nói Hầu Minh tự thuật việc này một lần nhưng hắn bước chân vào giang hồ nhiều năm như vậy, trực giác nói cho hắn biết trong việc này chắc chắn có vấn đề.

Đám người Hầu Minh không dám trì hoãn, lập tức dẫn Ngô Đạo Viễn đến nghĩa trang Thường Ninh phủ.

Vài tên đệ tử Thanh Thành kiếm phái bảo người đưa thi thể tới trước mặt Ngô Đạo Viễn. Nhìn thấy kiếm thương trên ba thi thể, sắc mặt Ngô Đạo Viễn dần dần âm trầm.

- Hầu Minh, ngươi tới đây.

Ngô Đạo Viễn lạnh lùng nói.

Hầu Minh cẩn thận đi tới bên cạnh:

- Sư thúc, ngài có gì cần phân phó.

Páp!

Hắn còn chưa có nói xong đã bị Ngô Đạo Viễn tát một cái khiến cả thân thể hắn quay vòng vòng.

- Ngu ngốc!

- Ngô Đạo Viễn mắng chửi một câu.

Hầu Minh ôm mặt ầm ức nhìn Ngô Đạo Viễn, hắn không rõ tại sao mình bị mắng ngu ngốc.

- Các ngươi nói tên Tô Tín, bang chủ tiểu bang phái nhìn thấy Phươg Đông Đình đồng quy vu tậ với Cung Thanh Phong sau khi A Thất chết đi?

Hầu Minh vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta đã cẩn thận kiểm tra miệng vết thương, đúng là ba người đồng quy vu tậ.

Ngô Đạo Viễn lạnh lùng nhìn Hầu Minh, trong ánh mắt bắn ra lửa giận ngập trời:

- Chẳng lẽ ngươi không biết suy nghĩ một chút sao? Với tính cách của Phươg Đông Đình, hắn sẽ đồng quy vu tậ với Cung Thanh Phong sau khi một tên nô bộc như A Thất chết hay sao?

Trên đầu Hầu Minh lập tức đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Nghe Ngô Đạo Viễn nói như vậy, hắn mới nhớ tới chỗ không đúng.

Hắn biết rõ tính cách của vị sư đệ này, tuyệt đối tự ngao và ích kỷ.

Nếu như Phươg Đông Đình chết trước, A Thất đoán chừng sẽ dốc sức liều mạng với Cung Thanh Phong.

Nhưng nếu như trái lại, việc này không có khả năng xảy ra.

Phươg Đông Đình nhất định sẽ bỏ lại A Thất còn bản thân chạy thoát. Đối với hắn mà nói, tánh mạng mình quan trọng hơn nô bộc. Chuyện này không cần suy nghĩ!

- Tên khốn kia dám gạt ta!

Ánh mắt Hầu Minh lập tức lạnh lẽo.

Ngô Đạo Viễn hừ lạnh nói:

- Chuyện còn chưa hết đâu.

Nói xong Ngô Đạo Viễn cúi xuống chạm vào thi thể Cung Thanh Phong, nội lực tiến vào trong thi thể của hắn, mạch máu trên thi thể Cung Thanh Phong lập tức nổ tung, toàn thân biến thành huyết nhân.

Đám người Hầu Minh bị cảnh tượng này dọa sợ, vội vàng lui về phía sau vài bước.

Nhưng Ngô Đạo Viễn làm như không thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy, lại tiếp tục dùng nội lực dò xét thi thể Phươg Đông Đình và cuối cùng hắn lạnh lùng nói:

- Cung Thanh Phong là bị người ta dùng vũ kỹ cường đại chấn vỡ kinh mạch mà chết.

Trước khi Phươg Đông Đình chết đã bị người ta làm bị thương nặng, cuối cùng mới chết dưới thân kiếm. Có người che giấu kiểu chết của bọn họ, quả nhiên là to gan, tâm tư thật sâu.

Kiểm thương là ngoài sáng, người bình thường nhìn thấy thương thế bề ngoài tuyệt đối không đi dò xét thi thể của người ta. Đây là thói quen chủ quan, đặc biệt là người mới vào giang hồ giống như đám người Hầu Minh.

Tô Tín dựa vào điểm này lừa bịp Hầu Minh, nếu không Ngô Đạo Viễn từ mới bắt đầu đã lập tức hoài nghi Tô Tín, hắn cũng sẽ không nghĩ tới sẽ dùng chân khí kiểm tra thi thể.

Biết rõ mình bị lừa gạt như kẻ đần, Hầu Minh quát lớn:

- Tô Tín! Tất cả đều là tên Tô Tín kia! Dám giết người Thanh Thành kiếm phái chúng ta, còn dám tính kế lừa gạt, ta muốn băm thây hắn thành vạn đoạn!

(1) Cường giả vì tôn: kẻ mạnh là làm vua

Chương 101: Thanh Thành Kiếm Pháp Biệt Khuất

Hầu Minh muốn phanh thây Tô Tín thành trăm mảnh, đáng tiếc suy nghĩ này không thể thực hiện được.

Đợi đến lúc Hầu Minh dẫn Ngô Đạo Viễn hùng hổ đi tới Phi Ứng bang thì mới biết tin tức Tô Tín đã rời đi vào hôm qua.

Hầu Minh bắt lấy tên thủ vệ và hét lên:

- Tô Tín đã đi đâu?

Tên kia sợ hãi phát khóc:

- Tôi thật sự không biết bang chủ đi đâu, hôm qua Tô Tín tuyên bố tặng vị trí lại cho Lý bang chủ, sau đó suốt đêm cưỡi ngựa ra khỏi thành.

Ngô Đạo Viễn đứng sau lưng Hầu Minh lạnh lùng nói:

- Tô Tín đã dám tính kế chúng ta, chắc chắn sẽ không ngu ngốc ở lại đây chờ chúng ta tới tìm hắn.

Hầu Minh oán hận ném tên thủ vệ qua một bên, tinh thần chấn động, nói:

- Đúng rồi, Phi Ứng bang là do một tay Tô Tín thành lập, cho dù hắn chạy trốn, hắn cũng dần xếp thỏa đáng truyền lại vị trí cho kẻ khác, hiện tại bang chủ là thân tín trước kia của hắn, hắn nhất định biết rõ Tô Tín đi đâu.

Trong mắt Ngô Đạo Viễn bắn ra một tia sát khí, nói:

- Vậy thì tốt, tìm tên bang chủ hiện tại hỏi xem, nếu như hắn không biết điều, chúng ta sẽ giết hết người của Phi Ứng bang!

Tuy kiếm phái Thanh Thành là danh môn chính phái nhưng trong lịch sử đã làm không ít việc diệt môn.

Huống hồ đối phương chỉ là bang phái nhỏ mà thôi, thanh danh bản thân bất chính, sau khi diệt đại khái sẽ nói bọn họ làm xưng bá một phương, là bang phái bất lương, như vậy sẽ không có ai đứng ra bảo vệ bọn họ.

Một đám người xông thẳng vào cửa phòng của Phi Ứng bang, mặc dù đám người của Phi Ứng bang chặn lại nhưng đều bị một kiếm của Hầu Minh chém bay, thấy tình hình như vậy, những người còn lại lập tức câm như hến, không dám nói một câu.

Hoàng Bình Thành và Lý Phôi đã sớm nghe tin, vội vàng chạy đến.

Hầu Minh nhìn thấy hai người này, hắn lạnh lùng nói:

- Nói, Tô Tín đi đâu rồi! Đừng cho rằng ta không biết hai người các ngươi đều là tâm phúc của Tô Tín, chắc chắn biết rõ hắn đi đâu! Nếu như không nói, hôm nay ta sẽ giết hết người của Phi Ứng bang.

Hoàng Bình Thành khò sở nói:

- Ta thật sự không biết lão đại đi đâu, mấy vị là quý nhân của kiếm phái Thanh Thành, lão đại đắc tội các ngươi, nhất định sẽ trốn đi rất xa. Cho dù chúng ta là tâm phúc của hắn, hắn cũng sẽ không nói chuyện này cho chúng ta biết.

Hầu Minh lạnh lùng nói:

- Lúc này còn ngoan cố, muốn chết sao.

Hắn vừa dứt lời liền chém một kiếm về phía Hoàng Bình Thành, trên mũi kiếm còn có cương khí màu xanh tỏa sáng giống như cương phong, cách ba bước vẫn có thể cảm nhận được hàn ý trong đó.

Nhìn thấy Hầu Minh nói động thủ là động thủ, Lý Phôi lập tức rút trường kiếm bên hông ra. Hắn giống như quỷ mị, trong nháy mắt đã tới sau lưng Hầu Minh, thi triển bảy mươi hai bước kiếm pháp Tịch Tà, chiêu nào cũng cay độc quỷ dị.

Hầu Minh cũng bị tốc độ quỷ dị của Lý Phôi dọa kêu to một tiếng.

Hắn chưa từng nhìn thấy tốc độ thân pháp như này, ngay cả võ giả Tiên Thiên cũng không có mấy người có tốc độ như Tô Tín.

Hầu Minh ngược lại không hề bối rối.

Tốc độ Lý Phôi nhanh hơn nữa cũng chỉ là ở mức Hậu Thiên trung kỳ mà thôi, không có lực thì dù nhanh hơn nữa cũng có thể làm gì được chứ?

Trường kiếm trong tay của hắn xẹt một đường quỷ dị, trong nháy mắt thay đổi phương hướng, vô số liệt phong kiếm cương bộc phát đáng sợ, công kích không có khe hở, Lý Phôi muốn trốn cũng không trốn được, hắn bị đánh bay ra ngoài, khôe miệng chảy máu tươi.

Hầu Minh cười lạnh nói:

- Hạt gạo mà dám so với ánh trăng, quả thực là muốn chết!

Cho dù kết quả đang bày ra trước mắt nhưng Hầu Minh cũng kinh ngạc không ngờ thực lực Lý Phôi còn mạnh hơn võ giả Hậu Thiên trung kỳ rất nhiều.

Nếu đổi thành võ giả Hậu Thiên trung kỳ khác đã sớm chết dưới kiếm của hắn.

Đang lúc Hầu Minh muốn chém thêm một kiếm về phía Lý Phôi, bỗng có giọng nói lạnh nhạt vang lên.

- Hầu Minh, kiếm phái Thanh Thành các ngươi có ân oán với Tô Tín thì ta mặc kệ, nhưng ngươi không thể động đến người của Phi Ưng bang được.

Tạ Chi Yên chậm rãi đi vào, lúc này trong mắt Hoàng Bình Thành, vị nữ hiệp họ Tạ chẳng khác gì thiên nữ, xuất hiện quá kịp thời.

Sắc mặt Hầu Minh lúc này vô cùng khó coi, Tạ Chi Yên chỉ nhìn lướt qua Hầu Minh, sau đó gật đầu chào Ngô Đạo Viễn:

- Ngô tiên bối ngài vẫn khỏe chứ.

Sắc mặt Ngô Đạo Viễn âm trầm nói:

- Ta cũng không dám nhận làm tiên bối trước mặt thiên nữ của Dịch Kiếm Môn, ngươi ngăn cản chúng ta là có ý gì? Tô Tín của Bang Phi Ưng dám giết đệ tử Dịch Kiếm Môn, chẳng lẽ ngươi vì một bang phái nhỏ mà muốn đối địch với kiếm phái Thanh Thành sao?

Tạ Chi Yên lạnh nhạt nói:

- Giết Phung Đông Đình là Tô Tín, ngươi đi tìm hắn báo thù ta sẽ không xen vào. Nhưng Phi Ưng bang đã từng giúp ta, cho nên ngươi không thể động đến nó.

Ngô Đạo Viễn giận quá hóa cười, nói:

- Được được được! Không hổ là truyền nhân chân chính của Dịch Kiếm Môn, đệ tử của kiếm chủ huyền tâm Mạnh Kinh Tiên, quả nhiên giỏi.

- Nếu lời này do sư phụ ngươi nói thì ta không nói hai lời lập tức xoay người rời đi, nhưng lại là ngươi nói, ta chỉ muốn hỏi ngươi dựa vào cái gì mà yêu cầu như vậy?

Kiếm phái Thanh Thành vốn có quan hệ không tốt với Dịch Kiếm Môn, mặc dù Tạ Chi Yên là đệ tử chương môn của Dịch Kiếm Môn nhưng hắn không hề e ngại.

Lúc này bên ngoài có giọng nói vọng vào.

- Chỉ dựa vào việc nàng ấy là đệ tử Dịch Kiếm Môn, ngươi có ý kiến sao?

Một nam tử trung niên có thân thể cao lớn, sau lưng vác một thanh cự kiếm, râu ria xồm xoàm đi tới, hắn bước đi mỗi bước đều làm hào khí nơi đây nặng hơn vài phần.

Đợi đến lúc hắn đi đến bên cạnh Tạ Chi Yên thì Ngô Đạo Viễn tuy vẫn giữ được bình tĩnh nhưng đám đệ tử Tiên Thiên Khí Hải Cảnh như Hầu Minh suýt nữa bị khí thế cường đại ép quỳ rạp xuống đất.

Nhìn thấy nam tử trung niên, Tạ Chi Yên lập tức tươi cười ngọt ngào.

- Sở sư thúc ngươi cuối cùng cũng đã đến, nếu không ta không trấn áp được mấy vị sư huynh và sư thúc của kiếm phái Thanh Thành rồi.

Trong tích tắc nhìn thấy nam tử trung niên, sắc mặt Ngô Đạo Viễn trở nên cực kỳ khó coi.

- “Thiệt Huyết Kiếm Cuồng” Sở Bất Phàm! Tại sao ngươi ở nơi này?

Ngô Đạo Viễn âm trầm hỏi một câu.

Đối mặt Tạ Chi Yên, hắn có thể coi thường đối mặt Sở Bất Phàm, cho dù có thêm mười lá gan hắn cũng không dám chống đối.

Không chỉ bởi vì thực lực đối phương, mà còn bởi đối phương là một tên điên!

“Thiết Huyết Kiếm Cuồng” Sở Bất Phàm, người này có danh tiếng lớn vào mười năm trước, hẳn là cao thủ top mười Nhân Bảng đời trước, hiện tại đã đạt tới đỉnh cao Thần Cung Cảnh.

Vốn dĩ Sở Bất Phàm có thể trở thành một trong những võ đạo tông sư trẻ tuổi nhất là bởi hắn cảm thấy tu vi của mình không viên mãn, nên phế bỏ tu vi hai tiểu cảnh giới của mình, bắt đầu tu luyện từ Khí Hải Cảnh một lần nữa, không đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất tuyệt đối sẽ không đột phá nguyên thần.

Hắn vì muốn viên mãn nên đã tự phế võ công của mình, nói hắn là tên điên đúng là còn nói tốt về hắn.

Nhưng Sở Bất Phàm quả thực đã làm được, hơn nữa sau khi trùng tu, thực lực của hắn càng mạnh hơn, chính là vô địch trong cùng cấp.

Hắn có danh hiệu “Thiết Huyết Kiếm Cuồng” càng thuyết minh đầy đủ tính cách của hắn.

Sở Bất Phàm làm việc vô độ, không coi ai ra gì.

Hắn từng xung đột với một đường chủ Bích Huyết Thanh Sơn Đường trong thiên hạ thất bang, hắn giận giữ đánh thẳng vào hơn ba mươi khu của Bích Huyết Thanh Sơn Đường, không người nào có thể địch lại được, làm cho mấy trưởng lão Nguyên Thần Cảnh của Bích Huyết Thanh Sơn Đường lập tức xuất hiện, suýt nữa hai phái đại chiến với nhau.

Lúc này Sở Bất Phàm nhìn chăm chăm vào Ngô Đạo Viễn và cười lạnh nói:

- Chính ngươi muốn khi dễ đệ tử của ta? Chỉ Yên ngươi không cần sợ, kiếm phái Thanh Thành có là gì, còn dám nói nhiều nữa lão tử sẽ chém sống hắn.

Ngô Đạo Viễn phản nộ nói:

- Sở Bất Phàm ngươi có hiểu phép tắc không vậy? Bang chủ Phi Ưng bang giết đệ tử kiếm phái Thanh Thành, đệ tử Dịch Kiếm Môn lại bảo vệ Phi Ưng bang, rốt cuộc là ai khi dễ ai?

Sở Bất Phàm cười lạnh nói:

- Lão tử không cần biết nhiều chuyện như vậy làm gì, ta quản làm gì mấy việc chó mèo bị giết chứ, dù sao đệ tử Dịch Kiếm Môn ta hôm nay bảo vệ Phi Ưng bang, ai dám động thủ ta sẽ giết kẻ đó.

- Còn nữa, ta nghe nói bảo tàng Cuồng Sư Đồ Nguyên Thánh do đệ tử Dịch Kiếm Môn tìm được, nếu các ngươi dám nhòm ngó, cũng đừng trách lão tử không khách khí!

Sở Bất Phàm một câu đều là “lão tử”, hoàn toàn không nể mặt ai, coi thường Ngô Đạo Viễn, sắc mặt hắn đỏ bừng nhưng cũng không dám nói thêm câu gì, cuối cùng tức giận xoay người rời đi.

Đều là Thần Cung Cảnh cấp cao nhưng hắn không có tự tin giao đấu với Sở Bất Phàm.

Nghiêm túc mà nói hắn là người cùng thời với Sở Bất Phàm, thậm chí tuổi của hắn còn lớn hơn Sở Bất Phàm một chút.

Nhưng thời điểm Sở Bất Phàm tiểu ngạo Nhân Bảng, dương danh giang hồ thì hắn còn không vào được top năm mươi Nhân Bảng.

Huống hồ với tính cách của Sở Bất Phàm, hôm nay nếu hắn cứ cố ý động thủ, Sở Bất Phàm chắc chắn sẽ giết hắn.

Trong mắt của tên điên này không bao giờ có khái niệm đại cục, lúc trước hắn dám đánh hơn ba mươi giáo hội của Bích Huyết Thanh Sơn Đường, thiếu chút nữa làm hai phái đại chiến, bây giờ hắn đương nhiên dám động thủ giết mình.

Đợi đến lúc Ngô Đạo Viễn đi rồi, Tạ Chỉ Yên mới cười tủm tỉm nói với Sở Bất Phàm:

- Sở sư thúc, ngươi tới rất đúng lúc.

Sở Bất Phàm sờ râu bên cằm, nói:

- Tiểu nha đầu ngươi đang cười trộm sao, may là lần này ta có việc đến Tương Nam, nếu không ngươi phải chịu thiệt thòi rồi.

- Ta biết rõ tiểu tử Ngô Đạo Viễn kia, hắn chuyên bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

- Chờ tiểu sư thúc xuất quan, chỉ liếc một cái cũng làm hắn sợ hãi quỳ rạp xuống đất.

Tạ Chỉ Yên cười cười, quay người nói với Hoàng Bình Thành:

- Các ngươi không cần lo lắng, sau lần này kiếm phái Thanh Thành chắc chắn không gây phiền toái với các ngươi nữa, huống hồ bởi vì chuyện bảo tàng, chúng ta cũng sẽ ở phủ Thường Ninh một thời gian.

Hoàng Bình Thành vội vàng nói:

- Đa tạ đại ân cô nương, chúng ta nhất định ghi nhớ trong lòng.

Lý Phôi cũng chấp tay cảm tạ Tạ Chi Yên.

Nếu vừa rồi không có Tạ Chi Yên mở miệng, hẳn đã bị Hầu Minh chém giết.

- Được rồi, không cần khách khí, những việc này là lão đại của các người sắp xếp trước khi đi.

Nghe được Tạ Chi Yên nói như vậy, đám người Hoàng Bình Thành lập tức hiểu ra, thì ra là lão đại ở lại để chuẩn bị phía sau.

- Đúng rồi, vị tiền bối này lần đầu tới phủ Thường Ninh sao? Ta sẽ mở tiệc rượu tẩy trần cho ngài tại Thịnh Long lâu.

Hoàng Bình Thành tươi cười lấy lòng Sở Bất Phàm.

Cần phải hầu hạ tốt vị đại gia này, đây chính là núi lớn có thể dựa vào.

Tuy hẳn không biết rõ võ công nhưng cũng nhìn ra Ngô Đạo Viễn chỉ là hạng người bắt nạt kẻ yếu mà thôi, vị đại gia trước mặt mới là cao thủ thật sự.

Sở Bất Phàm cũng không từ chối, hẳn vung tay nói:

- Dẫn đường, nhớ phải chuẩn bị rượu ngon đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Người tới bất ngờ

Hoàng Bình Thành chiêu đãi Sở Bất Phàm ăn uống thả cửa tại Thịnh Long lâu, còn Ngô Đạo Viễn trên đường đi sắc mặt tối đen, đám người Hầu Minh sợ hãi không dám nói câu nào.

Thấy sắp rời khỏi địa bàn phường Kim Nguyệt, Hầu Minh nhỏ giọng hỏi:

- Sư thúc, chúng ta làm gì bây giờ? Thả Tô Tín đi sao?

Bốp!

Ngô Đạo Viễn trực tiếp tát Hầu Minh một cái, mắng to:

- Thả hẳn đi sao? Giết người kiếm phái Thanh Thành, hiện tại còn bị như vậy, mặt mũi kiếm phái Thanh Thành đặt ở đâu chứ?

Hầu Minh ôm mặt ủy khuất nói:

- Chúng ta làm sao bây giờ? Tô Tín hôm qua đã cười ngửa ra khỏi thành, chúng ta cũng không biết hẳn đi hướng nào.

Hầu Minh cảm giác mình đến Tương Nam lần này là sai lầm, không làm được chuyện gì lại còn rước vào phiền toái.

Huống hồ chuyện này cũng không thể trách hẳn.

Sau khi bọn họ vào Tương Nam nhưng vẫn mai phục bên ngoài phủ Thường Ninh, cũng chờ tin tức của Phương Đông Đình tại đây.

Nhưng lúc này Ngô Đạo Viễn vì việc riêng của mình nên rời đi.

Nếu lúc trước Ngô Đạo Viễn đi theo đám người bọn họ, nhất định có thể nhìn ra quỷ kế của Tô Tín.

Kết quả hiện tại người đã chạy mất, Ngô Đạo Viễn không đề cập tới sai lầm của mình, lại trút giận lên hẳn, trong lòng Hầu Minh giận mà không dám nói gì.

Ngô Đạo Viễn hừ lạnh một tiếng:

- Không biết hẳn đi hướng nào, không biết đường đi tra sao? Cho dù cười ngửa thì một ngày hẳn có thể chạy bao xa chứ? Đừng nói cho ta biết cước

lực võ giả Tiên Thiên của người lại thua một con ngựa bình thường đấy.

Đối với võ giả Tiên Thiên mà nói, cho dù bọn họ không học kinh công nhưng chỉ cần tập trung nội lực vào chân, tốc độ đi đường của hân cũng nhanh hơn ngựa.

Đương nhiên làm như vậy sẽ tiêu hao nội lực, nếu không phải trong tình huống khẩn cấp sẽ không ai liều mạng chạy đi như thế.

Ngô Đạo Viễn lạnh lùng nói:

- Huyết Y Lâu có một phần đường tại phủ Thường Ninh, bảo hân đi tìm người phụ trách Huyết Y Lâu tại Tương Nam, ta cần xác định vị trí của Tô Tín.

Hầu Minh lập tức kinh ngạc:

- Sư thúc, người muốn thuê sát thủ Huyết Y Lâu đi giết Tô Tín?

- Ngu ngốc!

Ngô Đạo Viễn quát mắng:

- Kiếm phái Thanh Thành chúng ta nói thế nào cũng là danh môn chính phái, đi thuê sát thủ Huyết Y Lâu, người muốn người ngoài nhìn chúng ta thế nào? Chúng ta chẳng qua là dùng tiền mua tình báo của Tô Tín mà thôi.

- Huyết Y Lâu thân là tổ chức sát thủ tiếng xấu rõ ràng, tuy bọn họ không tới mức bị môn phái võ lâm chán ghét như môn phái ma đạo nhưng tóm lại thanh danh không tốt chút nào.

Nếu không phải kiếm phái Thanh Thành không có người trong Tương Nam, không tìm thấy nguồn tình báo cũng sẽ không hợp tác với bọn chúng.

Hầu Minh ngoan ngoãn gật gù đầu, Ngô Đạo Viễn lại chỉ vào tên đệ tử khác, nói:

- Người quay về tông môn báo tin, bảo tông môn treo thưởng đầu Tô Tín trên Hắc bảng, không nên keo kiệt.

Nghe được Ngô Đạo Viễn an bài, Hầu Minh lập tức kinh ngạc, bây giờ còn treo thưởng cái đầu của Tô Tín trên Hắc bảng, sư thúc thật sự không tiếc giá nào cũng phải lấy mạng Tô Tín.

Cho dù lần này bọn họ không đuổi theo Tô Tín tới Tương Nam, cho dù hân chạy đi đâu, có Hắc bảng treo giải thưởng, Tô Tín cũng khó thoát khỏi cái chết!

Đám người Hầu Minh không dám trì hoãn, lập tức theo sự phân phó của Ngô Đạo Viễn làm việc.

Mà lúc này Tô Tín cũng đang liều mạng chạy trốn.

Từ khi hân chạy trốn ra khỏi phủ Thường Ninh đã điên cuồng thúc giục ngựa, một ngày sau con ngựa sùi bọt mép kiệt sức mà chết.

Lúc này Tô Tín đã rời khỏi phủ Thường Ninh hơn ba trăm dặm nhưng trong lòng vẫn có cảm giác nguy hiểm chưa biến mất, trong rừng rậm không có bóng người nhưng giống như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào Tô Tín.

Cho nên sau khi xuống ngựa Tô Tín lại bắt đầu đi con đường nhỏ chuẩn bị rời khỏi Tương Nam.

Ở Tương Nam căn bản không có đường lớn, chỉ có những con đường nhỏ trong rừng mà thôi.

Có vài đường lớn gần hơn nhưng gần như bị thổ phỉ lập trại cản lại rồi.

Với thực lực của Tô Tín hiện tại không sợ đạo phỉ, chỉ là hân không muốn lãng phí thời gian với bọn chúng, nên hân tình nguyện đi đường nhỏ xa hơn một chút.

Ba ngày liên tục như thế, Tô Tín gần như không nghỉ ngơi, rốt cục cũng sắp rời khỏi rừng rậm, hân sắp rời khỏi phạm vi của Tương Nam.

Tô Tín đang lúc nghỉ ngơi một lát, chuẩn bị rời đi thì thấy có sát khí dày đặc bao phủ, hân chấn động, một luồng khí chém tới vị trí của hân.

Ngô Đạo Viễn và Hầu Minh và hai tên đệ tử kiếm phái Thanh Thành xuất hiện trước mặt Tô Tín, tên còn lại bởi vì quay về tông môn báo tin nên không thấy đi theo.

Lúc này bộ dạng đám người Hầu Minh vô cùng chật vật.

Một mạch truy lùng Tô Tín, riêng Ngô Đạo Viễn vẫn ổn, hân là võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong, chạy như bay cũng không làm hân cảm thấy khó chịu.

Nhưng đám người Hầu Minh thì không được như vậy.

Đoạn đường này phải hao tổn tâm lực mới miễn cưỡng đuổi kịp tốc độ của Ngô Đạo Viễn.

Cho nên sau khi nhìn thấy đã đuổi kịp Tô Tín, Hầu Minh lúc này mới thở ra một hơi, đồng thời thưởng cho Tô Tín một nhát kiếm, không nghĩ tới Tô Tín lại cảnh giác như vậy, vẫn có thể né tránh.

- Người chính là Tô Tín? Giết đệ tử kiếm phái Thanh Thành, rồi lừa gạt chúng ta, người đúng là to gan lớn mật.

Ngô Đạo Viễn nhìn Tô Tín, hần cũng kinh ngạc, không ngờ Tô Tín trẻ như vậy.

- Không phải ta gan lớn, mà là Phương Đông Đình muốn giết ta, ta đương nhiên phải phản kích, cho dù heo dê súc sinh cũng không đứng bất động cho người ta giết.

Khẽ thở dài một hơi, Tô Tín đã chuẩn bị xong cho chiêu chạy trốn.

Đối mặt Thần Cung Cảnh đỉnh phong Ngô Đạo Viễn, Tô Tín không có dự định chống cự.

Hắn nhìn thấy thực lực Giang Lăng, Tạ Chi Yến dùng hết thủ đoạn, còn phải vận dụng át chủ bài bảo vệ tính mạng mới có thể giết Giang Lăng.

Nhưng Ngô Đạo Viễn này thực lực mạnh hơn Giang Lăng rất nhiều, đối chiến với hắn chỉ có chết.

Tô Tín chỉ hi vọng sử dụng tiêu hao phẩm có thể kéo dài thời gian, để mình trốn chạy.

Ngô Đạo Viễn cười dài hai tiếng, nói:

- Đúng thế! Đúng thế, cho dù heo dê súc sinh cũng không đứng im mặc người ta chém giết.

- Chúng ta làm việc xưa nay không hỏi quá trình, chỉ nhìn kết quả. Ta chỉ biết người đã giết đệ tử Thanh Thành chúng ta, rồi lừa gạt chúng ta.

Sắc mặt Ngô Đạo Viễn âm trầm:

- Hiện tại ta cho người cơ hội, người tự sát đi, nếu như đưa người về Thanh Thành kiểm phái để tra hỏi, người không chết dễ dàng như vậy đâu.

Lời này của hắn không phải lừa gạt Tô Tín.

Tô Tín giết đệ tử kiếm phái Thanh Thành, Ngô Đạo Viễn chỉ cần giết hắn, thù này sẽ xóa bỏ.

Phương Đông Đình có thân nhân, đó chính là trưởng lão Phương Thụy.

Nếu như đem Tô Tín về đến Thanh Thành tra hỏi, có thể tưởng tượng được Phương Thụy vì báo thù cho Phương Đông Đình sẽ làm chuyện gì.

Đoán chừng đến lúc đó Tô Tín sẽ sống không bằng chết.

- Thật có lỗi, ta nói, ta không phải heo dê, sẽ không mặc người chém giết!

Tô Tín thở dài ra một hơi, tay trái cầm Du long kiếm.

- Đã như thế ta sẽ thành toàn cho người.

Ngô Đạo Viễn rút thanh trường kiếm sau lưng ra, đó là một thanh trường kiếm màu đỏ thẫm quý dị, thân kiếm quanh co khúc khuỷu.

Hắn đâm một kiếm, trong chớp lát sóng nhiệt ập tới, lửa cuồng bạo ngưng tụ trên thân kiếm, tỏa ra nhiệt độ cực nóng giống như có thể đốt cháy tất cả.

Trong mắt Tô Tín lửa ngưng tụ thành hình dáng một con chu tước, ngửa mặt lên trời ngâm nga, đôi mắt Tô Tín bị hào quang chói mắt chiếu thẳng vào không mở mắt ra được.

- Đây là thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong sao?

Giang Lăng có thể dùng chân khí phóng ra ngoài ba trượng, trong phạm vi ba trượng có thể chém địch.

Nhưng Tô Tín có thể cảm giác được “đạo” trên người Ngô Đạo Viễn.

Một lần vung kiếm ngưng tụ được chu tước đã có thể làm chu tước thực thể hóa, lúc đâm ra có ý muốn của chu tước, khi đó hắn có thể đạt tới Nguyên Thần Cảnh, trở thành võ đạo tông sư chân chính.

Đối mặt với một kiếm có “đạo” như vậy, Tô Tín lập tức muốn đi vào trong hệ thống hồi đoái tiêu hao phẩm, nhưng ngay lúc này có thân ảnh từ trên trời giáng xuống, một đạo chém vỡ chu tước đang tới gần Tô Tín.

Ngô Đạo Viễn cảm giác một lực mạnh ập tới, trong tay hắn cầm trường kiếm đỏ rực kêu “ong ong” như muốn nghiền nát.

Tô Tín mở to mắt.

Người ra tay chính là tổng bộ đầu đông thập nhị phường, Thiết Vô Tình!

Lúc này Thiết Vô Tình cầm một thanh loan đao hình dáng quái dị, trên mặt hắn mang theo nụ cười nghiền ngẫm.

Tô Tín biết rõ thực lực Thiết Vô Tình vô cùng mạnh, có lẽ có tu vi Tiên Thiên nhưng không biết đạt tới mức độ nào.

Tô Tín không ngờ tới Thiết Vô Tình thậm chí có tu vi Thần Cung Cảnh, thậm chí còn mạnh hơn Ngô Đạo Viễn rất nhiều.

- Người là người phương nào? Vì sao phải ra tay giúp tiểu tử này. Người này giết đệ tử kiếm phái Thanh Thành, tội đáng chết.

Trông mặt Ngô Đạo Viễn hơi híp, sức lực người thần bí này không kém gì hắn, đề phòng có chuyện, hắn liền nói ra thân phận và tội lỗi Tô Tín phạm phải, muốn để người này biết thấy khó mà lui.

Nhưng trên mặt Thiết Vô Tình vẫn treo nụ cười vui vẻ, hắn nói:

- Ta là ai? Rất đơn giản, ta tới giết các người.

Vừa mới dứt lời, Thiết Vô Tình rút loan đao ra, loan đao của hắn ghép hai làm một.

Tạo hình loan đao của hắn vô cùng quái dị, hình dạng giống như cánh chim, đường cong rất lớn, nhưng chiều dài rất ngắn, chuôi đao còn có phần che tay quái dị, có thể ghép hai thanh đao làm một.

Nhìn thấy loan đao hình dáng quái dị, Ngô Đạo Viễn như nghĩ đến cái gì, Thiết Vô Tình lại không cho hắn cơ hội, thân thể hắn biến mất và lao tới tấn công đám người Hầu Minh.

- To gan!

Ngô Đạo Viễn tức giận quát một tiếng nhưng cũng đã không kịp cứu viện, tốc độ thân pháp của Thiết Vô Tình thật sự quá nhanh.

Đám người Hầu Minh cũng không nghĩ tới người thần bí vừa rồi còn giằng co với sự thúc lại đột nhiên ra tay giết bọn họ.

Bọn họ vội vàng vùng kiếm ngăn cản nhưng thân ảnh của Thiết Vô Tình giống như quỷ mị, chỉ thấy đao mang trong suốt xuất hiện, hai đệ tử Tiên Thiên Khí Hải Cảnh đã bị cắt yết hầu ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Lục Phiến Môn

Trong nháy mắt chém chết hai người, không cho người ta cơ hội phản ứng, Thiết Vô Tình ra tay gọn gàng linh hoạt cũng vô cùng tàn nhẫn xâm nhập vào nhân tâm.

Còn lại một mình Hầu Minh cũng không có chút tâm tư chống cự, lập tức quay người bỏ chạy.

Nhưng Thiết Vô Tình đã dung hợp loan đao làm một, nó giống như vòng xoáy quét qua người, ngay sau đó Thiết Vô Tình lật tay đánh một chưởng vào người Hầu Minh.

Kinh phong lạnh buốt bao phủ toàn thân, Hầu Minh lập tức quay người né tránh.

Nhưng hai thanh loan đao quét qua quét lại, trong tích tắc biến hướng né tránh và trực tiếp chém vỡ chân khí hộ thân của Hầu Minh, đồng thời cũng chém ngang lưng hắn.

- Đáng chết! Rốt cuộc người là ai?

Nhìn thấy ba tên đệ tử Tiên Thiên bị đánh chết trước mặt mình, Ngô Đạo Viễn quả thực muốn điên lên.

Mặc dù nói đại tông môn như kiếm phái Thanh Thành, đệ tử cấp bậc Tiên Thiên không thiếu nhưng không có nghĩa là đệ tử Tiên Thiên không khác gì rau cải trắng, bị giết mấy người cũng không ảnh hưởng gì.

Lần này lại giết chết ba đệ tử đích truyền, đối với kiếm phái Thanh Thành là chuyện đại sự.

Hắn thật sự không biết phương là ai, không ngờ người này dám khinh thường kiếm phái Thanh Thành đại khai sát giới.

Ném thanh kiếm màu đỏ của mình đi, Ngô Đạo Viễn lại rút ra một thanh trường kiếm màu vàng lợt, kiếm quang lạnh thấu xương, hắn thi triển kiếm pháp mang theo sát khí mạnh.

- Bạch Hổ chủ sát phạt, ngươi dùng Bạch Hổ đạo kiếm? Đáng tiếc, từ khi kiếm phái Thanh Thành các ngươi không còn Tứ Linh Tôn Giả thì không có kẻ nào tu hành Bạch Hổ đạo kiếm tới đỉnh cao.

- Tuy ngươi có ngoại hiệu Tứ Linh Kiếm nhưng bốn môn đạo kiếm Chu Tước, Bạch Hổ, Thanh Long, Huyền Vũ này đều không thông, quả thực làm mất mặt Tứ Linh Tôn Giả.

Trong lòng Ngô Đạo Viễn vô cùng kinh ngạc, người này rốt cuộc là ai, không ngờ lại thuộc bí ẩn của kiếm phái Thanh Thành như lòng bàn tay.

Phải biết rằng tuy hắn được truyền thừa Tứ Linh đạo kiếm của Tứ Linh Tôn Giả năm xưa nhưng Tứ Linh Tôn Giả vẫn đang thất lạc ngàn năm nay rồi.

Ngô Đạo Viễn lúc trước chỉ vô tình phát hiện công pháp Tứ Linh Tôn Giả lưu lại trong Tàng Kinh Các của kiếm phái Thanh Thành mới luyện thành Tứ Linh Đạo Kiếm.

Đừng nói người trong giang hồ, ngay cả trong Thanh Thành cũng không có mấy người biết tới đây danh tiếng của Tứ Linh Tôn Giả.

Thiết Vô Tình lắc lắc đầu nói:

- Ngươi năm đó cũng là chơi qua Nhân Bảng, là cao thủ trẻ tuổi sao? Chắc chắn, vô lâm đời trước càng tìm hiểu càng thụt lùi, thậm chí ngay cả loại người phế vật như ngươi cũng có thể leo lên Nhân Bảng, luyện võ vài chục năm chỉ đạt tới trình độ này sao?

Ngô Đạo Viễn không đến mức giống như đệ tử trẻ tuổi Hầu Minh, bị người nhục mạ một câu là nổi trận lôi đình.

Tuy nội tâm hắn hận không thể đập chết Thiết Vô Tình nhưng lại không dám thốt lên câu nào, mà kiếm Bạch Hổ của hắn lại tỏa ra sát khí đậm đặc hơn trước một ít.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, trong mắt Thiết Vô Tình lộ ra vẻ đùa cợt.

Hắn dùng thanh loan đao tạo hình kỳ quái chém giết Hầu Minh xong đã không còn binh khí.

Đối mặt với Ngô Đạo Viễn đang sử dụng kiếm sát phạt Bạch Hổ nhưng hắn vẫn dùng tay không đối chiến, hắn đánh ra một chưởng như ẩn chứa cả thiên địa trong đó.

Loong coong!

Tiếng kiếm thanh thúy vang lên.

Kiếm của Ngô Đạo Viễn thậm chí còn không phá được chân khí hộ thân của Thiết Vô Tình, hắn bị Thiết Vô Tình đánh một chưởng bay đi.

Tô Tín nhìn thấy cảnh này thì khóe mắt co giật vài cái, hắn nhớ tới lúc ở phủ Thường Ninh, Thiết Vô Tình thích vuốt vuốt kiếm.

Sắc mặt Ngô Đạo Viễn biến hóa.

Một chưởng xuất ra, kiếm trong tay hắn vỡ vụn.

Chờ hắn muốn rút chuôi kiếm khác lần nữa, hắn lại kinh hãi phát hiện một lực lớn đang hút hắn tới bên cạnh Thiết Vô Tình, hắn lại bị một chưởng đánh bay!

- Tu Di Đại Thủ Ấn! Phượng Dực Bát Trảm Đao! Ngươi là người Thiết gia Lục Phiến Môn!

Ngô Đạo Viễn phun ra một ngụm máu tươi, rốt cục nghĩ đến xuất thân của Thiết Vô Tình.

Loan đao tạo hình kỳ dị nhưng lực mạnh như núi cao, đây là bí kíp võ công của Thiết gia Lục Phiến Môn!

Thiết Vô Tình thân nhiên nói:

- Trả lời đúng, đáng tiếc không có phần thưởng.

Vừa dứt lời, hắn lại vận công Tu Di Đại Thủ Ấn trực tiếp đánh cho Ngô Đạo Viễn là võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong như giẻ miến rách.

Oành !

Tiếng nổ lớn vang lên, áp lực mạnh từ bàn tay Thiết Vô Tình áp tới, thân thể Ngô Đạo Viễn bị đánh nát không còn hình hài nguyên vẹn.

- Ha ha, rác rưởi.

Thiết Vô Tình cười nói, Tô Tín sợ hãi nhìn hắn.

Chiều này của Thiết Vô Tình tên là Tu Di Đại Thủ Ấn gì đó, cảm giác giống như bí kíp Phật môn nhưng Tô Tín cảm giác nó lại là tà môn, cũng có cảm giác giống ma công.

Cảm giác được ánh mắt Tô Tín, Thiết Vô Tình quay đầu lại tươi cười với Tô Tín:

- Tô bang chủ, nhìn thấy ta rất bất ngờ sao?

Tô Tín lập tức cười khổ:

- Đầu chỉ bất ngờ, quả thực giống như đang nằm mơ. Thiết đại nhân, người giấu diếm ta quá kĩ rồi, cái gì mà tổng bộ đầu đông thập nhị phường, chỉ sợ đây không phải thân phận chân thật của người.

Thiết Vô Tình vươn tay ra, thu hồi Phượng Dực Bát Trảm Đao bên cạnh thì thể Hắc Huyết Minh trở về.

Hắn cẩn thận lau máu trên đao nói:

- Có thể người nói sai rồi, ta đúng là tổng bộ đầu đông thập nhị phường, thân phận này có công hàm cấp trên thừa nhận. Trước kia ta không phải là đầu mục bắt người, chỉ là tiểu bộ khoái tuần bổ của Lục Phiến Môn mà thôi.

Nghe được Thiết Vô Tình nói thế, Tô Tín âm thầm bĩu môi, tuần bổ nhỏ trong Lục Phiến Môn sao?

Cho dù chỉ là tiểu bộ khoái nhưng đó cũng thuộc về Lục Phiến Môn.

Lục Phiến Môn là nơi nào chứ? Phụ trách giám sát tông môn võ đạo trong thiên hạ, dò hỏi tình báo đế quốc, chính là một trong những tổ chức vũ lực mạnh của vương triều Đại Chu.

Cho dù làm tiểu bộ khoái trong tổ chức này cũng có quyền hành lớn hơn đầu mục bắt người tại châu phủ cả vạn lần.

- Thiết đại nhân, người đừng mang ta ra làm trò đùa nữa, ta muốn biết đã xảy ra chuyện gì?

Tô Tín không tin Thiết Vô Tình đường đường là tuần bổ Lục Phiến Môn lại có thời gian tới phủ Thường Ninh làm đầu mục bắt người nhiều năm, cũng không rảnh rỗi tới cứu nhân vật nhỏ như hắn.

Thu hồi hai thanh Phượng Dực Bát Trảm Đao, Thiết Vô Tình nói:

- Chuyện dư đảng Cuồng Sư Đồ Nguyên Thánh ta đã sớm biết rồi, thậm chí chuyện tranh đoạt kho tàng triều đình cũng đã biết, thậm chí ngay cả thân phận thật sự của Cung Thanh Phong cũng đã bị ta điều tra ra.

Tô Tín lập tức sững sờ:

- Vậy tại sao các người không mau chóng tiêu diệt bọn chúng, mà lại để đến ngày hôm nay.

Thiết Vô Tình nhún nhún vai nói:

- Chúng ta biết rõ những chuyện này nhưng chúng ta không biết thân phận của kẻ khác, thậm chí Đồ Nguyên Thánh còn có bè cánh khác hay không, chúng ta cũng không biết.

- Cho nên cấp trên phát hiện kho tàng và dư đảng của Đồ Nguyên Thánh liền phái ta đến phủ Thường Ninh nằm vùng, hi vọng tìm được bọn chúng và hốt gọn một mẻ, diệt tận gốc hậu hoạn.

- Đáng tiếc ta không nghĩ tới Cung Thanh Phong và Giang Lăng nhàn nhục như vậy, bọn chúng nhàn nhàn hai năm mới động thủ.

Nghe được Thiết Vô Tình nói thế, Tô Tín lập tức lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Tính toán kĩ lưỡng bỗng chốc trở thành công dã tràng, Giang Lăng và Cung Thanh Phong đúng là không may.

Cho dù bọn chúng không chết trong cung điện dưới lòng đất, bọn chúng cũng không thoát khỏi phủ Thường Ninh.

Có cao thủ như Thiết Vô Tình ở đây, đoán chừng chờ tới lúc bọn chúng đi ra ngoài cũng không qua được cửa Thiết Vô Tình.

Đương nhiên mấy đại bang hội ở phủ Thường Ninh cũng chỉ là bia đỡ đạn.

Thiết Vô Tình vui vẻ nói:

- Tô bang chủ, người cũng đừng trách ta, kỳ thật trước kia ta đã từng nhắc nhở người, ta hỏi người Dịch Kiếm Môn đạt được chìa khóa lúc nào, kỳ thật ta cũng ám chỉ người đấy.
- Ta vốn muốn giải quyết cả kẻ cấu kết với Cung Thanh Phong, không nghĩ tới người lại mang theo một đám người giết bọn chúng trong cung điện dưới đất.
- Người cũng biết cung điện dưới đất một khi đóng lại, một giờ sau là không mở ra được, cho nên ta cũng không có cách nào khác.
- Việc các người làm vượt xa sức tưởng tượng của ta, Giang Lăng và Cung Thanh Phong bị các người tiêu diệt, cũng bớt cho ta không ít việc.
- Đáng tiếc khi ta nghĩ ra đã quá muộn.

Tô Tín lắc đầu, bây giờ hối hận không kịp.

Nếu như hắn có thể sớm nghĩ tới việc này, nếu nghĩ được như vậy hắn sẽ không cần gấp gấp tiến vào cung điện dưới đất như thế, mà chỉ cần đợi đến lúc Giang Lăng nhảy ra thì Thiết Vô Tình tự nhiên sẽ ra tay đánh chết hắn, như vậy cũng không phát sinh chuyện khốn khổ như bây giờ.

- Kỳ thật ta cũng không ngờ tới Tô bang chủ lại hung tàn như thế, đối mặt với đại môn phái như kiếm phái Thanh Thành lại không chút sợ sệt, ra tay không nương tình.
- Chắc chắn, nhi tử cường giả Nguyên Thần Cảnh Thanh Khư Kiếm Phương Thị, nói giết là giết, quả nhiên ta không nhìn lầm Tô Tín người.

Thiết Vô Tình lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

Tô Tín cười khỏ lắc đầu:

- Thiết đại nhân không nên gọi ta là bang chủ, ta đã không phải là bang chủ rồi. Nhưng lần này phải đa tạ Thiết đại nhân cứu mạng.

Nếu như lần này không có Thiết Vô Tình, cho dù Tô Tín hối đoái tiêu hao phẩm bảo vệ tánh mạng, thì kết cục cũng cực kỳ thảm.

Thiết Vô Tình lắc đầu nói:

- Không nên vội cảm tạ ta, ta cứu người không phải vì như vậy.

Tô Tín gật đầu nói:

- Thiết đại nhân có gì cần cứ nói thẳng, chỉ cần Tô Tín ta có thể làm được tuyệt đối không chối từ.

Trên thế giới này không có cơm trưa miễn phí, cũng không có chuyện tốt bánh từ trên trời rơi xuống.

Từ khi hắn tiết lộ tin tức của Giang Lăng và Cung Thanh Phong cho Tạ Chi Yến, còn nói ra chuyện đánh chết đối phương, kỳ thật nhiệm vụ của Thiết Vô Tình đã hoàn thành.

Hắn chỉ cần trở lại tổng bộ Lục Phiến Môn tại thành Thịnh Kinh chờ lĩnh công là được.

Nhưng Thiết Vô Tình lúc này lại xuất hiện ở chỗ này cứu Tô Tín, không chút do dự mà diệt đệ tử kiếm phái Thanh Thành, trong đó còn có Tử Linh Kiếm Ngô Đạo Viễn đại danh ngất trời, nếu hắn không có yêu cầu gì mới là chuyện lạ.

Phải biết rằng Lục Phiến Môn mặc dù có quyền giám sát tông môn trong thiên hạ nhưng đại môn phái như kiếm phái Thanh Thành từ trước tới nay không xem Lục Phiến Môn ra gì, địa vị hai bên ngang hàng nhau.

Nếu tin tức này truyền đi khẳng định sẽ xảy ra phong ba to lớn, nói không chừng kiếm phái Thanh Thành sẽ trực tiếp phái người đi tổng bộ Lục Phiến Môn đòi công đạo đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Leo lên hắc bảng

Thiết Vô Tình nhìn Tô Tín, cười ha hả nói:

- Yên tâm đi, ta cứu ngươi cũng không phải bảo ngươi đi chịu chết, mà là muốn ngươi gia nhập Lục Phiến Môn.

- Ngươi đừng quên, ta cũng đã từng nói ngươi không tham gia trốn quan trường để rèn luyện sẽ lãng phí tài năng của mình, hiện tại ngươi bị người kiếm phái Thanh Thành áp bức rời khỏi phủ Thường Ninh và chạy trốn khắp nơi. Lục Phiến Môn chính là lựa chọn tốt nhất của ngươi.

Tô Tín lúc này trợn mắt há hốc mồm, hẳn không ngờ Thiết Vô Tình cứu hắn là vì muốn hắn gia nhập Lục Phiến Môn.

- Thiết đại nhân, ta muốn biết tại sao lại là ta? Tô Tín ta chỉ là một tiểu võ giả Hậu Thiên mà thôi, chỉ sợ không đáng để Thiết đại nhân ngươi tới đây giúp ta ngăn cản kiếm phái Thanh Thành đuổi giết?

Thiết Vô Tình lắc đầu:

- Tô Tín, ngươi quá coi thường chính mình, trong vòng thời gian chưa tới một năm mà ngươi từ một tên bang chủ nhỏ đã trở thành bang chủ đứng đầu tất cả bang phái trong phủ Thường Ninh, loại thủ đoạn này không phải người nào cũng có thể làm được.

- Ta nhìn thấy cũng không phải thực lực ngươi, mà là thủ đoạn của ngươi. Lục Phiến Môn làm việc, quan trọng nhất chính là năng lực làm việc, võ công chỉ là phụ.

- Ta coi trọng điểm này của ngươi, đồng thời ta kéo ngươi vào Lục Phiến Môn, ngươi xem như người của Thiết gia nhất mạch chúng ta, tin tưởng tốc độ phát triển của ngươi, nhất định sẽ mang đến cho ta bất ngờ không nhỏ.

- Lục Phiến Môn tranh quyền đoạt lợi rất lợi hại sao?

Tô Tín khó hiểu nên hỏi một câu.

Thiết Vô Tình cười lạnh nói:

- Nơi nào mà chẳng có tiết mục tranh quyền đoạt lợi. Mặc dù Thiết gia ta là đệ nhất gia tộc Lục Phiến Môn nhưng những năm qua có không ít người ngấp nghé địa vị Thiết gia chúng ta.

Tô Tín gật gật đầu nhưng nội tâm lại do dự.

Gia nhập Lục Phiến Môn không phải là không thể được, việc này liên quan tới con đường hắn phải đi sau này.

Từ xưa đến nay, mâu thuẫn giữa giang hồ và triều đình rất khó giải quyết.

Triều đình không bao giờ tha thứ cho người giang hồ khi họ không tuân thủ kỷ luật và không nghe lời, cũng ra lệnh cấm võ.

Mà người giang hồ chán ghét có ngọn núi lớn áp lên đầu của mình, hạn chế tự do bản thân.

Cho nên từ trước đến nay giang hồ và triều đình, hoặc là triều đình suy thoái, hoàn toàn biến thành con rối của các đại tông môn.

Hoặc là triều đình xuất hiện đại đế trấn áp tông môn, dùng thủ đoạn sát máu triệt để trấn áp người giang hồ.

Hiện tại triều đình và giang hồ xem như có thế lực ngang nhau.

Triều đình có lực uy hiếp to lớn với các môn phái nhỏ nhưng không có cách trấn áp với các môn phái lớn.

Những đại tông môn nhất lưu cũng không dám quá khiêu khích triều đình, tối thiểu ngoài mặt vẫn nghe theo triều đình.

Cho dù tình huống là như vậy, nếu Tô Tín gia nhập Lục Phiến Môn cũng sẽ có danh hào “tay sai triều đình” trên người, thân phận này không dễ nghe tí nào, cho dù là môn phái nào đi nữa cũng sẽ không thích dính vào người triều đình.

Thiết Vô Tình nhìn thấu suy nghĩ của Tô Tín, hắn lập tức cười nói:

- Ngươi lo lắng bản thân mình gia nhập Lục Phiến Môn sau đó không thể sống trong giang hồ sao? Kỳ thật ngươi không cần lo lắng, cho dù ngươi không gia nhập Lục Phiến Môn, về sau thanh danh của ngươi trên giang hồ cũng sẽ không tốt, đoán chừng người nào nhìn thấy ngươi cũng đều muốn cầm đầu ngươi đi nhận thưởng đấy.

Tô Tín sửng sốt, không biết vì sao Thiết Vô Tình nói như vậy.

Thiết Vô Tình tiếp tục nói:

- Chỉ sợ ngươi không biết ngươi đã chọc giận kiếm phái Thanh Thành đến mức nào đâu, hiện tại kiếm phái Thanh Thành đã treo giải thưởng một thanh binh khí Hoàng cấp, một bộ kiếm pháp hạ phẩm, một vạn lượng hoàng kim mua cái đầu ngươi trên Hắc bảng.

- Ta phải chúc mừng ngươi, ngươi bây giờ đã là người duy nhất có tu vi Hậu Thiên leo lên Hắc bảng, việc này có thể xem là kỷ lục đấy.

- Đúng rồi, có khả năng ngươi không biết Hắc bảng là gì.
- Hắc bảng phân thành ba bảng thiên, địa, nhân, tuy nhiên Hắc bảng không phải do triều đình tạo ra, mà là Thiên Cơ cốc trong tà đạo bát môn tạo ra.
- Nếu muốn lấy mạng người nào trên giang hồ cũng có thể đi Hắc bảng treo giải thưởng, bài danh Hắc bảng không sắp xếp theo thực lực, mà là căn cứ vào giá trị treo thưởng mà có bài danh.
- Hắc bảng chỉ treo thưởng ba trăm sáu mươi tên võ giả, chỉ ba trăm sáu mươi người giá trị cao nhất mới được đăng bảng và được người trong thiên hạ biết rõ. Chúc mừng ngươi, ngươi bây giờ bài danh ba trăm bốn mươi lăm trên Hắc bảng, ta đoán ngươi là kẻ yếu nhất và cũng dễ giết nhất trên Hắc bảng.
- Kiếm phái Thanh Thành treo giải thưởng hoàng kim không đáng là gì, binh khí Hoàng cấp mới đáng giá. Có lẽ ngươi cũng biết rõ nó là cái gì, dù sao thanh kiếm của ngươi cũng là binh khí Hoàng cấp.

Hơn nữa kiếm pháp hạ phẩm của Thanh Thành kiếm phái cũng không phải mặt hàng vỉa hè trên đại lục, kiếm pháp hạ phẩm trong mắt Thanh Thành kiếm phái chính là trân phẩm của tu luyện và thế gia trong giang hồ. Có hai thứ này, ngươi hiện tại chính là kho báu di động, người muốn giết ngươi cũng không ít.

Tô Tín cười khổ nói:

- Thiết đại nhân ngươi không cần phải nói nữa, ta quyết định gia nhập Lục Phiến Môn.

Hắn cũng không nghĩ tới kiếm phái Thanh Thành lại để mất võ giả Hậu Thiên nho nhỏ như hắn, lại ra cái giá lớn như vậy, dùng đồng tiền để Hắc bảng treo giải thưởng mua cái đầu của hắn như thế.

Kỳ thật chuyện này chỉ là trò hề mà thôi.

Ngô Đạo Viễn vì phòng ngừa xảy ra chuyện ngộ nhỡ mới bảo người thông báo tông môn, đồng thời treo giải thưởng Tô Tín trên Hắc bảng.

Chỉ có điều kiếm phái Thanh Thành bên kia cho rằng Ngô Đạo Viễn ra tay thì Tô Tín khẳng định phải chết không nghi ngờ, cho nên bọn họ mới gia tăng treo thưởng gấp trăm lần, chính là muốn người khác nhìn hậu quả khi dám đắc tội với Thanh Thành kiếm phái.

Dù sao bọn họ cho rằng Ngô Đạo Viễn nhất định sẽ xử lý được cái mạng Tô Tín cho nên bọn họ cũng không cần phải trả giá cái gì.

Nhưng hiện tại Ngô Đạo Viễn lại chết trong tay Thiết Vô Tình, vì vậy việc treo thưởng Hắc bảng đã được xác thực.

Treo thưởng trên Hắc bảng không đơn giản chỉ là treo cái tên của ngươi lên, còn phải trao giải thưởng cho Thiên Cơ cốc làm bảo đảm mới được.

Nếu không đợi nhân gia giết người mang đầu tới nhưng ngươi không có tiền trả thưởng, khi đó Hắc bảng biến thành trò cười hay sao?

Cho nên hiện tại kiếm phái Thanh Thành cũng mang đồ giao cho Thiên Cơ cốc, đoán chừng lần này không thu về được rồi.

Thiết Vô Tình vỗ vỗ vai Tô Tín và cười to, nói:

- Tốt lắm! Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt. Ngươi yên tâm, trở thành người Lục Phiến Môn tuyệt đối không tệ như ngươi suy nghĩ đâu.
- Triều đình có bạc đãi ngươi hay không thì ta không dám cam đoan, Lục Phiến Môn và Thiết gia ta tuyệt đối không bạc đãi ngươi.

Tô Tín hỏi:

- Lục Phiến Môn có thể giúp ta xóa treo thưởng trên Hắc bảng hay không?

Thiết Vô Tình lắc đầu:

- Việc này không được, nếu như là Nhân Bảng thì ta có thể sửa chữa tư liệu giúp ngươi nhưng Hắc bảng thuộc về Thiên Cơ cốc.
- Thân là một trong tám môn phái tà đạo, thực lực Thiên Cơ cốc cũng không yếu, Lục Phiến Môn cũng không thể làm gì bọn họ.
- Ngươi cũng không cần lo lắng, Hắc bảng treo giải thưởng cũng không phải không thể thay đổi, chỉ cần người bị treo giải thưởng không có tung tích trong nửa năm cũng sẽ bị Hắc bảng nhận định là mất tích, do đó Hắc bảng sẽ xóa đi.
- Tuy Lục Phiến Môn không thể xóa tên ngươi ra khỏi Hắc bảng nhưng đảm bảo ngươi không bại lộ tin tức là việc quá dễ dàng, việc này không cần lo.
- Cho dù Thiên Cơ cốc có tai mắt khắp thiên hạ, biết rõ chuyện thiên hạ, có tài năng tìm hiểu cơ mật mạnh nhất thiên hạ nhưng việc che lấp tình báo thì Lục Phiến Môn không kém gì Thiên Cơ cốc.

Tô Tín gật gật đầu, cũng chỉ tạm thời né tránh nửa năm sẽ có thể thoát khỏi Hắc bảng treo thưởng.

- Thiết đại nhân, chế độ phân cấp trong Lục Phiến Môn thế nào, ta ra nhập Lục Phiến Môn sẽ ở vị trí gì?

Đối với tổ chức như Lục Phiến Môn, Tô Tín vẫn có cảm giác nó giống Cẩm Y Vệ.

Cẩm Y Vệ giám sát văn võ bá quan, Lục Phiến Môn lại nhắm vào đối tượng giang hồ.

Thiết Vô Tình nói:

- Cũng đúng, ta phải nói những việc này với ngươi.

- Quản lý cao nhất Lục Phiến Môn chính là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, chỉ có một người, đó là gia chủ Thiết gia hiện tại: “thần ung” Thiết Ngao.

- Dưới tổng bộ đầu còn có tứ đại thần bộ, trong tứ đại thần bộ cũng có một người xuất thân Thiết gia chúng ta.

Nghe đến đó Tô Tín lập tức hiểu ra vì sao có người vừa nhắc tới Lục Phiến Môn sẽ nghĩ tới Thiết gia, đó là do thế lực Thiết gia trong Lục Phiến Môn quá mạnh.

Trong năm người quyền lực lớn nhất có hai người là người Thiết gia, trong đó còn có tổng bộ đầu thống lĩnh Lục Phiến Môn.

Thiết Vô Tình tiếp tục nói:

- Dưới tứ đại thần bộ còn có tổng bộ đầu các đạo, vương triều Đại Chu chúng ta phân thành bốn mươi chín đạo, mỗi một đạo đều có một tổng bộ đầu và vài tên phó tổng bộ đầu.

- Trong các đạo còn phân thành các châu phủ, những châu phủ mạnh cũng có sắp xếp người Lục Phiến Môn tới đảm đương chức tổng bộ đầu, có một số ít thì không có.

- Ví dụ như Tương Nam đạo chúng ta hiện tại, đây là khu vực đất Nam Man, thực lực võ lâm yếu kém cho nên chỉ có tổng bộ đầu và hai gã phó tổng bộ đầu trong Tương Nam đạo, trong các châu phủ dưới trướng có hơn một nửa không có người Lục Phiến Môn.

- Đương nhiên những việc này là vô bổ ngoài, lực lượng thật sự của Lục Phiến Môn đều được giấu trong bóng tối.

- Trừ các đầu mục bắt người ra, Lục Phiến Môn còn có hai bộ phận không nghe tổng bộ đầu điều khiển, chỉ nghe lệnh từ tổng bộ. Bọn họ là mật thám tập sự và tuần bổ truy phong.

- Mật thám tập sự phụ trách giám sát một ít nhân sĩ võ lâm không hợp pháp trong bóng tối, thu thập tư liệu tình báo, ở mỗi một châu phủ đều có cứ điểm của bọn họ, bọn họ vào thời khắc mấu chốt sẽ ra tay giúp đỡ bộ khoái Lục Phiến Môn hành động.

- Mật thám tập sự có thể nói là con mắt và lỗ tai của Lục Phiến Môn, Lục Phiến Môn có thể so với Thiên Cơ Cốc với thế lực tình báo mấy trăm năm truyền lại, hoàn toàn đều dựa vào bọn họ để hoàn thành.

- Tác dụng của tuần bổ truy phong cũng hơi giống mật thám tập sự, cũng thu thập một ít tình báo nhưng đa số sẽ đuổi bắt phạm nhân trong võ lâm đang bỏ trốn, thậm chí còn phải đơn phương hoàn thành nhiệm vụ đơn độc, việc này yêu cầu thực lực và tố chất còn cao hơn mật thám tập sự rất nhiều.

Thiết Vô Tình chỉ chỉ vào mình và nói:

- Cũng như ta trước khi tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu phủ Thường Ninh có thân phận là tuần bổ truy phong, nhiệm vụ chủ yếu của ta là tìm ra dư đảng Đồ Nguyên Thánh và tung lưới bắt hết, lúc đang thi hành nhiệm vụ, toàn bộ thế lực Lục Phiến Môn tại Tương Nam sẽ yểm hộ cho ta.

- Mật thám tập sự và tuần bổ truy phong trong cùng một đạo sẽ không phát sinh quan hệ với thế lực Lục Phiến Môn, chỉ nghe lệnh từ tổng bộ, trong hai bộ ngành này trừ tuần bổ cùng mật thám ra còn có hơn ba mươi tập sự tổng bộ đầu và truy phong tổng bộ đầu.

- Những tổng bộ đầu nghe lệnh trực tiếp từ tứ đại thần bộ, các tổng bộ đầu các đạo trên danh nghĩa cũng như thế nhưng thực lực và quyền lực rất lớn, dù sao người ta cũng là thẳng chột làm vua xứ mù.

Thiết Vô Tình chỉ vào Tô Tín và nói:

- Với lý lịch của ngươi khi tiến vào Lục Phiến Môn nhiều nhất chỉ có thể tới các đạo trong Đại Chu của Lục Phiến Môn tích lũy tư lịch, hoặc là đi làm mật thám tập sự, phụ trách tình báo.

- Nhưng làm thế sẽ lãng phí tâm cơ và thủ đoạn của ngươi, vì lẽ đó ta quyết định cho ngươi làm tuần bổ truy phong.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Mật thám và truy tung tuần bổ

Nghe thấy Thiết Vô Tình nói cho mình đi làm tuần bổ truy phong, Tô Tín lập tức đang sững sờ.

- Thiết đại nhân, người đừng nói giỡn, ta chỉ là võ giả Hậu Thiên, người bảo làm tuần bổ truy phong đi hoàn thành nhiệm vụ sao?

Nghe được Thiết Vô Tình nói kỹ càng chức trách truy phong tuần bổ, Tô Tín lập tức hiểu được cái gì gọi là tuần bổ truy phong, đó là chuyện như đặc công của kiếp trước, yêu cầu thực lực bản thân tương đối cao.

Cũng tỷ như Thiết Vô Tình chấp hành nhiệm vụ tại đây, mặc dù đối phương âm thầm tra xét dư đảng Đỗ Nguyên Thánh nhưng Giang Lăng lại có thực lực Thiên Thần Cung Cảnh, đối kẻ yếu tới chỉ như đưa đồ ăn mà thôi.

Tô Tín chỉ có thực lực Hậu Thiên đỉnh phong đã có thể xưng vương xưng bá trong phủ Thường Ninh nhưng bên ngoài có vô số cao thủ võ đạo, thực lực của hắn không thể lên nổi lên được.

Thiết Vô Tình lắc đầu nói:

- Ta nói rồi, đi làm tuần bổ truy phong cũng không phải chỉ dựa vào thực lực, phải dựa vào đầu óc.

- Thực lực không đủ có thể luyện, dù sao tốc độ tu luyện của người cũng không hề chậm, không có đầu óc thì không thể luyện được.

- Huống hồ người đi làm tuần bổ truy tung cũng không phải không có lợi.

- Những vị trí khác của Lục Phiến Môn muốn phong chức tương đối chậm, chỉ có tuần bổ truy phong hoàn thành nhiệm vụ là có được công lao, có thể thăng chức, cũng không cần tích lũy lý lịch dần dần.

Thiết Vô Tình nói tới mức này Tô Tín đành phải gật gật đầu:

- Vậy thì tốt, ta tiếp nhận vị trí tuần bổ truy phong.

Thiết Vô Tình cười to nói:

- Hãy tin ta, người sẽ không hối hận khi gia nhập Lục Phiến Môn đâu. Cao thủ trong Lục Phiến Môn đi ra ngoài có thực lực không kém gì cao thủ các đại môn phái đâu.

Nói xong Thiết Vô Tình xuất ra một lọ đan dược giao cho Tô Tín, nói:

- Đây là Thiên Trùng Đan huyền cấp do luyện đan đại sư trong Lục Phiến Môn luyện chế.

- Đan dược cũng giống như binh khí, đều chia thành bốn cấp thiên địa huyền hoàng. Thiên Trùng Đan chỉ đạt huyền cấp nhưng người không thể xem nó như đan dược tu luyện Tiểu Hoàn Đan của Thiếu Lâm tự, sử dụng Thiên Trùng Đan trợ giúp võ giả Hậu Thiên đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Tô Tín tiếp nhận đan dược, đương nhiên hắn biết rõ đan dược trợ giúp đột phá quý giá cỡ nào.

Trong hệ thống có đan dược cùng loại với Thiên Trùng Đan nhị tinh hoặc tam tinh, dựa vào công hiệu khác nhau nên có giá bán ba trăm tới năm trăm, tương đương với một nửa gia tài của Tô Tín, đương nhiên không rẻ.

Tô Tín chấp tay nói:

- Đa tạ Thiết đại nhân.

Thiết Vô Tình khoát khoát tay nói:

- Không cần cảm tạ ta vội, đây chỉ là quà gặp mặt mà thôi, xem như Lục Phiến Môn phát tiền lương sớm cho người.

- Đãi ngộ của tuần bổ truy phong là cao nhất trong Lục Phiến Môn, mỗi tháng sẽ có bổng lộc ít nhất là mười vạn lượng bạc trắng.

- Mười vạn lượng bạc trắng không dùng được cho việc gì, nhưng khi đến cảnh giới Tiên Thiên thì bạc chỉ là con số đếm mà thôi. Cho dù những võ giả Tiên Thiên ít việc nhất, bọn họ đi áp tải hàng hóa cho tiêu cực hoặc thương hội cũng có giá mấy ngàn tới cả vạn lượng bạc một lần.

- Nhưng mỗi tháng cấp điểm tích lũy lại có tác dụng lớn, người có thể dùng điểm tích lũy đổi các loại tài nguyên tu luyện trong Lục Phiến Môn, đan dược, công pháp, vũ kỹ, binh khí đều có thể đổi.

Điểm này người còn tự do hơn so với đại môn phái.

- Những đại môn phái tiêu hao tài nguyên tu luyện vô cùng nhanh chóng, căn bản là bởi họ không có khả năng như người được quyền lựa chọn, toàn bộ là trưởng bối trong môn phái phát cho.

Điểm tích lũy không chỉ đúng hạn cấp cho người, mà chỉ cần người hoàn thành một nhiệm vụ, cấp trên sẽ căn cứ vào độ khó nhiệm vụ người hoàn thành mà cấp thêm điểm tích lũy ban thưởng.

Nghe Thiết Vô Tình vừa nói như vậy, đôi mắt Tô Tín lập tức sáng ngời.

Chế độ này của Lục Phiến Môn không tệ, tương đương với một cái “hệ thống ngược dòng” khác trong hiện thực.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể đổi được tài nguyên tu luyện, thuộc tính hai bên không khác gì nhau.

- Mỗi tháng ta được bao nhiêu điểm tích lũy? Còn chai đan dược này giá bao nhiêu?

Thiết Vô Tình đáp:

- Tiền lương điểm tích lũy của tuần bổ trợ phong mỗi tháng chừng năm mươi điểm, về phần Thiên Trùng Đan cần phải có một ngàn điểm tích lũy mới có thể đổi.

Tô Tín lập tức mở to mắt nhìn Thiết Vô Tình:

- Tại sao lại đắt như thế? Mỗi tháng có mỗi năm mươi điểm, muốn đổi một viên Thiên Trùng Đan cần hai mươi tháng, thời gian gần hai năm đấy.

Thiết Vô Tình lắc đầu nói:

- Không ít, bộ khoái Lục Phiến Môn đóng tại các đạo mỗi tháng chỉ được có mười điểm mà thôi.

- Làm như vậy có thể bớt được hiện tượng một đám người sợ chết không dám đi hoàn thành hoàn thành nhiệm vụ để kiếm lấy điểm tích lũy, mà chỉ muốn dựa vào thời gian tích lũy điểm này.

- Cho nên hoàn thành nhiệm vụ đạt được điểm tích lũy còn nhiều hơn điểm tích lũy tiền lương mỗi tháng, ví dụ như nhiệm vụ của ta lần này hao phí thời gian gần hai năm, cuối cùng mặc dù không ra tay nhưng dư nghiệt Đồ Nguyên Thánh lại bị giải quyết triệt để, cho nên ta có được tận năm ngàn điểm tích lũy.

Tô Tín gật gật đầu, thì ra là thế, người đề xướng điểm tích lũy này đúng là am hiểu nhân tâm.

Cho dù là ở nơi nào cũng sẽ có một ít người dùng mảnh lối không làm việc, nếu như tiền lương một tháng của Lục Phiến Môn nhiều, chưa biết chừng có người cố tình không nhận nhiệm vụ, chỉ ở nơi an toàn chờ lấy điểm tích lũy.

Hiện tại Lục Phiến Môn chỉ cấp điểm tích lũy cố định nhỏ giọt, hoàn thành nhiệm vụ điểm tích lũy gia tăng, từ đó đám người này muốn làm gì cũng phải đi hoàn thành nhiệm vụ.

Đợi đến lúc Thiết Vô Tình nói tất cả những việc cần nói liền đi vào chính đề:

- Người chờ ở nơi này vài ngày, ta đi tổng bộ Lục Phiến Môn tại Tương Nam đăng ký tư liệu của người, cho người thân phận cần thiết, trong khoảng thời gian này người có thể dựa vào Thiên Trùng Đan xung kích cảnh giới Tiên Thiên.

- Người đã đạt tới Hậu Thiên đại viên mãn đỉnh phong, hơn nữa đã giao thủ với võ giả Tiên Thiên, ta tin rằng cửa ải này không làm khó được người, đúng rồi, ta cũng nên xử lý những thi thể ở đây một chút.

Thiết Vô Tình móc trong lòng ngực một lọ thuốc, đổ vào thân thể đám người kiếm phái Thanh Thành.

Thuốc bột chạm vào máu tươi liền hóa thành khí, chỉ chớp lát thi thể của đám người này đã hóa thành xương cốt sau đó lại biến thành nước vàng.

Tô Tín trừng to mắt:

- Đây là Hóa Thi Phần trong truyền thuyết?

- Thứ này cũng chỉ là đồ chơi nhỏ chỉ có mười điểm một lọ trong Lục Phiến Môn mà thôi.

- Nó cũng không phải không có sơ hở, sau khi làm tan thi thể sẽ lưu lại dấu vết máu đen, phải cần một khoảng thời gian mới có thể biến mất, cũng vẫn bị người ta dễ dàng phát hiện không ít dấu vết.

Tô Tín gật gật đầu, cho dù có khuyết điểm như vậy, đồ chơi nhỏ cũng là hàng cao cấp của kẻ giết người cướp của, là đồ cần thiết của đám tội phạm.

Chờ sau khi Thiết Vô Tình rời đi, Tô Tín chém mấy cây và tạo thành một gian nhà gỗ và đi vào tu luyện.

Trong bình có một viên Thiên Trùng Đan, nói thật bề ngoài của nó không được đẹp lắm, là hình tròn bất quy tắc, mặt ngoài cũng tối tăm như mực, nếu không có mùi thuốc nồng đậm chứng minh đồ chơi này không phải là đất thì nó sẽ bị người ta vứt bỏ.

Tô Tín nuốt vào nhưng lại có cảm giác như nuốt một ngọn lửa vào bụng, sức mạnh cực nóng bao phủ thân thể Tô Tín.

Không tri hoãn, Tô Tín lập tức vận chuyển Từ Hà Thần Công, nội lực xoay tròn trong người sau đó trùng kích đan điền, lúc này toàn thân Tô Tín đỏ bừng giống như con tôm luộc.

Tiên Thiên tam cảnh, theo thứ tự là: Khí Hải, Linh Khiếu và Thần cung.

Trong đó Khí Hải chính là huyết đan điền.

Nội lực võ giả Hậu Thiên chạy trong kinh mạch, đã thông khiếu huyết càng nhiều thì phạm vi hoạt động càng lớn.

Tiên Thiên Khí Hải Cảnh hội tụ tất cả nội lực trong người lại, mở đan điền, biến khí hải thành nơi chứa nội lực toàn thân, về sau tất cả nội lực sẽ tồn tại trong khí hải và chạy khắp kinh mạch, cuối cùng quay về khí hải, tuần hoàn qua lại như thế càng làm nội lực lớn mạnh.

Bởi vì có được khí hải nên số lượng chân khí của võ giả Tiên Thiên nhiều hơn võ giả Hậu Thiên võ giả vài chục lần.

Hưởng hồ khí hải còn có thể tiến hành áp súc nội lực, còn có tác dụng chiết xuất, từ phương diện chất lượng, võ giả Tiên Thiên ép chân khí ra ngoài còn mạnh hơn võ giả Hậu Thiên.

Không ngờ xung kích Tiên Thiên Khí Hải Cảnh cũng không phải đơn giản như vậy, quá trình mở khí hải cũng không phải không có nguy hiểm.

Dùng nội lực mạnh trùng kích huyết khí hải bản thân tương đương với việc cưỡng ép mở không gian trong người và dung hợp chân khí, làm không tốt còn có thể làm khí hải vỡ vụn, nhẹ thì võ công bị phế, nặng thì chết ngay tại chỗ.

Sau khi chuyển hóa nội lực thành chân khí và phóng ra ngoài cũng không việc gì, nhưng trong người lại sắc bén vô cùng, không cẩn thận có thể xé rách kinh mạch.

Cho nên thời điểm võ giả trùng kích Khí Hải Cảnh cần thân thể khỏe mạnh để ngăn cản chân khí trùng kích, đồng thời còn cần phải có chân khí mạnh mẽ chèo chống, không thể để độ trùng kích quá yếu.

Đây cũng là nguyên nhân Sa Phi Ứng dừng lại ở Hậu Thiên mãi cấp vài chục năm mà không trùng kích cảnh giới Tiên Thiên.

Không phải hắn không muốn đi, mà là hắn không dám đi.

Sa Phi Ứng đã già nua, khí huyết bản thân đã suy bại, thời điểm này trùng kích Khí Hải Cảnh, cho dù hắn không chế chân khí đúng cách nhưng thân thể hắn không chịu đựng nổi chân khí trùng kích.

Cho nên người như Sa Phi Ứng không phải là không muốn trùng kích Khí Hải Cảnh, mà là không dám trùng kích mà thôi.

Nhưng hiện tại Tô Tín trùng kích Khí Hải Cảnh rất thuận lợi, trôi chảy.

Hậu Thiên luyện thể, luyện thể này để chuẩn bị trùng kích cảnh giới Tiên Thiên.

Long Tượng Bàn Nhược Công của hắn đã tu luyện tới tầng thứ nhất, thân thể sánh ngang võ giả Tiên Thiên, thậm chí có thể nói hắn mạnh hơn một ít.

Mà chiến đấu chính là cách luyện tập không chế chân khí tốt nhất, điểm ấy Tô Tín cũng không thiếu.

Cho nên việc hắn bị thất bại khi trùng kích Khí Hải Cảnh là không thể xảy ra.

Chân khí không ngừng hội tụ trong thân thể Tô Tín, chậm rãi hội tụ thành dòng, sau khi ngưng tụ cùng một chỗ sẽ xuyên thủng bình chương cuối cùng.

Thân thể Tô Tín không ngừng run rẩy, chân khí điên cuồng dung nhập vào trong khí hải, khí thể bản thân hắn không ngừng tăng lên rất cao.

Chân khí quanh người Tô Tín bắn ra ngoài giống như thanh đao nhỏ cắn xé không khí, mặt ngoài của gian nhà gỗ bị cắt thành nhiều vết lõm nhỏ.

Tô Tín đứng lên và thu hồi khí lực, cảm giác sức mạnh thân thể mình không ngừng bành trướng, hắn đã hoàn thành quá trình đột phá Tiên Thiên Khí Hải Cảnh!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Nhân bản chấn động

Vương triều Đại Chu, Thịnh Kinh thành.

Nơi này là trung tâm của vương triều Đại Chu nhưng lịch sử chưa tới hai mươi năm.

Hai mươi năm trước nơi này là thôn xóm hoang vu nhưng Vũ Long Đế ra lệnh xây dựng hoàng thành, trong thời gian ba năm nó đã biến thành Thịnh Kinh danh chấn thiên hạ.

Với tư cách là trung tâm của vương triều Đại Chu, nơi này có võ phong cực thịnh, đại đa số võ giả đều xuất thân tu luyện hoặc là môn phái nhỏ mới tới Thịnh Kinh thành tìm chốn an thân.

Rất ít gặp đệ tử đại môn phái trong Thịnh Kinh thành.

Dù sao triều đình và giang hồ cũng là hệ thống khác nhau, đặc biệt đối với đại phái giang hồ mà nói đây là mâu thuẫn không cách nào điều hòa.

Lúc này tại cửa ra vào tổng bộ Lục Phiến Môn tại Thịnh Kinh thành có một nhóm lớn người giang hồ tụ tập, đại bộ phận là võ giả Hậu Thiên, võ giả Tiên Thiên cũng không ít.

Hình dạng tổng bộ Lục Phiến Môn cực kỳ bình thường và không có gì nổi bật, vách tường bốn phía đều là một màu đen kịt, trừ cửa ra vào có sư tử đá thủ vệ bằng kim loại vô cùng đồ sộ ra, những nơi còn lại không có chút gì thu hút người khác.

Vốn người giang hồ phải e ngại sự tồn tại của Lục Phiến Môn, nhưng lúc này bọn họ lại dùng ánh mắt chờ mong và cầm theo giấy bút đứng đợi cái gì đó.

Chỉ một phút sau, một tên bộ khoái mặc công phục đồ thẫm đi tới, trong tay cầm một tờ giấy thông báo lớn, một đám người giang hồ lập tức kêu to và lách người về phía trước.

- Ra rồi! Ra rồi! Nhân Bảng tháng này đã ra rồi.

- Ai ai ai, đừng chen lấn, có biết đây là nơi công cộng không hả? Còn chen lấn ta dội mực lên người của người đấy.

- Chen gì thế! Đồ con rùa, dám chen lấn lão tử bỏ một đao đấy.

- Mẹ kiếp! Một tiểu lâu la Hậu Thiên đỉnh phong mà định hùng hổ cái gì? Nếu không phục, sau khi sao chép xong Nhân Bảng, chúng ta đi ra ngoài khỏi động một chút.

Bộ khoái dán Nhân Bảng liền đứng sang một bên, hần cảm thấy rất thú vị khi nhìn thấy cảnh này, mỗi tháng đều diễn ra việc như thế một lần.

Lục Phiến Môn sẽ công bố Nhân Bảng với giang hồ một tháng một lần, sẽ dán thông báo tại cửa ra vào tổng bộ, ai cũng có thể nhìn thấy.

Vương triều Đại Chu bốn mươi chín đạo, địa vực đâu chỉ ngàn vạn dặm? Còn có Đông Tấn phía đông, Tây Vực ba mươi sáu nước phía tây, còn có vài nơi tại thảo nguyên phương bắc, bọn họ nếu muốn xem Nhân Bảng đương nhiên cần đám người này truyền thông tin đấy.

Những người kia vội vàng chuyên tâm sao chép Nhân Bảng.

Mỗi lần Nhân Bảng được công bố ra ngoài, bọn họ sẽ sao chép Nhân Bảng sau đó công bố nó ra khắp thiên hạ.

Những đại môn phái cũng chú ý tới sự thay đổi của Nhân Bảng, đương nhiên cũng sẽ không quá keo kiệt với đám người sao chép Nhân Bảng này, sẽ tự ý ban thưởng một bình đan dược, đây là thứ bên ngoài có tiền mua không được, muốn mua cũng không có mà mua.

Huống hồ sau khi bán cho các đại môn phái nhận được ban thưởng, qua mấy ngày bọn họ sẽ in ra một tệp dày, sau đó tìm châu phủ kêu giá mười lượng bạc một tấm, đảm bảo những kẻ ưa thích thứ này sẽ xuất hiện mua một tấm.

Đáng tiếc người làm việc này quá nhiều, có đôi khi người dự định đưa bản sao chép Nhân Bảng tới Dịch Kiếm Môn, kết quả lại phát hiện mình tới chậm, đã có người đến trước, vì vậy cuộc giao bán này thất bại.

Cho nên những người tài giỏi đều liều mạng lách người về phía trước, cướp vị trí để ghi chép tin tức trước, không cho kẻ khác có cơ hội.

Một đám người xem Nhân Bảng, vừa sao chép vừa chặc lưỡi tán thưởng.

- Thái Nhất Đạo Môn Đạo Sĩ Lâm Trường Hà năm năm chiếm đệ nhất Nhân Bảng? Chắc chắn, sắp phá kỷ lục rồi.

- Đúng vậy, Kiếm công tử Hà Hưu và An Hầu Tiêu Hoàng xếp thứ hai, ba năm qua không thay đổi, xem ra Nhân Bảng kỳ này rất ổn định, với thực lực ba người này đoán chừng không người nào trong Nhân Bảng có thể thay thế.

Mọi người đọc nhanh như gió, những thứ hạng không thay đổi sẽ không cần sao chép, bọn họ chỉ ghi chép những thứ hạng có thay đổi là được, tốc độ sao chép nhanh hơn rất nhiều.

Lúc này có người đang sao chép hết lên.

- Chờ chút nào, có thay đổi lớn! Ông trời ơi! “Thiên Nữ” Tạ Chi Yến của Dịch Kiếm Môn từ vị trí bảy mươi tám nhảy lên vị trí ba mươi một trong Nhân Bảng!

Mọi người lập tức hít sâu một hơi.

Người có thể đứng tên trong Nhân Bảng đều không phải là người dễ chọc, Tạ Chi Yến trong một tháng vượt qua hơn ba mươi vị trí đúng là dọa người quá mức.

Mọi người vội vàng nhìn sang vị trí thứ ba mươi một.

Tính danh: Tạ Chi Yến

Danh hiệu: Cửu Kiếm Việt Vũ (ban đầu là “Thiên Nữ”)

Môn phái: Dịch Kiếm Môn

Võ công: Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật, Thái Thượng Cửu Kiếm kiếm.

Thực lực: Tiên Thiên Khí Hải Cảnh

Chiến tích: từ khi rời núi bước vào trong giang hồ tới nay, một người một kiếm tiêu diệt Thái Hồ thập nhị phi, diệt Ô La Sơn tứ hung, Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật tiểu thành không sơ hở, danh tiếng “Thiên Nữ”.

Ba ngày trước tại phủ Thường Ninh thi triển Thái Thượng Cửu Kiếm dùng kiếm Huyền Tâm Kiếm Chủ Mạnh Kinh Tiên giết võ giả Thần Cung Cảnh, đường chủ Niên Bang Hạ - Giang Lăng.

Xếp thứ: ba mươi một.

Hít!

Mọi người lập tức hít sâu một hơi.

Dùng Tiên Thiên Khí Hải Cảnh vượt qua hai cảnh giới nhỏ giết chết võ giả Thần Cung Cảnh, loại chuyện này mấy chục năm nay chưa từng xảy ra.

Về phần Tạ Chi Yến có phải mượn nhờ kiếm ý Mạnh Kinh Tiên hay không đã không còn quan trọng.

Nếu thực lực bản thân Tạ Chi Yến không đủ, cho dù có kiếm ý Mạnh Kinh Tiên cũng không thể giúp nàng chém giết Giang Lăng.

Huống hồ Lục Phiến Môn tương đối đáng tin cậy, nếu như tính kết quả Tạ Chi Yến tự tay giết chết Giang Lăng mà không mượn dùng thủ đoạn, nàng ta nhất định có thể bước tới vị trí từ mười lăm đến hai mươi trong Nhân Bảng.

Nhưng hiện tại nàng chỉ xếp thứ hạng ba mươi một, nhất định đã được Lục Phiến Môn xóa đi ngoại vật mới đánh giá như thế.

Mọi người hưng phấn ghi chép lại, đây chính là tin tức lớn, có thể đổi được không ít tiền thưởng.

- A... a... a, chỗ này cũng có sự thay đổi, thậm chí có võ giả Hậu Thiên lên bảng nữa.

Mọi người lập tức sững sờ, võ giả Hậu Thiên cũng có thể leo lên Nhân Bảng? Thực lực tuần kiệt Nhân Bảng hiện tại kém cỏi như thế sao?

Mọi người nhìn xuống phía dưới Nhân Bảng, quả nhiên cuối Nhân Bảng có một cái tên lạ lẫm.

Tính danh: Tô Tín

Danh hiệu: khoái kiếm

Môn phái: không

Võ công: vô danh khoái kiếm quý dị tàn nhẫn, công phu quyền chưởng không tầm thường.

Thực lực: Hậu Thiên đại viên mãn

Chiến tích: nguyên bang chủ tiểu bang phái Tương Nam, ba ngày trước đánh chết nhị tử của trưởng lão kiếm phái Thanh Thành là Phương Đông Đình, đứng hàng một trăm lẻ năm Nhân Bảng. Đồng thời bị kiếm phái Thanh Thành treo thưởng giá cao, đứng hàng ba trăm bốn mươi lăm trên Hắc bảng.

Xếp thứ: một trăm lẻ năm.

Lúc này tất cả mọi người không quá ngạc nhiên, dù sao trước đó đã có Tạ Chi Yến gây bất ngờ, hơn nữa bản thân Tô Tín cũng chỉ là tiểu bối vô danh nên không gây ra quá nhiều chấn động.

Nhưng cho dù như thế, chiến tích Tô Tín cũng đủ làm bọn họ chú ý tới, đây chính là sự kiện sau khi Tạ Chi Yến xuất hiện.

Xuất thân không môn không phái, lại có thể dùng thực lực Hậu Thiên đại viên mãn chém giết Phương Đông Đình cảnh giới Tiên Thiên, chuyện này chưa từng nghe nói.

Có thể nói từ khi sáng lập Nhân Bảng tới nay, bọn họ chưa từng nghe thấy có người nào cảnh giới Hậu Thiên lại bước vào Nhân Bảng, hơn nữa còn giẫm lên thì thể tuần kiệt thuộc Nhân Bảng để bước lên bảng, phương thức này đáng được chú ý.

Đồng thời có người âm thầm nhớ cái tên Tô Tín, chỉ có điều miêu tả về Tô Tín quá mức đơn giản, võ công hay xuất thân đều không minh bạch.

Kỳ thật miêu tả về Tô Tín mơ hồ cũng là do Lục Phiến Môn cố ý làm, Thiết Vô Tình cũng đã dặn dò trước.

Tuy tính công khai chính xác của Nhân Bảng quan trọng, nhưng Tô Tín đã là người một nhà trong Lục Phiến Môn cho nên hơi thay đổi một ít cũng không thành vấn đề.

Thời gian nửa năm sau, cái tên Tô Tín sẽ bị Hắc bảng treo thưởng cho nên ít xuất hiện mới là điều tốt.

Ngay cả như vậy, từ hôm nay trở đi cái tên “khoái kiếm” Tô Tín cũng sẽ được truyền khắp võ lâm.

Tuần kiệt Nhân Bảng chính là đệ tử kiệt xuất trong tương lai của võ lâm, cho dù xếp hạng cuối cùng cũng chứng minh hẳn không giống người thường.

Một ngày sau đó, trên Thần Kiếm phong tại Kiếm Nam đạo Dịch Kiếm Môn, Tạ Chi Yến ôm Hình Nhi trong ngực và xem Nhân Bảng.

- Hình Nhi không cần lo lắng, ca ca ngươi không việc gì.

Hình Nhi ôm một thanh trường kiếm cao không kém gì nàng, trong mắt còn đầm nước mắt gật đầu.

- Hình Nhi không khóc, chờ Hình Nhi luyện kiếm pháp thật tốt sau đó sẽ xuống núi bảo vệ ca ca.

Lúc này tại Tương Nam, Tô Tín đã chờ ở đây ba ngày, rốt cuộc hẳn cũng tìm được Thiết Vô Tình.

Vừa nhìn thấy Tô Tín, Thiết Vô Tình liền cười to nói:

- Tô Tín tuần kiệt Nhân Bảng, danh tiếng của ngươi không nhỏ đâu.

Tô Tín nghi ngờ nói:

- Tuần kiệt Nhân Bảng là cái gì?

Thiết Vô Tình móc một tấm lệnh bài trong ngực giao cho Tô Tín, đồng thời cầm Nhân Bảng đã được sao chép đưa cho Tô Tín.

- Đây là lệnh bài thân phận của ngươi, còn có Nhân Bảng mới nhất, ngươi và Tạ Chi Yến đều là tin tức lớn trong Nhân Bảng đấy.

Tô Tín mở Nhân Bảng ra xem một lần, cũng quan sát kỹ tin tức trong đó.

Khá tốt, tạm thời ít xuất hiện cũng là việc Tô Tín cần.

Danh hiệu “khoái kiếm” là cái gì thế? Nghe giống như người qua đường vậy, sử dụng danh hiệu không khác gì vai phụ.

Hơn nữa cũng may Tô Tín chỉ dùng kiếm, nếu hẳn dùng thương, Nhân Bảng một lần nữa đặt cho hắn danh hiệu “khoái thương” mới làm Tô Tín khóc không ra nước mắt.

- Ta nói này Thiết đại nhân, rốt cuộc là ai đặt danh hiệu cho ta vậy? Người này có thù oán với ta sao? Tại sao cái tên lại nát như thế chứ.

Bởi vì cái gọi là không so thì thôi, một khi so thì hàng sẽ kém hơn hàng, nhìn danh hiệu Tạ Chi Yến đi, là Cửu Kiếp Việt Nữ, nghe hoành tráng cỡ nào.

Cửu Kiếp chính là chỉ Tạ Chi Yến tu hành Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm, là một trong tứ đại kiếm đỉnh sinh, tử, huyễn, diệt của Dịch Kiếm Môn, cho dù là đệ tử đích truyền Dịch Kiếm Môn cũng không phải ai cũng có tư cách học, đệ tử có tư cách học tứ đại kiếm điển mỗi đời không vượt quá mười người.

Việt Nữ lại là nữ võ giả kiếm đạo tông sư thời xa xưa.

Võ lâm ít có nữ tử nổi danh, Việt Nữ có thể trở thành kiếm đạo tông sư trong võ lâm lại càng hiếm thấy.

Danh hiệu Cửu Kiếp Việt Nữ càng là một lời khẳng định với Tạ Chi Yến, ý nói tương lai hẳn có thể đạt tới đỉnh cao của Việt Nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 107: Nhiệm vụ đầu tiên

Nghe thấy Tô Tín không hài lòng với danh hiệu, Thiết Vô Tình lắc đầu nói:

- Người nên biết hài lòng chứ, từ trước trên danh hồ có người mang danh hiệu khó nghe hơn người nhiều.

Danh hiệu giang hồ không phải do người đặt, mà là dựa vào chiến tích của mình, tối thiểu phải được người khác thừa nhận mới được.

- Tà Chỉ Yến vốn có danh hiệu là “Thiên Nữ”, sau khi nàng dùng Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm giết Giang Lăng, lúc này mới biến thành “Cửu Kiếp Việt Nữ”.

- Trên giang hồ có câu nói thế này, chỉ có đặt tên tồi chứ không có danh hiệu kém, nếu người muốn đổi danh hiệu thì phải dùng chiến tích đổi mới được.

Tô Tín nhún nhún vai, khoái kiếm cũng là kiếm, ít nhất còn có thể nghe được.

Lúc này Thiết Vô Tình mới chú ý tới khí lực trên người Tô Tín có biến hóa, không ngờ hắn có thể đột phá Khí Hải Cảnh trong ba ngày.

Hắn lúc này cười nói:

- Ta biết ngay ta không nhìn lầm người, thực lực không có cứ dùng thời gian tích lũy là đạt được.

Tô Tín nói:

- Cũng phải đa tạ viên Thiên Trùng Đan của Thiết đại nhân ban cho ta mới được như vậy.

Đan dược có tác dụng trợ giúp đột phá cảnh giới rất lớn, nếu Tô Tín không có Thiên Trùng Đan, hẳn chắc chắn cần phải tích lũy thực lực ít nhất vài tháng mới có thể đột phá Khí Hải Cảnh.

Thiết Vô Tình thở dài gật đầu:

- Vừa lúc người thuận lợi đột phá Khí Hải Cảnh, ta cũng có một nhiệm vụ giao cho người đi làm, người có tu vi Khí Hải Cảnh cũng có thể thuận lợi hoàn thành không ít nhiệm vụ.

Tô Tín kinh ngạc nói:

- Có nhiệm vụ nhanh như thế sao?

- Thứ mà Lục Phiến Môn không thiếu nhất chính là nhiệm vụ.

- Nhiệm vụ là gì?

Tô Tín hỏi.

Nếu đã quyết định làm tay sai cho triều đình, vậy thì phải có giác ngộ làm tay sai, có nhiệm vụ thì cứ nhận là được, chỉ cần không phải nhiệm vụ chịu chết thì hẳn không kén chọn.

Thiết Vô Tình thở dài gật đầu, hắn rất thích điểm này của Tô Tín.

- Người biết Thương Sơn thành không?

Thiết Vô Tình hỏi.

Tô Tín gật đầu:

- Đã nghe nói đến.

Có thể nói, chỉ cần là người Tương Nam thì không ai không biết Thương Sơn thành.

Thương Sơn Thành chính là đại thành lớn nhất Tương Nam, tòa thành này nằm giữa giao giới Tương Nam và Trung Nguyên, mỗi ngày đều có vô số thương nhân Trung Nguyên qua lại nơi này thu mua đặc sản Tương Nam, là đại thành thương nghiệp lớn nhất Tương Nam.

Không phải thương nhân Trung Nguyên nào cũng có thể lực mời tiêu sư cảnh giới Tiên Thiên đi bảo vệ bọn họ tiến vào nội địa phủ Thường Ninh - Trương Nam đạo thu mua đặc sản Nam Man, kỳ thật phần lớn thương nhân Trung Nguyên đều tiến hành giao dịch tại Thương Sơn thành.

Mà Thương Sơn thành hàng năm cũng có rất nhiều thương nhân đi các châu phủ như phủ Thường Ninh thu mua đặc sản với số lượng to lớn, Tô Tín đã từng có giao tình với bọn họ.

Thiết Vô Tình nói ra:

- Các ngươi biết rõ Thương Sơn thành chỉ vì thanh danh tòa thành lớn nhất Trương Nam hoặc nó là mạch máu kinh tế của các ngươi, nhưng kỳ thật Thương Sơn thành không giống với các châu phủ khác như phủ Thường Ninh, nó thật ra không phải do triều đình quản lý.

- Không do triều đình quản?

Tô Tín lập tức sững sờ.

Trong thiên hạ hẳn là vương thổ, người trên vương thổ là vương thần.

Tất cả các tông môn hiện tại đều tôn vương triều Đại Chu làm chủ trên danh nghĩa, tuy Thương Sơn thành là tòa thành lớn nhất Trương Nam nhưng nó không thể cưỡng vọng tới mức này được.

Thiết Vô Tình nói:

- Chính bởi vì không do triều đình quản chế, bởi vì Thương Sơn thành quá mức đặc thù, trước kia Thương Sơn thành không đơn giản chỉ là một tòa thành, vài chục năm trước, thành chủ Thương Sơn thành hiện tại chính là Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư Yến Hoàng Cửu một tay kiến lập.

- Nguyên thần tam cảnh, Hóa Thần, Dung Thần, Dương Thần, Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư chính là bá chủ một phương, hơn nữa Yến Hoàng Cửu có chút thủ đoạn và địa thế Thương Sơn thành đặc thù, Thương Sơn thành chỉ trong thời gian vài chục năm đã trở thành tòa thành lớn nhất Trương Nam đạo.

- Hơn nữa nếu như Thương Sơn thành chỉ đơn giản là tòa thành buôn bán cũng không sao cả, nhưng Thương Sơn thành lại là căn cứ tu luyện toàn Trương Nam.

- Gần như tám thành tu luyện không môn không phái trong Trương Nam đều tụ tập tại Thương Sơn thành, có thể nói người vào trong Thương Sơn thành, vợ tay xách ra một người cũng là võ giả Hậu Thiên sơ kỳ hoặc Hậu Thiên trung kỳ.

- Vợ tay xách ra một người cũng là Hậu Thiên sơ kỳ hoặc là trung kỳ sao? Chẳng phải nói đám đại đầu mục trong phủ Thường Ninh đi Thương Sơn thành còn không bằng một tiểu lâu la sao?

Tô Tín nói thầm trong lòng.

- Vậy bây giờ Thương Sơn thành đang xảy ra vấn đề sao?

Tô Tín hỏi.

Thiết Vô Tình gật gật đầu:

- Cũng không hẳn xảy ra vấn đề, nhưng cũng có thể tồn tại vấn đề nguy hiểm.

- Tuy Yến Hoàng Cửu là nhân kiệt kiêu hùng một phương, hơn nữa còn là Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư, nhưng đáng tiếc hắn đã già, căn cứ tình báo chúng ta, Yến Hoàng Cửu không còn sống được bao lâu nữa.

- Yến Hoàng Cửu cũng biết rõ điểm này cho nên trong một tháng hắn đã buông hơn phân nửa quyền lợi, hi vọng trong mười ba đứa con của mình có thể chọn lựa ra một người kế thừa vị trí của hắn.

- Trước kia Yến Hoàng Cửu quản Thương Sơn thành, lúc đối mặt với giang hồ và triều đình, Thương Sơn thành chỉ là một tòa thành buôn bán.

- Nhưng hiện tại Yến Hoàng Cửu sắp tới lúc đại nạn, trong những con cái của hắn có không ít người có bối cảnh đại tông môn võ lâm trong Trương Nam.

- Nếu như đến phiên những người này tiếp quản Thương Sơn thành, bọn họ có thể bảo trì trung lập giữa triều đình và giang hồ như Yến Hoàng Cửu hay không thì không thể nói trước được.

- Trong Thương Sơn thành có nhiều võ giả tu luyện như vậy, hơn nữa có những môn phái võ lâm trợ giúp, nếu bọn chúng thành thật còn được, một khi làm loạn thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Tô Tín nhíu mày hỏi:

- Nhiệm vụ lần này là ra tay với người thừa kế Thương Sơn thành đúng không?

Trong mắt Thiết Vô Tình sinh ra hàn quang, nói:

- Tốt nhất lựa chọn một người có khuynh hướng lấy triều đình làm thành chủ Thương Sơn thành.

- Nếu như không làm được điểm này, cũng không thể để những người có khuynh hướng võ lâm Tương Nam lên làm thành chủ được, khi cần thiết có thể trực tiếp ám sát.

Tô Tín gật đầu nói:

- Ta hiểu, nhiệm vụ lần này có thời hạn hay không?

- Yến Hoàng Cửu không sống được bao lâu nữa, tối đa chỉ có một năm mà thôi, cho nên thời gian nhiệm vụ cũng chỉ có vậy, vừa hay trong khoảng thời gian này ngươi có thể ở lại đó né tránh Hắc băng đuổi giết.

- Đúng rồi, Nhân Băng và Hắc băng đều có tên của ta, chắc chắn võ giả Thương Sơn thành không lâu nữa sẽ biết rõ dung mạo của ta, nếu ta tiến vào Thương Sơn thành chẳng phải đi tìm chỗ chết sao?

Thiết Vô Tình cười hắc hắc nói:

- Ta đã sớm chuẩn bị một thân phận cho ngươi, đầu tiên ngươi cần mang một cái mặt nạ da người, Lục Phiến Môn tại tổng bộ Tương Nam đạo có một cao thủ chuyên chế tác mặt nạ da người. Ngươi đi theo ta, ta sẽ bảo hắn làm mặt nạ da người theo kích thước gương mặt của ngươi.

Nói tới mặt nạ da người, Tô Tín lập tức nhớ tới bản thân mình còn có một đám mặt nạ da người của Vương Liên Hoa.

- Chờ chút, ta cũng có mặt nạ da người, không cần mất công đi lại đâu.

Tô Tín đưa tay vào trong lồng ngực nhưng trên thực tế lại lấy mặt nạ da người của người trẻ tuổi trong hệ thống ra.

Vừa mang mặt nạ lên mặt, Tô Tín lập tức từ tiểu niên thanh tú biến thành thanh niên tuấn tú mày kiếm mắt sáng.

Thiết Vô Tình kinh ngạc nhìn Tô Tín:

- Mặt nạ da người của ngươi làm rất đẹp, thậm chí còn tốt hơn tên cao thủ tổng bộ Tương Nam đạo làm, ngươi lấy từ đâu thế?

Nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy Tô Tín mang mặt nạ da người lên, hẳn thật sự hoài nghi Tô Tín là một người khác.

- Thiết đại nhân còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là lúc bắt tên trộm hoa không? Người kia chính là cao thủ dịch dung, ta lục soát được mặt nạ da người này trong người hắn.

Thiết Vô Tình vỗ đầu một cái, hiển nhiên cũng nhớ tới sự kiện lúc trước, tên trộm hoa kia có thuật dịch dung rất cao siêu.

- Vậy thì tốt, ngươi cũng không cần lãng phí thời gian, nhanh chóng chạy tới Thương Sơn thành đi.

Thiết Vô Tình nói xong và xuất ra một chồng sách giao cho Tô Tín.

Hắn chỉ vào một quyển sách mỏng và nói:

- Ta đã sắp xếp thân phận mới của ngươi và ghi vào bên trong, trước tiên ngươi đừng vội tiến vào Thương Sơn thành, nhớ kỹ thân phận trước đã.

- Số sách còn lại chính là Lục Phiến Môn sửa sang lại thể lục các môn phái nhất lưu, nhị lưu, tam lưu trong Tương Nam, trên cơ bản trừ một ít thể lục bất nhập lưu ra, còn lại đều có ghi chép, còn có một chút kiến thức trong võ lâm, biết nhiều sẽ có lúc dùng đến.

- Trong đó còn có một ít phương pháp liên hệ với mặt thám Lục Phiến Môn, nếu cần thì ngươi có thể dựa theo cách liên hệ với bọn họ, lấy một ít tình báo và trợ giúp.

- Bên Tương Nam ta còn có chuyện khác cần xử lý, ta đi trước, nếu như gặp chuyện không hay có thể đào tẩu, nhiệm vụ thất bại cũng không sao, cấp trên sẽ phái người mạnh hơn ngươi tới giải quyết.

Tô Tín gật đầu đồng ý, hắn đưa mắt nhìn Thiết Vô Tình rời đi, hắn biết câu nói cuối cùng của Thiết Vô Tình có chút khó hiểu.

Tuy nhiệm vụ thất bại hắn có thể rời đi, nhưng đoán chừng khi đó Thiết Vô Tình cũng không nói chuyện hòa ái với hắn.

Thiết Vô Tình cứu Tô Tín là vì hắn thích và xem trọng năng lực của Tô Tín, Tô Tín là hắn kéo vào Lục Phiến Môn, sau này Tô Tín luận công nhận thưởng thì hắn cũng có một phần.

Nếu nhiệm vụ thất bại, mặt mặt Thiết Vô Tình không nói, nói không chừng còn bị các đầu mục khác công kích.

Dù sao Thiết Vô Tình đã từng nói, Lục Phiến Môn cũng không phải Thiết gia hắn nói được là được, chắc chắn sẽ có rất nhiều người hi vọng nhìn thấy

hắn thất bại.

Cho nên lần này với tư cách là nhiệm vụ đầu tiên khi hắn gia nhập Lục Phiến Môn, Tô Tín không nghĩ sẽ thất bại, không phải vì Thiết Vô Tình, cũng là vì hắn muốn đứng vững trong Lục Phiến Môn.

Cầm chồng sách trong tay, đây là tư liệu nói rõ thế lực trong võ lâm Tương Nam, Tô Tín chỉ nhìn một phần tình báo Tương Nam, những thứ khác có thể xem sau.

Quyển sách này rất hữu dụng với Tô Tín, trước kia Tô Tín chỉ lục đục với người trong bang phái tại phủ Thường Ninh, hắn không hiểu biết rõ về võ lâm Trung Nguyên, hắn cũng không biết nhiều về võ lâm Tương Nam.

Hiện tại có Lục Phiến Môn đưa tin tức cho hắn, tối thiểu hắn cũng đã có thể hiểu biết một cách đại khái.

Còn lại chính là tư liệu về thân phận mới, Tô Tín nhìn kỹ sau đó sắc mặt vô cùng cổ quái.

Lục Phiến Môn đúng là tốn nhiều công sức giả mạo thân phận cho hắn, tuy thân phận là giả nhưng lai lịch không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Huyết Hà Thần Kiếm

Thiết Vô Tình giao cho Tô Tín là thân phận giả, nhưng Tô Tín xem ra nó không khác sự thật là mấy.

Thân phận giả của Tô Tín chính là một cường giả tu luyện danh tiếng, Mạnh Thanh Trạch là đệ tử thân truyền Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư “Tứ Tuyệt Tán Nhân” Tông Hạo Dương.

Trong võ lâm có không ít võ giả tu luyện không môn không phái, cũng rất khó tu luyện tới cảnh giới cao, ngay cả cảnh giới Tiên Thiên cũng chỉ là số ít, người như Tông Hạo Dương có thể một mạch tu luyện tới Dung Thần Cảnh càng ít có.

Tông Hạo Dương am hiểu kiếm, thương, quyền, đánh cờ, làm người phong nhã, thanh danh trên giang hồ rất tốt, vào mười năm trước tu vi, Tông Hạo Dương gặp bình cảnh, hắn kẹt tại Dung Thần Cảnh mấy năm không đột phá cho nên đi ra hải ngoại tìm kiếm cơ duyên.

Nguyên thần tam cảnh, Hóa Thần, Dung Thần, Dương Thần, mỗi khi đột phá một cảnh giới cần rất nhiều thời gian tích lũy, hơn nữa còn dựa vào cơ duyên, thiếu một thứ cũng không được.

Cho nên Tông Hạo Dương đi một mạch mười năm, từ nay về sau trên giang hồ không còn tin tức của hắn.

Gần đây người Lục Phiến Môn chấp hành nhiệm vụ tại hải ngoại không ngờ lại phát hiện thi thể Tông Hạo Dương, hắn đã chết vài năm trước, nhưng Lục Phiến Môn lại không truyền tin tức này ra bên ngoài.

Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư khi còn sống rất được tôn trọng, nhưng khi chết đi lại không đáng một hào.

Lục Phiến Môn cũng không phải mật thám giang hồ, cũng không lưu truyền tin tức linh tinh, nên tin tức này không hề lộ ra, hiện tại được dùng làm thân phận của Tô Tín.

Thiết Vô Tình thiết kế thân phận của Tô Tín chính là Mạnh Thanh Trạch, là đệ tử thân truyền của Tông Hạo Dương tại hải ngoại, cũng truyền thụ võ công vài năm, sau khi đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên liền trở lại Trung Nguyên.

Dù sao Tông Hạo Dương đã chết, tin tức này chết không đối chứng, hơn nữa Thiết Vô Tình còn bảo Lục Phiến Môn giả tạo ra một phần chiến tích trên Nhân Bảng.

Tính danh: Mạnh Thanh Trạch

Danh hiệu: không

Môn phái: đệ tử thân truyền “Tứ Tuyệt Tán Nhân” Tông Hạo Dương.

Võ công: vô danh kiếm pháp, nghi là Tứ Tuyệt Tán Nhân truyền lại.

Thực lực: Tiên Thiên Khí Hải Cảnh

Chiến tích: một mình cỡi ngựa đánh chết toàn bộ Đông Sơn Tứ Hung cảnh giới Tiên Thiên Khí Hải Cảnh.

Xếp hạng: một trăm lẻ sáu.

Phần chiến tích Nhân Bảng này không chẻ vào đâu được: “Đông Sơn Tứ Hung” là bị một tuần bổ truy phong Lục Phiến Môn tiêu diệt, cũng không có người nào nhìn thấy.

Hiện tại phần này chiến tích này lại ở trên đầu “Mạnh Thanh Trạch”, chỉ cần Lục Phiến Môn không tiết lộ, những người khác sẽ không biết được.

Tô Tín mang mặt nạ da người lên mặt, vào trong trấn mua một bộ áo dài trắng, cầm trường kiếm trong tay và biến thành một thanh niên hiệp sĩ anh tuấn.

Nghĩ một lúc, Tô Tín lại ra quán rượu mua một hồ lô rượu ngon đặt bên hông, lập tức có cảm giác tiêu sái lưu lạc giang hồ.

Hắn hiện tại là “Mạnh Thanh Trạch”, đương nhiên cũng phải có bộ dạng Mạnh Thanh Trạch mới được.

Mạnh Thanh Trạch là đệ tử “Tứ Tuyệt Tán Nhân” Tông Hạo Dương, kiếm, thơ, rượu, cờ cũng phải có một nửa tương tự với Tông Hạo Dương, có như vậy mới không làm người khác hoài nghi.

Về phần võ công, Tô Tín không thể tiếp tục dùng khoai kiếm.

Miêu tả võ công của Mạnh Thanh Trạch trên Nhân Bảng chỉ nói hắn am hiểu kiếm pháp, cũng không ghi thứ khác, nhưng Tô Tín có danh xưng “khoai kiếm” trong Nhân Bảng, nếu kiếm quá nhanh sẽ bị chú ý, hiển nhiên không thể dùng.

Võ công của hắn không có vấn đề, trên Nhân Bảng ghi lại mơ hồ, chỉ nói Mạnh Thanh Trạch am hiểu kiếm pháp mà thôi.

Trước kia “Tứ Tuyệt Tán Nhân” Tông Hạo Dương bởi vì xuất thân tu luyện, những thứ bản thân học được rất hỗn tạp, hơn nữa không có chiều thức kỹ thuật gì, cho nên cho dù Tô Tín dùng thân phận Mạnh Thanh Trạch sử dụng kỹ thuật gì cũng có thể nói là do Tông Hạo Dương truyền lại.

Ai biết thời gian mười năm qua Tông Hạo Dương gặp được cơ duyên gì? Hoặc là tự sáng tạo ra võ công gì và dạy cho Mạnh Thanh Trạch những gì, những việc này không hề lạ, có thể nghĩ thông suốt.

- Cũng nên tích lũy và rút thưởng rồi.

Tô Tín nói thầm trong lòng.

Cảnh giới Tiên Thiên có nghĩa là Tô Tín có thể khống chế kỹ thuật mạnh hơn nữa, đặc biệt là kiếm pháp của hắn, hắn không thể sử dụng khoai kiếm được nữa, nhất định phải có được một bộ kiếm pháp cao hơn nhị tinh mới được.

Cho nên khi đi vào thành Thương Sơn, Tô Tín lại tìm một gian phòng trọ, sau đó tiến vào hệ thống.

- Hệ thống, ta bây giờ còn bao nhiêu điểm và cơ hội rút thưởng?

Hệ thống đáp:

- Kí chủ hiện tại có 1180 điểm, một trăm mười ba lần cơ hội rút thưởng sơ cấp.

Hiện tại Tô Tín cũng được coi như giàu có.

Nhưng làm sao dùng giá trị phản công và rút thưởng cần phải suy nghĩ cho thật kỹ.

Một trăm mười ba lần rút thưởng sơ cấp, có thể chuyển đổi thành mười một lần rút thưởng trung cấp, cũng có thể đổi thành một lần rút thưởng cao cấp.

Tô Tín đương nhiên sẽ không thử rút thưởng cao cấp, tuy rút thưởng cao cấp sẽ rút ra thứ ngoài tam tinh nhưng cần tiến hành chỉ định công pháp, như vậy cũng tiêu hao lượng lớn giá trị phản công.

Rút ra công pháp tam tinh sao cũng cần 800 điểm giá trị phản công, trên tam tinh cần 1600 điểm, nếu như Tô Tín rút ra được công pháp ngoài tam tinh thì hắn không đủ giá trị phản công để rút thưởng.

Nếu như không chỉ định rút thưởng, ngộ nhỡ rút ra được công pháp cấp thấp của nhân vật, còn nếu Tô Tín lựa chọn rút nhưng vận khí kém bị rút phải thứ vô dụng, như vậy hắn sẽ lãng phí cơ hội rút thưởng cao cấp.

Cho nên rút thưởng cao cấp cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Đồ vật trong cửa hàng không tồi nhưng chỉ định công pháp rút ra cần trả giá gấp đôi, chỉ định rút công pháp tam tinh cần 800 điểm giá trị phản công, quy đổi trong cửa hàng cần 1600 điểm, Tô Tín không có nhiều điểm phản công như vậy.

Dưới tam tinh lại rẻ hơn, nhưng Tô Tín hôm nay không muốn chọn chúng.

Lúc này Tô Tín nghĩ tới cái gì đó, hắn nói:

- Hệ thống, người có thể đề cử một môn thích hợp với ta, hơn nữa là công pháp ta có thể thừa nhận được không.

Đại phản công hệ thống còn có nhiều chức năng mà Tô Tín không biết, người không chủ động hỏi, hệ thống sẽ không nói cho người biết.

Ví dụ như lần trước hắn phát hiện đồ vật bên ngoài có thể nhờ hệ thống giám định, hơn nữa hệ thống còn có thể căn cứ phương thức của đối phương mà đánh giá tổng hợp.

Quả nhiên, Tô Tín nghĩ đúng, hệ thống im lặng một lát và nói:

- Căn cứ theo yêu cầu của kí chủ, đề cử với kí chủ vũ kỹ Huyết Hà Thần Kiếm, chủ nhân trước đây là Nguyên Ứng Khán.

Trên màn hình lớn xuất hiện một trung niên tuấn lãng, mỗi giờ tay nhắc chân đều mang theo khí chất cao quý.

Đây cũng là Phương Ứng Khán, hắn là một trong những đại nhân vật phản diện trong Anh Hùng Thuyết Anh Hùng của Ôn Thụy An, tiểu Hầu gia Phương Ứng Khán, là một trong sáu đại cao thủ những năm cuối Bắc Tống, là lãnh đạo chân chính của tổ chức tập đoàn Hữu Kiều.

Phương Ứng Khán có dã tâm bùng bùng, bản tính tham lam, ích kỷ, dối trá, âm hiểm, ngoan độc, hơn nữa vô cùng ảm nhảm, cơ được giết được.

Lúc hắn còn trẻ lộ ra bản tính anh hùng, hào kiệt khí phái cùng kiêu hùng.

Tô Tín rất hài lòng khi hệ thống đề cử Phương Ứng Khán, nhưng hắn lại cau mày nói:

- Hệ thống, ta xem qua tư liệu Phương Ứng Khán đánh giá nhân vật là tam tinh bán, đánh giá võ công thấp nhất cũng phải là tam tinh, cho dù thế nào ta cũng không quy đổi được.

Hệ thống nói:

- Phương Ứng Khán có Huyết Hà Thần Kiếm đặc thù, có thể chia ra.

- Huyết Hà Thần Kiếm bản đầy đủ là kiếm pháp Huyết Hà Thần Kiếm và Huyết Hà Thần Kiếm chuyển biến thành Huyết Hà Thần Chỉ, hơn nữa hắn còn sử dụng Huyết Hà thần kiếm, cả ba tổng hợp lại tạo thành Huyết Hà Thần Kiếm đẳng cấp tam tinh bán.

- Huyết Hà Thần Kiếm bản đầy đủ cần 3200 điểm phản công, kí chủ đầu tiên có thể trao đổi kiếm pháp Huyết Hà Thần Kiếm, chỉ cần tốn 1300 điểm phản công.

Tô Tín tối mặt, nói:

- Hệ thống người đang đùa ta sao? Cho dù là 1300 điểm phản công, ta cũng không có đủ mà.

Hệ thống giải thích nói:

- Điểm phản công không đủ, hệ thống có thể thu hồi số lần rút thưởng bằng 60% giá trị ban đầu, như vậy kí chủ có thể trao đổi công pháp thành công.

Rút thưởng còn có thể thu hồi để đổi thành giá trị phản công sao? Nhưng hệ thống thu hồi như vậy có lẽ quá không, chỉ thu về 60%.

Vốn 10 điểm phản công mới có thể trao đổi một lần rút thưởng sơ cấp, bây giờ thu hồi cũng chỉ có 6 điểm.

Sức hấp dẫn của Huyết Hà Thần Kiếm quá lớn, Tô Tín cuối cùng cắn răng nói:

- Trao đổi tám mươi lần rút thưởng sơ cấp thành điểm phản công.

- Thu hồi rút thưởng sơ cấp, 80 lần rút thưởng sơ cấp giá trị phản công 800 điểm, thu về 60% là 480 điểm, xin hỏi kí chủ có đồng ý không?

- Đồng ý!

- Chúc mừng kí chủ thu hồi thành công, hiện tại đã sở hữu 1660 điểm phản công.

- Trao đổi kiếm pháp Huyết Hà Thần Kiếm.

Tô Tín không chút do dự lên tiếng.

- Leng keng, trao đổi kiếm pháp Huyết Hà Thần Kiếm thành công, khấu trừ 1300 điểm phản công, kí chủ còn thừa 360 điểm phản công.

Tô Tín có ý giữ lại một ý số lần rút thưởng sơ cấp vì muốn lưu lại giá trị phản công, phòng tình huống bất ngờ phát sinh.

Tiêu hao phẩm cấp bậc tam tinh bán cần tới 320 điểm phản công, Tô Tín cần phải giữ lại đòn sát thủ bảo vệ tính mạng mới được.

Thu hồi mất tám mươi lần rút thưởng sơ cấp, còn lại mỗi ba mươi ba lần rút thưởng. Tô Tín cũng không muốn giữ lại, liền nói:

- Hệ thống, đổi số rút thưởng sơ cấp còn lại thành ba lượt rút thưởng trung cấp, tiến hành rút thưởng.

Kim đồng hồ chậm rãi di chuyển, lần thứ nhất rút thưởng Tô Tín đạt được một lọ đan dược đánh giá nhất tinh bán, hiệu quả cũng coi như đủ với Tô Tín hiện tại.

Lần thứ hai kim đồng hồ dừng lại ở ô tiêu hao phẩm, Tô Tín mở to mắt, trên màn hình xuất hiện một hòa thượng mặt trắng, trang phục thuần trắng, toàn thân tỏa ra khí chất xuất trần.

- Chúc mừng kí chủ rút ra tiêu hao phẩm Nghênh Phong Nhất Dao Trảm, nhân vật tương ứng hòa thượng phá giới, đẳng cấp công pháp đánh giá nhị tinh.

Tô Tín ngơ ngẩn một lát, cuối cùng lắc lắc đầu nói:

- Bỏ thì thương, vương thì tội.

Lần rút thưởng này đúng là bỏ thì thương, vương thì tội.

Tuy Nghênh Phong Nhất Dao Trảm là tuyệt kỹ của hòa thượng phá giới nhưng đây là một chiêu uy lực lớn nhất trong kiếm đạo Đồng Doanh.

Nhưng đáng tiếc Sở Lưu Hương là cấp thấp trong thể giới võ hiệp, dù Nghênh Phong Nhất Dao Trảm có mạnh hơn nữa cũng chỉ đánh giá nhị tinh, dù cho độ thuần thực 100% cũng chỉ mạnh hơn khoải kiếm của Tô Tín một ít mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Thương Sơn Thành

Hai lần rút thưởng trung cấp đều không thu được thứ tốt, Tô Tín cũng không ôm hi vọng gì nữa.

Nhưng lần thứ ba, kim đồng hồ lại chỉ vào ô công pháp, trên màn hình lớn xuất hiện một tên nam tử trung niên tướng mạo xấu xí, dáng người còng xuống, chống quái trượng, gương mặt đầy hung ác.

- Chúc mừng kí chủ rút thăm được nhân vật Đoàn Duyên Khánh, kèm theo ba môn vũ kỹ Nhất Dương Chỉ, Đoàn Gia Kiếm Pháp, Phúc Ngữ Thuật, đẳng cấp nhân vật đánh giá tam tinh, công pháp được đánh giá bán tinh đến tam tinh bán. Kí chủ có thể ngẫu nhiên sử dụng, cũng có thể tiêu hao 1600 điểm phản công khi tiến hành chỉ định.

Về mặt Tô Tín tối sầm lại.

Hắn hưng phấn cho rằng mình rút thăm được Đoàn Duyên Khánh đứng đầu tứ đại ác, hơn nữa trên người Đoàn Duyên Khánh có bí kíp Nhất Dương Chỉ của Đại Lý.

Nhưng không nghĩ tới hệ thống còn thêm vào Phúc Ngữ Thuật, đồ chơi này cũng tính là võ công sao?

Nói lý lẽ với hệ thống cũng vô dụng, Tô Tín đành bắt đầu dĩ nói:

- Ngẫu nhiên rút ra đi.

Kim đồng hồ đảo qua ba môn công pháp sau đó dừng lại trước Đoàn Gia Kiếm Pháp.

- Chúc mừng kí chủ rút ra công pháp Đoàn Gia Kiếm Pháp, công pháp đẳng cấp nhị tinh.

Tô Tín cảm Đoàn Gia Kiếm Pháp lên nhìn, hắn không phát hiện ra có gì đặc sắc.

Kiểm thức Đoàn Gia Kiếm Pháp vừa tách vừa hợp, lại không mất đi sự nhẹ nhàng, kiếm chiêu cũng không có nhiều quỷ dị tàn nhẫn, có lẽ bởi vì Đại Lý của Đoàn thị tốt xấu gì cũng là hoàng tộc cho nên Đoàn Gia Kiếm Pháp cũng mang theo khí chất vương giả.

Nhưng kiếm pháp cấp bậc nhị tinh uy lực tuy bình thường, nhưng đối với Tô Tín mà nói không phải không có tác dụng.

Xem khắp kiếm pháp thiên hạ, lấy thừa bù thiếu, đối với kiếm đạo của Tô Tín nó có tác dụng trợ giúp không nhỏ.

Trước kia tại hậu thiên cảnh giới, cái gọi là chiêu thức võ công vẫn chỉ là cố định chiêu thức, cũng giống như thủ hạ của hắn là La Chấn, người này chính

là ví dụ cho việc tu luyện cứng nhắc.

Nhưng đến cảnh giới Tiên Thiên, cái gọi là võ công đã không câu nệ trong từng chiêu thức, đối với Tô Tín mà nói, hắn hoàn toàn có thể sử dụng khoái kiếm thi triển Đoàn Gia Kiếm Pháp, kiếm pháp đó mang theo khí độ vương giả nên không hề quý dị tàn nhẫn, nhưng uy lực vẫn cao như cũ.

Đây mới là phương thức vận dụng võ đạo chân chính, tùy tâm sở dục, chỉ truy cầu chiến lược.

So với Đoàn Gia Kiếm Pháp liếc mắt nhìn đã có thể thi triển, thì Tô Tín xem trọng chính là Huyết Hà Thần Kiếm.

Cấp độ võ học trong Ôn thư không hề thấp, nhưng nó lại miêu tả khá mơ hồ làm cho người đọc khó hiểu.

Cũng tỷ như một người tu luyện Sơn Tự Kinh, tùy theo sự giác ngộ của mỗi người mà dẫn đến võ công khác nhau.

Huyết Hà Thần Kiếm của Phương Ứng Khẩn cũng như thế, có một chút hoặc thậm chí xem hết một lần cũng không biết Huyết Hà Thần là chỉ pháp hay kiếm pháp.

Tô Tín cẩn thận phỏng đoán Huyết Hà Thần Kiếm, sau đó hắn cho rằng nói Huyết Hà Thần Kiếm là kiếm pháp còn không bằng nói nó là phương thức sử dụng kiếm.

Huyết Hà Thần Kiếm dùng huyết khí để dưỡng kiếm, thời điểm ra khỏi vỏ sẽ có tràn ngập huyết quang, lúc đỉnh điểm có thể xuất kiếm tạo thành huyết hà, uy lực vô cùng.

Trong nguyên tác Tô Tín không rõ Phương Ứng Khẩn tu hành Huyết Hà Thần Kiếm như thế nào, nhưng theo hắn nghĩ phương thức tu luyện Huyết Hà Thần Kiếm chính là giết chóc! Không ngừng giết chóc, dùng huyết khí của kẻ địch để nuôi dưỡng kiếm khí Huyết Hà Thần Kiếm.

Lúc này nếu Tô Tín quả thật có một bình khí hoàng cấp thì có thể lập tức dung nhập huyết khí vào trong kiếm, trở thành “Huyết Hà Thần Kiếm” thực sự.

Hệ thống phân công pháp tam tinh bán kia thành ba phần cũng không phải không có lý, dạng kiếm pháp này có Huyết Hà thần kiếm mới thật sự là Huyết Hà Thần Kiếm.

Trước kia Tô Tín đã từng thăm tra qua, Huyết Hà thần kiếm chính bản là bình khí địa cấp, theo hệ thống đánh giá thì đây là hàng cao cấp, muốn trao đổi nó cũng cần 1600 điểm phản công.

Nhiều điểm phản công như vậy, hiện tại Tô Tín không cần nghĩ cũng biết bản thân lúc này nên sử dụng Du Long Kiếm.

Với cường độ của Du Long Kiếm không thể nào dung nhập huyết khí quá nhiều, tối thiểu Tô Tín phải có một thanh bình khí huyền cấp mới được.

Rút Du Long Kiếm ra, phía trên bao phủ một tầng huyết khí màu đỏ, kiếm khí giống như phi huyết, đỏ tươi.

Tô Tín thu hồi huyết khí trên Du Long Kiếm, bí kíp võ công tam tinh bán tiêu hao rất nhiều nội lực, huống hồ Huyết Hà Thần Kiếm không phải võ công danh môn chính phái sử dụng.

Tô Tín hiện tại sử dụng thân phận “Mạnh Thanh Trạch” cho nên phải ít dùng kiếm pháp này mới đúng, tối thiểu thời gian sử dụng cần phải che giấu một chút, huyết khí đỏ rực quá mức sẽ dọa người.

Thu kiếm vào vỏ, thanh trường kiếm nằm bên hông Tô Tín, bên kia là hồ lô rượu, hắn đi ra ngoài mua một con ngựa khỏe, đi thẳng tới hướng thành Thương Sơn.

Trong thời gian hai ngày, Tô Tín chậm rãi tiến tới cửa thành thành Thương Sơn.

Vốn là đại thành lớn nhất Tương Nam, Thương Sơn thành được xây dựng vô cùng đồ sộ.

Thương Sơn Thành được đặt theo tên ngọn núi bên cạnh nó.

Thương Sơn Thành xây dựng dựa vào núi, ngọn núi này là Thương sơn.

Thương sơn cũng không cao nhưng lại vô cùng hiểm yếu, ba mặt chung quanh là vách đá, chỉ có một mặt chính là con đường chủ yếu của Tương Nam và Trung Nguyên.

Cho nên Thương Sơn thành có hình dáng đặc biệt, ba mặt tường đều là tử lộ, cửa ra vào duy nhất nằm ở giao lộ.

Tô Tín đi tới Thương Sơn thành thì bốn cửa thành đều chặt kín thương nhân Tương Nam và Trung Nguyên, cảnh tượng náo nhiệt như chợ phiên.

Trong đó có rất nhiều người là võ giả giang hồ, gần như ai cũng mang đao kiếm và vẻ mặt cao ngạo.

Người ra vào cửa thành quá đông, đặc biệt là một vài thương nhân từ Trung Nguyên đến mang theo rất nhiều xe ngựa hàng hóa vào trong thành cũng ảnh hưởng tốc độ, làm cho những võ giả chờ bên ngoài vô cùng mất kiên nhẫn.

Nhưng dù cho không kiên nhẫn thì bọn họ cũng không dám làm gì tại cửa thành.

Có vài tên đệ tử Thương Sơn thành đang đóng bên ngoài với thực lực Hậu Thiên Đại viên mãn, đủ để chấn nhiếp đại đa số võ giả.

Huống hồ cho dù là võ giả Tiên Thiên muốn gây sự cũng phải suy nghĩ tới mình, nhìn lại chính bản thân mình có tư cách lật mặt với Thương Sơn thành hay không.

Tô Tín cau mày, hẳn không biết còn phải chờ bao lâu mới có thể đi vào trong thành cho nên hắn trực tiếp ỷ vào thực lực của mình và hóa thành tia chớp trực tiếp xuyên qua mấy đoàn xe và đi tới giữa cửa thành.

Những võ giả khác còn chưa kịp tỏ vẻ phẫn nộ khi Tô Tín xông vào, thì bọn họ đã lại cảm nhận được một sức mạnh khủng bố của Tô Tín, vì vậy liền câm miệng không nói lời nào.

Hơn nữa những võ giả giữ cửa Thương Sơn thành làm như không nhìn thấy Tô Tín, cũng không ai nói một lời.

Võ giả Tiên Thiên đi tới nơi nào cũng có đặc quyền, huống hồ Tô Tín cũng không trêu chọc gì, chỉ là chen ngang mà thôi. Người có bản lĩnh không đụng vào người khác mà có thể chen ngang, chúng ta sẽ không có ý kiến gì.

Không đề cập tới những người ở cửa thành có oán khí với mình, Tô Tín chậm rãi đi vào trong Thương Sơn thành.

Thương Sơn Thành vô cùng phồn hoa, người lui tới đông vô cùng, cùng với hàng loạt hàng hóa được giao dịch cho nên trong Thương Sơn thành khắp nơi đều là cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt.

Tô Tín đang suy nghĩ làm sao ra tay với chuyện người thừa kế Thương Sơn thành, bỗng nhiên hắn nhìn thấy trong đám người có võ giả liên tục chạy về một hướng, trên mặt bọn họ còn mang theo thần thái hưng phấn.

Hắn lập tức nghi hoặc nhìn sang võ giả kia, nói:

- Vị huynh đài này, phía trước xảy ra chuyện gì sao? Vì sao mọi người đều hưng phấn chạy về hướng đó thế?

Tô Tín lúc này cũng không phóng thích khí thế võ giả Tiên Thiên ra ngoài nữa, nếu không tỉ mỉ soi xét sẽ không phát hiện hắn chính là võ giả Tiên Thiên.

Võ giả bị Tô Tín giữ chặt ước chừng hai mươi tuổi, thực lực Hậu Thiên trung kỳ, hẳn không có khả năng phát hiện ra thực lực của Tô Tín.

Vốn hắn bị Tô Tín giữ chặt còn có chút không vui, sau khi nhìn thấy người giữ mình là người trẻ tuổi anh tuấn, nho nhã lễ độ cho nên ác cảm biến mất, những lời oán hận cũng bị nghẹn lại, hắn cười nói:

- Người huynh đệ chắc hẳn lần đầu tiên tới Thương Sơn thành nhỉ?

Tô Tín gật gù đầu, hỏi:

- Huynh đài làm sao biết được?

Võ giả kia hào sảng cười nói:

- Đừng gọi ta là huynh đài, ta tên là Phương Hạo.

Tô Tín cũng chấp tay, khóe miệng còn cười vui vẻ, nói:

- Phương huynh mời, tại hạ Mạnh Thanh Trạch.

Phương Hạo vừa kéo Tô Tín vừa đi về hướng đám người kia.

- Chỉ cần là người đã tới Thương Sơn thành sẽ không có ai không biết phong vân lôi, hàng ngày vào thời điểm này là lúc phong vân lôi khai chiến, đương nhiên sẽ hấp dẫn rất nhiều người tới xem.

- Huống hồ phong vân lôi hôm nay đặc biệt, nghe nói nữ nhi của thành chủ Thương Sơn thành sẽ phái người tới quan sát phong vân lôi.

- Phong vân lôi này là gì?

Tô Tín hỏi.

Phương Hạo xem như người thích nói chuyện, có mấy lời muốn nói, nghe Tô Tín hỏi như vậy cũng bày ra bộ dạng hiểu rộng biết nhiều giảng giải với Tô Tín.

- Nhắc tới phong vân lôi cũng là một điều đặc biệt của Thương Sơn thành, chính là Yến thành chủ xây dựng một tòa lôi đài lộ thiên giữa thành.

- Phong vân lôi có một trăm thứ hạng, mỗi võ giả chỉ cần giao nạp lệ phí là có thể tiến hành tỷ thí trên phong vân lôi, khiêu chiến một người thành công,

thứ hạng của người sẽ thắng cấp, thắng được tiền thưởng lớn, hơn nữa người còn có thể lựa chọn tiếp tục khiêu chiến hoặc bị khiêu chiến.

- Tiếp tục khiêu chiến sẽ đạt được nhiều tiền thưởng hơn, nhưng thua sẽ không có gì, hơn nữa nếu có người khiêu chiến người, số tiền thưởng mà người đạt được cũng thuộc về người nọ. Nếu muốn đừng có thể bỏ ra một phần ba tiền thưởng là có thể an toàn rồi khỏi.

- Top ba mươi trên phong vân lời chỉ cần giữ vị trí không lọt ra khỏi top đầu này, Yên thành chủ sẽ ban cho bọn họ rất nhiều tiền thưởng.

Tô Tín âm thầm gật gật đầu, Yên Hoàng Cửu không hổ là người có thể thành lập Thương Sơn thành lớn nhất Tương Nam, hẳn quả nhiên có suy nghĩ hay.

Phong vân lời cho dù thế nào cũng không thiệt thòi, rất nhiều võ giả giao nạp lệ phí hư tổn để tham gia phong vân lời, chỉ có thứ hạng trước một trăm mới có tiền thưởng, hơn nữa cho dù người thắng bao nhiêu, chỉ cần thua một hồi sẽ không còn vốn gốc.

Hơn nữa cho dù người thắng muốn lấy tiền rồi đi cũng cần giao ra một phần ba phí hao tổn mới được.

Yên Hoàng Cửu trả giá duy nhất chính là tiền thưởng cho top ba mươi, nhưng số tiền này so với lợi nhuận của phong vân lời quả thực chỉ là mưa bụi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Tranh giành người thừa kế

Yên Hoàng Cửu kiến lập phong vân lời làm cho Tô Tín cảm thấy hứng thú. Tuy Tô Tín cảm thấy hao tổn tâm cơ thành lập phong vân lời tuyệt đối không phải đơn giản chỉ vì vơ vét của cải.

Nhân vật đạt tới cấp bậc như Yên Hoàng Cửu thì tiền tài với hắn chỉ là con số.

Hiện tại Tô Tín chỉ có thể nhìn thấy công dụng trước mắt của phong vân lời đó chính là hấp dẫn số lượng lớn người tu luyện tới Thương Sơn thành.

Dù là võ giả có chút thực lực, thì cái ham muốn theo đuổi của bọn họ không phải là tiền tài, mà là hai chữ “danh lợi”.

Võ lâm Trung Nguyên có Nhân Bàng nhưng bọn họ không trèo lên nổi, nhưng ở Thương Sơn thành có phong vân bằng sẽ giúp bọn họ dương danh.

Đặc biệt là đai ngọc của thứ hạng top ba mươi, quả thực là nhân vật giống minh tinh, chỉ cần có thể đứng vững trên phong vân lời là có thể chứng minh thực lực của mình trong Thương Sơn thành.

Nhưng danh tiếng trên phong vân lời chỉ có lợi với đám võ giả, Yên Hoàng Cửu có thể có lợi gì chứ?

Hắn đang suy nghĩ thì nghe Phương Hạo dùng ngữ khí hâm mộ nói:

- Nếu như người có thể đạt được thứ hạng từ top mười đến top ba mươi của phong vân bằng, hoặc là trực tiếp giết những cao thủ thuộc top ba mươi sẽ được thành chủ đích thân mời chào.

- Đến lúc đó người có thể chính thức gia nhập quân trưởng Thương Sơn thành, đây chính là đai ngọc tốt hơn cả so với các tiểu tông môn, cũng có thể uy phong với người ta.

Tô Tín nghe xong lập tức giật mình.

Đoán chừng đây mới là mục đích chính của Yên Hoàng Cửu khi thành lập phong vân lời, kỳ thật hắn chỉ muốn tìm nhân tài mà thôi.

Thương Sơn Thành lớn như vậy, tám phần võ giả tu luyện của cả Tương Nam đang tập trung nơi này, nếu Yên Hoàng Cửu không muốn biến bọn họ thành quân của mình, vậy hắn cũng không phải là nhân vật xưng bá một phương.

Nếu đi tìm từng người, hoặc là chờ người ta chủ động gia nhập, không chỉ chậm mà còn không rõ thực lực đối phương.

Có phong vân lời sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, tất cả chỉ nhìn chiến lực, chỉ cần người có thực lực sẽ có tư cách được Thương Sơn thành mời chào.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào nội thành. Cùng lúc Tô Tín cũng nhìn thấy phong vân lời ở trung tâm tòa thành.

Phong vân lời lớn chừng ngàn bước, bên cạnh còn có một ít lời đài nhỏ hơn, lúc bình thường có thể để cho năm võ giả tiến hành khiêu chiến, từ đó tăng tốc thời gian chiến đấu trên phong vân lời.

Trên phong vân lồi hiện tại không thấy người, ở dưới đài bày một đám ghế, hơn mười người trẻ tuổi ngồi tại đó, chung quanh còn có một đám võ giả bảo vệ, làm nổi bật thân phận tôn quý của bọn họ.

Lúc này Phương Hạo nhỏ giọng nói:

- Mạnh huynh, người phải nhớ kỹ những người này, người trong Thương Sơn thành không ai muốn chọc giận bọn họ, bọn họ đều là con cái của Yên thành chủ.
- Gần đây Yên thành chủ chuẩn bị chọn người thừa kế, hẳn cho mười ba người con của mình một tấm lệnh bài.
- Mỗi tấm lệnh bài tượng trưng người đó nắm một đầu thương lộ, trong vòng một năm ai kiếm tiền nhiều hơn thì người đó sẽ kế thừa Thiên Sơn thành.
- Lệnh bài này có thể được tặng, cũng có cướp đoạt thể thông qua tỷ thí trên phong vân lồi.
- Chỉ cần thủ hạ của người này đánh bại tất cả thủ hạ của người khác là có thể đoạt được một tấm lệnh bài.
- Cho nên trong khoảng thời gian này bọn họ đều hẹn nhau đi phong vân lồi đại chiến.
- Những người này không phải dễ dây vào, đã đánh vài ngày rồi nhưng không có vị công tử nào có thể đánh gục đối phương, ngược lại trở thành trò cười cho mọi người.

Trong mắt Tô Tín bắn ra tia sáng, không ngờ tới tranh đoạt người thừa kế Thương Sơn thành đã mở ra, hơn nữa Yên Hoàng Cửu nghĩ ra cách rất tốt, chỉ bằng cách thông qua thông lộ, ai kiếm được nhiều người đó sẽ là thành chủ.

Điểm này cũng hợp lý, dù sao Thương Sơn thành có thể sừng sững trên Tương Nam chính là dựa vào buôn bán nổi danh.

Nếu là một người không hiểu gì về buôn bán làm thành chủ Thương Sơn thành thì nó sẽ mai một trong vài năm.

Cho dù hiểu buôn bán cũng chưa chắc đạt yêu cầu, dù sao Thương Sơn thành là tòa thành buôn bán nhưng kỳ thật sâu bên trong Thương Sơn thành chính là vũ lực.

Nếu không có Yên Hoàng Cửu là Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư, nếu không có cao thủ do Yên Hoàng Cửu mời chào tọa trấn Thương Sơn thành, chỉ sợ Thương Sơn thành giàu có và đông đúc đã sớm bị các đại môn phái võ lâm Tương Nam chiếm đoạt không còn gì.

Chính bởi vì như vậy, Yên Hoàng Cửu lúc này mới thêm vào một quy tắc, đó chính là đoạt lệnh bài của người khác thông qua tỷ thí trên phong vân lồi, đây chính là dùng vũ lực chinh phục kẻ khác, gia tăng thương lộ cho mình.

Dù sao những người này là con thân sinh của Yên Hoàng Cửu, cho dù hẳn muốn tìm một người thừa kế thích hợp nhưng không đành lòng nhìn bọn họ tự giết lẫn nhau, cho nên lúc này mới có ý bảo thủ hạ của mình ra tay trên phong vân lồi.

Dù sao thực lực của thủ hạ cũng đại diện cho thực lực người thừa kế, đồng thời nhân tiện kiểm tra năng lực khống chế nhân tâm của đối phương.

Tô Tín nhìn mười ba người thừa kế của Yên Hoàng Cửu, đôi mắt hẳn híp lại, nói:

- Phương huynh, tại hạ mới đến, người có thể giới thiệu kỹ càng cho ta về mấy vị công tử hay không?

Thiết Vô Tình cho Tô Tín tư liệu nhiệm vụ chỉ có ghi mười ba người thừa kế mà thôi.

Cho dù Tô Tín đã nhớ rõ những tin tức này trong lòng nhưng thế giới này cũng không có ảnh chụp, dựa vào miêu tả về ngoài như vậy, Tô Tín cũng không có cách nào phân biệt bọn họ là ai với ai.

Tật xấu dong dài duyên duyên của Phương Hạo lại phát tác, hẳn chỉ vào người ngồi ở giữa, đó là nam tử có thân thể cao lớn.

- Đây là nhi tử đầu tiên của Yên thành chủ, Đại công tử Yên Thư Hằng.
- Trong mười ba người con, Yên Thư Hằng lớn tuổi nhất, hẳn cũng là người tích lũy nhiều nhất trong thành Thương Sơn.

Hắn lần lượt chỉ vào người trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn gần Yên Thư Hằng:

- Đây là nhị công tử của Yên thành chủ, hẳn là Yên Trọng Hằng, làm người âm tàn độc ác, ngang ngược tàn nhẫn.
- Người cũng phải cẩn thận, trong Thương Sơn thành có không ít võ giả không có mặt chọc nhị công tử và bị phế võ công ném ra khỏi Thương Sơn thành rồi đó.

Phương Hạo lại tiếp tục chỉ vào người trẻ tuổi áo trắng, nói:

- Hẳn là cửu công tử của Yên thành chủ, Yên Thịnh Hằng, làm người phóng khoáng, trọng nghĩa, thanh danh bên ngoài rất tốt, tính cách trái ngược với nhị công tử.

Phuong Hạo cuối cùng chỉ vào người trẻ tuổi không kém Tô Tín là bao, thiếu niên này rất tuấn tú, nói:

- Hắn là thập tam công tử của Yến thành chủ, Yến Kế Hằng. Hắn là tiểu nhi tử được Yến thành chủ thích nhất, hộ vệ của hắn đều là thành chủ mời đến, chỉ có hắn là được Yến thành chủ ban cho ba tên hộ vệ cảnh giới Tiên Thiên.

- Những chuyện khác ta không nói nhiều, trước mắt cũng chỉ có bốn công tử này có khả năng tranh đoạt vị trí thành chủ nhất, những người còn lại kém một chút, hơn nữa bọn họ cũng biết thực lực mình không được nên tám người khác tách ra nhập vào bốn người này, chờ mong tương lai dù không được làm thành chủ cũng có thể sống cuộc đời phú quý.

Tô Tín nhìn về vào một hơi hẻo lánh, hắn sờ sờ mũi nói:

- Yến thành chủ có mười ba người con, người nói còn thiếu một người.

Phuong Hạo cũng nhìn về nơi hẻo lánh, nơi đó có một nữ tử đại khái hai mươi tuổi đang ngồi, theo sau là một lão bộc và ba hộ vệ, so với những người khác sau lưng có mười mấy người thì như vậy quá chênh lệch.

Nữ tử này mặc áo trắng xinh đẹp, tuy dung mạo rất đẹp nhưng không thể nói nàng khuynh quốc khuynh thành.

Trên người nàng mang theo khí chất thanh nhã thoát tục làm nội tâm người đối diện thoải mái, cũng sinh ra cảm giác thân cận với nàng.

Nghe Tô Tín nhắc tới nữ tử áo trắng, Phuong Hạo thờ dãi một tiếng và nói:

- Đây là con gái thập nhị của Yến thành chủ, nàng là Yến Khuynh Tuyết Yến tiểu thư, không giống những người khác, nàng là con riêng.

- Tuy các công tử tiểu thư khác là cùng cha khác mẹ nhưng mẫu thân đều xuất thân tiểu thư khuê các có bối cảnh, chỉ có mẫu thân Yến tiểu thư là người bình thường, cho nên trong mười ba người con của Yến thành chủ thì nàng là người bị bài xích nhiều nhất.

- Kỳ thật Yến tiểu thư rất tốt, đối xử với những người tu luyện trong Thương Sơn thành như chúng ta không hề kiêu căng. Có đôi khi chúng ta không cần thận trọng công tử thì nàng còn cầu xin giúp chúng ta.

- Nhưng đáng tiếc xuất thân Yến tiểu thư đã định trước nàng không thể làm thành chủ Thương Sơn thành, nàng hiện tại còn chưa quyết định sẽ giúp đỡ vị công tử nào, hành động của nàng như thế làm đám công tử cực kỳ bất mãn.

- Kỳ thật hiện tại lựa chọn tốt nhất cho Yến tiểu thư là giao lệnh bài cho một vị công tử nào đó và đổi lại sự che chở của hắn, chờ những công tử này phân thắng bại xong mới đưa lệnh bài ra, e rằng sau này Yến tiểu thư khó mà sống tốt được.

Tô Tín nhìn Yến Khuynh Tuyết cô đơn ngồi ở nơi hẻo lánh, trong mắt mang theo vẻ thích thú:

- Vậy thì không chắc, dựa vào sự bố thí để đạt được cái gì đó cũng không hoàn toàn chắc chắn, có nhiều thứ phải do chính mình theo đuổi.

Phuong Hạo bĩu môi, cảm giác vị Mạnh huynh mới quen này có phần lý tưởng hóa.

Đúng là có nhiều thứ phải theo đuổi nhưng điều kiện tiên quyết người phải có thực lực theo đuổi.

Bản thân Yến Khuynh Tuyết chính là con riêng, không được các huynh đệ khác yêu quý, bản thân cũng không có năng lực, căn bản không thể bồi dưỡng ra thủ hạ mạnh.

Thực lực của nàng hiện tại thậm chí còn không có khả năng thắng bất cứ người nào, nhưng vẫn không chịu đầu hàng.

Phuong Hạo đang muốn phân bác lời của người bạn bên cạnh mình, bỗng hắn phát hiện đối phương thất thần.

Không thể không nói sức quan sát của Phuong Hạo rất mạnh, Tô Tín thật sự thất thần, đó là bởi vì hắn nghe được hệ thống tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến.

- Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến: thay lòng đổi dạ. Miêu tả nhiệm vụ: làm cho Yến Khuynh Tuyết yêu thương và rời đi, ban thưởng nhiệm vụ: 500 điểm phản công, năm lần rút thưởng trung cấp, thời hạn một năm.

- Trừng phạt nếu thất bại: khấu trừ 500 điểm phản công, năm năm tuổi thọ.

Nói thật, Tô Tín nhận được nhiệm vụ này liền có cảm giác muốn thổ huyết, tại sao hệ thống cho nhiệm vụ không có lý lẽ gì cả?

Đùa bỡn tình cảm con gái người ta, Tô Tín không có hứng thú làm, cũng không muốn làm.

Nhưng nhiệm vụ này chính là nhiệm vụ chính tuyến, căn bản không cho phép người từ bỏ nhiệm vụ, không muốn nhận cũng phải nhận.

Trừng phạt nếu nhiệm vụ thất bại quá hiểm, 500 điểm phản công bị trừ cũng không sao, về sau có thể tích lũy dần, nhưng hắn không thể để mất năm năm tuổi thọ được, làm gì có ai muốn chết sớm năm năm chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Nhiệm vụ phiên toái

Bình tĩnh mà xem xét, Yến Khuynh Tuyết tuyệt đối xem như mỹ nữ nhất lưu, Tô Tín là một đại nam nhân càng không thể không nhìn.

Nhưng nhiệm vụ lần này quá chó má, Tô Tín chỉ ngại phiên toái mà thôi.

Giống như lúc trước hần thoát khỏi Thường Ninh phủ còn phải an bài Phi Ứng bang thỏa đáng, hiện tại còn phải làm Yến Khuynh Tuyết yêu thương, nhưng nếu làm như hệ thống thì lại quá khốn kiếp, sau khi đạt được tình cảm của người ta liền bỏ đi.

Nhưng kiếp này trọng sinh, Tô Tín không muốn có một đoạn tình cảm với nữ tử giang hồ nào đó cả.

Kể cả nữ nhân ưu tú như Tạ Chi Yến, Tô Tín phần lớn thời gian cũng chỉ thờ ơ thờ ơ, hần không hề có tâm tư khác.

Thế giới này càng tàn khốc hơn thế giới trước, người không có thực lực, cho dù là nữ nhân khuê các dịu dàng hay nữ tử giang hồ hào khí bùng bùng cũng sẽ một cước đá người vắng xa.

Trước khi thực lực đại thành, Tô Tín không có thời gian nhân đi duy trì một đoạn tình cảm, cũng không muốn làm.

Nhưng nhiệm vụ lần này thật sự là quá mức khốn kiếp, hần không tiếp không được.

Nhìn thân thể nhu nhược của Yến Khuynh Tuyết, Tô Tín nói thầm:

- Cũng được, nhiệm vụ Lục Phiên Môn lần này bắt đầu từ người.
- Nếu ta nhất định phải tổn thương người, ta sẽ tặng người một phần đại lễ đền bù tổn thất, người muốn cái gì ta sẽ đi tranh giúp người.

Yến Khuynh Tuyết nghĩ muốn cái gì? Kỳ thật nàng muốn rất đơn giản, chính là muốn thủ hộ tôn nghiêm bản thân mà thôi.

Nàng không muốn đi tranh vị trí thành chủ Thương Sơn thành, nàng cũng biết mình không có tư cách đi tranh.

Trong rất nhiều con cái của Yến Hoàng Cửu, mẫu thân của bọn họ đều là khuê các cưới hỏi đáng hoàng, cũng là đệ tử đại phái trong võ lâm Tương Nam.

Yến Hoàng Cửu có thể dùng thân phận tán tu sáng lập Thương Sơn thành lớn nhất Tương Nam, hần dựa vào không chỉ thực lực bản thân mình, còn cần thể lực khác trong Tương Nam tương trợ.

Bất cứ địa phương nào, quan hệ thông gia đều là thủ đoạn kết minh thích hợp nhất, tất cả thể lực lớn trong Tương Nam xem trọng Yến Hoàng Cửu cho nên mới gả con gái hoặc đệ tử của mình đi thông gia.

Cho nên tất cả thế thất của Yến Hoàng Cửu đều có bối cảnh thể lực võ lâm Tương Nam, thời điểm bọn họ nhen nhóm đã tâm muốn làm thành chủ tự nhiên cũng phải sử dụng bối cảnh của mẫu thân mình.

Trong mười ba người con, chỉ có mẫu thân Yến Khuynh Tuyết là người bình thường mà thôi.

Thậm chí trước khi Yến Khuynh Tuyết mười tuổi đã theo sau mẫu thân sống trong một thị trấn nhỏ, sau khi mẫu thân của nàng qua đời, Yến Khuynh Tuyết mới được nhận trở về Thương Sơn thành.

Chính bởi vì như thế, nàng trời sinh liền bị các con cái khác của Yến Hoàng Cửu bài xích và khi dễ.

Hiện tại Yến Hoàng Cửu cho phép những người bọn họ tư cách tranh đoạt vị trí người thừa kế, Yến Khuynh Tuyết cũng không dám có chút suy nghĩ nào khác.

Nàng lại không muốn cầm lệnh bài của mình giao ra cho kẻ khác.

Có lệnh bài trong tay nàng chính là con của Yến Hoàng Cửu, là một trong những người thừa kế Thương Sơn thành.

Nếu giao lệnh bài ra, nàng chỉ có thể trở thành kẻ phụ thuộc kẻ khác, vận mệnh của mình sau này cũng giao vào trong tay người ta.

Yến Khuynh Tuyết không cho rằng các ca ca sẽ cho nàng cơ hội xoay người, sẽ đối xử tử tế với người đáng thương như nàng, thậm chí tới bây giờ bọn

họ còn không đặt nặng vào trong mắt.

Cho nên nàng chỉ có thể dùng phương thức này chống cự tới cùng, tuy trong mắt những người khác nàng làm như vậy là quyết định sai lầm.

Trong những người thừa kế tại đây, lão nhị Yến Trọng Hằng làm người âm thầm nhất cười nói:

- Ta nói các vị, chúng ta đánh phong vân lời thời gian dài như vậy nhưng không ai có thể áp chế đối phương, có ý nghĩa hay sao?

Lão cửu Yến Thịnh Hằng phe phẩy cây quạt vài cái, hần lập tức cười nói:

- Nếu như ta nhớ không lầm muốn dùng phong vân lời quyết định thắng thua cũng là nhị ca ngươi nói nha.

Ánh mắt Yến Trọng Hằng lộ ra hào quang tàn nhẫn, đây cũng là điểm sai lầm của hắn.

Vốn Yến Hoàng Cửu ban bố quy tắc tranh đoạt người thừa kế thì bọn họ mơ hồ đi kinh doanh thương lộ của mình đầu tiên, cũng tích lũy một phần tài chính, sau đó lại đi phong vân lời tranh đoạt lệnh bài của kẻ khác, thuận tiện tranh đoạt thương lộ của đối phương gia tăng tài chính cho mình.

Nhưng Yến Trọng Hằng lại là người có ý định đầu tiên đoạt được lệnh bài, cướp đoạt thương lộ của kẻ khác, sau đó xác nhập mấy thương lộ và làm một chuyến buôn bán lớn.

Hắn tính toán cũng không có sai, nhưng khi thực sự lên phong vân lời thì hắn lại biết có sai lầm, đó chính là vấn đề đứng thành hàng.

Yến Hoàng Cửu có mười ba đứa con, đương nhiên ai cũng mơ tưởng tranh đoạt vị trí người thừa kế Thương Sơn thành, với thế lực của bốn người Yến Trọng Hằng lớn như vậy, những người khác hoàn toàn không có cơ hội.

Cho nên đã có tranh giành cũng sẽ có chủ động đầu nhập, đến tương lai bọn họ làm thành chủ cũng phân cho kẻ đầu nhập một chén canh.

Bọn họ đều là huynh đệ cùng cha khác mẹ, chính mình chủ động đầu nhập vào thì sau này không thiếu chỗ tốt.

Nhưng nếu đã lựa chọn đầu nhập thì phải lựa chọn kẻ có khả năng thành người thừa kế nhất.

Tại Yến Hoàng Cửu mặt khác con nối dõi không đứng thành hàng thời điểm, thực lực lão Nhị Yến Trọng Hằng có lẽ xem như mạnh nhất.

Bản thân hắn có thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, cũng là người duy nhất trong con cái của Yến Hoàng Cửu đột phá Tiên Thiên Khí Hải Cảnh.

Hơn nữa mẫu thân của hắn là thánh hóa Ly Hỏa giáo đại phái trong Tương Nam, năm đó bị Yến Hoàng Cửu hấp dẫn, gả cho Yến Hoàng Cửu, hơn nữa còn dùng thân phận bình thường xuất giá.

Trong tất cả con nối dõi của Yến Hoàng Cửu, thế lực sau lưng Yến Trọng Hằng thế lực mạnh nhất, trong tay hắn bồi dưỡng thế lực cũng là mạnh nhất, có đầu phong vân lời cũng không ăn thiệt thòi.

Nhưng Yến Trọng Hằng có khuyết điểm lớn nhất chính là tính tình táo bạo và độc ác cho nên không ai dám tin tưởng, chờ tới lúc bốn người tranh đoạt với nhau vậy mà không có người nào đứng về phía hắn.

Mà lão đại Yến Thư Hằng lộ ra vẻ bình thường nhưng dù sao hắn là con trưởng, chiếm cứ danh phận đại nghĩa, hắn cũng bởi vì sinh ra sớm nên được một ít lão thủ hạ của Yến Hoàng Cửu tán thành, cho nên có ba người lựa chọn đứng về phía Yến Thư Hằng.

Lão cửu Yến Thịnh Hằng là người hào sảng đại khí, giỏi về kết giao nhân sĩ giang hồ, có người giang hồ thậm chí đến Thương Sơn thành cũng chỉ vì muốn gia nhập dưới trướng hắn.

Trong các huynh đệ nơi này, Yến Thịnh Hằng làm người cũng không tệ, cho nên có ba người lựa chọn đứng về phía hắn.

Về phần tiểu Yến Kế Hằng chính là tiểu nhi tử Yến Hoàng Cửu thích nhất, từ trước đến nay hắn được sủng ái nhiều nhất, có hai người lựa chọn đứng về phía hắn.

Tuy thế lực tám người con khác đều kém xa bốn người Yến Trọng Hằng quá nhiều nhưng cũng là thế lực không tệ.

Bởi vậy thực lực ba người khác tăng nhiều và lập tức đuổi theo Yến Trọng Hằng, trong đó thực lực lão cửu Yến Thịnh Hằng thậm chí mơ hồ vượt qua Yến Trọng Hằng.

Vốn có thể thuận lợi cướp lấy lệnh bài của những người khác nhưng không nghĩ tới đánh vài ngày như vậy mà vẫn không chiếm được cái nào.

Yến Trọng Hằng cũng không muốn buông tha như vậy, những người khác đã đứng thành hàng nhưng có một người chưa lựa chọn đấy.

Ánh mắt Yến Trọng Hằng nhìn sang Yến Khuynh Tuyết, cười lạnh nói:

- Tiểu muội, những người khác phái thủ hạ đến phong vân lời tỷ thí, hiện tại chỉ còn ngươi mà thôi.

- Không bằng như vậy, ta phải thủ hạ của mình đánh với thủ hạ của ngươi vài hiệp nhé? Ngươi yên tâm, Phiên Qua không vào top ba mươi phong vân lời, hẳn ra tay sẽ không nặng.

Nhìn thấy Yến Trọng Hằng vẫn chỉ đầu mâu vào chính mình, trong nội tâm Yến Khuynh Tuyết cười khổ một tiếng nhưng vẫn nói:

- Nhị ca, ta hiện tại không muốn tranh đoạt lệnh bài, ngươi muốn khiêu chiến thì mời người khác đi.

Phiên Qua thủ hạ của Yến Trọng Hằng chưa tiến vào trong top ba mươi nhưng hẳn có thực lực Hậu Thiên đỉnh phong, hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn, chiến lực thập phần cường hãn, đứng hàng ba mươi hai trong phong vân bảng.

- Người giao thủ với Phiên Qua trừ thắng ra, kẻ bại gần như không mất mạng cũng tàn phế, Yến Trọng Hằng phải Phiên Qua ra tay là không có ý tốt.

Sắc mặt Yến Trọng Hằng lạnh lẽo:

- Tiểu muội, ngươi không muốn phải người lên phong vân lời cũng được, chỉ cần ngươi giao lệnh bài đại biểu thương lộ cho ta, ta cũng không làm khó ngươi.

Yến Khuynh Tuyết lắc đầu:

- Ta sẽ không giao lệnh bài ra, nhị ca, ngươi không nên làm khó ta.

- Làm khó dễ ngươi?

Yến Trọng Hằng cười lạnh một tiếng:

- Ngươi cho rằng hiện tại là lúc nào? Ngươi muốn độc thân ra ngoài là được sao? Hoặc là giao lệnh bài, hoặc là lên phong vân lời nhìn thủ hạ bị giết sạch.

- Lão nhị, chuyện này là ngươi không đúng, làm gì hù dọa tiểu muội như thế?

Lão đại Yến Thư Hằng mở miệng.

Yến Trọng Hằng khinh thường hừ lạnh một tiếng, hẳn không có chút kính sợ với đại ca của mình.

Hắn cho rằng vị đại ca của mình chỉ là phế vật mà thôi, không duyên cớ chiếm vị trí con trưởng, kết quả làm việc lại lè mà lè nề không quả quyết.

Nếu như mình sinh sớm vài năm nhất định có thể áp chế các huynh đệ khác dưới chân.

Yến Thư Hằng hòa ái nói với Yến Khuynh Tuyết:

- Tiểu muội, chỉ cần ngươi giao lệnh bài cho ta, sau này ta không bạc đãi ngươi.

- Mẫu thân ngươi là người Trữ Châu phủ sao? Ta trực tiếp mua lại thổ địa trống của Trữ Châu phủ sau đó xây nghĩa trang cho mẫu thân ngươi.

Yến Khuynh Tuyết vẫn nhớ mẫu thân của nàng, đây là chuyện ai trong Thương Sơn thành cũng biết, Yến Thư Hằng dùng việc này dụ dỗ nàng, Yến Khuynh Tuyết nhất định sẽ đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Bức bách

Yến Trọng Hằng cường bức, Yến Thư Hằng lợi dụng, nhưng đối mặt với bọn họ Yến Khuynh Tuyết vẫn lắc đầu không đáp ứng.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Yến Thịnh Hằng muốn nói gì cũng nghẹn lời.

Yến Khuynh Tuyết bày ra tư thái ngoan cố tới cùng làm người ta không có biện pháp.

Về phần Yến Kế Hằng, hẳn căn bản sẽ không nghĩ sẽ đi lôi kéo Yến Khuynh Tuyết.

Trong mười hai người con khác của Yến Hoàng Cửu, những người này đa số đều xem thường Yến Khuynh Tuyết, trong đó có không ít người chán ghét và không đặt nàng vào trong mắt.

Từ nhỏ đến lớn, những người khác lớn tuổi hơn Yến Khuynh Tuyết, bởi vì làm bộ trước mặt Yến Hoàng Cửu cho nên mới thân thiết gọi nàng một tiếng tiểu muội.

Yến Kế Hằng tuổi nhỏ nhất, hắn chưa từng gọi Yến Khuynh Tuyết một tiếng tỷ tỷ bao giờ, nguyên nhân là vì mẫu thân của hắn.

Mẫu thân Yến Kế Hằng là người cuối cùng gả cho Yến Hoàng Cửu, tuy nàng gả cho Yến Hoàng Cửu thì khi đó Yến Hoàng Cửu lại quanh năm ra ngoài, hơn nữa còn ăn nằm với mẫu thân Yến Khuynh Tuyết và sinh ra Yến Khuynh Tuyết.

Chính vì nguyên nhân này mẫu thân hắn rất hận mẫu thân Yến Khuynh Tuyết, cho rằng chính là hồ ly tinh này cản trở và lôi kéo Yến Hoàng Cửu không buông, lúc này mới bỏ mặc nàng cô quạnh.

Cho nên mẫu thân Yến Kế Hằng từ nhỏ quán triệt cho hắn biết mẫu tử Yến Khuynh Tuyết đáng hận cỡ nào, làm cho Yến Kế Hằng bây giờ cũng hận Yến Khuynh Tuyết rất sâu.

- Không biết sống chết!

Yến Trọng Hằng hừ lạnh một tiếng:

- Nếu như vậy ngươi cũng đừng có trách nhĩ ca nhĩ tâm, hôm nay ngươi phải lên phong vân lôi, không lên cũng phải lên!

Yến Khuynh Tuyết lắc đầu nói:

- Nhị ca, ta sẽ không phải thù hạp đi chịu chết.

Khác với những người khác có cả đại đội vây quanh, sau lưng Yến Khuynh Tuyết chỉ có ba người.

Trong đó có một lão giả đã qua thất tuần, hắn là Yến Hoàng Cửu phái tới bảo hộ Yến Khuynh Tuyết, mặc dù có thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh nhưng bởi vì tuổi quá lớn, khí huyết suy bại, đã bắt đầu đi xuống dốc, thực lực không lớn bằng lúc trước.

Một người khác chính là thị nữ tuổi không kém gì Yến Khuynh Tuyết, nàng từ nhỏ lớn lên cùng Yến Khuynh Tuyết, tuy có học qua võ công nhưng cũng chỉ có thực lực Hậu Thiên sơ kỳ, chỉ đủ tự bảo vệ mình mà thôi.

Người cuối cùng còn đáng tin một chút, đó là thanh niên chất phác hơn hai mươi tuổi, xem ra cũng có thực lực Hậu Thiên đại viên mãn, đáng tiếc hắn chỉ có một người, Yến Trọng Hằng tùy tiện tìm một thủ hạ cũng mạnh hơn hắn.

Ba người nghe thấy Yến Khuynh Tuyết bảo vệ thủ hạ như vậy liền cảm động, nhưng đáng tiếc bọn họ chỉ có thể cảm động, bọn họ biết mình căn bản không phải đối thủ của Yến Trọng Hằng.

- Yến Khuynh Tuyết! Ngươi không nên rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Yến Trọng Hằng quát lớn một tiếng, thậm chí hắn còn không gọi tiểu muội, có lẽ trong lòng hắn cho tới bây giờ chưa bao giờ đối đãi với nàng như muội muội của mình.

- Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi chỉ là đứa con hoang mà thôi! Sau khi phụ thân rời khỏi mẫu thân của ngươi mới sinh ra ngươi, ai biết ngươi có phải là con cháu Yến gia hay không, nói không chừng ngươi căn bản là nghiệt chủng của dã hán tử nào đó.

- Hiện tại ngươi cũng dám không giao ra lệnh bài, ngươi muốn làm gì? Còn vọng tưởng lấy được vị trí kế thừa Thương Sơn thành hay sao? Hừ, ngươi mơ tưởng hay lắm.

Yến Trọng Hằng nói ra lời ác độc như vậy nhưng các huynh đệ tỷ muội khác của Yến Khuynh Tuyết không có một ai lên tiếng nói giúp nàng câu nào, thậm chí trong mắt một ít người có vẻ tức, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào nàng.

Mặc dù tâm Yến Thư Hằng có chút không đành lòng nhưng hắn không muốn nhìn thấy có người cầm lệnh bài lại thoát khỏi khống chế của mình.

Yến Kế Hằng hận Yến Khuynh Tuyết sâu nhất không cần nhiều lời, Yến Thịnh Hằng lúc này mỉm cười vui vẻ, hắn cũng không nói lời nào.

Lúc này người nơi đây ai nấy đều cảm thấy không nhìn được, người Yến gia đã làm việc quá phận.

Yến Khuynh Tuyết có nhân duyên rất tốt trong Thương Sơn thành nhưng chưa bao giờ ý vào thân phận con cháu Yến gia làm ra chuyện ác gì, ngược lại mỗi người có phiền toái, chỉ có khả năng giúp đỡ thì nàng sẽ ra sức.

Nữ tử dịu dàng lương thiện như vậy chỉ muốn giữ vững vị trí của mình nhưng lại bị các người bức bách nhục nhã như thế, các người có không biết xấu hổ hay không?

Nhưng những người này chỉ dám kháng nghị trong lòng mà thôi, Thương Sơn thành chính là Yến gia độc đại, bọn họ đều là con nôi dôi của Yến Hoàng Cửu, ai dám trêu?

Cho dù Yến Trọng Hằng lúc trước hoành hành bá đạo trong Thương Sơn thành nhiều năm như vậy, cũng có vài tên thương nhân Thương Nam cửa nát

nhà tan nhưng hấn cũng chỉ bị Yến Hoàng Cửu răn dạy cấm túc mà thôi.

Một lần nữa mọi người biết rõ Yến Hoàng Cửu cũng là người, cũng sẽ bao che khuyết điểm, thiên tử phạm pháp cùng tội với thứ dân chỉ là lời nói suông, nó không thành hiện thực trong Thương Sơn thành.

Những người khác lạnh lùng như vậy, thanh niên đi theo bên cạnh Yến Khuynh Tuyết lại không nhịn được nữa.

Hắn đứng ra phần nộ quát:

- Ngươi im miệng! Không cho phép ngươi nhục nhã tiểu thư, ngươi không phải muốn lên phong vân lời sao? Ta sẽ đánh với các ngươi.

- A Nhượng! Đừng làm chuyện điên rồ!

Yến Khuynh Tuyết lập tức kinh ngạc, hấn vội vàng hét lên.

Thanh niên A Nhượng hét lớn:

- Tiểu thư, ngươi đối xử tốt với chúng ta, chúng ta biết nhưng chúng ta lại không thể nhìn bọn chúng vũ nhục ngươi như vậy.

- Nếu không có tiểu thư cứu ta, chỉ sợ ta đã sớm bị đám sơn tặc chém giết rồi.

- Cái mạng này là tiểu thư cho, hiện tại cho dù có liều cái mạng này thì ta cũng không thể nhìn bọn chúng khi dễ tiểu thư.

Lão giả đứng bên cạnh Khuynh Tuyết thở dài một hơi, hấn bắt đầu đi lắc đầu.

A Nhượng vẫn còn quá trẻ tuổi, hấn không suy nghĩ được thấu đáo.

Trước kia Yến Khuynh Tuyết vẫn không tham dự tranh đoạt lệnh bài, cũng im lặng không nói cái gì nhưng kỳ thật cũng đã nghĩ tất cả biện pháp.

Hiện tại Yến Hoàng Cửu vẫn còn chưa chết, cho nên bọn họ còn không dám tự giết lẫn nhau, dù cho muốn động thủ cũng là thủ hạ động thủ, hơn nữa cũng hạn chế trong phạm vi phong vân lời.

Nếu như Yến Khuynh Tuyết căn rằng chết sống không cho người lên phong vân lời, đối phương cũng chỉ chiếm tiện nghi miệng lưỡi, không nói thủ đoạn vụng trộm, tối thiểu từ mặt ngoài đối phương không làm gì được Yến Khuynh Tuyết.

Hiện tại bị đối phương kích thích đã lỗ mãng lên đài, căn bản chính là đi chịu chết.

Yến Trọng Hằng lúc này cười lạnh lùng, nếu ngươi đã muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi.

Chỉ cần có thể kích bác đám a miêu a cầu bên cạnh Yến Khuynh Tuyết lên đài, cho dù nàng không giao lệnh bài, Yến Trọng Hằng cũng có một ngàn loại biện pháp ép Yến Khuynh Tuyết giao lệnh bài ra.

- Phiên Qua, ngươi đi lên chơi đùa vui vẻ một chút với vị bằng hữu này, nhớ kỹ ra tay không nên ‘quá nặng’ nhé.

Yến Trọng Hằng ra lệnh một tiếng, lập tức có một tên nam tử đáng người cao gầy đi tới.

Phiên Qua cao chừng hai mét, hấn cao hơn nam tử trưởng thành khác ba cái đầu nhưng thân thể gầy yếu giống như cây tre.

Nhưng việc này không ảnh hưởng tới thanh danh của hấn trong Thương Sơn thành, Phiên Qua trong mắt người Thương Sơn thành chính là một gia hỏa biến thái.

Từ khi thành lập phong vân lời tới nay, người leo lên phong vân lời hoặc là cầu tài hoặc là vì cầu thanh danh, cho nên mọi người trên cơ bản điểm tới là dùng vết thương nhẹ va chạm nhiều, trọng thương rất ít.

Nhưng Phiên Qua lại không giống, hấn xem việc hành hạ đối thủ làm vui, chỉ cần người đối chiến với hấn, thắng còn dễ nói, một khi thua không chết cũng tàn phế, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.

Rút loan đao ra khỏi vỏ, Phiên Qua cười dữ tợn.

- Đại nhân ngươi yên tâm đi, ta sẽ chơi với vị bằng hữu này một lúc.

Hấn vừa dứt lời, Phiên Qua nhảy lên và thân ảnh nhanh chóng xuất hiện trên phong vân lời.

- Tiểu tử, ta cho ngươi một cơ hội, ngươi xuất thủ trước đi.

Phiên Qua trêu tức nhìn A Nhượng.

Cho dù đều là Hậu Thiên Đại viên mãn nhưng Phiên Qua căn bản không đặt A Nhượng vào trong mắt.

Đối phương chỉ là thái độ không có kinh nghiệm chiến đấu mà thôi, dễ dàng hành hạ tới chết.

A Nhượng hừ lạnh một tiếng, hất rút hai thanh đoản kiếm bên hông ra, song kiếm hợp hai làm một, một âm một dương và đâm thẳng về phía Phiên Qua.

- Chật chịt, quá chậm, quả thực là quá chậm!

Phiên Qua khinh miệt cười lạnh, thân thể giống như cá chạch và dễ dàng né qua song kiếm của A Nhượng.

- Tiểu tử, ngươi quả thực quá yếu, yếu tới mức ta không có hứng thú hành hạ ngươi tới chết.

Ánh mắt Phiên Qua sinh ra hung quang:

- Phế vật như vậy giữ lại có giá trị gì, đã như thế ngươi đi chết đi.

Loong coong!

Đao minh thanh thúy vang lên, loan đao trong tay Phiên Qua giống như cơn gió càn quét mọi hướng, công kích cuồng bạo làm A Nhượng khó có thể ngăn cản, thân thể không ngừng lui về phía sau.

Lúc này A Nhượng nghĩ muốn phản kích nhưng không tìm được chút sơ hở nào.

Đao pháp của Phiên Qua rất cường đại, không phải con đường âm độc quỷ dị, ngược lại là quang minh chính đạo, dùng đao thế cường đại trực tiếp bức người ta vào tuyệt địa.

Mỗi một đao đều đại khai đại hợp, khí thế vô song, hơn nữa chiến càng lâu khí tức trên người Phiên Qua càng cường đại, thậm chí ngay cả đồng tử của hắn cũng sinh ra hào quang đỏ rực.

- Ảnh Nguyệt Trảm!

Loan đao dài có đường cong kỳ dị nhìn có phần giống một phân thành hai, lúc chém lên thân kiếm làm cổ tay hắn đau đớn, binh khí trong tay bị chém bay ra xa.

Không phải mỗi võ giả đều giống với Tô Tín, binh khí và quyền cước đều không kém, đại bộ phận võ giả ý vào binh khí dài, chỉ cần mất đi binh khí thì kết cục chỉ có chết.

Thậm chí Yến Khuynh Tuyết có thể tưởng tượng ra được loan đao của Phiên Qua chém xuống sẽ chém đứt người A Nhượng.

- A Nhượng!

Yến Khuynh Tuyết kêu lên một tiếng, lập tức muốn xông lên lôi đài nhưng bị tiểu nha đầu phía sau giữ lại.

- Tiểu thư, ngươi không thể đi lên, thành chủ có lệnh không cho phép đệ tử Yến gia leo lên phong vân lôi, ngươi bây giờ đi lên không chỉ không cứu A Nhượng, ngược lại càng làm hắn chết nhanh hơn.

- Lương bá, ngươi nhanh cứu A Nhượng đi!

Yến Khuynh Tuyết cầu khẩn lão già bên cạnh.

Lão già tên Lương bá chuẩn bị ra tay.

Lúc trước hắn phụng lệnh Yến Khuynh Tuyết đánh son tặc cứu A Nhượng, dạy A Nhượng võ công của hắn, cũng xem như một nửa đồ đệ, hắn đương nhiên sẽ không nhìn A Nhượng chết dưới đao của Phiên Qua.

Hắn vừa tiến lên một bước, Yến Trọng Hằng chú ý động tĩnh bên này cũng hành động.

Hắn trực tiếp đi vài bước tới trước mặt Lương bá, cười lạnh nói:

- Lương bá, đây chính là phong vân lôi, nếu ngươi muốn nhúng tay vào là phạm quy củ.

- Ngươi là lão nhân Thương Sơn thành, ta không muốn động thủ với ngươi, nhưng nếu ngươi không biết điều thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Phương thức xuất hiện tiêu sái

Dưới phong vân lồi, Phương Hạo nhìn sang Phiền Qua đánh vài chiêu đã chém A Nhượng bay đi, hấn lắc lắc đầu nói:

- Quả nhiên không hổ là Phiền Qua, nếu hấn tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, đừng nói top ba mươi phong vân bãng, hấn có khả năng tiến vào top hai mươi đấy.

Mạnh huynh, sau khi ngươi đi vào Thương Sơn thành ngàn vạn phải chú ý một ít, không nên trêu chọc Phiền Qua, hấn giết người không chớp mắt, hơn nữa người này tâm lý biến thái, kẻ chọc giận hấn không chết cũng tàn phế.

Phương Hạo chắc chắn cảm thán vài câu, hấn không nghe Tô Tín trả lời cho nên quay người tìm kiếm:

- Mạnh huynh ngươi nghe ta nói gì không? Mạnh huynh... Ồ? Người đâu rồi?

Phương Hạo quay người không nhìn thấy thân ảnh Tô Tín, đến lúc hấn nhìn sang phong vân lồi liền há hốc mồm, một thân ảnh màu trắng lại trực tiếp nhảy lên giữa phong vân lồi, hấn đứng giữa A Nhượng và Phiền Qua!

Lúc này Phiền Qua đang mỉm cười vui vẻ đầy dử tợn, hấn đang tự hỏi mình nên chém đầu hoặc chém ngang lưng A Nhượng mới tốt?

Nếu đại nhân đã muốn giáo huấn nữ nhân Yến Khuynh Tuyết thì cứ chém ngang lưng đi, làm huyết tính một chút mới có thể làm người ta nhớ lâu.

Vào lúc Phiền Qua chuẩn bị trực tiếp chém ngang lưng A Nhượng, hấn lại phát hiện có một người trẻ tuổi không biết lúc nào đã đứng trước mặt hấn, ngón út tay phải mau lẹ như sấm điểm lên thân đao của hấn, lúc này trên thân đao có lực lượng lớn truyền về, hấn phun ra một ngụm máu tươi, loan đao trong tay vỡ nát không còn hình dạng

- Lớn mật!

Yến Trọng Hằng tức giận quát một tiếng, không nghĩ tới lại có kẻ dám nhúng tay vào việc Yến gia bọn họ.

- Còn đứng ngây đó làm gì? Còn không mau bắt giữ cường đồ này lại cho ta! Ta muốn xem là ai cho hấn lá gan, cũng dám nháo sự trên phong vân lồi.

Ba tên thủ hạ sau lưng Yến Trọng Hằng lập tức xông lên, quyền cước đao kiếm tấn công Tô Tín.

Bọn họ đều có thực lực Hậu Thiên Đại viên mãn, mặc dù không có danh tiếng lớn như Phiền Qua nhưng cũng là nhân vật phong vân lồi top năm mươi, bọn họ cũng xem như có danh tiếng trong Thương Sơn thành.

Nhưng đáng tiếc bọn họ đụng phải Tô Tín.

Đối mặt ba người xông tới, Tô Tín cũng không hề rút kiếm, hấn điểm một chỉ về phía trước, lúc này khí tức lạnh buốt như tuyết rơi tháng sáu, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chi bắn ra ngoài khoảng cách một trượng, một tên võ giả phun máu tươi và bay ra khỏi phong vân lồi.

- Chân khí phóng ra ngoài!

Đám người phía dưới mờ to mắt, bọn họ vốn cho rằng tiểu tử này chết chắc rồi, nhưng không nghĩ tới hấn lại là võ giả Tiên Thiên.

Cho dù trong Thương Sơn thành có nhiều võ giả nhưng võ giả cảnh giới Tiên Thiên không khác gì phượng mao lân giác, phong vân lồi chỉ có top ba mươi mới có võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Hấn điểm một chỉ vào tên võ giả khác, Tô Tín cực kỳ tiêu sái quay người lại sau đó ngậm xướng:

- Thiên hạ phong vân có bọn ta!

Giảm chậm quay người tại chỗ, chỉ kính giống như bôn lồi, chỉ trong nháy mắt đánh bay một tên võ giả kia, trong nháy mắt hấn bị trúng mười bảy chỉ, kinh mạch vỡ vụn té xỉu trên đất.

- Giang hồ chốn ấy mới kinh qua!

Tên võ giả cuối cùng nhìn thấy tình hình không đúng liền quay người bỏ chạy nhưng Tô Tín lại cách không điểm một chỉ, chỉ lực giống như sao băng hàng thế, xâm lược như lửa, thế không thể ngăn cản, trực tiếp đánh tên võ giả bay ra ngoài, nội phủ trọng thương.

- Ngai vàng bá nghiệp coi hư ảo!

Yến Trọng Hằng xem xét tình hình không đúng liền rút kiếm ra, hấn thi triển Liệt Nhật Viêm Dương Kiếm Pháp của Ly Hỏa giáo do mẫu thân chỉ dạy, kiếm thế cuồng bạo như lửa, uy lực như bôn lồi.

Tô Tín quay người rút kiếm, hồ lô rượu và võ kiếm của Tô Tín bay lên cao, hấn cầm Du long kiếm chém một kích vào không gian, lập tức đánh vào giữa kiếm thế Liệt Nhật Viêm Dương Kiếm Pháp của Yến Trọng Hằng.

Kiểm quang mang theo hào quang màu đỏ yếu ớt xuất hiện, một kiếm quang minh chính đại đánh Yến Trọng Hằng không cách nào né tránh, trường kiếm trong tay bị đánh nát, trơ mắt nhìn kiếm này gác lên cổ của mình.

Dùng khoai kiếm làm cơ sở, dùng Huyết Hà Thần Kiếm làm cốt tủy, dùng Đoàn gia kiếm pháp làm hình, ba loại kiếm pháp hợp nhất liền một chiêu chiến bại Yến Trọng Hằng cảnh giới Tiên Thiên.

Trên trán Yến Trọng Hằng đổ mồ hôi lạnh, hồ lô rượu và vỏ kiếm của Tô Tín vừa lúc rơi xuống.

Tô Tín thu liền thu vỏ kiếm, hần nhảy lên mở hồ lô rượu ra, rượu không ngừng bắn lên không trung và rơi vào trong miệng Tô Tín.

Sau khi uống rượu, Tô Tín lúc này mới ngấm ra một câu cuối cùng:

- Một trận cuồng say vẫn hơn là!

Thiên hạ phong vân có bọn ta

Giang hồ chốn ấy mới kinh qua

Hoành đồ bá nghiệp coi hư ảo

Một trận cuồng say vẫn hơn là.

Ngấm xương bài thơ này, phối hợp với hình ảnh Tô Tín đánh bại bốn người trong nháy mắt, ngay cả Yến Trọng Hằng cảnh giới Tiên Thiên cũng không tiếp nổi một chiêu trong tay hần làm mọi người nhìn hần tiêu sái tới cực hạn.

Đặc biệt động tác Tô Tín thu kiếm vào vỏ lúc cuối cùng quả nhiên trang bức tới tận cùng.

Phối hợp câu thơ hần ngâm xương càng làm mọi người cảm giác hần là người hào sảng tiêu sái không bị trói buộc.

Một ít võ giả trẻ tuổi nơi này mới ra đời nhưng có thể nhìn thấy hình ảnh đại tông môn và thế lực lục đục với nhau.

Hiện tại nhìn thấy Tô Tín thì bọn họ mới biết đây mới là giang hồ hào kiệt mà bọn họ nên cảm nhận, một kiếm quấy thiên hạ phong vân, một bình uống rượu cạn nhân sinh!

Các nữ đệ tử xuất thân tông môn dùng ánh mắt sáng ngời nhìn Tô Tín.

Trong mắt bọn họ Tô Tín trang bức tới cực hạn, thực lực cường đại cộng thêm dung mạo anh tuấn, phong thái tiêu sái không bị trói buộc giống như đúc thiếu niên hiệp sĩ trong tâm trí của bọn họ.

Yến Khuynh Tuyết lo lắng an nguy của A Nhượng cũng thở ra một hơi, ánh mắt nhìn Tô Tín còn mang theo ý vị khác.

Nàng từng có mộng tưởng thiếu nữ, mộng tưởng có thiếu niên hiệp sĩ anh tuấn mang theo trường kiếm và nàng lưu lạc giang hồ xa xăm.

Đáng tiếc đó chỉ là mộng tưởng lúc còn nhỏ thôi, trong hiện thực chỉ có hàng rào cây xanh đồ dành nàng, chỉ có Lương bá che mưa chắn gió cho nàng lớn lên, Tô Tín xuất hiện đối với Yến Khuynh Tuyết chẳng khác gì mộng tưởng.

Nhìn Tô Tín thu kiếm, Yến Trọng Hằng lúc này thở ra một hơi.

Thời điểm kiếm gác lên cổ hần vừa rồi, hần thật có cảm giác có sát cơ lạnh lẽo xâm nhập vào tâm thần, dường như sau đó hần sẽ bị cắt đứt cổ.

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Yến Trọng Hằng khàn khàn hỏi một câu.

Hần không tin người trẻ tuổi có thể dùng một kiếm đánh bại mình là người vô danh.

Tô Tín lạnh nhạt nói:

- Ta là người nhìn thấy chuyện bất bình nên đứng ra quản. Ta chẳng qua là người qua đường mà thôi, không quen nhìn đám đại nam nhân các ngươi ức hiếp một nữ tử yếu ớt.

- Đại trượng phu phải tự cường, nên khoai ý ân cừ, hoành đạo bá nghiệp, tiểu ngạo giang hồ.

- Một đám người các ngươi suốt ngày chỉ biết xu nịnh âm mưu quỷ kế, khi nhục một nữ tử yếu ớt có cảm thấy xấu hổ hay không?

- Nhớ kỹ, ta là Mạnh Thanh Trạch, mấy ngày nay ta sẽ ở lại trong Thương Sơn thành, các ngươi muốn báo thù cứ tìm tới là được, ngươi tới bao nhiêu, Mạnh Thanh Trạch ta sẽ tiếp bấy nhiêu.

Nói xong Tô Tín quay người nhảy xuống lôi đài, đám người tự động nhường đường cho hắn đi, ánh mắt tất cả mọi người cả kinh nhìn Tô Tín.

Đặc biệt lúc Tô Tín nói câu: đại trượng phu phải tự cường, nên khoái ý ân cừ, hoành đạo bá nghiệp, tiểu ngạo giang hồ.

Những lời này quả thực đã đi vào tâm khảm bọn họ, cho dù những võ giả xuất thân tán tu hay đệ tử danh môn, tin tưởng bọn họ lúc còn trẻ đều có mong muốn như vậy.

- Chỉ có điều gặp càng nhiều, nhận thức lợi ích ghê tởm càng nhiều, dần dần mộng tưởng lúc trước cũng mai một trong tâm bọn họ.

Phương Hạo nhìn Tô Tín với ánh mắt kích động.

- Bà mẹ nó! Thì ra là cao thủ huynh, quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng, cao thủ huynh chờ ta một chút.

Lúc này trên phong vân lôi, sắc mặt Yến Trọng Hằng biến thành khó coi, sắc mặt đám người Yến Thụ Hằng cũng không tốt hơn chút nào.

Tô Tín nói là nói Yến Trọng Hằng nhưng chẳng khác gì mắng cả bọn họ vào.

Vừa rồi khí thế Tô Tín quá mạnh, một chiêu đánh bại Yến Trọng Hằng làm nội tâm bọn họ kinh hãi, cũng quên đi nơi này là Thương Sơn thành, là địa bàn của bọn họ.

Hiện tại bọn họ muốn gây phiền toái với Tô Tín, đáng tiếc người ta đã đi, nghe khẩu khí của hắn dường như ở lại trong Thương Sơn thành vài ngày, cho nên bọn họ muốn báo thù phải suy nghĩ kỹ hơn.

Yến Trọng Hằng hừ lạnh một tiếng quay người rời đi, đám thủ hạ của hắn mang theo đám người Phiên Qua trọng thương theo cùng.

Đám Yến Hoàng Cửu bên kia cũng nhanh chóng trở về, bọn họ hôm nay mất mặt quá lớn.

Đoán chừng không cần tới ngày mai, chuyện xảy ra trên phong vân lôi sẽ truyền khắp cả Thương Sơn thành, bọn họ cũng thành trò cười trong mắt dân chúng.

Đợi đến lúc tất cả mọi người rời đi, A Nhượng đi xuống lôi đài, hắn hồ thẹn với Yến Khuynh Tuyết:

- Thực xin lỗi tiểu thư, là ta quá vô dụng.

Yến Khuynh Tuyết lắc lắc đầu nói:

- Không sao, kỳ thật ngươi không cần đi lên, bị bọn chúng mắng vài câu cũng không mất miếng thịt nào.

A Nhượng nói:

- Ta thật không quen nhìn bọn chúng khi dễ tiểu thư.

Lương bá lắc đầu:

- Tiểu tử ngươi còn quá trẻ, không chịu nổi kích thích.

Tiểu nha hoàn nói:

- Đúng vậy, nếu Nhượng đại ca ngươi tu luyện tới mức của Mạnh thiếu hiệp vừa rồi thì có thể nói như vậy.

Nói xong ánh mắt nha hoàn tỏa sáng như sao trời:

- Vị Mạnh thiếu hiệp kia vừa rồi thật sự quá đẹp trai! Nếu ta có thể cười ngửa theo hắn lưu lạc giang hồ thì quá tốt.

A Nhượng buồn bã nói:

- Vậy chờ ngươi học được cười ngửa rồi nói sau, ngươi học cười ngửa cả một năm nhưng không học được thì làm sao thúc ngươi lưu lạc giang hồ.

Nha hoàn nghiêng răng nghiêng lợi giẫm chân A Nhượng một cái.

Lương bá quát lớn:

- Đi đi, hai người các ngươi đừng làm rộn, cũng không nhìn bây giờ là lúc nào.

Nghe Lương bá quát lớn như thế làm hai người A Nhượng tỉnh ngộ.

Lương bá quay người nói với Yến Khuynh Tuyết:

- Tiểu thư, Mạnh Thanh Trạch xuất hiện đối với chúng ta mà nói là kỳ ngộ, chúng ta phải mời chào người này gia nhập chúng ta.

- Ý của Lương bá là?

Lương bá trầm giọng nói:

- Nhất định phải mời chào Mạnh Thanh Trạch, chỉ cần có thể thành công mời chào Mạnh Thanh Trạch, chúng ta không những có thể tự bảo vệ mình, thậm chí có cơ hội cướp vị trí người thừa kế thành chủ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Mãnh long quá giang

Lương bá nói chuyện dọa Yến Khuynh Tuyết kêu to một tiếng.

Tuy nàng rất muốn gặp mặt Tô Tín, rất muốn nói cảm ơn trước mặt đối phương nhưng lại chưa từng có tâm tư mời chào.

Không phải là không muốn, mà là không dám, Yến Khuynh Tuyết không có tự tin như vậy.

Yến Hoàng Cửu cũng không ngại con cái của mình phát triển thế lực, trái lại hắn còn cổ vũ điểm này.

Cho nên con cái hắn liên tục vận dụng nhà mạch và các loại tài nguyên của Thương Sơn thành mời chào cường giả.

Một ít võ giả cấp thấp không cần nói, những võ giả đứng hàng phong vân bảng chính là đối tượng của bọn họ.

Vị trí phong vân bảng trước hai mươi không cần nghĩ, những võ giả cấp bậc này đều là Yến Hoàng Cửu tự mình mời chào làm khách khanh hoặc tu luyện một mình, căn bản không phải bọn họ có tư cách mời chào.

Cho dù dưới top hai mươi của phong vân bảng cũng có vài tên võ giả cảnh giới Tiên Thiên, còn cảnh giới Hậu Thiên như Phiền Qua cũng thể hiện thực lực cường đại.

Những người này đều bị đám người Yến Trọng Hằng thu vào trong tay của mình, chỉ có Yến Khuynh Tuyết những năm gần đây không mời chào được ai.

Dưới trướng Yến Khuynh Tuyết cũng chỉ có nha hoàn cùng lớn lên với nàng và A Nhượng được Lương bá cứu ra khỏi tay sơn tặc, bọn họ vẫn đi theo bên cạnh nàng, những người khác chỉ là một ít tùy tùng nàng dùng tiền chiêu mộ trong Thương Sơn thành mà thôi, thực lực không vượt qua Hậu Thiên đại viên mãn.

Không phải nàng không muốn đi mời chào, mà là cho dù nàng mời chào thì người ta không nguyện ý nhìn nàng đấy.

Trong mười ba đứa con của Yến Hoàng Cửu chỉ có ba người là nữ tử.

Đây là võ lâm của nam tử, nữ tử thuộc về quần thể yếu thế, cho nên thời điểm tranh đoạt vị trí người thừa kế sẽ kém hơn nam tử một bậc.

Trừ nguyên nhân giới tính ra, thứ hai chính là Yến Khuynh Tuyết căn bản không có đồ vật làm đám võ giả động tâm.

Yến Hoàng Cửu không thiếu tiền tài, hắn mỗi tháng cho các con của mình mười vạn lượng tiêu vật.

Số tiền này có thể mời chào một ít võ giả cảnh giới Hậu Thiên sơ kỳ hoặc là Hậu Thiên trung kỳ, tuyệt đối không thể mời chào võ giả Hậu Thiên Đại viên mãn.

Chỉ cần võ giả trẻ tuổi có thể đột phá Hậu Thiên Đại viên mãn đều suy nghĩ biện pháp đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Hậu Thiên cùng Tiên Thiên, kém nhau một chữ nhưng kém nhau như trời và đất.

Cho dù cảnh giới Hậu Thiên mạnh hơn nữa, người cũng chỉ là một tên giang hồ bình thường mà thôi, chỉ có Tiên Thiên mới có thể tính là bước chân vào võ đạo.

Nhưng Hậu Thiên tấn chức Tiên Thiên không cần tới bạc, mà là một ít tài nguyên tu luyện giống như đan dược.

Nhưng đan dược tu luyện đều là bí chế của các đại môn phái, những người khác cho dù có dược liệu cũng không chế tạo ra được

Đan dược như thế ít khi lưu truyền trên giang hồ, căn bản chính là thứ có tiền không mua được, người cầm bạc cũng mua không được.

Sau lưng đám người Yến Trọng Hằng đều có được thế lực lớn trong Tương Nam ủng hộ, tìm một ít đan dược không thành vấn đề, nhưng Yến Khuynh Tuyết không có con đường như vậy.

Hơn nữa còn liên quan tới vấn đề đứng thành hàng.

Rốt cuộc người thừa kế Thương Sơn thành là ai không chỉ là việc của Yến gia, còn quan hệ đến tất cả võ giả Thương Sơn thành.

Một khi đứng sai đội, nghênh đón bọn họ chính là đại tẩy trừ.

Cho nên đầu đầu nhập vào công tử Yến gia, những võ giả Thương Sơn thành vô cùng thận trọng, cho dù số ít võ giả cũng không chọn Yến Khuynh Tuyết, bởi vì nàng có khả năng đạt được vị trí thành chủ quá nhỏ, thậm chí thấp tới mức không có khả năng.

Cho dù Yến Khuynh Tuyết ngày bình thường rất hòa ái và bình dị gần gũi, bọn họ vẫn không thể bỏ qua tiền đồ và mạng sống của mình đầu nhập vào Yến Khuynh Tuyết.

Ngay cả võ giả bản địa Thương Sơn thành cũng không lựa chọn đầu nhập vào nàng, huống chi lúc này Mạnh Thanh Trạch thực lực mạnh và tiêu sái thiên hạ.

Yến Khuynh Tuyết cười khổ nói:

- Lương bá, ta biết rõ người tốt với ta nhưng xem ra Mạnh công tử không phải là người chúng ta có thể trông cậy, với thực lực của hắn làm sao đứng về phía ta và lục đục với đám người trong Thương Sơn thành chứ, cần gì tham dự vào việc tranh đoạt vị trí thành chủ chứ?

Lương bá thở dài nói:

- Điểm ấy ta cũng biết, nhưng hiện tại vị Mạnh công tử kia chính là hi vọng duy nhất của chúng ta.

- Hắn có thể một kiếm đánh bại Yến Trọng Hằng cũng đã có thực lực top mười phong vân bảng, nếu hắn giúp chúng ta, chúng ta không cần phải nhìn sức mặt Yến Trọng Hằng.

- Ta cho người mời chào hắn, ta nhìn ra Mạnh Thanh Trạch là người có chính nghĩa trong nội tâm, hắn biết rõ tiểu thư gặp khốn cảnh chắc có lẽ không bỏ qua.

Yến Khuynh Tuyết chần chờ một chút nhưng sau đó lắc đầu, nói:

- Không được, như vậy không phải ta cố ý lợi dụng tâm đồng tình của Mạnh công tử với ta hay sao? Chuyện này không thể được.

Lương bá thở dài một hơi, tiểu thư cái gì cũng tốt nhưng lại quá lương thiện, nhưng không thể sống lâu trong thế đạo này.

Lúc này tiểu nha hoàn nói:

- Vì sao cái tên Mạnh công tử quen thuộc như thế, dường như ta nghe nói qua ở đâu rồi.

Tiểu nha hoàn vừa nói như vậy, Lương bá lúc này mới cảm giác được có chút không đúng.

Thực lực người trẻ tuổi tuấn kiệt mạnh và hung hãn như thế làm sao có thể là hạng người vô danh trong giang hồ cơ chứ?

- Nhân Bảng sao? Nhân Bảng tháng này đâu? Nhanh tìm ra cho ta xem.

Lương bá vội vàng nói với A Nhượng,

A Nhượng là người thích thu thập Nhân Bảng, hâm mộ nhìn những trẻ tuổi tuấn kiệt trên Nhân Bảng.

Đồng thời hắn cũng thích thu thập Nhân Bảng các kỳ.

Nghe vậy A Nhượng lập tức cầm lấy Nhân Bảng trong ngực và mở ra, nhìn thấy dòng chữ bên trong, sắc mặt của hắn hưng phấn đỏ bừng.

- Thì ra Mạnh công tử chính là cường giả Nhân Bảng! Là đệ tử Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư 'Tứ Tuyệt Tán Nhân' ngày xưa!

Nghe thấy A Nhượng nói như vậy, lúc này Lương bá thở dài.

Cường giả Nhân Bảng đó, là người trẻ tuổi nổi bật trong cả võ lâm đấy, nếu quả thật có cường giả Nhân Bảng trợ giúp, Yến Khuynh Tuyết tuyệt đối có thể đặt song song với Yến Trọng Hằng.

Nhưng sau khi biết Mạnh công tử là cao thủ Nhân Bảng, Lương bá cũng không muốn Yến Khuynh Tuyết đi mời chào Mạnh công tử.

Thiên nga không làm bạn với chim tước, đối phương thân là cường giả Nhân Bảng, lần này đoán chừng chỉ gặp chuyện bất bình mà thôi, miếu nhỏ của mình hoàn toàn không thể chứa người ta.

Lúc này đám người Yến Trọng Hằng cũng phái người thăm dò tin tức Tô Tín.

Sau khi biết được thân phận ‘Mạnh Thanh Trạch’ thì đám người Yến Trọng Hằng cũng há hốc mồm.

Thì ra chày gỗ không biết sống chết trong mắt bọn họ lại chính là nãi long quá giang, đối phương có nội tình quá thâm hậu.

Bọn họ đều có xem qua Nhân Bảng, trong đó có hai tin tức lớn chính là Tạ Chi Yến và Tô Tín hấp dẫn ánh mắt người khác, tân tân Nhân Bảng ‘Mạnh Thanh Trạch’ càng dễ dàng bị người ta xem nhẹ.

Ban đầu Yến Trọng Hằng ý định sau khi quay về sẽ dẫn người gây chuyện với Tô Tín, sau khi biết được thân phận chân chính của đối phương thì những thủ hạ của hắn do dự.

Trong đó võ giả trung niên bên cạnh hắn lên tiếng:

- Công tử, ta đề nghị người nên không đi gây phiền toái cho Mạnh Thanh Trạch mới tốt.

Nếu là những người khác nói như vậy thì Yến Trọng Hằng đã sớm tát hắn bay ra xa, nhưng hắn không dám làm thế với người trung niên trước mặt.

Võ giả trung niên này tên là Trương Nghiễm, là một trong hai võ giả Tiên Thiên duy nhất trong tay hắn.

Trương Nghiễm bài danh hai mươi bảy trên phong vân bảng, trong mấy cao thủ Thương Sơn thành thì hắn là người mình phí nhiều khí lực mời chào nhất.

Một tên võ giả Tiên Thiên khác là mẫu thân phái tới bảo hộ hắn, là đệ tử Ly Hỏa giáo, tuy nhiên hệ thân cận nhưng không xem là tâm phúc, sau lưng đối phương chính là tông môn, người ta thuần phục đầu tiên chính là tông môn của mình.

Hiện tại tên võ giả Tiên Thiên Ly Hỏa giáo đã quay về tông môn, Trương Nghiễm có thể nói là đại tướng duy nhất trong tay hắn, hắn nói chuyện Yến Trọng Hằng không thể không coi trọng.

- Vì cái gì!

Yến Trọng Hằng cảm hận nói:

- Đám người Phiền Qua bị Mạnh Thanh Trạch đánh trọng thương, thân thể suy kiệt bị phế, hắn càng dám ra tay với người của ta như vậy, người có biết ta suy kiệt nữa bị hắn giết hay không?

Vào thời khắc Tô Tín xuất thủ, Yến Trọng Hằng thật sợ Tô Tín một kiếm chém giết hắn.

Sát cơ lạnh như băng như hóa thành thực chất làm cho Yến Trọng Hằng cảm thấy có uy hiếp từ vong.

Trương Nghiễm trầm giọng nói:

- Chúng ta phải nhận xuống! Tuấn kiệt có thể đứng hàng Nhân Bảng tiền đồ tương lai bất khả hạn lượng, trừ phi nhất kích tất sát, nếu không sau khi đối phương phát triển tuyệt đối là tồn tại không thể tưởng tượng.

- Huống hồ hôm nay người cũng nhìn thấy thực lực Mạnh Thanh Trạch, trong cùng giai cấp tối thiểu ta không phải đối thủ của hắn, hơn nữa hắn đã từng một mình cỡi ngựa đánh chết qua Tiên Thiên Khí Hải Cảnh ‘Đông Sơn tứ hung’.

- Bốn tên này là đại khấu thành danh trên giang hồ đã lâu, trên tay có không ít nhân mạng, hơn nữa bốn người quanh năm tập trung với nhau, thuật hợp kích đã đại thành, Mạnh Thanh Trạch có thể trăm giết bọn họ cũng chứng minh thực lực rất mạnh.

Nói đến đây nội tâm Trương Nghiễm thâm than một tiếng và hậm mộ.

Trong giang hồ hiện tại có không ít võ giả cảnh giới Tiên Thiên, cho dù không có người thống kê qua nhưng không có trên trăm vạn cũng có hơn mười vạn.

Nhiều võ giả Tiên Thiên như thế chỉ có một trăm lẻ tám người có bài danh trên Nhân Bảng, có thể nghĩ thực lực của bọn họ mạnh cỡ nào.

Huống hồ sau khi leo lên Nhân Bảng, một khi thành danh thiên hạ biết, đây mới là chuyện võ giả Tiên Thiên như Trương Nghiễm hậm mộ nhất.

Sắc mặt Yến Trọng Hằng âm lãnh nói:

- Cho dù thực lực hắn mạnh thì như thế nào? Cường long không áp rấn rít địa phương, hắn có thể giết được ‘Đông Sơn tứ hung’ nhưng hắn có thể giết được bốn mươi sao?

- Cùng lắm ta trả cái giá lớn nhờ mẫu thân đi tìm tiền bồi Ly Hòa giáo, xuất động hơn mười tên võ giả Tiên Thiên, ta cũng không tin như vậy còn không thể giết hắn!

Trương Nghiễm đỏ mặt hơi lạnh và nói:

- Công tử! Ngàn vạn không thể làm như vậy được!

- Mạnh Thanh Trạch cũng không phải là người không có gốc rễ, sư phụ của hắn chính là ‘Tứ Tuyệt Tán Nhân’ Tông Hạo Dương!

- Mặc dù Tông Hạo Dương không có tên trong Địa Bảng nhưng thực lực Dung Thần Cảnh hàng thật giá thật, không thua kém gì thành chủ đại nhân.

- Hiện tại hắn đi xa hải ngoại tìm kiếm cơ duyên đột phá Dung Thần Cảnh, ai biết hắn có đột phá hay không? Trước mắt hắn có lòng dạ thanh thản dạy bảo đồ đệ như Mạnh Thanh Trạch, hắn hơn phân nửa đã đột phá.

- Một cường giả Dung Thần Cảnh không phải thành chủ có thể trêu chọc, giết hắn mà dẫn tới Đông Hải Tứ Tuyệt Tán Nhân báo thù, đến lúc đó Thương Sơn thành chúng ta cũng gặp nạn theo.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Biến khéo thành vụng

Không thể không nói Lục Phiến Môn an bài thân phận giả cho Tô Tín vô cùng dụng tâm.

Sư phụ sớm chết nhiều năm vẫn có lực uy hiếp đủ để chấn nhiếp không ít bọn đạo chích.

Tôi thiếu Yến Trọng Hằng được Trương Nghiễm khuyên bảo cũng bỏ qua tâm tư gây phiền toái cho Tô Tín.

Trương Nghiễm cũng âm thầm thở ra một hơi, đối phương là mãnh long quá giang, chính mình là rắn rít địa phương, tuy không thể làm gì đối phương nhưng tốt nhất không xung đột mới là tốt nhất.

Rắn rít địa phương trong Thương Sơn thành cũng không chỉ có một mình Yến Trọng Hằng, hắn cũng không liều lĩnh bại câu thương với Mạnh Thanh Trạch, làm như vậy chỉ làm đám người Yến Thư Hằng chiếm lấy đại tiện nghi.

Lúc này Tô Tín còn không biết ý định của Yến Trọng Hằng, hắn đang ở khách sạn tốt nhất trong thành, tùy thời chuẩn bị đợi bọn họ tới.

Tô Tín nhất định đợi không được, đối tượng chính của hắn chính là Yến Khuynh Tuyết sẽ đích thân đến mời chào, vậy mà cũng không có thực hiện.

Tô Tín vuốt cằm lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ ta trang bức quá mức làm cho đối phương không dám tới? Nếu như vậy chẳng phải ta biến khéo thành vụng?

Tô Tín cân nhắc nhân tâm vô cùng thấu triệt, hắn cũng phân tích ra suy nghĩ của Yến Khuynh Tuyết hiện tại, sau khi có kết quả Tô Tín lại cười khở.

Hắn dùng hết tâm tư chế tạo ra hình tượng thực lực cường đại, thiếu niên hiệp sĩ lưu lạc chân trời xa xăm, ngực có chính khí và không bị trời buộc.

Hình tượng này chính là hình tượng đại đa số thiếu nữ vẫn si mê, hắn tin tưởng Yến Khuynh Tuyết nhất định sẽ có hảo cảm với hắn.

Không biết làm sao hắn làm quá mức, vậy mà làm cho đối phương không dám tới cửa mời chào, việc này làm cho kế hoạch tiếp cận Yến Khuynh Tuyết của hắn thất bại thảm hại.

Nếu hiện tại hắn chủ động đưa tới cửa nhất định sẽ làm người khác hoài nghi.

- Bỏ đi, cùng lắm ta suy nghĩ biện pháp khác tới gần Yến Khuynh Tuyết là được.

- Thời điểm Tô Tín muốn nghỉ ngơi, bên ngoài có tiếng đập cửa vang lên. Tô Tín bước ra mở cửa, ở trước cửa chính là võ giả Phương Hạo hắn gặp lúc ở phong vân lời.

Vừa nhìn thấy Tô Tín, Phương Hạo lập tức tươi cười nịnh nọt, hắn nói:

- Cao thủ huynh, người gạt ta thật khổ sở đó, sao người không nói sớm mình là Mạnh Thanh Trạch cường giả Nhân Bảng chứ?

Tô Tín khoát tay nói:

- Lúc vừa gặp mặt ta có nói mình là Mạnh Thanh Trạch, chẳng lẽ ta còn cần phải ồn ào lớn tiếng nói cho tất cả mọi người biết mình có tên trong Nhân Bảng sao?

Phuong Hạo lập tức nghẹn lời, khi đó Tô Tín cũng không hề lộ ra khí tức võ giả Tiên Thiên, người bình thường ai có thể kéo suy nghĩ lên cường giả Nhân Bảng cơ chứ?

Lúc này Phuong Hạo cũng bỏ những suy nghĩ khác qua một bên, những chuyện này không phải trọng điểm.

Hắn nhìn qua Tô Tín và khát vọng nói:

- Cao thủ huynh, ngươi có thu thủ hạ hay không? Ngươi chưa quen cuộc sống trong Thương Sơn thành này, ta có thể làm tiểu đệ dẫn đường cho ngươi được đó.

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nói:

- Miễn phí?

Phuong Hạo xấu hổ chà tay vào nhau, nói:

- Cao thủ huynh là người hào phóng như vậy, nhất định sẽ cho ta một ít thù lao đúng không?

- Cao thủ huynh là người tiêu sái, nhất định sẽ không quan tâm tục vật như bạc, đan dược gì đó, công pháp cấp thấp các loại, tiện tay khen thưởng ta một ít là được, ta không kén ăn.

Tô Tín nhìn Phuong Hạo, hắn mỉm cười, người này đúng là thú vị.

Hắn vốn cho rằng Phuong Hạo sẽ nói lời gì đó đại nghĩa, không nghĩ tới da mặt hắn dày như vậy, hơn nữa còn tự nói công pháp và đan dược nữa chứ, Tô Tín mới lần đầu gặp võ giả da mặt dày như vậy.

Da mặt Phuong Hạo dày thì dày nhưng hắn không ngu, không phải mỗi tên võ giả đều dám làm như hắn.

Hắn dám như vậy là vì Tô Tín có thân phận Mạnh Thanh Trạch hiện tại mà thôi.

Sư phụ Mạnh Thanh Trạch là 'Tứ Tuyệt Tán Nhân' Tông Hạo Dương, đây chính là nhân vật hiệp sĩ giao du rộng rãi, hắn có danh tiếng tốt trong võ lâm, Mạnh Thanh Trạch thân là đồ đệ của hắn thì phẩm hạnh không kém chút nào.

Trước kia Tô Tín trọng nghĩa ra tay cứu Yến Khuynh Tuyết, Phuong Hạo cũng nhìn vào trong mắt, dù sao hắn xem ra Mạnh Thanh Trạch là cao thủ Nhân Bảng, thực lực cường đại, có tâm tư hiệp nghĩa.

Như vậy Mạnh Thanh Trạch có cự tuyệt hắn cũng sẽ không quá mức, nếu đổi thành một gia hỏa hung thần ác sát thì Phuong Hạo không dám tìm tới cửa.

Nếu hắn biết thân phận chân chính của Tô Tín là Tô Tín trong Hắc bảng, càng là bang chủ tâm ngoan thủ lạt nổi danh Thường Ninh phủ thì hắn chắc chắn không cười nổi.

- Đi, trong khoảng thời gian ta ở Thương Sơn thành này, ngươi đi theo ta.

Tô Tín suy nghĩ và quyết định lưu hắn lại.

Hắn cũng chưa quen thuộc người hoặc việc trong Thương Sơn thành, có Phuong Hạo là rắn rít địa phương ở bên cạnh giảng giải cũng dễ làm hơn nhiều.

Huống hồ Phuong Hạo này nhìn rất thông minh, bảo hắn xử lý một ít việc cũng dễ dàng.

Nghe thấy Tô Tín đáp ứng nhận lấy hắn, Phuong Hạo lập tức đại hỉ nói:

- Ha ha! Ta biết ngay cao thủ huynh ngươi nhất định sẽ nhận lấy ta, Phuong Hạo ta làm được cái gì lớn nhưng có thể xem như mật thám trong Thương Sơn thành, thậm chí là cả Tương Nam không có gì ta không biết.

Tô Tín ném cho hắn một lọ đan dược và nói:

- Đừng gọi ta cao thủ huynh, ta nghe không được tự nhiên, đây là đan dược ứng trước cho ngươi, chờ tới lúc ta rời khỏi Thương Sơn thành sẽ cho ngươi một ít.

Tô Tín cho hắn là Thiếu Lâm Tiểu Hoàn đan, lần trước hắn rút thưởng đạt được một ít, dùng một bộ phận còn thừa lại ba viên đủ cho Phuong Hạo dùng.

Quả nhiên, Phuong Hạo mở đan dược ra xem xét, gương mặt hắn mừng rỡ như điên.

- Thiếu Lâm Tiểu Hoàn đan, hàng cao cấp đó! Đa tạ cao thủ huynh... Không đúng, ta vẫn gọi ngươi là công tử đi, xưng hô này được chứ?

Tô Tín gật đầu nói:

- Tùy ý, ngươi đi ra khách sạn đặt phòng đi, bắt đầu ngày mai đi theo ta.

Phượng Hạo lập tức gật gật đầu, hần mang theo Thiếu Lâm Tiểu Hoàn đan chạy ra ngoài.

Đối với võ giả Hậu Thiên mà nói, đan dược như Tiểu Hoàn đan với bọn họ mà nói nó không khác gì thần dược.

Lúc trước Tô Tín đạt được Tiểu Hoàn đan có thể trong mười ngày trùng kích Hậu Thiên trung kỳ, được tính thập phần cường đại.

Thậm chí với võ giả Tiên Thiên mà nói, Tiểu Hoàn đan cũng có thể sử dụng làm đan dược tu luyện hàng ngày, chỉ có điều dược tính yếu đi không ít mà thôi.

Lúc này trong phủ thành chủ Thương Sơn thành, trong đại sảnh âm u có lão giả đang ngồi trên ghế rồng làm bằng hoàng kim.

Tướng mạo của hần thập phần già nua, tóc đã hoa râm, trên mặt đầy nếp nhăn nhưng không thể che giấu ánh mắt như hùng ung của hần.

Lão giả này chính là thành chủ Thương Sơn thành, Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư, Yến Hoàng Cửu một đời kiêu hùng!

Yến Hoàng Cửu thiếu niên xuất thân nghèo khổ, thanh niên bừa bãi vô danh, thẳng đến trung niên mới có thể phát triển, hần có thể mở đường máu trong tất cả đại tông môn Thương Nam và thành lập Thương Sơn thành.

Hiện tại hần đã già nua, thậm chí thọ nguyên tới gần nhưng trên người mang theo uy thế không giảm, hần vẫn là Yến Hoàng Cửu kiêu hùng một đời, hùng bá Thương Sơn thành nhiều năm.

Lúc này Yến Hoàng Cửu nhìn một tên hắc y nhân không rõ dung mạo, hần cung kính giao quyền sách cho Yến Hoàng Cửu, trong đó có ghi chép tất cả mọi chuyện diễn ra tại phong vân lôi ngày hôm nay.

Thời điểm hần nhìn thấy những lời Yến Trọng Hằng nhục nhã Yến Khuynh Tuyết lúc đó, ánh mắt Yến Hoàng Cửu lúc này đầy lạnh lẽo.

- Lão nhị đúng là quá không tương tượng nổi mà.

Hần có thể cho phép con cái của mình cạnh tranh với nhau, thậm chí hần còn cổ vũ bọn chúng đi cạnh tranh nhưng loại nhục nhã và khi dễ hiển nhiên như vậy làm hần không nhận được.

Chờ sau khi Tô Tín xuất hiện thì ánh mắt hần khác thường.

Lúc hần nhìn thấy bài thơ ‘thiên hạ phong vân có bọn ta’ của Tô Tín, cảm xúc của hần lúc này hơi kích động.

Bài thơ này mang theo ý cảnh tiêu sái tiêu ngạo giang hồ, đủ để dẫn động bản tâm của nhiều võ giả.

- Đệ tử Tông Hạo Dương? Kiếm, thơ, rượu, cờ, hần lại truyền thừa ba loại, thực lực cũng không tồi.

Với tầm mắt của Yến Hoàng Cửu, Mạnh Thanh Trạch có thể một kiếm đánh bại Yến Trọng Hằng kỳ thật thực lực khẳng định không chỉ xếp hàng một trăm lẻ sáu Nhân Bảng đơn giản như vậy.

Hiện tại chiến tích của hần quá ít cho nên mới làm cho bài danh của hần trong Nhân Bảng bị đánh giá thấp như vậy.

- Khuynh Tuyết có tìm Mạnh Thanh Trạch không?

Yến Hoàng Cửu hỏi.

Hắc y nhân lắc đầu.

- Lương Hạc có đề nghị tiểu thư đi tìm Mạnh Thanh Trạch nhưng lại bị tiểu thư cự tuyệt.

Lương Hạc chính là tên của Lương bá.

- Da mặt Khuynh Tuyết quá mỏng.

Yến Hoàng Cửu thờ dài một hơi, nội tâm hần có cảm giác áy náy.

Đời này hần có mười ba con cái nhưng chính thức làm hần cảm thấy mình thua thiệt cũng chỉ có Yến Khuynh Tuyết mà thôi.

Những năm gần đây Yến Hoàng Cửu vẫn đối xử với con cái của mình như nhau, cho bọn họ tài nguyên như nhau nhưng Yến Khuynh Tuyết trên tiên thiên có phần không đủ.

Nàng không có ưu thế nhà mẫu thân như những người khác, cũng bị các con cái khác xa lánh, hơn nữa hấn làm phụ thân chẳng quan tâm mới dẫn tới tình cảnh hôm nay của Yến Khuynh Tuyết.

Lúc trước hấn muốn tìm ra người thừa kế một cách công chính, nhưng nhìn thấy tình cảnh này thì làm gì có công chính đáng nói chứ?

Nghĩ đến Yến Khuynh Tuyết, Yến Hoàng Cửu lại không tự chủ nhớ tới mẫu thân Yến Khuynh Tuyết, đó là nữ nhân làm hấn động tâm.

Người ở bên ngoài xem ra Yến Hoàng Cửu cả đời này diễm phúc không ngừng, tới trung niên có hơn mười mỹ nhân thể thiếp, hơn nữa đều có lai lịch bất phàm.

Nhưng kỳ thật chỉ có hấn tự mình biết, hấn cưới mười hai nữ nhân kia chỉ vì Thương Sơn thành có thể đứng vững gót chân tại Tương Nam mà thôi.

Một người đơn thương độc mã thành lập thành trì lớn nhất Tương Nam, cho dù Yến Hoàng Cửu có thực lực Dung Thần Cảnh cũng không có khả năng, tất cả thế lực võ lâm Tương Nam không trợ mắt nhìn hấn quật khởi, bọn họ có thể lựa chọn hai con đường, một đường là chèn ép, một đường là kết minh.

Muốn kết minh thì quan hệ thông gia là lựa chọn tốt nhất, mà Yến Hoàng Cửu lúc trước không phải lựa chọn quan hệ thông gia, khi đó hấn chờ bị chín thành thế lực võ lâm Tương Nam chèn ép.

Cho nên cuối cùng Yến Hoàng Cửu lựa chọn thỏa hiệp, lựa chọn cưới đối tượng tới từ các thế lực lớn tại Tương Nam.

Như vậy Thương Sơn thành của hấn mới có thể phát triển thuận lợi tại Tương Nam, biến thành đệ nhất Tương Nam đại thành hiện tại, Yến Hoàng Cửu hấn cũng trở thành kiều hùng Tương Nam, trong đó mất cái gì cũng chỉ có hấn tự biết.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Cái gì là hiệp?

Người già nhớ chuyện cũ, cho dù Yến Hoàng Cửu kiều hùng cũng như thế.

Nhớ ngày đó hấn bị đối thủ trọng thương ẩn cư tại tiểu thành, lại gặp gỡ mẫu thân Yến Khuynh Tuyết, đối phương dốc lòng chăm sóc hấn nên động tâm.

Dù sao hấn không phải người bình thường, hấn là thành chủ Thương Sơn thành, hấn không thể rời khỏi cơ nghiệp do mình tự tay sáng lập.

Khi đó Thương Sơn thành đang gặp đại kiếp, ngay cả Yến Hoàng Cửu cũng bị người ta đánh trọng thương.

Vốn Yến Hoàng Cửu muốn ổn định Thương Sơn thành lại tới đón mẫu thân Yến Khuynh Tuyết tới Thương Sơn thành, không nghĩ tới vừa đi là mười năm.

Chờ lúc địa vị Thương Sơn thành triệt để đứng vững gót chân tại Tương Nam, lúc này mẫu thân Yến Khuynh Tuyết bệnh chết ngoài ý muốn.

Nội tâm hấn vốn áy náy với mẫu thân Yến Khuynh Tuyết, hiện tại nhìn thấy hoàn cảnh Yến Khuynh Tuyết thì hấn bắt đầu hoài nghi những việc mình làm lúc trước có đúng hay không.

- Khuynh Tuyết, phụ thân sẽ giúp ngươi một lần, cho dù ngươi thật sự không tranh lại với lão đại và lão nhị thì lão phu cũng giúp ngươi cả đời không lo.

Sự nhu hòa trong mắt Yến Hoàng Cửu vừa xuất hiện liền biến mất, sau đó ánh mắt biến thành sắc bén.

- Gọi Lương Hạc tới cho ta.

- Vâng!

Hắc bào vòng tay cúi người đáp.

Không qua một phút, hắc bào nhân đã dẫn theo Lương bá tới.

Lương bá cung kính thi lễ với Yến Hoàng Cửu:

- Tham kiến thành chủ.

Hấn là lão nhân Thương Sơn thành, đi theo Yến Hoàng Cửu từ lúc bắt đầu thành lập Thương Sơn thành và ở bên cạnh hấn suốt từ bấy đến giờ.

Về sau lớn tuổi, cũng không có dã tâm gì nên bị Yến Hoàng Cửu phái đi chiếu cố Yến Khuynh Tuyết.

- Lương Hạc, người thấy Mạnh Thanh Trạch thế nào?

Yến Hoàng Cửu nhàn nhạt hỏi.

Lương bá suy nghĩ nửa ngày cũng thật không nghĩ ra Mạnh Thanh Trạch như thế nào, một lúc sau hắn mới nói:

- Rất có phong phạm của sư phụ hắn.

Yến cửu hoàng mỉm cười, rất có phong phạm của sư phụ? Có lời này là đủ rồi.

Mặc dù hắn không kết giao với Tứ Tuyệt Tán Nhân Tông Hạo Dương nhưng hắn cũng biết người này chính là người hiền lành hiếm có trong võ lâm, không ai không nói hắn tốt.

Mạnh Thanh Trạch thân là đệ tử của hắn, nói như thế nào tính tình cũng không quá kém, nếu hắn ở bên cạnh Yến Khuynh Tuyết thì Yến Hoàng Cửu cũng yên tâm.

- Lương Hạc, ta chuẩn bị bảo Khuynh Tuyết mời chào Mạnh Thanh Trạch.

Yến Hoàng Cửu nói.

Lương bá cười khỏ sau đó cẩn thận nói:

- Thành chủ, với tình cảnh của tiểu thư hiện tại không thể mời chào cường giả Nhân Bảng như Mạnh Thanh Trạch.

Hắn cẩn thận nhìn Yến Hoàng Cửu, hiện tại Yến Khuynh Tuyết như vậy cũng là do thành chủ tạo thành.

Lương bá lúc trước theo Yến Hoàng Cửu, nhưng về sau bị phái đến bên cạnh Yến Khuynh Tuyết và nhìn nàng phát triển, hắn ở bên cạnh nàng hơn mười năm, thậm chí hắn đã đối đãi với Yến Khuynh Tuyết như con gái ruột của mình.

Cho nên hắn biết rõ mình nói lời này có thể làm Yến Hoàng Cửu phẫn nộ nhưng hắn vẫn nói.

Nhưng điều xảy ra ngoài ý muốn là Yến Hoàng Cửu không hề tức giận, hắn nói:

- Không sao, ta cho người một món đồ, người nhất định phải mời chào Mạnh Thanh Trạch thành thủ hạ của nàng.

Nghe thấy Yến Hoàng Cửu nói như vậy, Lương bá mừng rỡ không nhỏ, rốt cuộc thành chủ suy nghĩ cẩn thận, thành chủ muốn chiếu cố tiểu thư?

Yến Hoàng Cửu vung tay lên, một tên hạ nhân nâng cái hộp lên và giao cho Lương bá.

Yến Hoàng Cửu ý bảo Lương bá mở cái hộp, nó là bức tranh cuộn.

Lương bá mở ra xem, trên bức họa này là hình dáng thiếu nữ vô cùng xinh đẹp động lòng người, tay cầm cây dù xanh trông rất sống động, thập phần động lòng người.

Nhưng cho dù họa sĩ vẽ có tốt cũng chỉ là bức họa bình thường mà thôi, thành chủ dựa vào cái gì cho rằng chỉ bằng vào nó là có thể đã động Mạnh Thanh Trạch, làm cho hắn biến thành thủ hạ của nàng được chứ?

Yến Hoàng Cửu thân nhiên nói:

- Người cũng từng nghe qua danh hào sư phụ Mạnh Thanh Trạch là ‘Tứ Tuyệt Tán Nhân’ Tông Hạo Dương.

- Tông Hạo Dương lúc còn ở cảnh giới Tiên Thiên đã từng yêu nữ tử Trầm gia Trầm Tích Quân ở Kiếm Nam đạo, đáng tiếc Trầm gia vì nịnh nọt nên gả Trầm Tích Quân cho một đại gia tộc Tư Đồ gia tại Kiếm Nam đạo.

Cuối cùng thời điểm Trầm gia đại hôn với Tư Đồ gia, Tông Hạo Dương đại náo hôn lễ, lúc này hắn bị người Trầm gia đánh cho trọng thương, Trầm Tích Quân lấy cái chết bức bách mới làm người Trầm gia buông tha Tông Hạo Dương.

- Nhưng cuối cùng Trầm Tích Quân chết sống không muốn gả cho Tư Đồ gia, cuối cùng làm cho phụ thân Trầm Tích Quân bị tức giận bệnh nặng mà chết. Trầm Tích Quân chết tâm, nàng lúc này xuất gia, hai người cuối cùng chỉ có thể chỉ xích thiên nhai, không thể đến được với nhau.

Lương bá không nghĩ tới Tứ Tuyệt Tán Nhân đại danh鼎鼎 lại có một đoạn nhân duyên như vậy, nhưng bức họa này liên quan gì tới Tô Tín.

Yến Hoàng Cửu nói tiếp:

- Bức họa này là Tông Hạo Dương tự mình vẽ, nữ tử trong bức tranh này chính là Trầm Tích Quân, Tông Hạo Dương tặng cho Trầm Tích Quân xem

như tín vật đính ước.

- Chỉ có điều bởi vì chuyện này Trầm gia giận dữ nên ném Tông Hạo Dương ra khỏi Trầm gia, đại bộ phận đã hư hao, bức họa này vô tình truyền ra ngoài và bị ta đoạt được.

- Bức họa này có ý nghĩa không bình thường với Tông Hạo Dương, Mạnh Thanh Trạch là đệ tử Tông Hạo Dương, chỉ cần ngươi cầm bức họa này, với tính cách Mạnh Thanh Trạch thì hẳn sẽ vì bức họa này mà đồng ý làm việc.

Nghe xong điển cổ này, Lương bá vô cùng mừng rỡ, hẳn có nắm chắc chín thành chín mời chào Mạnh Thanh Trạch gia nhập dưới trướng tiểu thư.

Sau khi Lương bá rời đi Yên Hoàng Cửu lạnh lùng nói:

- Đi giám thị đám lão nhị, bọn chúng mượn lực lượng những tông môn Tương Nam. Chuyện Thương Sơn thành chúng ta không tới phiên bọn chúng nhúng tay vào.

Hắc bào nhân sau lưng Yên Hoàng Cửu gật gật đầu, tiếp tục biến mất trong bóng tối.

Mặc dù hẳn có con cái liên quan tới thế lực lớn trong Tương Nam, cũng có quan hệ thông gia với bọn họ nhưng hẳn không cho phép Thương Sơn thành biến thành thế lực phụ thuộc của thế lực võ lâm Tương Nam.

Yên Hoàng Cửu âm thầm thở dài một hơi, tiếp cận giờ tỷ hẳn cảm thấy ngực đau đớn.

Hiện tại Yên Hoàng Cửu chỉ mới bảy mươi mấy tuổi, cường giả Dung Thần Cảnh có hai trăm năm thọ nguyên, dựa theo tính toán bình thường, Yên Hoàng Cửu vẫn còn là tráng niên.

Bởi vì trước kia trọng thương chưa lành, làm cho thọ nguyên giảm mạnh, hiện tại đã gần như dầu cạn đèn tắt, nếu không hẳn cũng không lo lắng vấn đề người thừa kế Thương Sơn thành đến vậy.

Sau khi Lương bá trở về, hẳn nói lai lịch và ý đồ của Yên Hoàng Cửu với Yên Khuynh Tuyết, lúc này nha hoàn và A Nhượng mừng rỡ.

Bọn họ nhìn thấy Mạnh Thanh Trạch cường đại rõ như ban ngày, đây chính là cường giả Nhân Bảng trong truyền thuyết, có hẳn gia nhập thì ai dám khi dễ chúng ta?

Chỉ có Yên Khuynh Tuyết chần chờ, nàng nói:

- Làm thế chúng ta không phải hiệp ân báo đáp sao? Sẽ làm cho Mạnh công tử bất mãn?

Lương bá cười nói:

- Tiểu thư ngươi không cần lo lắng, xem biểu hiện của Mạnh công tử hôm nay thì hẳn không phải người hẹp hòi như thế.

Nghe được Lương bá khẳng định như vậy, Yên Khuynh Tuyết cũng chỉ có thể gật gật đầu.

Tuy nàng thiện tâm nhưng không phải người cổ hủ.

Nếu Mạnh Thanh Trạch gia nhập dưới trướng của nàng, chỗ tốt của nàng có thể nghĩ, nàng không hy vọng xa vời có thể đoạt được vị trí thành chủ, chỉ hi vọng cầu tự bảo vệ mình trước đám người Yên Trọng Hằng hùng hổ hung ác mà thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, bốn người Yên Khuynh Tuyết mang theo bức họa đi tìm Tô Tín, trên đường đi cũng không hề có ý định che lấp, đây là Lương bá đề nghị, hẳn muốn đám người Yên Trọng Hằng nhìn thấy mình hiện tại có lực chống lại bọn họ.

Trong Thương Sơn thành có không ít tai mắt của đám người Yên Trọng Hằng, Yên Khuynh Tuyết các nàng hành động thì có tin tức truyền vào tay đám người Yên Trọng Hằng.

Nhất là có bốn người có thực lực không kém gì nhau, toàn bộ đều cho rằng Yên Khuynh Tuyết điên rồi mới đi mời chào cường giả Nhân Bảng.

Lão đại Yên Thư Hằng đạt được tin tức này liền không quan tâm, chỉ phân phó đám thủ hạ chú ý và tùy thời truyền tin tức.

Yên Trọng Hằng lại cười lạnh không thôi, nữ nhân ngu ngốc tự tìm khổ, cho nàng đi đi, nàng cho rằng hôm qua người ta cứu ngươi thì sẽ đầu nhập vào ngươi hay sao?

Yên Thịnh Hằng lại nghĩ Yên Khuynh Tuyết không mời chào được Mạnh Thanh Trạch, chính hẳn có thể tiến hành mời chào đối phương hay không? Hẳn rất tự tin với mị lực của mình.

Về phần Yên Kế Hằng suy nghĩ càng hung ác, hẳn thậm chí đang suy nghĩ mình có nên mang người đi qua hay không, sau khi đám người Yên Khuynh Tuyết thất bại thì mình có thể ác ý trào phúng một phen.

Lúc này Tô Tín vừa mới thức dậy, Phương Hạo rất cơ linh đã sớm chuẩn bị điểm tâm cho Tô Tín.

Ngày hôm qua hắn ăn một viên Tiểu Hoàn đan đã mở ra vài khiếu huyết, hắn càng ra sức phụ thị Tô Tín thoải mái.

Lúc này bên ngoài phòng khách có giọng nói dịu dàng vang lên.

- Yến Khuynh Tuyết đến đây cảm tạ Mạnh công tử đã viện thủ ngày hôm qua.

Tô Tín vốn ngạc nhiên, ngay sau đó hắn mỉm cười vui vẻ.

Vậy là mình ngày hôm qua đùa giỡn không có phí công, Yến Khuynh Tuyết đã tới tìm.

Lúc này hắn phát hiện tình cảm của Yến Khuynh Tuyết không thấp, nàng không nói tới một câu lời chào nào, chỉ nói là muốn cảm tạ ân cứu viện của Tô Tín ngày hôm qua, việc này làm Tô Tín không cách nào cự tuyệt.

Tô Tín dùng ngữ khí ôn hòa nói:

- Thì ra là Yến tiểu thư, mời vào!

Yến Khuynh Tuyết mang theo đám người Lương bá đi vào và thi lễ với Tô Tín, nói:

- Đa tạ Mạnh công tử hôm qua xuất thủ tương trợ, nếu không A Nhượng đã gặp nguy hiểm.

A Nhượng đỏ mặt chấp tay với Tô Tín, lịch duyệt giang hồ của hắn tương đối thấp, lần đầu nhìn thấy nhân vật truyền kỳ nổi danh Nhân Bảng như Tô Tín liền có phản cảm thẳng.

Tiểu nha hoàn cười mở hơn nhiều, mắt to không ngừng bắn ra hào quang như ngôi sao nhỏ nhìn Tô Tín.

- Ha ha, Yến tiểu thư không cần đa lễ như vậy, ngày hôm qua ta cũng đã nói thấy việc bất bình cho nên đứng ra giúp đỡ mà thôi. Ta chẳng qua không quen nhìn bọn chúng nhiều người khi dễ nữ tử yếu đuối.

Đôi mắt Yến Khuynh Tuyết híp lại nói khẽ:

- Hiện tại người có tâm hiệp nghĩa như Mạnh công tử thật rất ít, lúc ấy ở nơi đó có nhiều võ giả như vậy nhưng chỉ có một mình Mạnh công tử ra tay.

Tô Tín ung dung cười nói:

- Yến tiểu thư đừng cất nhắc ta, ta không tính là người hiệp nghĩa, ta làm tất cả chỉ vì tùy tâm sở dục mà thôi.

Yến Khuynh Tuyết ngạc nhiên nói:

- Cái gì mới xem như người chính trực hiệp nghĩa?

Tô Tín nghiêm mặt nói:

- Hiệp giả vì nước vì dân. Đại trượng phu sống đương thời chỉ cầu đỉnh thiên lập địa, không thẹn với lương tâm.

- Ngày xưa hội chủ Anh Hùng hội Mạc Vong Thiên Hạ Mạc Thanh Hôi vì bách tính Trung Nguyên đã đơn thương độc mã xâm nhập thảo nguyên ám sát quốc sư Tất Cách Nhĩ của Kim Trướng Hãn Quốc, tự toái Chân Vũ pháp tướng đồng quy vu tận với Tất Cách Nhĩ, lôi kéo hơn vạn xạ điêu kỵ của Kim Trướng Hãn Quốc chôn cùng, làm cho Kim Trướng Hãn Quốc nguyên khí đại thương vô lực xâm lấn Trung Nguyên, có thể giúp Trung Nguyên vượt qua thời khắc nguy nan nhất, người như vậy mới có thể xưng là người hiệp nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Tặng người một phần đại lễ

Đám người Yến Khuynh Tuyết nghe Tô Tín nói lời hiên ngang như vậy càng cảm động, đặc biệt là A Nhượng.

Nội tâm hắn còn cảm thán, quả nhiên không hổ là thiếu niên anh hiệp đứng hàng Nhân Bảng, giác ngộ thật cao, ‘hiệp giả vì nước vì dân’, những lời này đúng là chuẩn xác.

- Mạnh công tử quả nhiên cao thượng, tiểu nữ từ bỏ phục.

Nghe thấy Tô Tín nói như vậy, Yến Khuynh Tuyết càng không nói tới những lời mời chào lúc trước.

Lương bá lúc này sốt ruột nháy mắt, hiện tại không nói còn chờ cái gì?

Đương nhiên Tô Tín cũng nhìn ra, lần này hắn cũng không giả bộ, hắn nói:

- Yến tiểu thư, lần này ngươi tới đây cũng không chỉ vì cảm tạ ta đúng không? Ngươi có chuyện gì cứ việc nói đi, chỉ cần không vi phạm điểm mấu chốt của tại hạ, tại hạ nhất định sẽ hỗ trợ.

Yến Khuynh Tuyết chần chờ sau đó nói:

- Mạnh công tử, mặc dù ta thỉnh cầu có chút đường đột nhưng ta vẫn muốn mời ngươi giúp ta một tay.

Nàng còn không nói muốn Mạnh Thanh Trạch làm thủ hạ, đối với cường giả trên Nhân Bảng mà nói, ngươi có thể cầu hắn hỗ trợ nhưng tuyệt đối không có tư cách bảo nhân gia làm thủ hạ của ngươi.

Nàng nói uyển chuyển, Tô Tín đương nhiên cũng không thể một lời đáp ứng ngay được.

- Thật có lỗi Yến tiểu thư, nếu là chuyện khác ta còn có thể giúp đỡ nhưng kể tiếp ta chuẩn bị du lịch Tương Nam, thật sự là không có có bao nhiêu thời gian ở lại Thương Sơn thành.

- Còn nữa, đây là chuyện trong Thương Sơn thành, ta một người ngoài xen vào không tốt đâu.

Lương bá vội vàng nói:

- Mạnh công tử, ngươi đừng vội cự tuyệt, nếu như ngươi đáp ứng giúp tiểu thư chúng ta, bức họa này là của ngươi.

Lương bá mở bức họa ra, đó là bức họa Tông Hạo Dương tự tay vẽ Trầm Tích Quân.

Tô Tín vốn là sững sờ, sau khi nhớ tới lai lịch bức họa này, trên mặt cố ý làm ra vẻ khiếp sợ:

- Đây là bức họa sư phụ vẽ sư mẫu.

Tô Tín lúc này lau mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa đã lòi đuôi.

Ban đầu hắn còn không hiểu bức họa này có ý nghĩa gì.

May mà Thiết Vô Tình cho hắn tư liệu có nhiều tin tức về Tông Hạo Dương, phòng ngựa sau này có người dùng Tông Hạo Dương thăm dò hắn làm lòi đuôi.

Trong đó có miêu tả bức họa này, tuy chỉ có một câu nhưng Tô Tín liên hệ cả hai với nhau, có chín thành chín chuôi nắm chắc chính là nó.

Quả nhiên Yến Khuynh Tuyết lúc này mới nói:

- Đúng là Tông Hạo Dương tiền bối đưa tặng bức họa cho mối tình đầu của mình, nhưng nếu như Mạnh công tử không muốn tới giúp ta, ta cũng sẽ tặng bức họa cho Mạnh công tử, xem như cảm tạ ân Mạnh công tử viện thủ.

Tô Tín tiếp nhận bức họa sau đó nói:

- Không cần như thế, bức họa này vô cùng trọng yếu với sư phụ ta. Người năm đó tìm kiếm đã lâu không có kết quả, còn tưởng rằng bị người Trầm gia phá hủy.

- Hiện tại ta mang bức họa này về thì sư phụ rất vui vẻ, chỉ bằng điểm này ta nguyện ý trợ giúp Yến tiểu thư.

Nghe được Tô Tín hứa hẹn, nội tâm đám người Lương bá vô cùng vui vẻ, đôi mắt Yến Khuynh Tuyết lúc này sáng ngời, nàng vội vàng nói:

- Mạnh công tử đừng nói như vậy, ngươi tới giúp thì Khuynh Tuyết vô cùng cảm tạ, làm sao có thể thu Mạnh công tử làm thủ hạ chứ.

Tô Tín cười cười lắc đầu, nói:

- Không quy củ không thành vương tròn, bất kỳ địa phương nào cũng phân chủ yếu và thứ yếu, ta gia nhập dưới trướng Yến tiểu thư thì chính là thủ hạ của ngươi nếu không những người khác hội nghĩ như thế nào?

Lương bá nhìn Tô Tín, quả thực hắn có hảo cảm với vị cường giả Nhân Bảng này rất lớn.

Lúc trước hắn còn thật lo lắng Mạnh Thanh Trạch nếu quyết định trợ giúp tiểu thư vậy nên an bài địa vị hắn thế nào?

Nếu như song phương đối đãi ngang hàng, đối với những người gia nhập tiểu thư sau đó thì sao, ai nói bọn họ nghe đây?

Hiện tại Mạnh Thanh Trạch biết tiến thoái như vậy, suy nghĩ vì Yến Khuynh Tuyết cũng làm cho Lương bá sinh lòng cảm kích với hắn.

Mà lúc này đám thám tử theo sau Yến Khuynh Tuyết nghe được tin tức như thế liền tranh thủ truyền tin cho đám người Yến Trọng Hằng.

Nghe tin tức như thế, mọi người phản ứng đầu tiên chính là không tin, nhưng sau khi biết được nguyên nhân thì sắc mặt bọn họ biến thành tái nhợt.

Đầu năm nay tôn sư trọng đạo chính là chuẩn tắc lớn nhất giang hồ, một ngày là thầy cả đời là cha, những lời này không phải nói cho có.

Trừ những ma đầu khi sư diệt tổ, những người khác sẽ giữ nghiêm chuẩn tắc này, càng không cần nói Mạnh Thanh Trạch.

Biết được Yến Khuynh Tuyết xuất ra bức họa thì bọn họ biết rõ chuyện này không thể văn hòa, Mạnh Thanh Trạch đầu nhập Yến Khuynh Tuyết là chuyện văn dã đóng thuyền.

Sau khi Yến Trọng Hằng biết chuyện này liền gọi Trương Nghiễm tới, hắn tức giận nói:

- Ngày hôm qua ngươi không cho ta đi đối phó Mạnh Thanh Trạch, hôm nay tốt rồi, hắn trực tiếp bị nữ nhân Yến Khuynh Tuyết kia mời chào tới tay.

- Còn nữa, nữ nhân này làm cách nào có được bức họa Tông Hạo Dương tự tay vẽ? Tại sao chúng ta không biết chút tin tức nào?

Sắc mặt Trương Nghiễm lúc này hết sức khó coi, hắn làm sao biết trong tay Yến Khuynh Tuyết có bức họa do Tông Hạo Dương vẽ cơ chứ?

- Công tử, Tông Hạo Dương cũng đã mất tích hơn mười năm, cho dù có người đặt được bức họa của hắn về thì ai còn chú ý tới? Ai có thể nghĩ đến hơn mười năm sau hắn lại dạy dỗ ra một đệ tử đưa về võ lâm Trung Nguyên?

Sắc mặt Yến Trọng Hằng âm lãnh nói:

- Mang người đi giáo huấn Mạnh Thanh Trạch, ta muốn hắn biết kết cục đám nhúng tay vào sự vụ Thương Sơn thành là như thế nào.

Trương Nghiễm gật đầu nói:

- Ta sẽ đi gọi người, công tử ngươi cũng không cần phải gấp, hiện tại đoán chừng đám người đại công tử còn sốt ruột hơn chúng ta đấy, bọn họ khẳng định cũng mang người qua đó rồi.

- Hiện tại có Mạnh Thanh Trạch gia nhập, bọn họ khẳng định cũng sẽ lấy át chủ bài che giấu ra.

Yến Trọng Hằng gật gù đầu, vấn đề này cũng không phải là chuyện của riêng hắn, các huynh đệ khác không thể không quan tâm.

Bốn huynh đệ Yến Trọng Hằng lúc này kéo người đánh tới khách sạn, lúc này Yến Khuynh Tuyết ngồi giữa khách sạn ôn nhu nói:

- Nếu Mạnh công tử muốn gia nhập chúng ta, ta sẽ đi triệu tập tất cả thủ hạ tới gặp Mạnh công tử, cũng thuận tiện tổ chức bữa cơm tẩy trần.

Có Mạnh Thanh Trạch gia nhập, Yến Khuynh Tuyết lập tức cảm giác sức ép của mình nhẹ đi rất nhiều.

Tô Tín lúc này mỉm cười nói:

- Đầu tiên không cần nóng nảy, ta nghĩ những cái đuôi theo sau lưng ngươi hiện tại đã truyền tin tức trở về rồi, chỉ sợ có ít người không nhận được chạy tới đây.

- Chúng ta cũng không cần đi, cứ chờ tại nơi này, Mạnh mỗ sẽ chiếu cố bọn họ trước, thuận tiện tặng Yến tiểu thư một phần đại lễ.

Yến Khuynh Tuyết hiếu kỳ nói:

- Đại lễ gì?

- Làm cho người cả Thương Sơn thành đều biết, ngươi đã có thực lực tranh phong với đám người Yến Trọng Hằng.

Lúc này ánh mắt tiểu nha hoàn sáng lên như ngôi sao, quả nhiên không hổ là tuần kiệt Nhân Bảng, hắn quả khí phách.

Oanh!

Cửa khách sạn bị đá văng ra, đám người Yến Trọng Hằng mang theo thủ hạ lục tục đi tới, nhìn thấy Yến Khuynh Tuyết cùng Tô Tín đang ngồi ở giữa khách sạn, trên mặt hắn tươi cười âm trầm.

Yến Trọng Hằng cười lạnh nói:

- Mạnh Thanh Trạch, ngày hôm qua ngươi quá nhiều phong vân lời tỷ thí cũng bỏ đi, hiện tại ngươi còn chọn rộn vào sự vụ Thương Sơn thành, thật nghĩ có thể đứng hàng Nhân Bảng thì ngươi muốn làm gì thì làm hay sao?

- Cho dù sự phụ thuộc 'Tứ Tuyệt Tán Nhân' Tông Hạo Dương, hẳn cũng không dám dễ dàng giương oai tại Thương Sơn thành, Mạnh Thanh Trạch dựa vào cái gì?

Yến Thư Hằng thờ dài một hơi, nói:

- Tiểu muội, sao ngươi phải khổ vậy chứ? Ngươi giao lệnh bài ra đây, ta tự nhiên sẽ bảo vệ ngươi cả đời phú quý, có nhiều thứ ngươi tranh giành là tranh không được.

Tô Tín muốn nói cái gì đó nhưng Yến Khuynh Tuyết lúc này đứng ra, nói:

- Đại ca, không phải ta muốn tranh giành, mà là ta chỉ muốn bảo vệ thứ mình có mà thôi.
- Còn nữa nhị ca, Mạnh công tử cũng không phải quá nhiều sự vụ Thương Sơn thành, hẳn tới trợ giúp ta.
- Các ngươi cũng có thể mời người tông môn sau lưng mình trợ giúp, vì cái gì ta không thể?

Đám người Yến Trọng Hằng đều kinh ngạc nhìn sang Yến Khuynh Tuyết, ngày thường đối mặt với bọn họ khi dễ, Yến Khuynh Tuyết chỉ biết trầm mặc mà chống đỡ, nàng lúc nào dám đứng ra tranh luận phản bác bọn họ?

Tô Tín lúc này âm thầm gật đầu, xem như hẳn không nhìn lầm người.

Tính cách Yến Khuynh Tuyết chỉ là dịu dàng lương thiện cứ không phải mềm yếu có thể khi dễ.

Nếu nàng thật mềm yếu có thể khi dễ, lệnh bài của nàng không thể bảo toàn tới bây giờ, chỉ sợ đã sớm bị Yến Trọng Hằng hoặc là người nào đó cướp lấy.

Trước kia Yến Khuynh Tuyết đối mặt đám người Yến Trọng Hằng không dám phản bác, chỉ có thể ỉn ỉn, đó là bởi vì trong tay nàng không có thực lực, căn bản không có tư cách khiêu chiến người ta.

Hiện tại có Tô Tín ở đây nên lá gan của nàng cũng lớn hơn trước.

Yến Kế Hằng lúc này lạnh lùng nói:

- Yến Khuynh Tuyết, ngươi chỉ là một nữ nhân mà dám tranh đoạt vị trí thành chủ sao? Quả thực là si tâm vọng tưởng!
- Tiểu thí hài, ngươi xem thường nữ nhân như vậy, mẫu thân ngươi biết được sẽ thương tâm đấy.

Tô Tín thản nhiên nói.

Hắn đã nói muốn tặng Yến Khuynh Tuyết một phần đại lễ, đương nhiên sẽ không nhìn nàng bị đám người Yến Trọng Hằng xỉ nhục.

Hắn không vừa mắt tiểu tử Yến Kế Hằng này từ lâu rồi, mặc dù nói Tô Tín hiện tại tuổi không lớn bằng đối phương nhưng tâm lý thành thực vượt xa Yến Kế Hằng.

Quả nhiên Yến Kế Hằng bị Tô Tín chọc giận, sắc mặt hắn đỏ lên và quát Tô Tín:

- Ngươi nói ai là tiểu thí hài? Nổi danh Nhân Bảng thì thế nào chứ? Chỉ là xếp hạng cuối Nhân Bảng mà thôi, có tư cách gì hung hăng càn quấy? Có tin ta làm ngươi hôm nay không thể rời khỏi Thương Sơn thành hay không?

Đám người Yến Kế Hằng gây ra động tĩnh lớn như thế, trực tiếp làm vỡ giả trong Thương Sơn thành quanh khách sạn bị hấp dẫn tới xem.

Đương nhiên bọn họ không dám tới gần xem nào nhiệt chỉ dám đứng ở xa vậy xem.

Nghe Yến Kế Hằng nói thế mọi người âm thầm bĩu môi, nói thầm tiểu nhi tử của thành chủ còn quá trẻ, kinh nghiệm giang hồ quá nhỏ bé, nói cái gì cũng dám nói.

Mạnh Thanh Trạch xếp cuối Nhân Bảng là không sai, nhưng Nhân Bảng là cái gì? Đó là bảng bài danh của tất cả người trẻ tuổi tuần kiệt.

Trên giang hồ có có gần trăm vạn võ giả Tiên Thiên, số lượng này lớn lắm, nhưng võ giả Tiên Thiên dưới ba mươi lăm có bao nhiêu người? Tối thiểu có chừng mười vạn.

Trong mười vạn người này chỉ lấy một trăm lẻ tám người đứng hàng Nhân Bảng, mặc dù chỉ là cuối cùng thì đó cũng là thực lực người ta.

Tối thiểu nhị ca Yến Trọng Hằng của ngươi cũng là võ giả Tiên Thiên, hơn nữa tuổi cũng mới qua ba mươi nhưng còn không thể sờ tới Nhân Bảng đấy, còn bị Mạnh Thanh Trạch dùng một kiếm đánh bại trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Như sấm bên tai

Tô Tín quyết định muốn giúp Yến Khuynh Tuyết triệt để nổi danh tại Thương Sơn thành thì nhất định phải đánh, phải đột nhiên nổi tiếng.

Đám người Yến Trọng Hằng mang theo không ít người tới đây, có vài võ giả Tiên Thiên, vừa vặn hôm nay mình mượn bọn chúng để khai đao.

- Ta cũng biết chủ ý của các ngươi, cũng không cần nói nhảm nữa, vừa vặn các ngươi dẫn tới không ít người, đánh với ta một hồi đi. Đánh thắng ta, Mạnh Thanh Trạch ta sẽ lập tức rời khỏi Thương Sơn thành, lệnh bài của Yến tiểu thư cũng giao ra.

- Nhưng nếu như các ngươi đánh thua, vậy thì đừng có lải nhải nữa, nhanh cút về nhà đi, có dám hay không?

Nghe thấy Tô Tín nói như thế đám người Yến Trọng Hằng lập tức động tâm.

Có thể một trận chiến giải quyết Mạnh Thanh Trạch còn liên quan tới Yến Khuynh Tuyết thì đương nhiên quá tốt, cho dù ngày hôm qua Mạnh Thanh Trạch có thể đánh bại Yến Trọng Hằng nhưng không đại biểu cái gì cả.

Yến Trọng Hằng vừa mới đột phá Tiên Thiên Khí Hải Cảnh chưa tới nửa năm, dưới trướng bọn họ có võ giả Tiên Thiên còn mạnh hơn Yến Trọng Hằng quá nhiều.

Yến Trọng Hằng lúc này nhìn chằm chằm vào Yến Khuynh Tuyết:

- Tiểu muội, hắn nói chuyện ngươi có thể nhận hay không? Đừng có chờ chúng ta đánh bại hắn, kết quả các ngươi lại quyệt nợ.

Yến Khuynh Tuyết thản nhiên nói:

- Mạnh công tử nói đại biểu cho ta.

Yến Khuynh Tuyết rất tin nhiệm thực lực Tô Tín, huống hồ nàng hiện tại đã đặt cược lên người Tô Tín, dù cho đánh bại thì nàng cũng đánh bại Tô Tín sẽ thắng.

Yến Trọng Hằng cười lạnh nói:

- Vậy là tốt rồi, như vậy chúng ta có thể bắt đầu.

Tô Tín khoát khoát tay nói:

- Không vội, đi ra bên ngoài trước đã, nơi này không phải nơi có thể động thủ, phá hư khách sạn của người ta thì không hay.

Chưong quầy khách sạn đang trốn ở một bên không dám nói gì lại âm thầm cảm kích Tô Tín.

Đây mới là phong độ mà cường giả Nhân Bảng nên có đấy mà, thời điểm này vẫn suy nghĩ vì tiểu nhân vật như hắn, đáng vẻ này nhìn đám người Yến Trọng Hằng không khác gì thổ phỉ, lúc đi vào còn đập tung cửa khách sạn.

- Bên ngoài thì bên ngoài, chúng ta đi.

Yến Trọng Hằng vung tay lên, hắn dẫn theo đám người rời khỏi khách sạn.

Trên con đường dài bị thanh lý một đoạn rộng trăm trượng, khá thoải mái cho bọn họ thi triển.

Yến Kế Hằng nói trước:

- Người của ta lên trước.

Yến Trọng Hằng cười ha hả nói:

- Nếu như thập tam đệ muốn lên thì ta sẽ nhường.

Ngày hôm qua hắn đã giao thủ với Tô Tín cho nên biết rõ thế nào là khủng bố.

Hơn nữa Trương Nghiễm thủ hạ của hắn còn không nắm chắc thắng Tô Tín, Yến Kế Hằng muốn xung phong thì hắn cầu còn không được.

- Chung thúc, xem người rồi.

Yến Kế Hằng nói với tráng hán bên cạnh mình.

Tên tráng hán kia ước chừng bốn mươi tuổi, sau lưng còn cõng một thanh quý đầu đao to lớn, nhìn nó cương mãnh tới cực điểm.

- Công tử người yên tâm, Nhân Bảng thì thế nào? Nếu không phải Chung Cuồng ta lớn tuổi, nói không chừng cũng có thể bước vào Nhân Bảng đấy.

Tráng hán tên Chung Cuồng cười to.

Đám người bên ngoài nhìn thấy Chung Cuồng ra tay liền hưng phấn không nhỏ.

Chung Cuồng người cũng như tên, hấn cực kỳ cuồng vọng.

Cho dù hấn cuồng vọng nhưng đúng là có tư cách cuồng vọng.

Chung Cuồng bài danh hai mươi lăm trên phong vân bảng, hấn còn cao hơn Trương Nghiễm hai vị trí.

Hơn nữa tiến vào top ba mươi phong vân bảng cũng không dễ dàng khiêu chiến bài danh cao hơn, mỗi ngày chỉ chờ người khác khiêu chiến bọn họ, sau đó ngồi đợi lấy tiền là đủ.

Nhưng Chung Cuồng không giống, mỗi tháng hấn sẽ chủ động khiêu chiến võ giả cao hơn, tuy mỗi lần sẽ tổn thất rất nhiều tiền tài nhưng hấn vẫn không thêm quan tâm.

Một là cường giả Nhân Bảng trẻ tuổi, một là võ giả Tiên Thiên bài danh phong vân bảng lâu năm, là cường nhân chiến đấu, hai người bọn họ đại chiến rất đáng xem.

Chung Cuồng cười lạnh đi tới, hấn rút quý đầu đao trên vai ra, khí thế toàn thân biến thành cuồng bạo.

Nói thật hấn không đặt võ giả Nhân Bảng vào trong mắt.

Hấn cho rằng tại sao triều đình hạn chế tuổi tiến vào Nhân Bảng chứ? Việc này với tán tu và võ giả tiểu môn tiểu phái như bọn họ là hành vi không công bằng.

Những võ giả đại môn phái tập võ từ nhỏ, có danh sư dạy bảo, còn được cung cấp một lượng dược liệu không nhỏ, khởi điểm khẳng định cao hơn so với bọn họ.

Nếu Nhân Bảng làm thành như Địa Bảng, chỉ có thực lực đầy đủ là lên bảng, vậy Chung Cuồng hấn cũng có tư cách bài danh Nhân Bảng đấy.

- Tiểu tử, hôm nay ta muốn xem võ giả Nhân Bảng như người mạnh ở điểm nào.

Chung Cuồng quát lớn, hấn lập tức lao tới gần Tô Tín như trâu điên động đực.

Mỗi khi hấn bước một bước, khí thế trên người sẽ mạnh hơn một phần, lực lượng dưới chân hấn còn dẫm nát cả đá lót đường, sau khi vượt qua mười bước chân, đường đi dưới chân hấn tan nát thành mảnh nhỏ..

Võ công của Chung Cuồng dùng khí thế thủ thắng, đao đầu tiên của hấn ngưng tụ toàn bộ tinh khí thần, đạt tới đỉnh phong mạnh nhất của hấn.

Trên phong vân lôi ngày xưa không biết có bao nhiêu võ giả bị một đao đầu tiên của hấn chém trọng thương hoặc chém chết, một đao qua đi, đối thủ chưa chết cũng không còn lực lượng chiến đấu.

Lúc này Tô Tín đối diện với một đao kinh thiên kia, thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy trong quý đầu đao có chân khí ngưng tụ thành hình ác quỷ với uy thế hết sức kinh người.

Nhưng đáng tiếc Chung Cuồng đối mặt với Tô Tín.

Cho dù là lực lượng hay vũ kỹ, tất cả mọi thứ đều là Tô Tín mạnh hơn hấn nhiều.

Chung Cuồng chém một đao với khí thế vô song nhưng Tô Tín chỉ duỗi một ngón tay và điểm vào thân đao.

Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chi có hai mươi bốn cách dùng khác nhau, trong nguyên tác Bạch Sầu Phi dùng Kinh Trập nhiều nhất, Tô Tín cũng sử dụng Kinh Trập nhiều nhất.

Kinh Trập như nghe lời, chỉ kinh như lời đình, động như bôn lời, mau lẹ vô cùng, uy lực cường đại nhất.

Nhưng trừ Kinh Trập ra, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chi còn có các biến hóa khác cũng cường đại, hiện tại Tô Tín dùng chính là Đại Hàn, ngày đông giá rét cực kỳ đại hàn!

Chỉ kinh lạnh như băng đông cứng đao thế, lực lượng cực kỳ khủng bố ập tới làm đao thế của Chung Cuồng giảm đi một nửa.

Kinh Thần chỉ cường đại chỉ lực cộng thêm Long Tượng Bàn Nhược Công mang tới lực lượng cơ thể đáng sợ, Tô Tín chỉ dùng một ngón tay tiếp lấy đao của Chung Cuồng.

Người ngoài nhìn thấy Tô Tín sử dụng ngón tay tiếp đao, ngón tay ngang với một đao của Chung Cuồng, bọn họ cảm thấy kinh hãi và khủng bố, nếu như Tô Tín xuất một quyền chẳng phải có thể đánh chết Chung Cuồng?

Đương nhiên những võ giả Tiên Thiên như Trương Nghiễm sẽ không nông cạn giống như những võ giả bình thường chung quanh.

Sắc mặt Trương Nghiễm ngưng trọng nói với Yên Trọng Hằng:

- Đây là môn công pháp chỉ pháp cường đại, thiên biến vạn hóa, dung hợp thiên địa ảo diệu, nền móng tuyệt đối không đơn giản, cũng không biết Tông Hạo Dương ra hải ngoại đạt được cơ duyên gì, vậy mà có thể có công pháp chỉ pháp cường đại như thế.

- Vô lâm Trung Nguyên có rất ít công pháp chỉ pháp như thế, Thiếu Lâm tự có bảy mươi hai tuyệt kỹ nhưng chỉ có Niêm Hoa Chỉ, Vô Tướng Kiếp Chỉ, Đa La Diệp Chỉ là chỉ pháp, trong đó có Hoàng Tuyền giáo sử dụng Hoàng Tuyền chỉ, nhưng ta cảm giác uy lực của môn chỉ pháp này phát huy tới tận cùng thậm chí không kém hơn chúng!

Nhân lực của võ giả Tiên Thiên đều không kém, nhìn thấy uy lực chỉ pháp đã đoán ra nhiều thứ, bản thân Chung Cuồng là người thấu hiểu nhiều nhất.

Chỉ pháp lạnh buốt như băng không ngừng rót kinh lực vào người hắn, kinh mạch của hắn không thông thuận, Sở Cuồng tức giận quát một tiếng và quay người thu đao, chân khí như liệt hỏa bạo phát bức chỉ lực của Tô Tín ra khỏi thân thể.

Hắn lui, Tô Tín liền tiến lên!

Chỉ phong điểm liên hoàn như cơn lốc, Kinh Trập nghe thấy lòi, sét đánh im ắng!

Chung Cuồng vội vàng vùng đao ngăn cản, chỉ phong cường đại được chân khí gia trì đánh vào quỹ đầu đao và sinh ra tiếng nổ lớn, đánh xuyên qua thân đao và chung quanh có vô số vết rách.

Chỉ phong như sét đánh, trực tiếp trấn áp Chung Cuồng không ngóc đầu lên nổi.

Những người đang xem cuộc chiến đều nói thầm trong lòng: Chung Cuồng sắp thua!

Bản thân Chung Cuồng là võ giả có sức bật cường đại, con đường võ công của hắn là nhất cổ tác khí nghiền áp tất cả.

Nếu như hắn lâm vào hạ phong cũng rất khó lật bàn, thậm chí có khả năng càng đánh càng yếu, nhất cổ tác khí, nhị mà suy, tam mà kiệt.

Hiện tại bộ dạng hắn thê thảm như vậy, nhuệ khí trong lòng bị Tô Tín đánh tan, rốt cục lúc hắn không cẩn thận bị một chỉ của Tô Tín điểm vào vai phải, quỹ đầu đao trong tay hắn rời tay, một chỉ cuối cùng điểm vào ngực hắn, trực tiếp đánh hắn thổ huyết bay xa.

Mọi người xem Tô Tín công kích liền si mê, trước kia Chung Cuồng dùng khí thế áp người, không nghĩ tới hôm nay hắn bị người khác nghiền áp.

Tô Tín đứng chấp tay, thản nhiên nói:

- Còn ai nữa?

Thần thái lạnh nhạt của Tô Tín làm đám người chung quanh tán thưởng không thôi, quả nhiên không hổ là cường giả Nhân Bảng, khí độ quá cao.

Tiểu nha hoàn kéo cánh tay Yên Khinh Tuyết và đóng cửa không ngừng:

- Tiểu thư người nhìn xem! Mạnh công tử đúng là quá đẹp trai.

A Nhượng ở bên cạnh ghen ghét:

- Mạnh công tử mạnh thì mạnh nhưng đánh thắng bảy tư thái thì ta cũng biết làm.

Tiểu nha hoàn lườm hắn, nói:

- Được rồi, Mạnh công tử người ta là cao thủ tịch mịch, người chính là dương dương đắc ý.

A Nhượng nghẹn lời không nói được gì.

Yên Kế Hằng mặt đen bảo người mang Chung Cuồng quay về, hận không thể rời đi lập tức.

Thật sự là quá mất mặt!

Vừa rồi còn cướp lên đầu tiên, kết quả bị người ta giải quyết dễ dàng.

Hắn không phải võ giả Tiên Thiên cho nên tầm mắt còn chưa đủ, không nhìn ra Tô Tín cường đại, hắn chỉ nhìn thấy Chung Cuồng không dùng được.

Cho nên Yến Kế Hằng âm thầm quyết định, trở về sẽ đuổi Chung Cuồng đi, cầm nhiều tiền tài và tài nguyên tu luyện của ta như vậy mà không được việc, đúng là phé vật.

Yến Thư Hằng và Yến Thịnh Hằng liếc nhau, ánh mắt lộ ra một tia khó khăn.

Bọn họ là con trưởng Yến Hoàng Cửu, thủ hạ không ít.

Một là giao du rộng rãi, hào sảng đại khí nổi danh, thủ hạ võ giả không ít...

Nhưng hiện tại Tô Tín bày ra thực lực đã hù bọn họ, bọn họ mời chào võ giả Thương Sơn thành nhưng không có ai có thể vững vàng áp chế Tô Tín.

Tổng môn sau lưng bọn họ có không ít võ giả Tiên Thiên, tuy trở ngại Yến Hoàng Cửu cho nên không dám hiển nhiên mang theo bên người, trong lúc nhất thời không tìm ra người xuất đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Các người cùng lên đi

Một trận chiến chấn nhiếp toàn trường, loại uy thế này không kém nhưng Tô Tín lại cảm giác còn chưa đủ.

Hắn hôm nay nhất định phải đánh ra danh hào cho toàn thành biết tới 'Mạnh Thanh Trạch', chỉ đánh một trận là không đủ.

Cho nên Tô Tín trực tiếp nói với Yến Trọng Hằng:

- Như thế nào, không dám đánh sao? Cũng được, ta cũng không khi dễ các người, các người cùng lên đi, có bao nhiêu người ta tiếp hết.

Yến Thư Hằng nhìn Tô Tín thật sâu, nói:

- Đây là người nói, người không nên đổi ý đấy.

- Nơi này có nhiều người nhìn như vậy, Mạnh Thanh Trạch ta làm sao đổi ý?

Tô Tín thản nhiên nói.

Đám người Yến Thư Hằng nhìn nhau, lại phái một người tới.

Thủ hạ của Yến Thư Hằng là một trung niên cầm song kiếm, nhìn hắn không có gì khác thường.

Người này cũng là cao thủ nổi danh trên phong vân bảng, đứng hàng hai mươi ba, hắn còn mạnh hơn Chung Cuồng nhiều.

Mà Yến Thịnh Hằng phái một người Hồ ở Tây Vực tới.

Người Hồ ở Tây Vực có tóc vàng mắt xanh, trong tay không có cầm binh khí nhưng thần thái của hắn cực kỳ âm trầm.

Yến Thịnh Hằng giao du rộng lớn, hắn có nhiều thủ hạ nhất trong các huynh đệ, cũng là người có lai lịch phức tạp nhất.

Mặc dù người Hồ Tây Vực không có bài danh trên phong vân bảng nhưng chính là võ giả Tiên Thiên hàng thật giá thật.

Yến Trọng Hằng phái Trương Nghiễm xuất chiến.

Vốn Trương Nghiễm khẳng định không muốn đánh với Tô Tín không phải vì hắn nhất gan, mà là vì trong trận chiến vừa rồi hắn nhìn ra mình tuyệt đối không phải đối thủ của Tô Tín, đi lên cũng chỉ tự rước lấy nhục.

Hiện tại ba người vây công một Tô Tín đã khác với lúc đầu, nói không chừng có cơ hội đánh bại Tô Tín.

- Chỉ có ba người các người sao? Vậy thì tốt, các người ra tay đi.

Tô Tín cảm trường kiếm đứng đó, thần sắc không chút sợ hãi.

Ba người Trương Nghiễm nhìn nhau sau đó cùng ra tay.

Ra tay đầu tiên chính là trung niên cầm song kiếm.

Võ công của hắn chính là đạo gia nhất mạch, song kiếm trong tay thập phần vững vàng và có xu thế âm dương, Thái Cực thay đổi liên tục, phân hoá Tứ Tượng, kiếm quang giống như vô cùng vô tận muốn vây khốn người ta vào trong và chém giết tại chỗ.

Trương Nghiễm tức giận quát lớn, sóng âm cường đại bộc phát, cho dù những võ giả chung quanh đứng cách xa bọn họ một chút lại cảm giác đôi tai ù ù, màng tai đau đớn, chung quanh Trương Nghiễm có sóng âm hóa thành thực chất và uy lực hết sức kinh người.

Cuối cùng người Hồ Tây Vực không hành động, hắn chờ võ giả song kiếm và và Trương Nghiễm ra tay thì thân ảnh hắn hơi chấn động, hắn hóa thành một bóng đen biến mất trong đám người.

Ba người bọn họ ra tay nhưng lúc này Tô Tín lại nhắm mắt.

Đồng thời đôi mắt ba tên võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh công kích, muốn nói không có một chút áp lực nào là gạt người.

Trong võ đạo, phương pháp phát triển nhanh nhất chính là sinh tử chém giết.

Không ngừng tạo áp lực lên bản thân, bản thân mới có thể không ngừng phát triển trong chém giết sinh tử.

Nắm mắt lại, Tô Tín cảm giác nguyên khí thiên địa chung quanh mình không ngừng biến hóa, chân khí ba gã võ giả xen lẫn với nguyên khí thiên địa, chấn động thập phần hỗn loạn.

Tiên Thiên luyện khí, võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh không chỉ cảm thụ khí hải trong cơ thể của mình, còn phải đi thu nạp nguyên khí thiên địa bên ngoài, cảm thụ lực lượng trong đó mới có thể xem như chạm tới ý nghĩa chân chính của cảnh giới Tiên Thiên.

Loong coong!

Tiếng kiếm mình không ngừng vang lên, Du long kiếm trong tay Tô Tín ra khỏi vỏ, thi triển Đoàn gia kiếm pháp bộc phát kiếm quang tung hoành, khí tượng vương giả không mất đi linh động sinh ra.

Nhưng biểu tượng chỉ xuất hiện trong cảm giác của Tô Tín, kiếm thế của võ giả song kiếm như âm dương ngư xoay tròn, ở giữa là điểm bắt đầu cũng là điểm kết thúc.

Du long kiếm mau lẹ như gió, nó tinh chuẩn điểm vào trung tâm, lực lượng Huyết Hà Thần Kiếm bộc phát và huyết quang nhàn nhạt xuất hiện.

Tô Tín không dám quá mức vận dụng lực lượng Huyết Hà Thần Kiếm, hắn chỉ dám sử dụng một phần mười lực lượng cũng đủ sức phá vỡ kiếm thế của tên võ giả song kiếm.

Ầm ầm..

Ầm thanh kim loại va chạm sinh ra, tên võ giả song kiếm khiếp sợ phát hiện một kiếm kia mang theo lực lượng không lồ phá vỡ kiếm thế của hắn, thậm chí còn đánh nát một thanh kiếm trong tay hắn.

Lúc này Trương Nghiễm đã giết đến bên cạnh, lực lượng sóng âm kéo binh khí nát vỡ của võ giả song kiếm tới bên cạnh hắn.

Võ công của Trương Nghiễm gần giống với Thiếu Lâm Sư Tử Hồng, đều dùng sóng âm để đạt tới mục đích chấn nhiếp, một tiếng rống của hắn có thể đánh bại đối thủ.

Đáng tiếc Tô Tín tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ nhất viên mãn, căn cơ ổn như bàn thạch, tiếng rống của hắn không tạo thành bất cứ hiệu quả gì lên Tô Tín.

Trương Nghiễm thấy thế vội vàng đánh một chuông, lòng bàn tay có loi quang óng ánh, âm thanh sét đánh nổ vang ầm ầm.

Tay phải Tô Tín cầm kiếm, tay trái dùng Kinh Thần chỉ, chỉ phong mau lẹ như sấm và không lâm vào hạ phong chút nào.

Ngay sau đó Tô Tín đối kháng với Trương Nghiễm, sau lưng hắn có cát vàng bay bay, tên người Hồ Tây Vực biến mất lại xuất hiện sau lưng hắn, hai tay tất cầm lấy năm thanh độc châm tối tăm như mực và ném về phía Tô Tín.

Nhìn thấy cảnh tượng này mọi người đều mừng to tên người Hồ vô cùng hèn hạ.

Bất kể lập trường song phương như thế nào, nói như thế nào Tô Tín cũng là người Trung Nguyên, hiện tại người Hồ Tây Vực tấn công cũng không có gì nhưng lại chơi đánh lén như thích khách, lại còn dùng châm ám khí, hắn không biết xấu hổ mà.

Nhưng lúc này Tô Tín vẫn không có chút bối rối, hắn nhìn rõ hành động của người Hồ Tây Vực, thời thời khắc khắc vẫn chú ý tới động tác của hắn, vừa rồi hắn vừa xuất hiện đã bị Tô Tín phát hiện ra, chân khí hộ thể ngăn cản độc châm.

Đồng thời tay phải Tô Tín cầm Du long kiếm đánh nát thanh kiếm còn thừa của tên võ giả song kiếm, kiếm quang xẹt qua không gian đánh tên võ giả bay ra ngoài.

Kinh Thần chỉ điểm ra liên tục, chỉ phong cường đại áp Trương Nghiễm không ngẩng đầu lên được, hấn hiện tại xem như biết rõ thống khổ của Chung Cuồng vừa rồi, chèo chống dưới thể công liên miên không dứt quả thực làm người ta tuyệt vọng, đừng nói phản kích, không bị đánh bại là tạ trời đất rồi.

Lúc này người Hồ Tây Vực cũng không bỏ trốn, hấn hú lên quái dị và tấn công Tô Tín.

Hai tay hấn quán như răn, bỗng nhiên dài ra vài phần và đánh vào khí hải và ngực Tô Tín.

Nói thật Tô Tín nhìn võ công Tây Vực thật phiền toái, cũng chỉ là một chút phiền toái mà thôi.

Võ công Tây Vực quý dị mà tàn nhẫn nhưng uy lực không mạnh.

Du long kiếm quay về phòng thủ, kiếm quang tăng vọt ngăn cản thể công như nước của tên người Hồ, Tô Tín trực tiếp buông tha công kích Trương Nghiễm.

Tên võ giả Tây Vực nhìn thấy Tô Tín buông tha tấn công Trương Nghiễm thì hấn sợ hãi kêu lên một tiếng.

Bản thân hấn không phải người am hiểu chiến đấu chính diện, vừa rồi hấn nhìn thấy Tô Tín cùng Trương Nghiễm đối kháng mới dám âm thầm đánh lén.

Hiện tại nhìn thấy Tô Tín vậy mà buông tha tấn công Trương Nghiễm và định giải quyết hấn, hấn lập tức kêu lớn và hóa thành bóng đen vội vàng lui về phía sau, kiếm quang của Tô Tín đảo qua vị trí hấn vừa đứng, bỗng nhiên thân thể hấn hóa thành cát vàng và biến mất không còn gì nữa.

Loại tình huống này rất quý dị, Tô Tín cảm giác tên võ giả Tây Vực thật biến thành cát vàng và biến mất không thấy đâu nữa, cũng không phải sử dụng chúng nhãn pháp.

Trong truyền thuyết có một ít võ công có thể luyện thành thân thể không tồn tại, ví dụ như Tây Cương Mật Tông có một môn công pháp có thể luyện mình thành sắt thép, đao chém vào tận xương cũng không thấy máu tươi, nhưng chỉ có cường giả trên Nguyên Thần Cảnh mới có thể tu luyện.

Một võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh cũng có loại thực lực như vậy, chỉ sợ Tây Vực ba mươi sáu nước không yếu ớt giống như hiện tại, mà là đã sớm tiến công xâm lược Trung Nguyên.

Tô Tín nhắm mắt lại, dùng Kinh Thần chi bị động chống cự công kích của Trương Nghiễm, tinh thần bản thân không ngừng điều tra chung quanh, tuy không thu hoạch được gì nhưng có linh quang xuất hiện trong đầu Tô Tín, rốt cuộc hấn nghĩ ra át chủ bài của đối phương là gì.

- Ảo thuật! Dĩ nhiên là ảo thuật!

Ảo thuật trong lời của võ giả chính là tinh thần công kích.

Luyện hóa tinh thần bản thân, dùng tinh thần lực bản thân ảnh hưởng đối thủ thậm chí trực tiếp công kích đối thủ, ảo thuật chính là một loại phương thức biểu đạt của tinh thần lực mà thôi.

Nhưng nói như vậy chỉ có Thần Cung Cảnh mới có thể bắt đầu tu luyện tinh thần lực, Nguyên Thần Cảnh mới bắt đầu lĩnh ngộ tinh thần lực công kích hoặc phương pháp vận dụng.

Trước mắt võ giả Tây Vực có thực lực thường thường, nhưng thủ đoạn quý dị kỳ lạ đúng là quá nhiều.

Tô Tín mở to mắt, Du long kiếm mang theo vào kiếm dài vài thước chém chung quanh, giống như hấn nôn nóng vì không tìm được bản thân tên võ giả Tây Vực.

Nhưng lúc này Trương Nghiễm không cách nào thờ ra một hơi, hấn cảm giác Tô Tín hiện tại còn đáng sợ hơn vài phần.

- Người cho rằng hơi biến hóa là có thể chính thức ảnh hưởng tới ta sao?

Phát giác được kiếm quang đảo qua một nơi liền có không gian chấn động rất nhỏ, Tô Tín lại đi về phía trước, trực tiếp vứt bỏ Trương Nghiễm không để ý, Kinh Thần chỉ điểm ra như sấm sét, lúc này một dòng máu tươi bắn tung tóe, tên võ giả Tây Vực xuất hiện và bùm lấy chân trái gào thét.

Du long kiếm công kích đường đường chính chính nhưng ép tên võ giả Tây Vực không còn không gian né tránh, kiếm thể linh động không ngừng bao phủ không gian ép buộc tên võ giả Tây Vực phải đối chiến, lúc này nửa người hấn máu tươi đầm đìa bay ra ngoài.

Trương Nghiễm đuổi theo phía sau, bàn tay có lõi đinh lóng lánh đánh vào hậu tâm Tô Tín.

Tô Tín điểm Kinh Thần chi bằng tay trái như trường hồng quán nhật, mặt trời lên cao, khí thể vô cùng bá đạo.

Nhị Thập Tứ Tiết Khốc Liệt Đại Thứ, Viêm Nhật Sinh Huy.

Trương Nghiễm cảm giác tay phải tê rần, lực lượng nóng rực đánh vào kinh mạch của hắn, hắn vừa định ra tay hóa giải kinh lực, kiếm của Tô Tín đã đâm tới, hắn thậm chí cảm giác được lực lượng sắc bén và sát cơ trên thân kiếm.

- Chờ chút, đừng đánh, ta nhận thua!

Trương Nghiễm vội vàng lui về phía sau và hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Phỏng đoán công pháp biến hóa

Ba người cùng vây công Tô Tín, kết quả lại bị Tô Tín một người một kiếm đánh trọng thương hai người, còn lại một Trương Nghiễm bị dọa nhận thua, loại kết quả này làm cho đám người Yến Trọng Hằng xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

Đám người vây xem tại nơi này, mặc kệ là võ giả Thương Sơn thành hay võ giả tên ngoài đều trầm trồ khen hay, bọn họ chỉ nghị luận Tô Tín cường đại đến cỡ nào cỡ nào, cường giả Nhân Bảng không hổ với danh xưng các loại, những việc này càng làm sắc mặt Yến Trọng Hằng càng thêm khó coi.

Tô Tín thu kiếm, hắn mỉm cười nói:

- Như thế nào đây? Còn muốn đánh nữa hay không? Nếu muốn đánh nữa Mạnh Thanh Trạch ta tùy thời phụng bồi, cho dù sáu người ta cũng tiếp hết.

- Đi!

Yến Trọng Hằng oán hận nhìn Tô Tín sau đó quay người rời đi.

Những người khác cũng biết hiện tại có đánh với Tô Tín cũng không chiếm được tiện nghi, ngược lại còn làm bản thân mình mất mặt cho nên rời đi.

Tô Tín quay người trở lại bên cạnh đám người Yến Khuynh Tuyết và cười ha ha nói:

- Được rồi, bọn chúng đã biết lợi hại, ta đoán trong thời gian ngắn bọn chúng cũng không dám gây ra chuyện gì đâu.

Yến Khuynh Tuyết gật đầu, trên mặt nở nụ cười sáng lạn.

Trải qua thời gian rất lâu, nàng không cảm thấy nhẹ nhõm như hiện tại.

Đám người Lương bá vô cùng hưng phấn, quả nhiên thực lực Tô Tín danh bất hư truyền, đám cường giả thủ hạ Yến Trọng Hằng chỉ là gà đất chó kiếng mà thôi, hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Nơi này không phải là nơi nói chuyện, Yến Khuynh Tuyết quay trở lại trạch viện và bảo A Nhượng cùng tiểu nha hoàn tổ chức tiệc rượu tẩy trần cho Tô Tín, nàng cùng Lương bá đang nói chuyện với Tô Tín.

Dọc theo con đường này Tô Tín cũng không có nhân rồi, hắn có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu cần học hỏi, cũng làm cho hắn hoàn toàn nắm giữ lực lượng cảnh giới Tiên Thiên.

Đồng thời Tô Tín cũng chứng minh là đúng một phỏng đoán của hắn, đó chính là công pháp vũ kỹ mình rút thưởng cũng có sinh ra biến hóa nhất định.

Công pháp vũ kỹ là chết, người là sống.

Cùng một bộ công pháp mà người luyện không giống nhau sẽ có kết quả khác nhau, càng không cần nói hoàn cảnh tu luyện cũng khác nhau.

Cũng tỷ như Đoàn gia kiếm pháp trong nguyên tác tính toán là một bộ kiếm pháp không tệ, trong tay Tô Tín lại kiếm khí tung hoành, gần như không nhìn thấy bóng dáng ban đầu, vũ kỹ như vậy có thể gọi là Đoàn gia kiếm pháp sao?

Nhưng trên thực tế kiếm pháp vẫn là kiếm pháp, sử dụng trong hoàn cảnh khác nhau sẽ có hoàn cảnh khác nhau.

Trong thế giới Thiên Long Bát Bộ, Lục Mạch Thần Kiếm, Hỏa Diễm Dao có thể làm chân khí người sử dụng phóng ra ngoài, thực lực những người thi triển sẽ thế nào? Nhân vật chính Đoàn Dự, Thổ Phiến quốc sư Cưu Ma Trí...

Ném những võ giả thế giới này đạt cảnh giới Tiên Thiên chân khí phóng ra ngoài vào trong thế giới Thiên Long Bát Bộ, bảo bọn họ đối chiến với Cưu Ma Trí, chết nhất định là bọn họ.

Bởi vì nội lực của bọn họ áp súc tới mức độ của thế giới Thiên Long Bát Bộ nhưng thực lực của bọn họ phát huy không tới cảnh giới nhị lưu.

Đẳng cấp năng lượng của cảnh giới khác nhau, phương pháp sử dụng năng lượng khác nhau, đây cũng là lý giải của Tô Tín.

Trong cùng cảnh giới Hậu Thiên, hắn sử dụng tiêu hao phẩm Hỏa Diễm Dao phóng ra đao mang vài thước, một kích miểu sát võ giả Tiên Thiên.

Hắn hiện tại có được Hỏa Diễm Dao thậm chí có thể chém ra đao mang dài một trượng.

Nếu là nguyên thần tam cảnh thi triển Hỏa Diễm Dao có thể chém đứt núi sông.

Hiện tại Tô Tín đã cơ bản xác nhận hệ thống đánh đẳng cấp công pháp cũng chỉ phát huy ra uy năng của vũ kỹ tại thế giới này.

Công pháp cũng như thế, phải biết rằng thế giới này còn có nguyên khí thiên địa tồn tại.

Võ giả Tiên Thiên có thể thu nạp nguyên khí thiên địa cho mình dùng, cường giả nguyên thần tam cảnh có thể mượn uy năng thiên địa gia tăng thực lực bản thân mình.

Nội công tâm pháp được nguyên khí thiên địa gia trì cho nên nó càng ngày càng cường đại hơn, đương nhiên đây chỉ là sử dụng, ví dụ như Long Tượng Bản Nhược Công chính là như thế.

Trong thế giới Anh Hùng Xạ Điêu, nơi đó nguyên khí thiên địa liên hệ với thọ nguyên, Long Tượng Bản Nhược Công không cách nào tu luyện đến đại thành, nhưng ở chỗ này có đầy đủ nguyên khí thiên địa cung cấp võ giả hấp thụ, hơn nữa không cần lo lắng thọ nguyên.

Nếu thọ nguyên võ giả Tiên Thiên không có ngoài ý muốn sẽ hơn trăm năm, càng có một ít võ giả bước vào Thiên Thần Cung nếu không bị trọng thương, thậm chí có thể đạt tới gần hai trăm năm.

Cường giả Nguyên Thần Cảnh khẳng định có thọ nguyên hơn hai trăm năm, có thời gian dài như vậy, cho dù người có tư chất ngu dốt cũng có thể tu hành Long Tượng Bản Nhược Công tới đại thành.

Nghĩ thông suốt điểm này, về sau Tô Tín chọn lựa công pháp liền có thể tận lực chọn lựa những công pháp thích hợp với bản thân, có khả năng phát huy tác dụng lớn nhất.

Trên đường đi tự hồi cũng tới nhà Yến Khuynh Tuyết.

Nơi ở của Yến Khuynh Tuyết chỉ là phủ đệ nhỏ mà thôi.

Trong nơi này có mười tòa nhà, còn có các loại đình đài lầu các, hoa viên nước chảy, cái gì cần có đều có.

Tại Thương Sơn thành là nơi tác đắc tác vàng lại có nơi ở như thế, giá trị căn bản không cách nào đánh giá.

Yến Hoàng Cửu rất công bằng với các con của mình, cho dù là ai cũng có nhà cửa to lớn.

Sau khi tới nhà, Yến Khuynh Tuyết đã an bài xong yến hội và mời Tô Tín dùng cơm tẩy trần, chủ yếu là muốn Tô Tín làm quen với thủ hạ của Yến Khuynh Tuyết.

Nhưng đợi đến lúc chính thức gặp được thủ hạ của Yến Khuynh Tuyết, Tô Tín không khỏi lắc đầu, quả thật còn yếu hơn so với Tô Tín suy nghĩ.

Thủ hạ của Yến Khuynh Tuyết trừ Lương bá là võ giả Tiên Thiên ra, mạnh nhất chính là A Ngượng tu vi Hậu Thiên Đại viên mãn.

Dưới A Ngượng có năm võ giả Hậu Thiên trung kỳ, trong đó chỉ có một người là do Yến Khuynh Tuyết mời chào được, người nọ từng đắc tội với Yến Trọng Hằng, bị Yến Khuynh Tuyết thù hận nên sinh ra cảm kích ở lại nơi này.

Bốn người khác là Yến Khuynh Tuyết dùng bạc mời chào, đều là võ giả thực lực không tính là mạnh.

Võ giả hơi có lòng cầu tiến sẽ đi tới chỗ đám người Yến Trọng Hằng, tối thiểu bọn họ còn có được đan dược tu hành nhanh hơn.

Nhưng bọn họ lựa chọn Yến Khuynh Tuyết, tiền lương hàng tháng cao nhưng không có tài nguyên tu luyện, những người này có thể nghĩ.

Nhưng võ giả Hậu Thiên sơ kỳ không cần phải nói, những người này có thể nắm một bó to trong Thương Sơn thành, tùy thời có thể mời chào được.

Sau khi ăn xong, Tô Tín bảo người khác đi ra ngoài, chuẩn bị một mình nói chuyện với Yến Khuynh Tuyết.

Một mình đối mặt Tô Tín, trên mặt Yến Khuynh Tuyết có một tia không tự nhiên.

- Mạnh công tử, thủ hạ của ta có chút thực lực quá yếu rồi.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Thực lực thủ hạ yếu có thể nghĩ biện pháp nhưng ta muốn biết Yến tiểu thư muốn như thế nào?

- Ta?

Yến Khuynh Tuyết chỉ chỉ chính mình, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

- Đúng thế, chính là ngươi, rốt cuộc ngươi muốn tự bảo vệ mình hay muốn tranh vị trí thành chủ?

Tô Tín nhìn đôi mắt Yến Khuynh Tuyết, nói:

- Yến tiểu thư, nếu như ngươi muốn tự bảo vệ mình thì hiện tại ngươi đã làm được, ta dám cam đoan, sau cuộc chiến ngày hôm nay đám người Yến Trọng Hằng tuyệt đối không dám trêu chọc ngươi.

- Sau này thì sao? Chờ đợi đám người Yến Trọng Hằng kế thừa vị trí thành chủ, bọn chúng sẽ đối xử với ngươi như thế nào?

- Bên cạnh giường sao cho phép có người ngủ ngáy, đoán chừng tới lúc đó trong tất cả con nôi dôi của phụ thân ngươi đoán chừng chỉ có thể lưu lại một, những người khác sẽ bị thanh lý, ngươi đương nhiên cũng không chạy thoát một kiếp này.

Yến Khuynh Tuyết vừa muốn nói gì đó liền bị Tô Tín trực tiếp cắt lời

- Yến tiểu thư, ngươi không cần phải nói cái gì ‘bọn họ chắc có lẽ không ngoan độc như thế’, những huynh đệ tỷ muội của ngươi thế nào thì ngươi không hiểu rõ sao? Bọn họ tuyệt đối có thể làm được.

Tô Tín nói chuyện và cười vui vẻ:

- Yến thành chủ cả đời gây dựng nên cơ nghiệp này, Mạnh Thanh Trạch ta rất bội phục, ta lại không dám gạt bừa phương thức hấn bồi dưỡng con cái.

- Hấn từ nhỏ nuôi ý thức cạnh tranh với con cái của mình, thậm chí bồi dưỡng bọn họ như sâu độc, còn kém cho bọn họ tự giết lẫn nhau, làm cho những huynh đệ tỷ muội không có thân tình gì đáng nói, thậm chí còn nghĩ biện pháp trừ khử đối phương.

- Hiện tại có hấn tọa trấn, những mầm mống này chỉ có thể thông qua phương thức cạnh tranh, hoặc là do thủ hạ độ sức, nhưng đợi đến lúc hấn chết thì ai tuân thủ quy củ này chứ?

Yến Khuynh Tuyết im lặng, nàng biết rõ những việc này nhưng nàng tới hiện giờ không dám thừa nhận mà thôi.

Phương thức Yến Hoàng Cửu giáo dục con cái đúng là có vấn đề, hơn nữa là vấn đề lớn, cũng may mắn Yến Khuynh Tuyết khi còn bé không theo chân bọn họ, mà là sinh sống cùng mẫu thân lương thiện, mới không thay đổi thành bộ dạng đám người Yến Trọng Hằng.

Trước kia Tô Tín bồi phục Yến Hoàng Cửu là giả, hấn khinh bỉ phương thức đào tạo con cái mới là thật.

Yến Hoàng Cửu cũng chỉ là người xuất thân tàn tạ, mặc dù có chút tư thái kiêu hùng nhưng khí lượng vẫn quá nhỏ.

Phương thức nuôi dưỡng con cái của hấn là bồi dưỡng ra người mạnh nhất, nhưng làm như vậy được cái gì? Thương Sơn thành sẽ không bởi vì một người mà phát sinh biến hóa, phương thức bồi dưỡng con cái của hấn chẳng khác gì hoàng thất cạnh tranh, trình độ tàn nhẫn chỉ chứa một người.

Giang hồ nơi này không thuộc về hoàng tộc, Thương Sơn thành cũng không phải sở hữu của hoàng thất Đại Chu, thủ hạ cường giả vô số, chỉ cần hoàng đế không tìm đường chết thì giang sơn không lo.

Nếu Thương Sơn thành muốn phát triển, có lẽ nên đi học từ mấy đại thế gia Tương Nam, phát triển thành hình thức gia tộc.

Hiện tại hình thức gia tộc cạnh tranh ác liệt nhưng tối thiểu vẫn có thể bảo trì đoàn kết nhất trí.

Hơn nữa hình thức gia tộc như quả cầu tuyết lăn, chỉ cần không có xuất hiện biến cố quá lớn sẽ chậm rãi tăng trưởng.

Như hiện Thương Sơn thành, mọi người có đôi khi gọi Yến Hoàng Cửu là thành chủ, có lẽ nên gọi Yến Kế Hằng là người Yến gia, là Yến gia Thương Sơn thành.

Đáng tiếc con đường này lại bị Yến Hoàng Cửu chôn vùi triệt để, vết rách từ các con hấn đã hình thành, căn bản không có khả năng đoàn kết hình thành Yến gia Thương Sơn thành.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Thái độ yến hoàng cửu

Tô Tín nhìn thẳng ánh mắt Yến Khuynh Tuyết, hẳn cũng đã nói rõ quan hệ lợi hại với Yến Khuynh Tuyết, hiện tại hẳn muốn xem nàng sẽ lựa chọn như thế nào?

Yến Khuynh Tuyết bị ánh mắt Tô Tín nhìn chằm chằm vào nàng, cảm giác được nội tâm của mình bị Tô Tín nhìn thấu cho nên có phần bối rối.

Tô Tín nói những lời kia không ngừng quanh quẩn trong nội tâm Yến Khuynh Tuyết, tại sao mình không đi tranh giành?

Chính mình không tranh giành thì đám người Yến Trọng Hằng sẽ không bỏ qua chính mình. Chính mình đi tranh giành tất nhiên sẽ xung đột vũ lực với các huynh đệ tỷ muội khác.

Nhưng không tranh giành thì bị liên lụy không chỉ một mình nàng.

Nha hoàn Lục Ly sống với nàng từ nhỏ tới lớn tình như tỷ muội, còn có Lương bá chiều cô nàng như trưởng bối, một lòng giữ gìn nàng, còn có A Nhượng bảo vệ nàng giống như huynh trưởng, còn có những thủ hạ nguyện ý theo sau mình, nếu như liên lụy bọn họ thì mình có day dứt hay không?

Yến Khuynh Tuyết thở dài một hơi, nàng khó khăn nói:

- Ta muốn đi tranh giành!

Nghe được nàng trả lời, Tô Tín lúc này mỉm cười.

- Biết rõ đáp án là tốt rồi, Yến tiểu thư người yên tâm đi, ngày mai ta sẽ cho người một câu trả lời thuyết phục.

Yến Khuynh Tuyết phiền muộn rời đi, Tô Tín bắt đầu suy nghĩ về kế hoạch của hắn.

Hắn muốn giúp Yến Khuynh Tuyết đoạt được vị trí thành chủ của thành này không đơn giản chút nào.

Yến Khuynh Tuyết khởi điểm quá thấp, chính mình nhất định phải tính toán mưu đồ một phen mới được.

Hướng chỉ đích nhân của mình cũng không phải là đám người Yến Trọng Hằng, những người này chỉ là quân cờ nhỏ mà thôi, đích nhân chân chính của hắn chính là toàn bộ võ lâm Tương Nam.

Thương Sơn thành sừng sững tại Tương Nam, có thể làm đại thành lớn nhất Tương Nam, cho dù là buôn bán lợi nhuận không đếm hết được và võ giả tán tu lưu trú đều làm thế lực trong Tương Nam đỏ mắt.

Bất đắc dĩ có Yến Hoàng Cửu tọa trấn, bọn họ chỉ có thể hợp tác với Yến Hoàng Cửu, hơn nữa Yến Hoàng Cửu cũng không phải người ngu, Thương Sơn thành cũng không có đảo hướng võ lâm Tương Nam, cũng sẽ không đảo hướng triều đình.

Hiện tại Yến Hoàng Cửu sắp vắng mặt, người thừa kế Thương Sơn thành phải nằm trong tay của đại môn phái võ lâm Tương Nam, chính mình sớm muộn gì cũng phải giao đầu với bọn họ.

Cùng lúc này Lương bá cũng bị Yến Hoàng Cửu gọi tới báo cáo tình huống xảy ra vào ngày hôm qua.

Kỳ thật tình huống hôm qua đã bị thám tử của Yến Hoàng Cửu lấy được nhưng khẳng định không có chân thật như Lương bá đứng gần quan sát.

Sau khi nghe Lương bá kể lại, Yến Hoàng Cửu gật gật đầu, Mạnh Thanh Trạch coi như không tệ, biết rõ đánh một trận khai hóa thanh danh cho Yến Khuynh Tuyết mang đến chỗ tốt, đáng tiếc thực lực Yến Khuynh Tuyết hiện tại vẫn quá kém.

- Thời điểm trở về người mang theo những đan dược này về, đan dược cao giai đưa cho Mạnh Thanh Trạch, những đan dược cấp thấp dùng mời chào võ giả cấp thấp.

Yến Hoàng Cửu vung tay lên, lúc này có người mang cái rương lớn tới, bên trong có đủ các loại đan dược tu luyện.

Với tài lực Thương Sơn thành, Yến Hoàng Cửu cũng không thiếu các dược liệu trân quý, những năm qua hắn cũng mời chào một ít luyện dược sư, hơn nữa dùng nhiều tiền mua được đan phương từ các tiểu tông môn trong Tương Nam, tự luyện chế những đan dược này cho nên sản xuất không ít, nhưng tối thiểu không cần giống như những lần trước bỏ giá cao mua sắm đan dược của người ta.

Trên mặt Lương bá xuất hiện vui mừng và sợ hãi, Yến Hoàng Cửu cho hắn những tài nguyên tu luyện này, chẳng phải nói hắn có khuynh hướng tiểu thư hay sao?

Đương nhiên Lương bá không dám nói lời này ra khỏi miệng, tâm tư thượng vị giả vĩnh viễn khó phỏng đoán nhất, hắn chỉ cần ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh là được rồi.

- Ài!

Đợi đến lúc Lương bá đi rồi Yến Hoàng Cửu mới thở dài một hơi, hắn cũng cảm giác được quyết sách của mình lúc trước sai rồi.

Chỉ bằng đám người Yến Trọng Hằng có thể bảo trụ Thương Sơn thành sao? Chỉ sợ chờ bọn chúng vừa mới kế vị thành chủ, Thương Sơn thành sẽ trở

thành phụ thuộc của các tông môn Tương Nam.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Tín vừa thức dậy, Yến Khuynh Tuyết đã phái người tới mời hẳn.

Tô Tín đi tới phòng khách đã nhìn thấy đám người Lương bá vây quanh một cái rương và hưng phấn nói chuyện với nhau.

Nhìn thấy Tô Tín tới, Yến Khuynh Tuyết tự nhiên cười nói:

- Mạnh công tử, dùng một bức họa để lừa gạt người tới chỗ của ta, ta cũng có cảm giác bất khoan, vừa vặn những thứ này đền bù tổn thất cho người.

Yến Khuynh Tuyết cảm mấy bình đan dược đưa qua, Tô Tín cầm trong tay xem xét, không ngờ là đan dược tu luyện, hẳn lặng lẽ tiến vào hệ thống đánh giá, đan dược được đánh giá đẳng cấp nhị tinh, xem như không tệ.

- Không có gì lừa gạt hay không lừa gạt, bức họa kia đủ làm ta ra tay, ta hiểu kỳ những đan dược này tới từ nơi nào?

Lương bá đứng bên cạnh giải thích:

- Ngày hôm qua thành chủ bảo ta mang cho người, trong đó mấy bình đan dược cao cấp là thành chủ điểm danh muốn giao cho Mạnh công tử người, những đan dược khác dùng mời chào võ giả.

Tô Tín gật gù đầu, cũng không từ chối, hẳn trực tiếp đem đan dược vào trong ngực:

- Ta từ chối thì bất kính.

Đan dược nhị tinh có giá trị hơn trăm phần phái trị, mấy bình đan dược này không rẻ, Tô Tín sẽ không có ngu ngốc đi từ chối.

Hắn ngạc nhiên chính là việc Yến Hoàng Cửu thay đổi toan tính, giờ đây hẳn lại âm thầm ủng hộ Yến Khuynh Tuyết.

Đương nhiên đây là chuyện tốt, chỉ cần Yến Hoàng Cửu còn bảo trì trung lập, cũng không có đảo hướng thế lực võ lâm Tương Nam thì hẳn có thể thi triển kế hoạch của mình.

Yến Khuynh Tuyết kiểm tra số lượng đan dược một chút, nàng nói:

- Có số đan dược này, ta ước chừng có thể mời chào hai mươi tên võ giả Hậu Thiên Đại viên mãn, trăm tên võ giả Hậu Thiên trung kỳ, võ giả Tiên Thiên không phải ta có thể chiêu mộ được.

Võ giả Tiên Thiên cũng đã được xem là cao thủ trong Thương Sơn thành, muốn dùng những đan dược này kéo bọn họ đứng thành hàng không dễ dàng như vậy.

Nhưng võ giả Tiên Thiên mới là vũ lực trọng yếu khi tranh đoạt vị trí thành chủ.

Đừng nhìn hiện tại đám người Yến Trọng Hằng bị một mình Tô Tín áp chế không ngẩng đầu lên được, thủ hạ có một đám võ giả Tiên Thiên không phải đối thủ, nhưng kỳ thật đây không phải át chủ bài của bọn họ.

Đám người Yến Trọng Hằng dựa vào chính là lực lượng tông môn sau lưng, bọn họ không thiếu võ giả Tiên Thiên.

Tô Tín lạnh nhạt nói:

- Ta nói rồi, những việc này giao cho ta giải quyết.

Lương bá kinh ngạc nói:

- Mạnh công tử, không phải ta hoài nghi người, nhưng võ giả Tiên Thiên trong Thương Sơn thành không phải chúng ta có thể chiêu mộ.

- Hiện tại đại đa số võ giả Tiên Thiên trong Thương Sơn thành đều tụ tập dưới trướng thành chủ, còn lại cũng đều bị đại công tử, nhị công tử mời chào, không còn người nào gia nhập chúng ta.

Tô Tín khẽ cười nói:

- Vậy thì không nhất định, có thể mời chào võ giả Tiên Thiên trên phong vân bảng chứ? Khẳng định sẽ còn thừa những người khác.

Lương bá nói:

- Những võ giả này căn bản không phải chúng ta có khả năng mời chào, những người này trời sinh tính tình không thích bị người khác câu thúc, cho nên cho dù là thành chủ mời chào hay đại công tử và nhị công tử mời chào đều không đáp ứng.

Tô Tín duỗi ngón tay lắc lắc trước mặt bọn họ, nói:

- Rất đơn giản, bọn họ không đáp ứng thì ta đánh cho đến khi bọn họ đáp ứng mới thôi.

Mọi người lập tức trợn mắt há hốc mồm, đây chính là Mạnh thiếu hiệp thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ sao? Vì sao hắn lại giống như ác bá thế?

Yến Khuynh Tuyết do dự nói:

- Chúng ta làm vậy có phải không tốt hay không?

Lục Ly nhỏ giọng nói:

- Đúng vậy Mạnh công tử, người khác nói người làm việc bá đạo then với danh tiếng hiệp nghĩa.

Tô Tín lúc này nở nụ cười nhạt, hắn nói:

- Các người còn nhớ ta đã từng nói với các người hay không? Hiệp giả, vì nước vì dân. Ta cho tới bây giờ chưa từng nói bản thân mình là người hiệp nghĩa.

- Làm đại hiệp quá mệt mỏi, sự phụ ta không phải đại hiệp, ta cũng không phải, ta nhiều nhất chỉ là người thích xen vào việc của người khác mà thôi.

- Ngày đó ta nhìn thấy đám người Yến Trọng Hằng khi dễ Yến tiểu thư, cho nên ta không quen nhìn nên ra tay.

- Nếu hôm đó không phải Yến tiểu thư bị ta khi dễ, mà là một đại hán gãy chân, ha ha, cho dù hắn bị đánh chết ta cũng không quản.

Nghe Tô Tín nói thú vị, Lục Ly lúc này cười khẽ, Yến Khuynh Tuyết cũng buồn cười.

- Cho nên nói muốn hành hiệp trượng nghĩa, muốn gặp chuyện bất bình cũng phải xem đối tượng là ai, Mạnh Thanh Trạch ta nhiều lắm không làm ra chuyện khi dễ người khác, cho dù ta có áp chế người khác cũng không có gánh nặng tâm lý đâu.

- Chuyện này giao cho ta là được rồi, cam đoan trong vòng ba ngày sẽ mang người trở lại.

Nói xong Tô Tín đi khỏi nơi này.

Nhìn thấy bóng lưng Tô Tín, mấy người lập tức nhìn nhau.

Nhìn thần thái Tô Tín tự tin như vậy, hắn có nắm chắc nhất định mới có thể làm, trải qua trận chiến lần trước, Tô Tín đã có thể nhất chiến chán nhiếp toàn trường, bọn họ cũng sinh ra tín nhiệm mù quáng với Tô Tín.

Sau khi rời khỏi nhà, Tô Tín đi tới khách sạn tìm Phương Hạo.

Gia hỏa này ngày ngốc trong Thương Sơn thành nhiều năm, hắn quen thuộc người và chuyện trong Thương Sơn thành như lòng bàn tay, mang theo hắn đi nơi nào cũng có thể được việc.

Trong khách sạn, Phương Hạo vừa nhìn thấy Tô Tín đến thì hắn cung kính cúi chào.

- Công tử, ta còn tưởng rằng người vứt bỏ ta đấy.

Tô Tín giả bộ như không phát hiện, hắn chỉ trầm giọng nói:

- Ngày hôm qua không mang người theo chính là muốn tốt cho người, người cũng nhìn thấy chuyện ngày hôm qua, ta chuẩn bị đi giúp Yến Khuynh Tuyết, ta đang đối địch với đám người Yến Trọng Hằng.

- Hiện tại không nói trước, về sau chắc chắn có không ít phiền toái, cho nên hôm qua ta không mang người tới nhà Yến Khuynh Tuyết.

- Hiện tại ta cho người một lựa chọn, người chuẩn bị tiếp tục đi theo ta hay rời đi?

- Người muốn rời đi, ta sẽ không thu hồi bình đan dược, hơn nữa người cũng không cần lo lắng, ngày hôm qua người theo ta cũng không có ai nhìn thấy, sẽ không lọt vào lỗ tai đám người Yến Trọng Hằng.

Đám người Yến Trọng Hằng có hung danh hiển hách trong Thương Sơn thành, đi theo Tô Tín gia nhập Yến Khuynh Tuyết có nguy hiểm cỡ nào không cần hắn nhiều lời thì Phương Hạo cũng rõ.

Nhưng Phương Hạo nghĩ tới tình cảnh của mình bây giờ, tu luyện hơn mười năm vẫn là Hậu Thiên trung kỳ, mỗi ngày sinh hoạt không lý tưởng trong Thương Sơn thành, cho dù mình gia nhập dưới trướng đám người Yến Trọng Hằng thì người ta cũng chú ý mất mình.

Thật vất vả vào da mặt dày dính lên cường giả Nhân Bảng Mạnh công tử, nếu bởi vì mình nhát gan rời đi như vậy thì hắn sẽ xem thường mình.

Cho nên Phương Hạo cũng chỉ do dự một lúc, hắn nói:

- Phương Hạo ta cũng không phải tiểu nhân bội bạc, ta lấy đan dược của công tử sẽ đi theo công tử, cho dù công tử bảo ta lên núi đao xuống vực dầu ta cũng đi.

Tò Tĩn lúc này tươi cười, Phương Hạo ngày bình thường ưa thích miệng lưỡi trơn tru nhưng cũng là người thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Mời chào

- Phương Hạo, võ giả Tiên Thiên trên phong vân bảng có thực lực như thế nào? Có bao nhiêu người không bị Yến thành chủ và đám người Yến Trọng Hằng mời chào?

Tò Tĩn hỏi.

Hắn muốn đánh chủ ý lên phong vân bảng, đương nhiên hắn phải thu thập tư liệu trước tiên, bằng không lèm nhèm sẽ hỏng đại sự.

Những việc này với Phương Hạo sống trong Thương Sơn thành hơn mười năm lại rõ như lòng bàn tay, hắn không hề suy nghĩ liền nói:

- Võ giả top mười phong vân bảng đều là Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, nhưng cụ thể đã thông mấy khiếu thì không ai biết.

- Đệ nhất phong vân bảng “đoạn phong đao” Liệt Từ Trọng vào hai năm trước đã thất khiếu viên mãn, cảnh giới Linh Khiếu đỉnh phong, hiện tại Liệt Từ Trọng được thành chủ thu vào dưới trướng, cũng là đệ nhất cao thủ của thành chủ.

- Trên Tiên Thiên Khí Hải Cảnh chính là Linh Khiếu Cảnh, Linh Khiếu Cảnh chủ yếu đã thông “tai mắt mũi miệng” thất khiếu, khi đó linh giác bản thân tăng vọt, đợi tới khi thất khiếu viên mãn là có được lực lượng câu thông thiên địa, luyện hóa thần cung trong mi tâm, tiến vào Thần Cung Cảnh.

Tò Tĩn kinh ngạc nói:

- Phong vân bảng không có võ giả Thần Cung Cảnh?

Phương Hạo giải thích:

- Trước kia cũng có nhưng sau khi tấn thăng đến Thần Cung Cảnh sẽ không ở lại Thương Sơn thành, bọn họ đều đi vào Trung Nguyên tìm cơ duyên đột phá Thần Cung Cảnh, cho nên bọn họ vừa đi thì tên của bọn họ cũng biến mất khỏi phong vân bảng.

Tò Tĩn gật gù đầu, Thần Cung Cảnh tấn chức Nguyên Thần Cảnh cũng không phải dựa vào khổ tu mà hoàn thành, nhất định phải cơ duyên chốn ngộ mới được.

Cho dù đệ tử đại phái cũng cần du lịch giang hồ, tìm kiếm cơ duyên đột phá Nguyên Thần Cảnh.

Ngồi trong nhà bế tử quan, cho dù người bế đến chết cũng không thể bước vào Nguyên Thần Cảnh.

Cho nên chỉ cần có bước vào Thần Cung Cảnh lại muốn đột phá Nguyên Thần Cảnh chắc chắn sẽ không gặp ngốc tại một nơi quá lâu.

Phương Hạo tiếp tục nói:

- Top ba tới top hai mươi phong vân bảng đều là võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, trong đó đại bộ phận bị thành chủ và các công tử mời chào, không có bị mời chào chỉ có ba người.

- Trong đó một người xếp thứ mười sáu “Đoạn Đao Thủ” Niếp Phương, người này xuất thân thợ rèn nhưng thiên phú vô cùng tốt, được một dị nhân giang hồ thu làm đệ tử và truyền thụ võ nghệ.

- Sau khi dị nhân giang hồ chết đi liền tới Thương Sơn thành pha trộn, ngày bình thường hắn chế tạo binh khí đặc thù, không thu bạc, chuyên thu các loại tài nguyên đan dược, hắn sống rất giàu có, cho nên ai đến mời chào thì hắn cũng không đáp ứng.

- Thứ hai là Đông Lâm võ quán quán chủ Đào Thiên, hắn bài danh hai mươi một trong phong vân bảng.

- Đông Lâm võ quán lúc trước chính là võ quán lớn nhất đại thành ở Đông Lâm phủ Tương Nam đạo, trong Đông Lâm phủ cũng là thế lực không kém, nếu không cũng không dám lấy tên là Đông Lâm võ quán.

- Hắn năm đó không cẩn thận đắc tội với Tương Nam đại phái Thiên Cơ Thần Đạo môn, bị người ta làm tan nhà nát cửa, bản thân hắn trọng thương thoát khỏi Đông Lâm phủ và đi vào Thương Sơn thành kiếm ăn.

- A, đúng rồi, hiện tại mẫu thân Cửu công tử Yến Thịnh Hằng xuất thân từ Thiên Cơ Thần Dao môn.

- Đào Thiên hiện tại trùng kiến Đông Lâm võ quán, bởi vì hắn có thực lực Tiên Thiên và danh tiếng cường giả phong vân bảng, có không ít người tới học võ, cho nên cho dù là tài nguyên tu luyện hay bạc đều không thiếu, hắn cũng cự tuyệt những người khác mời chào.

Tô Tín như có điều suy nghĩ và gật gật đầu, hai người này cự tuyệt thành chủ cùng Yến Trọng Hằng mời chào đều có điểm giống nhau, nguyên nhân là do bọn họ có thể tự cấp tự túc, thành chủ và đám người Yến Trọng Hằng không có lấy ra đồ vật làm cho bọn họ động tâm.

Chính bởi vì như vậy mới có tin tưởng cự tuyệt thành chủ và đám người Yến Trọng Hằng mời chào.

- Người thứ ba có tình huống như thế nào?

Sắc mặt Phương Hạo cổ quái nói:

- Người thứ ba không bị mời chào là Hồng Liệt Đào, thực lực mạnh nhất, hắn bài danh thứ mười ba trên phong vân bảng, danh hiệu là “khi bại khi thắng”, là người tương đối cổ quái.

Tô Tín kỳ quái hỏi:

- Danh hiệu này thú vị, tại sao hắn có cái tên cổ quái như vậy?

Lũ chiến lũ bại không có gì phải nói nhưng khi bại khi thắng dùng để hình dung người có tính tình bất khuất nhưng đặt lên người võ giả lại có phần không ổn.

Mặc kệ người này khi bại khi thắng hay lũ chiến lũ bại cũng không phải lời gì hay, dù sao danh hiệu này cũng chứng minh hắn phé vật, là kẻ thường xuyên bại.

Phương Hạo nói ra:

- Người trên phong vân bảng khiêu chiến người bài danh cao hơn mình là bình thường nhưng người ta bình thường chỉ khiêu chiến người cao hơn mình một vị trí.

- Mà hắn không làm vậy, hắn không nên đi khiêu chiến cường giả top mười, nói là cái gì có thắng cùng giai cũng không về vang, hắn muốn khiêu chiến vượt cấp.

- Hắn dùng tu vi Khí Hải Cảnh khiêu chiến Linh Khiếu Cảnh, tự nhiên không thắng qua trận nào nhưng hắn hết lần này tới lần khác không biết mệt, cho nên liền bị người ta gọi là khi bại khi thắng.

- Hơn nữa hắn cũng không phải cự tuyệt mời chào, điều kiện mời chào rất cổ quái, người nhất định phải đánh thắng hắn thì hắn mới đồng ý gia nhập dưới trướng đối phương.

Tô Tín kinh ngạc:

- Chuyện này có gì khó chứ? Chẳng lẽ thành chủ hay đám người Yến Trọng Hằng không tìm ra một cường giả Linh Khiếu Cảnh hay sao?

Phương Hạo cười khò nói:

- Tìm ra thì tìm ra, cho dù người dùng thực lực Linh Khiếu Cảnh đánh thắng hắn, hắn cũng không phục, hắn nói phải là võ giả đồng cấp đánh thắng hắn thì hắn mới chịu phục.

- Về sáu nhị công tử mời một võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh của Ly Hỏa giáo tới, thật vất vả đánh thắng đối phương, kết quả hắn nói điều kiện của đối phương tốt hơn hắn, dùng binh khí tốt hơn hắn, sử dụng vũ kỹ tốt hơn hắn, bảo tên võ giả Ly Hỏa giáo thay đổi binh khí bình thường, không cho phép dùng những vũ kỹ cường đại đánh với hắn.

- Đệ tử Ly Hỏa giáo cũng là người, bảo hắn ném binh khí chuyên môn thích hợp với mình đi, lại không cho phép dùng vũ kỹ cường đại của Ly Hỏa giáo thì làm sao đánh thắng Hồng Liệt Đào.

- Hắn có thể xếp thứ mười ba phong vân bảng, thực lực Hồng Liệt Đào kém hơn những đệ tử đại phái nhưng cũng không kém quá nhiều.

- Bởi vậy hắn trực tiếp chọc giận đám người nhị công tử, những người khác biết rõ đức hạnh của hắn nên không ai mời chào.

Tô Tín gật gật đầu, hắn đẩy cửa đi ra ngoài.

- Đi trước dẫn đường, đầu tiên đi gặp Đông Lâm võ quán Đào quán chủ.

Phương Hạo gật gật đầu, hắn đi trước dẫn đường tới Đông Lâm võ quán.

Diện tích Đông Lâm võ quán không nhỏ, nhìn quy mô chừng bốn tòa nhà lớn, bên trong có thể thu nạp hơn năm trăm người luyện võ.

Lúc này ở giữa sân có hơn trăm đệ tử đang tu luyện, nhỏ nhất chỉ có bảy, tám tuổi, lớn chừng hai mươi tuổi.

Lúc này có một võ giả trung niên chừng bốn năm mươi tuổi đang đi lại xem xét, không ngừng chỉ ra chỗ sai lầm của đệ tử, người này chính là Đông Lâm võ quán quán chủ Đào Thiên.

Kỳ thật võ quán này không tốt lắm, biết võ công rất nhiều nhưng không có bao nhiêu người biết dạy người khác.

Biết luyện sẽ không dạy, đây là vấn đề của rất nhiều võ giả, cho nên thậm chí có chút ít võ giả cả đời không thu đồ đệ, không phải bọn họ không thu, mà là bọn họ không biết dạy.

Giống như Tô Tín kiếp trước, chức nghiệp giáo viên không phải ai cũng làm được, bằng cấp cao nhưng không có nghĩa người là giáo viên tốt.

Đám người Tô Tín đi vào trong võ quán, Đào Thiên đã phát giác, đồng thời hắn cũng nhận ra khí tức trên người Tô Tín hoàn toàn không kém gì hắn.

Đào Thiên lập tức đi tới, chấp tay nói:

- Không biết hai vị tới võ quán có chuyện gì không?

Dĩ vãng trong Thương Sơn thành có võ giả Tiên Thiên đưa đệ tử của mình tới đây nhờ hắn dạy trụ cột cho bọn họ, dù sao hắn có nhiều kinh nghiệm.

Nhưng hai vị này cho thấy một là tùy tùng, một mới hơn hai mươi tuổi nhưng khí thế không kém, hiển nhiên không phải tùy tùng.

Tô Tín cười ha hả nói:

- Ta tới đây muốn mời Đào quán chủ hiệu lực tiểu thư ta...

Đào Thiên hí mắt:

- Không biết tiểu thư của người là ai?

- Yến Khuynh Tuyết.

Đào Thiên lập tức mở to mắt:

- Người là Mạnh Thanh Trạch! Cường giả Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch?

Ngày hôm qua Mạnh Thanh Trạch gia nhập dưới trướng Yến Khuynh Tuyết, hơn nữa dùng lực lượng một người độc chiến ba tên võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh lại thắng dễ như trở bàn tay, tin tức này đã truyền khắp Thương Sơn thành, Đào Thiên cũng biết tới.

Tô Tín chấp tay nói:

- Cường giả Nhân Bảng thì không dám, không biết người có bằng lòng hiệu lực vì tiểu thư nhà ta hay không?

Đào Thiên không hề suy nghĩ nói thẳng:

- Đào Thiên ta tâm linh hảo ý của Yến tiểu thư, tại hạ thật sự không muốn gia nhập vào tranh đấu của Thương Sơn thành, mời Mạnh công tử người trở về đi.

Tô Tín cười lạnh nói:

- Không muốn liên lụy vào tranh đấu Thương Sơn thành? Đào quán chủ, vấn đề này không đơn giản như người tưởng tượng đâu, người đã liên lụy vào trong đó rồi.

Đào Thiên biến sắc:

- Người có ý gì?

Tô Tín nhìn qua phần đông đệ tử đang luyện võ, thản nhiên nói:

- Bí mật khó giữ khi nhiều người biết, có nơi nào nói chuyện không?

Đào Thiên nhìn Tô Tín thật sâu, hắn dẫn hai người Tô Tín vào trong phòng khách:

- Mạnh công tử, người sáng mắt không nói tiếng lóng, người có ý gì?

Tô Tín đứng trước mặt Đào Thiên, nói:

- Đào quán chủ, ta đã từng nghe nói qua chuyện của ngươi.

- Lúc trước Đông Lâm võ quán của ngươi là một trong mấy thế lực lớn nhất Đông Lâm phủ, kết quả lại bởi vì ngươi đắc tội người Thiên Cơ Thần Đạo môn nên cửa nát nhà tan, cuối cùng trọng thương chạy trốn tới Thương Sơn thành.

- Bởi vì đang ở trong Thương Sơn thành nên Thiên Cơ Thần Đạo môn cũng không dám làm ầu, kỳ thật ngươi vốn có thể mai danh ẩn tích nhưng ngươi lại xây dựng võ quán lần nữa, hơn nữa còn gọi là Đông Lâm võ quán, chỉ sợ ngươi còn chưa bỏ qua chuyện lúc trước?

Nghe được Tô Tín nhắc tới chuyện cũ, trong mắt Đào Thiên bắn ra hào quang đỏ rực.

Phá gia diệt tộc, hẳn có thù không đội trời chung với Thiên Cơ Thần Đạo môn.

Nhưng đáng tiếc song phương chênh lệch thật sự quá lớn, đối phương chính là danh môn đại phái trong Tương Nam đạo, thủ hạ võ giả Tiên Thiên có hơn trăm người, trong tông môn còn có Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư tọa trấn, hẳn một ít tiểu quán chủ võ quán vốn không cùng một cấp bậc với đối phương.

Cho nên cho dù nội tâm hận đối phương thật sâu nhưng Đào Thiên cũng chỉ có thể kéo dài hơi tàn tại Thương Sơn thành.

Nhưng đúng như Tô Tín nói, hẳn không cam lòng buông tất cả, cho nên hẳn mới dùng tất cả tích lũy của mình trùng kiến Đông Lâm võ quán tại Thương Sơn thành, hơn nữa còn lấy tên giống như đức.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Thuyết phục

Tô Tín nhìn bộ dạng Đào Thiên hận như thế nên mỉm cười.

Chỉ cần đối phương vẫn còn có hận ý trong lòng thì dễ xử lý.

Đào Thiên lạnh lùng nói:

- Mạnh công tử, ngươi có ý gì? Ngươi nói những lời này là vạch trần vết sẹo của ta sao?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Đương nhiên không phải, ta cũng chỉ nhắc nhở Đào quán chủ ngươi thôi, nếu ngươi cho rằng tranh đoạt người thừa kế Thương Sơn thành không liên quan gì tới ngươi, sau này ngươi chắc chắn sẽ gặp đại sự.

- Ngươi có ý gì?

Tô Tín trầm giọng nói:

- Đào quán chủ ngươi nên biết, mẫu thân cửu công tử Yến Thịnh Hằng xuất thân Thiên Cơ Thần Đạo môn.

- Nếu chờ tới lúc Yến Thịnh Hằng kế thừa Thương Sơn thành, cả Thương Sơn thành sẽ trở thành thế lực phụ thuộc Thiên Cơ Thần Đạo môn.

- Lúc trước ngươi có thể tránh được Thiên Cơ Thần Đạo môn đuổi giết đi vào Thương Sơn thành, đó là vì còn có lão thành chủ còn sống nên bọn chúng không dám làm càn.

- Nhưng nếu chờ tới lúc Yến Thịnh Hằng kế vị thành chủ, Thiên Cơ Thần Đạo môn triệt để nhập chủ Thương Sơn thành, ngươi cho rằng ngươi có thể sống tốt hay sao?

- Ngươi không có quên chuyện lúc trước, ta đoán chừng Thiên Cơ Thần Đạo môn cũng không có quên, hơn nữa ngươi còn đặt tên võ quán của mình là Đông Lâm võ quán, đây chính là khiêu khích với Thiên Cơ Thần Đạo môn, dù sao không ai giữ một gia hòa thù hận bên cạnh mình mà không làm gì.

- Ngươi nói tới lúc đó Thiên Cơ Thần Đạo môn có thể chấm dứt hậu họa, triệt để giải quyết ngươi hay không?

Trên trán Đào Thiên đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Mười mấy năm qua Yến Hoàng Cửu che chở Thương Sơn thành trung lập với tông môn, các tông môn võ lâm Tương Nam không dám tới đây nháo sự nên hẳn cũng xem nhẹ việc này.

Nhưng hiện tại trả qua Tô Tín nhắc nhở thì hẳn suy nghĩ cẩn thận, hiện tại Thương Sơn thành thật an toàn nhưng sau này không nói trước được.

Thiên lại cũng không có đáp ứng, hẳn trấn định nói:

- Ngay cả như vậy ta cũng không cần phải gia nhập dưới trướng Yến tiểu thư.

- Nói không dễ nghe, trong tất cả người thừa kế thì thực lực Yến tiểu thư là yếu nhất, nếu ta gia nhập đại công tử và nhị công tử, khả năng bọn họ trở thành thành chủ cũng cao hơn Yến tiểu thư.

- Dù sao chỉ cần không phải Yến Thịnh Hằng trở thành thành chủ, ta đầu nhập vào ai cũng như nhau, cần gì phải đầu nhập vào Yến tiểu thư yếu nhất?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Không phải vậy, Đào quán chủ, người suy nghĩ thế lực võ lâm Tương Nam quá mức đơn giản.

- Tuy các đại phái Tương Nam ngày bình thường có ma sát không nhỏ với nhau nhưng chỉ cần là chuyện không liên quan tới lợi ích thì bọn họ sẽ cho nhau mặt mũi.

- Cho dù Yến Thịnh Hằng không có lên làm thành chủ nhưng chỉ cần Thiên Cơ Thần Đạo môn muốn tính mệnh của người, chỉ cần nói với người khác một tiếng, cho dù thế lực nào chiếm cứ Thương Sơn thành thì bọn họ sẽ cho Thiên Cơ Thần Đạo môn mặt mũi.

- Cho nên nói trừ Yến Khuynh Tuyết sau lưng không có thế lực võ lâm Tương Nam lên làm thành chủ mới có thể bảo hộ người an toàn.

- Đương nhiên người có thể không tin Mạnh mẽ nói chuyện, cũng có thể gia nhập đại công tử, nhị công tử, Mạnh mẽ ta xoay người rồi đi.

Đào Thiên giãy dụa suy nghĩ cả buổi, Tô Tín nói có lý có cứ làm hắn không thể không tin tưởng.

Nếu lựa chọn sai, Đào Thiên hẳn sẽ trả giá chính là tính mạng của mình.

Sau nửa ngày, dường như Đào Thiên cũng nghĩ tới cái gì đó và nói:

- Mạnh công tử, người bảo ta lựa chọn Yến tiểu thư cũng có thể, nhưng ta không nhìn ra Yến tiểu thư dựa vào cái gì có thể lên làm thành chủ?

Nữ nhân này ưu thế thiên nhiên đã kém nam nhân một bậc, huống hồ thủ hạ thế lực trong tay đều kém xa đại công tử và nhị công tử.

- Ha ha, dựa vào cái gì?

Tô Tín chỉ chỉ chính mình nói:

- Chỉ bằng Mạnh Thanh Trạch ta đang giúp nàng!

Tô Tín nói một câu đầy khí phách.

Đào Thiên sửng sốt, sau đó hắn cười ha ha nói:

- Tốt! Ta sẽ gia nhập dưới trướng Yến tiểu thư.

Hắn đáp ứng thoáng khoải như vậy ngược lại làm Tô Tín sửng sốt.

Tô Tín vốn còn cho rằng hắn còn phải khoa tay múa chân thêm nữa, còn phải dựa vào nắm đấm nói chuyện với nhau, không nghĩ tới Đào Thiên đáp ứng một cách thoáng khoải như vậy.

Nhìn ra suy nghĩ của Tô Tín, Đào Thiên cười khỏ nói:

- Nói thật, ta đến bây giờ cũng không thể nào tin được Yến tiểu thư có thể đoạt được vị trí thành chủ.

- Mạnh công tử người cũng đã nói, không chọn Yến tiểu thư thì ta cũng không thể chọn người khác, huống hồ ta không tin được Yến tiểu thư, nhưng ta tin tưởng người.

Cường giả Nhân Bang không phải là kẻ đần, người đã có tin tưởng, ta cũng sẽ theo người liều một lần.

Tô Tín vỗ vai Đào Thiên và nói:

- Đào quán chủ người yên tâm đi, ta cam đoan người sẽ không hối hận vì quyết định hôm nay.

- Mạnh công tử, vậy kế tiếp người định làm như thế nào?

Nếu đã hạ quyết tâm đầu nhập dưới trướng Yến Khuynh Tuyết, Đào Thiên cũng nhanh chóng điều chỉnh tư thái nên có.

Tô Tín nói:

- Cường giả dưới trướng Yến tiểu thư quá ít, võ giả Tiên Thiên chỉ có ta và ngươi là không đủ dùng, cho nên ta ý định đi mời chào thêm vài người, tiếp theo ta chuẩn bị đi tìm “Đoạn Dao thủ” Niếp Phưong.

Đào Thiên trầm giọng nói:

- Ta có kết giao với Niếp Phưong, binh khí trong võ quán của ta đều đặt hàng trong cửa hàng binh khí của Niếp Phưong.

- Tuy tay nghề của hần không bằng những luyện khí đại sư chế tạo binh khí hoàng cấp nhưng binh khí qua tay hần đều là tinh phẩm khí so với những loại khác.

Tô Tín gật đầu, nếu như vậy phương diện luyện khí của Niếp Phưong còn không tệ, còn kém một bước có thể xưng là đại sư.

Binh khí chia làm bốn đẳng cấp thiên địa huyền hoàng nhưng binh khí có phẩm cấp như thế rất hiếm thấy, trong giang hồ đã ít càng ít.

Binh khí có phẩm cấp đều là luyện khí đại sư luyện ra, hơn nữa sẽ có tên của binh khí, chúng có đủ loại kỳ dị giống như Du long kiếm trong tay Tô Tín, đây là binh khí hoàng cấp.

Có thể chế tạo ra một thanh binh khí hoàng cấp, người chế tạo ra binh khí có tư cách đặt tên cho binh khí của mình, cũng trở thành luyện khí đại sư.

Tuy Niếp Phưong không phải luyện khí đại sư nhưng tay nghề của hần rất tiếp cận, thiếu một kiện binh khí đánh ra uy danh mà thôi.

- Đào quán chủ, tính tình Niếp Phưong như thế nào? Có khả năng bị ta mời chào hay không?

Tô Tín hỏi.

Đào Thiên suy nghĩ một lát, lắc lắc đầu nói:

- Rất khó, Niếp Phưong người này nói khách khí là chất phác, nói không khách khí là cứng đầu, hần không có hứng thú với chiến đấu, hần chỉ cảm thấy hứng thú với luyện khí mà thôi.

- Cho dù gia nhập phong vân hội, hần cũng vì đạt được tiền tài từ phong vân hội.

- Hần có danh hiệu “Đoạn Dao Thủ” càng thú vị, hần tu luyện một môn võ công luyện tay, dùng nội công hóa hệ tạo ra đôi tay vô kiên bất tòng, lúc luyện tới đại thành có thể dung kim luyện thiết cho nên bị luyện thành thiết thủ.

- Hần tham gia phong vân hội dùng võ công này nhiều nhất, hần sẽ mau chóng đánh nát binh khí trong tay đối thủ, sau đó nhanh chóng chấm dứt chiến đấu.

- Đến cuối cùng hần nói với nhân gia có thể nhờ hần luyện lại binh khí, giảm giá 80%, cam đoan sẽ không gãy như thế nữa.

Nghe được Đào Thiên nói như vậy, Tô Tín lập tức cảm thấy cổ quái.

Dựa theo lời hần nói, Niếp Phưong này là người thú vị, đánh gãy binh khí của người ta còn làm sinh ý, thật sự làm người ta dở khóc dở cười.

- Nếu như vậy ngươi dẫn ta đi gặp hần đi.

Tô Tín nói.

- Mạnh công tử xin chờ một chút, ta dàn xếp đệ tử võ quán đã.

Đào Thiên nói.

Hần bỗng nhiên gia nhập dưới trướng Yến Khuynh Tuyết, hần tạm thời không thể quản lý Đông Lâm võ quán, hần cũng cần phải giải thích với đám đệ tử mới được, dù sao người ta tới võ quán học võ công mà.

Đợi đến lúc Đào Thiên bảo đám đệ tử rời đi, hần đi phía trước dẫn đường, đi vào cửa hàng binh khí của Niếp Phưong.

Niếp Phưong mở cửa hàng binh khí rất đơn sơ, thậm chí cũng không thể gọi cửa hàng binh khí, còn không bằng gọi là tiệm rèn thì đúng hơn.

Mặt tiền cửa hàng dài hơn mười trượng không có tên, cửa lớn mở rộng, bảy, tám bếp lò thợ rèn nằm bên trái, trên mặt đất bày các loại khoáng thạch lộn xộn, trên tường bên phải treo đầy đủ các loại binh khí.

Nếu như đổi các loại binh khí này các loại nông cụ thì nó biến thành cửa hàng thợ rèn.

Lúc này trong cửa hàng có một người chừng ba mươi, thân hình cao lớn đang vung vẩy thiết chùy chế tạo kiếm phôi, hần ở trần, từng khối cơ bắp nổi lên vô cùng uy mãnh.

Bên cạnh hần có hai tên thợ rèn học đồ đang thổi gió, bổ sung nguyên liệu, một tên học đồ khác ở bên cạnh chiêu đãi khách nhân.

Đứng nhìn tiệm rèn của Niếp Phương về ngoài không được tốt lắm nhưng khách nhân ra vào không dứt, gần như không có lúc nào không có khách.

Hơn nữa giá cả binh khí của Niếp Phương cũng không rẻ, thanh kiếm bằng thép tinh bình thường giá vạn lượng, hơn nữa đều không trả giá, người thích mua thì mua.

Nhiếp Phương có thể nói là luyện khí sư nổi danh nhất Thương Sơn thành, binh khí chính là cái mạng thứ hai của võ giả.

Niếp Phương chế tạo ra đồ vật có danh tiếng không cần phải bàn, những võ giả này có nghèo hơn nữa cũng phải tích lũy mua binh khí, sẽ không ai keo kiệt ở phương diện này.

Đứng quan sát trước cửa hàng cả buổi, Tô Tín kinh ngạc nói:

- Sinh ý cửa hàng của Niếp Phương tốt như vậy, tại sao hần không chuẩn bị mặt tiền cửa hàng tốt hơn một chút? Chẳng phải như vậy càng kiếm lời nhiều hơn...

Đào Thiên cười khổ nói:

- Mạnh công tử có chỗ không biết, tốc độ kiếm tiền của Niếp Phương không chậm nhưng hần dùng tiền còn nhanh hơn.

- Từ xưa tới nay luyện khí sư và luyện đan sư tiêu tiền nhiều nhất, luyện đan sư còn có thể tốt hơn một chút, một ít đan dược có thể dựa vào đan phương luyện ra, sẽ ít khi có thất bại.

- Nhưng luyện khí sư không giống, muốn chế tạo ra một thanh binh khí không phẩm cấp dễ dàng, mỗi một thanh binh khí có phẩm cấp đều là độc nhất vô nhị.

- Cho dù luyện khí đại sư có thể luyện ra một thanh, nhưng nếu người bảo hần chiêu vào thanh thứ nhất luyện thêm thanh thứ hai, như vậy thanh thứ hai sẽ sinh ra biến hóa, không có khả năng giống như đan dược, chỉ cần chiêu vào đan phương luyện chế được hiệu liền giống như đúc.

- Cho nên Niếp Phương kiếm lời đều sử dụng vào mua khoáng thạch để luyện ra một thanh binh khí có phẩm cấp chân chính, đáng tiếc hần vẫn không thành công, hơn nữa hần ngày bình thường còn mua sắm không ít tài nguyên tu luyện, cũng không thừa nổi bao nhiêu tiền lại cửa hiệu mặt tiền.

- Dù sao thanh danh Niếp Phương đã nổi danh khắp Thương Sơn thành, người người đều biết, cũng không cần làm ra nhiều thứ bài biện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Chiêu số vô lại

Đám người Tô Tín đứng ở cửa ra vào cửa hàng binh khí cả buổi, đợi đến lúc Niếp Phương hoàn thành kiếm phôi trong tay triệt để thì bọn họ mới đi vào.

Nhìn thấy Đào Thiên, Niếp Phương tùy tiện nói:

- Lão Đào, lần trước người vừa mới mua một đám binh khí cho võ quán, vì sao hiện tại lại muốn nữa?

Đào Thiên lắc lắc đầu nói:

- Không phải ta tìm người, mà là vị Mạnh công tử này tìm người.

Tô Tín nhú chấp tay nói:

- Tại hạ Mạnh Thanh Trạch, bái kiến Nhiếp huynh.

- Mạnh Thanh Trạch?

Niếp Phương lập tức nhăn cau mày, đương nhiên hần có nghe qua đại danh của Mạnh Thanh Trạch, hần và mình bắn đại bác cũng không kéo nổi quan hệ với nhau, hần tìm đến mình làm gì vậy?

- Không biết Mạnh công tử tìm ta có chuyện gì?

Nhiếp Phương cũng chấp tay nói với Tô Tín, ngữ khí rất khách khí.

Dù sao đối phương cũng là tuấn kiệt Nhân Bảng, tương lai thành tựu bất khả hạn lượng, Nhiếp Phương cũng không muốn trêu vào người ta.

Tô Tín cười cười nói:

- Rất đơn giản, ta muốn mời Nhiếp huynh gia nhập dưới trướng Yến tiểu thư, đến lúc đó tài liệu luyện khí của Nhiếp huynh sẽ do Yến tiểu thư bao toàn bộ.

Nghe xong lời này ngữ khí của Nhiếp Phương cũng không khách khí nữa, nói thẳng:

- Thật có lỗi, ta Nhiếp Phương chỉ là thợ rèn, ta chỉ muốn rèn sắt mà thôi, ta không muốn dính vào lục đục trong Thương Sơn thành, Mạnh công tử mời người trở về đi.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Nhiếp huynh, loại chuyện này không phải người nói không chọn rộn là được, với thực lực người đã xem như nhân vật một phương trong Thương Sơn thành, tương lai người nhất định phải lựa chọn đứng thành hàng, người trốn không thoát.

Nhiếp Phương cười lạnh nói:

- Chuyện tương lai chờ tương lai nói sau, dù sao hiện tại ta không đứng thành hàng với ai.

- Vậy thì thật có lỗi, tại hạ chỉ có thể sử dụng một ít thủ đoạn phi thường.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Người muốn như thế nào?

Tô Tín chỉ vào cửa hàng binh khí nói:

- Nếu người không đáp ứng, ta sẽ đứng ở đây không đi, khách của người tới ta sẽ bức rời đi, người phải tin tưởng, ta có thực lực này.

- Mạnh Thanh Trạch! Người quả thực quá vô sỉ!

Nhiếp Phương bị tức giận đỏ mặt.

Tô Tín thân là võ giả Tiên Thiên, hơn nữa đứng hàng Nhân Bảng, hẳn đương nhiên có thực lực như vậy.

Nếu Tô Tín làm như vậy, cửa hàng binh khí của hắn đừng mong tiếp tục buôn bán nữa.

Đào Thiên và Phương Hạo đứng sau lưng Tô Tín cũng sững sờ, bọn họ nhìn Tô Tín với ánh mắt khó tin, không nghĩ tới hắn lại dùng chiêu số thiếu đạo đức như vậy, cũng quá mức bỉ ổi rồi.

Tô Tín nói:

- Nhiếp huynh, ta đã đủ khách khí, trên giang hồ còn có nhiều thủ đoạn không biết xấu hổ hơn ta, còn có nhiều biện pháp hơn nữa.

Nhiếp Phương tức giận bàn tay run rẩy:

- Mạnh Thanh Trạch! Người uống là tuấn kiệt Nhân Bảng! Loại chuyện này người cũng làm được, người còn có xấu hổ hay không? Người quả thực làm mất mặt sư phụ người.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Nhiếp huynh, người nói sai rồi, Nhân Bảng chỉ xem thực lực, cũng không phải nhân phẩm? Thứ tư Nhân Bảng là “Hỏa Vực Ma Thần” Diễn Na La từng tàn sát một tộc hơn vạn người tại Tây Vực, người ta cũng đứng top mười Nhân Bảng đấy.

- Tuy ta không phải ma đầu nhưng cho tới bây giờ cũng không phải hiệp sĩ, sư phụ ta cũng giống như vậy, lão nhân gia từng làm ra chuyện cướp dâu, ta làm đệ tử ngẫu nhiên đùa nghịch xô lá thì có gì lạ chứ?

- Nhiếp Phương lập tức nói không ra lời, người ta đã nói rõ không biết xấu hổ, bản thân mình có thể làm gì?

Lúc này Tô Tín nói:

- Như vậy đi Nhiếp huynh, ta cũng không muốn quá mức bức người, chúng ta lập một đồ ước, hiện tại chúng ta đấu một hồi, ta đứng bất động tiếp mười chiêu mà di động nửa bước thì ta sẽ rời đi. Nếu như không thể, người đáp ứng ta gia nhập dưới trướng Yến tiểu thư.

Nội tâm Niếp Phương tính toán thực lực của hai bên, hẳn biết rõ Tô Tín rất mạnh, thậm chí ba người Trương Nghiễm liên thủ cũng không đánh lại Tô Tín.

Hắn cũng không phải đám người Trương Nghiễm có thể so sánh, hẳn đứng thứ mười sáu tên phong vân bảng đấy.

Hơn nữa hiện tại cũng không phải bảo hắn đánh bại Tô Tín, chỉ cần trong mười chiêu bức Tô Tín di động nửa bước thì hắn tin tưởng mình vẫn có thể làm được.

- Được, đồ ước này ta tiếp.

Niếp Phương một lời đáp ứng.

Tô Tín cười tủm tỉm nói:

- Niếp huynh ngươi tìm địa phương đi, nơi này là đường cái không tiện đâu.

Vốn đường phố Thương Sơn thành có không ít người qua đường, hơn nữa có không ít võ giả tới đây mua binh khí của Niếp Phương, hai người nói chuyện cũng hấp dẫn không ít người chung quanh.

Một bên là thứ mười sáu phong vân bảng “Đoạn Dao Thủ” Niếp Phương, một là cường giả Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch, hai người đều là nhân vật được không ít người chú ý.

Niếp Phương hừ lạnh một tiếng nói:

- A Sáng, đóng cửa hàng lại, chúng ta đi hậu viện.

Một gã học đồ lập tức đóng cửa hàng binh khí, những người còn lại cũng đi tới hậu viện của Niếp Phương.

Hậu viện của hàng binh khí là nơi chứa đựng khoáng thạch nó rộng chừng trăm bước, hơn nữa Tô Tín đồ ước là hắn không thể di động, nơi này đủ cho hai người tỷ thí rồi.

Tô Tín đứng lại, hắn dùng Du long kiếm vẽ một vòng tròn dưới chân.

- Được rồi, Niếp huynh, ngươi có thể ra tay.

- Ta cũng không khách khí.

Bỗng nhiên hai tay Niếp Phương sinh ra màu đỏ như lửa, nhiệt lực nóng bỏng cực kỳ đáng sợ.

Đây chính là tuyệt kỹ Luyện Thiết Thủ thành danh của Niếp Phương, đao kiếm binh thường bị hắn chạm vào sẽ đứt gãy.

Thời điểm lên phong vân lời Niếp Phương luôn đánh gãy binh khí của đối phương, cũng không phải chỉ vì làm sinh ý, mà là hắn không muốn thật liều chết với đối phương.

Nếu không một khi đánh thật, một kích Luyện Thiết Thủ của hắn có uy lực cực kỳ khủng bố, có khả năng đánh chết đối thủ.

Niếp Phương đánh một chiêu về phía Tô Tín, nhiệt lực Luyện Thiết Thủ không khác gì lò rèn nóng bỏng nện vào ngực Tô Tín.

Nhưng Tô Tín lại không chút hoang mang. Du long kiếm trong tay đâm ra, lực lượng nặng nề đánh lên Luyện Thiết Thủ của Niếp Phương, hoa lửa bắn tung tóe, vị trí bàn tay và mũi kiếm tương giao còn sinh ra tiếng nổ lớn.

Sau khi tiếp một kiếm này, Niếp Phương cảm giác được có lực lượng đáng sợ ập tới, hắn cảm thấy đối phương không phải dùng kiếm mau lẹ tấn công hắn, mà là một thanh đại đao nặng nề oanh kích.

Tô Tín mỉm cười vui vẻ, Long Tượng Bàn Nhược Công của hắn tiếp cận tầng hai.

Lực lượng của hắn không phải không lớn, chỉ có điều Tô Tín vẫn thờ phụng tín điều xuất ra khí lực nhỏ nhất tạo thành tổn thương lớn nhất.

Nếu có thể công kích vào nhược điểm của đối phương, hết lần này tới lần khác lại chính diện đón đỡ đối phương công kích, lựa chọn cứng đối cứng, đó không phải là cương mãnh, là người có bệnh.

Lực lượng của Tô Tín hiện tại thừa sức cứng đối cứng.

Một kích của Niếp Phương không đắc thủ, hắn không ngừng vung song chưởng, phạm vi vài bước quanh hắn nóng bỏng như lò lửa, Luyện Thiết Thủ công kích mang theo sóng nhiệt rất mạnh, thậm chí còn có hoa lửa bắn ra ngoài dọa đám học đồ nhanh chóng dời các khoáng thạch trên quý ra xa.

Nếu làm tổn hại những bảo bối này, sư phó có thể lột da bọn họ, mặc dù nói đây là Niếp Phương tạo thành.

Tô Tín không có nửa phần né tránh, Du long kiếm bộc phát kiếm quang sáng ngời, động tác nhìn như chậm chạp đâu ra đấy, mỗi một kiếm cũng có thể đánh thẳng vào Luyện Thiết Thủ của Niếp Phương, làm cho chiêu của đối phương không tới gần mình ba bước, thiếu chút nữa làm Niếp Phương nghẹn thổ huyết.

Kỳ thật Tô Tín xem ra Niếp Phương có ưu điểm và nhược điểm rõ ràng.

Ưu điểm chính là Luyện Thiết Thủ có uy lực khủng bố.

Tô Tín y vào lực lượng của Long Tượng Bàn Nhược Công mới dám cứng đối cứng với hắn.

Hơn nữa Du long kiếm trong tay hắn cũng chiếm đại tiện nghi, nếu không phải Tô Tín sử dụng Du long kiếm mà là binh khí nào khác đã không ngăn được Luyện Thiết Thủ oanh kích.

Nhược điểm của Niếp Phương cũng nằm trong Luyện Thiết Thủ.

Cái gọi là Luyện Thiết Thủ làm Tô Tín cảm giác nó là phương bản tiến hóa của Thiết Sa Chưởng, hơn nữa Niếp Phương quá mức chú trọng vào tu luyện hai tay làm thân pháp, chiêu pháp của hắn vô cùng bình thường, thậm chí còn không tinh diệu bằng võ giả Hậu Thiên.

Niếp Phương càng đánh càng đỏ mặt, Phương Hạo lúc này hô to:

- Đã đến mười chiêu! Mười chiêu đã qua, đã là mười ba chiêu.

Niếp Phương uể oải dừng tay, mười chiêu đã qua nhưng hắn không có làm Tô Tín di động nửa bước.

Lúc này hắn sững sờ nhìn Du long kiếm trong tay Tô Tín, thất thanh nói:

- Kiếm của ngươi là binh khí hoàng cấp?

Vừa rồi khi tỷ thí hắn không chú ý, hiện tại hắn nhớ tới binh khí bình thường khẳng định không thể nào ngăn cản mười chiêu của hắn.

- Kiếm trong tay ta đúng là binh khí hoàng cấp.

Tô Tín nhìn Niếp Phương, không rõ vì cái gì hắn kích động như thế.

Hai mắt Niếp Phương tỏa sáng nhìn Du long kiếm trong tay Tô Tín:

- Mạnh công tử, chỉ cần ngươi đáp ứng cho ta mượn kiếm trong tay nghiên cứu vài ngày, ta không nói hai lời sẽ đi theo ngươi.

Tô Tín sững sờ, nói:

- Cho ngươi nghiên cứu vài ngày đương nhiên không có vấn đề, ngươi mượn Du long kiếm của ta làm gì?

Niếp Phương hưng phấn nói:

- Đương nhiên là nghiên cứu phương thức rèn thanh kiếm này, nghiên cứu vì sao đại sư luyện chế nó có thể rèn ra Du long kiếm.

- Ta đã từng thử qua vô số lần rèn binh khí hoàng cấp, đáng tiếc lúc nào cũng thất bại, cho nên ta vẫn muốn quan sát binh khí hoàng cấp một cách trực tiếp, rốt cuộc hôm nay cũng có cơ hội.

Nhiếp Viễn muốn đạt được một thanh binh khí hoàng cấp nghiên cứu trong thời gian dài, đáng tiếc hắn vẫn không tìm được.

Trong binh khí có phẩm cấp, cho dù binh khí hoàng cấp là cấp thấp nhất, nhưng cũng không phải dễ có được như thế.

Chỉ có luyện khí đại sư mới có thể luyện chế ra binh khí có phẩm cấp, mỗi một kiện đều là độc nhất vô nhị, sản lượng hàng năm cực thấp, cho dù là luyện khí đại sư luyện chế số lượng cao nhất, tác phẩm hàng năm tuyệt đối không vượt qua ba kiện.

Huống hồ muốn luyện chế binh khí huyền cấp, địa cấp hay thiên cấp, bọn họ càng hao phí thời gian dài hơn, ngươi còn phải tìm kiếm tài liệu, một vị luyện khí đại sư thậm chí có thể hao phí thời gian cả đời cho tác phẩm của mình.

Cho nên trên giang hồ hàng năm có sản lượng binh khí có phẩm cấp ít tới mức đáng thương, đại bộ phận binh khí của mọi người là truyền thừa.

Dù sao người sẽ chết nhưng binh khí trong tình huống bình thường sẽ không hư hao.

Trong cả Thương Sơn thành, chỉ có thành chủ Yến Hoàng Cửu có một thanh binh khí huyền cấp thượng phẩm.

Thế lực võ lâm Tương Nam truyền thừa hơn trăm năm, binh khí hoàng cấp của bọn họ không nhiều nhưng tuyệt đối không ít, đáng tiếc Niếp Phương không có quan hệ gì với bọn họ nên không thể mượn được.

Chương 125: Hồng Liệt Đào

Nếu là người biết rõ Niếp Phuong chỉ cần nghiên cứu Du long kiếm liền đáp ứng gia nhập dưới trướng Yến Khuynh Tuyết thì Tô Tín cũng không phí nhiều sức lực đi khiêu khích Niếp Phuong, sau đó còn đánh bạc với đối phương làm gì.

Sau đó Tô Tín nhớ tới một sự kiện, hắn nói với Niếp Phuong:

- Nhiếp huynh, ngươi cũng nhìn thấy Du long kiếm của ta, mỗi lần xuất kiếm đều có tiếng vang thật lớn, ngươi có thể làm cho tiếng vang của nó biến mất hay không? Hơn nữa có thể tháo đồ chơi này xuống không?

Vấn đề Du long kiếm vẫn bị Tô Tín xem nhẹ.

Hiện tại thân phận của hắn là Mạnh Thanh Trạch, nó là đồ vật tiêu chí của Tô Tín lúc trước, tốt nhất không nên lộ ra.

Người ta biết danh hiệu của hắn trên Nhân Bảng chính là khoái kiếm, trên Hắc bảng cũng có tên của hắn.

Có người muốn giết hắn lãnh thưởng nhất định sẽ đi tới Thường Ninh phủ điều tra mọi việc về hắn.

Du long kiếm của Tô Tín xuất hiện không ít, đặc biệt là âm thanh Du long kiếm quả thực là độc nhất vô nhị, rất có thể sẽ bị người ta nhắm vào.

Cho nên Tô Tín nghĩ tới sự kiện này liền muốn giấu Du long kiếm đi, nếu không cũng chỉ có thể tạm thời không dùng nó.

Nếu không bị người nhìn ra manh mối, tất cả bố trí của hắn tại Thương Sơn thành đều uống phí, hơn nữa bản thân còn có thể lâm vào đười ươi giết vô tận.

Hiện tại nhìn thấy Niếp Phuong, thủ đoạn luyện khí của hắn gần với các luyện khí đại sư, không biết hắn có thể cải tạo Du long kiếm hay không...

Niếp Phuong tiếp nhận Du long kiếm trong tay Tô Tín, cẩn thận tra xét chừng một phút đồng hồ, lúc này hắn chắc lưỡi thở dài:

- Quả nhiên là suy nghĩ thiên tài, tiểu cầu che tay sẽ tiêu trừ lực phản chấn, lúc đối diện đối địch sẽ gia tăng độ bén của Du long kiếm, có thể dễ dàng chặt đứt binh khí đối thủ.

- Vì sao Mạnh công tử ngươi muốn nó không phát ra âm thanh? Đặc điểm của Du long kiếm chính là phát ra tiếng long ngâm, xóa âm thanh đi chẳng phải hữu danh vô thực.

Tô Tín nói:

- Đối địch chính diện tự nhiên không sợ tuy âm thầm đánh lên thì âm thanh chính là nét bút hồng.

Nghe cường giả Nhân Bảng, thanh niên tuổi trẻ tuần kiệt nói ra bốn chữ “âm thầm đánh lên” làm mọi người không kịp thích ứng.

Loại chuyện âm thầm đánh lên này không phải bị người ta phỉ nhổ sao? Tại sao vị này lại nói ra quang minh chính đại như vậy.

Tô Tín khẽ cười nói:

- Các vị cũng đều là người từng trải, các ngươi nên biết lúc chém giết sinh tử thì đâu thèm quan tâm là đánh lên hay đánh chính diện.

- Người ta đã muốn giết ngươi, ngươi còn chơi quang minh chính đại như vậy, loại người ngu ngốc như thế chết cũng đáng đời.

Niếp Phuong và Đào Thiên đều cười, đúng là đạo lý như vậy.

Bọn họ bước chân vào giang hồ không ít thời gian, nếu vào thời điểm đối địch chém giết lẫn nhau đều sẽ dùng một ít thủ đoạn đánh lên âm thầm.

Chuyện này nói ra không dễ nghe, âm thầm đánh lên là hành vi bỉ ổi, chỉ những người tà phái mới làm, cho dù bọn họ dùng cũng là bất đắc dĩ.

Đây là cách các danh môn chính phái nói thường xuyên, mục đích là muốn sửa hành vi của người ta, Tô Tín nói quang minh chính đại như vậy đúng là hiếm thấy.

Bởi vì như thế, Niếp Phuong và Đào Thiên ngược lại cảm giác vị Mạnh công tử này quang minh lỗi lạc, không có giống với một đám tiểu nhân dối trá làm ra nhiều chuyện che dấu mục đích của mình.

Niếp Phương suy nghĩ chốc lát, nói:

- Ta có thể chế tạo một tầng ngăn cách âm thanh, chỉ có thể làm âm thanh giảm tới mức thấp nhất, không có khả năng hoàn toàn không có âm thanh, trong khoảng cách một bước mới có thể nghe thấy âm thanh.

Tô Tín gật đầu nói:

- Vậy thì đa tạ Niếp huynh.

Niếp Phương nói:

- Việc rất nhỏ, hiện tại ra có thể làm giúp Mạnh công tử, A Sáng, chuẩn bị lò

Tên học đồ cơ linh lập tức châm lửa và thông gió, Niếp Phương đi vào hậu viện tìm một khối khoáng thạch màu đen giống như tổ ong.

Hai tay của hắn huy động đại chùy và đập nát khoáng thạch cùng tinh luyện, sau đó hắn lại đổi một cái chùy nhỏ và khoan sắt không ngừng đục lỗ trên khoáng thạch, bắt chước hình dạng quả cầu che tay Du long kiếm, hắn chế tạo với tốc độ thật nhanh, từ khi bắt đầu tới kết thúc không dùng tới một phút đồng hồ.

Quả cầu này có màu bạc, mặt ngoài hơi gồ ghề, Niếp Phương đánh bóng sau đó lại đặt lên che phủ tiểu cầu trên Du long kiếm, vậy mà kín kẽ không có khe hở nào.

Niếp Phương giao Du long kiếm cho Tô Tín, Tô Tín múa hai cái, quả nhiên âm thanh cực kỳ bé nhỏ, ngoài một bước không thể nghe được âm thanh

Niếp Phương nói:

- Ta dùng Thâm Hải Trầm Ngân chế tạo, nó có hiệu quả cách âm rất tốt, rất nhiều người đều ưa thích dùng nó chế tạo dao găm, dùng đánh lên ám sát.

Màu sắc của nó không tương xứng với Du long kiếm nên cần phải mạ màu đồng cho nó.

Màu của Du long kiếm là màu đồng thau mang theo đồ thủy, hoàn toàn tương phản với phần che tay màu bạc.

Đây chính là điểm Tô Tín muốn, không chỉ âm thanh giảm bớt còn cải biến cả ngoại hình, việc này càng làm người ta khó nhận ra.

- Không cần, cứ như vậy là tốt rồi.

Tô Tín nói ra.

Niếp Phương lắc đầu đáng tiếc, đối với luyện khí sư như hắn mà nói, một kiện tác phẩm nhất định phải hoàn mỹ vô khuyết mới được.

- Đi thôi, còn thiếu một người cuối cùng, chúng ta đi tìm vị “khi bại khi thắng” Hồng Liệt Đào.

Niếp Phương cùng Đào Thiên chưa từng tiếp xúc với Hồng Liệt Đào, không biết hắn ở địa phương nào, có Phương Hạo ở đây nên chuyện này rất đơn giản, hắn có rất nhiều hồ bằng cầu hữu trong Thương Sơn thành, sẽ hỏi thăm ra ngay thôi.

- Công tử, Hồng Liệt Đào đang uống rượu trong tửu lâu trên phượng nhai, chúng ta đi qua là gặp được hắn.

Tô Tín gật gù đầu, cả đám đi tới phượng nhai ở phía tây.

Phương Hạo nói Hồng Liệt Đào đang ở tửu lâu, kỳ thật nó chỉ là tửu quán thấp bé mà thôi.

Cho dù là võ giả Hậu Thiên bình thường cũng không muốn đến đây, nhưng hết lần này tới lần khác Hồng Liệt Đào thân là cường giả Tiên Thiên lại uống rượu tại nơi này.

Hồng Liệt Đào ước chừng hơn bốn mươi tuổi, trên mặt râu ria xồm xàm có phần lồi thối.

Bên cạnh hắn có trường đao tối như mực, hắn uống rượu hâm nóng với đậu tằm, uống thập phần thích ý.

Ba người Tô Tín đi đến đây, Hồng Liệt Đào sớm phát hiện ra khí tức của ba người thuộc về khí tức võ giả Tiên Thiên.

Hắn làm như không nhìn thấy, vẫn ăn uống như ban đầu.

Tô Tín cất cao giọng nói:

- Hồng huynh, tại hạ Mạnh Thanh Trạch, đại biểu Yến Khuynh Tuyết Yến tiểu thư tới đây mời người cùng cộng sự.

Hồng Liệt Đào lười biếng uống cạn rượu và nói:

- Lão tử cũng mặc kệ ngươi là đại biểu ai đến, nếu ngươi có thể đánh phục lão tử, ngươi bảo lão tử làm cái gì lão tử làm cái gì.

Trong ba người, Hồng Liệt Đào cho ra điều kiện mời chào rõ ràng nhất.

Người này chính là người hồ đồ, là kẻ thích dùng nắm đấm nói chuyện.

Tô Tín hít một hơi nói:

- Chỉ cần đánh phục ngươi thì nói gì ngươi cũng nghe?

Hồng Liệt Đào cười hắc hắc và nói:

- Lão tử còn có thể lừa ngươi hay sao? Trước kia đám người Yến gia đều tới mời chào lão tử, đáng tiếc đám người kia không dùng được, nếu không thể đánh lão tử phục, cho dù lão tử dốc sức liều mạng cũng không đầu nhập bọn chúng.

- Ngươi cũng giống như vậy, lão tử biết rõ Mạnh Thanh Trạch ngươi là cường giả Nhân Bảng, thanh kiếm của ngươi là binh khí hoàng cấp sao? Nếu ngươi dùng nó động thủ với lão tử, lão tử không phục.

- Sư phụ của ngươi là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư khẳng định truyền cho ngươi không ít võ kỹ cường đại, những thứ này ngươi dùng thì lão tử không phục.

Phương Hạo đứng sau lưng làm bầm nói:

- Cái này không cho dùng, cái kia không cho dùng, ngươi dứt khoát bảo công tử dùng hai tay đánh với ngươi cho rồi.

Hồng Liệt Đào người này không có chút phong phạm cao thủ gì, ngay cả Phương Hạo cũng nhìn không được.

Tuy Phương Hạo làm bầm, Hồng Liệt Đào làm như không thấy, hắn chỉ nhìn Tô Tín.

- Thế nào, điều kiện này Mạnh công tử ngươi đáp ứng hay không?

- Không có vấn đề, ta đáp ứng.

Tô Tín ném Du long kiếm trong tay cho Niếp Phương, hắn nói với Đào Thiên nói:

- Đào quán chủ, cho ta mượn dùng bội kiếm của ngươi một lát.

Đào Thiên lập tức ném trường kiếm cho Tô Tín.

Tuy bội kiếm của hắn không phải binh khí hoàng cấp nhưng cũng là Long Tuyền Kiếm do Niếp Phương tỉ mỉ chế tạo, thân kiếm dài hẹp, chất lượng thép sắc bén.

- Đi ra ngoài đánh đi, phá hỏng từ quán của người ta là không tốt.

Tô Tín thần nhiên nói.

Hồng Liệt Đào nói:

- Đương nhiên phải ra ngoài, đánh ở nơi này không thích hợp lão tử phát huy.

Vị trí từ quán này vô cùng vắng vẻ nhưng cũng có một ít người, Phương Hạo lại đi ra ngoài xua đuổi người qua đường và dọn ra một nơi cho hai người.

Tô Tín đứng lại, Hồng Liệt Đào rút trường đao bên hông ra.

Đó là trường đao giống như trăm mã đao nhưng không có chuôi dài như trăm mã đao.

Cầm chặt trường đao trong tay, khí thế trên người Hồng Liệt Đào sinh ra biến hóa nhanh chóng.

Bộ dáng chán chường lười biếng ban đầu biến thành cực kỳ sắc bén, hắn cầm thanh trường đao trong tay tỏa ra khí tức rét lạnh thấu xương!

Quát lớn một tiếng, Hồng Liệt Đào đã ra tay, trong nháy mắt đao ảnh phô thiên cái địa bao phủ Tô Tín vào trong.

Đào Thiên cùng Niếp Phương đứng xem cuộc chiến và biến sắc.

Đều là cường giả phong vân bảng, cho dù chưa giao thủ với Hồng Liệt Đào nhưng cũng từng xem hắn ra tay.

Nhưng hôm nay Hồng Liệt Đào hoàn toàn không giống Hồng Liệt Đào dĩ vãng, cho dù khí thế trên người hay đao ảnh kinh thiên đều giống như người

khác.

Bọn họ hiện tại mới biết được đối địch lúc trước căn bản không phải toàn bộ thực lực của Hồng Liệt Đào, hôm nay nhìn thấy cường giả Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch liền xuất ra chiến ý của mình.

Thân ở giữa đao ảnh, Tô Tín cảm giác sâu nhất, hẳn có thể cảm giác được đao ý trong đao của Hồng Liệt Đào.

Đao ý sắc bén vô kiên bất tồi.

Võ đạo phát huy đến mức tận cùng sẽ lĩnh ngộ ra ảo nghĩa võ đạo, kiếm có kiếm ý, quyền có quyền ý, đao cũng có đao ý.

Vô tình ý chỉ có hình, tương đương với người không có hồn phách, chỉ là cái xác không hồn.

Đại bộ phận võ giả cảnh giới Tiên Thiên chỉ có thể luyện vũ kỹ đạt tới mức “hình”, ngay cả Phương Đông Đình của Thanh Thành kiếm phái cũng như vậy, đừng nhìn hẳn có thể tiến vào Nhân Bảng nhưng hẳn chỉ có thể luyện đạo kiếm của Thanh Thành kiếm phái tới mức hình mà thôi, cũng không có lĩnh ngộ kiếm ý trong đó.

Không nghĩ tới một võ giả Tiên Thiên không nổi danh trong Thương Sơn thành lại có thể lĩnh ngộ đao ý.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Tâm phục khẩu phục

Hồng Liệt Đào có được đao ý, kỳ thật Tô Tín cũng có được.

Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chương của hẳn đều là vũ kỹ có được võ đạo tinh nghĩa, chỉ có điều Tô Tín chỉ tu luyện đạt tới 40% độ thành thực, cũng không thể phát huy võ đạo tinh nghĩa của chúng tới mức tận cùng.

Trừ hai môn quyền chương này có võ đạo tinh nghĩa, Tô Tín cũng có được kiếm ý của mình.

Tô Tín tu hành khoái kiếm, Huyết Hà Thần Kiếm còn có Đoàn Gia Kiếm Pháp hợp ba thành một và hẳn phát hiện công pháp trong tay mình chính là của mình, cũng không có nghĩa hình thành là không thay đổi, chỉ cần chính mình có năng lực, hoàn toàn có thể phát huy ra lực lượng còn mạnh hơn nguyên bản.

Ba loại kiếm pháp hợp nhất, Tô Tín giao phó hình cho kiếm pháp nhưng ẩn chứa kiếm ý, không phải là khoái kiếm âm độc tàn nhẫn, cũng không phải khí tượng vương giả như Đoàn Gia Kiếm Pháp, cũng không có dùng máu đường kiếm như Huyết Hà Thần Kiếm.

Tô Tín truy cầu kiếm ý chính là "Diệt"! Phá diệt tất cả!

Tất cả võ đạo của hẳn chỉ truy cầu lực lượng mạnh nhất, phá diệt tất cả ngăn cản!

Tuy kiếm ý này mơ hồ mới hình thành nhưng nó chỉ là kiếm ý thuộc về một mình Tô Tín, có thể dung nạp bất cứ kiếm ý nào dung nhập vào trong đó.

Long Tuyền Kiếm đâm ra, một kiếm kia nhìn như chậm chạp nhưng lại như mặt trời trực chỉ Hồng Liệt Đào!

Đào Thiên cũng dùng kiếm, hẳn nhìn thấy Tô Tín xuất kiếm liền thở dài:

- Quả nhiên không hổ là cường giả nổi danh Nhân Bảng, đại đạo tối giản, một kiếm phá vạn pháp nhưng còn tốt hơn quá nhiều kiếm pháp lờ lẹt không cần thiết.

Nếu nói trước kia Đào Thiên từng có suy nghĩ tỷ thí với Tô Tín một phen, nhưng nhìn thấy một kiếm này thì hẳn liền bỏ qua ý niệm tranh phong trong đầu.

Đều là tu vi Tiên Thiên Khí Hải Cảnh nhưng Tô Tín chiếm cứ ưu thế không chỉ là tuổi.

Trong chiến đấu hiện tại, Tô Tín không có sử dụng lực lượng Huyết Hà Thần Kiếm, hẳn chỉ dùng kiếm ý thuần túy của mình mà diệt đao ý của đối phương, thậm chí còn không dùng tới chân khí.

Mà Hồng Liệt Đào bên kia cũng như thế, không phải hẳn không dùng, mà là hẳn xuất thân tán tu, các loại đao pháp là hẳn nghĩ ra, hẳn căn bản không có đao pháp cao thâm gì.

Hẳn dựa vào đao pháp đơn giản như vậy nhưng ẩn chứa đao pháp sắc bén, lúc này một đường giết tới vị trí thứ mười ba phong vân bảng, thậm chí còn

dám vượt cấp khiêu chiến võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh.

Song phương giao thủ hơn trăm chiêu, đánh tới cuối cùng ngay cả Đào Thiên cũng xem không hiểu.

Bọn họ ban đầu còn co rút lực lượng của mình, thậm chí đao kiếm hai bên tương giao đều không nhìn ra dấu vết chân khí, hai người thậm chí còn không dùng cả nội lực, nhìn qua không khác gì hai võ giả Hậu Thiên đang so chiêu nhưng tốc độ nhanh hơn gấp trăm lần.

Dùng tầm mắt của hai người Đào Thiên còn có cảm giác hoa mắt.

Niếp Phương thở dài một hơi và nói:

- Bọn họ đã ném đi tất cả nhân tố bên ngoài, hoàn toàn so đấu võ đạo tinh nghĩa và khống chế đao pháp cùng kiếm pháp cơ bản nhất.
- Hồng Liệt Đào có thể làm được điểm ấy không kỳ quái, bởi vì hần trừ đao pháp trụ cột ra cũng không có đao pháp cao cấp hơn để tu luyện.
- Nhưng Mạnh công tử có sư phụ Nguyên Thần Cảnh lại rèn luyện kiến thức cơ bản và võ đạo tinh nghĩa của bản thân tới mức sâu sắc như hiện tại mới khó có được.
- Những đệ tử đại pháp trong Tương Nam mà ta từng quen biết kém Mạnh công tử quá xa.

Giao thủ với người như Hồng Liệt Đào, Tô Tín cũng hiểu vì cái gì lúc trước Yến Trọng Hằng mang theo đệ tử tông môn Tương Nam đánh bại Hồng Liệt Đào nhưng đối phương không phục.

Luận trụ cột, Hồng Liệt Đào không kém hơn bất cứ kẻ nào, có thể ở tu vi Tiên Thiên Khí Hải Cảnh liền lĩnh ngộ ra võ đạo tinh nghĩa, cho dù là cường giả Nhân Bảng cũng không phải ai cũng có thể làm được, tối thiểu nhất Phương Đồng Đình làm không được.

Nhưng đáng tiếc hần trừ đao pháp trụ cột thì không còn cái gì khác, thậm chí Tô Tín có chút hoài nghi, rốt cuộc hần làm cách nào đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Hồng Liệt Đào bị người tông môn Tương Nam đánh bại nên hần không chịu phục, hần nghĩ đến mình có được tài nguyên và công pháp như đối phương khẳng định mạnh hơn đối phương cả vạn lần.

Lúc đối mặt với Tô Tín, Hồng Liệt Đào lại không sinh ra suy nghĩ này.

Trụ cột kiếm đạo của Tô Tín không kém gì hần, song phương giao thủ đã mấy trăm chiêu, Tô Tín trừ kiếm pháp cơ bản ra liền không dùng kiếm pháp nào khác, không chỉ có không có bị hần áp chế, hần còn bị Tô Tín áp chế ngược lại.

Cuối cùng giao thủ gần ngàn chiêu, trăm mã đao trong tay Hồng Liệt Đào bị Tô Tín đánh mười sáu kiếm bay ra xa.

Hồng Liệt Đào xoa cổ tay đang run rẩy, cười khổ nói:

- Là ta thua, về sau Mạnh công tử người có gì cần phân phó, Hồng Liệt Đào ta khẳng định nghe theo, đương nhiên nếu người bảo ta đi chịu chết thì ta không đáp ứng.

Lúc chưa bị Tô Tín đánh bại thì hần vô cùng ngạo khí, nói câu nào cũng có “lão tử”, cho dù Tô Tín là cường giả Nhân Bảng cũng không đặt vào trong mắt.

Hiện tại Tô Tín lại dùng thứ hần am hiểu nhất đánh bại hần, hành động này làm Hồng Liệt Đào triệt để tâm phục khẩu phục.

Kỳ thật Tô Tín nói thềm một câu may mắn, hần thắng cũng không có dễ dàng như vậy.

Luận trụ cột võ đạo, Hồng Liệt Đào tu hành trăm mã đao vài chục năm, mà Tô Tín lại tu hành chưa tới một năm.

Bình thường mà nói cho dù thiên phú Tô Tín rất tốt cũng không thể bằng Hồng Liệt Đào.

Mỗi lần đạt được vũ kỹ mới thì hệ thống sẽ đưa tặng Tô Tín 5% độ thuần thực.

Không nên xem thường 5% độ thuần thực, điều này đại biểu Tô Tín đạt được bất cứ môn vũ kỹ nào cũng có thể thi triển sơ bộ, tương đương với Tô Tín không duyên có đạt được kinh nghiệm vũ đạo và tu hành mấy tháng trời.

Một môn công pháp là 5%, độ thành thực, tích lũy nhiều loại như thế, hơn nữa còn là chủng loại khác nhau, nhưng bởi vì cái gọi là nhất pháp thông vạn pháp thông, con đường võ đạo trăm sông đổ vào một biển, như vậy tính toán ra trụ cột bản thân Tô Tín cũng không kém.

Huống hồ Tô Tín có thể tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, hần có thể không cần vào thứ gì khác nhưng lực lượng thân thể rất mạnh, so sánh ra hần đã chiếm tiện nghi.

Đương nhiên hần không nói ra việc này, Tô Tín chỉ cười nói:

- Hồng huynh không cần lo lắng, ta mời người tới là muốn người giúp Yến tiểu thư tranh đoạt vị trí thành chủ, ta cũng không bảo người đi chịu chết.

- Nếu Yến tiểu thư thật đạt được vị trí thành chủ, Thương Sơn thành tích lũy công pháp trong nhiều năm qua, trong đó có không ít đao pháp, Hồng huynh có thể lựa chọn thỏa thích.

Tô Tín lại quay người nói với Niếp Phụng và Đào Thiên:

- Nhiếp huynh và Đào quán chủ cũng như thế, Nhiếp huynh cần tài liệu luyện khí, Đào quán chủ có Đông Lâm võ quán, chỉ cần Yến tiểu thư lên làm thành chủ, các vị cần gì cũng có thể được thỏa mãn.

Ba người Đào Thiên chấp tay với Tô Tín, có lẽ bọn họ không tin Yến Khuynh Tuyết, nhưng tối thiểu thực lực Mạnh công tử trước mặt đã thuyết phục được bọn họ.

Phụng Hạo cũng vui mừng và gật đầu.

Hiện tại hẳn là người bên phía Yến Khuynh Tuyết, nhìn thấy thực lực người mình mạnh lên cũng làm hân hưng phấn không thôi.

Đợi đến lúc Tô Tín dẫn ba người quay về, Tạ Chi Yến và Lương bá ngay người không nói thành lời.

Bọn họ không nghĩ tới Tô Tín đi ra ngoài một chuyến liền dẫn ba võ giả Tiên Thiên trên phong vân băng quay về.

Đặc biệt là Hồng Liệt Đào bài danh mười ba trên phong vân băng, đây chính là người khó đối phó nhất, Tô Tín làm cách nào mới thu phục hẳn?

Tô Tín không có giải thích nhiều như vậy, dù sao thủ đoạn hẳn đối phó Niếp Phụng quá âm mưu.

Hắn giới thiệu ba người Hồng Liệt Đào với Yến Khuynh Tuyết, cũng bảo Phụng Hạo gia nhập dưới trướng Yến Khuynh Tuyết, có một ít chuyện trong Thương Sơn thành cũng có thể hỏi hẳn.

Vào đêm khuya, Lương bá lại một lần nữa bị Yến Hoàng Cửu bảo tới gặp thuật lại chuyện mời chào cao thủ Tiên Thiên.

Tuy hôm nay hẳn không tự mình tham dự, hẳn biết rõ đều là Phụng Hạo nói cho hẳn biết, Phụng Hạo cũng không có khoa trương quá phận, chỉ miêu tả Tô Tín càng anh minh thần võ một ít mà thôi, ngược lại xem như chân thật.

Sau khi Yến Hoàng Cửu nghe xong liền bảo Lương bá rời đi, hẳn khục khục hai tiếng và nói:

- Từ Trọng, người cảm giác Mạnh Thanh Trạch thế nào?

Một trung niên mang đao đứng trong bóng tối đi tới, hẳn mặt trắng không râu, hai mắt vô thần, thần sắc có phần ngầy ngốc như chưa tỉnh ngủ.

Nhìn vẻ ngoài có lẽ người ta cho rằng hẳn như người ngớ ngẩn, đao trong tay hẳn chính là bá đao mạnh nhất Thương Sơn thành, hẳn chính là cao thủ đứng đầu phong vân băng, “Đoạn Phong Đao” Liệt Từ Trọng! Cũng là đệ nhất cao thủ dưới trướng Yến Hoàng Cửu.

Liệt Từ Trọng xuất đao cực nhanh, thậm chí lời đồn đao của hẳn có thể bỏ cường phong, cho nên hẳn mới có danh hiệu Đoạn Phong Đao.

So sánh với đao của hẳn, người khác lại chậm hơn một nhịp, Yến Hoàng Cửu hỏi xong một lúc lâu, dường như Liệt Từ Trọng đang suy nghĩ nên nói gì, lại thêm một lúc mới nói:

- Rất không tệ, căn cơ võ công vững vàng, không phụ danh tiếng Nhân Bảng. Làm người tâm tư kín đáo, khẩu tài không tồi.

- Trọng yếu nhất là hẳn không cò hủ, không có bị những lời lẽ giả nhân giả nghĩa chỗ ràng buộc. Chỉ cần hẳn phát triển thì chính là nhân tài không tồi.

Yến Hoàng Cửu gật gật đầu, thập phần đồng ý cách nói của Liệt Từ Trọng.

Hôm nay Tô Tín dùng ba phương thức khác nhau mời chào ba người, việc này thể hiện ra phong cách hành sự và tính cách Tô Tín.

Đối mặt Đào Thiên, Tô Tín dùng ngôn ngữ công tâm, không dùng một đao một kiếm liền thu phục đối phương, thể hiện rõ tâm tư hẳn kín đáo, khẩu tài rất tốt.

Lúc đối mặt Hồng Liệt Đào, Tô Tín không nói nhảm nhiều, đao thật thương thật thuyết phục Hồng Liệt Đào.

Loại thủ đoạn thuyết phục này còn tốt hơn bất cứ lời lẽ hứa hẹn nào khác, võ giả Tiên Thiên đã rất ít tin vào những lời hứa hẹn.

Thủ đoạn Tô Tín đối phó Niếp Phụng mới được Yến Hoàng Cửu thưởng thức.

Mặc dù không từ thủ đoạn, hành vi bỉ ổi nhưng trên giang hồ người thành thật nói chuyện quang minh chính đại, giảng nhân nghĩa đạo đức với người khác, kẻ chết cuối cùng là người.

Liệt Từ Trọng lại nói:

- Còn tưởng rằng Tông Hạo Dương sẽ dạy ra đệ tử võ công tốt nhưng tính tình không khác gì hủ nho, không nghĩ tới hắn lại có thủ đoạn dạy bảo tốt như vậy.

Yến Hoàng Cửu cười to nói:

- Người nghĩ sai rồi, tuy thanh danh của Tông Hạo Dương trong võ lâm không tệ nhưng hắn không phải là người cổ hủ.

- Có thể dùng thân phận tán tu tiến vào Nguyên Thần Cảnh không có ai là người đơn giản, tuy Tông Hạo Dương hành hiệp trọng nghĩa cứu người nhiều, hắn giết người cũng không ít.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Lũng Đoạn Sinh Ý

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Tín vừa mới ra khỏi phòng đã bị nha hoàn Lục Ly kéo tới phòng khách, nói là có chuyện xảy ra.

Tô Tín đi vào phòng khách, tất cả mọi người đang ở nơi này, Yến Khuynh Tuyết nói khẽ:

- Mạnh công tử, vừa rồi đại ca phái người đến nói cho chúng ta biết, bảo chúng ta giữa trưa tới phong vân lôi, chuẩn bị dùng phương thức phong vân lôi tranh thương lộ.

- Há? Đây là ý gì?

Tô Tín cau mày.

Yến Khuynh Tuyết giải thích cận kề với Tô Tín, đây cũng là một phần của khảo nghiệm.

Yến Hoàng Cửu cho mười ba con cái mỗi người một tấm lệnh bài, đại biểu cho mười ba thương lộ.

Mười ba đầu thương lộ cũng không quy định người đi con đường nào, hoàn toàn cần nhờ chính bọn họ định đoạt.

Nhưng mười ba thương lộ này cũng không phải hoàn toàn giống nhau, trong đó có đi thông Thương Nam, cũng có Thương Tây, có tiến về Trung Nguyên, xa nhất thậm chí có tiến về Tây Vực.

Những thương lộ này, mấy thương lộ đi Trung Nguyên là tốt nhất, không riêng gì Trung Nguyên cần một ít đặc sản Thương Nam, Thương Nam cũng cần tài nguyên sản xuất tại Trung Nguyên.

Thương lộ đi tới Tây Vực mới là nơi giàu có nhất, Tây Vực ba mươi sáu nước có sản vật phong phú, tùy tiện mang một ít trở về sẽ kiếm bộn.

Nhưng ngay cả như vậy mấy thương lộ Tây Vực ba mươi sáu nước lại được đánh giá là kém cỏi nhất.

Bởi vì Tây Vực cách Thương Nam thật sự quá xa, thời gian một năm các thương đội miễn cưỡng có thể đi một lần.

Thời gian khảo nghiệm chỉ có một năm mà thôi, nếu trên đường có ngoài ý muốn xuất hiện, như vậy khảo nghiệm xem như kết thúc.

Ban đầu đám người Yến Trọng Hằng bắt đầu tranh đoạt lệnh bài cũng tập hợp một ít lệnh bài, mấy thương đội cùng lúc xuất phát có thể sử dụng thời gian nhanh nhất đạt được tiền lời, còn nếu cướp đi tới Thương Nam, Thương Tây là thương lộ tương đối gần, như vậy có thể đi một hai lần.

Hiện tại Yến Khuynh Tuyết đã có thực lực chống lại bọn họ, có thực lực tương xứng cho nên không thể trì hoãn được nữa, còn không bằng nhanh chóng lựa chọn một thương lộ và xuất phát.

Tô Tín mỉm cười và nói:

- Ta đoán đám người Yến Trọng Hằng khẳng định không biết ngày hôm qua chúng ta mời chào Đào quán chủ, nếu không bọn họ tuyệt đối không dám vào lúc này tổ chức phong vân lôi quyết định thương lộ đâu.

Lúc trước đám người Yến Trọng Hằng đã quyết định xong, phong vân lôi ba ván thắng hai, người thắng tới cuối cùng sẽ có tư cách lựa chọn thương lộ.

Bọn họ cho rằng Tô Tín cũng chỉ có một người, cộng thêm một Lương bá giả nua là thua chắc rồi, hiện tại hắn có ba người Đào Thiên, đừng nói ba ván thắng hai, cho dù là năm ván thắng ba cũng có thể chơi.

- Chúng ta lựa chọn thương lộ nào tốt nhất?

Yến Khuynh Tuyết nhú mồm hỏi:

- Hiện tại mười ba thương lộ có sáu cái đi thông các đạo trong Trung Nguyên, bốn cái đi thông Tương Tây, một cái đi thông Tương Nam, hai cái cuối cùng đi thông Tây Vực ba mươi sáu nước.

Ở phương diện thương lộ, Yến Khuynh Tuyết bên này trời sinh sẽ ăn thiệt thòi, bởi vì nàng chỉ có một thương lộ, những người khác trừ Yến Trọng Hằng đều có vài huynh đệ tỷ muội đầu nhập vào, trên người có vài thương lộ.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Chúng ta ăn thiệt thòi ở số lượng thương lộ, cho dù chúng ta lựa chọn thương lộ tốt nhất cũng kém đối phương vài lần, cho nên khó khăn của chúng ta rất lớn.

- Cho nên chúng ta bây giờ không chỉ lựa chọn thương lộ, còn phải tìm thương phẩm, chúng ta mang thứ gì trở về, thứ chúng ta bán ra nhất định phải đạt được lợi nhuận lớn gấp vài lần bọn họ mới được.

Về mặt đám người Đào Thiên lúc này nghi hoặc nhìn sang Tô Tín, tuy bọn họ không hiểu buôn bán nhưng bọn họ cũng biết thế gian này làm gì có thứ gì đạt được lợi nhuận lớn như thế.

Lương bá là lão nhân Thương Sơn thành, lúc trước hắn cũng từng theo thương đội Thương Sơn thành đi qua không ít nơi, hắn không biết có đồ vật gì có thể giúp bọn họ tìm lợi nhuận lớn gấp vài lần các thương lộ khác..

Tô Tín thần nhiên nói:

- Trên đời này cái gì đắt tiền nhất? Đồ vật mua không được mới đắt tiền nhất. Dạng sinh ý gì kiếm tiền nhiều nhất? Lũng đoạn sinh ý mới kiếm tiền nhiều nhất!

- Độn hàng nâng giá?

Yến Khuynh Tuyết lập tức kịp phản ứng.

Tô Tín gật gật đầu, không nghĩ tới Yến Khuynh Tuyết lại miễn cảm với buôn bán như vậy.

- Chúng ta làm gì có đồ vật có thể lũng đoạn? Cho dù chúng ta muốn lũng đoạn, thế lực khác chắc chắn cũng sẽ có hàng hóa như thế.

Yến Khuynh Tuyết cau mày nói.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Yến tiểu thư người có tin ta hay không?

- Đương nhiên tin.

Yến Khuynh Tuyết không chút do dự trả lời.

Nếu không có Tô Tín, chỉ sợ nàng hiện tại đã bị đám người Yến Trọng Hằng bức bách giao lệnh bài ra ngoài, triệt để mất đi thân phận người thừa kế, không tin Tô Tín thì nàng có thể tin ai?

- Yến tiểu thư đã tin ta, vậy người lựa chọn thương lộ đi Tương Nam Thường Ninh phủ đi, ta cam đoan người sẽ không hối hận.

Yến Khuynh Tuyết cũng không có hỏi vì cái gì, dù sao nàng tin tưởng Mạnh Thanh Trạch, nam nhân này cho tới bây giờ chưa từng làm nàng hối hận bao giờ.

Vào lúc giữa trưa, đám người Yến Trọng Hằng đã tụ tập tại phong vân lồi, chỉ kém Yến Khuynh Tuyết không có mang người tới.

Yến Kế Hằng hừ lạnh một tiếng nói:

- Cái giá đỡ của nữ nhân này thật lớn, lại dám để chúng ta chờ nàng.

Yến Thịnh Hằng bên cạnh thần nhiên nói:

- Thập tam đệ, tiểu muội dù thế nào cũng là tỷ tỷ của người, người cứ xưng hô như vậy sao?

Yến Kế Hằng cười lạnh nói:

- Cừu ca, người cũng đừng có giả vờ từ bi nữ, lúc trước có người nói nàng không phải con thân sinh của phụ thân không phải là người nói sao?

Yến Thịnh Hằng lạnh lùng nói:

- Thập tam đệ, ăn có thể ăn bậy nhưng không thể nói lung tung.

Yến Trọng Hằng thấy hai bên cãi nhau thì xem kịch vui.

Hai người này một ngụy quân tử thích làm ra vẻ hào sảng nghĩa khí mời chào nhân tâm, một là tiểu thí hải ý vào bản thân còn nhỏ tuổi được phụ thân sủng ái nên không đặt các huynh trưởng vào trong mắt, dù sao tại Yến Trọng Hằng xem ra cũng không thứ gì tốt.

- Đừng cãi, tiểu muội tới rồi.

Yến Thư Hằng quát một tiếng, sắc mặt lập tức biến đổi.

Mọi người cùng nhìn sang đường cái, chỉ thấy bên phía Yến Khuynh Tuyết trừ Lương Bá và Mạnh Thanh Trạch ra, lúc này còn có thêm ba gương mặt quen thuộc.

Ba người này chính là “khi bại khi thắng” Hồng Liệt Đào thứ mười ba phong vân bảng, thứ mười sáu “Đoạn Dao Thủ” Niếp Phương, thứ hai mươi mốt Đông Lâm võ quán quán chủ Đào Thiên!

Tại sao ba người này lại đi chung với Yến Khuynh Tuyết? Phải biết rằng bọn họ từng mời chào ba người này nhưng phí hết tâm cơ lại không thành công...

Cho dù nhìn từ phương diện nào thì bọn họ cũng mạnh hơn Yến Khuynh Tuyết rất nhiều, chẳng lẽ ba gia hỏa này mù mắt hay sao? Vậy mà lựa chọn Yến Khuynh Tuyết mà không phải lựa chọn bọn họ.

Hơn nữa bốn người đều âm thầm hối hận ngày hôm qua rút người giám thị trở về, bọn họ lại không biết được tin tức lớn như thế.

Từ lần trước Tô Tín đại phát thần uy cho nên đám người Yến Trọng Hằng thật sự có phần kiêng kị, cho nên cũng thu người giám thị Yến Khuynh Tuyết trở về.

Nhưng không nghĩ tới ngày hôm sau Yến Khuynh Tuyết đã làm ra chuyện lớn như thế, nếu biết rõ Yến Khuynh Tuyết có thể mời chào ba người này, bọn họ nhất định sẽ trì hoãn thời gian lựa chọn thương lộ, hơn nữa vận dụng át chủ bài của mình.

Hiện tại đã muộn rồi.

Thần sắc Yến Trọng Hằng âm lãnh nói:

- Tiểu muội à tiểu muội, ngươi chơi chiêu này rất tốt đấy, ta thật sự hiếu kỳ, rốt cuộc ngươi dựa vào cái gì mời chào bọn họ.

Hồng Liệt Đào khinh thường nói:

- Nhìn bộ dạng âm dương quái khí của ngươi hiện tại, lão tử lúc trước không chọn ngươi là đúng, lão tử nguyện ý đi theo ai thì theo ai, ngươi quản được sao?

- Lớn mặt!

Võ giả áo đỏ sau lưng Yến Trọng Hằng tức giận quát một tiếng, trên người hán sinh ra khí thế của cường giả Tiên Thiên sơ kỳ.

Yến Trọng Hằng bình thường mang theo Trương Nghiễm, còn có một võ giả mẫu thân mời từ Ly Hóa giáo tới chính là kẻ này.

Hồng Liệt Đào khinh thường cười cười:

- Ly Hóa giáo Vương Thông Đàm, bại tướng dưới tay mà thôi, có bản lĩnh lên phong vân lôi đánh một trận, xem lão tử giáo huấn ngươi thế nào!

Tên Ly Hóa giáo Vương Thông Đàm tức giận sắc mặt tái nhợt nhưng không nói câu nào, bởi vì hắn thật sự không phải đối thủ của Hồng Liệt Đào.

Cho dù là đệ tử đại phái nhưng cũng có phân chia thực lực cao thấp Vương Thông Đàm không thể nghi ngờ thuộc về loại thực lực yếu kém.

Đệ tử thực lực cường đại chân chính, dù cho muốn tới trợ giúp Yến Trọng Hằng cũng chỉ ra tay vào lúc cần thiết, lúc bình thường tất cả mọi người sẽ tu luyện trong tông môn, nào có thời gian rỗi suốt ngày đi dạo sau lưng Yến Trọng Hằng?

Cho nên chỉ có đệ tử yếu kém và cho ra rìa như Vương Thông Đàm mới bị phái tới bảo hộ Yến Trọng Hằng, thuận tiện truyền tin tức cho bọn họ.

Lần trước Yến Trọng Hằng muốn mời chào Hồng Liệt Đào, người xuất thủ đầu tiên chính là hắn, kết quả bị Hồng Liệt Đào hung hăng giáo huấn nhục nhã một phen.

Cuối cùng Yến Trọng Hằng tìm đến đệ tử hạch tâm của Ly Hóa giáo, tuy thắng Hồng Liệt Đào nhưng hắn không phục, rơi vào đường cùng Yến Trọng

Hằng cũng đành phải buông tha mời chào.

- Tốt, rất tốt! Yến Khuynh Tuyết, ta thật sự xem thường ngươi.

Yến Trọng Hằng lạnh lùng ném ra những lời này liền giữ lấy Vương Thông Đảm đang tức sùi bọt mép.

Hiện tại không chỉ là chuyện của một mình hắn, vài huynh đệ khác cũng cảm nhận được nguy cơ nồng đậm.

Tính toán cả Lương bá, thủ hạ trong tay Yến Khuynh Tuyết có tới năm tên võ giả Tiên Thiên, hơn nữa trong đó còn có Mạnh Thanh Trạch là cường giả Nhân Bảng cường đại.

Có thể nói bọn họ không xin tông môn sau lưng giúp đỡ, như vậy thực lực thủ hạ do bọn họ mời chào trong Thương Sơn thành không phải là đối thủ của nàng.

Niép Phương lười biếng nói:

- Ta nói các ngươi có đánh nữa hay không? Ta còn có một kiện binh khí chưa có làm xong đây, chẳng muốn lãng phí thời gian với các ngươi, không phải ba ván hai thắng sao? Trận đầu tiên do ta lên đi.

Niép Phương nói xong liền leo lên phong vân lôi, cũng không cho đối phương thời gian phản ứng.

Yến Kế Hằng hung dữ nhìn Yến Khuynh Tuyết, hắn lạnh lùng nói:

- Lão Cốc, ngươi lên!

- Vâng, công tử.

Một tên võ giả trung niên với vẻ mặt sầu khổ đi lên phong vân lôi.

Hắn không phải Yến Kế Hằng mời chào đến, mà là được Yến Hoàng Cửu đưa tới bên cạnh Yến Kế Hằng, có thể nói là gia thần Yến gia, cho nên hắn dù cho muốn cự tuyệt cũng không thể không ra tay.

Về phần giao thủ với Niép Phương, hắn không có một chút nắm chắc nào.

Hắn cũng đánh qua phong vân lôi, hắn dừng ở vị trí hai mươi tám liền rời khỏi, hắn còn kém Niép Phương là võ giả xếp trong top hai mươi không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Tranh đoạt thương lộ

Sau khi lên phong vân lôi, lão Cốc chấp tay với Niép Phương, hắn cười khổ và nói:

- Mong rằng Nhiếp huynh hạ thủ lưu tình.

Niép Phương cười hắc hắc nói:

- Yên tâm đi, ta có khi nào không hạ thủ lưu tình? Chờ sau khi đánh xong ngươi cũng đi chiêu cổ sinh ý của ta mà.

Vừa mới dứt lời, Niép Phương cũng đã ra tay, song chưởng tấn công tạo thành sóng nhiệt to lớn, hai tay Niép Phương nóng như núi lửa phun trào oanh kích lão Cốc.

Niép Phương ra tay đều ưa thích tốc chiến tốc thắng.

Niép Phương xuất chưởng cũng không có lưu thủ, sóng nhiệt cường đại từ Luyện Thiết Thủ làm mọi người chung quanh cảm thấy nóng bức, hắn bước đi mỗi bước đều làm đá xanh dưới chân tan chảy thành nước xanh.

Thần sắc lão Cốc co rúm lại, thể xác và tinh thần suy giảm, đoàn đao trong tay chém ra mười đạo hàn quang nhưng bị Luyện Thiết Thủ của Niép Phương bóp nát ngay sau đó, cuối cùng cách không đánh một chưởng, lão Cốc vội vàng rút đao ngăn cản, đao đao bị Niép Phương bóp nát ngay sau đó.

Oanh!

Đoàn đao bắn ra tia lửa sau đó vỡ nát thành từng khúc, suýt chút nữa làm bị thương đám người xem náo nhiệt bên dưới.

Lão Cốc lúc này tay không và khóc không ra nước mắt, hẳn cũng biết Niếp Phưong hạ thủ lưu tình.

Nếu không chỉ bằng vào một chưởng vừa rồi đánh lên người, lão Cốc không chết cũng trọng thương.

Niếp Phưong cười hắc hắc nói:

- Lão Cốc, ngại có làm binh khí hay không? Binh khí của ngươi chế tạo không được tốt lắm, kém xa binh khí ta làm. Có rảnh đến chỗ ta, ta rèn cho ngươi binh khí mới, đương nhiên ngươi sẽ có ưu đãi.

Nhìn thấy sắc mặt Yến Kế Hằng đen như đáy nồi, lão Cốc đương nhiên không dám nói nhiều, miễn cưỡng chấp chấp tay sau đó rời khỏi lối đi.

Niếp Phưong cười hắc hắc nói:

- Không phải ba ván thắng hai sao? Lại phải một người tới à?

Yến Kế Hằng hừ lạnh một tiếng không nói gì, dưới trướng hẳn có ba võ giả Tiên Thiên, đều là người địa phương Thương Sơn thành nhưng không có một ai có thể tranh phong cùng Niếp Phưong.

Sắc mặt đám người Yến Trọng Hằng khó coi nhưng không có người nào đứng ra.

Bọn họ vốn không đặt Yến Khuynh Tuyết vào trong mắt, lực lượng trong tay bọn họ tương đương nhau, hơn nữa cũng quá hiểu lẫn nhau, mọi người tám lạng nửa cân, cho nên không ai thông tri cao thủ tông môn sau lưng tới nơi này, bọn họ hạ quyết tâm sẽ phân ra thương lộ có lợi cho mình nhất.

Nhưng không nghĩ tới Yến Khuynh Tuyết lại mời chào ba người Niếp Phưong, việc này làm bọn họ không kịp trở tay.

Lúc này bên người Yến Thư Hằng có một thanh niên gần ba mươi tuổi đứng lên, hẳn lạnh lùng nói:

- Một tên võ giả tán tu đã có thể dọa các người thành thế này sao? Thực là vô dụng mà, nếu không có ai ra tay thì Mạc Trầm Đào ta đến!

Mạc Trầm Đào nhảy lên phong vân lôi và thuận thế rút liễu miêu đao ra ngoài, hẳn đứng ngao nghễ.

Niếp Phưong cười lạnh lại muốn ra tay nhưng Hồng Liệt Đào đứng dưới đài lại hô to:

- Khoan đã...

- Hẳn nhìn sang Mạc Trầm Đào, lạnh giọng hỏi:

- Ngươi là người Thương Lan cốc Mạc gia?

Mạc Trầm Đào ngao nghễ nói:

- Đúng thì thế nào?

Trong võ lâm Tương Nam chỉ có hơn mười thế lực lên mặt bàn, nhưng Thương Lan cốc Mạc gia là mạnh nhất trong số đó.

Tô Tín đã từng tiếp xúc qua Tương Nam ba đại thế gia có thể đứng hàng thế lực nhất lưu trong phần đông thế lực võ lâm Tương Nam, cả ba gia tộc này cộng lại còn kém Thương Lan cốc Mạc gia một bậc.

Hồng Liệt Đào lãnh đạm nói:

- Năm năm trước, có phải “khí bạch kiếm thủ” Công Dương Liễu bị người Mạc gia các người giết?

Mạc Trầm Đào suy nghĩ, qua một lúc hẳn nhớ tới cái gì đó liền nói:

- Thì ra ngươi nói chính là tên ngu xuẩn sẵn giết dị thú trong Thương Lan cốc?

- Dám can đảm xông vào Thương Lan cốc, còn muốn sẵn trộm dị thú trong Thương Lan cốc, đương nhiên Mạc gia ta sẽ giết loại ngu xuẩn này.

Trên mặt Hồng Liệt Đào mang theo tức giận phần nộ:

- Sẵn trộm dị thú Thương Lan cốc? Công Dương Liễu vì đuổi theo Thất Thái Lộc, đã truy đuổi từ rừng rậm Tương Nam suốt ba tháng.

- Cuối cùng Thất Thái Lộc chạy vào Thương Lan cốc, dị thú này là của Thương Lan cốc? Hơn nữa các người đoạt dị thú không tính, lại còn giết hẳn, các người cũng được coi là danh môn chính phái?

Nghe Hồng Liệt Đào nói thế mọi người hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Hồng Liệt Đào đang đòi lại công đạo cho hảo hữu của mình.

Bọn họ cũng biết khí bạch kiếm thủ Công Dương Liễu, đó là gia hỏa cổ quái, hẳn không am hiểu lấy người đối chiến, lại am hiểu đi săn các loại dị thú.

Thất Thái Lộc chính là một loại dị thú đặc sản trong Tương Nam, thân hình nhẹ nhàng, đỉnh đầu có sừng bảy màu, đã từng bị người ta coi là biểu tượng điềm lành, ngày xưa Đại Chu vương triều còn bỏ cái giá trên trời mua Thất Thái Lộc con sống, chuẩn bị chăn nuôi trong lâm viên hoàng gia.

Đương nhiên loại dị thú này không chỉ đẹp mắt, sừng của Thất Thái Lộc chính là một loại dược liệu cực kỳ trân quý, một cân sừng hươu phải dùng mười lượng vàng mới có thể mua được, nhưng có tiền cũng không thể mua được.

Hơn nữa Thất Thái Lộc hành động như gió, am hiểu che giấu khí tức, thập phần khó bắt, cho dù “khí bạch kiếm thủ” Công Dương Liễu am hiểu bắt dị thú cũng phải truy đuổi suốt ba tháng.

Con Thất Thái Lộc chạy vào Thương Lan cốc, cuối cùng người và lộc đều lưu lại Thương Lan cốc.

Mạc Trầm Đào cười lạnh nói:

- Tiến vào Thương Lan cốc chúng ta thì nó là dị thú Thương Lan cốc, kẻ dám đi săn, giết cũng đã giết, nếu ngươi muốn báo thù, Mạc mỗ chờ ngươi lên phong vân lời.

Thương Lan cốc Mạc gia thân là thế lực võ lâm số một số hai trong Tương Nam cho nên sẽ không quan tâm tính mạng của một tên võ giả Tiên Thiên, huống hồ bọn họ xem ra Công Dương Liễu chỉ là con kiến.

Hiện tại cho dù Hồng Liệt Đào muốn báo thù Mạc gia, Mạc Trầm Đào cũng không đặt vào trong mắt.

- Niếp Phương! Ván này ta lên, hôm nay lão tử muốn báo thù cho huynh đệ của mình.

Hồng Liệt Đào nói chuyện mang theo hận ý

Niếp Phương nhìn thấy hắn như vậy liền nhường vị trí.

- Tiểu thư, trạng thái Hồng Liệt Đào có chút không thích hợp, vạn nhất xảy ra vấn đề thì làm sao bây giờ?

Lương bá lo lắng nói ra.

Nhìn thấy bộ dạng Hồng Liệt Đào như vậy, rất có thể sẽ biến tỷ thí thành đấu sinh tử.

Yến Khuynh Tuyết trầm giọng nói:

- Hồng đại ca đã lựa chọn giúp ta, hẳn là người của ta, xảy ra chuyện gì thì chúng ta cùng chịu trách nhiệm.

Tô Tín ở bên cạnh gật đầu, với tư cách người lãnh đạo, kiên kỵ nhất chính là ném thù hạ ra gánh tội thay, không chỉ có làm lạnh giá nội tâm người khác, càng làm người khác xem nhẹ.

Mặc dù Yến Khuynh Tuyết có chút xúc động nhưng lại làm rất tốt.

Nhìn thấy bộ dạng bọn họ lo lắng như thế, Tô Tín lập tức an ủi.

- Không cần lo lắng, cho dù muốn đánh sinh tử cũng không được, chúng ta không sao cả nhưng bọn chúng sẽ ngăn cản.

Trên lời đài hiện tại, Mạc Trầm Đào nhìn thấy vẻ mặt đầy sát cơ của Hồng Liệt Đào nên không quá khinh địch, trong lòng hắn vẫn có phần khinh thường.

Đây không phải tự phụ, đó là thái độ của đệ tử đại phái khi đối mặt với tán tu.

Xuất thân đại phái, bản thân mình từ nhỏ có danh sư dạy bảo, không thiếu tài nguyên tu luyện và công pháp, nếu như vậy mà không thắng được võ giả tán tu chẳng phải hắn quá phế vật?

Nhưng đáng tiếc hắn tính toán sai một điểm, chém giết sinh tử không phải dựa vào gia thế và bối cảnh là thắng được người ta.

Hồng Liệt Đào xuất đao, hận ý ngập trời hóa thành đao mang chém về phía trước, đao mang rét lạnh thấu xương dọa Mạc Trầm Đào biến sắc.

- Đao ý! Ngươi vậy mà lĩnh ngộ ra đao ý!

Hắn cũng dùng đao, đương nhiên có thể cảm giác được Hồng Liệt Đào dùng đao ý, cùng là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, Hồng Liệt Đào là võ giả tán tu lại có thể lĩnh ngộ đao ý.

Đối mặt với võ giả lĩnh ngộ đao ý, Mạc Trầm Đào không dám khinh thường, liễu miêu đao trong tay chém tới, chân khí trong cơ thể chấn động, chân khí băng lam hóa thành hồng thủy ngập trời và biến thành dòng lũ tràn quét Hồng Liệt Đào.

Những người từng quen biết Mạc Trầm Đào liền ngạc nhiên, Mạc Trầm Đào vừa mới lên đài đã sử dụng át chủ bài của bản thân.

Thương Lan cốc Mạc gia có công pháp Hãn Hải Nộ Đào Quyết vô cùng nổi danh, thời điểm ra tay rầm rộ, đại khí và hạo nhiên.

Hãn Hải Nộ Đào Quyết có một chiêu “Nộ Lăng Kinh Đào”, chân khí toàn thân bộc phát trong nháy mắt, thế công không khác gì dòng lũ nghiền áp tất cả.

Sau khi sử dụng xong sẽ tiêu hao chân khí rất lớn nhưng sức bật kinh người.

Đệ tử Mạc gia đề xem chiêu này là đòn sát thủ, nhưng không nghĩ tới hôm nay vừa đối mặt Hồng Liệt Đào liền sử dụng chiêu này, có thể nghĩ hãn gặp áp lực lớn cỡ nào.

Nhưng đáng tiếc đạo ý của Hồng Liệt Đào sắc bén chém đứt dòng lũ đang ập tới, trong nháy mắt đã tới trước mặt Mạc Trầm Đào, đao mang khủng bố chém xuống.

Mạc Trầm Đào kinh hãi dùng đao ngăn cản nhưng đáng tiếc cho dù kinh nghiệm chiến đấu hay lý giải đao pháp của hắn đều kém xa Hồng Liệt Đào, cho dù Hồng Liệt Đào chỉ sử dụng đao pháp cơ sở cũng áp chế hắn không ngừng đầu nôi.

Mạc Trầm Đào sử dụng đại lượng nội lực thi triển Nộ Lăng Kinh Đào cho nên hắn không có lực hoàn thủ khi Hồng Liệt Đào tấn công, sau mười mấy chiêu, liễu miêu đao trong tay hắn bị Hồng Liệt Đào chém bay.

Không do dự nửa phần, Hồng Liệt Đào lập tức chém một đao vào cổ Mạc Trầm Đào!

Hai tên võ giả Tiên Thiên đi theo bên cạnh Yến Thu Hằng nói thầm một tiếng không tốt, một người trong đó vội vàng ném binh khí trong tay đánh lên trường đao của Hồng Liệt Đào, làm cho đao của Hồng Liệt Đào thay đổi phương hướng, lúc này mới cứu Mạc Trầm Đào không bị Hồng Liệt Đào đánh chết.

Ngay cả như vậy một đao của Hồng Liệt Đào cũng chém ra vết thương lớn trên ngực Mạc Trầm Đào, Mạc Trầm Đào kêu lên đau đớn và bay ngược về phía sau.

Hồng Liệt Đào không muốn buông tha, còn muốn đi lên bồi thêm một đao nhưng hành động này chọc giận hai người khác.

Tuy bọn họ không phải người Thương Lan cốc Mạc gia nhưng cũng giống như Mạc Trầm Đào thuộc về dưới trướng Yến Thu Hằng, dám đuổi tận giết tuyệt trước mặt chúng ta, khi dễ chúng ta là không khí sao?

- Lớn mật!

- Muốn chết!

Hai người tức quá một tiếng, lúc này cùng xông lên phong vân lôi.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Chuẩn bị xuất phát

Hai người lên phong vân lôi liền muốn ra tay giúp công Hồng Liệt Đào nhưng Tô Tín làm sao có thể cho phép bọn họ được như nguyện.

Hắn sử dụng Kinh Thần chỉ, lúc này chỉ kinh bay ra như cơn bão, phát ra từng tiếng tiếng rít, trực tiếp nổ nát binh khí trong tay một người, đánh hắn lui về phía sau vài bước.

Một người khác bắt đầu đi do không kịp chuẩn bị trúng chỉ kinh của Tô Tín bức lui hơn mười bước, không dám tiến lên lần nữa.

Trong đó có một đạo chỉ kinh bay tới trước mặt Yến Thu Hằng, chỉ kinh bắn thùng gạch xanh trước mặt hắn sâu không thấy đáy, trong phạm vi vài bước đều là vết rạn.

Trên trán Yến Thu Hằng đổ mồ hôi lạnh, tuy hắn biết rõ Tô Tín không có khả năng giết hắn trước mặt mọi người nhưng hắn vẫn kinh hãi không nhỏ.

Hắn vẫn không phải võ giả Tiên Thiên, lúc đối mặt võ giả Tiên Thiên hắn liền có cảm giác vô lực, hắn không thích cảm giác này.

Tô Tín đi lên lôi đài, lạnh lùng nói:

- Như thế nào, sửa quy củ phong vân lời rồi sao? Đón đầu không được liền quần đầu?

Tên võ giả Tiên Thiên bị Tô Tín đánh nát bình khí quát lên:

- Mạc Trầm Đào đã bại, Hồng Liệt Đào vẫn hùng hổ lấy tính mạng của hần, hần ra tay ngoan độc như thế không cho phép chúng ta cứu người?

Tô Tín cười lạnh nói:

- Chê cười! Đây là phong vân lời, cũng không phải luận bàn tỷ thí, có người nào quy định không được giết người trên phong vân lời hay không?

- Tài nghệ không bằng người bị người bị đánh chết trên lời đài cũng đáng đời, nếu sợ chết thì về nhà bú sữa mẹ đi, ra giang hồ lăn lộn làm gì?

- Ngươi! Tên võ giả kia bị Tô Tín phân bác đỏ mặt, hần không biết nên trả lời thế nào?

Tô Tín nhìn sang đám người Yên Trọng Hằng đang rục rịch, lúc này nói:

- Các ngươi không tuân thủ quy củ, Mạnh mẽ sẽ tiếp tất cả, xa luân chiến cũng không sợ, chết sống có số, lên lời đài bỏ mệnh cũng không nên trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Thủ hạ của đám người Yên Trọng Hằng lúc này không nói câu nào.

Người trước mắt là cường giả Nhân Bảng, hần có thể lấy một địch ba với đám người Trương Nghiễm đầy.

Bọn họ cũng nhìn thấy hình ảnh Mạnh Thanh Trạch ra tay, một kích có thể bức hai tên võ giả Tiên Thiên lui lại, thực lực cùng giai vô địch.

Xa luân chiến, bên bọn họ có hơn mười võ giả Tiên Thiên, bọn họ đúng là có lực lượng đánh một trận nhưng vấn đề hiện tại Mạnh Thanh Trạch đã tức giận, nếu lên lời đài chính là đầu sinh tử, ai dám lên chịu chết chứ?

Bởi vì có câu nói: đạo hữu chết bần đạo không chết, nếu bảo bọn họ lên đánh một trận, bọn họ cũng không ngại lên đài chiến tiêu hao thực lực của cường giả Nhân Bảng, nhưng chiến đấu sinh tử không thể tính như vậy.

Yên Thư Hằng lạnh lùng nói:

- Lui ra! Ván này xem như các ngươi thắng, các ngươi lựa chọn thương lộ đi.

Đúng như lời Tô Tín nói lúc này, Yên Thư Hằng cũng không muốn nói nhảm với bọn họ làm gì.

Thời gian một năm, thương lộ của bọn họ có thể đi hai lần, hiện tại nơi sống ta chết với thủ hạ của Yên Khuynh Tuyết không phải là lựa chọn khôn ngoan.

Hiện tại ngay cả người trong cuộc như Yên Thư Hằng cũng không có ý định tiếp tục náo loạn nữa, những người khác tự nhiên cũng không có ý kiến gì, ngoan ngoãn cho phép Yên Khuynh Tuyết lựa chọn.

- Ta lựa chọn thương lộ Tương Nam.

Yên Khuynh Tuyết nói khẽ.

Đám người Yên Trọng Hằng lúc này sững sờ.

Thương lộ Tương Nam không phải nói không tốt, mà là quá mức bình thường.

Thương lộ đi thông Tương Nam cách Thương Sơn thành quá gần, cho dù có thương đội khổng lồ cũng cần thời gian ba bốn tháng mới đến nơi.

Nếu như tốc độ nhanh có thể một năm đi ba lần.

Chính bởi vì như thế làm cho đặc sản Tương Nam không có tiền lời cao trong Thương Sơn thành, dù sao hàng năm cũng có thương đội Trung Nguyên xâm nhập Thương Sơn thành, lại đi tới Nam Man Thường Ninh phủ thu mua đặc sản.

Chỉ có một thương đội năng lực không được tốt lắm, sợ xâm nhập Nam Man gặp phải cường đạo cướp đường nên mới lưu lại Thương Sơn thành mua sắm giao dịch những vật này.

Trong mười ba thương lộ, lợi nhuận cao nhất đương nhiên là thương lộ đi thông Trung Nguyên, tùy tiện chọn một nơi cũng có tiền lời cao hơn thương lộ Tương Nam gấp vài lần.

Như vậy tính toán ra, cho dù người đi Tương Nam bốn lần cũng không bằng một lần đi Trung Nguyên.

Đám người Yên Trọng Hằng cảm thấy khó hiểu, có lẽ bản thân Yên Khuynh Tuyết cũng biết nhưng vì cái gì nàng lựa chọn thương lộ đi Tương Nam? Chẳng lẽ trong đó có âm mưu gì hay sao?

Mọi người tạm thời không nghĩ ra điểm đáng ngờ trong đó liên thống khoái chia cắt thương lộ mà không nói thêm lời nào.

Trên đường quay về, Hồng Liệt Đào nói với Yến Khuynh Tuyết:

- Yến tiểu thư, chuyện hôm nay thật có lỗi.

Mặc dù hấn lỗ mắng nhưng không phải người ngu.

Nếu như hấn hôm nay đánh chết Mạc Trầm Đào ngay trước mặt mọi người sẽ dẫn tới Thương Lan cốc Mạc gia đến gây phiền toái cho hấn, do đó sẽ liên quan tới Yến Khuynh Tuyết, rất có thể sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của bọn họ.

Cho nên Hồng Liệt Đào cảm thấy xấu hổ vì bản thân mình xúc động.

Yến Khuynh Tuyết cười lắc lắc đầu, nói:

- Hồng đại ca người đừng nói như vậy, người có thể lựa chọn tới giúp ta, ta đã rất cảm kích, nếu như người ra tay, ta cũng sẽ gánh việc này giúp người.

Hồng Liệt Đào lúc này cũng cảm động, tính cách của hấn cổ quái nên không có bao nhiêu bằng hữu, trước kia đám người Yến Trọng Hằng đến mời chào hấn cũng bị hấn chọc giận rồi đi.

Yến Khuynh Tuyết làm như vậy hấn cảm thấy chân thành trong đó, so với việc đám người Yến Trọng Hằng chỉ muốn lợi dụng lực lượng của hấn làm việc, Hồng Liệt Đào cảm giác mình không có nhìn lầm người.

Nội tâm Đào Thiên cùng Niếp Phuong cũng cảm thấy ám áp, tối thiểu đi theo Yến Khuynh Tuyết không cần lo lắng bị tính kế sau lưng, không cần đi quan tâm những chuyện tranh quyền đoạt lợi.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tô Tín lắc đầu.

Hấn không đồng ý phương thức đối xử chân thành với mọi người của Yến Khuynh Tuyết, bởi vì có chút thời điểm người đối xử chân thành với người khác nhưng không có nghĩa người khác đối xử chân thành với mình.

Nhưng không thể phủ nhận phương thức của Yến Khuynh Tuyết làm nội tâm người ta cảm thấy thoải mái, nhưng tối thiểu loại phương thức này không phù hợp với Tô Tín.

Hấn vẫn tin tưởng vững chắc, muốn thủ hạ sẵn sàng đi theo mình, lợi ích mới là trọng yếu nhất.

Sau khi trở về, Yến Khuynh Tuyết cũng bắt đầu bảo Lương bá chuẩn bị thương đội.

Đương nhiên đám người Tô Tín không giúp được cái gì, chỉ có thể đứng xem mà thôi.

Tổ kiến một thương đội chỉ cần một phần là võ giả, đại bộ phận còn cần đại lượng dân phu đến vận chuyển hàng hóa, còn có nhiều đoàn xe và xe ngựa.

Bởi vì Tô Tín muốn lũng đoạn tất cả đặc sản Nam Man cho nên thương đội rất khổng lồ, có trên trăm chiếc xe, la ngựa hơn một ngàn.

Mặt khác võ giả cảnh giới Hậu Thiên năm trăm người, Phuong Hạo làm người cơ linh nên Lương bá cho hấn phụ trách câu thông với năm trăm tên võ giả, hơn nữa chính biên tốt đội ngũ chuẩn bị xuất phát.

Những việc này nghe thì đơn giản nhưng chi tiết và phương thức vô cùng phức tạp.

Yến Khuynh Tuyết lúc trước đã được Lương bá truyền thụ các phương diện, lúc này mới trải nghiệm thực tế lần đầu tiên, nàng học tập rất nhanh, chỉ cần Lương bá dạy bảo một lần là nàng đã làm được.

Tô Tín cũng phát hiện Yến Khuynh Tuyết rất có thiên phú phương diện kinh thương, lần trước chính mình nói lũng đoạn thì những người khác nghe không hiểu, chỉ có Yến Khuynh Tuyết vừa nghe Tô Tín nói đã hiểu.

Sau khi mọi người đã chuẩn bị xong, Lương bá dẫn một tiên sinh phòng thu chi tới, hấn mang mười cái rương lớn đưa cho Yến Khuynh Tuyết, bên trong có một triệu lượng bạc.

Yến Hoàng Cửu cho bọn họ tài chính khởi động, mỗi người đều là một triệu lượng, tiên sinh phòng thu chi lại là tâm phúc của Yến Hoàng Cửu, lúc này cần bọn họ đi theo.

Tác dụng của bọn họ là giám sát thương đội, mua sắm bất kỳ vật gì đều chỉ sử dụng một triệu lượng bạc, nếu vận dụng tiền của mình sẽ xem như thất bại.

Cho nên dù tiên sinh phòng thu chi chỉ là người bình thường, bọn họ cũng phải ngoan ngoãn đối đãi tốt mà không dám bất kính.

Yến Khuynh Tuyết hơi có chút lo lắng nói:

- Chỉ có một triệu lượng bạc, mà chúng ta lại chuẩn bị nhiều xe ngựa như thế, ta vừa rồi tính toán một chút, một triệu lượng mua được đồ vật chưa chứa tới một phần mười xe ngựa.

Tô Tín nói khẽ:

- Nếu như dùng giá cả bình thường mua sắm, một triệu lượng bạc không mua được bao nhiêu, lần này chúng ta đi không có mua sắm theo giá cả bình thường...

Đặc sản Nam Man trong Thường Ninh phủ bán giá nào là do hân quyết định nên hân hiểu rõ nhất, hân còn không biết trong đó lợi nhuận bao nhiêu sao? Lần này hân không có ý định mua sắm theo giá cả bình thường.

Yến Khuynh Tuyết gật gù đầu, nếu Mạnh công tử có nắm chắc thì nàng cũng an tâm.

Tô Tín bên này chuẩn bị thỏa đáng, còn kém xuất phát, nhưng hào khí bên phía đám người Yến Thư Hằng vô cùng ngưng trọng.

Mạc Trầm Đào bị Hồng Liệt Đào chém một đao vào cơ thể, mặc dù không có chết nhưng bị thương nặng.

Sau đó Yến Thư Hằng lập tức tìm đến đại phu chữa trị cho Mạc Trầm Đào, sau khi chữa trị nhiều giờ, tên đại phu đi tới nhưng lắc đầu nói:

- Đại công tử, tánh mạng hân không đáng ngại nhưng một đao kia chém quá ác, trực tiếp chặt đứt xương ngực và kinh mạch của hân rồi.

- Tuy lão phu có thể cứu mạng hân nhưng đao khí đã xâm nhập thân thể, phá nát hơn phân nửa kinh mạch trong người hân, muốn khép lại cực khó, tối thiểu lão phu không có biện pháp.

Đại phu này chính là đại phu tốt nhất trong Thương Sơn thành, chuyên môn chữa trị thương thế cho võ giả, nếu hân không trị hết cũng chỉ có thể chuyên môn đi tìm những thần y nổi danh trên giang hồ mà thôi.

Nhưng đáng tiếc những người kia đừng nói là Yến Thư Hằng, cho dù là Mạc gia chủ đi mời cũng không mời được.

Yến Thư Hằng tối mặt, hân nói:

- Thật không có biện pháp trị liệu sao? Vậy hân sau này thế nào?

Tên đại phu lắc đầu nói:

- Lão phu đã dùng hết thủ đoạn, thật không có biện pháp nào khác, về sau hân chưa tính là phế nhân nhưng không thể phát huy ra lực lượng võ giả Tiên Thiên.

- Thậm chí hân cũng không thể vận dụng chân khí, nếu không chân khí sẽ xé nát kinh mạch của hân, như vậy sẽ không còn đường xoay chuyển.

Nói xong tên đại phu kia cáo biệt, lưu lại Yến Thư Hằng đang tức giận.

Tuy nói Mạc Trầm Đào sẽ không biến thành phế nhân nhưng không thể sử dụng chân khí thì có khác gì phế nhân? Chỉ bằng lực lượng thân thể, Mạc Trầm Đào nhiều lắm chỉ tương đương với võ giả Hậu Thiên sơ kỳ mà thôi, với Mạc Trầm Đào mới ba mươi tuổi mà nói chẳng khác gì phế nhân cả.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Độc kế

Mạc Trầm Đào không chỉ là thủ hạ của Yến Thư Hằng, hân còn là người Thương Lan cốc Mạc gia.

Bởi vì mẫu thân Yến Thư Hằng là con gái trưởng lão Thương Lan cốc Mạc gia, cho nên hân có thể đạt được Mạc gia ủng hộ.

Nhưng chỉ là ủng hộ mà thôi, hiện tại Mạc Trầm Đào ở bên cạnh hân bị tổn thương thành bộ dạng như vậy, hân nhất định là phải cho Mạc gia một câu trả lời, việc này làm Yến Thư Hằng đau đầu.

Yến Trọng Hằng rất xem thường đại ca như hân, cho rằng hân làm việc không quả quyết, nhưng lần này Yến Thư Hằng lại quyết đoán hiểm có.

Nếu phải cho Thương Lan cốc một câu trả lời, mạng của Yến Khuynh Tuyết và mạng của Mạnh Thanh Trạch có đủ hay không?

Yến Thư Hằng âm thầm kêu một tâm phúc tới, hân cải trang ăn mặc sau đó đi tới nơi ở của lão cừu Yến Thịnh Hằng.

Nhìn thấy đại ca của mình cái trang cách ăn mặc tới chỗ mình, Yến Thịnh Hằng kinh ngạc nói:

- Đại ca người tới gặp ta có việc gì?

Yến Thụ Hằng không có lòng dạ thanh thản nói nhảm với hắn, hắn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Lão cừu, đừng nói những lời vô dụng kia, ta chỉ hỏi người một câu, người có muốn đám người Yến Khuynh Tuyết chết hay không?

Yến Thịnh Hằng chặc chặc thờ dãi:

- Đại ca, là người không đứng rồi, tiểu muội nói thế nào cũng là muội muội của chúng ta người nhẫn tâm giết nàng?

Yến Thụ Hằng cười lạnh nói:

- Lão cừu, người thu lại bộ mặt giả nhân giả nghĩa trước mặt ta đi, người chơi vui lắm sao?

- Hiện tại người cũng nhìn thấy tình huống của Yến Khuynh Tuyết, nàng có được Mạnh Thanh Trạch ủng hộ nên mới chào ba người Hồng Liệt Đào, nếu chúng ta không cầu thế lực võ lâm sau lưng thì chúng ta không phải đối thủ người ta.

Yến Thịnh Hằng lười biếng nói:

- Thế thì sao? Lần này chúng ta tranh đoạt là thương lộ, nàng chỉ có một thương lộ, người cho rằng nàng sẽ thắng sao?

- Người thật cho rằng đám người chúng ta chỉ cần đạt được vị trí thứ nhất trong thương lộ là có thể thành người thừa kế sao? Ngây thơ!

Yến Thụ Hằng lạnh lùng nói:

- Lần này người kiếm tiền nhiều nhất sẽ trở thành người thừa kế, nhưng người cũng phải làm người khác phục mới được.

- Lão nhị chỉ có một thương lộ nhưng thế lực dưới tay hắn là mạnh nhất, huống hồ mẫu thân hắn chính là thánh nữ Ly Hòa giáo, Ly Hòa giáo ủng hộ hắn còn mạnh hơn thế lực sau lưng chúng ta nhiều.

- Lúc này cho dù lão nhị thua trong việc kiếm tiền nhưng người có thấy hắn lo lắng hay không?

- Người thừa kế không có nghĩa là thành chủ, chỉ cần không tới lúc cuối cùng, ai cũng có cơ hội trở thành thành chủ Thương Sơn thành, đương nhiên kẻ là Yến Khuynh Tuyết cũng như vậy!

Yến Thịnh Hằng kinh ngạc nhìn đại ca mà hắn vẫn xem nhẹ, dường như đây là lần đầu tiên hắn phải dùng ánh mắt khác nhìn đại ca.

Thậm chí hắn còn không nghĩ tới điểm này, trải qua Yến Thụ Hằng nhắc nhở nên kịp phản ứng.

Cho dù có kiếm tiền nhiều nhất trong đám người, đạt được vị trí người thừa kế thì như thế nào? Dưới tay của bọn họ đều có thế lực của mình, tương lai khẳng định còn phải có một phen tranh đoạt.

Bởi như vậy có được Mạnh Thanh Trạch và ba người Hồng Liệt Đào nên thế lực Yến Khuynh Tuyết rất khủng bố, tuyệt đối là đại địch của bọn họ.

Yến Thịnh Hằng thờ dãi một hơi, trầm giọng hỏi:

- Vậy người muốn thế nào?

Yến Thụ Hằng cười cười âm lãnh:

- Không phải bọn chúng muốn đi Thường Ninh phủ hay sao, từ nơi này đến Thường Ninh phủ, trên đường đi có không ít cướp đường nha.

- Lão cừu người giao du rộng lớn, ta biết rõ người cũng có quen biết với các cường nhân phá núi lập trại tại rừng rậm Tương Nam.

- Như vậy ta xuất tiền, người đi liên lạc bọn họ, chờ đối phương quay về sẽ cướp giết, cướp hàng và giết người.

Yến Thịnh Hằng không thể không thừa nhận Yến Thụ Hằng dùng chiêu này rất hung ác.

Trong rừng rậm Tương Nam có không ít cường đạo hung ác, trong đó có thực lực yếu và thực lực mạnh.

Những người này chạy trốn vào trong rừng rậm Tương Nam, cho dù triều đình và tông môn võ lâm Tương Nam liên thủ cũng không thể tiêu diệt toàn bộ, bảo bọn họ ra tay là an toàn nhất, cũng không ai có thể tìm ra chứng cứ.

Những người này gan lớn dám ra tay với đoàn xe triều đình, ngẫu nhiên tiêu diệt một thương đội Thương Sơn thành thì tính là cái gì?

Yến Thịnh Hằng trầm giọng nói:

- Đi mời những người kia ra tay không thành vấn đề, dùng thực lực đám người Yến Khuynh Tuyết hiện tại, đi tìm một ít võ giả Hậu Thiên dừng trại là vô dụng, nhất định phải tìm một ít đại trại có võ giả Tiên Thiên mới được, nhưng tiền này lại gia tăng vài chục lần.

Yến Thu Hằng nói thẳng:

- Năm triệu lượng!

- Không đủ.

Yến Thịnh Hằng lắc đầu nói:

- Muốn động tới đám người Yến Khuynh Tuyết, tối thiểu phải là các đại trại liên thủ, năm triệu lượng chia cho đám người bọn chúng cũng không được bao nhiêu.

- Vì một ít bạc đi động thương đội có võ giả Tiên Thiên, còn phải mạo hiểm đắc tội Thương Sơn thành thì không ai làm.

- Ta nói mỗi người năm triệu lượng! Chỉ cần mời mười đại trại như vậy, bạc này là ta ra!

Yến Thịnh Hằng hít sâu một hơi, quả nhiên nội tình của vị đại ca này không đơn giản.

Mười sơn trại chính là năm mươi triệu lượng bạc.

Số tiền này Thương Sơn thành có thể cảm ra được, nhưng tiền này là của Thương Sơn thành, không phải của bọn họ.

Yến Thu Hằng dễ dàng cảm ra năm mươi triệu lượng, Yến Thịnh Hằng mới không tin hán dựa vào tiền tiêu vật hàng tháng tích lũy được.

Có tiền giải quyết công việc, Yến Thịnh Hằng lạnh lùng nói:

- Chỉ cần có tiền, sơn trại muốn tiếp việc này không phải ít, ngươi yên tâm đi, chỉ cần đám người Yến Khuynh Tuyết rời khỏi Thương Sơn thành thì bọn chúng sẽ không quay về.

Ba ngày sau, thương đội những người khác trên cơ bản cũng đã xuất phát, Yến Khuynh Tuyết bên này cũng chuẩn bị hoàn tất, mang theo đoàn xe đi tới Thường Ninh phủ.

Nếu như Tô Tín một người đi, hẳn có thể trong vòng mười ngày thúc ngực đi từ Thương Sơn thành tới Thường Ninh phủ.

Lúc này mang theo một thương đội, bên trong còn có rất nhiều người bình thường, tốc độ này chậm hơn rất nhiều.

Lương bá đã từng đi thương lộ nhiều lần, hẳn phân tích dựa theo tốc độ của mọi người muốn đi Thường Ninh cần nửa tháng hoặc hơn.

Đó là đi đường vô cùng bình an, cũng không có xảy ra chuyện gì.

Kỳ thật nghĩ lại cũng bình thường, trong rừng rậm Tương Nam có nhiều đạo phi phá núi lập trại nhưng người ta vì cầu tài mà không phải giết người.

Những thương nhân Trung Nguyên sẽ không mang số tiền lớn đi Tương Nam, đại bộ phận bọn họ chỉ mang theo ngân phiếu quan phủ theo, nếu không có bản thân đồng ý, cho dù người đoạt cũng vô dụng.

Cho nên đám đạo phi chờ những thương nhân này thu mua xong hàng hóa tại Thường Ninh phủ mới đi ra cướp.

Chuyến đi lần này kéo dài năm mươi ngày, sau khi nhìn thấy cửa thành Thường Ninh phủ, Tô Tín lúc này thần thức không thôi.

Hơn hai tháng trước hẳn còn bị truy đuổi như chó nhà có tang và chạy trốn khỏi Thường Ninh phủ, không nghĩ tới lúc này mới hai tháng hẳn đã quay về.

Sau khi đi vào cửa thành, Lương bá trước an bài cả đám ở lại, cần thu mua cái gì chờ khỏe lại nói.

Dù sao mọi người hành tẩu gần hai tháng trong rừng rậm Tương Nam, thân thể rất mệt mỏi, cho dù thế nào cũng phải nghỉ ngơi một hai ngày.

Đêm khuya, Tô Tín mặc y phục dạ hành, tháo mặt nạ da người xuống và lên vào Phi Ứng Bang.

Nhìn thấy Phi Ứng Bang vẫn như thường, Tô Tín liền yên lòng.

Xem ra Tạ Chi Yến đã thực hiện lời hứa, cho dù người Thanh Thành kiếm phái tức giận treo thưởng hẳn trên Hắc bảng nhưng thật sự không liên quan tới Phi Ứng Bang.

Bên ngoài tổng đường có không ít bang chúng Phi Ứng Bang đang tuần tra, tuy dùng thực lực Tô Tín bây giờ đương nhiên sẽ không bị phát hiện.

Phía sau tổng đường có hậu viện, trước kia Lý Phôi và Hoàng Bình Thành đều ở chỗ này, Tô Tín vừa mới đi tới cửa phòng Lý Phôi đã nhìn thấy một

thân ảnh xuất hiện, một đạo phong mang sinh ra sát cơ đâm thẳng vào người Tô Tín!

Tô Tín lúc này mỉm cười, không có sử dụng quá nhiều nội lực, Kinh Thần chi điểm ra mau lẹ như sấm, trong nháy mắt trường kiếm bị đánh bật ra ngoài.

Thời điểm Lý Phôi còn muốn ra tay, Tô Tín không nề mặt kéo khăn xuống, nói:

- Lý Phôi, là ta.

- Lão đại! Ngươi không có việc gì?

Gương mặt cứng ngắt của Lý Phôi lúc này vui mừng như điên.

- Hur, nói nhỏ chút, đi gọi Hoàng Bình Thành tới đây.

Tô Tín thấp giọng nói.

Lý Phôi gật gật đầu, hẩn đi tới phòng bên cạnh gọi Hoàng Bình Thành, sau đó trực tiếp khóa cửa phòng lại.

Nhìn thấy Tô Tín không có việc gì, Hoàng Bình Thành vô cùng kích động.

Đối với bọn họ mà nói, mình chỉ làm chủ quản lý Phi Ứng Bang không có thoải mái bằng đi theo Tô Tín.

Lý Phôi là người chỉ một lòng tu luyện, bảo hẩn quản lý Phi Ứng Bang, hẩn thậm chí cũng không biết nên ra tay từ nơi nào, hẩn hi vọng chính mình còn giống như trước kia làm thanh kiếm trong tay Tô Tín, Tô Tín bảo hẩn giết ai thì hẩn giết ai, như vậy quá thoải mái...

Mà Hoàng Bình Thành xem như quen thuộc quản lý sự vụ bang phái nhưng hẩn biết rõ bản thân mình chỉ có thể xử lý công việc mà không phải người quyết sách.

Trước kia Tô Tín còn ở nơi này, hẩn chỉ cần hoàn thành công việc thay Tô Tín là tốt rồi, vị lão đại mới là người quyết sách.

Nhưng hiện tại Tô Tín không còn, Lý Phôi tính cách cứng ngắt, hẩn sẽ không có chủ ý gì, Hoàng Bình Thành cũng chỉ có thể tự mình suy nghĩ, tốn sức suy nghĩ nhiều nhưng không có bao nhiêu chủ ý.

- Lão đại, người Thanh Thành kiếm phái không có làm gì ngươi chứ, ngươi chuẩn bị quay lại Thường Ninh phủ sao?

Hoàng Bình Thành hỏi.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Tuy người Thanh Thành kiếm phái không làm gì được ta nhưng bọn chúng treo thưởng cái đầu ta trên Hắc bang, tối thiểu trong vòng nửa năm ta không thể bại lộ thân phận.

- Nhưng ta đã gia nhập Lục Phiến Môn, hiện tại thân phận là Nhân Bổng Mạnh Thanh Trạch, trước mắt đang đi theo Yến gia tiểu thư Yến Khuynh Tuyết Thương Sơn thành đến Thường Ninh phủ thu mua hàng hóa, ngày mai các ngươi nhìn thấy thân phận khác của ta không nên lộ ra cái gì.

Hoàng Bình Thành nói:

- Thì ra lão đại gia nhập Lục Phiến Môn, vậy khẳng định là Thiết bộ đầu dẫn tiến ngươi rồi? Sau khi ngươi rời đi, Thiết bộ đầu cũng từ chức tổng bộ đầu đông thập nhị phường.

Tô Tín gật gật đầu:

- Vị trí tổng bộ đầu đông thập nhị phường do ai quản lý?

Hoàng Bình Thành cười hắc hắc nói:

- Lão đại ngươi còn nhớ bộ khoái tiểu Trương tuần phổ trong Vĩnh Lạc phường hay không? Đại ca của hẩn trước kia chính là tuần khoái tuần phổ Xương Đức phường, gần đây hẩn vừa lúc đột phá Hậu Thiên đại viên mãn cho nên được bổ nhiệm làm tổng bộ đầu đông thập nhị phường. Có tăng quan hệ này chúng ta lẫn lộn không kém đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Không biết sống chết

Tô Tín lại hỏi Hoàng Bình Thành tình huống trong Thường Ninh phủ gần đây, phát hiện không có biến hóa quá lớn.

Thần Phong Hội sụp đổ sau sự kiện lần trước, địa bàn của nó bị Tam Anh hội, Phi Ưng Bang và Thiết Dao Hội chiếm đoạt.

Huyết Y Hội vẫn như cũ, bọn họ không có hứng thú với địa bàn.

Tô Tín hỏi:

- Sau khi ta rời đi, Tam Anh hội sẽ không đến đánh chủ ý các ngươi chứ?

Hoàng Bình Thành đáp:

- Đương nhiên đánh qua, bởi vì Lý Phôi đột phá đến Hậu Thiên Đại viên mãn cho nên có thực lực bảo vệ mình, thứ hai là Thiết Dao Hội Hạ Thiên cảm kích lão đại ngươi cứu hãn trong cung điện dưới lòng đất, cho nên hãn liên minh với chúng ta.

- Tam Anh hội Mạnh Trường Hà trọng thương, hiện tại còn chưa khỏi đấy, còn lại hai người kia cho dù mạnh bạo cũng không có lực.

Tô Tín nhìn về phía Lý Phôi:

- Tốc độ đột phá của ngươi rất nhanh, lúc này mới hơn hai tháng mà ngươi đã có thể đột phá đến Hậu Thiên Đại viên mãn.

Lý Phôi nói:

- Vẫn nhờ vào đan dược lão đại lưu lại, hơn nữa đề phòng người Thanh Thành kiếm phái tới đây gây phiền toái với chúng ta, Tà cô nương đã ở lại Phi Ưng Bang vài ngày, chỉ điểm ta không ít võ đạo.

Tô Tín gật gù đầu, có đan dược và Tà Chi Yến xuất thân đại phái chỉ điểm, hơn nữa thiên phú bản thân Lý Phôi không tính là quá kém, hãn có thể nhanh chóng đột phá Hậu Thiên Đại viên mãn cũng bình thường.

Sau khi nói chuyện phiếm xong, Tô Tín lại nói tình huống Thương Sơn thành với Lý Phôi và Hoàng Bình Thành, cũng trầm giọng nói:

- Lần này ta tới có ý định lũng đoạn tất cả vật tư Thương Nam, cũng không phải vĩnh viễn, chỉ trong thời gian một năm.

- Còn bốn tháng nữa là tới thời gian chúng ta giao dịch với dị tộc Nam Man, ta muốn các ngươi sớm phái người đi nói chuyện với dị tộc Nam Man, lần này chúng ta thu mua sớm, trả giá cao gấp hai lần, điều kiện tiên quyết chính là tới thời gian giao dịch bọn họ trốn sâu vào rừng rậm Nam Man không lộ đầu ra ngoài.

- Đúng rồi, các thủ lĩnh dị tộc Nam Man phải thề với thần linh của bọn chúng, nếu không ta sợ có ít người mang ý khác phá hoại ước định.

Chiều này của Tô Tín không có gì lạ, hãn đã chơi đùa tại Thường Ninh phủ một lần, lần này đổi thành Thương Sơn thành mà thôi.

Hoàng Bình Thành chần chờ nói:

- Chỗ dị tộc Nam Man không khó khăn, chỉ cần bọn chúng thề với thần linh sẽ không vi phạm.

- Nhưng bang hội trong Thường Ninh phủ cũng có trữ hàng đặc sản Nam Man, chờ những thương nhân Trung Nguyên kia tới sẽ cùng giao dịch một lần.

- Hiện tại Thiết Dao Hội, Tam Anh hội vẫn còn nắm giữ không ít đặc sản, Huyết Y Hội không cần bàn, bọn chúng chỉ cần độc vật.

Tô Tín gõ gõ cái bàn, hãn phải cầm lấy đặc sản Nam Man trong tay các bang hội.

Nếu không hãn không thu hết đồ vật dị tộc Nam Man sẽ làm giá cả những đặc sản này tăng mạnh, đám người Tam Anh hội sẽ thả vật tư trong tay bọn chúng ra, chẳng phải sẽ làm lợi cho bọn chúng hay sao?

- Như vậy ngày mai ngươi nói với bọn chúng, dựa theo giá thị trường cao hơn hai thành thua mua lại, nếu bọn chúng đáp ứng thì khá tốt, nếu như không đáp ứng, ta cũng không ngại bàn với bọn chúng.

Ánh mắt Tô Tín mang theo thần sắc lạnh lùng, hiện tại hãn có tu vi Tiên Thiên đã đủ sức vô địch trong Thường Ninh phủ, nếu đối phương không thức thời, Tô Tín sẽ không để ý lại giết người.

Ngày hôm sau Hoàng Bình Thành liền dựa theo Tô Tín phân phó cho người đi vào trong rừng rậm Nam Man thông tri với dị tộc Nam Man sớm thu mua những đặc sản kia, cũng phái người đi thông tri với Thiết Dao Hội và Tam Anh hội, hi vọng dùng giá cao hơn thị trường hai thành thu mua vật tư.

Thiết Dao Hội Hạ Thiên nhận được thông tri không nói hai lời trực tiếp cho người thống kê vật tư trong bang bán cho Phi Ưng Bang, hơn nữa chỉ dùng giá thị trường thu mua.

Hạ Thiên làm đại khí như thế không chỉ bởi vì Tô Tín cứu hắn, cũng bởi vì hắn biết rõ trạng thái trong Thường Ninh phủ hiện tại phải quan hệ tốt và kết minh với Phi Ứng bang, nếu không trong Thường Ninh phủ thật không có nơi cho Thiết Dao Hội sống yên ổn.

Thời điểm có Tô Tín còn có thể ngăn chặn Tam Anh hội, hiện tại Tô Tín vừa đi, mặc dù có Lý Phôi thượng vị nhưng hắn còn kém hơn Tô Tín nhiều lắm.

Bởi như vậy hai người bọn họ phải liên hợp với nhau thật chắc chắn, nếu không thật không thể ngăn cản Tam Anh Hội.

Bản thân Tam Anh hội nhận được tin tức của Phi Ứng Bang, Mạnh Trường Hà lại hừ lạnh và nói:

- Phi Ứng Bang muốn nhận mua hàng hóa của chúng ta? Nằm mơ!

Sắc mặt hắn tái nhợt, lần trước bị Cung Thanh Phong làm bị thương, kiếm khí xâm nhập thân thể, cho dù hắn tu dưỡng thời gian dài nhưng không thể khỏi hẳn.

Ninh Lạc Quân cau mày nói:

- Chờ chút đã, Phi Ứng Bang muốn thu mua hàng hóa dự trữ của chúng ta, thậm chí nguyện ý tiêu tốn cái giá cao hơn thị trường hai thành, ở trong đó có phải có âm mưu gì không?

Mạnh Trường Hà nói:

- Cho dù trong đó có âm mưu gì đi nữa, chúng ta không đáp ứng là xong, cần gì suy nghĩ nhiều như thế?

Đoạn Kiều cũng gật gù đầu, thần nhiên nói:

- Dù sao Tô Tín đã rời đi, tiểu tử Lý Phôi không thể lật lên sóng gió gì.

Sau khi phong ba lần trước qua đi, thế lực trong Thường Ninh phủ bị thanh tẩy không ít, Thần Phong Hội triệt để sụp đổ, Thiết Dao Hội Hạ Thiên trọng thương, Tô Tín đắc tội Thanh Thành kiếm phái nên bị ép rời khỏi Thường Ninh phủ.

Sau một loạt sự kiện, Ninh Lạc Quân phát hiện hiện tại cả Thường Ninh phủ trừ Huyết Y Hội ra chỉ có Tam Anh hội chịu tổn thất nhỏ nhất, chỉ có một Mạnh Trường Hà bị thương.

Nếu không phải Phi Ứng Bang cùng Thiết Dao Hội kịp thời liên thủ với nhau, bọn họ đã sớm xưng bá cả Thường Ninh phủ.

Mạnh Trường Hà cười lạnh nói:

- Ném tên đưa tin kia ra ngoài, dám chơi bịp bợm với chúng ta là tìm chết.

Ninh Lạc Quân cau mày, tuy làm như vậy có chút không phóng khoáng nhưng hắn không nói cái gì.

Hắn biết rõ trong nội tâm Mạnh Trường Hà nghĩ cái gì, con mình bị Tô Tín giết, kết quả bây giờ người ta chạy trốn, đoán chừng đời này không có cơ hội báo thù, cũng khó trách trong lòng của hắn biệt khuất.

Lúc này trong Phi Ứng Bang, Hoàng Bình Thành biết rõ Tam Anh hội làm gì liền mắng to:

- Khinh người quá đáng!

Nếu Tam Anh hội không muốn cho hắn mặt mũi này thì hắn chỉ có thể mời lão đại ra tay.

Hoàng Bình Thành gọi một bang chúng tâm phúc tới, cho hắn tờ giấy bảo hắn đưa tới khách sạn.

Tô Tín nhận được tin tức liền cười lạnh, Tam Anh hội đã tìm chết thì không nên trách hắn.

Hắn vốn không muốn động thủ trong Thường Ninh phủ nhưng dù sao hắn có thù sâu với Tam Anh hội, hiện tại đám người Mạnh Trường Hà có chết cũng không ai hoài nghi lên đầu của hắn.

Nếu bọn chúng đã tìm chết như vậy, Tô Tín cũng không quan tâm ra tay một lần.

Cùng lắm sau khi giết bọn chúng lại bảo Phi Ứng Bang liên hợp Thiết Dao Hội trực tiếp chia cắt Tam Anh hội, giải quyết dứt khoát sẽ hủy diệt tất cả chúng cớ.

Đêm khuya, Mạnh Trường Hà và ba người còn không có nghỉ ngơi, ngược lại đang nghiên cứu kế hoạch trong phòng nghị sự Tam Anh hội.

Chuyện ngày hôm nay làm bọn họ ý thức được Phi Ứng Bang và Thiết Dao Hội phải bị diệt trừ thật nhanh, đến lúc đó tất cả tài nguyên trong Thường Ninh phủ chính là của bọn họ.

Thời điểm giao dịch với thương nhân bên ngoài, bọn họ có thể hoàn toàn bỏ qua giá cả Tô Tín quy định và tùy ý nâng giá, đó mới là thời điểm kiếm lợi kék sù.

Hiện tại cho dù Phi Ứng Bang hay là Thiết Dao Hội đều lâm vào yếu thế, nếu cho bọn chúng thời gian hòa hoãn, chỉ sợ về sau sẽ khó tìm được cơ hội ra tay.

Ninh Lạc Quân cau mày nói:

- Diệt trừ Phi Ứng Bang và Thiết Dao Hội cũng không phải không được, làm như vậy chúng ta sẽ tổn thất không nhỏ.

- Đầu tiên không nói tới Thiết Dao Hội, Phi Ứng Bang còn có nội tình Tô Tín lưu lại, cho dù không có Tô Tín cũng không dễ chọc, nếu chúng ta cưỡng công, chỉ sợ bản thân cũng tổn thương nguyên khí to lớn.

Mạnh Trường Hà trầm giọng nói:

- Lão Tam, ngươi có quá nhiều băn khoăn, hiện tại chúng ta cưỡng công hai bang này sẽ có tổn thất nhưng làm xong chúng ta chính là đại bang lớn nhất Thường Ninh phủ, Huyết Y Hội sẽ không quản những việc này, chúng ta thu nhập từ địa bàn sẽ tăng lên gấp mấy lần.

- Thời điểm đám người này chết, tổn thất lớn một chút có là cái gì chứ? Đến lúc đó tu dưỡng một hai năm, chúng ta muốn người có người muốn tiền có tiền, hoàn toàn có thể bổ sung trở lại.

- Chắc chắn, Mạnh hội chủ không hổ là Mạnh hội chủ, quả nhiên có tư thế kiêu hùng, vì nuốt vào cả Thường Ninh phủ, chỉ sợ dù cho ngươi hi sinh toàn bộ Tam Anh hội cũng không nhảy mất cái nào ah.

Bỗng nhiên một giọng nói vang lên.

- Ai?

Sắc mặt Đoạn Kiều biến hóa, hần vội vàng rút trường kiếm và đứng lên.

Nơi này chính là tổng đường của Tam Anh hội, kết quả có người lên vào trong tổng đường, hơn nữa nếu người này không lên tiếng thì bọn họ còn không phát hiện người này, thực lực người tới khủng bố ra sao?

Lúc này sắc mặt Mạnh Trường Hà tái nhợt, hần không bao giờ quên được giọng nói này, phải nói bao giờ hần cũng nghĩ báo thù đối phương.

Nhưng chờ tới lúc đối phương đứng trước mặt mình, trong lòng hần chỉ còn sợ hãi.

Ba người cùng quay đầu lại, nhìn thấy Tô Tín đang mặt áo đen đứng ngay trước cửa, ánh mắt hần nhìn bọn họ giống như người chết.

- Tô Tín! Ngươi còn dám quay về?

Mạnh Trường Hà quát lên:

- Ngươi giết đệ tử Thanh Thành kiếm phái, hiện tại Thanh Thành kiếm phái đang đuổi giết ngươi khắp thiên hạ, ngươi còn bị treo thưởng trên Hắc bảng, hiện tại ngươi trở lại không sợ tin tức truyền vào trong tai Thanh Thành kiếm phái sao?

- Ha ha, muốn dùng Thanh Thành kiếm phái tới dọa ta?

Tô Tín lúc này cười đầy khinh thường, nói:

- Ta giết đệ tử Thanh Thành kiếm phái thì sao? Còn không phải sống rất tốt hay sao. Còn nữa, ta không chỉ nổi danh trên Hắc bảng, đừng quên ta hiện tại đứng hàng Nhân Bảng!

Sắc mặt ba người Mạnh Trường Hà biến hóa.

Tô Tín nói đúng, hần không chỉ bị người ta đuổi giết trên Hắc bảng, hần chính là người có thể giết cường giả Tiên Thiên có tên trong Nhân Bảng!

Phương Đông Đình cảnh giới Tiên Thiên còn bị Tô Tín chém giết, ba người bọn họ tính là cái gì?

Vừa rồi bọn họ còn tính toán nên làm thế nào tiêu diệt Phi Ứng Bang, hiện tại bọn họ đang suy nghĩ làm cách nào thoát mạng trong tay Tô Tín.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Quay về

Đôi mặt Tô Tín, đám người Mạnh Trường Hà không có tâm tư chống cự, bọn họ đang suy nghĩ chạy như thế nào.

Tô Tín không nhanh không chậm sử dụng Kinh Thần chỉ điểm tới như bôn lôi.

Cho dù khoảng cách vài trượng nhưng chỉ kinh đầy trời mang theo uy áp cường đại bao phủ khắp phòng.

Đoạn Kiều rút kiếm ngăn cản nhưng bị chỉ kinh đâm thủng ngực chết ngay tại chỗ.

Mạnh Trường Hà trọng thương chưa lành, thậm chí hắn còn không thể thi triển Đại Suất Bi Thủ đã bị một chỉ giết chết.

Chỉ có một mình Ninh Lạc Quân có thể thoát chết dưới Kinh Thần của Tô Tín.

Thân pháp của hắn cực nhanh, hiểm lại càng hiểm né qua chỉ kinh đầy trời, nhưng không đợi hắn thở ra một hơi, một đạo phong mang đáng sợ quét qua yết hầu của hắn, Ninh Lạc Quân mang theo thân thái không cam lòng ngã xuống đất.

Tô Tín nhún nhún vai, hắn lấy một bình dầu hỏa tưới lên thi thể ba người và đốt lửa.

Giết người phóng hỏa, hủy thi diệt tích, trò này bị người giang hồ coi chán rồi nhưng nó vô cùng thực dụng.

Mang khăn che mặt lên, Tô Tín lại lên vào trong bóng tối, đám người Hoàng Bình Thành đang chờ bên ngoài nhìn thấy ánh lửa xuất hiện trong Tam Anh hội liền hành động tổng lực, trong vòng một đêm tiêu diệt Tam Anh hội!

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Tín đuổi lưng mòi rời khỏi phòng của mình, hắn đi ra ngoài đụng phải Yến Khuynh Tuyết.

- Mạnh công tử, nghỉ ngơi hai ngày, chúng ta cũng nên tìm người thu mua đặc sản Nam Man?

Yến Khuynh Tuyết hỏi.

Tô Tín mỉm cười và nói:

- Không cần phải gấp, ta cũng đã làm tốt, sẽ có người tới đây liên hệ với chúng ta.

Yến Khuynh Tuyết nghiêng đầu nhìn Tô Tín, Mạnh công tử vẫn không có đi ra ngoài, hắn làm xong mọi chuyện từ khi nào?

Dường như sau khi đi tới Thường Ninh phủ thì hắn biến thành thần bí.

Bởi vì tín nhiệm Tô Tín cho nên Yến Khuynh Tuyết cũng không có hỏi nhiều cái gì, chỉ bảo Tô Tín xuống lầu ăn điểm tâm.

Dưới lầu lúc ăn cơm, Hồng Liệt Đào cầm một bánh bao và cười nói:

- Các ngươi cũng nghe được động tĩnh đêm qua chứ? Hai tiểu bang phái Thường Ninh phủ đại chiến với nhau một hồi, vậy mà xuất động trên vạn người, chắc chắn, đánh nhau vô cùng huyết tính, cảnh tượng như vậy vô cùng hiếm thấy.

Niép Phương hiếu kỳ nói:

- Động tĩnh lớn như vậy sao không thấy quan phủ quản?

Đào Thiên nói:

- Các ngươi không biết rồi, tiểu bang phái mới tranh đấu hung ác nhất, loại chuyện này đừng nói tại Thường Ninh phủ, tại vài châu phủ ở biên giới Tương Nam là vô cùng bình thường.

- Về phần triều đình, nơi này là Nam Man, lực ảnh hưởng và uy hiếp của triều đình không bằng tông môn võ lâm, chỉ cần bọn họ không náo quá mức sẽ không quản.

Niép Phương và Hồng Liệt Đào trước kia là tán tu nhưng bọn họ không có đi tới Nam Man tiểu thành như Thường Ninh phủ, bọn phần lớn thời gian của bọn họ đều sống trong đại thành có quy củ như Thương Sơn thành.

Đào Thiên trước kia sống tại Đông Lâm Phủ còn lớn hơn Thường Ninh phủ, tranh đấu bang phái tại đó cũng không kém gì Thường Ninh phủ.

Nhìn thấy bọn họ bát quái, Lương bá chỉ thờ dài một hơi và nói:

- Hai tiểu bang phái đánh nhau thì đánh, chỉ hi vọng đừng ảnh hưởng tới chúng ta mới tốt.

Tô Tín nghe bọn họ thảo luận với nhau cũng không có xen vào, đợi đến lúc bọn họ sắp ăn xong, Phương Hạo đi tới và nói:

- Có đường chủ Phi Ứng Bang tới cầu kiến, nói là Mạnh công tử bảo hấn đến.

Ánh mắt mọi người nhìn sang Tô Tín, bọn họ vừa rồi còn bàn tán chuyện tiểu bang phái, không nghĩ tới Tô Tín đã tiếp xúc với người ta.

Lương bá kinh ngạc nói:

- Mạnh công tử, người tìm bọn họ tới làm gì?

Tô Tín thản nhiên nói:

- Chúng ta chưa quen cuộc sống tại Thường Ninh phủ, cho dù bảo các thủ hạ phân tán ra mua thì có thể mua được bao nhiêu hàng hóa?

- Phi Ứng Bang là rấn rít địa phương, bảo bọn họ hỗ trợ sẽ giảm bớt không ít công sức cho chúng ta.

Tất cả mọi người gật đầu, quả nhiên không hổ là Mạnh công tử, hấn suy nghĩ chu đáo.

Phương Hạo gọi Hoàng Bình Thành đi vào, hấn vừa đi lên liền chấp tay với mọi người:

- Các vị tiền bối Thương Sơn thành, ngày hôm qua Mạnh công tử đã nói chuyện giao dịch với chúng ta, hiện tại tất cả đặc sản Nam Man trong Thường Ninh phủ đều tập trung trong tay Phi Ứng Bang.

- Hơn nữa Phi Ứng Bang chúng ta đã phái người thông tri dị tộc trong rừng rậm Nam Man và thu mua hàng tồn trong tay bọn họ, đại khái chỉ hai ba ngày nữa liền có thể hoàn thành, các vị hiện tại có thể phái người chuẩn bị xe lớn chứa đồ.

Tất cả mọi người sửng sốt, phục vụ quá tận tâm.

Lương bá ho khan một tiếng nói:

- Hoàng đường chủ, trước không nóng nảy, chúng ta nói chuyện giá cả đi.

Tục ngữ nói xảy ra chuyện khác thường tất có yêu nghiệt, Phi Ứng Bang ân cần như vậy làm Lương bá cảm giác không đúng lắm, đầu tiên hấn phải xem qua giá cả trước, sau đó giao dịch cũng không muộn.

Hoàng Bình Thành cười ha ha, nói:

- Giá cả dễ nói, đây là danh sách giá cả, mời các người xem.

Nói xong Hoàng Bình Thành liền giao một bảng danh sách cho Lương bá, mở ra xem xét, Lương bá liền sửng sốt:

Đào Thiên ở bên cạnh hỏi:

- Như thế nào? Là giá cả quá đắt sao?

- Không phải quá đắt, mà là quá rẻ.

Lương bá nghi hoặc nhìn Hoàng Bình Thành:

- Hoàng đường chủ, nếu quả thật dựa theo giá này giao dịch, Phi Ứng Bang các người sẽ thâm hụt lợi nhuận to lớn, căn bản không lời một phần tiền nào, đây gần như là giá các người thu mua từ dị tộc Nam Man.

Hoàng Bình Thành cười nói:

- Mạnh công tử thân là cường giả Nhân Bang, hấn tự mình mở miệng bảo chúng ta hỗ trợ đó là cho Phi Ứng Bang mặt mũi, nếu Phi Ứng Bang không lĩnh tình là chúng ta quá phận.

- Tiền lời một năm tính là cái gì, đây chính là lễ gặp mặt Phi Ứng Bang tặng cho Mạnh công tử.

Nghe được Hoàng Bình Thành nói như vậy, nghi kỵ trên mặt Lương bá giảm bớt...

Dù sao Mạnh công tử là cường giả Nhân Bang, rất nhiều người muốn nịnh nọt, tối thiểu những tiểu bang phái nịnh nọt hấn mới là bình thường.

Lương bá cẩn thận kiểm tra hàng hóa một chút, xác định không có vấn đề gì mới đưa lên xe.

Dùng thời gian ba ngày tất cả hàng hóa cũng đã chứa lên xe, giao dịch kết thúc thuận lợi, cuối cùng tính toán ra một triệu lượng bạc không dùng tới một nửa, việc này làm Lương bá vui vẻ không ngậm miệng được.

Vốn hấn cho rằng hàng hóa Thương Nam buôn bán đến Trung Nguyên là một vốn bốn lời, hiện tại bọn họ thu mua với giá rau cải trắng.

Nếu như lại nghe lời Mạnh công tử nói là tiến hành trừ hàng, sau khi bán đi số hàng hóa này chính là con số khủng bố.

Trước khi rời khỏi Thường Ninh phủ, Tô Tín giao một bình đan dược cho Lý Phôi.

Trước kia Yến Khuynh Tuyết cho hẳn mười bình đan dược nhị tinh nửa, đầy đủ hẳn phục dụng nửa năm, tặng cho Lý Phôi một bình cũng không có gì.

Sau khi lên đường quay về, Lương bá gọi đám người Tô Tín tới, hẳn nghiêm túc nói:

- Mạnh công tử, trên đường chúng ta đi Thường Ninh phủ sóng êm gió lặng, nhưng chờ chúng ta quay trở lại Thương Sơn thành thì đoạn đường này không nhẹ nhõm đâu.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Là những đạo phi kia sao?

Lương bá gật đầu nói:

- Chúng là bọn họ, đám đạo phi này to gan lớn mật, chúng dám động thủ với đoàn xe triều đình, cho dù thương đội nhà ai đi qua cũng bị chúng cắn một miếng thịt.

- Lúc bình thường chúng ta đối phó thế nào?

Tô Tín hỏi.

Thương Sơn thành phái thương đội đi khác với những thương đội Trung Nguyên, với tư cách là đại thành lớn nhất Thương Nam, thế lực Thương Sơn thành gần với một ít thế lực võ lâm bản địa Thương Nam.

Nếu đám đạo phi này làm quá phận sẽ chọc cường giả Nguyên Thần cảnh ra tay, cho dù nguoi trốn cũng khó thoát khỏi cái chết.

Cho nên Tô Tín cũng không tin với thực lực Thương Sơn thành, đám đạo phi kia còn không biết sống chết dám tới đánh cướp bọn họ.

Quả nhiên Lương bá nói ra:

- Lúc đi vắng đám đạo phi sẽ cho Thương Sơn thành chúng ta một ít mặt mũi, chỉ cần chúng ta mang cờ hiệu Thương Sơn thành thì bọn chúng sẽ không dám động thủ.

- Bọn chúng ta sẽ không đi tay không, mỗi khi gặp một đám đạo phi, ít thì hơn vạn lượng, nhiều thì hơn mười vạn lượng, chúng ta nhất định phải cho bạc, đây là phí đi đường.

- Làm như vậy bọn chúng cũng rút lui, cũng không phát rồi ra tay với thương đội có trăm xe hàng hóa, cho nên chúng ta cần thận một ít là tốt rồi.

Đám người Tô Tín gật gù đầu, Lương bá nói không sai, bọn họ hiện tại mang theo hơn trăm xe hàng hóa, đoàn xe không nhỏ.

Sau đó năm tên võ giả Tiên Thiên bọn họ tách ra, do Tô Tín và Hồng Liệt Đào thực lực mạnh nhất ngăn cản trước sau, những người còn lại ở giữa.

Mà cùng lúc đó trong một sơn động trang hoàng thập phần hoa lệ trong rừng rậm Thương Nam, đây là hang ổ của một trong bảy đại trại, lúc này bảy người đang thảo luận chuyện cướp giết đoàn xe Yến Khuynh Tuyết.

Yến Kế Hằng giao du rộng lớn, tuy hẳn không biết đám đạo phi này nhưng có người biết, có không ít người có thể bàn bạc với đạo phi.

Nghe được Yến Kế Hằng cho ra cái giá năm triệu lượng bạc, những đạo phi nơi này động tâm.

Đương nhiên người nơi này không phải không có bản khoản, trong đó có một tên tráng hán đầu trọc tướng mạo hung ác đang do dự:

- Ta nói Lão Dao Bả Tử, chúng ta không phải cướp giết thương nhân bình thường, mà là đoàn xe Yến gia Thương Sơn thành.

Trong đó có con gái Yến Hoàng Cửu, vạn nhất chọc giận Yến Hoàng Cửu là cường giả Nguyên Thần Cảnh ra tay, ta và nguoi đều không thể tránh được một kiếp.

Tuy những người này phá núi lập trại trong rừng rậm Thương Nam, làm mua bán không vốn nhưng bọn họ biết quy củ, biết rõ người nào có thể cướp, người nào không thể cướp.

Nếu như cướp những thương nhân Trung Nguyên, bọn họ cam đoan không nói hai câu và hạ tử thủ ngay, ngay cả người lẫn của đều không còn.

Đối với với những thương nhân thế lực võ lâm Trung Nguyên, hoặc là tốn cái giá lớn mời võ giả cảnh giới Tiên Thiên hộ tống, cho dù biết có thể vơ vét tiền tài lớn hơn nữa cũng không ai xông ra cướp giết.

Về phần thể lực võ lâm bản địa Tương Nam, bọn họ càng không dám động, ngày bình thường vô tình gặp bọn họ, những người này cũng thức thời xõng ra tìm phí qua đường, bọn họ cũng không quá mức khó xử người ta.

Dù sao đối phương cũng là rắn rít địa phương trong Tương Nam, nếu thật sự chọc giận bọn họ, đệ tử tinh anh dốc toàn bộ lực lượng cũng không phải những kẻ phá núi lập trại như bọn họ có thể ngăn cản.

Thực lực Thương Sơn thành cũng chỉ kém hơn các đại phái nhất lưu về nội tình mà thôi, hiện tại nghe thấy bọn họ sắp ra tay với Thương Sơn thành, những người này có cuồng vọng cũng do dự không quyết.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Cướp giết

Thế lực đạo phi ẩn nấp trong rừng rậm Tương Nam không một trăm cũng tám mươi, trong đó chỉ có hơn mười có võ giả Tiên Thiên, lần này Lão Dao Bả Từ gọi mọi người tới chính là thế lực mạnh nhất trong đó, dưới tay hắn có sáu tên võ giả Tiên Thiên.

Lần này cướp giết đám người Yến Khuynh Tuyết chính là Yến Thịnh Hằng tìm người liên hệ Lão Dao Bả Từ, hắn tiếp theo liên hệ với sáu đội ngũ khác.

Lão Dao Bả Từ ân cần như vậy, đương nhiên không phải là vì năm triệu lượng bạc, thật ra hắn muốn tẩy trắng.

Những đạo phi phá núi lập trại trong rừng rậm Tương Nam như bọn họ đại bộ phận đều xuất thân tán tu, có người đắc tội thế lực võ lâm bản địa nên phải chạy tới rừng rậm Tương Nam kiếm ăn.

Đừng nhìn bọn họ biểu hiện uy phong lẫm lẫm, nhưng kỳ thật mỗi một bước đi đều phải cẩn thận, sợ không cẩn thận sẽ bị người ta tiêu diệt.

Hơn nữa loại chuyện này xảy ra với tỷ lệ không nhỏ, ai biết trong thương đội nào đó có cường giả đi theo thì sao? Cho nên mỗi lần động thủ đều phải phái người theo dõi thương đội vài ngày, xác nhận chi tiết của đối phương mới động thủ.

Ngay cả như vậy bọn họ cũng nhìn lầm không ít, hơn nữa một ngày nào đó có đệ tử đại phái Trung Nguyên có suy nghĩ thay trời hành động, thuận tiện tiêu diệt sơn trại bọn họ.

Lão Dao Bả Từ đã chịu đủ cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai.

Những năm gần đây hắn đánh cướp các loại tài nguyên tu luyện và đột phá tới Linh Khiếu Cảnh, còn muốn tu hành lên cao hơn nhưng tư chất có hạn, cho nên Lão Dao Bả Từ muốn tẩy trắng rồi đi, đổi thân phận mới tái xuất giang hồ.

Những người làm đạo phi như bọn họ đều che lấp thân phận, đại bộ phận dùng đều dùng tên giả, Lão Dao Bả Từ cũng là như thế.

Cho nên hắn không lo lắng sau khi đổi thân phận sẽ bị người ta phát hiện, huống hồ sau khi tẩy trắng hắn sẽ đi tới Thương Sơn thành!

Hắn đã liên lạc với Yến Thịnh Hằng, chỉ cần cướp giết đám người Yến Khuynh Tuyết thì hắn có thể tẩy trắng, đổi thân phận đi vào Thương Sơn thành gia nhập vào thế lực Yến Thịnh Hằng, từ nay về sau thủ lĩnh đạo phi Lão Dao Bả Từ trong rừng rậm Tương Nam không còn quan hệ gì tới hắn.

Về phần Thương Sơn thành trả thù, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người gánh tội thay, chuyện này liên quan gì tới hắn?

Cho nên đối mặt mọi người nghi vấn, Lão Dao Bả Từ sẽ cực lực giải thích.

- Các ngươi quá lo lắng, rốt cuộc là ai tìm chúng ta ra tay, các ngươi biết không? Chính là cửu nhi tử của thành chủ Thương Sơn thành Yến Hoàng Cửu, Yến Thịnh Hằng!

Lão Dao Bả Từ về mặt thần bí nói:

- Trong đó liên quan tới tranh đấu trong Thương Sơn thành, ta cũng có chút không rõ, nhưng đó là người nhà Thương Sơn thành chém giết nhau, chúng ta chỉ là người nhận tiền tài làm việc thay người khác, cho dù bọn họ muốn trả thù cũng không thể tính lên đầu chúng ta.

Trong bảy thế lực đạo phi, một võ giả trung niên đáng người cao gầy có một con mắt lên tiếng:

- Bởi vì như thế chúng ta mới lo lắng, những người chúng ta không dám lộ ra ngoài sáng, vạn nhất cuối cùng giết người lại bị người ta đẩy ra gánh trách nhiệm, chết như vậy quá oan uổng.

Võ giả trung niên một mắt này tên là Quỷ Hồ, nghe nói lúc trước đắc tội võ giả Nguyên Thần Cảnh nên bị kiếm khí lấy một mắt, dựa vào giả chết mới thoát được một kiếp.

Cho nên từ đó về sau Quý Hồ làm việc vô cùng cẩn thận, son trại của hắn cũng sừng sững trong rừng rậm Tương Nam hơn mười năm không ngã.

Lão Đào Bả Tử cười ha ha nói:

- Quý Hồ lão đệ, ngươi lo ngại, Lão Đào Bả Tử ta cũng không phải kẻ ngu dốt, đương nhiên phòng bị chiêu qua sông đoạn cầu của bọn chúng.

Nói xong Lão Đào Bả Tử móc một phong thư trong ngực ra, nói:

- Đây chính là thư Yến Thịnh Hằng liên lạc với ta, vạn nhất bọn chúng muốn qua sông đoạn cầu, ta sẽ tung phong thư này ra ngoài, như vậy võ lâm Tương Nam sẽ nhìn ra Yến Thịnh Hằng có đức hạnh gì.

- Yến Thịnh Hằng hắn không giống chúng ta, nếu như để cho người ngoài biết hắn ngày thường hào sảng, giao du rộng lớn chính là kẻ bỏ tiền ra mua mạng muội muội của mình, thanh danh của hắn thối cả đời.

- Đến lúc đó đừng nói hắn không thể làm thành chủ Thương Sơn thành, cho dù là Yến gia cũng không lưu hắn.

Nhìn thấy Lão Đào Bả Tử xuất ra chứng cứ có sức thuyết phục như vậy, mọi người lập tức yên tâm.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới Lão Đào Bả Tử căn bản sẽ không đứng chung với bọn họ, cái gọi là thư chỉ là giả dối mà thôi.

Lão Đào Bả Tử lúc này mỉm cười vui vẻ, hắn nói:

- Vậy thì tốt, hành động lần này tốt nhất nên mang theo nhiều nhân thủ một chút dù sao đối phương có một cường giả Nhân Bàng tọa trấn, chúng ta cũng không thể phớt lờ.

Mọi người gật gù đầu, cho dù Lão Đào Bả Tử không nói thì bọn họ cũng biết cường giả Nhân Bàng có thể một địch mười trong cùng giai, việc này không phải khoa trương, không mang theo nhiều người thì bọn họ không có tự tin.

Tốc độ của đám người Lão Đào Bả Tử cũng không có nhanh như vậy, mỗi son trại đều cần tập kết nhân thủ, cũng phải xác định xem ai là người xuất chiến, dù sao bọn họ không có khả năng xuất động toàn bộ nhân thủ, cũng nên lưu lại mấy người giữ nhà mới được.

Cuối cùng dùng thời gian ba ngày tập kết, bảy son trại xuất động hai mươi võ giả Tiên Thiên, có hơn một ngàn võ giả Hậu Thiên, bọn họ tin tưởng cho dù đối phương là cường giả Nhân Bàng, chỉ dựa vào nhân số cũng có thể giết đối phương.

Lúc này trong rừng rậm, đám người Tô Tín đang gian nan kéo đoàn xe về phía trước.

Con đường trong rừng rậm Tương Nam gập ghềnh không chịu nổi, hơn nửa phần lớn là đường núi.

- Lúc đến hậu bởi vì đều là xe trống vẫn còn tương đối tạm biệt một ít, nhưng hiện tại bọn hắn mang đại lượng hàng hóa trở về, này tốc độ đi tới lập tức đã bị kéo chậm gấp đôi.

Chính vào lúc này Tô Tín đang đi đầu tiên lại có cảm giác không đúng.

Rừng rậm Tương Nam bình thường sẽ có dã thú gào thét, chim tước kêu to không dứt bên tai, nhưng bây giờ không nghe được âm thanh nào.

Cả đường núi ngẫu nhiên có tiếng côn trùng kêu yếu ớt, còn lại nó vô cùng yên tĩnh, đây là điềm không đúng.

- Ngừng!

Tô Tín khoát tay, cả đoàn xe lập tức dừng lại, đám người Đào Thiên cảnh giác nhìn bốn phía.

Bọn họ cũng là người từng trải, tự nhiên cũng phát hiện điềm không đúng.

- Ha ha ha! Quả nhiên không hổ là cường giả Nhân Bàng Mạnh Thanh Trạch, cảm giác rất nhạy cảm.

Lúc này có tiếng cười to vang lên, chung quanh xuất hiện một đám đạo phi rậm rạp, trong tay cầm binh khí, càng có mấy trăm người cầm cung tiễn nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Hai mươi người đi đầu có khí thế kinh người, không ngờ toàn bộ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên cảnh giới võ giả.

Sắc mặt Lương bá lập tức biến đổi:

- Là Lão Đào Bả Tử! Tại sao là bọn chúng?

Tô Tín thấp giọng hỏi:

- Như thế nào? Người này có cái gì không đúng sao?

Lương bá trầm giọng nói:

- Lão Dao Bả Tử là một trong những thế lực mạnh nhất trong đám đạo phi Tương Nam, chính bởi vì như thế nên thường độc lai độc vãng, rất ít khi bọn chúng tụ tập với nhau như hiện tại!

Nói xong Lương bá đi về phía trước, hất chắp tay với Lão Dao Bả Tử:

- Các vị đại đương gia vất vả, tại hạ nơi này có mười vạn lượng bạc, mời các vị cầm đi uống trà.

Lương bá đã đi qua thương lộ này vài lần, cũng biết rõ quy củ, nói như vậy chỉ cần mình xuất tiền thì đám đạo phi sẽ ngoan ngoãn rời đi.

Đáng tiếc hôm nay đám người Lão Dao Bả Tử không chỉ tới đây vì tiền.

Lão Dao Bả Tử cười lạnh một tiếng:

- Mười vạn lượng bạc, ngươi xem chúng ta là ăn mày hay sao? Chúng ta xuất động nhiều huynh đệ như vậy, ngươi chỉ cho mười vạn lượng bạc?

Lương bá hừ lạnh một tiếng:

- Vậy ngươi muốn bao nhiêu?

- Một triệu lượng!

Lão Dao Bả Tử duỗi một ngón tay ra.

- Nơi này có bảy nhà, mỗi nhà một triệu lượng.

Sức mặt Lương bá lập tức tối sầm, bọn họ đi ra ngoài chỉ mang theo một triệu lượng, hiện tại bọn họ còn muốn mỗi nhà một triệu lượng, có thể hay sao?

- Lão Dao Bả Tử! Ngươi có biết ngươi đang làm cái gì hay không? Đây chính là thương đội Thương Sơn thành, ngươi dám làm loạn?

Lương bá lạnh lùng nói:

Lão Dao Bả Tử cười lạnh nói:

- Lão tử mặc kệ ngươi có phải thương đội Thương Sơn thành hay không, dù sao không thể phá quy củ, ngươi nói có giao tiền ra hay không?

Lương bá còn muốn nói cái gì đó nhưng bị Tô Tín can lại.

- Lương bá, không cần nhiều lời, bọn chúng hôm nay muốn gây phiền toái cho chúng ta, cho dù ngươi có xuất ra mười triệu lượng cũng không xong việc.

Tô Tín đứng ra, ánh mắt nhìn thẳng vào đám người Lão Dao Bả Tử:

- Nói đi, rốt cuộc là ai bảo các ngươi tới?

- Ha ha ha! Không hổ là cường giả Nhân Bàng Mạnh Thanh Trạch, hôm nay gặp mặt thật bất phàm, nhưng đáng tiếc từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ phải xóa tên khỏi Nhân Bàng!

Lão Dao Bả Tử vừa nói ra lời này, võ giả bên phía Yến Khuynh Tuyết làm ra tư thái phòng ngự, đám người Niếp Phương cũng chạy tới và bảo Yến Khuynh Tuyết trốn vào trong xe.

Yến Khuynh Tuyết biết rõ mình lúc này chỉ là vương vãi, trợ giúp lớn nhất chính là chui vào trong xe nhưng trong mắt lại mang theo lo lắng.

Tô Tín chậm rãi lắc đầu:

- Lão Dao Bả Tử đúng không? Ngươi có thể xông ra danh khí lớn trong đám đạo phi rừng rậm Tương Nam như vậy, ngươi không phải là kẻ ngu ngốc, ta rất ngạc nhiên là ai cho ngươi dũng khí dám đứng ra cướp giết thương đội chúng ta?

- Thế lực Thương Sơn thành tại Tương Nam cũng không phải các ngươi có thể chọc, Mạnh mẽ cũng là người có danh tiếng, cho dù như vậy các ngươi lại dám tập kết đội ngũ cướp giết chúng ta, chắc hẳn người sau lưng các ngươi ra giá không thấp.

Thần sắc Lão Dao Bả Tử lạnh lẽo:

- Thật có lỗi Mạnh công tử, có nhiều thứ ta thật không thể nói, nếu ngươi muốn biết có thể đi hỏi Diêm Vương, xông lên cho ta.

Bọn họ là lấy tiền tài của người, thay người tiêu tai, không có thời gian rồi nói nhảm với Tô Tín, nói càng nhiều thì chuyện càng lớn.

Từ khi Lão Dao Bà Từ hét lớn một tiếng, mũi tên bắn xuống đầy trời, những thành viên thương đội không biết võ công trốn vào sau xe nhưng vẫn có không ít người bị bắn chết.

Hơn năm trăm tên võ giả Hậu Thiên chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ mình trước mưa tên mà thôi, dù sao đối phương bắn cung cũng là võ giả Hậu Thiên, mũi tên bay tới với lực lượng to lớn, bị bắn trúng bọn họ không chết cũng tàn phế.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Đá trúng cục sắt

Lão Dao Bà Từ cười lạnh cực kỳ vui vẻ, lúc này bọn họ ra tay không chút sợ hãi nào.

Yến Thịnh Hằng đã báo tư liệu kỹ càng về thương đội của Yến Khuynh Tuyết cho bọn họ biết, vì nhắm vào cường giả Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch nên bọn họ tụ tập hai mươi tên võ giả Tiên Thiên ra tay.

Cường giả Nhân Bảng mạnh hơn nữa cũng là võ giả Tiên Thiên, Lão Dao Bà Từ không tin như vậy còn có thể có sai lầm.

Nhưng đáng tiếc hắn vẫn tính sai, hơn nữa còn tính sai không hợp thói thường.

Từ khi tấn chức Tiên Thiên đến bây giờ, Tô Tín vẫn đang trong quá trình quen thuộc lực lượng của mình, tuy nhiên hiện tại cảnh giới của Tô Tín không có một chút biến hóa nào nhưng sức chiến đấu của hắn không ngừng tăng lên.

Hơn nữa nấy trận chiến tại Thương Sơn thành cũng không phải thực lực chân chính của Tô Tín.

Động thủ trong Thương Sơn thành có quá nhiều hạn chế, hắn cũng không dám thi triển Huyết Hà Thần Kiếm một cách thần nhiên.

Hướng hồ vì kế hoạch của mình nên Tô Tín cũng khắc chế độ mạnh yếu khi ra tay, lớn nhất cũng chỉ trọng thương đối thủ nhưng không có một lần ảnh hưởng tới mạng người.

Nhưng đối với đám đạo phi tại nơi này, Tô Tín cuối cùng là có quang minh chính đại ra tay giết người.

- Đào quán chủ và Lương bá, các người tới bảo hộ Yến tiểu thư, Nhiếp huynh và Hồng huynh theo ta lên!

Tô Tín không lùi mà tiến tới.

Đào Thiên cùng Lương bá lão luyện thành thực, do bọn họ bảo hộ Yến Khuynh Tuyết sẽ không cho những đạo phi cảnh giới Hậu Thiên ảnh hưởng tới năng.

Nhìn thấy Tô Tín rút kiếm xông lên, Hồng Liệt Đào và Niếp Phương khê cán môi xông lên.

Tuy bọn họ cho rằng dùng thực lực ba người đấu hai mươi người là hành vi muốn chết nhưng dù sao bọn họ đã đáp ứng gia nhập dưới trướng Yến Khuynh Tuyết, nếu như vừa gặp phải nguy hiểm gì đó mà bản thân chạy trước, chính bọn họ cũng không có mặt mũi gặp người.

Hướng hồ nghe được Tô Tín cùng Lão Dao Bà Từ đối thoại, trong đó còn ẩn chứa chuyện ẩn không muốn người khác biết, Lão Dao Bà Từ lần này dẫn bảy đại trại và hai mươi tên võ giả Tiên Thiên tới đây cướp giết bọn họ cũng vượt qua Tô Tín suy tính.

Lúc này nội tâm Tô Tín không vui không buồn, ánh mắt hắn trống rỗng đăm đăm, Lão Dao Bà Từ nhìn thấy đôi mắt Tô Tín liền bị dọa kêu to một tiếng.

Cảm giác quý dị xuất hiện trong nội tâm hắn, nhưng nghĩ đến bên cạnh mình là hai mươi tên cao thủ cảnh giới Tiên Thiên thì hắn cắn răng xông lên.

Sở dĩ Lão Dao Bà Từ gọi là Lão Dao Bà Từ, đó là vì hắn luyện miếu cương đoan đao vài chục năm và đạt tới mức xuất quỷ nhập thần.

Thanh đoan đao vô cùng nhẹ nhàng, thi triển ra công kích như mưa to gió lớn, vô số ánh đao sáng lên, thế đao mãnh liệt tới mức tận cùng.

Người bình thường dùng đoan đao truy cầu cang hùng mãnh độc ác, chỉ có Lão Dao Bà Từ lại dùng đoan đao chơi đao cương, hắn cũng tính là người tài ba.

Nhưng đáng tiếc hiện tại vô dụng với Tô Tín!

Tô Tín rút Du long kiếm ra khỏi vỏ, trên thân mang theo huyết quang mờ mờ, không nhìn gần căn bản không phát hiện.

Huyết Hà Thần Kiếm dùng máu dưới kiếm, môn công pháp này vẫn bị Tô Tín áp chế không phát huy ra, hiện tại kiếm của hắn có thể thấy máu.

Trong nháy mắt kiếm quang cường đại bạo phát, mặc cho đao thế của Lão Dao Bà Tử cương mãnh vô song nhưng một kiếm của Tô Tín lại trực chỉ bản chất, nhất kiếm phá vạn pháp.

Kiếm quang xé liệt trường không, Lão Dao Bà Tử cảm giác máu trong người mình sôi trào, máu tươi tràn thân thể không tự chủ tiến vào trong kiếm của Tô Tín.

Trong nháy mắt Lão Dao Bà Tử đã có quyết định.

Lui!

Thu đao lui về phía sau!

- Còn đứng ngây đó làm gì! Còn không ra tay?

Lão Dao Bà Tử tức giận quát một tiếng, hần đã sắp không chịu nổi kiếm ý phá diệt tất cả.

Những người còn lại đứng cách khá xa, không có cảm giác được áp lực cường đại từ Lão Dao Bà Tử, sau khi nghe hần hô lên liền cảm giác có chút không đúng nhưng không kịp.

Kiếm khí gào thét, thân thể Tô Tín như dung hợp với thân kiếm, trong chớp lát trường kiếm bị nhuộm đỏ rực, đỏ tươi ướt át, kiếm khí như nhuộm máu bay thẳng về phía trước!

Thời khắc sinh mệnh cuối cùng, Lão Dao Bà Tử chỉ cảm giác được trước mặt mình đầy máu tươi!

Lão Dao Bà Tử lao nhanh về phía trước, cảnh tượng kinh diễm như vậy chỉ có một mình hần nhìn thấy.

Du long kiếm trong tay Tô Tín đánh chết Lão Dao Bà Tử liền không còn máu tươi, chỉ còn lại tơ máu nhàn nhạt trên thân kiếm.

Lão Dao Bà Tử cho rằng tính toán không bỏ sót, bản thân hần cho rằng mình có thể thuận lợi giết Tô Tín và Yến Khuynh Tuyết sau đó tẩy trắng, trở thành cường giả dưới trướng Yến gia Thương Sơn thành, nhưng không nghĩ tới Tô Tín chỉ dùng một kiếm đã chôn vùi tất cả mộng tưởng.

Các đạo phi khác hoảng sợ hét to lên.

Lão Dao Bà Tử mạnh nhất trong đám người bọn họ lại bị người ta dùng một kiếm tiêu diệt, cường giả Nhân Bảng thật sự mạnh như vậy sao? Hần là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh sao?

Nhưng bọn họ đã xông tới, hơn nữa cũng ra tay, nếu như bị một kiếm của Tô Tín dọa sợ lùi lại, không nói bản thân có thoát hay không nhưng dễ dàng rước lấy Thương Sơn thành trả thù, như vậy được không bù mất.

Cho nên mọi người vẫn cắn răng xông tới, trong nháy mắt hơn mười loại chân khí bộc phát, khí cơ cường đại khí bao phủ Tô Tín vào trong, uy áp vô hình áp tới, Tô Tín đứng giữa khí cơ cường đại liền bộc phát lực lượng mạnh hơn nữa.

Du long kiếm trong tay Tô Tín phát ra một tiếng kiếm minh kéo dài.

Đây không phải là âm thanh phần che tay Du long kiếm sinh ra, mà là chân khí của Tô Tín rót vào trong Du long kiếm làm nó chấn động và sinh ra kiếm minh.

Kiếm tùy tâm đi, trường kiếm của Tô Tín oanh kích đối thủ, Đoàn Gia Kiếm Pháp mang theo vương đạo chi khí đánh bay binh khí ba người, kiếm quang cường đại đánh bay đối thủ.

Lật tay điểm một chỉ trực tiếp đánh một tên đánh lên thổ huyết bay xa.

Hơn mười người đồng thời tiến công tạo thành áp lực lên đè ép Tô Tín, chính bởi vì có áp lực nên Tô Tín mới có thể không ngừng quen thuộc chiến đấu cường độ cao, trường kiếm trong tay như hóa thành du long bao phủ bốn phía, chỉ trong thời gian ngắn ngăn cản hơn mười người công kích.

Lúc này Niếp Phương và Hồng Liệt Đào cũng đã chạy đến.

Niếp Phương sử dụng Luyện Thiết Thủ chính là khắc tinh của binh khí, song chương oanh kích lại không có người nào dám đối chiến.

Mà Hồng Liệt Đào cầm bá đao, đao ý lạnh thấu xương bộc phát, chuyên môn chăm chăm vào một người giết, những người này chỉ có thể trốn mà không dám đánh trả, hần chỉ nhìn chăm chăm một người, thẳng tới khi giết đối thủ mới thôi!

Có hai người này gia nhập, áp lực của Tô Tín giảm nhiều, dù không toàn lực vận dụng lực lượng Huyết Hà Thần Kiếm cũng đủ giải quyết đối thủ.

So sánh với võ giả Thương Sơn thành, những cường nhân phá núi lập trại trong rừng rậm Tương Nam đại đa số rất yếu ớt.

Có thể đánh ra danh khí lớn trong Thương Sơn thành, thực lực của Niếp Phương và Đào Thiên đã không kém đệ tử đại phái trong võ lâm Tương Nam

bao nhiêu.

Thực lực bản thân Hồng Liệt Đào còn mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Những cường nhân đạo phi đều là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, cho dù kinh nghiệm chiến đấu, công pháp tu luyện cũng không sánh bằng bọn họ.

Thì ra Tô Tín cho rằng kinh nghiệm chiến đấu và sát khí của đạo phi rất mạnh nhưng ai biết lại yếu ớt như thế.

Những đạo phi này ăn cướp thương nhân chỉ vì tiền, mà không phải muốn chết.

Đầu tiên bọn họ sẽ nghe ngóng chi tiết của đối phương, bình thường chỉ lộ mặt ra ngoài khi vợ vết tiền bạc.

Nếu gặp người có thực lực rất yếu, bọn chúng mới ra tay cướp giết, bởi vì bọn chúng chỉ giao thủ với người quá yếu nên thực lực không có gì đáng khoe.

Một khi đụng với cường giả chân chính là lúc bọn chúng cách cái chết không xa.

Cho nên này hai mươi người này cũng chỉ có Lão Dao Bà Tử thực lực xem như không tệ, những người còn lại, thực lực vô cùng yếu ớt.

Không đến nửa khắc đồng hồ đã có một nửa người chết trong tay ba người Tô Tín.

Thực lực ba người cường đại làm bọn chúng sợ hãi không nhỏ, bọn chúng lúc này đã biết rõ đá trúng cục sắt.

Bọn chúng có ý muốn trách Lão Dao Bà Tử, nhưng đáng tiếc Lão Dao Bà Tử đã chết, bọn họ chỉ có thể hoảng sợ bỏ trốn.

Nhưng bọn chúng muốn chạy trốn, Tô Tín sẽ không bỏ qua cho bọn chúng.

Tô Tín vận dụng Kinh Thần chỉ oanh kích, chỉ kinh đầy trời như cửa thiên lôi kiếp nện xuống, lực lượng khủng bố bộc phát không phải đạo phi có thể ngăn cản.

Tô Tín tiến lên phía trước và chỉ kinh bắn ra như mưa, lôi âm đầy trời mang theo sát cơ vô tận.

Chỉ kinh như lôi đình, sét đánh vô song, hiện tại chỉ kinh như hóa thành mưa xuân, biến hóa lớn như vậy làm nội tâm mọi người không kịp thích ứng.

Những người đứng mũi chịu sào tròn mắt nhìn chỉ kinh đánh nát kinh mạch trong thân thể, tuyệt khí bỏ mạng tại chỗ!

Nhị Thập Tứ Tiết Kinh Thần Chỉ là hai mươi bốn loại biến hóa, trong tiểu thuyết, Bạch Sầu Phi thường dùng nhất là Kinh Trập, Tô Tín ưa thích dùng nhất cũng là Kinh Trập nhưng không đại biểu những biến hóa khác sẽ yếu.

Niếp Phụng và Hồng Liệt Đào theo sau Tô Tín một đường đánh lên, rốt cục tiêu diệt mười chín người, về phần người cuối là Tô Tín cố ý lưu lại, chuẩn bị hỏi ra chân tướng sự việc.

Bọn chúng mang theo tiểu lâu la tới nơi này mặc dù không có tổn thất bao nhiêu, thời điểm bọn chúng nhìn thấy lão đại bị đánh chết và bắt sống, bọn họ đã sớm kinh hồn táng đảm bỏ chạy thực mạng.

Tô Tín cũng không có phái người truy đuổi, dù sao cũng chỉ là một đám tiểu lâu la mà thôi, đuổi theo giết chúng cũng không dùng được gì.

Huống hồ hiện tại thương đội chỉ có năm trăm người, bảo hộ hàng hóa quan trọng hơn, cần gì tốn thời gian đuổi giết đám chó nhà có tang chứ?

Mang theo gia hỏa xui xẻo bị bắt trở về thương đội, mọi người lập tức thở ra một hơi.

Một trận chiến này bọn họ chỉ tổn thất một ít nhân viên không có lực chiến đấu, chỉ có hơn mười võ giả Hậu Thiên mới chào không cẩn thận bị mũi tên gây thương tích, còn lại không có chuyện gì.

Đương nhiên ánh mắt mọi người nhìn Tô Tín đều mang theo vẻ sùng kính.

Trước kia lúc ở Thương Sơn thành, bọn họ chỉ nghe nói cường giả Nhân Bảng mạnh cỡ nào, nhưng trừ phi người từng nhìn thấy Tô Tín ra tay, nếu không bọn họ sẽ không có ấn tượng trực quan về Tô Tín.

Nhưng hôm nay nhìn thấy Tô Tín ra tay thì bọn họ biết vì sao đều là võ giả Tiên Thiên, có người có thể đứng hàng Nhân Bảng đương danh giang hồ, có người lại bura bãi vô danh.

Cường giả Nhân Bảng và không phải cường giả Nhân Bảng là hai loại người khác nhau hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Đồ sát

Gia hòa xui xẻo bị Tô Tín bắt sống chính là Quỷ Hồ một mắt.

Đáng tiếc hẳn cẩn thận vài chục năm, lần này vốn tưởng rằng đi theo mọi người cùng hành động không có gì phải sợ, hẳn không nghĩ tới đây chính là sai lầm lớn nhất.

- Nói đi, rốt cuộc là ai phái các ngươi tới, ta không tin tưởng đám đạo phi trà trộn trong rừng rậm Tương Nam mười mấy năm lại là một đám không có đầu óc như thế.

Tô Tín lãnh đạm hỏi một câu.

Quỷ Hồ biết rõ mình bây giờ rơi vào trong tay người ta, trên cơ bản cũng chỉ có thể mặc người ta chém giết, hẳn xem như cơ linh nên lập tức nói tất cả những gì mình biết.

Nghe được Quỷ Hồ nói bọn họ được Yên Thịnh Hằng tiêu tốn số tiền lớn mời tới, sắc mặt Yên Khuynh Tuyết tái nhợt.

Mặc dù nàng biết mấy ca ca và đệ tử nhỏ tới lớn không có hảo cảm gì với nàng nhưng lại không nghĩ tới bọn họ có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.

Tô Tín thở dài một hơi, những người khác cũng giống như vậy, đều không nói gì.

Loại chuyện này không thể nào khuyên, chỉ có thể dựa vào Yên Khuynh Tuyết tự mình vượt qua mà thôi.

Gà nhà bôi mặt đá nhau, khi biết huynh trưởng cùng huyết mạch muốn lấy mạng của mình, với Yên Khuynh Tuyết mà nói là đả kích không nhỏ.

Nha hoàn Lục Ly bận tâm nên kéo tay áo của nàng, Yên Khuynh Tuyết miễn cưỡng nở nụ cười, nói:

- Yên tâm đi, ta không sao.

Nói xong Yên Khuynh Tuyết lại nhìn sang Tô Tín.

- Mạnh công tử, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Tô Tín trầm giọng nói:

- Chuyện này chưa xong đâu, Yên Thịnh Hằng dám bỏ tiền mời đám người Lão Dao Bả Tử đối phó chúng ta, ai biết phía sau hẳn còn có thủ đoạn nào khác hay không.

- Lộ trình quay về của chúng ta chưa tới một phần mười, vì phòng ngừa vạn nhất, ta chuẩn bị cho đám đạo phi này biết thế nào là lợi hại, thuận tiện nói cho bọn chúng biết một chút, năm triệu lượng bạc mặc dù nhiều nhưng muốn cầm phải suy nghĩ bản thân mình có mạng hưởng dụng hay không!

Lương bá kinh ngạc:

- Ý của Mạnh công tử là?

Tô Tín thân nhiên nói:

- Ta khẳng định đám người Lão Dao Bả Tử không có khả năng xuất động toàn bộ sào huyệt của mình, trong sơn trại của bọn chúng chắc chắn còn có người lưu thủ.

- Ta muốn đi tới sào huyệt của bọn chúng, cũng đánh đòn cảnh cáo với đạo phi khác, thuận tiện thay trời hành đạo.

- Nhưng sơn trại của đạo phi che giấu trong rừng sâu, ẩn nấp cực kỳ bí mật, cho dù triều đình phái đại quân tới càn quét cũng không tìm thấy bọn chúng.

Tô Tín đá đá Quỷ Hồ dưới chân:

- Có người biết đường, ta cần gì phải tìm?

- Quỷ Hồ đại đương gia, không biết ngươi có nguyện ý làm dẫn đường cho ta hay không?

Tô Tín nhàn nhạt hỏi nhưng ánh mắt nhìn Quỷ Hồ không khác gì nhìn người chết, Quỷ Hồ run rẩy.

- Nếu như ta nguyện ý dẫn đường, Mạnh công tử có thể tha ta một mạng hay không?

Quỷ Hồ cẩn thận hỏi thăm.

- Không có vấn đề, chỉ có thể là mạng của ngươi, trong bảy sơn trại tham gia vào, kể cả sơn trại của ngươi cũng phải bị tiêu diệt.

Quý Hồ liên tục gật đầu nói:

- Không có vấn đề, ta nguyện ý dẫn đường.

Bởi vì cái gọi là đạo hữu chết bần đạo không chết, chỉ cần Tô Tín đáp ứng tha hán một lần, cho dù bảo hán bán đứng người trong sơn trại của mình cũng không có gì.

- Rất tốt, ta sẽ mang theo hán đi tới mấy sơn trại kia, các ngươi ở chỗ này chờ ta là tốt rồi.

Hồng Liệt Đào nói:

- Mạnh công tử, nếu không ta đi cùng ngươi một chuyến.

Tô Tín lắc đầu:

- Không cần, một mình ta là được rồi, dù sao nơi này là rừng rậm Tương Nam, ai biết Yến Thịnh Hằng trừ bảy sơn trại này còn có an bài thủ đoạn nào khác hay không. Các ngươi lưu lại sơn trại bảo vệ là tốt rồi.

Nghĩ đến Tô Tín có sức chiến đấu vô địch cùng giai, tất cả mọi người gật gật đầu, không ai muốn đi cùng hán.

Những đạo phi lưu lại thủ sơn trại chỉ là một hai tên võ giả Tiên Thiên và hơn mười tên võ giả Hậu Thiên, những người này không thể tạo thành tổn thương lên Tô Tín.

Hướng hồ Tô Tín chỉ đi tới từng sơn trại chứ không phải xông vào cả bảy sơn trại một lúc.

Mang theo Quý Hồ, Tô Tín được Quý Hồ chỉ dẫn đi tới đi lui trong rừng rậm, cuối cùng đi vào cửa hang động đá.

Quý Hồ vội vàng nói:

- Nơi này là sơn trại của Lão Dao Bà Tử.

Tô Tín kinh ngạc nói:

- Thủ hạ Lão Dao Bà Tử nhiều người như vậy có thể ngậy ngốc trong sơn động sao?

- Mạnh công tử ngươi đừng nhìn sơn động này nhỏ, bên trong chính là một sơn cốc, sơn cốc bốn phía không lọt gió, cũng chỉ có con đường ra vào là sơn động này, có thể nói là dễ thủ khó công.

Tô Tín lúc này cười lạnh, cái gì dễ thủ khó công, nếu gặp phải địch nhân thực lực mạnh hơn ngươi nhiều lần, nơi này cũng bị người ta phá hủy dễ dàng.

Xuyên qua sơn động, quả nhiên một sơn cốc lớn xuất hiện trước mặt Tô Tín, phía trước đường ra là sơn trại lớn, lúc này cửa lớn sơn trại đóng kín, phía trên đang có vài tên đạo phi đang canh gác.

Nhìn thấy hai người Tô Tín cùng Quý Hồ bước ra khỏi sơn động, vài tên đạo phi tuần tra ngạc nhiên.

Với mức độ bí mật của nơi này, bọn họ không tin hai người đi làm vào đây.

Một tên đạo phi trong đó quát lớn:

- Các ngươi là người phương nào? Có biết nơi này là địa bàn Lão Dao Bà Tử hay không?

Tô Tín chẳng muốn nói nhảm với đạo phi, hán nhìn cửa sơn trại trước mặt làm bằng gỗ cao mấy trượng, hán cầm kiếm trong tay.

Trong chốc lát một đạo huyết khí nồng đậm xuất hiện trong tay Tô Tín, trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm kia như máu đúc thành, đỏ tươi ướt át và diễm lệ.

Kiếm quang đỏ như máu dài mấy trượng bay về phía trước, cửa sơn trại bị đánh thành gỗ vụn, một kiếm đánh nát cửa lớn thành vô số khối.

Quý Hồ đứng sau lưng Tô Tín mở to mắt ra nhìn, uy lực một kiếm này kinh người như thế, chẳng lẽ vừa rồi hán còn không dùng toàn lực hay sao?

Tô Tín thản nhiên nói:

- Đi theo sau ta, nếu ngươi dám chạy ta sẽ giết ngươi.

Quý Hồ vội vàng gật đầu, hiện tại cho dù cho hán thêm mười lá gan cũng không dám chạy.

Tô Tín trực tiếp giết vào trong sơn trại, trong sơn trại Lão Dao Bả Tử còn một tên võ giả Tiên Thiên và gần trăm võ giả Hậu Thiên, Tô Tín giết vào chẳng khác gì đồ sắt nghiêng về một bên.

Du long kiếm trong tay hấn nhiễm một tầng huyết khí nhàn nhạt, nhìn nó cực kỳ tà dị.

Huyết Hà Thần Kiếm dùng máu dưỡng kiếm, trong nguyên tác Huyết Hà Thần Kiếm giao thủ với Vương Tiểu Thạch, toàn thân đều bao phủ trong huyết khí, dường như hóa thành huyết hà ngập trời.

Tô Tín hiện tại mỗi khi giết một người, huyết khí trên thân kiếm nồng đậm hơn một phần, đợi đến lúc hấn đồ sắt tất cả người nơi đây, huyết khí đậm đặc bao phủ thân kiếm Tô Tín cũng đã biến mất, hóa thành tơ máu bám vào trên thân kiếm.

Tô Tín nhìn tơ máu như có điều suy nghĩ.

Hệ thống từng nói qua, Huyết Hà Thần Kiếm là do ba bộ phận tạo thành, một phần chính là phương tức tu luyện Huyết Hà Thần Kiếm, Huyết Hà Thần Kiếm cũng không phải kiếm pháp, xuất kiếm tùy tâm sở dục, đây chỉ là phương thức sử dụng kiếm mà thôi.

Bộ phận thứ hai là binh khí, Phương Ứng Khán dùng bội kiếm do nghĩa phụ hấn truyền lại: Huyết Hà thần kiếm, lúc này mới dùng nó làm cơ sở luyện thành Huyết Hà Thần Kiếm, cho nên thanh kiếm này có ảnh hưởng to lớn lên Huyết Hà Thần Kiếm.

Bộ phận thứ ba là Phương Ứng Khán quan sát Huyết Hà Thần Kiếm diễn biến thành Huyết Hà thần chỉ.

Tô Tín xem ra Huyết Hà thần chỉ là một loại biến hóa khác của Huyết Hà Thần Kiếm, Phương Ứng Khán trong nguyên tác sử dụng Huyết Hà thần chỉ là dùng tơ máu biến thành, nó có thể đồng thời công kích nhiều người, thậm chí chỉ pháp biến hóa vô cùng quỷ dị.

Hiện tại nhìn thấy tơ máu trên thân kiếm, Tô Tín tin tưởng chúng là máu chốt của Huyết Hà thần chỉ.

Nếu Huyết Hà thần chỉ là do Huyết Hà Thần Kiếm diễn biến mà đến, Tô Tín tại không có hời đoái Huyết Hà thần chỉ, tối thiểu hấn phải tu hành Huyết Hà Thần Kiếm đến đại thành mới có thể sử dụng Huyết Hà thần chỉ.

Sau khi đồ sắt toàn bộ sơn trại Lão Dao Bả Tử, Tô Tín sưu tầm một lúc nhưng không tìm ra thứ tốt, kết quả trừ một ít vàng bạc tài bảo thì không còn cả cọng lông.

Tô Tín quay đầu hỏi Quý Hồ:

- Lão Dao Bả Tử không phải là một trong vài thế lực đạo phi mạnh nhất Tương Nam hay sao? Tại sao sơn trại của hấn nghèo như thế, thậm chí không tìm được một ít đan dược.

Quý Hồ cười khỏ nói:

- Làm sao dễ dàng đạt được đan dược chứ? Thứ này có tiền cũng không mua được, có bạc cũng không chỗ mua.

- Chỉ có những thương hội của các đại phái mới có đan dược, đáng tiếc chúng ta không dám cướp đám người này, ngày bình thường cho dù ngẫu nhiên đạt được một viên đan dược cũng sẽ sử dụng ngay, chúng ta làm sao có thể bảo tồn cơ chứ?

Tô Tín gật gật đầu, sinh hoạt của đạo phi không có gì đặc biệt, cho dù kiếm tiền nhanh hơn nữa cũng chỉ là một đám tán tu mà thôi.

Về sau Quý Hồ này dẫn đường tới sơn trại khác, Tô Tín liên tiếp tiêu diệt sạch sẽ bảy sơn trại.

Giết nhiều người như vậy, Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín có độ thuần thực tăng vọt tới 30%.

Tô Tín cũng phát hiện công pháp vũ kỹ càng cao cấp, muốn tăng độ thuần thực lên càng khó.

Hơn nữa độ thuần thực đến 50% cũng không phải liên tục sử dụng là có thể tăng độ thuần thực, nhất định phải thể ngộ võ đạo chân ý trong công pháp vũ kỹ.

Thu hồi trường kiếm, huyết khí ngập trời trên kiếm biến mất, ngay cả tơ máu trên Du long kiếm cũng nhạt đi rất nhiều, nếu không phải cẩn thận xem xét sẽ không nhìn thấy.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy nội tâm Quý Hồ vô cùng nghi kỵ.

Tô Tín sử dụng loại kiếm pháp khí huyết sát trùng thiên, thậm chí giết càng nhiều người huyết khí càng nồng đậm.

Loại này kiếm pháp này không quá giống công pháp ma đạo sát khí âm trầm nhưng cũng không phải là thứ gì tốt.

Quý Hồ suy nghĩ cả buổi cũng chỉ kết luận là công pháp của Tô Tín, đó là một môn công pháp tà ác.

Nhưng hấn khó hiểu một điểm, cho dù bọn họ là đạo phi trong rừng rậm Tương Nam nhưng không có nghĩa đoạn tuyệt liên hệ với bên ngoài, bọn họ đều cẩn thận quan sát Nhân Bảng mỗi tháng.

Nhân Bàng nói Mạnh Thanh Trạch là đệ tử của “Tứ Tuyệt Tán Nhân” Tông Hạo Dương, công pháp hắn sử dụng không giống như Tông Hạo Dương truyền dạy.

Cho dù Tông Hạo Dương đạt được công pháp này tại hải ngoại, với tính cách làm người của Tông Hạo Dương cũng không đi tu hành công tà dị như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Người biết quá nhiều

Hắn không hiểu công pháp của Tô Tín nhưng Quỷ Hồ cũng không hề nghĩ nhiều.

Cái mạng nhỏ của hắn đang nằm trong tay Tô Tín, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Quỷ Hồ cẩn thận nói:

- Mạnh công tử, hiện tại bảy sơn trại cũng bị ngài tiêu diệt, có thể thả ta đi chứ?

Tô Tín lúc này như cười mà không phải cười nói một câu:

- Muốn ta thả ngươi đi à, rất đơn giản, trả lời một câu của ta, ta sẽ thả ngươi đi.

Quỷ Hồ nhìn thấy Tô Tín cười liền sợ hãi:

- Câu hỏi gì?

- Một cộng một bằng mấy?

Tô Tín hỏi.

- À?

Quỷ Hồ sững sờ nhưng hắn vô ý thức nói:

- Hai!

Phụt!

Một đạo chỉ kính xuyên qua ngực Quỷ Hồ, hắn mạng theo ánh mắt khó hiểu và không cam lòng nhìn Tô Tín.

- Thật có lỗi, ngươi biết quá nhiều.

Tô Tín sử dụng võ công Huyết Hà Thần Kiếm không thể lộ ra ngoài.

Làm người chính đạo phải có giác ngộ người chính đạo, vừa ra tay đã sử dụng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, cho dù nói ngươi hành hiệp trượng nghĩa cũng không có người tin tưởng.

Sau khi Tô Tín quay về, Yên Khuynh Tuyết lập tức thở ra một hơi.

Mặc dù nàng biết với thực lực của Mạnh công tử chắc chắn sẽ không có vấn đề, nội tâm nàng không nhịn được vẫn sinh ra một ít lo lắng.

Sau khi tiếp tục lên đường, đoạn đường tiếp theo không có chút phiền toái nào.

Những người Lão Dao Bà Tử mang tới bỏ chạy tán loạn, sau khi bọn chúng quay về sơn trại liền nhìn thấy sơn trại của mình bị người ta đồ sát sạch sẽ...

Việc này dọa bọn chúng sợ hãi quá sức, hoặc là đầu nhập thế lực đạo phi khác, hoặc là trực tiếp rửa tay chậu vàng không làm những chuyện cướp bóc nữa.

Bọn họ không biết bảy sơn trại bị một mình Tô Tín đồ sát, bọn họ biết chắc chắn là thương đội Thương Sơn thành lập, cho nên tin tức này truyền vào tại thế lực đạo phi khác, đám đạo phi trên đoạn đường sau đó không dám lộ mặt ra thu phí qua đường.

Trong đội ngũ của người ta có cao thủ ngăn cản được hai mươi tên cao thủ và Lão Dao Bà Tử liên hợp tấn công, ai dám đứng ra khiêu khích?

Vì vậy đoàn xe đi đường suốt hai tháng cũng thuận lợi trở lại Thương Sơn thành.

Một chuyến xuất hành qua lại đã kéo dài thời gian nửa năm, thuận lợi trở lại Thương Sơn thành, mọi người lập tức có cảm giác trút được gánh nặng.

Hơn nữa đám người Yến Trọng Hằng trong Thương Sơn thành cũng theo thương đội ra ngoài, cũng không có ai âm thầm tính kế bọn họ, việc này làm Yến Khuynh Tuyết có cảm giác nhẹ nhàng.

Vào đêm trong ngày đám người Yến Khuynh Tuyết trở lại Thương Sơn thành, Yến Hoàng Cửu cũng biết chuyện xảy ra trên đường.

Hắn trừ an bài Lương bá theo bên cạnh chiếu cố Yến Khuynh Tuyết, hắn cũng an bài vài người đi theo thương đội, giám thị tất cả tình báo của thương đội.

Lương bá theo bên cạnh Yến Khuynh Tuyết quá lâu, lập trường của hắn mơ hồ có khuynh hướng Yến Khuynh Tuyết, cho nên Yến Hoàng Cửu không quá tin tưởng.

Khi biết được Yến Thịnh Hằng cầu kết với đạo phi lấy mạng Yến Khuynh Tuyết, sắc mặt Yến Hoàng Cửu lúc này đen như đít nòi.

Lúc này hắc bào nhân xuất hiện bên cạnh Yến Hoàng Cửu, trong đó có ghi chép tất cả mọi chuyện Yến Thụ Hằng hợp mưu với Yến Thịnh Hằng.

Tại Thương Sơn thành, chỉ cần chuyện Yến Hoàng Cửu muốn biết thì không có gì không biết.

Hắn không muốn nhìn thấy chuyện hôm nay nhất.

- Hai tên hỗn đản!

Yến Hoàng Cửu gầm lên một tiếng, trên người sinh ra khí thế đáng sợ, vài tên thám tử đang báo tin trước mặt hắn có cảm giác như bị núi đè lên người, bọn họ bị áp quý xuống, có mấy người bị nội thương phun máu tươi.

- Đều đi ra ngoài đi, lĩnh một phần thuốc chữa thương và Tụ Khí Tán.

Mấy người vội vàng hành lễ nói:

- Đa tạ thành chủ.

Chờ đám người đi ra ngoài, Yến Hoàng Cửu thở dài một hơi.

Hắn muốn bồi dưỡng con mình trở thành một gã hợp cách thành chủ, nhưng lại không nghĩ đưa bọn chúng bồi dưỡng thành tàn sát thân nhân cầm thú!

Hắn bây giờ hoàn toàn thất vọng về đám con cái của mình, nếu như bọn chúng lên nắm quyền, đoán chừng những người khác không ai sống sót.

Trái lại Yến Khuynh Tuyết hành động theo tình báo của thám tử báo lại, Yến Khuynh Tuyết có thiên phú buôn bán không tồi, hơn nữa làm việc ngay ngắn rõ ràng, đối xử mọi người ôn hòa chân thành, đoạn đường này người trong thương đội không ai nói bậy về Yến Khuynh Tuyết.

So sánh hai bên với nhau, Yến Hoàng Cửu lập tức có khuynh hướng về phía Yến Khuynh Tuyết.

Mặc dù nói Yến Khuynh Tuyết là nữ tử nhưng trên giang hồ không phải không có tiền lệ nữ tử làm chương không già, trong sáu đại thế gia có rất nhiều thời đại do nữ tử cầm quyền.

Trong tà đạo bát môn có Chiêu Ảnh Minh Nguyệt Cung là nữ tử cầm quyền.

Yến Khuynh Tuyết có một khuyết điểm duy nhất là võ đạo, năng tu luyện tới hiện tại cũng chỉ là Hậu Thiên sơ kỳ.

Trên giang hồ, thực lực vĩnh viễn là vương đạo, đây chính là khuyết điểm lớn nhất của Yến Khuynh Tuyết.

Nếu tìm cho nàng một phụ tá đáng tin cậy thì sao?

Trong đầu Yến Hoàng Cửu xuất hiện thân ảnh “Mạnh Thanh Trạch”.

Tuổi tác tương đương, đứng hàng Nhân Bảng, lòng mang hiệp nghĩa làm người tin cậy nhưng lại không cổ hủ.

Hơn nữa trên đường đi Tương Nam chém giết đạo phi cũng chứng minh Mạnh Thanh Trạch cũng không là người lòng dạ đàn bà.

Trong Thương Sơn thành, lúc tranh phong với đám người Yến Trọng Hằng cũng không có hạ thủ thủ, hắn lại không hạ thủ lưu tình với đám đạo phi trong rừng rậm Tương Nam.

Đáng chết cứ giết, không nên giết sẽ không giết, từ đó biến tướng chứng minh tâm cơ và lòng dạ Mạnh Thanh Trạch cực sâu.

Nếu có người như vậy phụ tá Yến Khuynh Tuyết, Thương Sơn thành về sau không cần phải lo lắng.

- Nếu có khả năng nên lưu Mạnh Thanh Trạch vĩnh viễn tại Thương Sơn thành, dù sao Khuynh Tuyết chưa gả, hấn cũng chưa cưới.

Yến Hoàng Cửu sờ cằm suy nghĩ, hấn xem ra lưu Mạnh Thanh Trạch vĩnh viễn ở lại Thương Sơn thành rất khó, dùng lợi dụ là hạ sách, biện pháp tốt nhất chính là quan hệ thông gia, nếu hấn lập gia đình với Yến Khuynh Tuyết cũng triệt để trói hai người với nhau.

Lúc này Tô Tín cũng không biết Yến Hoàng Cửu đang đánh chủ ý lên hấn, hấn đang ở trong hệ thống suy nghĩ nên rút thưởng thế nào.

Hiện tại Thương Sơn thành không cần Tô Tín quan tâm, hấn hiện tại chờ tới năm tháng sau, khi đó thương đội đám người Yến Trọng Hằng trở lại, mà những thương nhân Trung Nguyên cũng đi tới Tương Nam thu mua đặc sản, đến lúc đó Tô Tín sẽ lũng đoạn và tiến hành nâng giá.

Cho nên trong thời gian năm tháng kế tiếp, Tô Tín chỉ một lòng tu luyện, không cần phải xen vào chuyện khác.

Trong tay Tô Tín hiện tại có 360 điểm phản phái trị, một trăm ba mươi tám lần rút thưởng sơ cấp.

Có ba trăm sáu mươi điểm phản phái trị không có thể động dụng, Tô Tín giữ chúng lại hồi đoái tiêu hao phẩm bảo vệ tính mạng.

Một trăm ba mươi tám lần rút thưởng sơ cấp có thể hồi đoái một lần rút thưởng cao cấp, mười ba lần rút thưởng trung cấp.

Tô Tín không định dùng rút thưởng cao cấp, trong tình huống không có điểm phản phái trị, cho dù rút được nhân vật cao cấp cũng chỉ có thể đánh bạc vận khí mà thôi.

Hấn trực tiếp đổi thành mười ba lần rút thưởng trung cấp, dựa theo xác suất phân tích lúc trước, cho dù thế nào hấn cũng có thể rút ra một ít công pháp nhị tinh nữa, còn có thể rút ra một ít đồ hữu dụng, trong đó có một nửa khả năng là rút ra một đồng đồ vô dụng và công pháp vũ kỹ cấp thấp.

Nhưng biết rõ rút thưởng cũng có thể đổi thành phản phái trị, Tô Tín còn có một lựa chọn khác.

Hệ thống thu cơ hội rút thưởng với giá sáu giá gốc, Tô Tín có thể dùng một trăm lần rút thưởng sơ cấp hồi đoái thành 600 điểm phản phái trị, từ đó hấn mua được hai viên Linh Thần Đan.

Linh Thần Đan là đan dược chuyên môn trợ giúp đột phá Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh.

Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh tu luyện tại mất mũi miệng thất khiếu, sau khi nội lực bản thân viên mãn liền có thể thử trùng kích thất khiếu.

Nhưng thất khiếu không giống khiếu huyết trong cơ thể, thất khiếu liên thông thần cung trong mi tâm, là giác quan cảm nhận bên ngoài, nếu không cẩn thận bị trọng thương sẽ mù, cảm điếc.

Cho nên thời điểm trùng kích thất khiếu phải dùng mảnh hòa chậm công, tìm nơi an toàn bế quan, cẩn thận tiến hành trùng kích, không có nắm chắc mười phần thì không ai dám tùy tiện trùng kích thất khiếu, như vậy thuần túy không khác gì muốn chết.

Cho nên trong Tiên Thiên tam cảnh, Khí Hải Cảnh là đơn giản nhất, chỉ cần không ngừng tu luyện tích lũy là đủ.

Linh Khiếu Cảnh cần tốn nhiều thời gian nhất, cần cẩn thận trùng kích cảnh giới.

Thần Cung Cảnh cần cảm ngộ nguyên thần luyện hóa thần cung mi tâm, không có cơ duyên ngộ tính khó mà đột phá.

Nếu Tô Tín dùng tu luyện bình thường, dùng tốc độ tu hành của hấn tối thiểu trong nửa năm mới có nắm chắc trùng kích hai mắt trong linh khiếu.

Nếu như dùng một viên Linh Thần Đan, dược lực sẽ cường hóa đôi mắt Tô Tín, tăng khả năng trùng kích hai mắt, Tô Tín có khả năng dùng hai tháng trùng kích thất khiếu.

Trong thời gian năm tháng tới, nếu Tô Tín hồi đoái hai viên Linh Thần Đan, tối thiểu hấn có thể hoàn thành trùng kích mắt và tai.

Lúc lựa chọn gia tăng thực lực hay công pháp, Tô Tín lựa chọn gia tăng thực lực đầu tiên.

Sau khi hồi đoái hai viên Linh Thần Đan, hấn còn thừa ba mươi tám lần rút thưởng sơ cấp, Tô Tín nói:

- Đổi thành ba lần rút thưởng trung cấp, tiến hành rút ra, xóa ô trống.

Kim đồng hồ xoay tròn rất nhanh, nó dừng lại ở ô binh khí, trên màn hình xuất hiện thiết trảo thiết trượng.

- Chúc mừng kí chủ rút ra binh khí thiết trảo thiết trượng, đánh giá đẳng cấp nửa tinh.

Miêu tả binh khí: là binh khí độc môn của Vân Trung trong tứ đại ác nhân, phối hợp Hạc Xà Bát Đả có thể gia tăng uy lực.

Tô Tín lắc đầu, hấn ném đồ vô dụng này sang một góc hẻo lánh.

Bàn quay chuyển động lần nữa, lần này rơi vào ô tạp vật.

Nhìn đến đây Tô Tín đã biết rõ lần này không tầm thường.

Cho tới nay hắn rút tạp vật trừ mặt nạ da người đang sử dụng hiện tại, những thứ khác đều là phế vật.

Quả nhiên màn hình xuất hiện kim tiền lóng lánh.

- Chúc mừng kí chủ rút ra tín vật tiền tài của Kim Tiền Bang. Kim tiền rơi xuống đất, đầu người khó giữ. Vật ấy chính là biểu tượng thực lực cường đại của Kim Tiền Bang, đánh giá đẳng cấp tam tinh nửa.

Tô Tín vuốt vuốt tiền tài được chế tác tinh xảo, nó chỉ là kim tệ tinh xảo mà thôi, đánh giá tam tinh nửa chỉ là trò đùa thuần túy mà thôi, không sử dụng được.

Ba lượt rút thưởng hai lần đều là phế vật, may mà một lần cuối cùng rút thưởng xem như có lương tâm, Tô Tín rút ra đến một lọ Dưỡng Khí Đan cao cấp xem như không lỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Tin tức xấu

Tô Tín tạm thời không thiếu đan dược bình thường.

Lần trước Yên Khuynh Tuyết được Yên Hoàng Cửu ban cho đan dược cao cấp cũng cung cấp Tô Tín mười bình.

Hơn nữa Tô Tín rút thưởng đạt được đan dược vẫn còn, hắn có mười ba bình đan dược nên đủ sức trùng kích mắt và tai.

Thời gian bề quan vô cùng buồn tẻ, tuy Tô Tín vẫn nhịn tịch tịch tu hành.

Võ đạo dài đằng đẵng, trừ một ít công pháp ma đạo học cấp tốc ra, các loại công pháp còn lại đều là đánh vững căn cơ bản thân.

Thời gian một tháng qua đi, Tô Tín liền cảm giác được nội lực của mình đã tích lũy viên mãn, hắn không chút do dự nuốt Linh Thần Đan vào bụng, ngay sau đó hắn cảm giác khí linh sinh ra trên đỉnh đầu, thị lực, thính giác, khứu giác, vị giác đều linh mãnh hơn không ít.

Tô Tín không hề do dự, chân khí trong cơ thể hội tụ thành hai dòng suối nhỏ tiến vào trong đôi mắt, trong thời gian ngắn hắn cảm giác mắt đau đớn kịch liệt, cảm giác thống khổ làm Tô Tín rên rỉ, ngay sau đó mắt của hắn sinh ra cảm giác mát lạnh.

Mở mắt ra lần nữa, Tô Tín chợt phát hiện cảnh vật trước mắt vô cùng rõ ràng, thậm chí bụi bặm trong phòng cũng hiện rõ trong mắt Tô Tín.

Ra khỏi phòng, Tô Tín đi trên đường, người đi đường trên đường cái làm cho Tô Tín có cảm giác xa lạ, hắn nhìn thấy động tác của bọn họ rất chậm, Tô Tín nhìn rõ thần thái của mỗi người qua lại, bọn họ chậm chạp như tản bộ.

- Đây là hiệu quả khi đã thông mắt hay sao? Quả nhiên thật thần kỳ.

Tô Tín lẩm bẩm một câu.

Khó trách có người nói trong Tiên Thiên tam cảnh, Linh Khiếu Cảnh là cảnh giới gia tăng sức chiến đấu nhiều nhất.

Không nói chuyện khác, sau khi đã thông nhãn khiếu, ánh mắt giúp Tô Tín có cảm giác liệu địch tiên cơ, nắm được hành động của đối thủ.

Đương nhiên nhãn lực chỉ có tác dụng phụ trợ, thực lực của chính mình mới là trọng yếu nhất.

Nếu không người nhìn thấy đối phương ra tay mà thân thể của mình phản ứng không theo kịp nhãn lực cũng vô dụng.

Tô Tín cho Lý Phôi Tịch Tà Kiếm Phổ chính là như thế, đó là kiếm pháp phát huy tốc độ nhanh tới mức tận cùng.

Nếu Lý Phôi có thể tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ đến đại thành, dùng tốc độ của hắn, cho dù đối phương nhìn rõ động tác của hắn, tìm được lỗ thủng trong kiếm pháp cũng vô dụng, bởi vì thân pháp hắn quá nhanh, cho dù người tìm ra một trăm lỗ thủng, hắn cũng có thể bịt vào tốc độ đèn bù.

Sau khi mở nhãn khiếu, Tô Tín cũng không trì hoãn, quay người trực tiếp tiếp tục bế quan tu luyện, lúc đám người Hồng Liệt Đào chạy tới thì Tô Tín đã biến mất.

Đào Thiên lắc đầu thở dài:

- Khó trách Mạnh công tử tuổi còn trẻ đã có thực lực như thế, chỉ phần kiên trì và nghị lực như vậy cũng không phải chúng ta có thể so sánh.
- Nếu không bền lòng khổ tu, cho dù thiên phú mạnh hơn nữa cũng không thể trở thành cao thủ, đối với Mạnh công tử, ta xem như chịu phục rồi.

Võ giả tán tu như Đào Thiên khi tấn chức Tiên Thiên đã giảm bớt tu luyện, trong mỗi ngày đều phải rút thời gian ra xử lý những tạp vụ.

Như Đào Thiên muốn kinh doanh võ quán, Niếp Phương phải chế tạo binh khí, bọn họ nhất định là người không thể ngồi lâu tĩnh tu.

Hồng Liệt Đào ngược lại là người có tâm truy cầu võ đạo, đáng tiếc hán truy cầu là chiến lực, nếu bảo hán động thủ với người khác thì hán vui vẻ lao tới, cho dù bị đánh mặt mũi bầm dập cũng nguyện ý, nếu bảo hán tĩnh tọa khổ tu, hán thậm chí không thể kiên trì quá nửa tháng.

Từ xưa đến nay, vì sao phật tông đạo môn đều là trở thành thủ lĩnh võ lâm? Đó là bởi vì bọn họ trước khi tập võ phải tu tâm.

Sau khi tán thưởng một phen, mọi người liền rời đi, cũng không có quấy rầy Tô Tín tu luyện.

Sau khi những đan dược kia tiêu hao không còn, Tô Tín phát hiện mình cách nhĩ khiêu viên mãn còn một đoạn, kết quả Tô Tín đau lòng cắn răng một cái, trực tiếp hối đoái rút thưởng sơ cấp hán tích lũy trong thời gian quan thành phản phái trị, đổi lấy đan dược.

Thời gian một tháng trôi qua, Tô Tín liền dùng rút thưởng sơ cấp tích lũy được hối đoái phản phái trị, lại hối đoái thành đan dược, hán chỉ còn lưu lại 320 điểm phản phái trị làm át chủ bài.

Rốt cục dùng thời gian ba tháng, toàn bộ gia sản của Tô Tín tiêu hao không còn, rốt cuộc hán tu luyện nhĩ khiêu viên mãn, thuận lợi phá tan nhĩ khiêu.

Sau khi đột phá nhĩ khiêu, thánh lực của Tô Tín bạo tăng hơn mười lần, trong chiến đấu chính diện nhĩ khiêu cũng không gia tăng sức chiến đấu rõ ràng, thời điểm ban đêm tầm mắt bị hạn chế, khi đó nhĩ khiêu sẽ phát huy công dụng vô cùng to lớn.

Sau khi sử dụng xong hai viên linh thần đan, đan dược bản thân và rút thưởng tiêu hao sạch sẽ, chỉ còn lại 320 điểm phản phái trị làm át chủ bài, Tô Tín lại tiếp tục khổ tu cũng không có ý nghĩa, hán không có khả năng đột phá trong thời gian ngắn, lần này hán đã xuất quan, tin tưởng đám người Yên Trọng Hằng cũng sắp trở về.

Chờ tới lúc Tô Tín đi tìm đám người Yên Khuynh Tuyết, lại phát hiện đám người Đào Thiên ở nơi này, sắc mặt bọn họ không tốt chút nào.

- Mạnh công tử, người lại xuất quan? Lần này người lại đột phá nhĩ khiêu không?

Yên Khuynh Tuyết miễn cưỡng cố nặn ra nụ cười hỏi thăm.

Tô Tín cười ha ha và nói:

- Dùng chữ "Lại" không tốt, lần bế quan này rất thuận lợi, ta tu hành nhĩ khiêu viên mãn.

Tê tê!

Đám người Đào Thiên hít khí lạnh, tốc độ tu luyện như thế quá mức khủng bố rồi.

Có chút võ giả Tiên Thiên muốn đột phá Linh Khiêu Cảnh, cho dù làm thế nào cũng cần phải tốn thời gian hai năm trở lên, sau đó lại cẩn thận trùng kích khiêu huyết, làm như vậy là vì muốn nhân khiêu, nhĩ khiêu chậm rãi thích ứng với cường độ chân khí trùng kích, cuối cùng đợi đến lúc không sơ hở tí nào, có mười thành nắm chắc mới tiến hành trùng kích.

Quá trình này không có hai, ba năm hết là không thành công.

Như đám người Đào Thiên cũng đột phá Khí Hải Cảnh mấy năm cũng không dám đi trùng kích Linh Khiêu Cảnh, Tô Tín lại có thể trong năm tháng liên tục trùng kích nhân khiêu và nhĩ khiêu, việc này quá không phù hợp với lẽ thường.

Đám người bọn họ chỉ cảm thấy võ giả bình thường không thể so với cường giả Nhân Bảng như Mạnh công tử.

Tô Tín khoát khoát tay nói:

- Không nói những chuyện này, các người có chuyện gì? Xây ra vấn đề gì sao?

Lương bá thở dài nói:

- Ngày hôm qua thương đội đám người đại công tử trở lại, hơn nữa mang trở lại một xe Trọng Nguyên Huyền Thiết, chừng hơn vạn cân!
- Trọng Nguyên Huyền Thiết? Sao bọn chúng mang thứ này về?

Tô Tín nhún mày hỏi.

Thiết Vô Tình cho hán sách nhỏ tư liệu Lục Phiến Môn ghi về thế lực võ lâm, triều đình thậm chí là tin tức đại khái của các quốc gia chung quanh, trong đó có không ít thường thức võ lâm bình thường, Tô Tín xem qua một lần, trong đó có tư liệu về Trọng Nguyên Huyền Thiết.

Trọng Nguyên Huyền Thiết chính là một loại tài liệu luyện khí cực kỳ trân quý, một khối Trọng Nguyên Huyền Thiết như ngón cái cũng nặng mười cân.

Chỉ cần dung nhập nó vào trong binh khí, độ cứng và sắc bén của binh khí sẽ tăng lên rất lớn, hơn nữa bởi vì đặc tính của Huyền Nguyên Trọng Thiết nên nó có thể giúp một thanh kiếm mỏng phát huy uy lực của trọng kiếm.

Cho nên Huyền Nguyên Trọng Thiết vô cùng quý giá, giá cả trên cơ bản tựu ngang với sức nặng hoàng kim.

Đây không phải nguyên nhân trọng yếu nhất, nguyên nhân chủ yếu là không thể mua được Huyền Nguyên Trọng Thiết.

Cả Đại Chu chỉ có một nơi sản xuất Huyền Nguyên Trọng Thiết, đó chính là Thanh Châu đạo Danh Kiếm Sơn Trang, thân là tông môn nhất lưu trong cầm kiếm ngũ phái.

Sản lượng Huyền Nguyên Trọng Thiết cực nhỏ, hàng năm cũng chỉ có mấy vạn cân mà thôi, Danh Kiếm Sơn Trang là võ giả dùng trọng kiếm, toàn bộ binh khí trong tay bọn họ đều pha Huyền Nguyên Trọng Thiết, trên bội kiếm của người khác cơ bản chỉ pha một ít mà thôi.

Bởi vậy Danh Kiếm Sơn Trang còn không đủ dùng, bọn họ làm sao lại bán Huyền Nguyên Trọng Thiết cho kẻ khác?

Hàng năm chỉ có một ít Huyền Nguyên Trọng Thiết chảy ra ngoài, đó là tông môn khác đi Danh Kiếm Sơn Trang làm khách và dùng đặc sản của mình đổi một ít từ Danh Kiếm Sơn Trang, khó khăn lắm mới có một ít chảy ra ngoài, căn bản có tiền không mua được.

Niép Phương đã từng có được một khối Huyền Nguyên Trọng Thiết lớn bằng ngón cái và nặng bảy tám cân, vì một khối này hán dùng mười thanh binh khí chế tạo thì mới suốt mấy năm mới đổi được.

Hắn vốn còn muốn dùng khối Huyền Nguyên Trọng Thiết này chế tạo một thanh binh khí nhập phẩm, kết quả cuối cùng cũng không có thành công, không công lãng phí một khối Huyền Nguyên Trọng Thiết.

Tô Tín nghi hoặc Yên Thư Hằng có thể dùng thủ đoạn gì có thể mua được Huyền Nguyên Trọng Thiết.

Một triệu lượng bạc đừng nói mua được vạn cân, cho dù mua mười cân người ta cũng không bán.

Lương bá cười khò nói:

- Sau lưng đại công tử là Thương Lan cốc Mạc gia, mà trưởng nữ Mạc gia có một người gả cho quân sự thực quyền của Danh Kiếm Sơn Trang.
- Có tầng quan hệ nào, cũng không biết Mạc đã làm gì để Danh Kiếm Sơn Trang đồng ý, không ngờ Danh Kiếm Sơn Trang đáp ứng cho đại công tử hơn vạn cân Huyền Nguyên Trọng Thiết, một triệu lượng bạc chẳng qua dùng hối lộ người ta nói chuyện mà thôi.

Sắc mặt những người khác khó coi, Yên Thư Hằng làm như vậy kỳ thật đã xem như ăn gian nhưng mọi người không nói được cái gì.

Dù sao cũng chỉ là một triệu lượng bạc, chỉ cần các người đừng sử dụng tiền khác, có thể mang bao nhiêu hàng hóa về phải xem tài năng của các người.

Kỳ thật đám người Tô Tín cũng giống như vậy.

Hắn vụng trộm thông qua Phi Ưng Bang lấy được số hàng hóa kia, hơn nữa bắt đầu lũng đoạn từ hàng.

Từ từ mặt ngoài là Phi Ưng Bang nịnh nọt hắn, dùng giá cả thâm thụt tiền bán cho hắn.

Hai bên một dựa vào Thương Lan cốc Mạc gia, một là dựa vào uy danh Nhân Bang của Mạnh Thanh Trạch, dù sao người ngoài nhìn không có gì khác nhau, cho dù Yên Khuynh Tuyết đi kháng nghị với Yên Hoàng Cửu cũng không dùng được.

Lúc này Tô Tín không có kinh hoàng, hắn nói:

- Ngàn cân Huyền Nguyên Trọng Thiết bán giá thị trường bao nhiêu tiền?

Lương bá tính toán một chút và nói:

- Ngàn cân Huyền Nguyên Trọng Thiết tương đương mười vạn lượng hoàng kim, hỏi đoái thành bạch ngân là triệu lượng bạch ngân nhưng đó chỉ là giá thấp nhất mà thôi.
- Đồ vật cấp bậc như Huyền Nguyên Trọng Thiết căn bản không cách nào dùng giá trị đánh giá, đại đa số đều dùng vật phẩm trao đổi, dùng nó tính toán ra, này giá trị Huyền Nguyên Trọng Thiết đưa lên đầu giá hội có thể tăng gấp ba lần.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 138: Yến thư hằng biến khéo thành vụng

Lấy vật đôi vật, Huyền Nguyên Trọng Thiết có thể bán với giá gấp ba lần bình thường.

Nhưng gấp ba lần như vậy chính là ba triệu lượng bạch ngân, các châu phủ trong Tương Nam thu thuế một năm cũng chỉ có bao nhiêu đó, Yến Thư Hằng đi chuyến này có thể nói là một vốn bốn lời.

Tô Tín gõ gõ cái bàn, đột nhiên hỏi:

- Ngàn cân Huyền Nguyên Trọng Thiết là một khối hay mấy khối?

Lương bá có phần không rõ vì sao Tô Tín nói như vậy, hắn vô ý thức nói:

- Là một khối, không có bị chia nhỏ ra.

Nghe được Lương bá nói như thế, Tô Tín cười lớn, nói:

- Lần này Yến Thư Hằng sẽ biến khéo thành vụng, hắn sẽ không bán được Huyền Nguyên Trọng Thiết, không, hắn phải nói hắn không thể bán Huyền Nguyên Trọng Thiết trong năm nay.

Về mặt mọi người biến thành khó hiểu, không biết Tô Tín nói như vậy có ý gì, lúc này Niếp Phương lại cười ha ha nói:

- Ta hiểu rồi, xem ra đại công tử lần này thông minh quá sẽ bị thông minh hại, không ngờ hắn lại xem nhẹ chuyện quan trọng như thế.

- Ta nói các ngươi đừng có thừa nước đục thả câu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hồng Liệt Đào sốt ruột hỏi.

Tô Tín chia chia Niếp Phương:

- Vấn đề này nên hỏi Nhiếp huynh đi, dù sao hắn là chuyên gia mà.

Niếp Phương dương dương đắc ý nói:

- Nguyên nhân cụ thể nha, như vậy phải nói từ đặc tính của Huyền Nguyên Trọng Thiết, muốn đề luyện Huyền Nguyên Trọng Thiết trong khoáng thạch cũng chỉ có thể luyện chế mà thôi, sau khi luyện chế phải nấu lại, khi đó tính cứng rắn của Huyền Nguyên Trọng Thiết giảm mạnh, thậm chí cũng biến thành thép tinh bình thường.

Hồng Liệt Đào nghi ngờ nói:

- Chuyện này có quan hệ gì với việc bán Huyền Nguyên Trọng Thiết?

Niếp Phương nói:

- Đây chính là một vụn cân Huyền Nguyên Trọng Thiết, hơn nữa là một khối nguyên vẹn, cho nên căn bản không cách nào tiến hành dung luyện một lần sau đó luyện thành khối nhỏ, bọn chúng dám làm như thế, khối Huyền Nguyên Trọng Thiết này sẽ bị lãng phí.

- Nếu như bọn chúng không dung luyện một lần, đợi đến lúc đám thương nhân Trung Nguyên tới nơi này, ai có thể tốn ba triệu lượng bạch ngân thậm chí là vật tư đồng giá trao đổi Huyền Nguyên Trọng Thiết chứ?

- Chúng ta ngây ngốc trong Thương Sơn thành hơn mười năm nhưng chưa bao giờ gặp qua thương nhân có thủ bút lớn như thế, thương nhân có cả triệu lượng bạch ngân trong tay chỉ là số ít.

- Một ít thương đội có bối cảnh tông môn võ lâm Trung Nguyên đúng là có tiền, đáng tiếc bọn chúng đến Tương Nam chỉ mua được thứ trong quy định, bọn chúng muốn mua một khối Huyền Nguyên Trọng Thiết lớn như thế cũng phải quay về tông môn báo cáo, đến lúc đó nhanh cũng mất vài tháng, đến lúc đó việc tranh đoạt vị trí người thừa kế cũng kết thúc rồi.

- Ta đoán khối Huyền Nguyên Trọng Thiết này là do Danh Kiếm Sơn Trang cố ý đề luyện ra, bọn họ muốn sử dụng rèn ra hơn trăm thanh binh khí, lúc này mới làm ra một khối lớn như vậy.

- Trong Danh Kiếm Sơn Trang cũng có Huyền Nguyên Trọng Thiết khối nhỏ, dù sao một mình rèn binh khí cần gia nhận đồ vật có sức nặng khác nhau, không thể luyện chế binh khí giống nhau được.

- Thật không biết có phải đại công tử và thủ hạ dưới trướng hấn muốn tạo thành hiệu quả rung động hay không, hấn lấy khối lớn nhất như vậy chẳng khác gì biến khéo thành vụng.

Nghe Niếp Phuong giải thích như vậy, mọi người lúc này mới chợt hiểu hiểu ra, thì ra Mạnh công tử nói là có ý này, hiệu quả đúng như Niếp Phuong nói, như vậy Yên Thụ Hằng thật sự biến khéo thành vụng.

Nhưng lúc này Đào Thiên lại nghi vấn nói:

- Không thể dung luyện thành khối nhỏ, dùng binh khí cắt bỏ không được sao?

Niếp Phuong cười hắc hắc nói:

- Lão Đào, người nói là suy nghĩ của người bình thường, Huyền Nguyên Trọng Thiết là tài liệu luyện chế binh khí nhập phẩm, ngay cả binh khí hoàng cấp và huyền cấp đều cần có nó.

- Muốn dùng binh khí cắt bỏ, cho dù người cầm một thanh binh khí hoàng cấp cũng không thể cắt được một khối đầu.

- Binh khí địa cấp còn có khả năng, người nhìn khắp tông môn võ lâm Trương Nam có bao nhiêu nhà có binh khí địa cấp? Cho dù bọn họ có binh khí địa cấp nhưng cam lòng chém vào cục sắt hay không? Sẽ không sợ tổn thương binh khí? Binh khí địa cấp hư hao không dễ dàng sửa chữa đâu.

Đào Thiên có chút không phục nói:

- Vạn nhất Yên Thụ Hằng lại nhờ Thương Lan cốc Mạc sau lưng hấn mua lại Huyền Nguyên Trọng Thiết thì sao?

Niếp Phuong không có trả lời, Yên Khuynh Tuyết đã nói trước:

- Nếu như vậy phụ thân sẽ không bỏ qua cho hấn.

- Nếu như Yên Thụ Hằng thật bảo Thương Lan cốc Mạc gia ra tay, như vậy cũng không phải hấn so đấu năng lực kiếm tiền, mà là so đấu thể lực sau lưng cường đại, loại tình huống này xuất hiện, cái gọi là tỷ thí người thừa kế có ý nghĩa hay sao?

Nếu làm như vậy thì bọn họ cần tỷ thí làm gì, hiện tại mọi người lại bội phục tâm tư Mạnh công tử tinh tế.

Niếp Phuong cũng biết đặc tính của Huyền Nguyên Trọng Thiết, đoán chừng người Yên Thụ Hằng cũng biết nhưng bọn họ không kịp phản ứng, ngược lại Tô Tín là người ngoài nghề vừa nhìn đã nhận ra.

- Được rồi, chuyện này đã kết thúc, ngàn vạn đừng truyền tin tức này cho đám người Yên Thụ Hằng biết rõ.

Tô Tín dặn dò.

Nếu như hiện tại Yên Thụ Hằng biết rõ chuyện này, khó bảo toàn hấn không mượn nhờ quan hệ của Mạc gia âm thầm liên lạc một ít đại phái Trung Nguyên kịp thời mang bạc hoặc vật tư đồng giá tới trao đổi.

Hiện tại cứ mặc hấn sống mơ mơ màng màng đi.

Qua một tháng sau, đám người Yên Trọng Hằng lục tục trở về, mười ba thương lộ, lúc này thương lộ Tây Vực xa xôi cũng quay về.

Cửa thành, Yên Thịnh Hằng mang theo mấy trăm chiếc xe ngựa đi vào thành, vừa vặn trông thấy Yên Trọng Hằng mang người trở lại.

So sánh với Yên Thịnh Hằng, thương đội Yên Trọng Hằng chỉ có hơn mười chiếc xe, miễn cưỡng bằng một phần mười của Yên Thịnh Hằng.

Cho dù Yên Trọng Hằng mang đồ trân quý trở về cũng không thể kiếm lời bao nhiêu.

Nhìn thấy Yên Trọng Hằng giục ngựa quay về, Yên Thịnh Hằng cười ha hả chấp tay nói:

- Nhị ca, không biết chuyến này người mang thứ gì trở về?

Yên Trọng Hằng lười biếng nói:

- Nếu cứu đệ muốn xem thì cứ xem đi.

Nói xong Yên Trọng Hằng vung tay lên, trực tiếp bảo thủ hạ xốc vải che chắn thùng hàng, hàng hóa bên trong xuất hiện.

Yên Trọng Hằng hành động như thế cũng làm Yên Thịnh Hằng sửng sốt, hấn chỉ tùy tiện hỏi một câu mà thôi, căn bản không nghĩ tới Yên Trọng Hằng lại có thể cho hấn xem hàng hóa mình mang về.

Nếu Yên Trọng Hằng cho hấn xem, hấn ngu sao không xem chứ, hấn vừa nhìn vào trong xe liền thất thần.

Yến Trọng Hằng mang đồ vật trở về không phải trân quý, ngược lại là quá bình thường.

Hắn chọn thương lộ đi Giang Nam đạo phồn hoa nhất Trung Nguyên, hẳn mang đồ vật trở về chính là thảo dược và khoáng thạch thường thấy nhất tại Giang Nam đạo.

Nếu là bình thường Yến Trọng Hằng mang trở lại những vật này ngược lại là không có vấn đề gì, nhưng hẳn hiện tại mang về những này bình thường thứ đồ vật đến, quả thực tựu cùng buông tha cho tỷ thí không có gì khác nhau.

Bản thân Giang Nam đạo chính là một đạo phồn hoa nhất tại Trung Nguyên, thương đội hàng năm đi vào Thương Sơn thành cũng là thương nhân Giang Nam đạo nhiều nhất, những vật này cũng là thứ bọn họ thường mang vào Thương Sơn thành, số lượng rất khổng lồ, căn bản không đáng tiền tại bản địa Tương Nam.

Mặc khác các thương nhân Thương Sơn thành căn bản không mua những vật này, hàng năm thương nhân Giang Nam đạo cũng chạy tới đây một chuyến, những thứ này không bao giờ thiếu.

Đoán chừng chỉ có thương nhân Tương Tây đạo xa xôi có thể mua những vật này, giá cả cũng không cao.

Có thể nói Yến Trọng Hằng đi một chuyến này không phải đang kiếm tiền, hẳn chủ động buông tha tranh giành hay sao?

Nhìn thấy Yến Thịnh Hằng không nói lời nào, Yến Trọng Hằng cười lạnh hai tiếng, mang người quay người vào thành, trong mắt Yến Thịnh Hằng đang suy nghĩ.

Trước kia Yến Thư Hằng nói qua với hắn, tư cách người thừa kế không đại biểu cái gì, cho dù người đạt được tư cách người thừa kế cũng có khả năng bị người khác kéo xuống.

Bây giờ nhìn Yến Trọng Hằng làm tới mức độ hiển nhiên như thế đã không định đi tranh giành vị trí người thừa kế nhưng hắn sẽ buông tha vị trí thành chủ hay sao?

Nội tâm Yến Thịnh Hằng lúc này cảnh giác, vào lúc này một hạ nhân trong phủ hắn chạy tới và nhỏ giọng nói:

- Công tử cuối cùng đã trở về, việc lớn không tốt! Đám người Lão Dao Bả Tử đều chết trong tay Yến Khuynh Tuyết!

Sắc mặt Yến Thịnh Hằng lập tức biến đổi, hắn trực tiếp tát vào mặt tên hạ nhân một cái, lập tức giận dữ nói:

- Ngươi ngu ngốc sao? Hô to gọi nhỏ tại nơi này làm gì? Có chuyện gì trở về lại nói!

Nơi này chính là cửa thành, người ra vào rất đông, nếu có người biết hắn cấu kết với đạo phi trong rừng rậm Tương Nam giết muối muối của mình, như vậy thanh danh Yến Thịnh Hằng hẳn cũng thối không thể nghĩ.

Tên hạ nhân cũng biết mình làm chuyện ngu xuẩn, vội vàng cầm miệng, chờ tới lúc Yến Thịnh Hằng mang người trở lại phủ đệ của mình, lúc này tên hạ nhân mới nói rõ tin tức cho hắn biết.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Yến Thịnh Hằng càng âm trầm.

- Ta thật sự xem nhẹ Mạnh Thanh Trạch, cường giả Nhân Bảng đều mạnh như vậy sao?

Hắn cũng cảm thấy may mắn, may mắn đám người Lão Dao Bả Tử đều chết, hơn nữa là chết không đối chứng.

Hắn thật không biết, tin tức này không chỉ bị Tô Tín ép hỏi ra được, ngay cả Yến Hoàng Cửu cũng có thể thông qua con đường khác nhau mà biết được tin tức.

Bốn huynh đệ Yến Trọng Hằng đều quay trở lại Thương Sơn thành, đại lượng thương đội cũng dần dần kéo tới Thương Sơn thành, hiện tại bọn họ cầm hàng hóa trong tay bán đi cũng là lúc phân thắng bại.

Trong bốn người Yến Trọng Hằng đã triệt để buông tha, nhưng những người khác lại nhân cơ hội này đều cầm vật tư bán cho các thương nhân.

Cho dù bọn họ không biết cái gì lợi nhuận cao nhưng thủ hạ của bọn họ đều phụ trách những việc này, một triệu lượng bạc trải qua tay của bọn họ bán ra kiếm lời gấp mấy lần thậm chí gấp mười lần cũng có thể.

Yến Thư Hằng nhìn Yến Trọng Hằng và Yến Kế Hằng bán hàng hóa trong tay mình lời gấp mười lần và đắc ý, nội tâm hắn cười lạnh không thôi, bán gấp mười lần rất tốt sao? Hẳn mang đồ vật về không phải chỉ gấp mười lần đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Nâng giá lũng đoạn

Yến Thư Hằng cho rằng mình thắng chắc rồi, nhưng thật tình không biết đám người Tô Tín còn kém chờ chê cười hần đây.

Trên thực tế Yến Thư Hằng thật sự chọc ra trò cười lớn.

Vì muốn bán Huyền Nguyên Trọng Thiết trong tay của mình, hần còn cố ý mời hơn mười thương đội có danh tiếng tới, nhưng đợi người ta hô giá tiền và chuẩn bị chia cắt với nhau, vài tên thủ hạ của Yến Thư Hằng lúc này mới phát hiện không đúng.

Bọn họ không phải hai tai không nghe tin tức như Yến Thư Hằng, bọn họ biết rõ đặc tính của Huyền Nguyên Trọng Thiết, cho nên vừa nghĩ tới phải phân cách Huyền Nguyên Trọng Thiết thì bọn họ lập tức kịp phản ứng, bọn họ không ngờ phạm sai lầm to lớn như thế.

Hiện tại lâm vào tình huống thế này đương nhiên không ai có thể một ngụm nuốt nhiều Huyền Nguyên Trọng Thiết như thế, kết quả là Yến Thư Hằng chỉ có thể ai oán nhìn đồ vật giá trị nhất của mình, thương phẩm lãi lớn nhất không thể bán đi.

Tuy trong tay Yến Thư Hằng nắm mấy thương lộ nhưng mấy thương lộ này không có gì đặc biệt chú ý, hần cho rằng Huyền Nguyên Trọng Thiết của mình vừa xuất hiện, những người khác khẳng định sẽ bị miêu sát, cho nên hần cũng bảo thủ hạ tùy tiện xử lý mấy thương lộ kia.

Cho nên đồ vật của mấy thương lộ kia không cách nào sánh bằng đồ vật của đám người Yến Thịnh Hằng.

Ba ngày sau đó, đám người Yến Thịnh Hằng mang đồ trở về cũng bán sạch sẽ.

Thuộc hạ của Yến Thịnh Hằng có khá nhiều người tài ba, hần mang vật tư trở về trải qua bọn họ thao tác đã bán được bảy trăm vạn.

Yến Kế Hằng bán đi hơn năm trăm vạn, giá cả kém quá nhiều.

Nhìn thấy kết quả như vậy, Yến Thịnh Hằng lúc này tươi cười vui vẻ.

Yến Thư Hằng đem đồ vật trở về là thứ tâm thương, Yến Trọng Hằng chủ động buông tha, mà đệ đệ chỉ là kẻ chí lớn tài mọn, lần này cũng chỉ còn một mình Yến Khuynh Tuyết.

Nhưng nằng đến bây giờ vẫn không bán hàng hóa trong tay ra, có lẽ cũng chủ động buông tha, vị trí người thừa kế cơ bản là vật trong tay của hần.

Nhưng Yến Thư Hằng từng nói qua với hần, dù cho có được vị trí người thừa kế cũng không có nghĩa lý gì, dù sao về sau còn phải tranh đoạt một phen.

Nhưng ngay cả như vậy, hiện tại đạt được vị trí người thừa kế xem như kiểm trước tiên cơ, cho dù sau này có tranh đoạt một phen, thân phận này cũng trợ giúp hần rất lớn.

Nhìn thấy đám người Yến Thịnh Hằng đã có kết quả, mà bọn họ không có động tĩnh nào, Yến Khuynh Tuyết cũng có chút lo lắng.

- Mạnh công tử, bây giờ còn còn ba tháng nữa là tới kỳ hạn một năm, chúng ta không bán hàng hóa ra ngoài có phải không kịp hay không?

Tô Tín tự tin nói:

- Yên tâm, cũng sắp rồi, khẳng định tới kịp, hướng hồ tới thời điểm cho dù những thương nhân kia cầu chúng ta bán cho bọn họ, chúng ta cũng không dễ dàng bán ra đâu, tối thiểu cũng phải làm thịt bọn chúng một phen.

Đã có ý định lũng đoạn, Tô Tín liền chuẩn bị chơi một đòn thật hung ác.

Kỳ thật trước kia tại Thường Ninh phủ, Tô Tín liên hợp tất cả đại bang phái nâng giá cả đặc sản Nam Man cũng là hành vi lũng đoạn.

Chỉ có điều khi đó bọn họ không dám làm quá phận, Tô Tín chỉ tăng giá một chút mà thôi, cam đoan những thương nhân kia cũng có lợi nhuận, bọn họ cũng lười phí sức đi so đo với rắn rít địa phương như Tô Tín.

Nếu như khi đó Tô Tín dám tăng giá quá cao, nói không chừng đám thương nhân đó dám bỏ số tiền lớn mời võ giả Tiên Thiên trực tiếp tiêu diệt mấy đại bang hội tại Thường Ninh phủ.

Nhưng hiện tại không giống, Tô Tín hiện tại đại biểu cho Yến gia Thương Sơn thành cho dù hần nâng giá lên cao nhất, những thương nhân kia hoặc là bóp mũi mua hàng, hoặc là tức giận rời đi mà thôi.

Thế lực Thương Sơn thành không là gì khi so với Trung Nguyên, nhưng nó là thế lực nhất lưu tại Tương Nam.

Lúc này những thương đội Trung Nguyên thiên tân vạn khổ đi vào Thường Ninh phủ, kết quả đến Thường Ninh phủ vừa hỏi, tất cả đặc sản Nam Man đều không còn, ngay cả cộng lõng cũng không lưu cho bọn họ.

Những thương nhân kia lúc này tức giận, bởi vì cái gọi là đoạt tài lộ không khác gì thù giết phụ mẫu, bọn họ một năm mới tới Thương Nam một lần, chi phí mời hộ vệ cảnh giới Tiên Thiên cũng tốn hơn mười vạn lượng, hiện tại người nói với ta là không còn đồ vật.

Hoàng Bình Thành dựa theo Tô Tín phân phó, căn bản cũng không có giấu diếm, hắn nói đồ vật bị Thương Sơn thành Yến Khuynh Tuyết lấy đi nói với các thương nhân.

Nhưng những thương nhân này chưa từ bỏ ý đồ, đi Thiết Dao Hội hỏi thăm tình huống.

Huyết Y Hội cũng không cần hỏi, những thương nhân này cũng biết bối cảnh Huyết Y Hội, cũng biết người ta sẽ không tham dự vào chuyện này.

Những thương nhân kia còn muốn tự mình đi vào rừng rậm Nam Man tìm kiếm dị tộc Nam Man mua sắm đồ vật, đáng tiếc những dị tộc Nam Man cảm bạc của Tô Tín cho nên ngoan ngoãn trốn sâu vào trong rừng rậm...

Rừng rậm Nam Man nguy cơ từ phía, cho dù võ giả Tiên Thiên cũng không dám dễ dàng tiến vào trong, những thương nhân kia chỉ có thể oán hận mà thôi.

Những châu phủ khác tại Thương Nam cũng có thể mua được một ít đặc sản, sức sản xuất của những địa phương này khi so sánh với Thường Ninh phủ chỉ là chín châu mất cọng lông.

Nếu là một thương đội thì số hàng này đủ rồi, nhưng thời điểm này thương đội đi Thương Nam lại là mười mấy nhà.

Roi vào đường cùng, phần đông thương đội đành phải phản hận quay về Thương Sơn thành, đồng thời cũng mắng to Yến Khuynh Tuyết và Mạnh Thanh Trạch không thôi.

Các người sớm thu sạch đồ vật tại Thường Ninh phủ nhưng không nói lời nào làm bọn họ phí công đi một chuyến, quả thực làm bọn họ tức giận không nhỏ.

Sau khi trở lại Thương Sơn thành, người cầm đầu những thương đội kia chen chúc tới trước cửa nhà Yến Khuynh Tuyết, hô to gọi nhỏ muốn mua sản vật Nam Man từ bọn họ.

Trên mặt Yến Khuynh Tuyết lúc này vui mừng, rốt cục không cần lại lo lắng, nàng muốn bảo Lương bá đi ra ngoài mời những thương nhân kia vào nhưng bị Tô Tín ngăn cản:

- Không cần gấp, lại cho bọn chúng chờ thêm hai ngày lại nói sau, đối với đám thương nhân kia, người không thể cho bọn chúng sắc mặt tốt.

Tô Tín có không ít kinh nghiệm khi liên hệ với đám thương nhân.

Thời điểm tại Thường Ninh phủ hắn đã xử trí đám thương nhân dễ bảo.

Những thương nhân có thực lực tới Thường Ninh phủ đều là đám người thực lực mạnh, thậm chí có người phát ngôn của các đại phái võ lâm, nhưng cuối cùng cũng là thương nhân cho nên có chung đức hạnh với nhau.

Quả nhiên sau khi chờ thêm hai ngày, những thương nhân kia càng sốt ruột, còn kém xông tới trước phòng ngủ Yến Khuynh Tuyết chờ đợi đấy.

Đợi đến lúc Tô Tín mở cửa ra, một đám người lập tức ào tới.

- Yến tiểu thư, người bán đặc sản Nam Man cho ta đi, giá tiền thương lượng là được, sau này chúng ta sẽ hợp tác lâu dài.

- Yến tiểu thư, ta chỉ muốn một nửa, giá tiền có thể thương lượng. Còn nửa Mạnh công tử, chúng ta có mang tới ba con Xích Diễm mã đặc sản Tây Lương, chỉ cần Mạnh công tử người mở miệng, ba con Xích Diễm mã giá trị liền thành sẽ là của người.

Một đám người kêu loạn, Tô Tín quát lên:

- Đều yên tĩnh!

Võ giả Tiên Thiên gầm lên làm đám thương nhân yên tĩnh lại.

Tô Tín vung tay lên, đám người Đào Thiên đẩy đặc sản thu mua từ Nam Man ra ngoài.

- Các vị, đặc sản Nam Man năm nay đều tập trung tại chỗ của ta, các người cần, rất đơn giản, người trả giá cao được, đây là giá quy định của ngày hôm nay, nếu ai muốn mua thì dựa theo giá tiền này, nếu có người cạnh tranh thì cần phải đấu giá.

Tô Tín vừa dứt lời, Phương Hạo lập tức cơ linh dẫn mấy người cầm sách nhỏ giao cho đám thương nhân, những sách nhỏ này đều có đánh dấu giá cả các đặc sản Nam Man.

Đám thương nhân vừa nhìn giá cả đặc sản Nam Man liền cảm giác trời đất tối sầm.

Yến Khuynh Tuyết và Mạnh Thanh Trạch đôi câu nam nữ tâm quá đen? Quả thực là không lưu cho bọn họ chút cơ hội động tay chân.

Tỷ như một ít đặc sản Thất Diệp Thảo trong rừng rậm Nam Man, nó là tài liệu luyện chế đan dược huyền cấp, thứ này chỉ có rừng rậm Nam Man mới có thể sản xuất, sản lượng hàng năm không cao.

Trước kia bọn họ trực tiếp mua sắm trong tay dị tộc Nam Man có giá cả không ổn định, có đôi khi mấy túi gạo là có thể đổi lấy một cây, có đôi khi cần phải dùng mười lượng vàng đổi.

Những dị tộc Nam Man rất hiếm thấy, giao dịch với bọn họ phải là thứ bọn họ cần, nếu giao dịch với đám thủ lĩnh Nam Man lại khác, người ta rất ưa thích vàng, không nhận bạc, không dùng vàng là không giao dịch.

Tuy giá cả rất không ổn định nhưng bọn họ cũng tính là kiếm được, về sau những đặc sản Nam bị bang phái trong Thường Ninh phủ lũng đoạn, giá cả Thất Diệp Thảo biến thành một ngàn lượng một cây.

Tuy cái giá này đắt một chút nhưng tối thiểu số lượng nhiều hơn trước kia nhiều, huống hồ này một cây Thất Diệp Thảo vận chuyển tới Trung Nguyên sẽ bán được với giá gấp mười lần.

Hơn nữa nếu vận chuyển tới Đông Tấn và Tây Vực ba mươi sáu nước lại tăng thêm gấp mười lần nữa cũng không phải không có khả năng.

Hiện tại Tô Tín giao cho bọn họ quyền sách, giá cả Thất Diệp Thảo biến thành tám ngàn lượng một cây.

Cái giá này quá đen, nếu mua với giá này, bọn họ đi tới Tương Nam hao phí tiền tài không nhỏ, sau khi trừ chi phí đi sẽ không còn lời bao nhiêu.

- Mạnh công tử, giá tiền của người quá không hợp thói thường rồi.

- Đúng thế, lão Chu ta lui tới thương lộ Tương Nam hơn mười năm, ta chưa bao giờ gặp cái giá không hợp thói thường như thế.

- Đúng vậy! Lão tử không mua.

Đám người phía dưới ồn ào nhao nhao, Yến Khuynh Tuyết cảm thấy bối rối, dù sao nàng chưa từng trải qua tình huống như vậy.

Nhưng Tô Tín lại cười cười lạnh lùng, nói:

- Không mua? Có thể! Không mua thì cắt cho ta, không ai ép các người mua cả.

Một đám thương nhân tức giận chỉ vào Tô Tín nhưng nói không ra lời, cũng không dám làm cản tại đây.

Nơi này không phải Trung Nguyên, nơi này là Tương Nam, là Thương Sơn thành, đối phương là cường giả Nhân Bảng, phía sau chính là con gái thành chủ Thương Sơn thành.

Nếu bọn họ dám nháo sự tại nơi này, đoán chừng ngày thứ hai đã bị treo đầu ngoài cửa thành.

Cho dù thương nhân có đại phái võ lâm Trung Nguyên sau lưng cũng giống như vậy.

Dù sao nơi này cũng là Tương Nam, nếu là đệ tử đại phái võ lâm Trung Nguyên cũng bỏ đi, bọn họ chỉ là tiểu thương nhân mà thôi, tương đương với con chó đại phái võ lâm nuôi dưỡng.

Bọn họ bị giết tại Tương Nam, những đại phái võ lâm biết rõ chân tướng cũng sẽ mắng bọn họ một tiếng không hiểu chuyện, sau đó đổi một người phát ngôn, tuyệt đối không bao giờ phí công sức phái cường giả đi Tương Nam báo thù vì bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Người thừa kế

Tô Tín bên này thanh thế náo lớn như vậy, đám người Yến Thịnh Hằng cũng đã sớm biết rõ.

Vốn Yến Thịnh Hằng lo lắng bọn họ sẽ bán đặc sản Nam Man, ai nghĩ tới Mạnh Thanh Trạch lại không biết tốt xấu, hấn định ra cái giá trên trời cho đám thương nhân.

Như vậy cũng tốt, những thương nhân kia đều phát tay áo rời đi, trong tay có lá bài tẩy tốt như thế nhưng lại bị Mạnh Thanh Trạch phá hủy.

Nghĩ tới đây Yến Thịnh Hằng liền cười lạnh, nữ nhân vẫn là nữ nhân, quả thật làm người không có chủ kiến.

Thực lực Mạnh Thanh Trạch rất mạnh, là cường giả Nhân Bảng không sai, điểm ấy Yến Thịnh Hằng cũng thừa nhận.

Nhưng thuật nghiệp có chuyên nghiệp, luận đạo kinh thương có lẽ bảo Lương bá lão đại thành thực ra giải quyết mới tốt, chuyện này bị Mạnh Thanh Trạch phá hư.

Chờ tới ngày hôm sau, kết quả làm hấn rớt cả tròng mắt ra ngoài.

Những thương nhân Trung Nguyên lại đồng ý mua đặc sản Nam Man với cái giá trên trời của Tô Tín báo ra.

Đương nhiên không phải một người bọn họ ăn, với tiền tài bọn họ mang theo không ăn vô.

Mười mấy thương đội bọn họ phân biệt ăn toàn bộ đặc sản Nam Man, có thể nói Tô Tín đã lấy sạch tiền tài của bọn họ.

Sau khi nghe được tin tức này, đám người Yến Thịnh Hằng có cảm giác đám thương nhân bị lừa đá vào đầu nên bị điên cả rồi.

Bọn chúng dám đáp ứng cái giá đen tối như thế, nếu bán hàng hóa này tại Trung Nguyên, đừng nói kiếm tiền, bọn họ không lỗ vốn mới là lạ.

Nguyên nhân là đi một chuyến tới Tương Nam, thương đội ở nơi xa nhất phải đi nửa năm, hơn nữa trừ một ít tiểu nhị thương đội ra còn phải mời một ít võ giả cảnh giới Tiên Thiên và Hậu Thiên làm tiêu sư, có thể nói đi một chuyến không làm cái gì cũng phí mấy chục vạn lượng.

Bọn họ nuốt cái giá trên trời này, lại trừ đi phí tổn khác thì bọn họ sẽ lỗ to.

Nhưng kỳ thật đám thương nhân này còn tinh ranh hơn cả quỷ, bọn họ chắc chắn không bao giờ làm mua bán lỗ vốn.

Bọn họ cũng có thể kiếm tiền từ hàng hóa này, thậm chí còn kiếm lời không ít.

Đạo lý rất đơn giản, Tô Tín nâng giá với bọn họ, bọn họ lại đi nâng giá với nguồn tiêu thụ tại Trung Nguyên, dù sao cũng không thể mua bán lỗ vốn được.

Trên trăm xe hàng hóa đều tiêu thụ sạch trong một ngày, cẩn thận tính toán ra, đám người Tô Tín mang hàng hóa từ Thường Ninh phủ kiếm được tới năm mươi triệu lượng.

Hơn nữa đây chỉ là bạc, bởi vì thương đội không đủ tiền cho nên xuất ra hàng hóa Trung Nguyên của bọn họ bù vào, những hàng hóa này cộng lại cũng mấy trăm vạn lượng.

Đương nhiên cho dù không tính giá trị hàng hóa này, Yến Khuynh Tuyết đã thắng chắc rồi.

Yến Hoàng Cửu phái tiên sinh đi theo thương đội tính toán một phen, ngay sau đó kết quả đưa tới trước mặt Yến Hoàng Cửu, ngày hôm sau Yến Hoàng Cửu đã ra lệnh bảo Yến Khuynh Tuyết và những con cái khác tới gặp mặt hấn, hấn ở trước mặt tất cả người Thương Sơn thành tuyên bố vị trí người thừa kế của Yến Khuynh Tuyết.

Sau khi nhận được tin tức này, Yến Trọng Hằng cũng không tỏ vẻ cái gì, dù sao hấn đã chuẩn bị tâm lý là mình không chiếm được vị trí người thừa kế.

Nhưng Yến Thịnh Hằng tức giận ngã xuống đất.

Lần này hấn thắng chắc rồi, kết quả lại bị Yến Khuynh Tuyết cướp đi, hấn làm sao cam tâm chứ?

Vị trí người thừa kế không đại biểu tất cả, nhưng có được vị trí này sẽ chiếm được tiền cơ khi tranh vị trí thành chủ sau đó.

Khác với đám người Yến Thịnh Hằng đang có tâm trạng khác nhau, đám người Yến Khuynh Tuyết nhận được tin tức liền vui mừng phát khóc.

Nha hoàn Lục Ly hưng phấn ôm lấy Yến Khuynh Tuyết hô to, Lương bá tươi cười an ủi, mình nhìn thấy Yến Khuynh Tuyết lớn lên, thậm chí đối đãi nàng như con gái ruột, hiện tại Yến Khuynh Tuyết có được vị trí này thì hấn cũng yên lòng.

Nhìn Tô Tín không nói cười bên cạnh, không biết vì sao nội tâm Yến Khuynh Tuyết sinh ra một tia không bỏ.

Trước kia Mạnh công tử đã từng nói qua sẽ giúp nàng đạt được vị trí người thừa kế thành chủ, hiện tại vị trí đã tới tay, có phải Mạnh công tử sẽ rời đi hay không?

Nàng ở chung với Mạnh công tử cả năm qua, thời gian này xảy ra vấn đề đều là Mạnh công tử đứng trước che mưa chắn gió vì nàng.

Thậm chí hiện tại Yến Khuynh Tuyết đã quen có Mạnh công tử bên người, dường như chỉ cần có hấn thì nàng không cần lo lắng chuyện gì, giống như có bờ vai dựa vào.

Khi Yến Khuynh Tuyết còn bé, nàng cảm nhận đối tượng dựa vào chính là phụ thân, đó là hình tượng cao lớn trong tự thuật của mẫu thân.

Nhưng kết quả khi nàng nhìn thấy phụ thân trọng suy nghĩ của mình, phụ thân thật cao lớn uy mãnh nhưng không phải người nàng mong muốn, hơn nữa cũng không cho nàng dựa vào, ngược lại còn định ra quy củ lạnh như băng với nàng.

Bây giờ nàng có thể tìm được cảm giác dựa vào trên người Mạnh công tử.

- Tiểu thư, tiểu thư người như thế nào?

Nhìn thấy tiểu thư nhà mình ngây ngốc không nói lời nào, Lục Ly đẩy đẩy Yến Khuynh Tuyết.

Yến Khuynh Tuyết cười cười, nàng đi tới bên cạnh Tô Tín và nói:

- Mạnh công tử, ta có thể đạt được vị trí người thừa kế thì công lao của người lớn nhất, nói thật ta cũng không biết nên cảm tạ người thế nào.

Tô Tín nói khẽ:

- Yến tiểu thư, người đừng vội cảm tạ ta, vấn đề này còn chưa xong đâu.

Yến Khuynh Tuyết sửng sốt:

- Ngày mai phụ thân muốn tuyên bố ta trở thành người thừa kế thành chủ, chẳng lẽ còn có biến cố hay sao?

Tô Tín nói:

- Ta nói một chuyện để các người hiểu rõ, trước Đại Chu vương triều chính là Đông Tấn hùng bá thiên hạ tám trăm năm, nhưng sau Huệ Văn Đế bảy trăm năm trước, hoàng đế mỗi triều đại xuất thân không phải thái tử, mỗi lần hoàng quyền thay đổi đều là một lần giết chóc.

Tô Tín nói ra lời này làm mọi người hiểu rõ.

Ngay cả vị trí thái tử còn bị lật đổ, huống chi chỉ là một cái vị trí người thừa kế thành chủ nhỏ nhoi.

Thực lực đám người Yến Trọng Hằng còn mạnh hơn Yến Khuynh Tuyết, bọn họ cam tâm nhìn thế hệ nữ lưu làm thành chủ ngồi lên đầu bọn họ?

Lục Ly và A Nhượng lo lắng nói:

- Vậy làm sao bây giờ?

Tô Tín không sao cả:

- Bình tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn, cầm được vị trí thành chủ mới có lợi với chúng ta, tối thiểu trên danh phận chúng ta chiếm cứ đại nghĩa.

Yến Khuynh Tuyết nghe thấy tin tức này cũng không có lo lắng, ngược lại trong nội tâm nàng còn vui vẻ.

Nếu nguy cơ chưa giải trừ, chẳng phải nói Mạnh công tử vẫn ở lại Thương Sơn thành?

Giữa trưa ngày hôm sau, Yến Hoàng Cửu liền thông tri người cả Thương Sơn thành đến xem lễ, chuẩn bị chính thức thông tri tất cả mọi người, Yến Khuynh Tuyết trở thành người thừa kế Thương Sơn thành.

Phong vân lời nằm ở trung ương Thương Sơn thành dựng lên cái cao thật lớn, mười ba con cái Yến Hoàng Cửu đều ngồi trên đài cao, lại phân biệt hai bên trái phải, một bên là đám người Yến Trọng Hằng, một bên chỉ có một mình Yến Khuynh Tuyết.

Tô Tín đứng dưới lác đầu, Yến Hoàng Cửu làm như vậy vẫn có chút không phóng khoáng, hẳn cho rằng đám người Yến Trọng Hằng sẽ buông tha vị trí thành chủ hay sao?

Hiện tại Yến Hoàng Cửu còn sống, nếu hắn lựa chọn trực tiếp thoái vị đỡ Yến Khuynh Tuyết lên vị trí thành chủ, sau đó hắn ở phía sau tọa trấn, qua vài năm Yến Khuynh Tuyết ngồi vững vàng vị trí này sẽ không có nhiều phiền toái như thế.

Hiện tại hắn hết lần này tới lần khác muốn lập người thừa kế gì đó, đương nhiên đám người Yến Trọng Hằng sẽ có ý khác.

Buổi trưa vừa đến, mấy trăm tên võ giả Thương Sơn thành mang theo cung tiễn tới dưới phong vân lời...

Cung tiễn này có một cái ghế bằng vàng ròng, một lão già áo đen ngồi trên đó với uy thế vô song.

Đây là lần đầu tiên Tô Tín nhìn thấy Yến Hoàng Cửu.

Tuy tướng mạo Yến Hoàng Cửu già nua nhưng ấn tượng của người ta nhìn hắn không phải già nua, mà là đôi mắt lợi hại có thể xé rách tất cả.

Đây là kiêu hùng tự tay sáng lập Thương Sơn thành, mặc dù già nua vẫn có uy thế vô thượng, hắn vừa ra xuất hiện làm tất cả võ giả Thương Sơn thành đều cúi đầu hỏi thăm, ngay cả những võ giả đại phái võ lâm Tương Nam cũng không dám làm càn.

Đương nhiên ngoại trừ Tô Tín, hắn cũng không có chút kính sợ nào với Yến Hoàng Cửu.

Nhìn thấy Yến Hoàng Cửu diễn xuất như vậy, Tô Tín đã biết rõ vì sao Lục Phiến Môn không muốn Yến Hoàng Cửu đầu nhập vào triều đình.

Tuy Yến Hoàng Cửu không muốn bị đại phái võ lâm Thương Nam biến thành khôi lỗi, hẳn cũng không có tâm kính sợ nào với triều đình.

Người nhìn hẳn ngồi ghế rồng bằng vàng như thế, trang trí bàn long chính là tượng trưng cho hoàng gia, nhưng Yến Hoàng Cửu lại sử dụng nó trước mặt mọi người, nói rõ hẳn căn bản không đặt hoàng thất vào trong mắt.

Yến Hoàng Cửu ho khan một tiếng, trầm giọng nói:

- Thương Sơn thành là ta một tay thành lập, Thương Sơn thành đại biểu công bằng tuyệt đối tại Thương Nam, cho dù là võ giả tán tu hay đệ tử tông môn, chỉ cần hẳn ở trong Thương Sơn thành đều đối xử như nhau.

Yến Hoàng Cửu nói lời này làm không ít võ giả tán tu cảm động, đúng thế, bất luận Yến Hoàng Cửu làm người như thế nào, nhưng tối thiểu ở điểm này võ giả tán tu Thương Nam đều cảm kích Yến Hoàng Cửu.

Nếu tại những thành thị khác, những võ giả tán tu chọc phải người đại phái Thương Nam cũng chỉ có thể trốn chết.

Cũng tỷ như Đào Thiên, hẳn vốn là đại nhân vật tại Đông Lâm Phủ, kết quả bởi vì chọc giận Thiên Cơ Thần Đạo môn, cuối cùng náo tới kết cục cửa nát nhà tan, chỉ có hắn chạy trốn tới Thương Sơn thành, như vậy Thiên Cơ Thần Đạo môn mới không dám làm cản trong Thương Sơn thành nên mới có thể sống tới bây giờ.

- Thương Sơn thành thành lập hơn ba mươi năm, hiện tại ta cũng đã già, từ nay về sau nữ nhi Yến Khuynh Tuyết của ta sẽ là người thừa kế Thương Sơn thành, sau khi ta chết, nàng chính là thành chủ Thương Sơn thành.

Yến Hoàng Cửu vừa dứt lời làm người chung quanh thất kinh.

Tuy bọn họ biết chuyện tranh giành vị trí người thừa kế nhưng đại đa số chỉ biết chứ không phải hiểu kỹ càng.

Kể quả hôm nay nằm ngoài dự đoán của mọi người, không ai nghĩ tới người đạt được vị trí thừa kế chính là Yến Khuynh Tuyết.

Dù sao lúc trước bọn họ xem ra, cho dù đại công tử Yến Thư Hằng lớn tuổi nhất hay nhị công tử Yến Trọng Hằng thực lực mạnh nhất, ưu thế của bọn họ đều lớn hơn Yến Khuynh Tuyết, không nghĩ lúc quyết định người thừa kế lại là nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cưỡng Phá Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Thế lực võ lâm tương nam xuất động

Lúc mọi người đang tuyên bố vị trí người thừa kế của Yến Khuynh Tuyết, Yến Hoàng Cửu lại giao một tấm lệnh bài cho Yến Khuynh Tuyết.

Tấm lệnh bài này đại biểu tất cả tài vụ của Thương Sơn thành sẽ do Yến Khuynh Tuyết quản lý.

Lệnh bài như vậy còn có một khối, nó đại biểu tất cả vũ lực Thương Sơn thành, tấm lệnh bài này còn giữ trong tay Yến Hoàng Cửu, hẳn tạm thời còn không giao nó ra.

Sau khi nhìn sang mọi người nơi này, Yến Hoàng Cửu liền dẫn người rời đi, trước khi đi hẳn thâm ý nhìn Tô Tín, người này có đáng giá hắn phó thác hay không?

Cùng lúc đó đám người Yến Thịnh Hằng cũng quay về nơi ở của mình, bọn chúng làm chính là thông tri thế lực sau lưng mình giúp đỡ.

Yến Hoàng Cửu đã tuyên bố Yến Khuynh Tuyết là người thừa kế Thương Sơn thành, tất cả lực lượng Yến Hoàng Cửu ban cho đều không thể dùng, vì kế hoạch hôm nay cũng chỉ có cầu trợ tông môn sau lưng bọn họ, xem thế lực có ý kiến gì hay không.

Đám người Yến Trọng Hằng cũng không phải người ngu, bọn họ cũng biết tông môn sau lưng cũng tham dự vào quá trình tranh đoạt vị trí thành chủ Thương Sơn thành, cho dù sau này bọn họ có thành thành chủ Thương Sơn thành cũng chỉ là khôi lỗi mà thôi, người cầm quyền chân chính là tông môn sau lưng bọn họ.

Nếu thế lực sau lưng bọn họ tham dự vào quá trình này, bọn họ đã có chút cơ hội trở thành thành chủ Thương Sơn thành.

Hướng hồ bọn họ không phải Yến Hoàng Cửu, mẫu thân bọn họ xuất thân từ những tông môn thế lực kia, từ nhỏ đã dạy bảo bọn họ không có bài xích tông môn thống trị.

Bọn họ nghĩ tới bản thân mình thậm chí có thể trở thành một thành viên của tông môn võ lâm, làm Thương Sơn thành xích lại gần tông môn thì có là gì đâu?

Ôm loại ý nghĩ này, bốn người cùng phát tin tức về cho thế lực sau lưng, hi vọng bọn họ có thể nghĩ biện pháp giúp bọn họ tranh đoạt vị trí thành chủ.

Kết quả sau khi nhận được tin tức, bốn thế lực võ lâm sau lưng đám người Yên Trọng Hằng cùng hành động.

Bọn họ bắt buộc phải có vị trí thành chủ Thương Sơn thành, không chỉ vì tài phú bản thân Thương Sơn thành, còn có võ giả trong thành này.

Trương lai thành chủ Thương Sơn thành có tâm hướng về nhà của ai, như vậy thực lực của bọn họ gần như đủ xưng vương Trương Nam.

Ba ngày sau, tại cửa ra vào Thương Sơn thành có mười người cưỡi ngựa vào thành, một thanh niên anh tuấn tuổi chừng ba mươi dẫn đầu với khí thế bất phàm, hần lăm bầm nói:

- Đây chính là Thương Sơn thành? Bể quan năm năm, biểu đệ của ta vẫn không thể ngồi lên vị trí thành chủ Thương Sơn thành, còn cần Mạc gia chúng ta ra tay, đúng là phế vật mà.

Mười người này chính là người Thương Lan tộc Mạc gia tới đây sau khi Yên Thụ Hằng gửi thư cầu viện.

Bọn họ vừa mới vào thành, Yên Thụ Hằng đứng ngay cửa ra vào đón bọn họ.

Nhìn thấy thanh niên đầu lĩnh đám người, sắc mặt Yên Thụ Hằng lập tức vui vẻ.

Thanh niên này không đơn giản, hần chính là Mạc Thiên Lan trưởng tôn dòng chính Thương Lan tộc Mạc gia, cũng là nhân vật thủ lĩnh thế hệ trẻ của Mạc gia.

Ngày xưa Mạc Thiên Lan hai mươi mấy tuổi đã đột phá Khí Hải Cảnh, thậm chí Mạc Thiên Lan còn có thực lực đứng hàng Nhân Bảng.

Nhưng đáng tiếc Nhân Bảng chỉ dựa vào chiến tích sắp xếp, không đủ chiến tích, cho dù thực lực người có mạnh hơn nữa cũng không cách nào đứng vào hàng ngũ Nhân Bảng.

Hiện tại Mạc Thiên Lan trải qua bể quan năm năm, càng đột phá Linh Khiếu Cảnh, thực lực hần càng thâm bất khả trắc, có Mạc Thiên Lan tới đây, Mạnh Thanh Trạch còn hung hăng can quấy tới khi nào?

Yên Thụ Hằng nghĩ như vậy liền tươi cười nghênh đón:

- Biểu ca, không nghĩ tới lần này lại gặp người.

Nhưng ai ngờ Mạc Thiên Lan không xuống ngựa, hần nói:

- Yên Thụ Hằng, nhiều năm qua người còn không có tiến bộ, thậm chí còn không đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Giương mặt tươi cười trên mặt Yên Thụ Hằng lúc này cứng đờ, pha trò nói:

- Ta đâu có thiên phú giống biểu ca, chỉ sợ thế hệ trẻ trong võ lâm Trương Nam cũng phải lấy biểu ca làm thủ lĩnh đấy.

Hần vừa mới nói xong, một bóng roi màu đỏ trực tiếp quất vào mặt Yên Thụ Hằng, nửa gương mặt hần đầm máu đau đớn tới mức chết lặng.

- Lớn mật! Là ai?

Yên Thụ Hằng gầm lên giận dữ, người dám ra tay với hần trong Thương Sơn thành, kẻ này ăn gan hùm hay sao?

- Hừ! Yên Thụ Hằng, người tông tộc Mạc Thiên Lan ta không xen vào nhưng nói hần là thủ lĩnh thế hệ trẻ võ lâm Trương Nam là không đúng, hần không có tư cách ngồi ở vị trí như vậy.

Lúc này một giọng nói thanh thúy như én bạc vang lên, cho dù lời nói tức giận nhưng mọi người lại có cảm giác mỉa mai hoặc vô cùng.

Một cỗ tuần mã đỏ rực như lửa lập tức dừng trước mặt Yên Thụ Hằng.

Đó là đặc sản Xích Diễm mã của Tây Lương, một con giá trị ngàn vàng, vô cùng trân quý.

Trên Xích Diễm mã có một nữ tử mặc áo đỏ đang ngồi, bên hông còn lộ ra bông hoa rực rỡ, lông mày đen như vẽ, nàng như tinh linh giữa nhân gian.

Trong tay nàng cầm trường tiên màu đỏ, chính là nàng quất vào mặt Yên Thụ Hằng vừa rồi, Yên Trọng Hằng lúc này theo sau lưng nàng, hần tươi cười trào phúng nhìn Yên Thụ Hằng.

Nhìn thấy nữ tử xuất hiện, Yên Thụ Hằng lập tức thu liễm rất nhiều, lần này là hần nói sai nên không có biện pháp.

Nữ tử này chính là người Ly Hòa giáo thế lực sau lưng Yến Trọng Hằng, thân phận càng không tầm thường, chính là thánh nữ Ly Hòa giáo.

Trong Ly Hòa giáo, quyền lợi lớn nhất trừ giáo chủ và mấy vị phó giáo chủ, quyền lực cao nhất chính là thánh nữ.

Hơn nữa nếu thánh nữ vẫn không xuất giá, thậm chí có thể trực tiếp tấn cấp thành giáo chủ, trong lịch sử Ly Hòa giáo có hơn mười vị thánh nữ thành công đảm nhận chức giáo chủ, có thể nói vị trí thánh nữ không khác gì người thừa kế.

Thánh nữ trước mắt tên là Lan Vũ Diệp, cho dù cái tên đẹp nhưng làm người nóng tính không dễ chọc.

Rõ ràng thân là nữ tử nhưng lại vô cùng tranh cường háo thắng, nhân rồi không có việc gì làm thì nàng có niềm vui lớn nhất chính là tìm đệ tử trẻ tuổi của các đại môn phái tỷ thí.

Có người từng tới Ly Hòa giáo muốn cầu hôn Lan Vũ Diệp, nhưng mỗi người cầu hôn đều bị nàng đánh trọng thương.

Dựa theo cách nói của nàng, trừ phi có nam nhân có thể chính thức mạnh hơn nàng, nếu không bản thánh nữ cả đời không gả.

Lan Vũ Diệp năm nay còn chưa tới ba mươi nhưng đã thông nhân khiếu, tốc độ tu luyện thậm chí còn nhanh hơn Mạc Thiên Lan một bậc, thế hệ trẻ võ lâm Tương Nam không có người nào đánh bại nàng.

Yến Thư Hằng xoa xoa mặt, hắn xem như đau đớn uổng phí rồi, hắn ở trước mặt Lan Vũ Diệp nói Mạc Thiên Lan là thủ lĩnh thế hệ trẻ võ lâm Tương Nam, hắn không bị đánh mới là chuyện lạ.

Mạc Thiên Lan cau mày nói:

- Lan Vũ Diệp, Yến Thư Hằng có phế vật cũng là biểu đệ của ta, ngươi đánh hắn ngay trước mặt ta không quá phận hay sao?

Lan Vũ Diệp hừ nhẹ nói:

- Bỏn cô nương đánh đây, ngươi có thể như thế nào? Không phục chúng ta so chiêu, ta muốn xem ngươi bế quan năm năm có tiến bộ như thế nào.

Mạc Thiên Lan lúc này đau đầu xoa xoa trán, hắn biết không thể giảng đạo lý với nữ nhân này.

Bọn họ lần này tới đây trợ giúp Yến Thư Hằng tranh đoạt vị trí thành chủ, hắn không có lòng dạ thanh thân động thủ với nữ nhân điên Lan Vũ Diệp.

- A, hôm nay rất nóng đấy nhỉ, các ngươi tới thật sớm.

Lúc này một giọng nói giống như phù hoa vang lên.

Trong đó một nhóm người đi theo Yến Thịnh Hằng có vác song đao trên lưng, bọn họ là người Thiên Cơ Thần Đao môn.

Thủ lĩnh Thiên Cơ Thần Đao môn chính là thanh niên gương mặt cao ngạo, sau lưng hắn có một thanh kim đao và ngân đao thập phần bất phàm.

Ở bên khác có một thanh niên mặc áo bạc đang dẫn người đi tới.

Đó là công tử trẻ tuổi hào hoa tuấn tú, bên hông còn treo một thanh trường kiếm, vẻ ngoài thập phần không tệ, đôi mắt của hắn còn mang theo vẻ lỗ mãng, ánh mắt nhìn vòng eo nhỏ nhắn và bộ ngực cao vút của Lan Vũ Diệp không rời mắt.

- Thiên Cơ Thần Đao môn Lăng Đào, Cửu Hoa Kiếm Tông Phương Trầm Vũ, các ngươi tới không chậm đấy.

Mạc Thiên Lan thân nhiên nói một câu.

Hai nhóm người, một là Thiên Cơ Thần Đao môn sau lưng Yến Thịnh Hằng và Cửu Hoa Kiếm Tông sau lưng Yến Kế Hằng.

Lan Vũ Diệp cảm nhận được ánh mắt Cửu Hoa Kiếm Tông Phương Trầm Vũ nhìn mình, trong mắt mang theo chán ghét không nói thành lời, bàn tay cảm trường tiên sinh ra sóng nhiệt, trường tiên hất lên sau đó ánh lửa xuất hiện, trên mặt đất xuất hiện lỗ thủng sâu ba thước.

- Phương Trầm Vũ, thu hồi ánh mắt buồn nôn của ngươi đi, có tin bỏn cô nương móc mắt của ngươi ra hay không?

Lan Vũ Diệp lạnh lùng nói.

Nghe Lan Vũ Diệp cảnh cáo như thế, Phương Trầm Vũ lúc này mới cười ha ha và thu hồi ánh mắt.

Trừ Lan Vũ Diệp nữ nhân điên này ra, hiện tại bọn họ phải suy nghĩ làm thế nào tranh đoạt vị trí thành chủ Thương Sơn thành mới là mục đích chủ yếu, cũng không có lòng dạ thanh thân đi lãng phí thời gian với Lan Vũ Diệp.

Chỉ có một vị trí thành chủ Thương Sơn thành, họ thậm chí muốn ủng hộ người của mình vào vị trí thành chủ Thương Sơn thành, bọn họ không có khả năng hợp tác với nhau, sau khi nói nhảm vài câu tại cửa thành liền xoay người rời đi.

Yến Thư Hằng mang theo đám người Mạc Thiên Lan về nơi ở của mình, Mạc Thiên Lan thân nhiên nói:

- Nói tình huống Thương Sơn thành hiện tại cho ta biết một chút, ta vừa mới xuất quan, ta không hiểu rõ tình huống bên ngoài.

Yến Thư Hằng lập tức nói rõ tình huống Thương Sơn thành cho Mạc Thiên Lan biết, chờ hần nói chuyện.

Mạc Thiên Lan suy nghĩ chốc lát và nói:

- Lần này người thua không oan, người biết Mạc gia chúng ta phí bao nhiêu khí lực mới cầu Danh Kiếm Sơn Trang bán ra vạn cân Huyền Nguyên Trọng Thiết hay không? Ai nghĩ tới người lại phạm sai lầm cấp thấp như vậy, người còn phá hư chuyện này.

Gương mặt Yến Thư Hằng lộ ra thần thái xấu hổ, hần phạm sai lầm quá mức cấp thấp, hơn nữa còn là sai lầm không ai ngờ.

Mạc Thiên Lan hừ lạnh một tiếng:

- Nếu người chiếm được vị trí người thừa kế và chiếm được tiên cơ, Mạc gia chỉ cần phái người tới giúp người ổn định trật tự Thương Sơn thành, những người khác cũng không dám xằng bậy, đến lúc đó người tự nhiên sẽ an an ổn ổn ngồi lên vị trí thành chủ.

- Hiện tại tốt rồi, người không thu được vị trí người thừa kế, ta còn phải tới đây giải quyết Yến Khuynh Tuyết mới có thể nâng người thượng vị, nhiều quá trình như vậy sẽ phí rất nhiều khí lực của ta.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Kế sách

Mạc Thiên Lan cho rằng muốn đẩy Yến Thư Hằng thượng vị chỉ cần làm được hai điểm, một điểm chính là Yến Hoàng Cửu, một còn lại chính là cường giả Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch.

Thái độ của Yến Hoàng Cửu rất quan trọng, với thực lực của hần hiện tại không thể ảnh hưởng tới Yến Hoàng Cửu, cần cường giả Nguyên Thần Cảnh của Mạc gia ra tay mới có thể làm được.

Hần chỉ có thể giải quyết một mình Mạnh Thanh Trạch.

Dù sao Mạc Thiên Lan xem ra, bên người Yến Khuynh Tuyết có vài tên võ giả Tiên Thiên đều không đáng giá nhắc tới, chỉ có Mạnh Thanh Trạch mới đáng giá hần xem trọng.

- Cường giả Nhân Bảng hả, ha ha, nếu như đánh bại hần có phải ta cũng có thể lên hàng Nhân Bảng hay không?

Mạc Thiên Lan thì thảo tự nói.

Hần chưa bao giờ cho rằng mình sẽ kém cường giả Nhân Bảng, nếu hần không bế quan năm năm trùng kích cảnh giới Linh Khiếu Cảnh, mà là lựa chọn lưu lạc vô lâm Trung Nguyên thì với thực lực của Mạc Thiên Lan hần, hần tự tin mình có thể đứng hàng Nhân Bảng.

Đương nhiên hần còn chưa tới ba mươi lăm tuổi, lại trèo lên Nhân Bảng cũng không tính là trễ.

Người có suy nghĩ như Mạc Thiên Lan cũng không ít, Mạnh Thanh Trạch bên cạnh Yến Khuynh Tuyết giống như nhân vật giữ thế diện, chỉ cần giải quyết hần là xong.

Lúc này những người khác đang ở nơi nghỉ ngơi của mình, chỉ có Cửu Hoa Kiếm Tông Phương Trầm Vũ bảo Yến Kế Hằng mang theo hần đi vào thanh lâu lớn nhất Thương Sơn thành, trực tiếp bao toàn bộ thanh lâu sau đó gọi cô nương ra vui đùa.

Yến Kế Hằng cố tình cự tuyệt nhưng hần không dám làm trái lời Phương Trầm Vũ, hần phải ngoan ngoãn làm theo lời đối phương nói.

Trong vô lâm Tương Nam hiện tại, thanh danh Phương Trầm Vũ không được tốt lắm.

Cho dù hần xuất thân danh môn chính phái nhưng Phương Trầm Vũ làm người âm tàn, hơn nữa hảo sắc như mệnh, cường đoạt phụ nữ đẳng hoàng chỉ là chuyện nhỏ, thậm chí hần cũng dám động nữ đệ tử của đại môn phái, không ít lần dẫn tai họa tới cho Cửu Hoa Kiếm Tông.

Vừa nghĩ tới Cửu Hoa Kiếm Tông lại phái người như thế tới trợ giúp mình, Yến Kế Hằng cũng có chút khó chịu.

Cho nên Phương Trầm Vũ lại tới vui đùa, hần đẩy một cô nương đang tới gần mình ra, hần buồn bực uống rượu một mình.

Phương Trầm Vũ nhìn thấy bộ dạng hần như vậy, lúc này đẩy cô nương ra sau đó cười nói:

- Tiểu tử, mất hứng? Cho rằng bốn công tử chỉ biết sống phóng túng không giúp người tranh đoạt vị trí thành chủ có phải hay không?

Yến Kế Hằng vội vàng lắc đầu, xấu hổ cười nói:

- Phương sư huynh người nhạy cảm, ta làm sao có thể nghĩ như thế?

Phương Trầm Vũ vỗ vỗ đôi má Yến Kế Hằng, động tác này làm nội tâm Yến Kế Hằng giật dữ nhưng không dám phát tác.

Mẫu thân hần trước kia là đệ tử bình thường trong Cửu Hoa Kiếm Tông, địa vị không cách nào so sánh với đệ tử dòng chính như Phương Trầm Vũ, huống hồ hần hiện tại dựa vào người Cửu Hoa Kiếm Tông giúp hần tranh đoạt vị trí thành chủ, hần làm sao có thể đắc tội bọn họ cơ chứ.

- Tiểu tử, người không phải nghe người bên ngoài nói Phương Trầm Vũ ta hào sắc như mệnh, chuyên gây chuyện cho tông môn đúng hay không?

Yến Kế Hằng vội vàng lắc đầu, nhưng Phương Trầm Vũ cười lạnh sau đó nói:

- Những gia hỏa ngu ngốc kia biết rõ cái rắm! Bốn công tử đúng là ưa thích nữ nhân, nhưng thì thế nào? Chỉ bằng ta gây ra những tai họa kia đủ làm tông môn phế vô công trục xuất sư môn nhưng tại sao bọn họ dễ dàng tha thứ cho ta?

Ngón tay Phương Trầm Vũ điểm nhẹ, một đạo chân khí màu ngà sữa bắn ra ngoài và gọt sạch một góc của chén trà, miệng vết cắt vô cùng sáng bóng.

- Bọn họ dễ dàng tha thứ ta, đó là bởi vì so sánh với tai hại do ta gây ra, Phương Trầm Vũ ta càng có giá trị hơn!

- Thế hệ trẻ của Cửu Hoa Kiếm Tông có hơn ngàn người nhưng chỉ có Phương Trầm Vũ ta có thể trước ba mươi lăm tuổi đột phá bốn khiếu.

Về mặt Phương Trầm Vũ ngao nhiên.

Hào sắc như mệnh thì như thế nào? Biết gây tai họa thì sao? Chỉ cần có thể biểu hiện đầy đủ tiềm lực thì tông môn sẽ bảo hộ hần.

Giương mặt Yến Kế Hằng đầy khiếp sợ, hần không nghĩ tới Phương Trầm Vũ không được ai bình luận tốt vậy mà cũng là gia hỏa giả heo ăn thịt hổ, hần đã đa thông mất và tai.

Phải biết rằng với thực lực của Mạc Thiên Lan còn cần bế quan năm năm mới đa thông mắt, tai bốn khiếu mà thôi, mà năm năm qua Phương Trầm Vũ đang làm gì? Hần không ngừng ra ngoài gây chuyện thị phi.

Nếu như hần chuyên tâm tu luyện như Mạc Thiên Lan thì hiện tại có thể nổi danh Nhân Bảng.

- Phương sư huynh, đến lúc đó chúng ta trực tiếp đánh đến tận cửa giải quyết Mạnh Thanh Trạch và nữ nhân kia hay sao?

Yến Kế Hằng hưng phấn nói.

Phương Trầm Vũ dùng ánh mắt như nhìn thẳng ngu nhìn Yến Kế Hằng.

- Nữ nhân kia thân phận là gì? Hần là tỷ tỷ của người, là người thừa kế Thương Sơn thành do Yến Hoàng Cửu chỉ định, chúng ta động tới nàng, lão gia hỏa của người sẽ giết ta.

Phương Trầm Vũ hừ lạnh một tiếng nói:

- Ta không muốn chết sớm như vậy, cho nên sau này không cần phải nói chủ ý ngu ngốc nữa, hiện tại chúng ta nên gạt bỏ tất cả lực lượng bên cạnh Yến Khuyên Tuyết là được.

- Đến lúc đó cho dù nàng lên làm thành chủ, bên người cũng không có tâm phúc, chỉ bằng Yến Hoàng Cửu tạm thời giao cho nàng những võ giả Thương Sơn thành, nàng có thể hàng phục hay không còn chưa biết, khi đó không cần người ra tay cũng tự sụp đổ.

- Phụ thân có nhúng tay vào chuyện của chúng ta hay không?

Yến Kế Hằng lo lắng hỏi.

Phương Trầm Vũ cầm chén rượu uống cạn.

- Không biết, các người sử dụng lực lượng lúc trước thì Yến Hoàng Cửu cũng không nói gì, đương nhiên khi đó chúng ta sẽ phá một đám võ giả Tiên Thiên đi theo các người, hiện tại chúng ta đã xuất động toàn bộ tinh anh ra ngoài.

- Nếu như Yến Hoàng Cửu còn giống như lúc trước không tham dự vào, bằng vào người chúng ta mang tới đầy đủ diệt trừ những người bên cạnh Yến Khuyên Tuyết.

- Nếu như hần ra tay cũng không nhất định, bên người Yến Hoàng Cửu có không ít người tài ba, những năm qua cường giả trên phong vân lời bị hần mời

chào không biết bao nhiêu người, nếu như hấn thực ra tay, chúng ta cũng chỉ có thể mời trường bối tham dự vào.

Nghe hấn nói những lời như này, Yến Kế Hằng thật sự lau mắt mà nhìn Phương Trầm Vũ.

Có thể phân tích thế cục Thương Sơn thành có đạo lý và rõ ràng như vậy, Phương Trầm Vũ tuyệt đối không phải loại người ngu ngốc chỉ biết gây tai họa.

Cho dù trước kia hấn bởi vì nữ nhân mà chọc vào những tông môn khác nhưng cuối cùng hấn không bị trừng phạt gì, việc này không chỉ liên quan tới tiềm lực, còn có nguyên nhân hấn biết người nào có thể chọc, người nào không thể chọc.

Ly Hóa giáo thánh nữ Lan Vũ Diệp thậm chí được xưng là đệ nhất mỹ nữ Tương Nam nhưng Phương Trầm Vũ chỉ dám nhìn mà sinh ra ý dám mà thôi, hấn không có đi trêu chọc năng, thậm chí chưa từng nói lời đùa giỡn, đây chính là điểm thông minh của hấn.

Cúi đầu suy nghĩ một lát, Phương Trầm Vũ xoa cái cằm nói:

- Ta đoán Lăng Đào ngu ngốc và Mạc Thiên Lan tu luyện ngu ngốc cũng nghĩ như vậy, đầu tiên phải thanh lý sạch sẽ vây cánh bên người Yến Khuynh Tuyết trước tiên.

- Bởi vì mọi người có khởi điểm như nhau, dù bài trừ Yến Khuynh Tuyết ra khỏi cuộc chơi, chúng ta muốn cạnh tranh với kẻ khác cũng phải chiếm tiên cơ.

- Tiên cơ? Tiên cơ gì?

Yến Kế Hằng hỏi.

Phương Trầm Vũ cười lạnh nói:

- Vị trí người thừa kế chính là tiên cơ, có nó sẽ có được danh phận đại nghĩa, về sau sẽ có ba thành cơ hội tranh cãi đoạt vị trí thành chủ, đáng tiếc đám người các ngươi quá phế vật, vậy mà bị một nữ nhân vượt lên trước.

Yến Kế Hằng xấu hổ im lặng không nói, kỳ thật khi tranh đoạt vị trí người thừa kế thành chủ thì hấn là người xấu hổ nhất.

Bản thân hấn còn nhỏ, thế lực bản thân không được, Cửu Hoa Kiếm Tông ủng hộ hấn cũng không lớn, mặc dù Yến Hoàng Cửu thiên vị hấn, thậm chí còn cho hai tên võ giả Tiên Thiên đi theo nhưng hấn không có được hành động nào khác.

- Đúng rồi, Yến Khuynh Tuyết rất đẹp?

Đột nhiên Phương Trầm Vũ hỏi.

Yến Kế Hằng chần chờ sau đó gật đầu.

Cho dù bởi vì mẫu thân châm ngòi, hấn rất phẫn hận Yến Khuynh Tuyết nhưng hấn không thể nói lời ác ý về tướng mạo của Yến Khuynh Tuyết.

- Phương sư huynh, người sẽ không muốn động tới Yến Khuynh Tuyết đấy chứ? Nhưng người vừa mới nói không động tới nàng mà.

Yến Kế Hằng cẩn thận hỏi thăm

Nghe nói Phương Trầm Vũ hào sắc như mệnh, hấn là người thông minh, chẳng lẽ lúc này tình trờng lên não hay sao?

Phương Trầm Vũ lườm hấn, nói:

- Ta nói muốn động tới Yến Khuynh Tuyết lúc nào? Nếu Yến Khuynh Tuyết xinh đẹp như thế, ta có một suy nghĩ.

- Suy nghĩ gì?

- Đến thăm cầu hôn, ta muốn cưới Yến Khuynh Tuyết!

- Cái gì?

Yến Kế Hằng lập tức bị dọa kêu to một tiếng.

Phương Trầm Vũ bất mãn nói:

- Hô to gọi nhỏ làm gì? Hãy nghe ta nói hết.

- Yến Khuynh Tuyết thân là thân nữ nhi, nàng có khả năng đời này không gả hay sao?

- Tuổi nàng xứng với ta, thân phận tương đối, hơn nữa nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, rất phù hợp.

- Chỉ cần nâng gả cho ta, Cửu Hoa Kiếm Tông chúng ta có thể lợi dụng điểm này mà khống chế cả Thương Sơn thành, trực tiếp chiến cứ danh nghĩa đại nghĩa, Mạc gia không thể tranh với chúng ta.

Yến Kế Hằng nhìn Phụng Trầm Vũ, hần nghĩ ra được chủ ý này thật không tệ, xuất phát từ phương hướng khác, thậm chí có thể không uổng phí người nào đã độc chiếm Thương Sơn thành, nhưng vấn đề là mình thì sao?

- Ta phải làm sao bây giờ? Ta tranh hay không tranh vị trí thành chủ Thương Sơn thành?

Yến Kế Hằng lập tức sốt ruột.

Phụng Trầm Vũ vỗ vỗ vai hần, nói:

- Yên tâm đi, mẫu thân ngươi là người Cửu Hoa kiếm phái, ngươi đương nhiên cũng là người Cửu Hoa kiếm phái, chúng ta làm sao có thể để ngươi thua thiệt chứ?

- Nếu ta cưới Yến Khuynh Tuyết, Cửu Hoa Kiếm Tông chúng ta chiếm cứ Thương Sơn thành cũng phải lựa chọn người tiến hành quản lý, người này trừ ngươi còn có ai? Cho dù khi đó ngươi không phải thành chủ nhưng trên thực tế cũng có quyền lực thành chủ.

Nghe được Phụng Trầm Vũ nói như vậy, Yến Kế Hằng lúc này mới không cam lòng gật gật đầu.

Dù sao hần mang thù hận với Yến Khuynh Tuyết, hần suy nghĩ sau khi mình lên làm thành chủ sau đó giết chết Yến Khuynh Tuyết giúp mẫu thân hả giận mới tốt.

Hiện tại Phụng Trầm Vũ đã muốn cưới Yến Khuynh Tuyết, hần cũng phải buông tha suy nghĩ này, nếu không có Cửu Hoa Kiếm Tông chống đỡ, chỉ sợ hần còn không có tư cách quản lý Thương Sơn thành.

- Không cần lo lắng, của ngươi sẽ là của ngươi, không thể cầm đi được.

Phụng Trầm Vũ an ủi vỗ vai Yến Kế Hằng, lúc này hần kéo vài cô nương tới trắng trợn giờ trò.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Đánh tới tận cửa

Tổng môn sau lưng đám người Yến Trọng Hằng đều phái người tới Thương Sơn thành, tin tức này cũng vừa mới truyền vào tai đám người Tô Tín.

Dù sao Thương Sơn thành lớn như vậy, bọn chúng hùng hổ vào thành như thế cũng truyền bá khắp nơi.

Ban đầu Tô Tín còn tưởng rằng Yến Hoàng Cửu cũng định ra Yến Khuynh Tuyết thành người thừa kế, nhìn thấy thế lực võ lâm Trương Nam ra tay trợ giúp đám người Yến Trọng Hằng thì hần sẽ đứng ra xử lý một phen.

Không nghĩ tới một ngày qua đi, Yến Hoàng Cửu lại làm như không thấy, hần vẫn không phát biểu ý kiến gì, việc này làm nội tâm Tô Tín rất khinh bỉ cách làm của hần.

Ngươi đã xác lập Yến Khuynh Tuyết thành người thừa kế, nói rõ chính là không muốn thế lực võ lâm Trương Nam nhúng tay vào trong Thương Sơn thành, nhưng ngươi hết lần này tới lần khác không quyết liệt với thế lực võ lâm Trương Nam, kiểu tư thái do dự không quyết này làm cho các thế lực võ lâm Trương Nam nhìn thấy cơ hội.

Cũng không biết có phải bởi vì già cả hay không, dù sao Tô Tín xem ra Yến Hoàng Cửu làm việc do dự đã không còn khí khái sát phạt quả quyết năm xưa.

Đúng lúc này Phụng Hạo vội vàng hấp tấp chạy vào nói:

- Công tử, không hay rồi! Cửu công tử mang người đánh tới.

Tô Tín lúc này cười vui vẻ:

- Không chờ được nhanh như thế sao? Đi, đi chiêu cổ bọn chúng.

Lúc này bên ngoài cửa, Yến Thịnh Hằng mang theo một đám đệ tử Thiên Cơ Thần Đạo môn tới cửa ra vào, đầu lĩnh chính là Thiên Cơ Thần Đạo môn Lăng Đào.

Lăng Đào suy nghĩ giống như đám người Mạc Thiên Lan, đầu tiên phải thanh trừ toàn bộ thế lực bên người Yến Khuynh Tuyết trước rồi nói sau.

Nhưng nơi này là Thương Sơn thành, cũng không phải là tông môn bọn họ, cho dù đánh tới tận cửa cũng phải tìm cái cớ thật tốt mới được.

Lăng Đào và đệ tử Thiên Cơ Thần Đạo môn suy nghĩ cả buổi, rốt cục nghĩ đến một cái cớ không tồi chính là Đào Thiên.

Nói thật bọn họ suýt nữa quên đi tiểu nhân vật như Đào Thiên, nhờ Yến Thịnh Hằng nhắc nhở thì bọn họ mới biết thì ra có tiểu nhân vật như vậy từng có thù với bọn họ.

Như vậy càng dễ xử lý, bọn họ trực tiếp cái cớ Đào Thiên và đánh tới tận cửa.

Ngăn ở cửa ra vào, Lăng Đào lạnh lùng nói:

- Yến tiểu thư, Đào Thiên có thù hận với Thiên Cơ Thần Đạo môn chúng ta, ngươi có biết hay không? Ngươi thu lưu hắn chính là công khai đối địch với Thiên Cơ Thần Đạo môn.

- Hiện tại ta cũng không làm khó ngươi, ngươi giao Đào Thiên cho ta, khi đó mọi người có thể đường hoàng nói chuyện với nhau.

Hai mắt Đào Thiên đỏ thẫm, hắn cắn hận nói:

- Lăng Đào! Thiên Cơ Thần Đạo môn các ngươi khinh người quá đáng!

- Lúc trước ta chỉ vô tình đánh nhi tử trưởng lão Thiên Cơ Thần Đạo môn, các ngươi lại hại ta nhà tan cửa nát, thủ đoạn như thế còn không bằng cả ma đạo.

Lăng Đào căn bản không quan tâm tới hắn, hắn nói với Yến Khuynh Tuyết:

- Yến tiểu thư ngươi cũng nhìn thấy, Đào Thiên còn không phục lắm ah.

- Ta vẫn câu nói kia, giao Đào Thiên ra đây, ta lập tức mang người rời đi, nhưng ngươi nếu không giao người thì đừng trách ta không khách khí.

Đào Thiên không đợi Yến Khuynh Tuyết trả lời đã nói:

- Yến tiểu thư, ân tình của ngươi Đào Thiên ta ghi nhớ, hôm nay Thiên Cơ Thần Đạo môn tới đây vì ta, ta không thể liên lụy tới các ngươi.

- Ta làm rùa đen rụt đầu nhiều năm như vậy, chỉ có thể kéo dài hơi tàn trong Thương Sơn thành quá lâu, hiện tại ta không muốn trốn nữa.

Yến Khuynh Tuyết kiên định lắc lắc đầu nói:

- Không được! Đào quán chủ ngươi không thể đi! Cho dù không có ngươi, bọn chúng cũng tìm cớ đánh tới đây thôi.

Đào Thiên còn muốn nói cái gì đó nhưng có giọng nói từ phía sau vang lên:

- Đào quán chủ, ngươi phải tin tưởng thế gian này vẫn có công đạo, có ít người muốn một tay che trời, bọn chúng muốn đùa nghịch uy phong giống như lúc còn ở tông môn, nhưng nơi này là Thương Sơn thành, còn không phải nơi bọn chúng hoành hành bá đạo.

Tô Tín đẩy ra mọi người đi tới, nhìn thấy Tô Tín đi ra, không biết vì sao mọi người thở ra một hơi giống như tìm thấy người tâm phúc.

Trong mắt Lăng Đào bắn ra hàn quang lạnh buốt.

- Ngươi chính là Mạnh Thanh Trạch? Tốt lắm, ngươi muốn xuất đầu vì Đào Thiên sao?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Ta chỉ xuất đầu vì công đạo, Thiên Cơ Thần Đạo môn các ngươi làm có chút quá phận, một lời không hợp muốn diệt cả nhà người ta, uy phong thật lớn, sát khí thật to.

Lăng Đào lãnh đạm nói:

- Mạnh Thanh Trạch, ít nói nhảm nhiều như vậy, ngươi nên biết ý đồ của ta khi tới đây, ngay ở chỗ này, chúng ta tranh tài một hồi, ngươi có dám hay không?

Tô Tín thần nhiên nói:

- Nếu ta thắng ngươi làm thế nào?

Lăng Đào cười lạnh nói:

- Nếu người thắng, Thiên Cơ Thần Đạo môn lập tức mang người rời đi, nếu người thua, vị trí cường giả Nhân Bảng của người phải nhường lại rồi.

Nghe thấy Lăng Đào nói như vậy, Yến Thịnh Hằng bên cạnh lập tức hoảng hốt.

Trong thế hệ trẻ trong Thiên Cơ Thần Đạo môn hiện tại, Lăng Đào có thực lực mạnh nhất, nhưng hắn có một nhược điểm quá mức rõ ràng chính là bảo thủ.

Hắn làm người quá tự phụ, ngộ nhờ hôm nay hắn không thắng Tô Tín thì làm sao bây giờ? Thực sự mang người rời khỏi Thương Sơn thành sao?

Yến Thịnh Hằng nghĩ tới Thiên Cơ Thần Đạo môn lần này phái tới hơn mười tên võ giả Tiên Thiên, một đám người xông lên giải quyết thủ hạ của Yến Khuynh Tuyết là xong việc, giờ lại bày ra đồ ước và một đầu một với Mạnh Thanh Trạch làm gì kia chứ?

Yến Thịnh Hằng xem ra cách làm này quá ngu xuẩn.

Nhưng dù cho biết rõ như vậy, Yến Thịnh Hằng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đứng nhìn.

Tính cách Lăng Đào nổi danh trong Thiên Cơ Thần Đạo môn, hắn đã nhận chuẩn bị gì thì không ai có thể khuyên được, cho dù sư môn trưởng bối cũng có lúc không can được.

Tô Tín đi đến đối diện Lăng Đào, lạnh nhạt nói:

- Vị trí Nhân Bảng không phải ai muốn lên cũng có thể lên, ta đứng ở nơi này, người có bản lĩnh thì đến đây lấy đi.

Lăng Đào cười ngạo nghễ, hắn rút song đao vàng bạc ra.

Như nếu như đối phương là đệ nhất Nhân Bảng ‘đạo sĩ’ Lâm Trường Hà, Lăng Đào không nói hai lời sẽ xoay người rời đi.

Uy danh Lâm Trường Hà là dùng chiến tích đánh ra, không ai có thể hoài nghi nửa phần.

Tuy Mạnh Thanh Trạch chỉ đánh một trận là có thể đứng hàng Nhân Bảng, việc này làm hắn không phục, huống hồ cảnh giới Mạnh Thanh Trạch còn thấp hơn hắn một bậc.

Lăng Đào sử dụng thủ pháp kỳ quái, tay trái kim đao chính nắm, tay phải ngân đao cầm ngược, song đao giao nhau bắn ra hai tia lửa màu vàng và bạc sau đó oanh kích Tô Tín!

Trong mắt Tô Tín hiện tại, hắn nhìn rõ động tác của Lăng Đào.

Song đao hắn giao nhau, đao thế một chính một phản, một âm một dương, cả hai hợp nhất dẫn phát biến hóa và dung hợp.

Thiên Cơ Thần Đạo môn, cái gọi là thiên cơ chính là đao pháp thiên biến vạn hóa.

Loong coong!

Tô Tín dùng Kinh Thần chi, khí kinh cường đại bộc phát đánh thẳng vào giữa kim đao của Lăng Đào, động tác Lăng Đào hơi dừng lại một lúc.

Lúc này chi kinh oanh kích đầy trời giống như sấm sét mưa bão, đây là Kinh Chập.

- Hợp!

Lăng Đào nổi giận gầm lên một tiếng, song đao xác nhập vào nhau, chân khí ầm ầm bộc phát tạo thành thái cực âm dương ngư sau đó nổ tung!

Đám người đứng ngoài cảm nhận được khí thế và chân khí bạo phát, đá xanh trên đường dài rạn nứt theo bước chân của hắn, phạm vi hơn mười trượng biến thành một đồng bừa bộn.

Nhưng Tô Tín đứng ở trung tâm của khí tràng cường đại không biến sắc một chút, tay phải hắn sờ lên thanh kiếm, từng tơ máu xuất hiện ở mũi kiếm, bởi vì có chân khí hai màu vàng bạc của Lăng Đào sinh ra hào quang che lấp tơ máu nên không ai phát hiện ra.

- Âm dương tương hợp, thiên kỳ bách biến. Đao pháp này rất thú vị đó, tuy đại đạo tối giản, muôn vạn biến hóa, một kiếm của ta có thể phá vạn pháp.

Huyết Hà Thần Kiếm ra khỏi vỏ!

Dùng máu dưỡng kiếm, lần trước Tô Tín đồ sát bảy sơn trại trong rừng rậm Thương Nam cũng uẩn dưỡng ra huyết khí cường đại trong Huyết Hà Thần Kiếm.

Bởi vì che dấu tai mắt mọi người, Tô Tín không ra tay toàn lực, hắn vừa sử dụng kiếm này, Lăng Đào lại cảm giác được sát cơ cường đại bao phủ hắn vào trong, dường như hắn đang rơi vào biển máu vô biên.

Mũi kiếm đánh thẳng vào trung tâm âm dương ngư, lực lượng Huyết Hà Thần Kiếm bộc phát đáng sợ, Du long kiếm sinh ra kiếm khí bao phủ bốn phía, không chỉ đánh nát âm dương ngư, nó còn đánh nát cả song đao vàng bạc của Lăng Đào một cách dễ dàng, cổ tay của Lăng Đào rách tã toi sau đó bay ra ngoài.

Hàn quang xuất hiện trong mắt Tô Tín, cho dù hấn thắng nhưng đối phương quá khinh địch, bằng không hấn cũng khó thắng dễ dàng như thế.

Yến Hoàng Cửu bây giờ không phải còn do dự sao? Ta sẽ đổ thêm dầu vào lửa.

Tô Tín âm thầm bắn ra một đạo chỉ kinh, đây là Xuân Phân trong Nhị Thập Tứ Tiết Khí Chỉ, chỉ kinh giống như gió xuân, nhu nhược và lạnh lẽ, gần như không có người nào phát hiện bắn vào ngực Lăng Đào, thời điểm hấn bay ngược về phía sau đã thổ huyết rất nhiều.

Chỉ có điều người khác xem ra đây không phải Tô Tín cố ý nặng tay, chẳng qua là Lăng Đào bởi vì chân khí cản trở mà bị thương, nhưng kỳ thật kinh mạch trong người hấn bị Tô Tín đánh nát một nửa, hấn xem như nửa phế nhân.

- Sư huynh!

Nhìn thấy Lăng Đào bị Tô Tín dùng mười chiêu đánh trọng thương, đám đệ tử Thiên Cơ Thần Đao môn lập tức chạy tới xem thương thế Lăng Đào.

Phát hiện Lăng Đào không bị nguy hiểm tính mạng, lập tức liền có người đề đao muốn xông lên đốc sức liều mạng với Tô Tín nhưng lại bị Yến Kế Hằng ngăn cản.

Nói đùa gì vậy? Lăng Đào đã thông nhân khiêu còn không tiếp được mười chiêu của Mạnh Thanh Trạch, các người đi lên chẳng phải chịu chết hay sao?

- Như thế nào? Một đánh một không lại nên muốn quần chiến sao?

Tô Tín cười lạnh nói:

- Sinh tử bất luận, Mạnh mẽ ta vô cùng hoan nghênh.

- Ha ha ha! Nói đúng, Thiên Cơ Thần Đao môn các người có Cửu Cung Thiên Cơ Đao Trận rất nổi danh nha, hôm nay không định phơi bày một ít sao?

Lúc này có một giọng nói trào phúng vang lên, lập tức làm rất nhiều đệ tử Thiên Cơ Thần Đao môn tức giận nhìn sang.

Phương Trầm Vũ mang theo Yến Kế Hằng chậm rãi đi tới, trên con phố bên kia, Mạc Thiên Lan cùng Lan Vũ Diệp cũng mang theo Yến Thư Hằng còn có Yến Trọng Hằng chạy đến.

Lăng Đào lỗ mắng đi xung phong không giấu diếm được tai mắt bọn họ, bọn họ càng không có lý do ngăn cản, vừa vặn bọn họ muốn xem Mạnh Thanh Trạch có bao nhiêu cân lương.

Nhưng sau khi nhìn thấy trận chiến thì bọn họ cả kinh, bọn họ chưa lộ diện thì trận đấu đã xong rồi.

Hơn nữa thực lực Mạnh Thanh Trạch tuyệt đối không phải Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, hấn đã tiến vào Linh Khiếu Cảnh, tối thiểu đã thông nhân khiêu và nhĩ khiêu!

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Có ta vô địch

Tuy thanh danh của Đại Chu vương triều không được tốt lắm nhưng Nhân Bảng vẫn có quyền uy đấy.

Lục Phiến môn có mặt thám tuần bồ trải rộng thiên hạ cũng không phải là ngồi không, trên cơ bản chỉ cần nơi có người động thủ thì mặt thám tuần bồ của Lục Phiến môn đã có thể căn cứ sức chiến đấu của người mà chế định Nhân Bảng.

Trên Nhân Bảng viết rõ một năm trước Mạnh Thanh Trạch vẫn chỉ là Khí Hải cảnh mà thôi, hiện tại hấn đã thông nhân khiêu và nhĩ khiêu.

Thời gian một năm đã thông bốn khiêu, loại tốc độ này cũng không tránh khỏi quá mức khủng khiếp một ít, phải biết rằng cho dù với thiên phú của Mạc Thiên Lan và tài nguyên Thương Lan cốc Mạc gia ủng hộ, hấn phải bế quan suốt năm năm mới có thể đã thông bốn khiêu, cường giả Nhân Bảng không thẹn với danh xưng.

Tô Tín nhìn sang đám người Phương Trầm Vũ và thần nhiên nói:

- Các vị muốn tới thử một chút không?

Phuong Trầm Vũ nhìn sang Lăng Đào đã hôn mê và nói:

- Chắc chắc, tại hạ không dám dễ dàng tỷ thí với Mạnh huynh, Mạnh huynh người ra tay quá nặng.

Phuong Trầm Vũ xoay người nói:

- Hôm nay tại hạ không tới gây chuyện, tại hạ tới cầu hôn.

- Cầu hôn? Người tới cầu hôn?

Phuong Trầm Vũ cười to nói:

- Đương nhiên là tới cầu hôn Yến tiểu thư, tại hạ thành tâm muốn cưới Yến tiểu thư, kết làm tần tẫn, cả đời không thay đổi.

Tất cả mọi người sững sờ, bọn họ đều biết Phuong Trầm Vũ yêu thích nữ sắc nhưng lúc này hắn bị “tình trùng lên não” sao? Hiện tại bọn họ phải cướp lấy vị trí thành chủ Thương Sơn thành trong tay Yến Khuynh Tuyết, người bây giờ lại muốn cầu hôn nàng?

Người nơi này không phải người ngu, hơi suy nghĩ một lúc liền hiểu ra: Phuong Trầm Vũ muốn mượn tay Yến Khuynh Tuyết triệt để khống chế Thương Sơn thành.

Chiều này đúng là tốt, nhưng trong bốn người bọn họ cũng không phải chỉ có Phuong Trầm Vũ mới nghĩ ra chủ ý này.

Tính cách Lăng Đào tự phụ, hắn thả dùi dao trong tay nói chuyện cũng không muốn dùng loại thủ đoạn này.

Hơn nữa Mạc Thiên Lan thân là con cháu đích hệ Mạc gia, trên người đã sớm có hôn ước với thế lực võ lâm khác trong Tương Nam, hắn căn bản không thể cưới Yến Khuynh Tuyết, cũng chỉ có Phuong Trầm Vũ mới không ái ngại dùng chiêu này.

Nhưng Yến Khuynh Tuyết không do dự, nàng trực tiếp cự tuyệt:

- Thật có lỗi Phuong công tử, hôn nhân đại sự phải do phụ mẫu quyết định, không có phụ thân đồng ý, ta sẽ không đồng ý người.

- Chính Yến thành chủ đồng ý, người sẽ gả cho ta sao?

Phuong Trầm Vũ hỏi.

Yến Khuynh Tuyết lắc lắc đầu nói:

- Thật có lỗi, cũng sẽ không.

- Vậy người đùa nghịch ta?

Sắc mặt Phuong Trầm Vũ âm trầm đáng sợ.

- Yến tiểu thư, làm người phải tự hiểu lấy mình, người nên biết người hiện tại lâm vào hoàn cảnh thế nào, nếu người gả cho ta, Cửu Hoa Kiếm tông sẽ làm hậu thuẫn cho người, người còn có thể ngồi vững vàng vị trí thành chủ Thương Sơn thành, nếu không hậu quả người không chịu nổi.

Sắc mặt Phuong Trầm Vũ âm lãnh nói.

Tô Tín vuốt cằm, hắn ngạc nhiên nói:

- Vị Phuong huynh Cửu Hoa Kiếm tông kia, xin hỏi người nói câu này người có tin được hay không?

- Yến tiểu thư có ngồi vững vị trí thành chủ Thương Sơn thành hay không cũng không phải người nói mới tính, muốn nàng gả cho người, người đừng vọng tưởng nữa.

Ánh mắt Phuong Trầm Vũ lạnh lẽo, hắn âm thầm nói:

- Mạnh Thanh Trạch, ta đang cầu hôn Yến tiểu thư, người chỉ là thủ hạ của nàng làm gì có tư cách quản ta?

Yến Khuynh Tuyết lúc này nhìn sang Tô Tín, nhưng đáng tiếc Tô Tín trả lời làm nàng thất vọng.

- Ta thu đồ vật của Yến tiểu thư, tự nhiên sẽ bảo vệ nàng ngồi vững vị trí thành chủ Thương Sơn thành, nếu người lại dám dây dưa, đừng trách ta đánh gãy chỉ thứ năm của người, người đời này vĩnh viễn không có tư cách cầu hôn.

Nghe nói như thế, Lan Vũ Điệp đang xem náo nhiệt lập tức buột miệng cười vang, nàng dựng ngón cái với Tín và nói:

- Có sáng ý, lời này bốn cô nương rất tán thưởng.

- Mạnh Thanh Trạch! Ngươi muốn chết!

Nếu như Phương Trầm Vũ còn nhìn được lời này thì hẳn không còn là nam nhân.

Nghe vậy hắn lập tức rút kiếm, trường kiếm đâm nhanh về phía trước, kiếm thế của hắn nặng nề như núi.

Hắn làm người háo sắc nhưng khi thi triển kiếm pháp rất trầm ổn, không chệ vào đâu được.

Tô Tín vận dụng Kinh Thần chỉ bắn liên tục, Kinh Trập chỉ lực bộc phát, mặc cho kiếm pháp Phương Trầm Vũ trầm ổn cỡ nào cũng không thể chịu được trong thời gian dài.

Tô Tín tu luyện Long Tượng Bàn Nhược công, sau khi đột phá cảnh giới Tiên Thiên cũng thuận lợi tiến vào tầng thứ hai, sau khi hắn thuận lợi đột phá nhân khiếu và nhĩ khiếu liền tấn thăng tới tầng thứ tư.

Long Tượng Bàn Nhược công tầng thứ tư đã gia tăng cường độ thân thể Tô Tín không kém gì những võ tăng Thiếu Lâm chuyên tu hành Kim Chung Tráo, Thiết Bồ Sam, Kinh Thần chỉ điểm lên thân kiếm Phương Trầm Vũ liền phát ra tiếng oanh minh như kim loại va vào nhau, cổ tay Phương Trầm Vũ đau đớn như sắp buông kiếm.

- Hai người các ngươi còn đứng nhìn hay sao?

Phương Trầm Vũ lập tức nổi giận gầm lên với Mạc Thiên Lan và Lan Vũ Điệp.

Một phát tay hắn đã phát hiện mình như vậy lại hoàn toàn không ngăn cản nổi Tô Tín thế công, thậm chí chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản trước cường đại thế công của Tô Tín mà thôi.

Hắn cũng không phải là gia hỏa tự phụ như Lăng Đào, sau khi thấy mình đánh không lại liền lên tiếng gọi người.

Mạc Thiên Lan không nói hai lời lập tức gia nhập chiến trường, song chưởng đánh ra, chưởng lực cường đại như biển cát ập thẳng về phía trước.

Tô Tín lại điểm một chỉ về phía hắn, Đông Hàn rét lạnh thấu xương, trực tiếp làm chưởng lực của hắn đông cứng lại như băng đá.

Giương mặt Lan Vũ Điệp lộ ra thần thái hưng phấn, lúc trước đám lão già trong tông môn không cho phép nàng động thủ với môn phái khác, hiện tại không có ai ngăn cản nàng?

- Mạnh Thanh Trạch, tuy bốn cô nương có cảm giác không tồi với ngươi nhưng ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu.

Trường tiên trong tay Lan Vũ Điệp đánh tới, nàng quán thân chân khí vào bên trong, trong nháy mắt bóng roi đầy trời ập thẳng về phía trước, trường tiên bao phủ ba người vào trong.

- Lan Vũ Điệp ngươi là nữ nhân điên! Ngươi nhìn kỹ rồi đánh có được hay không?

Phương Trầm Vũ tức giận chửi ầm lên.

Một kích của Lan Vũ Điệp tấn công không phân biệt ai với ai, bóng roi đầy trời bao phủ hắn và Mạc Thiên Lan vào bên trong, tràng diện quả thật quá hỗn loạn.

Trong mắt Tô Tín bắn ra hàn quang đáng sợ, Du long kiếm trong tay ra khỏi vỏ đâm về phía Lan Vũ Điệp.

Cho dù Du long kiếm sinh ra kiếm thế tàn nhẫn hay phong phạm vương giả, trong kiếm của hắn mang theo khí tức phá diệt đáng sợ.

Đây chính là kiếm đạo ban đầu Tô Tín mới lĩnh ngộ ra, cho dù Huyết Hà Thần kiếm có huyết khí sát cơ hay khoái kiếm Kinh Vô Mệnh chỉ là kỹ thuật giết người thuần túy đều dung nhập vào trong đó.

Hạch tâm của kiếm ý vô cùng đơn giản, chính là phá diệt tất cả, nhất kiếm xuất, vạn pháp diệt!

Trường tiên va chạm với thân kiếm của Tô Tín, kiếm quang Huyết Hà Thần kiếm mang theo huyết quang bị che dấu đi nhưng trên thân kiếm được nhiều máu tươi uẩn dưỡng như vậy tỏa ra mùi máu tươi tanh nồng.

Trường tiên của Lan Vũ Điệp bị kiếm quang xé rách, trường tiên của nàng dùng tơ hỏa chu Nam Man kết hợp với thiên tâm ti Tây Vực và dây thép đặc thù bện thành, trường tiên này chính là binh khí hoàng cấp nhưng bị kiếm khí xé rách vài chỗ dường như sẽ đứt rời thành từng khúc ngay sau đó.

Không phải binh khí nàng không bằng Tô Tín, mà là nàng không đánh bại kiếm của Tô Tín.

Lan Vũ Điệp lui! Lui cực nhanh.

Kiếm của Tô Tín quá mức xuất sắc, nàng không ngăn cản nổi.

Ánh mắt Phương Trầm Vũ bắn ra tinh quang, thừa dịp Tô Tín một kiếm bức lui Lan Vũ Diệp, thân kiếm của hắn nhộn nhạo, kiếm thế tập trung đánh lên Tô Tín.

Nhưng Tô Tín tu luyện khoái kiếm Kinh Vô Mệnh cho nên không chỉ rèn tốc độ xuất kiếm nhanh, hắn còn rèn luyện thủ đoạn sử dụng kiếm, cho dù không dùng kiếm vẫn có thể sử dụng chỉ pháp.

Tô Tín duỗi ngón tay nhỏ điểm lên thân kiếm Phương Trầm Vũ, một kích nhìn như nhẹ nhàng nhưng lại làm cho Phương Trầm Vũ phải biến sắc, hắn vội vàng buông tay nhưng trường kiếm trong tay bị đánh thành nát vụn!

Hắn không phải Lan Vũ Diệp có thân phận thánh nữ cao quý, dùng thực lực của hắn còn không có tư cách có được một thanh binh khí nhập phẩm

Cho nên Lan Vũ Diệp có thể đỡ được Du long kiếm của Tô Tín nhưng kiếm của hắn không thể ngăn cản chỉ lực Tô Tín.

Sức mạnh khổng lồ từ thân kiếm truyền vào cổ tay, Phương Trầm Vũ kinh hãi rút lui.

Mạc Thiên Lan thấy không ổn liền dùng song chưởng điên cuồng tấn công Tô Tín.

Nhưng lúc này Tô Tín giống như chỉ nhìn Phương Trầm Vũ, hắn ý có Long Tượng Bàn Nhược công khiến cho thân thể cường đại nên không tránh né, hắn đón đỡ một chưởng của Mạc Thiên Lan, chân khí như biển cát tiến vào thân thể Tô Tín nhưng lại bị Tử Hà Thần công trong cơ thể Tô Tín tiêu hóa mất chín thành sức mạnh.

Một chưởng này chỉ làm sắc mặt Tô Tín ửng hồng một chút, thậm chí hắn còn không bị thương nhẹ.

Nhưng Phương Trầm Vũ không nhẹ nhàng như vậy.

Tô Tín toàn lực chuyên tấn công một mình hắn, Kinh Thần chỉ toàn lực thúc dưới bao phủ toàn thân Phương Trầm Vũ, đánh hắn thổ huyết rút lui.

Lấy một địch ba, Tô Tín cũng không nhẹ nhàng như lúc đối địch với Lăng Đào, còn có thể cố tình không chế thương thế Lăng Đào.

Tô Tín toàn lực dùng Kinh Thần chỉ công kích, kinh mạch toàn thân Phương Trầm Vũ đã đứt đoạn, trên người có máu tươi chảy ra như suối, thiếu chút nữa hắn bị Tô Tín giết chết tại chỗ.

Lan Vũ Diệp và Mạc Thiên Lan sau lưng đồng thời ra tay như hỏa diễm nóng rực, biển cát âm âm.

Tô Tín cười dài, kiếm khí tung hoành, chỉ kinh như gió oanh kích hai người.

Từ khi hắn tiến vào cảnh giới Tiên Thiên đến nay, hắn chỉ giao thủ với cường giả tán tu như Hồng Liệt Đào mới có cảm giác áp lực, đám người Lão Đào Bà Từ và đạo phi Trương Nam quá yếu làm hắn đánh không thỏa thích.

Đám người Phương Trầm Vũ đều xuất thân đại phái Trương Nam, cho dù thực lực hay võ kỹ không phải tán tu có thể so sánh, ba người vây công một mình hắn, nếu Tô Tín nói không có chút áp lực là không thể nào.

Sau khi hắn đột phá nhân khiêu và nữ khiêu, đây là lần đầu tiên hắn có thể chiến đấu với người khác vui sướng như vậy, hắn có thể rèn luyện võ kỹ bản thân, Tô Tín có thể buông bỏ cơ hội này hay sao?

Sau khi giao thủ hơn mười chiêu, rốt cuộc Mạc Thiên Lan không ngăn cản nổi thế công của Tô Tín, hắn trúng ba chiêu Kinh Thần chỉ của Tô Tín liền thổ huyết bay ra sau.

Tuy Lan Vũ Diệp là nữ tử xinh đẹp nhưng Tô Tín hiện tại không có ý định lưu thủ, bốn người này không thể chết được nhưng nhất định phải trọng thương.

Nàng bị kiếm khí của Tô Tín đánh bay, kinh mạch trong cơ thể bị kiếm khí lạnh thấu xương xé rách, kém một chút đã mất mạng tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Có thể xem cuộc vui

- Chắc chắn, Mạnh công tử có thể hạ thủ với nữ nhân xinh đẹp như vậy, tâm địa thật cứng rắn.

Đám người Phương Hạo đứng sau xem cuộc chiến tặc lưỡi thờ dài, vẻ mặt đáng tiếc.

Hồng Liệt Đào đứng bên cạnh cười ha ha nói với Phương Hạo:

- Tiểu tử, ngươi có biết vì sao tuổi tác không kém nhau bao nhiêu nhưng Mạnh công tử có thể đứng hàng Nhân Bàng, ngươi chỉ có thể làm tùy tùng hay không?

Phương Hạo kinh ngạc nói:

- Mạnh công tử thiên phú tốt, có danh sư chỉ điểm, đương nhiên sẽ mạnh hơn ta rồi?

Hồng Liệt Đào nghiêm mặt nói:

- Trên đầu chữ sắc có đao, Mạnh công tử tâm địa đủ cứng rắn, thời điểm chém giết sinh tử thì quân khí gió nâng đẹp hay xấu, dù sao chỉ là hồng phấn khô lâu mà thôi. Người như tiểu tử ngươi có lẽ sẽ bị người ta đánh không biết trời nam đất bắc.

- Vì sao hòa thượng Thiếu Lâm tự và đạo sĩ Tào Hóa đạo môn mạnh như thế? Bởi vì người ta tứ đại giai không, nghĩ ít, dùng thời gian tu luyện, một lòng chỉ muốn tăng thực lực mình lên cao hơn, người như thế có thể không mạnh sao?

Phương Hạo sững sờ nói:

- Hiện tại chúng ta đi làm hòa thượng và đạo sĩ sao? Ta đoán người ta không nhận ta.

Hồng Liệt Đào cười xấu xa, nói:

- Hiện tại ngươi muốn đi làm hòa thượng và đạo sĩ cũng muộn rồi, tuy ngươi có thể cắt cái đó làm công công, trong hoàng cung đại nội có không ít cao thủ. Đi chỗ đó không cần nghĩ nhiều, cam đoan ngươi khám phá hồng trần, thực lực đột nhiên tăng mạnh.

Phương Hạo lập tức nhụt chí, hẳn hiểu Hồng Liệt Đào đang trêu chọc hắn.

Tô Tín đại chiến và liên tiếp trọng thương người cầm đầu bốn đại phái, đệ tử bốn phái sớm không nhận được, lúc này hơn ba mươi người cùng xông lên, rút binh khí trong tay vây quanh Tô Tín.

Hồng Liệt Đào cười ha ha nói:

- Rốt cuộc tới thời điểm chúng ta lên đài rồi.

Vừa dứt lời, đám người Hồng Liệt Đào cũng rút binh khí đứng sau lưng Tô Tín.

Đối mặt với đám người Mạc Thiên Lan xuất thân đại phái, cho dù cảnh giới bọn họ giống nhau nhưng đám người Hồng Liệt Đào không nắm chắc chiến thắng.

Nếu chỉ là đệ tử bình thường thì bọn họ cũng không ngại lên thử một phen.

Tô Tín thu hồi kiếm, thần nhiên nói:

- Mang theo bọn chúng cút đi, nếu không Mạnh Thanh Trạch ta sẽ giết bọn chúng.

Đệ tử bốn phái nhìn nhau, vẻ mặt giãy dụa.

Bọn họ nhìn rõ thực lực của Tô Tín mạnh như thế nào, ngay cả sư huynh mạnh nhất tông môn thế hệ trẻ còn thua thảm như vậy, chính mình nhiều người nhưng hữu dụng sao?

Nếu Tô Tín thật sự giết người, bọn họ cũng không có dũng khí đại chiến, đệ tử bốn phái chỉ có thể để lại vài câu oán hận sau đó mang người rời đi.

Người thanh tỉnh đầu tiên trong bốn người là Lan Vũ Diệp, nàng che bả vai, sắc mặt tái nhợt nhưng trên mặt tươi cười thoải mái:

- Mạnh Thanh Trạch, ngươi quả nhiên không hổ là cường giả Nhân Bàng, bốn cô nương nhớ kỹ ngươi, chờ ta dưỡng tốt thương thế lại tới đấu với ngươi một lần!

Tô Tín không nói gì, mặc cho bọn họ mang đám người Lan Vũ Diệp rời đi.

Hồng Liệt Đào xoa xoa cằm nói:

- Nữ nhân này quả nhiên là dễ tiện, ngươi càng đánh nàng, nàng sẽ càng không quên ngươi, quả nhiên nữ nhân này thiếu quân giáo, quân giáo nhiều sẽ trung thực.

Hắn vừa mới dứt lời liền cảm thấy có hai đạo sát cơ tập trung lên người hắn.

Nha hoàn Lục Ly phùng má tròn mắt nhìn chằm chằm vào hắn, ngay cả Yến Khuyết Tuyết cũng dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn sang.

Hồng Liệt Đào vội vàng khoát tay nói:

- Ta cũng không nói các ngươi, ta nói chính là thánh nữ Ly Hỏa giáo đây, các ngươi cũng không nên nghĩ lung tung.

- Đi, trở về thôi.

Tô Tín nói.

Yến Khuynh Tuyết hơi lo lắng nói:

- Nhưng Mạnh công tử ngươi đã trọng thương đệ tử đích truyền bốn đại phái Tương Nam, vấn đề này sẽ rất lớn, bọn chúng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cho dù là võ lâm Tương Nam hay là Trung Nguyên, địa vị đệ tử đích truyền sẽ cách biệt đệ tử bình thường một trời một vực.

Chỉ có những đệ tử được trường lão, chưong môn tông môn thu làm đồ đệ, tỉ mỉ bồi dưỡng mới có thể trở thành đệ tử đích truyền.

Đệ tử như vậy chính là căn cơ tương lai của tông môn, loại đệ tử này trong tông môn không có nhiều, hiện tại bị Tô Tín trực tiếp trọng thương thậm chí nửa phế, có thể đoán những tông môn võ lâm kia sẽ điên lên như thế nào.

- Yên tâm đi, ta còn lo lắng bọn họ không tới đây, đi thôi, chúng ta hiện tại trở về tiếp tục xem trò hay.

Tô Tín tách đám đông quay vào trong nhà, bộ dạng không có gì phải sợ hãi.

Tuy mọi người không biết hắn có chủ ý gì, vừa nhìn thấy Tô Tín tự tin như vậy bọn họ cũng yên tâm hơn không ít.

Lúc này tại nơi ở của Yến Hoàng Cửu, mười hai nữ tử có tướng mạo tuyệt mỹ và khí chất cao ngạo đứng trước mặt Yến Hoàng Cửu, trên người sinh ra khí thế hùng hực.

Một người trong đó mặc sa y màu đỏ, nàng ăn mặc có ba phần tương tự với Lan Vũ Diệp, trên người lại có thần thái vũ mị thành thực, nàng càng mê người hơn cả Lan Vũ Diệp.

Nhưng hiện tại nữ nhân có cách ăn mặc ba phần tương tự Lan Vũ Diệp lại tức giận nói với Yến Hoàng Cửu:

- Yến Hoàng Cửu! Con gái của ngươi đánh thánh nữ Ly Hỏa giáo chúng ta trọng thương, ngươi còn muốn ngăn cản ta động thủ sao?

Yến Hoàng Cửu mặt không biểu cảm nói:

- Là bọn chúng tới Thương Sơn thành sinh sự, các ngươi nên biết quy củ của ta, đối với con cái, ta không muốn ước thúc quá nhiều. Nhưng đồng thời ta hi vọng các ngươi không nên duỗi tay quá xa.

Những người này không cần phải nói, các nàng chính là nữ nhân các thế lực tông môn Tương Nam gả tới thông gia với Yến Hoàng Cửu.

Từ khi các nàng sinh con cho Yến Hoàng Cửu đã bị Yến Hoàng Cửu ra lệnh cưỡng chế không cho tham dự vào việc tranh đoạt của con cái.

Ngay cả như vậy, các nàng tuy không chủ động tham gia vào tranh đấu nhưng chỉ cần thông qua quan hệ với tông môn sau lưng, đám người Yến Trọng Hằng cũng đạt được không ít tài nguyên và trợ giúp.

Nếu là tranh đấu bình thường, thủ hạ của đám người Yến Trọng Hằng bị Tô Tín đánh thảm cỡ nào, các nàng cũng không ra tay, chỉ im lặng ở trong nhà làm hiền thê lương mẫu.

Nhưng hiện tại đệ tử đích truyền tông môn của mình bị phế, cũng không trách các nàng nóng nảy như vậy.

Yến Hoàng Cửu lạnh lùng nói:

- Ta đã nói rồi, ta không cần các ngươi xen vào việc này, Yến Khuynh Tuyết là con gái của ta, chẳng lẽ các ngươi cho rằng ta sẽ tự tay đối phó nữ nhi của mình hay sao?

Tiền thánh nữ Ly Hỏa giáo hừ lạnh một tiếng, nói:

- Không xử lý con gái của ngươi, vậy thì thanh lý đám thủ hạ của nàng.

Yến Hoàng Cửu lắc đầu:

- Như vậy có khác gì giết Khuynh Tuyết chứ? Nếu như ta thật sự thanh lý đám người Mạnh Thanh Trạch, Khuynh Tuyết dựa và ai để quản lý Thương Sơn thành chứ?

- Nhất dạ phu thê bách dạ ân, Yến Hoàng Cửu, chẳng lẽ ngươi muốn vì con gái của mình mà đối xử với chúng ta như vậy sao?

Tiền thánh nữ Ly Hỏa giáo phần nộ hết lớn.

Thần sắc Yến Hoàng Cửu dần dần lạnh lẽo, nói:

- Nhất dạ phu thê bách dạ ân? Các ngươi còn biết chúng ta là phu thê sao?

- Những năm gần đây ta đối đãi với các ngươi không tệ, nhưng kết quả các ngươi vẫn một lòng suy nghĩ vì tông môn của mình, các ngươi có từng nghĩ tới các ngươi trừ là đệ tử đích truyền của tông môn thì cũng là thê tử của Yến Hoàng Cửu ta hay không?

Yến Hoàng Cửu thờ dài một hơi nói:

- Các ngươi quay về đi, sau này các ngươi không cần tới Thương Sơn thành nữa.

Có thể cười được những mỹ nữ tuyệt sắc Thương Nam không phải vì Yến Hoàng Cửu háo sắc, mà là vì hắn không thể không cười.

Hắn vốn cho rằng phu thê vài chục năm thì hắn có thể cảm hóa các nàng, làm cho các nàng một lòng suy nghĩ vì Thương Sơn thành.

Nhưng đáng tiếc duyên phận phu thê vài chục năm còn không sánh bằng tông môn bồi dưỡng các nàng từ nhỏ.

Tiền thánh nữ Ly Hỏa giáo hừ lạnh một tiếng:

- Yến Hoàng Cửu! Hi vọng ngươi không hối hận vì lựa chọn ngày hôm nay.

Nàng vung tay nói ra những lời này, những người còn lại chờ Yến Hoàng Cửu lựa chọn, nếu hắn không trừng phạt đám người Tô Tín thì bọn họ cũng rời đi.

Lần này các nàng không phải quay lại nơi ở của mình, mà là trở lại tông môn của mình thông báo những chuyện xảy ra tại nơi này với tông môn.

Đã hoàn toàn vạch mặt, cho nên tình cảm phu thê vài chục năm liền kết thúc.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Yến Hoàng Cửu thờ dài một hơi nhưng trong ánh mắt hắn vô cùng lạnh lùng, nói:

- Vì sao cứ muốn bức bách ta chứ? Thương Sơn thành là của Yến gia ta, nếu ai muốn thò tay vào sẽ bị chặt tay.

Lúc các thế lực Ly Hỏa giáo phái đệ tử tới đây bị Tô Tín đánh trọng thương, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Đặc biệt trong đó thương thế Phương Trầm Vũ nghiêm trọng nhất, hắn đã bị phế, muốn cứu trở lại cần hao phí nhiều dược liệu trân quý mới được.

Nhưng nếu tiêu hao tài nguyên cứu chữa Phương Trầm Vũ, tài nguyên này có thể bồi dưỡng ra hai, ba Phương Trầm Vũ, khoản mua bán này không có lời.

Cho dù buông tha Phương Trầm Vũ cũng không có nghĩa bọn họ nhịn con tức này.

Mạnh Thanh Trạch khinh người quá đáng, lại dám đánh trọng thương đệ tử dòng chính của bọn họ, thật sự nghĩ đến người là đệ tử “Tứ Tuyệt Tán Nhân” Tông Hạo Dương liền có thể coi trời bằng vung? Phải biết rằng cho dù là Tông Hạo Dương cũng không dám hung hăng can quấy trên địa bàn Thương Nam của bọn họ.

Trong địa hỏa động là thánh địa tu luyện của Ly Hỏa giáo, một nam tử trung niên toàn thân bao phủ trong hỏa diễm rèn luyện thân thể của mình, đại hỏa đã hong khô nhام thạch trong phạm vi trăm trượng.

Chờ tới khi hỏa diễm biến mất, người đã không thấy bóng dáng, chỉ lưu lại tên đệ tử đưa tin đang đỏ mồ hôi như mưa.

Thương Lan cốc Mạc gia, một lão giả nhìn thấy thương thế của Mạc Thiên Lan liền bộc phát khí thế như biển cát thâm bất khả trắc, dường như nơi này sắp nghênh đón phong bạo.

Trên đỉnh núi Cửu Hoa Kiếm tông có một trung niên bộc phát kiếm khí vô cùng đáng sợ xé rách vách núi, nhام thạch cứng rắn phải mềm như đậu hũ.

Thiên Cơ Thần Đạo môn, một gã tráng hán quanh người có vài chục thanh đao to lớn, trong mắt hắn bắn ra thần thái giận dữ, mấy chục loan đao tan vỡ thành nhiều mảnh, một thanh Yên Nguyệt đao bay ra khỏi đồng mảnh vỡ sinh ra sát cơ vô tận.

Đệ tử đích truyền trong tông môn bị Tô Tín tổn thương thành như vậy đã chọc giận bọn họ, bọn họ sẽ hủy diệt Thương Sơn thành và Tô Tín.

Nếu đệ tử cảnh giới Tiên Thiên không làm gì được Tô Tín, vậy hãy cho cường giả Nguyên Thần cảnh võ đạo tông sư tới.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Hoàn thành kế hoạch

Ba ngày sau trong Thương Sơn thành, Tô Tín còn khoan thai ngồi đối diện uống trà với đám người Hồng Liệt Đào, hoàn toàn không lo lắng môn phái như Ly Hóa giáo tới trả thù.

Tuy bọn người Yến Khuynh Tuyết có chút bận tâm nên làm gì làm gì, nhưng Tô Tín lại vô cùng lạnh nhạt.

Đám người Yến Trọng Hằng cũng không gây phiền toái cho bọn họ, dù sao theo bọn họ thấy, Tô Tín cách cái chết không xa, vị trí người thừa kế thành chủ của Yến Khuynh Tuyết cũng không kéo dài quá lâu.

Hồng Liệt Đào hoài nghi nói:

- Mạnh công tử, không phải ta lăm miệng, các đại tông môn trong Tương Nam không dễ sống chung như vậy, người trọng thương đệ tử bọn họ, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ.

- Đánh nhỏ già tới, loại chuyện này bọn họ làm được, những đại tông môn nơi này không cần thể diện giống như tông môn võ lâm Trung Nguyên, bọn chúng làm việc lấy lớn hiếp nhỏ cũng không ít.

Ánh mắt Tô Tín nhìn về phía xa xa:

- Tại sao ta phải sợ bọn chúng chứ, nếu như bọn chúng không tới thì ta cũng sẽ xem thường bọn chúng.

Hắn vừa mới dứt lời, hắn cũng cảm giác được bốn khí tức cường đại tập trung vào nhà của Yến Khuynh Tuyết, uy áp cường đại ập tới dọa bọn họ sợ hãi sắc mặt tái nhợt.

- Quả nhiên đến!

Tô Tín ý bảo mọi người an tâm một chút chớ vội, hắn đi ra xem xét, bốn gã võ giả đứng trước cửa, trên người còn mang theo khí thế làm người ta sợ hãi.

Ánh mắt một người nóng rực như lửa, dường như có xu thế liệt hỏa liệu nguyên.

Khí thế người thứ hai như biển cát thâm thẳm, thâm bất khả trắc.

Người thứ ba sinh ra kiếm khí tung hoành bao quát thiên địa.

Người thứ tư lưng mang một thanh Yên Nguyệt đao khí thế bá đạo vô song.

Cường giả Nguyên Thần cảnh có thể mượn sức mạnh thiên địa, bọn họ dung hợp khí thế bản thân vào trong thiên địa.

Uy áp cường đại bao phủ phạm vi mấy trăm trượng, rất nhiều võ giả trong Thương Sơn thành đều sợ hãi, không biết vì sao Thương Sơn thành tự dung lại xuất hiện bốn cường giả Nguyên Thần cảnh.

Cho dù tại Trung Nguyên cường giả xuất hiện ló ló, cường giả Nguyên Thần cảnh cũng được xưng tụng là nhân vật tông sư.

Tại Tương Nam, võ giả Nguyên Thần cảnh chính là bá chủ một phương, sẽ không dễ dàng xuất hiện cùng một chỗ với nhau.

- Mạnh Thanh Trạch! Người đã trọng thương đệ tử Thương Lan cốc Mặc gia chúng ta, người có biết tội của người hay không?

Lão giả khí thế sâu đậm như biển cát lên tiếng uy áp cường đại như hóa thành thực chất ập vào đầu Tô Tín.

Tô Tín vận chuyển Long Tượng Bàn Nhược công, lại kích hoạt Từ Hà Thần công, cả hai công pháp dung hợp với nhau tới mức tận cùng mới miễn cưỡng ngăn cản, trên người hắn đổ mồ hôi lạnh.

Nguyên Thần cảnh võ đạo tông sư, trước kia Tô Tín chỉ thấy qua một mình Yến Hoàng Cửu.

Bởi vì trước mặt nhiều người nên Yến Hoàng Cửu thu hồi đại phần khí thế bản thân, khí thế hắn tỏa ra giống như võ giả bình thường.

Lão giả Thương Lan cốc Mặc gia lại câu thông lực lượng thiên địa dung nhập khí thế bản thân áp chế Tô Tín, nếu đổi thành võ giả yếu kém khác đã bị khí thế làm trọng thương.

Nguyên Thần cảnh và Tiên Thiên cảnh là hai cảnh giới khác nhau, quả thật là chênh lệch như trời và đất.

Trước kia Tô Tín chỉ nghe nói qua mà thôi, nhưng hôm nay hắn đã biết được uy áp của võ giả Nguyên Thần cảnh, thậm chí không cần động thủ, nhờ vào khí thế đủ sức áp chết võ giả Tiên Thiên!

- Võ giả đối chiến sinh tử bất luận. Mạc Thiên Lan hẳn tài nghệ không bằng người, chẳng lẽ là lỗi của ta sao?

Tô Tín vẫn nói chuyện rõ ràng dưới uy áp cường đại.

Nhìn thấy Tô Tín vẫn có thể biểu hiện lạnh nhạt dưới uy áp của mình, lão giả Thương Lan cốc lúc này ngạc nhiên không nhỏ.

Hắn lạnh lùng nói:

- Không nên nói xạo! Mạnh Thanh Trạch, người cho rằng người là đệ tử “Tứ Tuyệt Tán Nhân” Tông Hạo Dương thì có thể làm xằng làm bậy trong Tương Nam sao? Cho dù sư phụ người tự mình tới Tương Nam, hắn cũng không dám hạ thủ hung ác với đệ tử bốn nhà chúng ta.

Tô Tín cười nhạt nói:

- Sư phụ ta không ở nơi này nên người dám nói như vậy, nhưng người đứng ở nơi này, người cho rằng người còn có tư cách nói ầu nói tả với ta hay sao?

Hắn vừa nói lời này cho dù lão giả Mạc gia hay ba tên võ giả Nguyên Thần cảnh khác cũng phải biến sắc.

Cùng là võ giả Nguyên Thần cảnh nhưng thực lực Tông Hạo Dương mạnh hơn bọn họ một cảnh giới, hơn nữa thanh danh còn lớn hơn bọn họ quá nhiều.

Đừng nhìn Tông Hạo Dương xuất thân tán tu, hắn có thể xông ra thanh danh Tứ Tuyệt Tán Nhân trong võ lâm Trung Nguyên nơi cường giả xuất hiện lớp lớp cũng đủ thấy hắn không tầm thường.

Bốn người bọn họ chỉ có thể xưng vương xưng bá tại Tương Nam này mà thôi, nếu Tông Hạo Dương thực đứng ở chỗ này, bọn họ nói cái gì cũng phải suy nghĩ một phen, cũng không có khả năng đánh tới tận cửa.

Trung niên Cửu Hoa Kiếm tông lúc này lạnh lùng nói:

- Mạc huynh, kẻ này cuồng vọng như thế, người cam tâm mặc hắn nhục nhã sao? Mạc gia người càng lấn lộn càng thụt lùi, chẳng lẽ người sợ Tứ Tuyệt Tán Nhân hay sao?

Lão giả Mạc gia hừ lạnh nói:

- Cho dù ta giết tiểu tử này, nhưng chuyện hôm nay các người cũng có phần, nếu tương lai Tông Hạo Dương đánh đến tận cửa thì các người đừng mong tách ra.

Tô Tín hiện tại có thân phận “Mạnh Thanh Trạch” làm bốn nhà rất kiêng kỵ.

Sau lưng hắn có một sư phụ “Tứ Tuyệt Tán Nhân” Tông Hạo Dương, cho dù bọn họ giết Tô Tín cũng phải suy nghĩ hậu quả.

Kết tử thù với một cường giả Dung Thần cảnh là cái giá to lớn không phải người nào cũng có thể thừa nhận được.

- Mạc gia các người càng sống lâu lá gan càng nhỏ. Nơi này là Tương Nam, không phải nơi Tông Hạo Dương hắn có thể tùy ý giương oai! Người không giết, ta tới giết!

Ánh mắt trung niên Cửu Hoa Kiếm tông mang theo sát cơ vô tận, Phương Trầm Vũ bị Tô Tín phế bỏ chính là đệ tử thân truyền của hắn.

Cho dù hắn buông tha cứu chữa Phương Trầm Vũ nhưng đó là suy nghĩ vì lợi ích của Cửu Hoa Kiếm tông.

Nhưng Phương Trầm Vũ chính là đệ tử thân truyền của hắn, Tô Tín phế bỏ Phương Trầm Vũ, thù này không thể không báo.

Kiểm khí cường đại xông thẳng lên trời, trung niên Cửu Hoa Kiếm tông không xuất kiếm, hắn dùng chỉ thay kiếm nhưng kiếm khí dài hơn mười trượng mang theo uy áp vô tận lao tới.

Kiểm khí tung hoành ngang dọc phong tỏa hư không, nhìn như chỉ là một đạo kiếm khí đơn giản nhưng ẩn chứa hơn mười loại biến hóa, cho dù Tô Tín trốn thế nào cũng không thể tránh được một kiếm này.

Tinh thần hắn căng cứng như dây đàn, hắn chuẩn bị tiến vào không gian hồi đoái, xem thử có thể ngăn cản một kích này hay không.

Nhưng kiếm khí sắp đánh tới liền nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Hàn Thỉnh Lan, nơi này không phải Cửu Hoa Kiếm tông, cũng không tới phiên người tới giương oai!

Một tiếng rống giận vang lên, Yến Hoàng Cửu xuất hiện trước mặt Tô Tín, hắn đánh ra một quyền như Thương Long giận dữ, quyền thế biến hóa khó lường, vô hình vô tung nhưng lại quấy loạn thiên địa, kiếm khí của Cửu Hoa Kiếm tông Hàn Thỉnh Lan bị đánh nát.

Sắc mặt Hàn Thỉnh Lan trầm xuống, nói:

- Cửu Biến Thương Long quyền! Yến Hoàng Cửu, người nhất quyết bao che tiểu tử này sao? Hắn phế đệ tử Cửu Hoa Kiếm tông, lại còn đánh đệ tử ba tông môn khác trọng thương không nhẹ.

Nhìn thấy Yến Hoàng Cửu xuất hiện, Tô Tín lập tức thở ra một hơi, xem ra kế hoạch của hắn cũng tới lúc hoàn thành.

Thế lực tông môn võ lâm Thương Nam thật sự quá mạnh mẽ, cho dù Tô Tín vẫn đứng bên người Yến Khuynh Tuyết nhưng đoán chừng đám người Yến Trọng Hằng đạt được đủ trợ giúp cũng có tư cách tranh đoạt vị trí thành chủ.

Muốn Yến Khuynh Tuyết ngồi vững vàng vị trí thành chủ Thương Sơn thành sau lưng nàng nhất định phải có người có đủ sức nặng tọa trấn mới được.

Người này vốn phải là Yến Hoàng Cửu, hắn đã lựa chọn Yến Khuynh Tuyết làm người thừa kế thành chủ, hắn nên hoàn toàn đoạn tuyệt hi vọng của kẻ khác đến đỡ Yến Khuynh Tuyết thượng vị.

Nhưng đáng tiếc cũng không biết Yến Hoàng Cửu đã già hay không, hắn vẫn còn cho phép đám con cái khác ôm suy nghĩ làm loạn, hắn vẫn do dự như thể làm tông môn võ lâm Thương Nam sẽ tới những chằm Thương Sơn thành, mặt khác không ủng hộ hoàn toàn Yến Khuynh Tuyết.

Nếu như vậy Tô Tín cũng đành phải tự tạo một cơ hội, một cơ hội làm Yến Hoàng Cửu hoàn toàn quyết liệt với mấy thế lực lớn Thương Nam, làm cho hắn nhất định phải ủng hộ Yến Khuynh Tuyết ngồi trên vị trí thành chủ.

Đám người Mạc Thiên Lan bị Tô Tín cố ý trọng thương, nếu như không trọng thương bọn họ, cường giả Nguyên Thần cảnh của bốn nhà Cửu Hoa Kiếm tông làm sao rời khỏi tông môn đi giết hắn chứ?

Chỉ cần bọn họ vừa đến Thương Sơn thành cũng đã chọc tới điểm mấu chốt của Yến Hoàng Cửu.

Bản thân thành Thương Sơn thế lực một phương, cho tới bây giờ không phụ thuộc vào thế lực võ lâm nào khác, cũng không ai dám làm càn tại Thương Sơn thành, đây chính là mấu chốt của Yến Hoàng Cửu.

Trước kia mấy thế lực lớn chỉ làm mờ ám và ít xuất hiện, chỉ phải đệ tử trong tông tới trợ giúp đám người Yến Trọng Hằng.

Càng về sau bọn chúng càng quá giới hạn, mà ngay cả đệ tử dòng chính như Mạc Thiên Lan cũng dám hiên nhiên mang người tới nơi này đã chạm tới mấu chốt của Yến Hoàng Cửu, nhưng hắn vẫn nhịn xuống không tỏ vẻ.

Đã như vậy Tô Tín chỉ có thể trọng thương và phế bỏ Mạc Thiên Lan, như vậy sẽ chọc cường giả Nguyên Thần cảnh đi ra, hắn muốn xem Yến Hoàng Cửu có thể nhịn tiếp hay không?

Tại sao không giết bốn người kia, đó là bởi vì Tô Tín còn không muốn làm cho Thương Sơn thành bị hủy diệt.

Trọng thương phế bỏ và trực tiếp giết người có tính chất hoàn toàn khác nhau.

Đệ tử dòng chính bị thương là cho bọn họ tức giận nhưng nếu như Tô Tín thật sự giết bọn họ, bốn thế lực sẽ không tức giận với Thương Sơn thành đơn giản như vậy.

Đệ tử dòng chính bị giết đủ làm bốn thế lực lâm vào trạng thái điên cuồng, Tô Tín phải chết, Yến Khuynh Tuyết thậm chí cũng khó trốn một kiếp, ngay cả Thương Sơn thành cũng gặp nạn.

Hiện tại Thương Sơn thành không kém nhưng tuyệt đối không thể ngăn cản bốn thế lực liên thủ tiêu diệt.

Tô Tín còn muốn Yến Khuynh Tuyết thuận lợi leo lên vị trí thành chủ, cho nên đám người Mạc Thiên Lan chỉ có thể trọng thương, thậm chí có thể phế bỏ nhưng không chết được.

Lúc này Tô Tín tính toán đúng, bốn gã võ giả Nguyên Thần cảnh tùy tiện ra tay trong Thương Sơn thành đã chạm vào mấu chốt của Yến Hoàng Cửu.

Từ hôm nay trở đi, Yến Hoàng Cửu sẽ quyết liệt vạch mặt với thế lực võ lâm Thương Nam.

Đồng thời đám người Yến Trọng Hằng là con nôi dôi có bối cảnh thế lực võ lâm Thương Nam cũng không có một chút tư cách lên vị trí thành chủ, Yến Khuynh Tuyết trở thành thành chủ Thương Sơn thành là chuyện chắc chắn mười phần.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Vạch mặt

Yến Hoàng Cửu ra tay làm cho Cửu Hoa Kiếm tông Hàn Thỉnh Lan cảm thấy khó chịu.

Trong ấn tượng của hần Yến Hoàng Cửu là người rất lý trí.

Chính vì hần lý trí nên không dùng thực lực Thương Sơn thành đi đối kháng với tất cả thế lực võ lâm Tương Nam.

Cuối cùng Yến Hoàng Cửu lựa chọn quan hệ thông gia với các thế lực võ lâm Tương Nam, dùng loại phương thức ôn hòa này xây dựng Thương Sơn thành.

Theo bọn họ suy nghĩ, cho dù hôm nay bọn họ ra tay tiêu diệt Tô Tín, Yến Khuynh Tuyết ngồi lên vị trí thành chủ Thương Sơn thành bất ổn, Yến Hoàng Cửu hơn phân nửa chỉ tức giận và ần nhẩn chứ không dám động thủ.

Nhưng đáng tiếc bọn họ không hiểu Yến Hoàng Cửu sâu như Tô Tín, đối với nhân vật kiêu hùng như Yến Hoàng Cửu mà nói, hần có thể ần nhẩn vì lợi ích nhưng hần vẫn có điểm mấu chốt của mình.

- Nơi này là Thương Sơn thành, hiện tại ta còn chưa chết, không tới phiên các ngươi giương oai, cút cho ta.

Yến Hoàng Cửu tức giận quát một tiếng, cuối cùng hần rống một tiếng mang theo uy thế kinh thiên.

Sắc mặt Hàn Thỉnh Lan âm trầm, hần nói:

- Yến Hoàng Cửu, ngươi làm như vậy có suy nghĩ tới hậu quả hay không?

- Hậu quả? Hậu quả chính là các ngươi không cút sẽ chết!

Với tính cách của Yến Hoàng Cửu, nếu như có thực lực quyết liệt với thế lực võ lâm Tương Nam thì hần sẽ tiếp tục ần nhẩn mà không phát.

Nếu hiện tại đã vạch mặt, hần sẽ không ần nhẩn làm gì.

Sắc mặt đám người Hàn Thỉnh Lan âm trầm.

Thân là võ giả Nguyên Thần cảnh, bọn họ cũng là nhân vật bá chủ một phương, nào bị người ta quát lớn như thế?

Yến Hoàng Cửu là Dung Thần cảnh, cao hơn bọn họ một cảnh giới nhưng hần hiện tại đã già nua, huống hồ bọn họ có bốn người cũng không phải không thể địch lại hần.

Kiểm quang mỹ lệ ra khỏi vỏ, trường kiếm trong tay Hàn Thỉnh Lan hóa thành một ngọn núi nhỏ, kiếm thế bao phủ phạm vi vài dặm áp xuống.

Kiểm pháp Cửu Hoa Kiếm tông từ xưa tới nay đều là lấy thế đè người.

Nhưng Yến Hoàng Cửu càng cường ngạnh hơn.

Thân thể Yến Hoàng Cửu như hóa thành Thương Long sát phạt tận trời, chân khí bành trướng xé nát không gian, hóa thành hư ảnh Thương Long lớn không ngừng quay cuồng giữa không trung xé nát kiếm thế.

Trong mắt Hàn Thỉnh Lan mang theo kinh hãi, trường kiếm thay đổi chém ra vài chục kiếm, mỗi một kiếm đều là một loại biến hóa với kiếm khí tung hoành, phong mang vô tận bộc phát.

Trong mắt Yến Hoàng Cửu mang theo một tia đùa cợt, sau lưng có hư ảnh Thương Long xuất hiện, hần đánh ra một quyền áp súc chân khí cường đại rồi nổ tung.

Nhất quyền phá vạn pháp!

Hàn Thỉnh Lan phun máu tươi, cường giả Nguyên Thần cảnh cũng không ngăn được một quyền của Yến Hoàng Cửu.

- Các ngươi còn không ra tay!?

Hàn Thỉnh Lan nhìn sang ba người khác rống to.

Đương nhiên ba người khác cũng muốn ra tay, chỉ có điều Yến Hoàng Cửu thật sự mạnh hơn bọn họ dự đoán.

Vốn tưởng rằng hiện tại Yến Hoàng Cửu đã già nua suy yếu, không ngờ rằng Cửu Biến Thương Long quyền vẫn cường đại như cũ.

Tên cường giả Nguyên Thần cảnh Thương Lan cốc Mặc gia do dự một lúc nhưng cuối cùng hần vẫn ra tay, hần đánh ra một chuồng như biển cát cuộn cuộn, chuồng lực cường đại mang theo năm biến hóa, mỗi biến hóa ần chứa sát cơ cường đại.

Quyền thể Yến Hoàng Cửu lại biến hóa, Thương Long gào thét xé rách sóng lớn.

Lúc này cường giả Nguyên Thần cảnh của Thiên Cơ Thần Đạo môn chém xuống một đao, đao mang xé nát không gian, mang theo cảm giác thảm thiết

như xuất đao phải thấy máu!

Cường giả Nguyên Thần cảnh của Ly Hòa giáo cùng lúc ra tay, hai tay của hắn mang theo quyền ấn, một đóa hoa sen nở rộ trong tay hắn, hắn nhẹ nhàng điểm ra một chỉ giống như mặt trời giữa trưa mang theo sức nóng cường đại bao phủ Yến Hoàng Cửu.

Đôi mắt ba người vây công, Yến Hoàng Cửu ứng phó chính là xuất quyền.

Quyền toái thiên hạ!

Hắn tu luyện Cửu Biến Thương Long quyền có chín loại biến hóa, cho dù là loại biến hóa nào cũng ẩn chứa khí thế cường đại.

Long chiến vu dã, máu tươi tung bay, đây cũng là quyền ý của Cửu Biến Thương Long quyền!

Dưới Thương Long quyền, biển cát tan vỡ, ánh đao tan biến, hỏa diễm dập tắt.

Trong cùng giai lấy một địch ba, Yến Hoàng Cửu lại không lâm vào hạ phong chút nào, thậm chí ba người chịu tổn thất không nhỏ.

Nguyên Thần cảnh đại chiến cũng làm Tô Tín mở rộng tầm mắt.

Nếu như nói nói cảnh giới Hậu Thiên tu luyện thân thể, khai phát chiêu thức võ công, cảnh giới Tiên Thiên chính là vận dụng chân khí.

Tới Nguyên Thần cảnh, chính thức khổng chế chiến lực chính là lĩnh ngộ thiên địa và cảm ngộ chân ý võ đạo.

Một cảnh giới một trọng thiên, Hậu Thiên, Tiên Thiên, Nguyên Thần mỗi cảnh giới đều là thử nghiệm mới.

Lúc này trong mắt bốn người mang theo kinh hãi, Yến Hoàng Cửu là người thọ nguyên sắp hết, thân thể mục nát còn có thể phát ra sức chiến đấu cường đại như vậy sao?

Hiện tại không cần phải đánh tiếp, thực lực Yến Hoàng Cửu không có suy yếu, tiếp tục đánh lâu hơn. Yến Hoàng Cửu mà ra tay hung ác thì bọn họ khó có thể rời khỏi Thương Sơn thành.

- Yến Hoàng Cửu, hi vọng ngươi sẽ không hối hận vì lựa chọn hôm nay.

Đám người Hàn Thỉnh Lan nói xong lời này liền quay người rời đi.

Hiện tại bọn họ không đánh lại Yến Hoàng Cửu nhưng Yến Hoàng Cửu cũng không thể ngăn cản bọn họ.

Tin tức thọ nguyên Yến Hoàng Cửu không nhiều cũng truyền vào tai bọn họ, bọn họ không đáng liều chết với kẻ sắp chết.

Đám người Hàn Thỉnh Lan rời đi, sắc mặt Yến Hoàng Cửu tái nhợt, Yến Khuynh Tuyết vội vàng lo lắng hỏi:

- Phụ thân, người không sao chứ?

Từ nhỏ Yến Khuynh Tuyết không cảm nhận được phụ thân yêu mến, trong ấn tượng của nàng, hình tượng Yến Hoàng Cửu cũng không phải phụ thân, mà là thành chủ Thương Sơn thành uy nghiêm.

Nhưng cho dù nói như thế nào, Yến Hoàng Cửu cũng là phụ thân của nàng, cho dù dĩ vãng có bị xem thường nhiều hơn nữa cũng không thay đổi được sự thật này.

Yến Hoàng Cửu lắc đầu, miễn cưỡng cười cười nói:

- Vì phụ không sao, Khuynh Tuyết, bảy ngày sau con chuẩn bị làm thành chủ Thương Sơn thành.

Không đợi Yến Khuynh Tuyết nghi vấn, Yến Hoàng Cửu liền trầm giọng nói:

- Từ Trọng! Mang người đi không chế lão đại lão nhị, tất cả người võ lâm tông môn Tương Nam bên cạnh bọn họ đều giết đi.

Đoạn Phong Đao Liệt Từ Trọng sắc mặt tái nhợt đi tới, hắn gật đầu với Yến Hoàng Cửu sau đó xoay người rời đi.

- Mạnh Thanh Trạch, trong khoảng thời gian này Khuynh Tuyết do ngươi chiếu cố, có người bên cạnh, ta tin tưởng Khuynh Tuyết sẽ không có chuyện gì.

Yến Hoàng Cửu nhìn Tô Tín, trầm giọng nói.

Tô Tín gật đầu nói:

- Xin thành chủ yên tâm, ta đã đồng ý với Yến tiểu thư, nhất định sẽ bảo hộ nàng chu toàn.

Yến Hoàng Cửu gật gù đầu, không để ý tới thương thế của mình, hắn đẩy hai tên võ giả Thương Sơn thành ra sau đó rời đi.

Trông mắt Tô Tín hơi híp lại, xem ra Yến Hoàng Cửu thật sự sắp “đầu hết đèn tắt”, hẳn muốn chuẩn bị an bài Yến Khuynh Tuyết thành người kế thừa Thương Sơn thành.

Tô Tín nghi hoặc là Yến Hoàng Cửu chuẩn bị át chủ bài gì có thể giúp Yến Khuynh Tuyết ngồi vững vàng vị trí thành chủ Thương Sơn thành.

Yến Hoàng Cửu kiên hùng cả đời, hẳn sẽ không cho rằng sau khi hắn chết những đại phái Tương Nam sẽ không xoi tái Thương Sơn thành.

Thời điểm hắn chết, các đại phái Tương Nam sẽ quang minh chính đại nhúng tay vào phân tranh, cuối cùng thậm chí cường giả Nguyên Thần cảnh cũng xuất động.

Cường giả Nguyên Thần cảnh ra tay hơn phân nửa là vì Tô Tín cố ý ra tay độc ác phế truyền nhân của bọn họ, nếu không vì việc này cũng không xuất động cường giả Nguyên Thần cảnh.

- Chúng ta quay về đi, mấy ngày nay Thương Sơn thành sẽ không bình yên.

Tô Tín thần nhiên nói một câu.

Yến Hoàng Cửu quản lý Thương Sơn thành vài chục năm, thành lập phong vân lỗi nên hắn thu phục võ giả Tiên Thiên không một trăm cũng tám mươi.

Cho dù có một ít người đột phá Tiên Thiên Thần Cung cảnh sau đó rời đi tìm cơ duyên đột phá Nguyên Thần cảnh, dưới trướng hắn cũng có hơn sáu mươi võ giả Tiên Thiên Khí Hải cảnh và Linh Khiếu cảnh.

Hơn sáu mươi võ giả Tiên Thiên do Liệt Tử Trọng dẫn dắt trực tiếp thanh trừ toàn bộ người do đám người Yến Trọng Hằng bố trí trong Thương Sơn thành, người dám phản kháng đều tru sát.

Những người này thực lực chỉ đạt tới Khí Hải cảnh mà thôi, luận thực lực còn không bằng những võ giả xuất thân tán tu như Liệt Tử Trọng nhưng cũng dương danh phong vân lỗi.

Hơn nữa bọn họ chỉ có hơn mười người mà thôi, chỉ dùng thời gian ba ngày đã thanh lý sạch sẽ.

Trong quá trình này các đại môn phái Tương Nam cũng nhận được tin tức nhưng bọn họ không đứng ra nháo sự.

Bọn họ nghĩ dù sao Yến Hoàng Cửu đã nỗ lực hết đà, sống không bao lâu.

Hiện tại vì mấy đệ tử cảnh giới Tiên Thiên đi đối đầu với Yến Hoàng Cửu sắp chết chính là hành vi ngu xuẩn.

Hồ chết dư uy vẫn còn, huống chi Yến Hoàng Cửu hiện tại còn chưa có chết đâu.

Hiện tại ai dám đứng ra gây phiền phức, nếu Yến Hoàng Cửu hung ác trực tiếp xông tới tông môn đồng quy vu tận, người đó sẽ khóc không ra nước mắt.

Thân là cường giả Dung Thần cảnh, Yến Hoàng Cửu không còn nhiều thọ nguyên nhưng muốn kéo theo một đám võ giả Hóa Thần cảnh đồng quy vu tận cũng dễ dàng, Nguyên Thần tam cảnh, mỗi một cảnh giới có chênh lệch lớn hơn cảnh giới Tiên Thiên quá nhiều.

Thế lực võ lâm Tương Nam đang chờ Yến Hoàng Cửu chết sớm một chút, khi đó bọn chúng sẽ danh chính ngôn thuận bắt đầu tranh đoạt quyền sở hữu Thương Sơn thành. Lúc này có người đi vào Thương Sơn thành, được Liệt Tử Trọng mang theo tất cả võ giả Thương Sơn thành cao điệu đón tiếp.

Đạo sĩ kia ăn mặc cực kỳ quái dị, thân mang đạo bào vàng kim óng ánh, trên đạo bào thêu hình thái cực đều dùng hai màu vàng bạc bện thành.

Đầu đội bạch ngọc quan, chân đạp tiền tài lý, mười ngón tay mang theo ngọc phi thúy, ngay cả võ kiếm bên hông hắn cũng làm bằng phía trên còn khảm hồng bạch thạch Tây Vực.

Đạo nhân ăn mặc xa hoa nhưng quái dị đi vào Thương Sơn thành liền thu hút sự chú ý của võ giả, trong đó còn có thám tử các đại phái Tương Nam giám thị Thương Sơn thành.

Nhìn thấy đạo nhân ăn mặc cực phẩm quái dị đi vào trong Thương Sơn thành, những người này hít sâu một hơi, lần này phiền toái lớn, Yến Hoàng Cửu mời vị này tới Thương Sơn thành, chẳng lẽ người Yến Hoàng Cửu để lại chuẩn bị phía sau chính là hắn?

Đừng nhìn đạo nhân ăn mặc tục tũn, hắn chính là võ giả tán tu tiếng tăm lừng lẫy Tương Nam Cường giả Dung Thần cảnh “Tài Hữu Thông Thần” Tiền đạo nhân!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Yến hoàng cửu tính toán

Tiền đạo nhân đã là cường giả Dung Thần cảnh cấp tông sư nhưng hắn có sở thích kỳ quái: Hắn ưa thích vàng bạc tài bảo.

Với tư cách là Dung Thần cảnh võ đạo tông sư, vàng bạc tài bảo chỉ là tục vật nên bọn họ không có hứng thú với chúng, nhưng Tiền đạo nhân hết lần này tới lần khác cực kỳ yêu thích loại vật này.

Võ giả bình thường đều dùng tài bảo đi đổi lấy tài nguyên tu luyện, mà vị Tiền đạo nhân lại cầm binh khí hoàng cấp trân quý đi đổi bảo thạch tài bảo các loại.

Nhưng không thể phủ nhận thực lực Tiền đạo nhân vô cùng cường đại, thậm chí Tiền đạo nhân có thanh danh rất lớn trong võ lâm Trung Nguyên.

Cường giả như vậy Liệt Tử Trọng tự mình tiếp vào Thương Sơn thành, loại tràng diện này làm người ta suy nghĩ sâu xa.

Chờ Tiền đạo nhân đi vào phủ thành chủ nói chuyện với Yến Hoàng Cửu một giờ, Tiền đạo nhân trực tiếp tuyên bố một tin tức làm người ta khiếp sợ ra bên ngoài.

Hắn quyết định tọa trấn Thương Sơn thành một trăm năm, chỉ tôn mệnh lệnh một mình Yến Khuynh Tuyết, nếu ai dám động Thương Sơn thành chính là gây khó dễ cho Tiền đạo nhân hắn.

Lời này vừa ra, tất cả những tông môn võ lâm Tương Nam chờ Yến Hoàng Cửu hao hết thọ nguyên mà chết liền có cảm giác như ăn phải ruồi.

Một vị cường giả Dung Thần cảnh đã đủ làm bọn họ kiêng kỵ, vất vả lắm mới chờ tới lúc Yến Hoàng Cửu chết, không ngờ Yến Hoàng Cửu lại mời Tiền đạo nhân tới nơi này giúp hắn.

Tuy Tiền đạo nhân yêu tiền nhưng hắn vẫn có một câu nói: Quân tử yêu tiền, dùng tiền đúng chỗ.

Chỉ cần người trả giá đủ lớn làm Tiền đạo nhân động tâm, cho dù hắn chết cũng sẽ hoàn thành ước hẹn.

Ngày xưa Tiền đạo nhân còn ở cảnh giới Tiên Thiên đã từng thua của một đôi huynh muội thể gia lụn bại một đồng tiền, đáp ứng tiền đưa bọn họ tới Đông Tấn.

Thu một đồng tiền này, Tiền đạo nhân thật sự mang theo huynh muội đó từ Tương Nam đi thẳng đến Đông Tấn, cuối cùng đã hơn một năm, thậm chí thiếu chút nữa chết ở nửa đường nhưng hắn vẫn làm được.

Sau chuyện này thanh danh Tiền đạo nhân lên cao, hắn cũng không phải người tốt lành gì, ngẫu nhiên cũng chơi đùa làm sát thủ, ai muốn giết người, chỉ cần người đó trả cái giá lớn thì Tiền đạo nhân sẽ ra tay.

Cũng không biết Yến Hoàng Cửu đã dùng cái giá lớn thế nào lại nhờ được Tiền đạo nhân trấn thủ Thương Sơn thành trăm năm, nhưng tất cả tông môn võ lâm Tương Nam biết rõ mưu đồ thu lấy Thương Sơn thành của bọn họ đã phá sản.

Biết rõ Yến Hoàng Cửu tìm đến Tiền đạo nhân làm đường lui, Tô Tín cũng hoàn toàn yên tâm.

Có Tiền đạo nhân tọa trấn Thương Sơn thành trăm năm, vị trí thành chủ của Yến Khuynh Tuyết cũng không có bất ổn.

Về phần trăm năm sau Tiền đạo nhân rời đi, khi đó Thương Sơn thành có nội tình vô cùng thâm hậu, thậm chí còn mạnh hơn so với hiện tại, trở thành một phương thế lực chân chính trong Tương Nam.

Yến Hoàng Cửu thành lập phong vân lôi, hắn cũng không nhìn vào hiện tại những cường giả này mà là nhìn vào tương lai của bọn họ.

Những võ giả tán tu này sau khi đạt tới Tiên Thiên Thần Cung cảnh liền rời khỏi Thương Sơn thành, ra ngoài đi tìm cơ duyên tấn cấp Nguyên Thần cảnh của bọn họ.

Đối với những người yêu cầu rời đi này, Yến Hoàng Cửu chưa bao giờ ngăn cản, chờ bọn họ đột phá Nguyên Thần cảnh cũng nhớ rõ tình hương khói của Yến Hoàng Cửu và Thương Sơn thành.

Đột phá Nguyên Thần cảnh không phải một sớm một chiều là có thể làm được, thậm chí có người lãng phí trăm năm trên cảnh giới Tiên Thiên Thần Cung cảnh, thẳng tới khi thọ nguyên hao hết cũng không đột phá Nguyên Thần cảnh.

Nhưng những năm gần đây Yến Hoàng Cửu biết hơn mười võ giả tán tu Thần Cung cảnh rời đi, trong những người này có mấy người đột phá Nguyên Thần cảnh thì địa vị Thương Sơn thành cũng sẽ vững chắc.

Qua thời gian bảy ngày, Liệt Tử Trọng tự mình đến thỉnh Yến Khuynh Tuyết vào phủ thành chủ.

Tô Tín vốn định muốn tạm thời lánh tránh nhưng lúc này Liệt Tử Trọng lại nói:

- Mạnh thiếu hiệp cũng đi theo ta một chuyến, thành chủ cũng muốn gặp mặt ngài.

Nghe được Yến Hoàng Cửu muốn gặp chính mình, nội tâm Tô Tín vô cùng nghi hoặc, hần rời đi với Liệt Từ Trọng.

- Khuynh Tuyết vào trước, Mạnh Thanh Trạch ngồi ở bên ngoài chờ một lát, Từ Trọng, các người đều đi ra ngoài đi.

Giọng nói suy yếu của Yến Hoàng Cửu từ trong truyền ra.

Liệt Từ Trọng gật gù đầu, xem ra thành chủ muốn bàn giao di ngôn, có nhiều thứ không phải bọn họ nên biết. Liệt Từ Trọng vung tay lên, những võ giả ẩn nấp trong phủ thành chủ cũng rời đi.

Tại tiền điện, Yến Hoàng Cửu vốn ưa thích ngồi trên ghế rồng lúc này lại nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, khí tức suy yếu đến mức tận cùng.

Hắn bị vết thương cũ làm cho thọ nguyên hao hết, lần trước lại dốc sức liều mạng ra tay với bốn gã Nguyên Thần cảnh cho nên hao tổn hết một tia khí lực cuối cùng.

Nhìn thấy bộ dạng phụ thân uy nghiêm ngày thường lại biến thành như vậy, cái mũi Yến Khuynh Tuyết đau xót không nói thành lời.

- Phụ thân.

Yến Khuynh Tuyết kêu lên.

Yến Hoàng Cửu miễn cưỡng cười cười, giọng hần khản khản nói:

- Khuynh Tuyết, chớ có trách ta, thân là thành chủ Thương Sơn thành, trong thành có mười vạn tánh mạng đang nằm trong tay của con, ta không thể không cân nhắc.

- Những năm gần đây ta khiến con thua thiệt và mâu thuẫn với con quá nhiều, hi vọng con sẽ không hận ta, hiện tại ta giao Thương Sơn thành cho con, đây là cơ nghiệp ta dùng nửa đời dựng lên, vì phụ không cầu con có thể phát triển Thương Sơn thành tiếp tục lớn mạnh, chỉ cầu con giữ nó vững vàng.

Yến Hoàng Cửu xuất ra một lệnh bài giao cho Yến Khuynh Tuyết, có tám lệnh bài này, Yến Khuynh Tuyết sẽ có quyền điều động tất cả võ giả trong Thương Sơn thành.

- Thương Sơn thành sẽ không hủy diệt trong tay con.

Yến Khuynh Tuyết tiếp nhận lệnh bài, trong mắt tuy là bi thương tổn thương nhưng cũng mang nét kiên nghị.

Yến Hoàng Cửu gật gù đầu, đột nhiên hỏi:

- Khuynh Tuyết, con rất ưa thích Mạnh Thanh Trạch? Ăn ngay nói thật, việc này rất quan trọng.

Trên mặt Yến Khuynh Tuyết mang theo ý xấu hổ nhưng nghe Yến Hoàng Cửu nói trịnh trọng như vậy liền gật đầu.

- Vậy là tốt rồi, người bảo Mạnh Thanh Trạch vào đi, ta có mấy lời muốn nói với hắn.

Yến Khuynh Tuyết mơ hồ nghe được Yến Hoàng Cửu muốn nói gì đó với Mạnh Thanh Trạch, nàng cũng không biết lúc này phụ thân còn muốn làm mai mối cho nàng hay là nên bi thương chính mình thật vất vả mới có được ấm áp thân tình nhưng phụ thân mất đi.

Sau khi Tô Tín tiến vào tiền điện, trong mắt của hắn Yến Hoàng Cửu còn trực quan hơn Yến Khuynh Tuyết.

Hắn cảm giác bản thân Yến Hoàng Cửu như ngọn đèn sắp tắt, chỉ có một ít ngọn lửa loe loét đang cháy mà thôi.

Sinh cơ trên người Yến Hoàng Cửu đang biến mất theo mỗi hơi thở của hắn, hiện tại hắn mỗi một câu nói đều hao phí tính mạng của hắn:

- Mạnh Thanh Trạch, người rất thích Khuynh Tuyết?

Biết rõ ngày giờ của mình không nhiều nên Yến Hoàng Cửu trực tiếp nói thẳng, không hề nói nhảm nhiều.

Tô Tín nói:

- Yến tiểu thư là người lương thiện ôn nhu, hơn nữa dung mạo xuất chúng, ta tin tưởng bất cứ nam nhân nào cũng thích nàng, đương nhiên Mạnh mẽ cũng không ngoại lệ.

Yến Hoàng Cửu gật gù đầu:

- Ưa thích là tốt rồi, hiện tại ta làm chủ gả Khuynh Tuyết cho người, đứa con đầu tiên của các người sẽ đổi họ Yến, nó chính là người thừa kế Thương Sơn thành, những đứa con khác tùy ý.

- Chờ chút.

Tô Tín cau mày nói:

- Thành chủ, tại hạ nói muốn cưới Yến tiểu thư lúc nào?

Yến Hoàng Cửu nhắm mắt lại nói:

- Khuynh Tuyết dùng thân phận nữ tử tọa trấn Thương Sơn thành, cho dù có Tiền đạo nhân thủ hộ nhưng thủ đoạn vẫn còn non một chút, ngươi cho rằng nó có thể quản lý tốt tất cả sao?

- Mạnh Thanh Trạch, ta đã chú ý ngươi rất lâu, Tông Hạo Dương có thể bồi dưỡng ra đồ đệ như ngươi rất không tồi, cho dù tâm tính hay thực lực của ngươi đều là thượng phẩm, đề ngươi tới trợ giúp Khuynh Tuyết thì ta cũng yên lòng.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Thật xin lỗi thành chủ, cho dù trong nội tâm ta có hảo cảm với Yến tiểu thư nhưng chỉ có thể nói là yêu thích mà thôi, hai bên kết hôn với nhau còn kém xa.

- Ta chỉ tại giang hồ, đồng ý với Yến tiểu thư giúp nàng chỉ vì nàng mang bức tranh của sư phụ trả lại cho ta, ta đã ở lại Thương Sơn thành gần một năm, ta sẽ không ở lâu hơn nữa.

Yến Hoàng Cửu mở to mắt, trầm giọng nói:

- Mạnh Thanh Trạch, ngươi thật muốn cự tuyệt sao? Ở lại Thương Sơn thành, với tình cảm Khuynh Tuyết dành cho ngươi, cho dù nàng làm thành chủ nhưng người cầm quyền chính là ngươi.

- Hơn nữa Thương Sơn thành có mấy thương lộ ký kết hiệp nghị bí mật với tông môn Trung Nguyên, chúng ta cung cấp cho bọn họ tài liệu trân quý, bọn họ cũng sẽ luyện các loại đan dược cho chúng ta.

- Tuy giao dịch đan dược không cách nào so sánh với một ít đại phái Tương Nam nhưng đủ cho một mình ngươi sử dụng.

- Có thể nói nếu ngươi cưới thành chủ Thương Sơn thành, ngươi có thể đạt được tài nguyên còn vượt qua các đệ tử đích truyền của tông môn.

Tô Tín vẫn lắc đầu cự tuyệt, nói:

- Thành chủ, chỉ ta không ở nơi này, ngươi chớ bức ta, vị trí quản lý Thương Sơn thành thật sự đúng là mê người nhưng đáng tiếc ta lại không nghĩ sẽ bị nhốt tại một góc ở nơi này.

Trên mặt Yến Hoàng Cửu mang theo một tia lãnh ý:

- Nếu như vậy ngươi đừng có trách ta.

Vừa mới dứt lời, Yến Hoàng Cửu lại bắn ra một vật.

Hiện tại Yến Hoàng Cửu đã “dầu hết đèn tắt”, hần dùng sức mạnh cuối cùng ra tay, cho dù với tốc độ của Tô Tín hiện tại cũng không thể né tránh.

Yến Hoàng Cửu bắn ra chính là một con tiểu trùng màu xanh, dường như nó chỉ là con tằm nhỏ, nó nhanh chóng chui vào trong cánh tay Tô Tín rồi biến mất không thấy gì nữa.

Yến Hoàng Cửu tươi cười nói:

- Mạnh Thanh Trạch, việc này không phải do ngươi, vật ấy chính là Miêu Cương cổ sư luyện chế kỳ trùng thanh phát cổ.

- Thanh phát cổ ta dùng một sợi tóc của Khuynh Tuyết nuôi nấng, chỉ cần nó đi vào trong người của ngươi, đời này ngươi đừng mong rời xa Thanh Tuyết.

- Về sau chỉ cần ngươi rời xa Thanh Tuyết mười ngày, thanh phát cổ sẽ phát tác, khi đó xương cốt của ngươi sẽ không còn.

- Hơn nữa sau này ngươi không thể giao hợp với nữ tử khác, nếu không cũng phải chết!

- Mạnh Thanh Trạch, ngươi chớ có trách ta, Thương Sơn thành là tâm huyết cả đời ta, ta phải cam đoan Thương Sơn thành truyền thừa tiếp.

- Người Tương Nam muốn mưu đoạt Thương Sơn thành, ta không cho phép, triều đình đến lấy lòng, ta cũng không quan tâm.

- Chỉ có Mạnh Thanh Trạch ngươi xuất thân tán tu không liên quan với các thế lực, thực lực cũng đầy đủ, hơn nữa Khuynh Tuyết cũng thích ngươi, ngươi nên vĩnh viễn lưu lại Thương Sơn thành đi.

Yến Hoàng Cửu nói ra những lời này làm sắc mặt hần đỏ rực, hiển nhiên hần hiện tại đã chính thức “dầu hết đèn tắt”, lúc này đang hồi quang phản chiếu

mà thôi.

Nhưng lúc này trên mặt Tô Tín lại tươi cười quái dị:

- Yên thành chủ, ngươi cho rằng ngươi hiểu ta hay sao? Ngươi làm sao biết rõ ta không phải do người khác phái tới chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Xử lý hậu sự

Lúc này trên mặt Tô Tín nở nụ cười quái dị, cơ bắp toàn thân hần chấn động, trên người hần xuất hiện gân xanh khủng khiếp.

Long Trọng Bàn Nhược công tăng thứ tư viên mãn, Tô Tín tăng lên không chỉ sức lực to lớn, hơn nữa còn tăng mức độ khống chế cơ bắp thân thể.

Yên Hoàng Cửu lập tức mở to mắt.

Bộ dạng Tô Tín hiện tại rõ ràng đã tu luyện qua công pháp luyện thể vô cùng cường đại.

Nhưng vấn đề là Tông Hạo Dương chưa bao giờ tu hành công pháp luyện thể.

Cho dù Tông Hạo Dương đến hải ngoại đạt được công pháp luyện thể rồi dạy cho Mạnh Thanh Trạch, nhưng vì sao Mạnh Thanh Trạch chưa từng sử dụng?

Tô Tín vận chuyển Từ Hà Thần công trong cơ thể, bên ngoài thân thể Tô Tín xuất hiện hào quang màu tím nhạt.

Trên cánh tay hần có một khối nhỏ gồ lên, khi cơ bắp không ngừng chấn động và chân khí bộc phát rất mạnh, một tiểu côn trùng bị chân khí đẩy ra ngoài.

Tô Tín giẫm mạnh, cái gọi là thanh cổ trùng Miêu Cương bị Tô Tín một cước giẫm thành thịt nát.

- Yên thành chủ, chẳng lẽ không có người nói cho ngươi biết, phương thức hạ độc chân chính phải là thần không biết quỷ không hay sao? Ngươi ở ngay trước mặt ném nó như ám khí thể này đã lãng phí một con sâu độc.

Tô Tín thần nhiên nói ra.

Thanh cổ trùng rất kỳ quái, ít ra là lần đầu Tô Tín nhìn thấy loại sinh vật kỳ dị như thế.

Tuy Long Trọng Bàn Nhược công chủ tu sức mạnh mà không phải cường độ thân thể, nhưng hiện tại sức mạnh thân thể Tô Tín vẫn vượt qua võ giả cùng giai mười mấy lần.

Nhưng Tô Tín không thể ngăn cản thanh phát trùng nửa phần, thân thể bị nó xuyên thấu qua.

Có điều đáng tiếc Yên Hoàng Cửu chưa từng sử dụng thanh phát trùng, nếu như ném thanh phát trùng vào bụng Tô Tín, sâu độc sẽ xâm nhập vào trong tâm mạch thì không thể bức nó ra.

Nhưng hiện tại thanh phát trùng tiến vào cơ bắp của Tô Tín mà thôi, lập tức bị Tô Tín điều khiển cơ bắp cộng thêm Từ Hà Thần công toàn lực thôi phát nên bức nó ra ngoài.

Yên Hoàng Cửu tính sát một điểm chính là Tô Tín tinh thông công pháp luyện thể cường đại.

- Ngươi... Ngươi là ai?

Yên Hoàng Cửu chỉ vào Tô Tín run rẩy nói một câu.

Hần không thể tin nổi người mình chọn cùng chấp chương Thương Sơn thành với con gái mình suốt một năm qua vậy mà là kẻ lừa đảo, là người ô nhục đích tới đây ngay từ đầu.

Tô Tín xốc mặt nạ da người lên, lộ ra gương mặt còn trẻ tuổi hơn cả “Mạnh Thanh Trạch” một chút.

- Thật xin lỗi Yên thành chủ, tại hạ Tô Tín, hiện là truy phong tuần bổ Lục Phiến môn.

Tô Tín lãnh đạm nói ra.

Phụt!

Yến Hoàng Cửu phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt mang theo không cam lòng, hấn bị tức chết.

Mặc dù nói Yến Hoàng Cửu đã gần đến “dầu hết đèn tắt”, vừa rồi đã ở trạng thái hồi quang phản chiếu, dựa vào sinh mệnh lực của Dung Thần cảnh cũng không tới mức chết nhanh như vậy.

Nhưng vừa rồi Tô Tín vạch trần thân phận của mình làm cho tất cả tính toán trước khi chết của Yến Hoàng Cửu sụp đổ, hấn nộ khí công tâm, tâm huyết dâng trào nên tức chết tại chỗ.

Nhìn thấy bộ dạng Yến Hoàng Cửu chết không nhắm mắt, Tô Tín thờ dài nói:

- Ài, cần gì chứ? Cơ quan tính toán tường tận công dã tràng, người tính toán xong tương lai Thương Sơn thành, con gái người tương lai là người thừa kế tốt, nhưng đáng tiếc người tính sai khâu trọng yếu nhất.

Lại mang mặt nạ da người lên, Tô Tín nhìn Yến Hoàng Cửu chết không nhắm mắt, hấn hít sâu một hơi sau đó nói lớn:

- Yến tiểu thư! Yến thành chủ hấn đi rồi!

Yến Khuynh Tuyết vội vàng từ bên ngoài chạy vào, nàng ôm lấy thi thể Yến Hoàng Cửu khóc lớn, nhưng lúc này Tô Tín chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn mà thôi.

Yến Hoàng Cửu tử vong chính là đại sự của Trương Nam, càng là đại sự trong Thương Sơn thành.

Thương Sơn thành không thuộc về triều đình, không thuộc về tông môn võ lâm Trương Nam, nó chỉ thuộc về Yến Hoàng Cửu.

Yến Hoàng Cửu vừa chết, cả Thương Sơn thành mặc đồ trắng.

Tô Tín không có nghĩa vụ cũng không có tâm tình đốt giấy tang cho Yến Hoàng Cửu, huống hồ hấn bị mình làm tức chết.

Tô Tín chuẩn bị giải quyết phiền toái cuối cùng giúp Yến Khuynh Tuyết trước khi rời đi, đó chính là huynh đệ tỷ muội của nàng.

Yến Hoàng Cửu biết rõ bọn họ cấu kết với tông môn võ lâm Trương Nam quá sâu, sau khi quyết định để Yến Khuynh Tuyết làm thành chủ liên thanh trừ thế lực của bọn họ, đồng thời giam lỏng tất cả.

Hồ dữ không ăn thịt con, Yến Hoàng Cửu bồi dưỡng con cái như nuôi hổ nhưng thật sự không muốn tự tay chém giết bọn họ, cho dù kết quả cuối cùng chính là như vậy.

Nếu như bảo hấn hạ độc thủ giết đi con cái ruột thịt của mình, hấn không thể hạ thủ.

Huống hồ hấn cũng biết với tính cách Yến Khuynh Tuyết, cho dù nàng lên làm thành chủ cũng không làm gì bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ tiếp tục giam lỏng bọn họ mà thôi, có thể cho bọn họ sống an ổn nửa đời sau.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín không phải Yến Khuynh Tuyết, hấn cũng sẽ không muốn để mấy gia hỏa hậu hoạn này tồn tại.

Cho dù trong Thương Sơn thành hiện tại có Tiên đạo nhân tọa trấn, Yến Khuynh Tuyết cũng nắm được lệnh bài điều động võ giả Thương Sơn thành, nhưng mấy người này chính là huyết mạch thân sinh của Yến Hoàng Cửu, nếu có người cầm bọn họ ra làm văn cũng tạo thành phiền toái không nhỏ trong Thương Sơn thành.

Chính là bởi vì như thế, Tô Tín mới chuẩn bị xử lý bọn họ, thanh trừ chướng ngại cuối cùng giúp Yến Khuynh Tuyết.

Trong nhà lão đại Yến Thư Hằng, Yến Thư Hằng lúc này đang bức bối đi tới đi lui trong nhà, miệng hùng hùng hổ hổ nói:

- Dựa vào cái gì phụ thân lại lựa chọn tiện nhân Yến Khuynh Tuyết mà không chọn ta? Cho dù chết cũng trải sẵn con đường cho nàng?

- Còn nữa, tiện nhân Yến Khuynh Tuyết kia không cho phép chúng ta tham gia tang lễ, nàng có ý gì? Còn đặt huynh trưởng như ta vào trong mắt hay không?

Hiện tại võ giả bên cạnh Yến Thư Hằng đều bỏ chạy mất dạng, trong trạch viện cũng chỉ còn lại vài tên hạ nhân lo liệu cuộc sống sinh hoạt hàng ngày mà thôi.

Ngoài cửa còn có hai tên võ giả Tiên Thiên nhưng hai tên này tới đây giám thị hấn.

- Không phải Yến Khuynh Tuyết không cho phép, mà là phụ thân của người từng phân phó, sau khi hấn chết ai trong các người dám bước ra khỏi nhà liên tục tiếp tru sát!

Tô Tín thản nhiên đi từ cửa vào.

- Mạnh Thanh Trạch! Ngươi tới làm gì?

Ánh mắt Yến Thư Hằng lộ ra vẻ oán độc.

Hắn cho rằng nhóm người mình thất bại hoàn toàn chính là vì nam nhân trước mặt.

Nếu không có hắn trợ giúp Yến Khuynh Tuyết, nữ nhân kia tuyệt đối không thể trở thành thành chủ Thương Sơn thành hiện tại.

- Ta tới làm gì? Ngươi nói ta tới là làm gì?

Tô Tín rút Du Long kiếm bên hông ra, trên mặt hắn tươi cười quái dị.

Ánh mắt Yến Thư Hằng lộ ra vẻ hoảng sợ:

- Ngươi muốn giết ta? Không thể nào! Yến Khuynh Tuyết nàng tuyệt đối sẽ không hạ mệnh lệnh này!

Trước kia hắn chưa từng chú ý tới muội muội Yến Khuynh Tuyết nhưng hắn quá hiểu tính cách của Yến Khuynh Tuyết.

Cho dù bọn họ đã từng muốn lấy mạng Yến Khuynh Tuyết nhưng Yến Khuynh Tuyết cũng tuyệt đối sẽ không ra lệnh đuổi tận giết tuyệt.

Tô Tín thở dài lắc lắc đầu:

- Tính cách Yến Khuynh Tuyết quá mức lương thiện một ít, những con trùng ngu xuẩn như các ngươi nên trực tiếp giết, như vậy có thể tránh phiền toái về sau.

- Mạnh Thanh Trạch! Không có lệnh của Yến Khuynh Tuyết, ngươi dám giết ta?

Yến Thư Hằng lớn tiếng hét lên, kỳ thật hắn muốn hai tên võ giả Tiên Thiên ngoài cửa đi vào nhưng đáng tiếc cũng không có việc gì.

Hiện tại tất cả võ giả Thương Sơn thành đều biết, Yến Khuynh Tuyết dựa vào Mạnh Thanh Trạch trợ giúp mới có thể làm thành chủ Thương Sơn thành.

Hơn nữa Yến Hoàng Cửu sắp chết cũng chỉ triệu kiến hai người duy nhất, trừ con gái Yến Khuynh Tuyết ra, người còn lại chính là Mạnh Thanh Trạch.

Theo bọn họ thấy, Yến Hoàng Cửu cũng đã tán thành quan hệ của hai người, về sau người có quyền nói chuyện trong Thương Sơn thành không chỉ có một mình Yến Khuynh Tuyết.

Yến tiểu thư tâm địa thiện lương, không đành lòng đi xử trí những huynh đệ tỷ muội dồn mình vào chỗ chết, nhưng Mạnh Thanh Trạch ra tay thanh lý phiền toái này thay nàng, những võ giả Tiên Thiên này xem đây chỉ là việc bình thường.

Cho nên cho dù bọn họ nghe được Yến Thư Hằng gào thét cũng không có ai đứng ra, ngược lại hai người làm như không nghe thấy.

Ánh mắt Yến Thư Hằng lộ ra vẻ tuyệt vọng, Tô Tín cũng lười nói nhảm với hắn, trực tiếp xuất kiếm.

Đi tới cửa sân, Tô Tín nói với hai võ giả Tiên Thiên:

- Giải tán đi, từ nay về sau không cần ngươi trông coi nơi này nữa.

Hai tên võ giả Tiên Thiên vội vàng chấp tay nói:

- Vâng, Mạnh công tử.

Mười hai đứa con của Yến Hoàng Cửu đều bị Tô Tín xử lý trong một buổi.

Nhiệm vụ trong Thương Sơn thành đã hoàn thành, hiện tại hắn có thể rời đi.

Hắn hoàn thành nhiệm vụ Lục Phiến môn nhưng không phải nhiệm vụ hệ thống.

Sau khi trở lại phủ thành chủ, Tô Tín phát hiện Yến Khuynh Tuyết không có ở phủ thành chủ, hỏi nha hoàn Lục Ly, hắn mới biết được Yến Khuynh Tuyết sau khi xử lý xong tang lễ Yến Hoàng Cửu đã một mình đi tới vách núi phía tây.

Thương Sơn thành trừ một mặt là cửa thành, ba mặt khác đều là vách núi.

Tô Tín đi tới vách núi phía tây, Yến Khuynh Tuyết đang một người ngồi ôm gối trên vách núi nhìn phong cảnh phương xa.

Trước kia khi còn bé vào thời điểm không vui, Yến Khuynh Tuyết sẽ một mình tới nơi này ngồi nhìn cảnh tượng rừng rậm Tương Nam xa xôi, khi đó tâm tình của nàng tốt hơn rất nhiều.

Chỉ có điều sau khi nàng mười lăm tuổi thì rất ít tới nơi này, bởi vì sau khi hiểu chuyện, có chuyện không vui nàng cũng che giấu trong lòng.

Tô Tín thở dài sau đó nói khẽ:

- Yến tiểu thư.

Nghe được Tô Tín nói chuyện, thân thể Yến Khuynh Tuyết chấn động, nàng đứng lên, lộ ra nụ cười miễn cưỡng, nói:

- Mạnh công tử, sao ngươi tới đây?

Kỳ thật với trí tuệ của Yến Khuynh Tuyết đã sớm biết mục đích Tô Tín tìm nàng.

Nàng không đoán được Mạnh công tử khiến phụ thân tức chết nhưng biết rõ phụ thân gọi hấn vào chính là nói chuyện hôn sự của nàng.

Cuối cùng Mạnh công tử cũng không có nói chuyện khác với nàng nên Yến Khuynh Tuyết đoán được Mạnh công tử cuối cùng đã lựa chọn rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Hoàn thành nhiệm vụ

Tô Tín lúc này cười ôn hòa, nói khẽ:

- Yến tiểu thư, ta tới chào từ biệt, chuyện Thương Sơn thành đã xong, ta cũng nên rời đi.

Yến Khuynh Tuyết run rẩy hỏi:

- Mạnh công tử, ngươi thật sự không thể ở lại sao?

Tô Tín thở dài một hơi:

- Khuynh Tuyết.

Một tiếng “Khuynh Tuyết” làm cho Yến Khuynh Tuyết lập tức chấn động, trên mặt vui mừng lẫn sợ hãi.

Nhưng không nghĩ tới tiếp theo Tô Tín lại nói:

- Ngươi cũng biết ta, nếu không có bức họa của sư tôn, ta căn bản không có khả năng ở lại Thương Sơn thành, tương cứu trong lúc hoạn nạn không bằng cả quay về nước, quên đi chuyện trên bờ, nếu có duyên, ngày sau chúng ta sẽ còn tương kiến.

Yến Khuynh Tuyết nghiêng chặt hàm răng, cuối cùng nàng hạ quyết tâm to lớn nói một câu:

- Ta sẽ đi cùng ngươi lưu lạc giang hồ.

Tô Tín vươn tay nhặt lá rụn trên vai Yến Khuynh Tuyết, nói khẽ:

- Đừng làm rộn, Thương Sơn thành không thể rời khỏi ngươi.

- Phụ thân ngươi giao Thương Sơn thành cho ngươi, Lương bá, Lục Ly, đám người Hồng Liệt Đào đang giao tương lai cho ngươi, nếu ngươi đi thì bọn họ làm thế nào?

- Cả đời của ngươi sẽ mang theo rất nhiều thứ, tương lai Thương Sơn thành, tương lai võ giả trong thành đều đặt lên vai ngươi, cũng là trách nhiệm của ngươi.

Tô Tín giao túi gấm vào trong tay Yến Khuynh Tuyết:

- Ta đã đánh hạ căn cơ Thương Sơn thành cho ngươi, Đào Thiên và Lương bá lão luyện thành thực, Hồng Liệt Đào và Niếp Phương thiên phú không yếu, chỉ cần bọn họ có thể tiến bộ, nhất định sẽ trở thành phụ tác đắc lực của ngươi.

- Mặc dù Liệt Tử Trọng trung thành nhưng chỉ có đám người Hồng Liệt Đào mới là thành viên hạch tâm.

- Nếu ngươi gặp phải cửa ải khó khăn không thể vượt qua hãy mở túi gấm, nhưng ta hi vọng ngươi đời này không cần dùng tới nó, Khuynh Tuyết, có duyên sẽ gặp lại.

Sau khi nói xong Tô Tín quay người rời đi, áo trắng cầm kiếm tiêu sái như lúc tới.

Nước mắt Yến Khuynh Tuyết không ngừng chảy dài.

Đối với nàng mà nói, cuộc đời này có hai nam nhân quan trọng nhất, trừ phụ thân đã rời khỏi nàng mà đi, còn lại chính là Mạnh công tử che gió che mưa cho nàng, một đường bảo hộ nàng.

Thậm chí đối với Yến Khuynh Tuyết, Tô Tín còn quan trọng hơn cả phụ thân, bởi vì thời khắc nàng bất lực nhất, người ra tay cứu nàng không phải Yến Hoàng Cửu, mà là Mạnh công tử.

Sau khi rời khỏi Thương Sơn thành, trong đầu Tô Tín có âm thanh hệ thống vang lên.

- Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: thay lòng đổi dạ.
- Ban thưởng nhiệm vụ: 500 điểm phản phái trị, năm lần rút thưởng trung cấp.
- Nhiệm vụ “chó má”, ta cũng không muốn lại gặp lần thứ hai.

Tô Tín lắc đầu.

Kỳ thật Tô Tín rất thích Yến Khuynh Tuyết, nhưng vèn vèn chỉ có ưa thích và thưởng thức, hoàn toàn không phải động tâm.

Hắn có ý định của mình, cho dù hắn nghe theo Yến Hoàng Cửu ở lại Thương Sơn thành làm thành chủ ẩn hình, Yến Khuynh Tuyết sẽ giao tất cả quyền lợi cho hắn nhưng Thương Sơn thành quá nhỏ nên không thể chứa nổi Tô Tín.

Lúc này hắn cho Yến Khuynh Tuyết túi gấm chính là phương thức liên hệ mật thám với mình tại Lục Phiến môn, tương lai có thể không gặp lại, cũng như Tô Tín nói lúc trước, có duyên gặp lại.

Sau khi rời khỏi Thương Sơn thành, Tô Tín cũng tháo mặt nạ da người xuống, hắn vốn định đốt hủy nhưng Tô Tín lại thu nó vào trong không gian hệ thống.

Thân phận Mạnh Thanh Trạch đã thành sự thật, nói không chừng lúc nào đó sẽ dùng tới.

Hắn tháo phần che tay Niếp Phương chế tạo cho Du Long kiếm xuống, Tô Tín lại thay võ sĩ phục màu đen, hoàn toàn khôi phục tướng mạo ban đầu.

Chính vào lúc này Tô Tín cảm giác một tia không đúng, tay trái xuất kiếm, Du Long kiếm phát ra âm thanh như long ngâm, trên thân kiếm xuất hiện huyết khí đậm đặc, kiếm đâm về sau lưng hắn.

Loong coong!

Âm thanh kim thiết vang lên, Thiết Vô Tình cầm Phượng Dược Bát Trảm đao xuất hiện sau lưng Tô Tín, khẽ cười nói:

- Tô Tín, quả nhiên ta không nhìn lầm ngươi, mới một năm ngươi đã thông mắt, tai, loại tốc độ này làm đám đệ tử đại phái Trung Nguyên phải xấu hổ đấy.

Tô Tín thu kiếm vào vỏ, kinh ngạc nói:

- Thiết đại nhân, tại sao ngươi ở nơi này?

Thiết Vô Tình thu hồi Phượng Dược Bát Trảm đao, nói:

- Chuyện Thương Sơn thành bên trong Lục Phiến môn cũng là nhiệm vụ không nhỏ, trong Thương Sơn thành có không ít mật thám Lục Phiến môn, sau khi Yến Khuynh Tuyết leo lên vị trí thành chủ thì ta đã chờ ngươi tại nơi này.

- Nhưng ta hiếu kỳ là ngươi có thể bỏ qua Thương Sơn thành và ôn nhu hương nhanh chóng rời đi như vậy. Ta nghe nói Yến Khuynh Tuyết có tình cảm không muốn xa rời ngươi, chỉ cần ngươi tại Thương Sơn thành, Thương Sơn thành trên cơ bản chỉ có ngươi.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Thiết đại nhân đừng nói giỡn, nếu ta ở lại Thương Sơn thành, chỉ sợ đời này tiến cảnh của ta sẽ dừng bước tại chỗ.

- Nói tốt lắm!

Thiết Vô Tình vỗ tay ba cái nói:

- Thương Sơn thành quá nhỏ nên không thể chứa nổi ngươi, nếu ngươi ham an nhàn tại Thương Sơn thành, chỉ sợ ngươi cuối cùng có đột phá Nguyên Thần cảnh thì thành tựu cũng có hạn.

Sau khi nói lời này, Thiết Vô Tình nghiêm túc nói:

- Tô Tín, lần này ngươi hoàn thành nhiệm vụ không tệ, cấp trên quyết định cho ngươi một ngàn điểm công tích điểm ban thưởng, hơn nữa cộng với bổng lộc mỗi tháng, điểm công tích của ngươi là một ngàn năm trăm điểm, khi nào ngươi đi thành Thịnh Kinh cũng có thể tới tổng bộ Lục Phiến môn hỏi đoạt.

Tô Tín cau mày nói:

- Hoàn thành nhiệm vụ mới có được một ngàn công tích điểm? Ta nhớ viên Thiên Trùng đan lúc trước có giá hai ngàn điểm công tích mà?

Thiết Vô Tình cười lạnh nói:

- Ngươi cũng đừng không biết đủ, một ngàn điểm chính là vì ngươi hoàn thành nhiệm vụ rất đẹp, không sử dụng tới bất cứ lực lượng nào của Lục Phiến môn, là một mình ngươi tự giải quyết vấn đề cho nên cấp trên quyết định cho ngươi một ngàn điểm công tích, nếu không loại nhiệm vụ này chỉ ban thưởng sáu trăm tới tám trăm điểm mà thôi.

- Huống hồ ngươi cho rằng Thiên Trùng đan là rau cải trắng sao? Thiên Trùng đan là đan dược huyền cấp, đan dược đột phá là thứ cực kỳ khó kiếm trong các loại đan dược, giá cả của Thiên Trùng đan có thể sánh ngang đan dược địa cấp, một ngàn điểm công tích điểm cũng không phải thiệt thòi.

Thiết Vô Tình vỗ vỗ vai Tô Tín nói:

- Kỳ thật ta có ý đến chờ ngươi cũng là vì muốn nói cảm tạ ngươi, lần này ngươi hoàn thành nhiệm vụ rất kịp thời, cấp trên rất cao hứng, ta với tư cách là người tiền cử ngươi vào Lục Phiến môn cũng thăng quan một cấp.

- Thăng quan một cấp? Ngươi thăng nhiệm truy phong tổng bộ đầu?

Tô Tín kinh ngạc nói.

Thiết Vô Tình lắc đầu, khóe miệng tươi cười vui vẻ:

- Là tổng bộ đầu Trương Nam đạo.

- Tổng bộ đầu Trương Nam đạo?

Tô Tín nghi bất định.

Hắn nhớ rõ Thiết Vô Tình từng nói qua với hắn, kết cấu của Lục Phiến môn là dưới tổng bộ đầu cùng tứ đại thần bộ có bốn mươi chín tổng bộ đầu, mà truy phong tuần bổ và tập sự mật thám cũng có hơn ba mươi vị tổng bộ đầu.

Từ cấp bậc mà nói tập sự mật thám tổng bộ đầu và truy phong tuần bổ tổng bộ đầu tương đương với tổng bộ đầu bốn mươi chín đạo, nhưng dù sao người ta là thổ hoàng đế, quyền lợi chênh lệch nhau như trời và đất.

Thiết Vô Tình từ truy phong tuần bổ thăng nhiệm thăng tổng bộ đầu Trương Nam đạo, thậm chí có thể nói là thăng liền hai cấp.

Trọng yếu nhất là dựa theo truyền thống Lục Phiến môn, tổng bộ đầu bốn mươi chín đạo đều do Nguyên Thần cảnh võ đạo tông sư đảm nhiệm, yếu nhất cũng là Hóa Thần cảnh trong Nguyên Thần tam cảnh, điểm ấy mặc dù không có văn bản quy định rõ ràng nhưng là quy tắc ngầm.

Huống hồ tổng bộ đầu một đạo cũng là tổng bộ đầu, đại biểu cho thể diện của Đại Chu vương triều.

Đại Chu vương triều thành lập tại mỗi đạo một vị trí hành quân đại tổng quản, ví dụ như Trương Nam đạo có người mạnh nhất đại biểu triều đình chính là Trương Nam đạo hành quân đại tổng quản, trong tay hắn chính là lực lượng tinh nhuệ nhất triều đình, chuyên dùng trấn áp một đạo.

Trong một đạo có hành quân đại tổng quản, tổng bộ đầu phụ trách giám sát võ lâm tông môn, xử lý các loại vụ án đột biến.

Từ trên nhân số không thể so sánh với hành quân đại tổng quản có mấy vạn thậm chí hơn chục vạn quân đã chiến, nhưng bộ khoái xuất thân Lục Phiến môn cũng không phải kẻ yếu, kém nhất cũng có tu vi Hậu Thiên đại viên mãn.

Về phần nhân vật số ba trong các đạo chính là quan văn, tên án sát sứ. Quan văn tại các châu phủ giám sát hành quân đại tổng quản, tổng bộ đầu có vi phạm kỷ cương hay không.

Bọn họ tương đương với tai mắt của triều đình, bọn họ không có quyền chấp pháp nhưng có quyền lợi trực tiếp thượng tấu Đại Chu Nhân Hoàng, cho nên đối mặt với các án sát sứ, cho dù là hành quân đại tổng quản và tổng bộ đầu các đạo vẫn khách khí với bọn họ.

Thiết Vô Tình nhún mày, nói:

- Không cần ngạc nhiên như vậy, ngươi không nên tưởng tượng chức tổng bộ đầu Trương Nam đạo là quan trọng như thế.

- Sau khi Đại Chu vương triều lập quốc vì gom góp tạo thành bốn mươi chín đạo liên tác Tam Tương đạo phân thành Trương Nam đạo, Trương Tây đạo,

Tương Giang đạo.

- Hiện tại diện tích Tương Nam đạo chưa đủ một phần ba ban đầu, còn không bằng một phần năm các đạo ở Trung Nguyên, cho nên ta mới có thể dùng tu vi Tiên Thiên Thần Cung cảnh, cộng thêm có công tiến cử người mới có thể lên làm tổng bộ đầu.

Tô Tín gật đầu không hỏi thêm gì, hần khẳng định Thiết Vô Tình lên làm tổng bộ đầu Tương Nam đạo không chỉ riêng vì địa vực Tương Nam nhỏ hẹp và có công lao tiến cử, đoán chừng Thiết gia trong Lục Phiến môn có tác dụng không nhỏ.

Thân là đệ tử Thiết gia, có Thiết gia trợ lực, Thiết Vô Tình thăng chức cũng nhanh hơn các bộ khoái khác trong Lục Phiến môn rất nhiều.

Thiết Vô Tình nói:

- Đúng rồi, treo thưởng người trên Hắc bảng đã bị hủy bỏ, hiện tại người có thể yên tâm lớn mật xuất hiện trên giang hồ, kể tiếp người muốn đi đâu? Người tốt nhất không nên đụng đám người Thanh Thành kiếm phái, nếu không khó bảo toàn bọn chúng nhận ra người rồi ra tay.

Tô Tín suy nghĩ một lúc và nói:

- Ta muốn đi Trung Nguyên xem sao, đặc biệt là Giang Nam đạo, nghe nói nơi này chính là một đạo có võ lâm mạnh nhất Trung Nguyên, còn có vô số cường giả.

Tô Tín đã nghĩ kỹ nên đi tới võ lâm Trung Nguyên một chuyến, trên đường võ đạo chỉ có gặp được đối thủ cường đại mới có thể tấn cấp nhanh hơn.

Thiết Vô Tình gật đầu nói:

- Đúng vậy, người cũng nên đi Trung Nguyên xem một chút, Tương Nam chi địa vẫn quá nhỏ, cho dù người xưng vương xưng bá tại nơi này, đến võ lâm Trung Nguyên cũng sẽ mờ mẫn không biết gì, nhưng ta có một tin tức phải nói cho người biết, người có khả năng phải chạm tới võ lâm Trung Nguyên một thời gian.

- Xảy ra chuyện gì?

Tô Tín kinh ngạc hỏi.

Thiết Vô Tình nói:

- Phi Ứng bang mà người một tay thành lập gặp chuyện không may.

Tô Tín cau mày nói:

- Có người bên ngoài muốn đối phó Phi Ứng bang sao?

Tam Anh hội đã bị diệt, Phi Ứng bang đã thành bang phái lớn nhất phủ Thường Ninh, Lý Phôi cũng có thực lực Hậu Thiên đại viên mãn, hơn nữa hần tu luyện Tịch Tà kiếm phổ, có thể nói vô địch dưới Tiên Thiên.

Trừ người bên ngoài ra, Tô Tín thật sự không nghĩ ra người phương nào có thể uy hiếp tới Phi Ứng bang.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Võ lâm tương nam mềm yếu

Thiết Vô Tình gật đầu:

- Đúng là người bên ngoài, hơn nữa địa vị còn rất lớn, chính là thế lực võ lâm Trung Nguyên.

Thế lực võ lâm Trung Nguyên?

Tô Tín kinh ngạc nói:

- Thế lực võ lâm Trung Nguyên tới Tương Nam làm cái gì?

- Nói ra một phần nguyên nhân trong đó chính là vì người đây.

- Ta?

Tô Tín kinh ngạc chỉ chỉ chính mình.

Thiết Vô Tình gật đầu nói:

- Cũng bởi vì người, người nhớ rõ chuyện lũng đoạn đặc sản Nam Man tại Thương Sơn thành hay không, người bán số hàng hóa đó với giá trên trời năm mươi triệu lượng bạc.
- Ban đầu đặc sản Nam Man tại Tương Nam có thể kiếm tiền nhưng chỉ thu nhập không quá nhiều, còn không bị đại phái Trung Nguyên đặt trong lòng.
- Hiện tại thông qua người thao tác, giá cả đặc sản tăng lên gấp năm lần, cho nên có một vài người chú ý tới.

Năm mươi triệu lượng bạc chính là thuế thu một năm tại một đạo của Đại Chu vương triều, thậm chí loại nơi chốn nhỏ như Tương Nam đạo thu một năm không tới ba mươi triệu lượng.

Tô Tín cau mày nói:

- Theo ta được biết đại phái võ lâm Trung Nguyên không thiếu tiền, ví dụ như Danh Kiếm sơn trang một năm sản xuất Huyền Nguyên Trọng Thiết đã có thể trị giá hơn cả tỷ lượng, bọn họ cần vì chút tiền này cố ý phái người đi ra tay với Tương Nam hay sao?

Thiết Vô Tình sờ sờ cái mũi nói:

- Đại phái như Danh Kiếm sơn trang thuộc về cầm kiếm ngũ phái, là đại phái nhất lưu đương nhiên không cần vì chút lợi ích này mà đi tới Tương Nam tranh đoạt, kỳ thật đồ mất tiền của Tương Nam chỉ là những môn phái nhị lưu tam lưu mà thôi.
- Thật sự khó giải quyết chính là Tranh Kiếm Minh, Niên bang trong thiên hạ thất bang, Thượng Quan thế gia các thế lực phái đệ tử tới đây, bọn chúng phái đám đệ tử tới Tương Nam tranh đấu một phen, tiền đặt cược, tất cả xem ai kinh doanh thế lực lớn tại Tương Nam, kẻ yếu sẽ bị đuổi ra khỏi Tương Nam.
- Phi Ưng bang không may chính là vì bọn họ giúp người lũng đoạn đặc sản Tương Nam, từ đó thế lực nhị lưu tam lưu đồ mất, sau đó cổ động đệ tử Tranh Kiếm Minh các thế lực hợp nhất bang phái trong tất cả châu phủ Tương Nam.

Phủ Thường Ninh chính là châu phủ ở gần Nam Man nhất trong Tương Nam, Phi Ưng bang cũng là bang phái lớn nhất phủ Thường Ninh, trong tay lại nắm tài lộ lớn như vậy, đương nhiên nó cũng biến thành nơi người ta tranh đấu.

Tô Tín cau mày nói:

- Những thế lực võ lâm Trung Nguyên đúng là quá giới hạn rồi, bọn chúng muốn tôi luyện đệ tử của mình, vì sao không tranh đấu trên địa bàn bản thân, hết lần này tới lần khác muốn tới Tương Nam? Thế lực võ lâm Tương Nam đạo cũng mặc kệ hay sao?

Thiết Vô Tình nhún nhún vai nói:

- Rất đơn giản, bởi vì thế lực võ lâm Tương Nam là kẻ yếu, đáng đời bị khi dễ.
- Người biết ngày xưa Đông Tấn cường đại đã luyện binh như thế nào không? Hàng năm bọn họ phái đại lượng binh sĩ âm thầm các tiểu quốc, không phải vì cướp đoạt, chỉ vì luyện binh.
- Hiện tại Tây Vực có ba mươi sáu nước, nhưng ngày xưa Tây Vực có tới hơn bảy mươi tiểu quốc, trong đó có hơn một nửa bị Đông Tấn tiêu diệt vì luyện binh đây.
- Đông Tấn hàng năm phái ra số lượng quân đội như nhau, người ngăn cản được thì Đông Tấn sẽ không tiến công tiếp, ngăn không được thì diệt quốc.

Hiện tại Tương Nam đạo cũng tương đương với Tây Vực khi đó, thực lực không bằng người cũng chỉ có thể bị người ta khi dễ.

Trên mặt Thiết Vô Tình nở nụ cười lạnh:

- Võ lâm Tương Nam đạo từ sau Cuồng Sư Đồ Nguyên Thánh và Tam Tương Vũ Lâm Minh sụp đổ đã không gượng dậy nổi.
- Cường giả chân chính hoặc chết trên đường tấn công Đông Tấn, hoặc sau đó bị triều đình thanh tẩy, còn lại là một vài phế vật hoặc kẻ nhu nhược, Tranh Kiếm Minh và Niên bang phái đệ tử tới tôi luyện trên địa bàn bọn họ, bọn họ cần bản không dám phóng “cái rắm”.
- Đừng nói là ngăn cản, chỉ sợ bọn họ hiện tại đã triệu tập đệ tử trong nhà quay về, sợ chọc tới mấy nhà này.

Tô Tín suy nghĩ một phen, hần nói:

- Đa tạ Thiết đại nhân nói cho ta biết tin tức này, xem ra ta phải trở về phủ Thường Ninh một chuyến.

Thiết Vô Tình nói:

- Đừng quên người bây giờ chính là người Lục Phiến môn, nếu như đối phương nào quá phận, tổng bộ Lục Phiến môn tại Tương Nam đạo cũng không ngồi nhìn.

- Nhưng nếu như bọn chúng không quá mức phá hư quy củ, ta cũng không thể xuất thủ, dù sao sau lưng bọn chúng có thể lực làm Lục Phiến môn cũng phải kiêng kị.

Tô Tín gật gù đầu, hắn cũng hiểu ý của Thiết Vô Tình.

Tuy trên danh nghĩa Lục Phiến môn giám sát tất cả thể lực tông môn võ lâm, thậm chí có thời điểm đồ tông diệt môn cũng không ít.

Nhưng chuyện gì cũng phải xem đối phương là ai, như nếu như đối phương là thể lực nhị lưu tam lưu cũng thôi đi, nhưng đối phương Tranh Kiếm Minh, Niên bang là thể lực nhất lưu, Lục Phiến môn không cần thận không được.

Nếu đối phương không làm quá phận mà Lục Phiến môn lại ra tay, chỉ sợ đối phương sẽ không bỏ qua.

Thiết Vô Tình rời đi, Tô Tín cũng không sốt ruột đi tới phủ Thường Ninh, hắn tiến vào trong hệ thống.

Sau khi nhiệm vụ Thương Sơn thành kết thúc, Tô Tín hiện tại đã sở hữu 840 điểm phân phái trị, năm lần rút thưởng trung cấp và bảy lần rút thưởng sơ cấp.

Tô Tín suy nghĩ một phen, quyết định đổi ba lần rút thưởng trung cấp hồi đoái thành phân phái trị, như vậy hắn có 1020 điểm phân phái trị.

Huyết Hà thần kiếm do ba bộ phận tạo thành, theo thứ tự là kiếm pháp, Huyết Hà thần chỉ, binh khí Huyết Hà thần kiếm tạo thành.

Tô Tín lần trước tốn 1300 điểm phân phái trị hồi đoái Huyết Hà thần kiếm, hiện tại chỉ cần tốn 700 điểm phân phái trị có thể hồi đoái Huyết Hà thần chỉ, vừa vặn còn thừa lại 320 điểm phân phái trị lưu lại dùng hồi đoái tiêu hao phẩm.

Bảy lần rút thưởng sơ cấp không cần dùng tới, chỉ còn lại hai lần rút thưởng trung cấp, Tô Tín nói:

- Trực tiếp rút ra, bỏ ô trống!

Màn hình lớn trong không gian hệ thống bắt đầu xoay tròn, lần thứ nhất rút thăm được một bình Dưỡng Khí Đan trung cấp, hệ thống đánh giá mới nhất tinh nửa mà thôi, đối với Tô Tín hiện tại mà nói không dùng được.

Rút thưởng lần thứ hai, bàn quay dừng lại ở ô tiêu hao phẩm, trên màn hình lớn xuất hiện một hoạn quan già áo bào đỏ.

- Chúc mừng kí chủ rút ra tiêu hoa phẩm sử dụng một lần, Triều Thiên Nhất côn, tương ứng nhân vật Mễ Thương Khung, đánh giá đẳng cấp công pháp tam tinh nửa.

Về mặt Tô Tín khó hiểu, không ngờ rút ra thái giám, thái giám chính là một sự tồn tại khác loài trong tất cả tiểu thuyết võ hiệp.

Cao thủ trong hoàng cung mười thành có chín thành rười là thái giám, Mễ Thương Khung chính là nhân vật trong “Anh hùng thuyết anh hùng”, là đệ nhất cao thủ nội cung, được hoàng đế tự mình ban tên Mễ Hữu Kiêu, hắn kết thành đoàn phái lợi ích với Phương Ứng Khán.

Nói Mễ Thương Khung khác loài là vì võ công của hắn.

Võ công của thái giám trong tất cả tiểu thuyết võ hiệp đều thiên về hướng âm tà tàn nhẫn, chỉ có võ công như vậy mới phát huy ra tính cách vận vẹo và thiếu thôn thân thể thái giám mà thôi.

Nhưng Mễ Thương Khung lại khác.

Hắn là đệ tử đích truyền của Trảm Kinh đường tông đường chủ Hoài Âm Trương Hầu, học được Phương Dao Sương kiếm của Hoài Âm Trương Hầu và tổng kết thành “Triều Thiên Nhất côn”.

Luận bối phận, Mễ Thương Khung là đồng bối với Nguyên Thập Tam Hạng, Gia Cát Chính Ngã.

Biệt lão thái giám võ công âm tà ác độc nhưng Triều Thiên Nhất côn của Mễ Thương Khung khí thế kinh thiên, cương mãnh vô song.

Lần đầu ra tay liền đánh chết Thiên Cơ long đầu Trương Tam Phụ, uy chấn hắc bạch hai nhà, hắn dựa vào Triều Thiên Nhất côn khí thế kinh thiên.

Chỉ bằng vào đẳng cấp của Triều Thiên Nhất côn đạt tới tam tinh nửa, đã biết rõ uy lực của nó mạnh bao nhiêu.

Triều Thiên Nhất côn làm át chủ bài bảo vệ tính mạng đúng là không tồi, điểm không tốt duy nhất chính là vũ khí.

Trong nguyên tác Mễ Thương Khung sử dụng binh khí Triều Thiên Nhất côn, nhưng hiện tại người sử dụng là Tô Tín, muốn phát huy uy lực tới mức tận cùng, Tô Tín cần phải có một cây côn mới được.

Trong không gian hệ thống không thể bỏ đồ vật không thuộc hệ thống vào, Tô Tín cũng không có khả năng vì tiêu hao phẩm như vậy là chuẩn bị một cây côn.

Cho nên hẳn có ý định lúc sử dụng Triều Thiên Nhất côn sẽ vào trong không gian hệ thống hời đoái một cây côn.

Cây côn bằng thép tinh đánh giá nửa tinh trong không gian chỉ cần 20 điểm phản phái trị là có thể đổi.

Rời khỏi không gian hệ thống, Tô Tín xuyên qua rừng rậm Tương Nam và lên đường đi tới phủ Thường Ninh.

Cũng không biết có phải lần trước hẳn giết chóc đã dọa đám đạo phủ rừng rậm Tương Nam sợ hãi run rẩy hay không, trên đường tới đây vô cùng yên ổn, ven đường không có gió thổi cỏ lay.

Đi ra khỏi rừng rậm Tương Nam, Tô Tín phát hiện có không ít võ giả đang đi lại trên đường.

Có một mình cỡi ngựa, có tốp năm tốp ba liên tục chạy tới hướng phủ Đông Lâm.

Tương Nam trừ phủ Thường Ninh đã từng là đô thành ra, diện tích phủ Đông Lâm còn lớn hơn phủ Thường Ninh gấp đôi, trước kia Đào Thiên mở võ quán tại phủ Đông Lâm.

Tô Tín tùy ý giữ một người lại nói:

- Tại sao trên đường có nhiều người đi tới phủ Đông Lâm thế? Tại phủ Đông Lâm xảy ra đại sự gì hay sao?

Võ giả bị giữ lại chỉ có cảnh giới Hậu Thiên trung kỳ, mà Tô Tín tỏa ra uy áp Tiên Thiên không che giấu, thiếu chút nữa làm võ giả kia sợ hãi ngất đi.

Tên võ giả kia vội cung kính nói:

- Tranh Kiếm Minh Dịch Vân Phi Dịch công tử ở tại phủ Đông Lâm quảng mời hào kiệt Tương Nam gia nhập dưới trướng hẳn, hơn nữa lúc này trong phủ Đông Lâm còn có cường giả Nhân Bảng trẻ tuổi của Niên bang. Nhữ Nam Thượng Quan thị, bọn họ đều nhận người tại đây, chúng ta đương nhiên phải đi tới gia nhập dưới trướng bọn họ.

Tô Tín cau mày nói:

- Bọn chúng là võ giả Trung Nguyên, các ngươi an tâm đầu nhập bọn chúng?

Tên võ giả kia cẩn thận nói:

- Vị tiền bối này lời nói không dễ nghe, võ giả tán tu chúng ta muốn gia nhập môn phái nhưng người ta trướng mắt, hiện tại thế lực võ lâm như Tranh Kiếm Minh tới Tương Nam mời chào nhân thủ là hiếm thấy, huống hồ Dịch Vân Phi Dịch công tử người ta là cao thủ thứ năm mươi bảy trên Nhân Bảng đấy.

- Đi, người đi đi.

Tô Tín buông tên võ giả ra.

Hắn vẫn xem thường sức hấp dẫn của cường giả Nhân Bảng và đại phái Trung Nguyên với những tán tu này.

Căn cứ tư liệu của Thiết Vô Tinh, những thế lực nhất lưu phái đệ tử tới Tương Nam tôi luyện, như vậy bọn họ sẽ ít trợ giúp.

Nếu bên cạnh người không có Nguyên Thần cảnh võ đạo tông sư đi theo thiếp thân bảo hộ thì tôi luyện làm gì?

Có thể nói bọn họ chỉ có lẽ loi một mình đi vào Tương Nam, vài ngày qua chỉ bằng mượn thanh danh của mình tạo thành oanh động thu hút nhiều võ giả Tương Nam tới đầu nhập, thanh danh có đôi khi cũng là một phần của thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Chuyện qua ba lần, không nói thì giết

Tô Tín chưa từng đi tới phủ Đông Lâm, nhưng hiện tại hào khí phủ Đông Lâm tuyệt đối không bình thường, số lượng võ giả không ít.

Trên đường cái võ giả Hậu Thiên cũng giống như Thương Sơn thành, tùy thời đều có thể gặp được, võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng không ít.

Tô Tín tìm một quán rượu rồi an vị, hắt quán chú nội lực vào nhĩ khiếu nghe ngóng võ giả nói chuyện, trong đó có một bàn võ giả làm Tô Tín chú ý.

Võ giả trong bàn này có một tên võ giả ba mươi mấy tuổi Hậu Thiên Đại viên mãn, sắc mặt hắc cao ngạo nghênh đón những võ giả khác lấy lòng, bộ dạng lẳng lẳng.

Trong đó một tên võ giả xấu xí, dáng người gầy yếu nịnh nọt:

- Luru sư huynh, nghe nói người bây giờ đã gia nhập dưới trướng Tranh Kiếm Minh Địch Vân Phi Địch công tử, không biết có thể dẫn tiến ta một phen, chúng ta cùng gia nhập dưới trướng Địch công tử.

Một tên võ giả có tướng mạo chất phác lên tiếng:

- Đúng thế, Luru sư huynh, dù gì chúng ta năm đó cũng xuất thân cùng võ quán, người phát đạt cũng không thể quên người cũ.

Luru sư huynh ra vẻ khó xử nói:

- Không phải vì huynh ta không dẫn tiến các người, mà là các người cũng biết, Địch công tử chính là thân đệ đệ của bang chủ Tranh Kiếm Minh Bích Nhân Phi Long Địch Kinh Phi đại nhân?

- Cho dù là ta cũng phí hết sức chín trâu mới được Địch công tử tán thưởng, được hắt mời gia nhập dưới trướng. Thực lực các người thật quá thấp, cho dù có ta tiến cử, chỉ sợ Địch công tử cũng không nhận các người.

- Các người cũng biết những ngày qua người chủ động gia nhập dưới trướng Địch công tử có bao nhiêu người không? Những nhân vật nổi danh trong khu vực Tương Nam có một nửa gia nhập dưới trướng Địch công tử đấy.

- Thiên Vân Thương Luru Bách Tuế, Âm Dương Quý Thủ Khổng Thu Nhân, Xích Âm Chưởng Đoạn Hành tất cả đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy tại tất cả châu phủ Tương Nam.

- Hơn nữa hai ngày trước Địch công tử tự mình mang người tới Ngũ Độc sơn trang một chuyến, cũng mời chào Bách Độc Đồng Tử và đồ tử đồ tôn của hắn.

- Còn có thể lực đạo phi lớn nhất Tương Nam, đại đương gia Phi Vân trại Vụ Ân Phi Long Bằng Phi Vân, vừa nghe nói Địch công tử đến Tương Nam liền chủ động giải tán sơn trại, mang theo thủ hạ tính nhuệ gia nhập dưới trướng.

- Chỉ có người thanh danh như vậy mới cần Địch công tử tự mình nghênh đón gia nhập dưới trướng, các người nói dùng thực lực các người có thể gia nhập dưới trướng Địch công tử hay không?

Võ giả tướng mạo xấu xí và tên võ giả chất phác nhìn nhau không lên tiếng.

Thiên Vân Thương Luru Bách Tuế, Âm Dương Quý Thủ Khổng Thu Nhân, Xích Âm Chưởng Đoạn Hành đều là võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh tiếng tăm lừng lẫy trong khu vực Tương Nam, toàn bộ đã thông nhân khiếu.

Mà Bách Độc Đồng Tử đã thông nhân khiếu và nhĩ khiếu, tự xây dựng Ngũ Độc sơn trang, có hơn trăm thủ hạ đệ tử, võ công chỉ là phụ nhưng thân độc công có thể giết võ giả Thần Cung cảnh, vô cùng âm độc.

Mà Phi Vân trại chính là thể lực đạo phi lớn nhất Tương Nam, thủ hạ có sáu bảy Tiên Thiên, trại chủ Vụ Ân Giao Long Bằng Phi Vân chính là võ giả Linh Khiếu cảnh đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là đột phá Thần cung, đạt tới Tiên Thiên viên mãn.

Bọn họ chính là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy tại Tương Nam, so sánh với bọn họ thì những người nơi đây không coi vào đâu.

Lúc này Luru sư huynh làm ra bộ dạng tươi cười, hắt nói:

- Nhưng thủ hạ cường giả của Địch công tử rất nhiều nhưng võ giả Hậu Thiên cũng không ít, vì huynh có chút tình mọn với Địch công tử, cũng có thể cố mà nói vài lời.

Nhìn bộ dạng của hắn như vậy, tên võ giả xấu xí lập tức hiểu ý của hắn, hắn đau lòng giao bình nhỏ cho Luru sư huynh.

- Đây là lần trước ta áp tải thương đội cho Thiên Cơ Thần Đạo môn, một quân sự của bọn họ khen thưởng cho ta, đây chính là đan dược hoàng cấp trung phẩm của bọn họ, chỉ có ba viên, ta chỉ ăn một viên, hai viên xem như tạ lễ cho Luru sư huynh.

Luru sư huynh cười ha hả thu hồi bình đan dược, tên võ giả tướng mạo chất phác đau lòng nói:

- Đây là đoàn kiếm của Cửu Hoa Kiếm tông cho đệ tử còn nhỏ sử dụng, tuy không phải binh khí nhập phẩm nhưng cũng là tinh phẩm. Vì huynh vui lòng nhận lấy.

Luru sư huynh tiếp nhận đoàn kiếm, vẻ mặt đắc ý.

Hắn uống một chén rượu nhìn sang tên dáng người gầy yếu cuối cùng, đó là người trẻ tuổi vẫn không nói gì, cau mày nói:

- Phương sư đệ, như thế nào, chẳng lẽ ngươi không muốn gia nhập dưới trướng Dịch công tử sao?

Phương sư đệ xoắn xuýt nói ra:

- Lư sư huynh, không phải ta không muốn gia nhập dưới trướng Dịch công tử nhưng nghe nói Dịch công tử tới Tương Nam tranh đoạt thế lực với những người khác đều có lai lịch lớn.

- Những tiểu nhân vật chúng ta tham gia vào trong đó có nguy hiểm gì hay không? Nếu như vậy ta còn không bằng trông coi võ quán thay sư phụ, an ổn ỏn cả đời này.

Lư sư huynh hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường nói:

- Hừ! Tính cách đàn bà! Bởi vì cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, ngươi cả đời này trông coi võ quán của sư phụ lưu lại được cái gì chứ?

- Huống hồ người tranh đoạt thế lực với Dịch công tử đúng là có lai lịch lớn, ở trong đó có đệ tử dòng chính Nhữ Nam Thượng Quan thế gia, còn có đệ tử đàn chủ Hạ đàn Niên Bang Bất Nhị Dao Kim Khả Tín, tên là Tiêu Ma Vân.

- Những người này có thể so sánh với Dịch công tử hay sao? Dịch công tử chính là thân đệ đệ của Tranh Kiếm Minh chi chủ “Bích Nhân Phi Long” Dịch Kinh Phi, thậm chí tương lai có thể tiếp quản Tranh Kiếm Minh.

- Nếu các ngươi gia nhập dưới trướng của hắn, đợi đến lúc Dịch công tử đánh bại đám người Tiêu Ma Vân, hắn không đặt chút cơ nghiệp Tương Nam vào trong mắt, những thế lực Tương Nam hắn lưu cho ai chưởng quản? Đương nhiên là những người gia nhập dưới trướng hắn chứ ai?

- Huống hồ chúng ta biểu hiện tốt, nói không chừng còn có thể đi theo Dịch công tử tiến về Tranh Kiếm Minh, võ lâm Trung Nguyên còn phồn hoa hơn Tương Nam Nam Man tiểu địa nhiều, tương lai vô hạn.

Lư sư huynh cổ động cho nên biểu hiện trên mặt Phương sư đệ đang dao động.

Trên mặt Lư sư huynh đang tươi cười vì thực hiện được.

- Phương sư đệ, ta nhớ sư phụ lúc trước giao võ quán cho ngươi? Lão nhân gia có một bộ giáp mềm phòng đao kiếm, có lẽ cũng nằm trong tay ngươi?

- Phương sư đệ, ngươi giao giáp mềm cho ta, ta khẳng định sẽ nói tốt vài câu cho ngươi với Dịch công tử, ngươi có thể gia nhập dưới trướng.

Vào lúc Phương sư đệ muốn đáp ứng lại có giọng nói nhàn nhạt vang lên.

- Dịch Vân Phi bây giờ đang ở đâu?

Lư sư huynh quay đầu lại phần nộ quát:

- Lớn mật! Tên của Dịch công tử là ngươi có thể gọi bậy sao?

Nhưng hắn vừa mới quay đầu lại liền đỏ mặt hời lạnh như mưa.

Đó là một người trẻ tuổi chừng hai mươi đang nhìn hắn, áo đen cầm kiếm, ánh mắt đậm đặc giống như không đặt hắn vào trong mắt.

Nếu như tình huống bình thường, đừng phải tiểu bối giang hồ còn trẻ như thế dám xem thường mình thì Lư sư huynh đã sớm tức giận.

Nhưng người trẻ tuổi này chính là tiểu bối hay sao? Trên người hắn tỏa ra khí thế của Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh, hơn nữa trong đó còn ẩn chứa máu tươi đậm đặc, có trời mới biết hắn đã giết bao nhiêu người mới có thể tạo thành huyết khí mạnh như vậy.

Lúc trong rừng rậm Tương Nam, Tô Tín đồ sát đạo phi bầy đại trại, khí tức của hắn không phải tiểu bang chủ phủ Thường Ninh ngày xưa có thể so sánh.

Tại Thương Sơn thành, Tô Tín bởi vì muốn sắm vai “Mạnh Thanh Trạch” thật tốt cho nên làm người luôn lưu lại một đường, ngay cả thực lực và sát khí bản thân cũng che giấu.

Hiện tại đã khôi phục thân phận thì không cần phải làm thế, dù sao hắn là người chơi qua Hắc bảng treo thưởng tru sát, khí huyết sát nồng đậm thì có gì khi quái?

Nhưng Lư sư huynh đứng mũi chịu sào lại bị khí huyết sát dọa tiểu ra quần.

Người trẻ tuổi chừng hai mươi trước mặt có khí huyết sát mạnh đáng sợ như vậy, thậm chí không kém đám người Dịch Vân Phi chút nào, rốt cuộc là ai? Cũng chưa từng nghe nói còn có đệ tử đại phái tới Tương Nam tôi luyện.

Nhìn thấy Lư sư huynh bị dọa sợ ngây người, Tô Tín không khỏi cau mày nói:

- Ta hỏi người Dịch Vân Phi hiện tại đang ở nơi nào?

Đám võ giả quán rượu trốn qua một bên, giữ im lặng nhìn xem tất cả.

Việc không liên quan đến mình thì tránh ra, huống hồ còn trẻ như thế đã là võ giả Tiên Thiên, hơn nữa còn dám gọi thẳng tên Dịch Vân Phi cũng nói rõ lai giả bất thiện.

Bọn họ hứng thú nhất với loại chuyện bát quái này, cho nên mọi người biểu hiện tránh ra xa xa nhưng vụng trộm chú ý động tĩnh của Tô Tín.

Lưu sư huynh cắn chặt hàm răng, hấn cổ nặn ra nụ cười nói:

- Vị công tử này, ta chỉ là thủ hạ Dịch công tử mới thu mà thôi, ta làm sao biết hắn ở nơi nào.

Khí thế ép hỏi của Tô Tín chèn ép Lưu sư huynh nhưng hắn không phải xương cứng, mà là hắn không dám nói.

Lúc trước hắn gia nhập dưới trướng Dịch Vân Phi, hắn cao điệu và hung hăng càn quấy khắp phủ Đông Lâm cho nên tất cả võ giả đều biết hắn.

Hiện tại có người một ép hỏi thì hắn liền tung chủ tử của mình ra, loại chuyện này truyền đi hắn có thể sống tốt hay sao?

Cho nên Lưu sư huynh không phải không nói, mà là không dám nói mà thôi.

Tô Tín rút Du Long kiếm ra khỏi vỏ, hàn mang lóe lên, không có mấy người nhìn ra động tác xuất kiếm của hắn, một ngón tay của Lưu sư huynh bị cắt đứt.

Lưu sư huynh kêu đau một tiếng, tay trái máu tươi đầm đìa, vẻ mặt hoảng sợ.

Hắn không sợ đùa nghịch thủ đoạn quần nhau với Tô, chỉ sợ chính là nhân vật một lời không hợp liền động thủ, quả thực không có nửa phần đạo lý đáng nói.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Có câu nói chuyện qua ba lần, ta hỏi người hai lần, hiện tại ta hỏi lần thứ ba, Dịch Vân Phi bây giờ đang ở đâu?

So sánh với hai câu trước, ngữ khí câu thứ ba của Tô Tín vô cùng bình tĩnh, không có nửa phần chấn động, cũng không có khí huyết sát.

Nhưng chính bởi vì như thế hiện tại Tô Tín mới làm Lưu sư huynh sợ hãi.

Chuyện qua ba lần, Tô Tín không có nói qua ba lần sẽ như thế nào nhưng Lưu sư huynh có thể khẳng định, nếu lần thứ ba mình không trả lời, kiếm của người này lần tiếp theo không phải là cắt ngón tay của hắn nữa.

Hiện tại chết và có khả năng sau này phải chết, Lưu sư huynh sẽ lựa chọn cái sau.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Người nói hết chưa?

Bởi vì cái gọi là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, Lưu sư huynh tin tưởng mình không nói thì đối phương nhất định sẽ giết mình.

Cho nên Lưu sư huynh lập tức nói:

- Dịch công tử hiện tại không ở phủ Đông Lâm, hắn mang người đi phủ Nam Ninh mời chào người đại gia tộc Trần gia, Trần gia có mấy tên võ giả Tiên Thiên cho nên Dịch công tử tự mình ra tay.

- À? Đám người Tiêu Ma Vân đâu rồi?

Lưu sư huynh vội vàng nói:

- Lần trước đám người Tiêu Ma Vân xung đột với Dịch công tử, tuy Dịch công tử không tự mình ra tay nhưng thủ hạ dưới trướng đối kháng một hồi, Tiêu Ma Vân mời thủ hạ bị Vụ Ân Giao Long lấy một địch ba, đánh bại dễ dàng.

- Tiêu Ma Vân mất mặt cho nên rời khỏi phủ Đông Lâm, chuẩn bị đi nơi khác tiếp tục mời chào cường giả đối phó Bàn Phi Vân.

- Mà vị công tử Nhữ Nam Thượng Quan thị bởi vì tới Trương Nam muộn, cho nên không tham gia vào tranh đấu của bọn họ, hắn cũng ra ngoài mời chào thủ hạ đấy.

- Không có trong phủ Đông Lâm?

Tô Tín nói thầm một tiếng, hỏi:

- Người có biết phủ Thường Ninh Phi Ứng bang hiện tại như thế nào không?

Lưu sư huynh kinh ngạc nói:

- Chính là đám tiểu bang phái không biết sống chết dám can đảm cự tuyệt Dịch công tử mời chào sao?

- Ta nghe Dịch công tử đã từng nói qua, nếu không phải trong tay bọn chúng nắm giữ con đường giao dịch với đám Nam Man, mà những dị tộc Nam Man trừ tin vật ra sẽ không nhận người, bằng không tiểu bang phái như vậy đã sớm bị san bằng.

- Hiện tại Dịch công tử cũng không có nhiều kiên nhẫn kéo dài thời gian với bọn chúng, hắn cho Phi Ứng bang một cơ hội cuối cùng.

- Chờ lần này hắn đến phủ Nam Ninh mời chào người Trần gia sẽ lại đi phủ Thường Ninh một chuyến, nếu như đối phương không biết điều, Dịch công tử thà rằng không muốn tiền lời của Nam Man cũng muốn xóa bỏ nó.

Thiết Vô Tình đã từng nói qua, đám người Dịch Vân Phi đúng là đi vào Trương Nam, đó là do Tô Tín nâng giá hàng hóa đặc sản Nam Man quá cao cho nên đám người Dịch Vân Phi chú ý.

Chuyện này cũng chỉ là lời dẫn mà thôi, mặc dù hàng năm nâng giá đặc sản Nam Man lời rất nhiều nhưng còn không bị các thế lực như Tranh Kiếm Minh đặt vào trong mắt, mục tiêu chủ yếu của bọn họ là tôi luyện đệ tử mà thôi.

Cho nên đám người Dịch Vân Phi đi vào Trương Nam chỉ địa mời chào nhân thủ và tranh đấu lẫn nhau, đánh tới cuối cùng nói không chừng thủ hạ của bọn họ đều chết hết, nhưng bản thân bọn họ nhất định sẽ không sao, cao nhất xem như thua một hồi mà thôi.

Cả Trương Nam chỉ địa cũng chỉ là bàn cờ bọn họ tôi luyện đệ tử mà thôi.

Tiền lời phủ Thường Ninh đối với Dịch Vân Phi mà nói là thứ có cũng được không có cũng không sao, hắn để ý hơn chính là thái độ của Phi Ứng bang.

Nếu như đối phương thật sự nhiều lần cự tuyệt hắn mời chào, không thể nghĩ ngờ là đang khiêu chiến uy nghiêm của hắn, Dịch Vân Phi tuyệt đối không đồng ý nhìn Phi Ứng bang tiếp tục tồn tại.

Võ giả chung quanh nghe Tô Tín hỏi ba chữ Phi Ứng bang thì liên tưởng tới cách ăn mặc của hắn liền nghĩ đến cái gì đó.

Nhân Bảng tháng trước có thay đổi mới, mọi người chú ý tới chính là bài danh trên Nhân Bảng thay đổi xem ai tiến vào bảng.

Đối với Tô Tín là người tiến vào Nhân Bảng một năm nhưng vẫn là kẻ cuối cùng làm bọn họ quên đi.

Cũng chỉ có mấy tháng khi Tô Tín mới vừa tiến vào Nhân Bảng còn làm mọi người ngạc nhiên vì có võ giả Hậu Thiên leo lên Nhân Bảng.

Hiện tại đã một năm không có tin tức của Tô Tín, chiến tích và bài danh của hắn không có sự thay đổi.

Có ít người thậm chí cho rằng Tô Tín đã sớm chết dưới Hắc bảng treo giải thưởng.

Đợi đến lúc Lục Phiến môn tìm được thi thể Tô Tín và xác nhận tin hắn đã chết, hắn cũng bị đá ra khỏi Nhân Bảng.

Nhưng võ giả Trương Nam khác với võ giả Trung Nguyên, dù sao mười mấy năm qua thế lực võ lâm Trương Nam tàn lụi quá lợi hại, những đệ tử Trương Nam lại không dám lộng lạc Trung Nguyên, hơn mười năm qua võ giả Trương Nam không một ai leo lên Nhân Bảng.

Tuy Tô Tín không phải xuất thân đại phái Trương Nam nhưng dù sao hắn cũng là người Trương Nam, cho nên Tô Tín vừa bước vào Nhân Bảng cũng làm rất nhiều võ giả Trương Nam chú ý, thậm chí đến bây giờ vẫn có người nhớ rõ hắn.

Áo đen và cầm kiếm, là binh khí hoàng cấp mang theo tấn suất kỳ dị, còn có trẻ tuổi, khoái kiếm kinh người, hơn nữa hắn mới vừa hỏi Phi Ứng bang cũng làm cho mọi người nơi đây biết hắn là Tô Tín!

Vừa nghĩ như vậy hắn thở ra, hơn nữa đám người trong quán rượu cũng nghe được.

Mọi người hơi đánh giá cẩn thận, người này có chín thành chín giống Tô Tín trên Nhân Bảng.

Về vấn đề thực lực càng đơn giản, một năm trước Tô Tín đã có thể đánh chết Phương Đông Đình cảnh giới Tiên Thiên, hiện tại hắn trở thành võ giả Tiên Thiên có gì kỳ quái chứ?

Nơi này có hai người thực lực mạnh nhất là cảnh giới Tiên Thiên Khí Hải cảnh, bọn họ còn chưa từng thử đột phá Linh Khiếu cảnh, cũng không biết thời

gian một năm đã thông bốn khiếu có ý nghĩa gì, loại tốc độ này cho dù là những đệ tử đích truyền của đại phái võ lâm Trung Nguyên cũng ít người làm được.

Lưu sư huynh nghe được người trước mặt là Tô Tín, hần lập tức thở ra một hơi.

Đương nhiên hần có nghe qua đại danh của Tô Tín, Tương Nam chi địa hơn mười năm qua chỉ có Tô Tín đứng hàng Nhân Bảng.

Lưu sư huynh sợ Tô Tín là đệ tử xuất thân đại phái võ lâm Trung Nguyên, như vậy cho dù Tô Tín giết hần cũng là chết vô ích.

Vừa rồi hần nói với Phương sư đệ cầu phú quý trong nguy hiểm, lời này không phải hần lừa dối Phương sư đệ.

Hần cũng lăn lộn giang hồ vài chục năm cho nên càng lão luyện, dùng ánh mắt hần cũng nhìn ra, trận phân tranh tại Tương Nam chi là trò chơi do các đại phái Trung Nguyên bài bố mà thôi, mục đích chỉ vì tôi luyện đám người Địch Vân Phi.

Chờ bọn họ tranh đấu tới cuối cùng nhất định phải phân ra thắng bại, mà sự thất bại ấy chẳng qua là mất mặt, cuối cùng xám xịt trở lại Trung Nguyên sau đó bị tông môn răn dạy nghiêm khắc mà thôi.

Nhưng hần mới chào nhân thủ tại Tương càng thâm, nói không chừng thật sự đồ sát không còn.

Đối với đám người Địch Vân Phi mà nói, những võ giả Tương Nam chi là công cụ mà thôi, nếu như mình thất bại khó tránh sẽ bị sư môn trừng phạt, ai còn quản các người chết sống?

Đám võ giả như Lưu sư huynh đi tìm nơi nương tựa Địch Vân Phi cũng nhìn ra điểm này, nhưng bọn họ đang đánh cược.

Nếu đánh cược thắng, chính mình đi theo chủ tử thắng được trận tranh đấu này, kết quả xấu nhất là ở lại tiếp nhận thế lực của Địch Vân Phi lưu lại Tương Nam, tiếp tục xưng vương xưng bá tại bản địa.

Nếu tốt nhất có thể theo Địch Vân Phi gia nhập Tranh Kiếm Minh, từ nay về sau tiền đồ vô lượng.

Lần trước thủ hạ Vụ Ân Giao Long Bảng Phi Vân của Địch Vân Phi lấy một địch ba thủ hạ cảnh giới Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh của Tiêu Ma Vân, hần ra tay không chút lưu tình, trực tiếp giết một người phế hai người.

Những người chết cũng chết, phế cũng phế, Tiêu Ma Vân không có chút tâm tư báo thù cho bọn họ.

Trước mặt người xuất thân đại phái Trung Nguyên như Địch Vân Phi, Lưu sư huynh hôm nay chết dưới kiếm của Tô Tín cũng tính là hần không may.

May mắn đối phương chính là Tô Tín bang chủ Phi Ứng bang cho nên mới dễ nói chuyện.

Bang chủ tiểu bang phái, cho dù đối phương leo lên Nhân Bảng cũng không cách nào so sánh với thân phận của Địch Vân Phi.

Lưu sư huynh nói lời thăm thía:

- Tô bang chủ, Địch công tử hiện tại không ở phủ Đông Lâm, người tìm hần cũng vô dụng, không bằng người thả ta trước, sau đó đến phủ Thường Ninh chờ hần như thế nào?

- Hơn nữa hiện tại Phi Ứng bang gian ngoan mất linh, lại dám không cho Địch công tử mặt mũi, vừa vặn người bây giờ trở lại, nếu như người có thể thuyết phục Phi Ứng bang gia nhập dưới trướng Địch công tử, lại giao tín vật giao dịch đặc sản Nam Man cho Địch công tử, ta cam đoan người có chỗ cắm dùi dưới trướng Địch công tử.

Lưu sư huynh nói như vậy kỳ thật đang tính toán nhỏ nhất.

Đừng nhìn hần nói khoác mình có vài phần tình mọn với Địch Vân Phi, thậm chí có thể nói mấy câu, nhưng kỳ thật hần không gặp mặt Địch Vân Phi mấy lần.

Có thể gia nhập dưới trướng Địch Vân Phi cũng không phải do Địch Vân Phi tự mình đồng ý, mà là Địch Vân Phi muốn thu một đám võ giả Hậu Thiên, chỉ cần thực lực không phải quá kém cũng có thể gia nhập.

Hơn nữa phụ trách chiêu thu thủ hạ là võ giả Tiên Thiên có quen biết với Lưu sư huynh, cho nên hần lúc này mới thuận lợi gia nhập dưới trướng Địch Vân Phi, nhưng trên thực tế thân phận là tiểu lâu la không lên nổi mặt bàn.

Nhưng Tô Tín trước mặt lại cho Lưu sư huynh nhìn ra cơ hội lập công.

Tô Tín là bang chủ trước của Phi Ứng bang, hần nhất định có sức ảnh hưởng rất lớn với Phi Ứng bang, chỉ cần hần mở miệng, Phi Ứng bang nhất định có thể thần phục Địch Vân Phi.

Hơn nữa bản thân Tô Tín có thực lực Linh Khiếu cảnh, phải biết rằng thủ hạ Địch Vân Phi hiện tại chỉ có năm sáu võ giả Linh Khiếu cảnh mà thôi.

Hướng hồ Tô Tín còn đứng hàng Nhân Bảng, một võ giả Nhân Bảng đầu nhập vào thế lực Địch Vân Phi, uy thế của Địch Vân Phi chắc chắn phóng đại.

Đến lúc đó hẳn thúc đẩy tất cả những chuyện này sẽ được trọng thưởng.

Nhưng ai biết Tô Tín lúc này không hề có thái độ gì, hẳn nói:

- Người nói xong chưa?

Lưu sư huynh cũng sờ:

- Nói... Nói xong rồi.

Tô Tín gật gù đầu, ngữ khí lạnh nhạt nói:

- Người nói xong cũng tốt, hiện tại tới ta nói. Ta rất chán ghét người tự cho là thông minh, ta hỏi người cái gì, người cứ đáp cái đó. Nhớ kỹ một câu, kẻ yếu không nên ý đồ phỏng đoán ý nghĩ của cường giả.

Trong nội tâm Lưu sư huynh sinh ra cảm giác tim đập nhanh, nhưng không kịp chờ hẳn, chỉ thấy một đạo hào quang màu trắng xuất hiện thì đầu hẳn đã bay lên trời, vừa vụn rơi xuống mặt bàn.

Ba tên võ giả Hậu Thiên bên cạnh Lưu sư huynh sợ hãi ngây người, đặc biệt là Phương sư đệ, hẳn tu luyện tới Hậu Thiên trung kỳ nhưng chưa giết qua người nào nên hết lớn.

Vừa rồi Lưu sư huynh còn nói cái gì cầu phú quý trong nguy hiểm, hiện tại xem ra quả nhiên đủ hiểm, hẳn còn chưa hưởng thụ qua phú quý đã bị người ta chém giết.

Sư phụ nói đúng, giang hồ hiểm ác, bản thân mình nên thành thập trọng coi võ quán sư phụ ở lại sống cả đời thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Âm dương quỷ thủ khổng thu nhân

Tô Tín một lời không hợp liền trăm Lưu sư huynh, hành động như thế dọa đám người trong quán rượu kêu to.

So sánh với cường giả Nhân Bảng Tô Tín trước mặt, Lưu sư huynh chỉ là tiểu nhân vật bất nhập lưu mà thôi.

Nhưng vấn đề là hẳn hiện tại nói thế nào cũng là người của Dịch Vân Phi Tô Tín cứ giết hẳn như vậy. Hẳn làm sao bàn giao với Dịch công tử chứ?

Tô Tín vung máu tươi trên kiếm trong nội tâm không có chút sợ hãi nào.

Dịch Vân Phi muốn thu Tô Tín dưới trướng, nói đùa gì vậy?

Những đệ tử đại phái này xem võ giả Tương Nam như quân cờ dùng để tôi luyện chính mình, nhưng thật đáng buồn là võ giả Tương Nam đoán được nhưng vẫn chạy theo như vịt.

Nhưng Tô Tín khác với bọn chúng, cho dù hẳn nhỏ yếu nhưng hẳn không bao giờ cho rằng mình chính là quân cờ, hẳn chỉ biết làm người đánh cờ mà thôi.

Tô Tín muốn cứu Phi Ứng bang nhưng sẽ không ở lại phủ Thường Ninh chờ Dịch Vân Phi tới.

Hắn muốn hóa bị động thành chủ động, phủ Đông Lâm không phải là đại bản doanh tạm thời của Dịch Vân Phi hay sao? Vậy thì tốt chính mình nào long trời lở đất, nhìn xem Dịch Vân Phi có tâm tình đi hợp nhất Phi Ứng bang hay không?

Vào lúc này bên ngoài có tiếng động huyền não to lớn vang lên, hơn mười tên võ giả đẩy đám người đi tới.

Trong hơn mười người này có một tên võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh, võ

giả còn lại đều là cảnh giới Hậu Thiên.

Tên võ giả Tiên Thiên tướng mạo xấu xí, mắt lé miệng méo, kỳ lạ nhất chính là đôi tay vô cùng tối tăm, phía trên mơ hồ có mùi hôi thối.

Nhìn thấy người này tiến vào, võ giả trong quán rượu không dám lên tiếng, vị này không phải là nhân vật dễ sống chung.

Địch Vân Phi mời chào mười mấy võ giả Tiên Thiên trong Tương Nam, trong đó chỉ có năm sáu người là Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh mà thôi.

Âm Dương Quỷ Thủ Không Thu Nhân là một trong số đó.

Âm Dương Quỷ Thủ Không Thu Nhân có danh khí không nhỏ tại Tương Nam nhưng phần lớn là tiếng xấu.

Tên này trong tên có chữ Nhân nhưng hành vi của hắn không dính chút nào với chữ Nhân.

Không Thu Nhân xuất thân tán tu, ngày bình thường lẫn thiện sợ ác làm người âm hiểm xảo trá.

Hắn đã từng vô tình đắc tội đệ tử Ly Hòa giáo, hắn chạy xa ngàn dặm tránh đuổi giết nhưng suýt chút nữa bị Ly Hòa giáo chém giết tại chỗ. Thời điểm hắn trọng thương được một tiểu thể gia Lưu gia tại Tương Nam cứu một mạng.

Không nghĩ tới chờ hắn chữa khỏi thương thế liền biết Lưu gia tổ truyền một quả linh dược trăm năm Chu Quả, hắn âm toán ân nhân, diệt cả nhà Lưu gia đoạt được Chu Quả.

Dựa vào Chu Quả cho nên Không Thu Nhân mới thuận lợi đột phá tới Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh.

Danh hào Âm Dương Quỷ Thủ cũng không chỉ riêng võ công của hắn, còn nói rõ hắn ra tay ngoan độc, không để ý sẽ bị “Quỷ Thủ” của hắn tiễn đưa đi âm phủ.

Tiến vào trong tửu lâu, Không Thu Nhân nhìn thấy Lưu sư huynh bị Tô Tín chém bay đầu, sắc mặt hắn lập tức lạnh lẽo.

Lúc đầu hắn nghe nói nơi này có người gây sự, Địch Vân Phi trước khi đi bảo hắn trông coi phủ Đông Lâm, cho nên vừa nghe tin tức này Không Thu Nhân lập tức mang người chạy tới.

Hắn có danh hiệu “Âm Dương Quỷ Thủ”, trong thời gian hắn quản lý phủ Đông Lâm không người nào dưới trướng Tiêu Ma Vân có thể đi vào phủ Đông Lâm, không ai dám gây sự vào lúc này, không nghĩ tới hôm nay lại có gia hỏa muốn chết.

Chỉ có điều Không Thu Nhân không có ngờ tới vừa vào quán rượu đã thấy Lưu sư huynh bị chém giết.

Một tiểu võ giả Hậu Thiên giết cũng giết nhưng đây là người của Địch công tử, hắn bị người ta giết phải đòi câu trả lời, bằng không chẳng phải mình vô dụng?

Không Thu Nhân ngửi khí âm lãnh nói:

- Vị bằng hữu kia, ngươi biết người người giết là ai hay không? Hắn là thù hạ của Địch công tử, giết hắn ngươi phải cho ta câu trả lời.

Tô Tín thân nhiên nói:

- À! Ngươi muốn câu trả lời thế nào?

Đối phương cũng là võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh, cho nên Không Thu Nhân cũng không có vừa gặp mặt liền xông lên tấn công nói:

- Giết người của Địch công tử có sai phải phạt, ngươi theo ta đi một chuyến, chờ Địch công tử trở lại sẽ xử lý.

Nghe thấy Không Thu Nhân nói như vậy, Tô Tín lập cười lớn tiếng cười rất càn rỡ.

Không Thu Nhân cau mày nói:

- Ngươi có ý gì? Ta nói rất buồn cười sao?

Tô Tín lắc đầu:

- Buồn cười không phải lời ngươi nói, mà là bản thân ngươi. Xin hỏi, ngươi tính là thứ gì mà xứng phạt ta? Địch Vân Phi có tư cách xử trí ta sao?

Sắc mặt Không Thu Nhân lập tức biến đổi, phần nộ quát:

- Làm càn! Không cần biết ngươi là ai, ngươi dám coi rêu Địch công tử như vậy. Hôm nay ngươi đừng mong ra khỏi phủ Đông Lâm.

Nơi này có nhiều người đang nhìn như thế, đối phương cũng dám nói ra lời cuồng ngôn như vậy. Nếu mình không tỏ thái độ, về sau hắn làm sao lấn lộn dưới trướng Địch công tử?

Tuy Không Thu Nhân âm hiểm ác độc nhưng hắn là người biết suy nghĩ.

Hắn có thanh danh thổi trong Tương Nam chi địa, võ giả Hậu Thiên gặp hắn đều trốn, võ giả Tiên Thiên cùng cấp chán ghét không làm bạn với hắn.

Nếu hắn lẻ loi một mình lưu lạc Trung Nguyên hắn không có chỗ dựa nào cả, còn không bằng ở lại Tương Nam.

Huống hồ tại Trung Nguyên là nơi cường giả xuất hiện lớp lớp với tính cách của hần, nếu không cẩn thận làm ra chuyện người người oán hận. Nói không chừng lúc nào đó hần sẽ gặp được thiếu hiệp hành hiệp trượng nghĩa nào đó cho một kiếm tiền lên đường.

Cho nên hần nhất định phải ôm đùi Dịch Vân Phi, hi vọng Dịch Vân Phi tranh đấu thắng đám người Tiêu Ma La. Sau đó bản thân hần cũng thuận tiện gia nhập Tranh Kiếm Minh.

Cho nên trong những võ giả Tiên Thiên dựa vào Dịch Vân Phi, thái độ của hần ân cần nhất nịnh bợ cũng nhiều nhất.

Không Thu Nhân hét lên đầy phẫn nộ, thân thể lao tới và vỗ một chưởng vào người Tô Tín.

Hần tu luyện chính là công pháp cực kỳ độc ác dùng tử thi luyện công, tinh luyện độc tố trong hủ thi vào trong đôi tay của mình, tương đương với một môn độc công khủng bố.

Hơn nữa khác với độc công chính diện, mặc dù công pháp của hần có độc từ hủ thi. Đồng thời cũng có thể ăn mòn chân khí của đối phương, đối thủ của hần càng đánh càng yếu, cuối cùng chết dưới “Quý Thủ”.

Chân khí màu đen xuất hiện trên một chưởng của Không Thu Nhân, mang theo gió tanh gào thét, mùi tanh tươi giống như một hủ thi người trưởng thành nổ tung mùi vị vô cùng buồn nôn.

Tô Tín điem ra một chỉ như sương lạnh hàng lâm, không khí bốn phía đông cứng lại, chân khí màu đen cũng ngưng tụ trên không trung.

Chỉ kinh từ Kinh Thần chỉ của Tô Tín bộc phát, chân khí màu đen nát bấy và rơi là tả trên mặt đất chung quanh mặt đất cũng bị ăn mòn.

Không Thu Nhân cũng bị Kinh Thần chỉ của Tô Tín đẩy lui, song chưởng chấn động, vậy mà cảm giác hai tay của mình đông cứng.

Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần chỉ, Tô Tín đã sử dụng nhiều lần tại thành Thương Sơn, hiện tại dùng liên tục cũng không sợ bị người ta nhìn ra cái gì.

Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần chỉ có quá nhiều biến hóa xuân, hạ, thu, đông, hai mươi bốn kiểu thời tiết biến hóa, Tô Tín chỉ dùng hai ba loại tại thành Thương Sơn mà thôi. Hiện tại hơi chuyển hóa thành chiêu thức khác, nếu người không nghiên cứu cẩn thận sẽ không nhìn ra.

Nếu đám người Mạc Thiên Lan từng giao thủ với Tô Tín có mặt tại nơi này thì bọn họ chắc chắn sẽ nhìn ra.

Dù sao những người này đều bị Tô Tín trọng thương hoặc phế sạch, bọn họ có ấn tượng sâu sắc với chỉ pháp của hần.

Đáng tiếc đám người Mạc Thiên Lan dùng nói dưỡng thương, cho dù thương thế khỏi hẳn, Thương Lan cốc Mạc gia các tông môn vì ngăn ngừa bọn họ sinh ra xung đột với đám người Dịch Vân Phi cũng sẽ làm rửa đen rút đầu, không cho đệ tử đi ra ngoài.

Không Thu Nhân hừ lạnh một tiếng:

- Thực lực cũng không phải yếu, khó trách không đặt Dịch công tử vào trong mắt. Đáng tiếc người cuối cùng là tự cao tự đại mà thôi. Dịch công tử cường đại không phải người có thể tưởng tượng, người cũng không có tư cách giao thủ với Dịch công tử. Hôm nay ta thu thập người chờ Dịch công tử xử lý.

Song chưởng của Không Thu Nhân tràn ngập hủ thi độc màu đen trong nháy mắt chưởng ấn bay đầy trời, song chưởng tấn công sinh ra tiếng ma quỷ gào góc thảm thiết.

Võ giả trong quán rượu kinh hô thành tiếng:

- Không Thu Nhân đã sử dụng Hóa Cốt Quý Thủ Ấn rồi, Tô Tín lại có thể bức hần tới mức này.

Môn công pháp của Không Thu Nhân giống như Luyện Thiết Thủ của Niếp Phương, nó lại thuộc về con đường tà đạo.

Luyện Thiết Thủ dùng chính chân khí của mình thôi phát, dung kim luyện thiết là công pháp chính tông.

Môn võ công của Không Thu Nhân cần dùng hủ thi luyện công, thời điểm ra tay sẽ tiêu hao hủ thi độc trên đôi tay hần.

Nói như vậy dụng phải võ giả bình thường, Không Thu Nhân chỉ cần dùng một ít hủ thi độc là đủ, nếu như tiêu hao quá lớn sẽ ảnh hưởng tới tiến cảnh tu luyện môn võ công này.

Hiện tại hần sử dụng chiêu Hóa Cốt Quý Thủ Ấn chính là sát chiêu, trong nháy mắt bộc phát toàn bộ hủ thi độc trên tay lực lượng cực kỳ cường đại.

Thậm chí sau khi sử dụng xong, qua vài ngày sau hần cũng không thể sử dụng hủ thi độc. Cho nên Không Thu Nhân trừ lúc liều mạng sẽ không dùng chiêu này.

Đương nhiên uy lực chiêu này rất lớn, Không Thu Nhân đã từng dùng chiêu này đuổi giết võ giả cùng cấp, cũng đánh đối thủ chỉ còn xương trắng.

Hiện tại Không Thu Nhân chỉ giao thủ với Tô Tín vài chiêu đã sử dụng tới át chủ bài, có thể nghĩ Tô Tín tạo áp lực lên Không Thu Nhân lớn đến bao

nhieu.

Kỳ thật Không Thu Nhân làm như vậy cũng vì bảo vệ mình mà thôi.

Hắn cũng không biết thân phận chân thật của Tô Tín, nhìn hắn còn trẻ như vậy đã là võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh. Hoặc hắn xuất thân đại phái võ lâm từ nhỏ danh sư chỉ điểm, đan dược cung cấp đầy đủ cho dù cảnh giới không thấp nhưng kinh nghiệm chiến đấu không tốt lắm.

Nhưng hiển nhiên Tô Tín cũng không phải loại võ giả này, từ khi giao thủ lâm trận tới giờ, Tô Tín nắm thời cơ ra tay và lực đạo mạnh yếu tinh chuẩn cũng nói rõ hắn là ngòi thân kinh bách chiến.

Nếu như vậy Không Thu Nhân không thể không cẩn thận, hắn sử dụng toàn lực mới tốt.

Cho dù sau khi sử dụng Hóa Cốt Quỷ Thủ Ấn, qua vài ngày sau võ công bị phế sạch nhưng nơi này là phủ Đông Lâm, hắn là thủ hạ Địch Vân Phi cho nên không cần lo lắng có người gây phiền toái cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Tư liệu địch vân phi

Chuyện Tô Tín giết chết Không Thu Nhân trong quán rượu đã truyền khắp phủ Đông Lâm trong nửa ngày. Tiếp theo thân phận của Tô Tín và chuyện Phi Ung bang cũng bị người ta biết, bọn họ có cảm giác mưa gió sắp tới.

Một phương là em trai Tranh Kiếm Minh chỉ chủ “Bích Nhãn Phi Long” Địch Kinh Phi, một bên là võ giả trẻ tuổi duy nhất tại Tương Nam leo lên Nhân Bảng suốt mười mấy năm qua. Hai người đấu nhau không thua kém gì Địch Vân Phi đấu với Tiêu Ma Văn.

Mọi người xem trọng Địch Vân Phi nhiều hơn một ít, dù sao cho dù là thể lực hay thực lực thì hai người có chênh lệch không nhỏ.

Tô Tín nổi danh Nhân Bảng nhưng hắn chỉ có bài danh một trăm lẻ năm mà thôi, cho dù hắn tiến bộ không ít nhưng tiến bộ thể nào? Cao hơn nữa chỉ có thể vượt qua hai mươi bài danh mà thôi.

Huống hồ Địch Vân Phi cũng nổi danh Nhân Bảng, hơn nữa bài danh của hắn là năm mươi bảy cấp bậc cao hơn Tô Tín quá nhiều.

Hơn nữa nếu như bàn về thể lực, Tương Nam có thể lực cỡ nào cũng không bằng thể lực Tranh Kiếm Minh hậu thuẫn Địch Vân Phi. Địch Vân Phi có thể mời chào võ giả Tương Nam cũng đủ sức toàn diệt Phi Ung bang của Tô Tín.

Võ giả Tiên Thiên trong tay Địch Vân Phi hiện tại nhiều hơn mười người, cao thủ tấn chức Linh Khiếu cảnh cũng có năm sáu người, những người này cùng xông lên một lượt, Tô Tín hắn có thể đỡ nổi mấy người?

Tuy cũng không phải mỗi người đều nghĩ như vậy, vốn là muốn tìm nơi nương tựa võ giả Địch Vân Phi hiện tại cũng trở nên cẩn thận.

Đi theo Địch Vân Phi lẫn lộn tương lai có hi vọng rất lớn gia nhập Tranh Kiếm Minh, cũng có khả năng bị người ta tiêu diệt tại Tương Nam.

Dù sao Không Thu Nhân vừa mới bị tiêu diệt, Tô Tín nhìn thế nào cũng không giống người dễ chọc.

Mà lúc này tin tức Tô Tín tới phủ Đông Lâm cũng truyền khắp nơi, cũng giống như tin tức Địch Vân Phi tới Tương Nam cũng truyền khắp nơi dân chúng bình thường cũng biết.

Địch Vân Phi đi phủ Nam Ninh mời chào người Trần gia gia nhập dưới trướng hắn, đương nhiên hắn không mang tất cả thủ hạ cùng đi, như vậy cũng không phải là mời chào mà là đánh tới tận cửa.

Hắn chỉ mang theo vài tên tùy tùng mạnh nhất như Vụ Ân Giao Long Bảng Phi Văn.

Những võ giả Linh Khiếu cảnh khác như Bách Độc Đồng Tử, Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế, Xích Âm Chương Đoạn Hành đều ở lại phủ Đông Lâm.

Nhưng đám người này không có nịnh nọt giống như Không Thu Nhân, cũng không quá mức bám lấy Địch Vân Phi. Cho nên ngày bình thường bọn họ vẫn an ổn tu luyện tại nơi của mình, không giống như Không Thu Nhân mang theo chân chó đi dò xét khắp nơi.

Lúc này tại đại trạch tại trung tâm phủ Đông Lâm, nơi này có một quái nhân chỉ cao bằng đứa trẻ năm sáu tuổi nhưng trên mặt lại đầy nếp nhăn, hắn đang cầm độc trùng tu luyện.

Những độc trùng này có con nhện, con rết, bò cạp và nhiều độc trùng không thể gọi tên bên cạnh còn có rất nhiều thảo dược.

Quái nhân kia trực tiếp ném thảo dược vào trong nồi nước đã pha sẵn, trong nồi nước có độc trùng đang điên cuồng hút những nước thuốc kia.

Giương mặt quái nhân mỉm cười hai tay hất đưa vào trong đỉnh, những độc trùng kia lập tức lao tới gặm cắn tay hắn.

Bỗng nhiên tay của quái nhân sinh ra hấp lực vô cùng to lớn, trực tiếp hấp thu toàn bộ độc trùng.

Toàn bộ tinh hoa của những độc trùng này bị quái nhân hấp thu sạch sẽ, nếp nhăn trên mặt hắn bắt đầu biến mất. Cuối cùng làn da biến thành trắng nõn, không tới một phút quái nhân già nua biến thành một tiểu đồng từ hồng hào.

Quái nhân này chính là võ giả Linh Khiếu cảnh được Dịch Vân Phi mời chào, Bách Độc Đồng Tử.

Bách Độc Đồng Tử cũng là truyền kỳ tại Tương Nam, nghe nói khi còn bé hắn mắc bệnh người lùn, từ nhỏ đã không cao vênh viễn chi có bộ dạng hài tử năm sáu tuổi, cho nên bị cha mẹ ghét vứt bỏ.

Cuối cùng Bách Độc Đồng Tử lại ngoài ý muốn được dị nhân nhìn trúng và thu làm đệ tử truyền thụ võ công.

Đừng nhìn hắn là người lùn nhưng tu luyện những độc công quái dị vô cùng thuận lợi.

Tu luyện độc công tương đương với tà môn ma đạo, trong quá trình tu luyện thập phần nguy hiểm, không cẩn thận sẽ luyện chết bản thân.

Như Không Thu Nhân thu nạp hủ thi độc luyện công nhưng hắn chỉ giấu độc trên tay của mình, nội lực bản thân vẫn là nội lực võ giả.

Mà Bách Độc Đồng Tử luyện võ công trực tiếp kết hợp chất độc với chân khí bản thân, thu nạp độc khí chính là luyện công.

Người bình thường gây chuyện không tốt sẽ bị độc phát thân vong, Bách Độc Đồng Tử lại dễ dàng khống chế chất độc, tu luyện độc công nhiều năm như thế nhưng chưa một lần xuất hiện ngoài ý muốn.

Bách Độc Đồng Tử làm người vừa chính vừa tà, trước kia cũng có chuyện bắt người sống thử độc.

Về sau hắn thành lập Ngũ Độc Sơn Trang thu không ít đệ tử, độc công bản thân tiếp cận tiểu thành nên ít làm chuyện như vậy để tránh dẫn xuất thù hận về sau.

Sau khi hắn thu công, một người trẻ tuổi mặc trang phục người Miêu của Tương Tây đi tới cung kính hỏi:

- Sư phụ, hiện tại chuyện của Tô Tín truyền khắp cả phủ Thường Ninh, chúng ta có nên ra tay giải quyết Tô Tín hay không?

- Dù sao hiện tại chúng ta nương tựa Dịch công tử, Tô Tín dám hiển nhiên đối địch với Dịch công tử, chúng ta giải quyết hắn chính là lập đại công với Dịch công tử.

Tên võ giả này là một trong những đệ tử giỏi có thiên phú nhất của Bách Độc Đồng Tử, hai mươi mấy tuổi cũng đã là võ giả Hậu Thiên Đại viên mãn.

Hắn là người Miêu Tương Tây, vốn tinh thông cổ thuật gia truyền, sau khi được Bách Độc Đồng Tử truyền thụ độc công càng làm chơi ăn thật.

- Gấp làm gì? Nhớ kỹ, chúng ta bây giờ gia nhập thủ hạ Dịch Vân Phi nhưng không phải con chó hắn nuôi.

- Người như Không Thu Nhân đừng chuyện gì cũng xông lên đầu, người nhìn thấy kết quả của hắn rồi đấy? Muốn chết cũng không nên làm như vậy.

- Tô Tín thân là võ giả Nhân Bang, thời gian một năm có thể đột phá Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh, một kích miểu sát Không Thu Nhân. Loại nhân vật này thực lực sâu không lường được, cho dù chúng ta gia nhập dưới trướng Dịch công tử nhưng tốt nhất không thể đối địch với hắn.

Tên đệ tử trẻ tuổi kinh ngạc nói:

- Nếu như chúng ta không biểu hiện tích cực một chút, chờ tương lai Dịch công tử tranh đấu với đám người Tiêu Ma Vân và thắng lợi, hắn làm sao cho chúng ta gia nhập Tranh Kiếm Minh?

Bộ dạng Bách Độc Đồng Tử hiện tại giống như tiểu hài tử đáng yêu nhưng hắn nói chuyện rất tang thương, hắn nghe tên đệ tử nói thế liền lắc đầu.

- A Quang, người còn quá trẻ tuổi. Người cho rằng chúng ta có thân phận gì, có tư cách gia nhập Tranh Kiếm Minh?

Bách Độc Đồng Tử tự giễu cười cười:

- Đừng nhìn chúng ta là một nhân vật tại Tương Nam, nhưng nếu đặt trong Tranh Kiếm Minh thì không bằng cả cái rắm.

- Thực lực của ta trong Tranh Kiếm Minh cũng chỉ sánh ngang hương chủ cấp thấp nhất, mà những võ giả Hậu Thiên như người càn không đáng nhắc tới.

- Bang chúng dưới trướng Tranh Kiếm Minh nhiều hơn mười vạn, yếu nhất đều là cảnh giới Hậu Thiên trung kỳ, thực lực người đến Tranh Kiếm Minh

cũng chỉ xem như bang chúng cao cấp mà thôi.

A Quang có chút không phục nói:

- Nhưng chúng ta là những người đầu tiên gia nhập dưới trướng Dịch công tử, hắn sẽ không cho chúng ta chút ưu đãi sao?

Bách Độc Đồng Tử xùy cười một tiếng:

- Ưu đãi? Chỉ cần người có thực lực, người muốn ưu đãi gì cũng có. Nhớ kỹ, đừng xem mình là chuyện quá quan trọng đối với Tranh Kiếm Minh mà nói, chúng ta chỉ là quân cò mà thôi.

- Chúng ta gia nhập dưới trướng Dịch Vân Phi cũng chỉ vì tạo thanh thế cho bọn họ là kẻ phát cò hò reo. Đừng như Khổng Thu Nhân ngu ngốc kia, gặp chuyện gì cũng xông lên trước, nếu không người cuối cùng chết như thế nào cũng không biết.

A Quang ngây thơ gật gật đầu, hắn có phần không hiểu ý sư phụ nhưng hắn biết rõ sư phụ nói có đạo lý.

Kỳ thật Bách Độc Đồng Tử có một ít lời không có nói, hắn vốn không muốn tham dự vào tranh đấu giữa Dịch Vân Phi cùng đám người Tiêu Ma Vân.

Đúng như hắn nói, thực lực của hắn có thể xưng vương xưng bá tại Tương Nam, nhưng đối với Tranh Kiếm Minh trong thiên hạ thất bang mà nói không là cái gì cả.

Thà làm đầu gà không làm đuôi trâu, hắn kinh doanh Ngũ Độc Sơn Trang tại Tương Nam rất tốt, cũng dần dần phát triển trở thành một phương tiểu thế lực.

Kẻ đàn mới nguyện ý đi Tranh Kiếm Minh làm cháu trai của người khác.

Nhưng đáng tiếc Dịch Vân Phi tìm tới tận cửa nếu hắn không gia nhập Dịch Vân Phi, chỉ sợ Ngũ Độc Sơn Trang của hắn khó giữ được.

Đối với đệ tử đại phái như Dịch Vân Phi mà nói, mặt mũi có đôi khi quan trọng hơn tất cả.

Nếu hắn dám ở ngay mặt cự tuyệt Dịch Vân Phi, Dịch Vân Phi cho rằng mình mất mặt sẽ ra tay đồ sát Ngũ Độc Sơn Trang. Thuận tiện giết gà dọa khỉ với võ giả Tương Nam khác, muốn mọi người nhìn thấy kết cục của kẻ đối địch với Dịch Vân Phi hắn.

Lúc này những người khác trong phủ Đông Lâm như Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế và Xích Âm Chương Đoạn Hành, hai người này cũng ôm tâm tư giống như Bách Độc Đồng Tử..

Làm người phát cò hò reo sau lưng Dịch Vân Phi hoặc ra chút lực thì bọn họ còn làm được, nhưng nếu muốn đi liều mạng với người ta thì phải nói xin lỗi rồi.

Bọn họ cũng không phải gia nô Dịch Vân Phi nuôi, không có nghĩa vụ phải liều chết vì người.

Bọn họ cho rằng, đối địch với Tô Tín là cường giả Nhân Bảng thực lực thâm bất khả trắc là chuyện tìm chết.

Nhưng bọn họ không muốn đối địch với Tô Tín, Tô Tín sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Hắn đã từng nói sẽ náo phủ Đông Lâm long trời lở đất, vậy thì nhất định phải làm đại bản doanh Dịch Vân Phi không được an bình. Nếu không hắn làm sao có thể buông tha phủ Thường Ninh chạy về phủ Đông Lâm?

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Tín liền khôi phục tướng mạo sẵn có đi ra khách sạn.

Trên đường cái có không ít võ giả, những võ giả này nhìn thấy Tô Tín liền tránh đi như gặp thú dữ.

Dù sao hiện tại Tô Tín đã ra mặt đối địch với Dịch Vân Phi, hơn nữa hắn ngày hôm qua vừa mới giết Khổng Thu Nhân, là lúc hung uy hiển hách những võ giả Hậu Thiên kia không dám dễ dàng tiếp xúc với Tô Tín.

Nhưng Tô Tín hiện tại không quan tâm tới bọn chúng, cũng không có nghĩa hễ dễ tính.

Hắn đi tới trước mặt một tên võ giả, vươn tay bắt lấy hắn và nói:

- Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế ở nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Miếu sát

Võ giả bị Tô Tín giữ lại bị dọa run rẩy nghe Tô Tín chỉ muốn hỏi đường, hần lúc này mới run rẩy nói chỗ ở của Luru Bách Tuế cho Tô Tín biết. Những người khác nhìn thấy Tô Tín muốn đi tìm Luru Bách Tuế, cảm giác trong đó sẽ có việc, lập tức đi theo sau lưng Tô Tín bọn họ muốn xem Tô Tín sẽ làm gì.

Tô Tín ngày hôm qua xem tư liệu Lục Phiến Môn viết về Thiên Vân Thương Luru Bách Tuế, tư liệu ghi rõ Địch Vân Phi đi vào Trương Nam liền tìm tới Bách Độc Đồng Tử, Luru Bách Tuế tất cả tư liệu ghi rất kỹ càng.

So với Không Thu Nhân làm người âm hiểm độc ác, Bách Độc Đồng Tử từng dùng người sống thử độc, Luru Bách Tuế xem như một người tốt.

Võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh đi tới châu phủ nào trong Trương Nam cũng được xem là nhân vật cấp bá chủ.

Bách Độc Đồng Tử am hiểu dùng độc và xây dựng Ngũ Độc Sơn Trang, nếu hần bồi dưỡng ra vài tên đệ tử cảnh giới Tiên Thiên. Ngũ Độc Sơn Trang của hần khi đó sẽ được xem là thế lực võ lâm.

Thiên Vân Thương Luru Bách Tuế còn kém xa Bách Độc Đồng Tử.

Hần từng kinh doanh tiêu cực, cũng từng xây dựng võ quán. Bởi vì không am hiểu kinh doanh cho nên sụp đổ, thậm chí đường đường võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh còn phải thiếu bạc người khác.

Kỳ thật với thực lực Luru Bách Tuế trực tiếp kéo người thành lập bang phái, mỗi ngày thu tiền lệ cũng có thể xưng bá một châu phủ.

Cho dù hần không am hiểu quản lý bang phái tìm người am hiểu là đủ, hần chỉ cần ngồi phía sau thu bạc là được, nhưng hần lẫn lộn thê thảm như vậy đúng là kỳ hoa.

Có thể nói Luru Bách Tuế những năm qua không có làm chuyện tốt, không tính là hiệp sĩ giang hồ nhưng hần cũng không làm ra chuyện ác gì, tại địa phương như Trương Nam không có làm qua chuyện ác đã xem như người tốt.

Hần tốt hay xấu không có chút quan hệ gì với Tô Tín, hiện tại hần đứng bên phía Địch Vân Phi cũng chỉ có thể trách hần không biết nhìn người.

Địch Vân Phi chiếm cứ phủ Đông Lâm, thế lực phủ Đông Lâm đều bị quét dọn không còn, một nhóm nhà cửa ở trung tâm phường thị lớn nhất Đông Lâm phủ cũng bị Địch Vân Phi chiếm cứ. Thủ hạ của hần cũng vào ở lại nhà của Luru Bách Tuế cũng ở nơi này.

Tô Tín đứng ở cửa sân, hần điểm ra một chỉ liền xuất hiện âm thanh hư bôn lôi, một đạo chỉ kinh mang theo chân khí cường đại đánh nửa cửa sân lớn hơn một trượng.

- Ai? Là hỗn đản nào dám gây sự trước phủ Luru Bách Tuế ta?

Trong trạch viện có một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Đổi thành ai sáng sớm bị đánh tới tận cửa đều không có tâm tình tốt.

Một tên trung niên tay cầm thương thép từ trong trạch viện xông ra ngoài, sau khi nhìn thấy Tô Tín đứng ở cửa liền dừng sờ.

Chuyện ngày hôm qua truyền xôn xao cả phủ Đông Lâm, hần tự nhiên cũng nghe người ta nói, cũng nhận ra hình dạng Tô Tín.

Luru Bách Tuế cau mày nói:

- Tô Tín, ngươi tới chỗ của ta làm gì? Ngươi muốn gây phiền toái cho Địch công tử thì ở lại phủ Đông Lâm mấy người, ngươi gây sự với ta được gì chứ?

Tô Tín thản nhiên nói:

- Chờ Địch Vân Phi trở lại liền nhìn một đám Linh Khiếu cảnh các ngươi bao vây tấn công ta sao? Ngươi cho rằng ta ngốc?

- Hiện tại ta cho ngươi một cơ hội rời khỏi phủ Đông Lâm, hoặc là chết tại đây. Ngươi chọn một đi cẩn thận một chút, cái mạng chỉ có một trừ mẹ ruột lão tử, bán cho ai cũng thiệt thòi.

- Cuồng vọng.

Luru Bách Tuế tức giận quát lớn trong mắt sinh ra sát cơ.

Hần là người thành thật nhưng cho dù vào lúc thất vọng nhất cũng không có làm ra chuyện quá phận gì.

Nhưng người thành thật không có nghĩa người ta dễ chọc.

Hôm nay Tô Tín ở trước mặt nhiều người bảo hần rút ra khỏi phủ Đông Lâm. Cho dù sau này Địch Vân Phi không tính sổ hần lâm trận bỏ chạy, về sau

Lưu Bách Tuế hẳn cũng đừng nên lẫn lộn tại Tương Nam chi địa nữa.

Bị một câu nói của hậu bối giang hồ liền xám xịt rồi khỏi phủ Đông Lâm, sau này Lưu Bách Tuế hẳn còn thể diện gì gặp người?

Tô Tín lắc đầu:

- Nếu như vậy ta chỉ có thể tiễn ngươi lên đường.

Lưu Bách Tuế cười lạnh một tiếng:

- Ta thật muốn xem hôm nay là ai không biết sống chết. Thực nghĩ ngươi giết được phế vật Không Thu Nhân là có thể vô địch Linh Khiếu cảnh?

Thương thép điểm lên mặt đất trên người Lưu Bách Tuế sinh ra khí thế đáng sợ.

Lưu Bách Tuế không muốn động thủ với Tô Tín nhưng không có nghĩa hắn sẽ sợ Tô Tín.

Tô Tín hôm qua đánh chết Không Thu Nhân nhưng Lưu Bách Tuế xem ra không phải chuyện quan trọng. Dù sao trong mấy võ giả Linh Khiếu cảnh bọn họ, thực lực Không Thu Nhân là yếu nhất.

Luyện hai tay thành quỷ thủ độc công không ra độc công, chưởng pháp không giống chưởng pháp. Mỗi dạng đều dính một ít nhưng tổng kết lại tạp mà không tinh, cuối cùng không ra cái gì cả.

Đương nhiên Lưu Bách Tuế cũng không hề xem thường Tô Tín, hắn dự tính mình giao thủ với Không Thu Nhân cũng cần hơn trăm chiêu mới có thể phân ra thắng bại.

Nhưng hắn nghe nói Tô Tín chỉ giao thủ hai chiêu với Không Thu Nhân, thậm chí chiêu thứ hai Không Thu Nhân đã sử dụng đòn sát thủ nhưng bị Tô Tín đánh chết, hẳn không làm được việc này.

Chính bởi vì như vậy hắn không xem thường Tô Tín, Lưu Bách Tuế đoạt động thủ trước.

Thương thép trong tay đâm tới, Lưu Vân Thương đâm tới và khí thế bạo phát.

Mũi thương mang theo khí lưu cực kỳ cường đại, không khí chung quanh tụ tập trên đầu thương và hình thành khí xoáy như mũi khoan và bộc phát uy năng vô cùng khủng bố.

Võ giả giang hồ sử dụng thương rất ít, bởi vì thương pháp nặng nhất khí thế, chém giết trên chiến trường có ta vô địch.

Cho nên từ trước tới nay các chiêu thức thương pháp vô cùng đơn giản nhưng đại khí khoáng đạt và bá đạo tới cực điểm.

Lưu Bách Tuế có danh hiệu Thiên Vân Thương, đó là bởi vì lúc hắn mở tiêu cục hộ tổng hàng hóa bị đạo phi Tương Nam ăn cướp. Hắn trực tiếp một thương xuyên qua mười trọng, trực tiếp đánh chết hơn mười tên đạo phi.

Cho nên liền có người nói Lưu Bách Tuế tu hành thương pháp đại thành, thậm chí có thể một thương xuyên mây. Từ nay về sau Lưu Bách Tuế bị người ta gọi là Thiên Vân Thương.

Tinh quang xuất hiện trong mắt Tô Tín, hai tay hắn như nhiễm một tầng huyết sắc đỏ rực tay trái cầm vô kiếm, tay phải xuất kiếm. Du Long kiếm bị bao phủ trong một tầng huyết sắc, từng tơ máu bao phủ thân kiếm với màu sắc quỷ dị.

Trạng thái Tô Tín lúc này càng yêu dị hơn, không riêng gì tay hắn nhiễm một tầng huyết sắc, trong mắt hắn bao phủ trong một tầng huyết khí.

Tô Tín rút kiếm đỏ rực, mắt cũng đỏ rực, kiếm ra khỏi vỏ kiếm khí như máu.

Trong chớp mắt kiếm quang đỏ rực xuyên qua không gian, trong mắt mọi người không có thứ gì khác. Chỉ có Tô Tín và kiếm trong tay hắn còn có máu tươi đầy trời.

Xùy.

Tiếng vang nhỏ sinh ra, đó là âm thanh xé rách.

Huyết quang biến mất, trường thương trong tay Lưu Bách Tuế rơi xuống đất, trong mắt hắn mang theo thần thái không dám tin. Mi tâm của hắn có một tơ máu chảy ra, thân thể lập tức ngã xuống đất.

Miêu sát.

Tất cả mọi người âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, không ngờ là miêu sát.

Một kiếm đầy yêu dị nhưng đó cũng là một kiếm vô cùng cường đại, không ngờ lại miêu sát Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế.

Cùng cấp vô địch.

Không biết vì sao nội tâm tất cả mọi người sinh ra bốn chữ này.

Lưu Bách Tuế cũng là một nhân vật trong Tương Nam, hấn luyện võ cả đời nhưng không tiếp được một chiêu của tiểu bối như Tô Tín.

Tô Tín thu kiếm, huyết khí trong mắt và trên thân thể biến mất không thấy gì nữa.

Hắn rất hài lòng uy lực chiêu kiếm này, không biết có phải là do học được Huyết Hà thần chỉ hay không. Hiện tại Huyết Hà Thần kiếm của hắn có độ thuần thực đã đạt tới một nửa.

- Nhà của Xích Âm Chương Đoạn Hành ở nơi nào?

Tô Tín tùy tiện bắt một tên võ giả hỏi.

Tên võ giả kia thăm mắng một tiếng mình không may, nơi này có nhiều người như vậy. Lão nhân gia chọn ai không chọn, chọn mình làm gì chứ?

Hiện tại hắn ở trước mặt nhiều người nói cho Tô Tín biết nhà của Xích Âm Chương Đoạn Hành, về sau Dịch Vân Phi mang thù hạ về sẽ buông tha cho hắn?

Cho dù Dịch Vân Phi không có chú ý tới tiểu nhân vật như hắn, nói không chừng thù hạ của Dịch Vân Phi muốn lập công đi gây phiền toái cho hắn đấy.

Hiện tại đối mặt hung nhân như Tô Tín nên hắn không dám có chút giấu diếm, ngoan ngoãn nói nơi ở của Xích Âm Chương Đoạn Hành cho Tô Tín biết, thuận tiện trực tiếp nói cả nơi ở của Bách Độc Đồng Tử ra.

Hắn đã hạ quyết tâm, hắn không thể sống tại phủ Đông Lâm được nữa, phải đi nhất định phải đi, đi càng xa càng tốt.

Tô Tín buông tên võ giả ra, hắn đi tới nhà của Xích Âm Chương Đoạn Hành.

Đi tới trước cửa Đoạn Hành, Tô Tín trực tiếp đánh nát cửa Đoạn Hành cũng dẫn Đoạn Hành ra ngoài.

Tô Tín đánh chết Lưu Bách Tuế trong thời gian quá ngắn, cho dù có người muốn đưa tin cho Đoạn Hành cũng không kịp.

Bị Tô Tín đánh phá cửa sân, sắc mặt Đoạn Hành âm trầm đi ra ngoài, hắn phát hiện là Tô Tín thì lạnh lùng nói:

- Tô Tín, ngươi có ý gì?

- Ngươi giết Không Thu Nhân đắc tội Dịch công tử, chúng ta không gây phiền toái cho ngươi đã là may mắn cho ngươi rồi. Kết quả hiện tại ngươi còn dám đánh tới tận cửa, chẳng lẽ ngươi muốn chết hay sao?

Tô Tín lắc đầu:

- Muốn chết không phải ta, hiện tại ta hỏi ngươi một câu ta muốn đối phó Dịch Vân Phi. Hiện tại ngươi rút ra khỏi phủ Đông Lâm hay ta ném thi thể ngươi ra khỏi phủ Đông Lâm?

Đoạn Hành không hiểu Tô Tín nói như vậy có ý nghĩa là gì, hắn sững sờ một lúc sau đó cười to.

- Ta vốn cho rằng Tô Tín ngươi là một nhân vật, không nghĩ tới lại là tiểu bối cuồng vọng vô tri như vậy?

- Nếu ngươi không biết tốt xấu, hôm nay ta trói ngươi đưa tới trước mặt Dịch công tử, nói không chừng còn có thể được ban thưởng không tồi đấy.

Nếu như Tô Tín thật sự là người có tâm cơ âm trầm, là thiên tài tu hành trong núi và mới ra giang hồ, cho dù Đoạn Hành nói khó nghe hơn nữa Tô Tín cũng sẽ nhịn xuống.

Hiện tại hắn là người từng trải, Tô Tín là cường giả Nhân Bảng được mọi người biết tới. Tô Tín cũng là người duy nhất trong Tương Nam leo lên Nhân Bảng trong mười mấy năm qua, hắn không ngờ Tô Tín là kẻ cuồng vọng như vậy.

Đoạn Hành không biết rằng Tô Tín không phải cuồng vọng mà là tự tin, bởi vì Tô Tín tin tưởng mình làm được.

- Vậy thì tốt, nếu ngươi đã lựa chọn thì hôm nay ta sẽ giết ngươi.

Đối mặt Đoạn Hành, thực lực Đoạn Hành cao hơn Lưu Bách Tuế một đoạn. Tô Tín không có lựa chọn hậu phát chế nhân, hắn trực tiếp ra tay khí huyết như cầu vòng, Tô Tín rút Du long kiếm ra khỏi vỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Bách Độc Đồng Tử

Xích Âm Chưởng Đoạn Hành chính là cường giả Linh Khiếu cảnh uy tín lâu năm.

Võ giả lớn tuổi như hắn đại bộ phận đều từ bỏ trùng kích Linh Khiếu cảnh lên cảnh giới cao hơn. Dù sao với tuổi bọn họ mà nói, dừng mảnh cấp tiến sẽ trả giá bằng tử vong.

Nhưng buông tha chuẩn bị trùng kích huyết không có nghĩa bọn họ sẽ dừng tu luyện.

Sức chiến đấu có quan hệ với cảnh giới nhưng trong cùng cảnh giới sức chiến đấu lại là thứ phân thắng bại.

Loại người như Đoạn Hành đã chuẩn bị buông tha tiến lên thêm một bước, thời gian còn lại bọn họ sẽ tiến hành gia tăng sức chiến đấu của bản thân.

Có thể nói từ sức chiến đấu, cho dù bọn họ không có tư cách leo lên Nhân Bảng nhưng tự nhận sức chiến đấu của mình không kém cường giả Nhân Bảng bao nhiêu.

Cho nên đối mặt Tô Tín là cường giả Nhân Bảng tiếng tăm lừng lẫy tại Tương Nam, hắn sẽ không do dự ra tay. Tay phải oanh kích phía trước, lúc này hỏa diễm nóng bỏng bao phủ chưởng lực của hắn, lúc đánh ra liền có hai lực lượng nóng lạnh đan xen dung hợp với nhau. Từ đó chưởng lực sinh ra lực phá hoại cực lớn.

Oanh!

Tiếng long ngâm vang lên, kiếm quang huyết sắc của Tô Tín va chạm với Xích Âm Chưởng nhưng kiếm quang vẫn không ngừng bay thẳng về phía Đoạn Hành.

Tô Tín phát huy lực lượng Huyết Hà Thần kiếm đạt tới mức tận cùng, kiếm quang huyết sắc hóa thành huyết khí ngập trời và cuốn lấy Đoạn Hành.

Hắn liên tục sử dụng Xích Âm Chưởng oanh kích huyết khí, sắc mặt Đoạn Hành biến hóa liên tục thực lực Tô Tín hoàn toàn vượt qua hắn tưởng tượng. Thậm chí thời điểm đối mặt Tô Tín thì hắn có cảm giác như đang đối mặt với Dịch Vân Phi.

Đúng vậy Đoạn Hành là thủ hạ bị Dịch Vân Phi thu phục khi tới Tương Nam, hơn nữa là người duy nhất đã giao thủ với Dịch Vân Phi.

Như Khổng Thu Nhân, Vụ Ân Giao Long Bảng Phi Vân đều chủ động tìm tới nương tựa, mà Bách Độc Đồng Tử, Lưu Bách Tuế nhìn thấy Dịch Vân Phi tự mình tới mời chào cho nên đầu nhập dưới trướng.

Chỉ có Đoạn Hành là người độc hành trải qua giao thủ với Dịch Vân Phi một phen mới đồng ý gia nhập dưới trướng.

Hiện tại đối mặt Tô Tín, Đoạn Hành lại có cảm giác đối mặt Dịch Vân Phi, đều là người trẻ tuổi như vậy nhưng thực lực thâm bất khả trắc, trực tiếp đánh hắn không ngóc đầu lên nổi.

Kiếm quang tới trước người, Đoạn Hành tức giận quát một tiếng, hai tay bắn ra hào quang màu đỏ đầy yêu dị biến đổi thành màu xanh lam rực rỡ.

Lúc này chưởng lực mang theo lực lượng âm dương đánh tới, nó đánh nát kiếm quang Huyết Hà Thần kiếm nhưng tơ máu trên Du Long kiếm giống như vật sống. Tơ máu không ngừng vận vẹo trên thân kiếm và đâm về phía Đoạn Hành, dường như trong tay Tô Tín không phải là kiếm, một đám tơ máu giống như con trùng còn sống.

- Ngừng cho ta.

Đoạn Hành nổi giận gầm lên một tiếng, chân khí toàn thân bộc phát cực mạnh, khí tức âm hàn cùng cực nóng bao phủ phạm vi mấy trượng chung quanh. Ngọn lửa không tên màu đen xuất hiện gạch xanh vỡ ra, bên ngoài gạch xanh còn có một đám băng sương lạnh giá bao phủ.

Hai tay hắn khép lại, hắn dùng tay không bắt lấy thân Du long kiếm.

Cảm nhận được lực lượng trên Du long kiếm dần dần suy yếu, Đoạn Hành lúc này thở ra một hơi.

Nhưng lúc hắn nhìn thấy Tô Tín vươn tay trái điểm tới một chỉ.

Trên ngón trỏ mang theo huyết quang sáng ngời và đâm thẳng về phía trước, đâm vào trán Đoạn Hành lúc này tiếng trầm đục vang lên. Chết lặng màu trắng trong đầu hắn chảy ra khỏi lỗ thủng, thân thể Đoạn Hành ngã xuống đất.

Tô Tín thu kiếm, hắn quay người đi tới nhà Bách Độc Đồng Tử.

Những võ giả Tương Nam đang đứng xem cuộc chiến kinh ngạc đến ngây người, Tô Tín một chiêu miểu sát Lưu Bách Tuế có thể nói Lưu Bách Tuế khinh địch. Hơn nữa thực lực Lưu Bách Tuế mạnh nhưng hắn chỉ xếp trung bình trong võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh trong Tương Nam mà thôi.

Nhưng Xích Âm Chương Đoạn Hành chính là độc hành khách đại danh đỉnh đỉnh, hấn cực kỳ cường đại trong cùng cấp bậc.

Hơn nữa mọi người đều biết hấn đã giao thủ với Dịch Vân Phi, kết quả hiện tại Đoạn Hành bị Tô Tín giết quá dễ dàng, Tô Tín cường đại tới cỡ nào?

Có người nghi ngờ nói:

- Tô Tín chẳng qua chỉ đứng một trăm lẻ năm trên Nhân Bảng mà thôi, hơn nữa hấn dùng khoải kiếm nổi danh nhưng thực lực của hấn hiện tại quá mạnh. Tại sao ta có cảm giác hấn có thể sánh ngang Dịch công tử?

- Hơn nữa kiếm quang màu đỏ kia quá mức khủng bố, Nhân Bảng lúc trước không có ghi lại những thứ này.

Có người cười lạnh nói:

- Nhân Bảng một tháng xuất bản một lần, Tô Tín đã có một năm không xuất hiện trên giang hồ. Ai biết hấn gặp được cái gì trong một năm qua, hấn có kỳ ngộ thì sao?

- Huống hồ thời điểm hấn đứng vị trí một trăm lẻ năm trên Nhân Bảng cũng chỉ có cảnh giới Hậu Thiên mà thôi. Nhưng hiện tại hấn đã là Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh, việc này sẽ như nhau sao?

Những võ giả khác cũng âm thầm gật đầu, trong lòng đang nói thầm Tô Tín một năm qua đã gặp được kỳ ngộ nào đó, nếu không hấn cũng không có thực lực biến thái như vậy.

Trong truyền thuyết giang hồ, người bị kẻ thù đuổi giết đến tuyệt cảnh sau đó nhảy núi, nhảy sông, nhảy son động sẽ gặp được đủ loại kỳ ngộ. Hoặc là linh đan diệu dược, hoặc là thần công bí tịch, còn có lão tiên bối ẩn cư giang hồ.

Dù sao gặp được những việc này, thực lực người bị đuổi giết tiến nhanh, tu luyện một thời gian ngắn liền thần công đại thành. Sau đó rồi núi đại sát tứ phương đồ sát kẻ thù không còn, thành tựu một đời thần thoại giang hồ.

Loại truyền thuyết này truyền lưu rất rộng trong giang hồ, mặc dù có chút người biết rõ là lời nói vô căn cứ nhưng đại bộ phận người vẫn tin đấy.

Dù sao mọi người nhìn Tô Tín hiện tại liền có cảm giác như gặp truyền thuyết giang hồ.

Dù sao Tô Tín chỉ là bang chủ tiểu bang phái, một năm trước hấn còn bị Thanh Thành kiếm phái treo thưởng trên Hắc bảng, bị đuổi giết như chó nhà có tang. Hiện tại võ công hấn tiến nhanh như vậy, cũng dám khiêu chiến với Dịch Vân Phi nếu hấn không có kỳ ngộ gì, ai mà tin chứ?

Nhìn thấy Tô Tín tiếp tục đi về hướng nhà của Bách Độc Đồng Tử, có người hiếu kỳ nói:

- Các người nói Bách Độc Đồng Tử sẽ tử chiến với Tô Tín hay rời đi, rời khỏi phủ Đông Lâm?

- Nếu hấn không đi, Tô Tín dám hạ tử thủ đấy. Lưu Bách Tuế cùng Đoạn Hành chính là vết xe đổ rồi.

- Việc này không giống nhau, Bách Độc Đồng Tử khác với Lưu Bách Tuế và Đoạn Hành, hấn cho tới bây giờ không phải người cô đơn. Xem đi kể tiếp sẽ có trò hay đấy.

Tô Tín liền chiến hai trận, Bách Độc Đồng Tử tự nhiên sớm nghe nói qua.

Đệ tử A Quang của hấn phản hấn nói:

- Sư phụ, ta nói rồi nếu lúc trước chúng ta chủ động ra tay giải quyết Tô Tín là xong việc.

- Hiện tại ngươi xem hấn hung hăng càn quấy tới mức nào, không ngờ dám bảo chúng ta rút ra khỏi phủ Đông Lâm? Hấn quả thật quá cuồng vọng.

Sắc mặt Bách Độc Đồng Tử lúc này biến thành màu đen, hấn cũng không có ngờ tới người mình không chọc Tô Tín nhưng Tô Tín lại tìm tới tận cửa.

Nếu như nghe theo lời hấn rút ra khỏi phủ Đông Lâm, hấn tuyệt đối không làm được. Lý do chính là vấn đề mặt mũi giống như Lưu Bách Tuế và Đoạn Hành mà thôi.

Nếu như Bách Độc Đồng Tử hấn chỉ là tiểu nhân vật, vậy thì không sao cả. Trước mặt thực lực tuyệt đối, người ta bảo ngươi rút thì ngươi phải rút.

Huống hồ Bách Độc Đồng Tử không phải chưa từng trải qua chuyện như thế.

Trước kia hấn dùng người sống thí nghiệm thuốc cho nên chọc không ít kẻ thù, bị người trả thù tìm tới cửa phải khúm núm cũng không ít.

Hiện tại hấn là nhân vật tọa trấn một phương, một tay sáng tạo Ngũ Độc sơn trang là võ giả Linh Khiếu cảnh, thủ hạ có vài chục võ giả Hậu Thiên.

Muốn lấn lộn giang hồ cần phải có thanh danh, hiện tại hấn cúi đầu trước Tô Tín. Về sau Bách Độc Đồng Tử hấn làm gì có mặt mũi chứ?

Huống hồ Tô Tín còn không hề tạo thành áp lực lớn lên hắn, cho dù Tô Tín giết Lưu Bách Tuế và Đoạn Hành, Bách Độc Đồng Tử hắn không giống với hai người kia.

Dưới tay hắn có một đám người, cho dù đám người này là võ giả cảnh giới Hậu Thiên nhưng tu luyện độc công, sức chiến đấu không thể dùng cảnh giới cân nhắc.

Có chút thời điểm cho dù là một võ giả Hậu Thiên sơ kỳ có chuẩn bị tốt cũng có thể hạ độc giết võ giả Tiên Thiên.

- Đi thông báo các sư đệ của ngươi, nói cho bọn họ biết chuẩn bị vạn độc đại trận. Hôm nay vì sư muốn lĩnh giáo thực lực cường giả Nhân Bảng Tô Tín một hồi.

A Quang hưng phấn chạy đi, hắn đi thông báo các huynh đệ của mình.

Hắn khác với các đệ tử khác của Bách Độc Đồng Tử, hắn năm nay còn mới hơn hai mươi tuổi, hắn còn muốn bò lên.

Nếu tiếp tục đi theo bên người Bách Độc Đồng Tử, kết quả tốt nhất hắn kế thừa Ngũ Độc sơn trang của Bách Độc Đồng Tử trở thành trang chủ mới.

Tuy có thể xưng vương xưng bá tại Tương Nam, nhưng trước mặt nhân vật xuất thân đại phái võ lâm Trung Nguyên như Dịch Vân Phi lại không góc đầu lên nổi, người ta nói một câu là mình phải ngoan ngoãn đầu nhập dưới trướng.

Nếu như hôm nay thật giết được Tô Tín, như vậy công lao của bọn họ to lắm. Nói không chừng thật có thể đi theo Dịch công tử tới Trung Nguyên, gia nhập Tranh Kiếm Minh.

Dưới trướng Bách Độc Đồng Tử có nhiều người, cho nên nơi ở của hắn không phải tòa nhà mà là một tòa phủ đệ.

Tô Tín vừa mới đi tới trước cửa đã nhìn thấy cửa lớn mở rộng, có hơn sáu mươi tên võ giả Hậu Thiên đứng trước cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tô Tín.

Thân mặc áo đen Bách Độc Đồng Tử bộ dạng năm, sáu tuổi đáng yêu đứng trước cửa, hắn chấp tay nói với Tô Tín:

- Tô công tử, hôm nay ngươi thật sự đối địch với ta sao?

- Ngươi và Dịch công tử đều là thiếu niên anh kiệt, các ngươi tranh chấp ta cũng không muốn quản, nếu hôm nay ngươi rút đi ta sẽ xem việc này chưa từng phát sinh qua.

Tô Tín lắc đầu, thản nhiên nói:

- Vẫn câu nói kia, rút ra khỏi phủ Đông Lâm hoặc là chết. Ngươi chọn một đi.

Bách Độc Đồng Tử hít sâu một hơi, lãnh đạm nói:

- Nếu ngươi không chịu giảng quy củ như thế, Bách Độc Đồng Tử ta cũng chỉ có thể giết ngươi. Bố trí vạn độc đại trận cho ta.

Hắn ra lệnh một tiếng, hơn sáu mươi tên võ giả Hậu Thiên lập tức đứng ở phương vị kỳ lạ vây quanh Tô Tín vào giữa, khí tức trên người bọn họ liên kết với nhau, sương mù màu đen bao phủ toàn thân bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phán Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Vạn Độc Đại Trận

Nhìn thấy Bách Độc Đồng Tử cho đệ tử chơi quần công, đám võ giả phía sau hừ lạnh tỏ vẻ khinh bỉ.

Bọn họ xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, dù sao đối với bọn họ một đấu một sinh tử mới thú vị. Bách Độc Đồng Tử không nên chơi vậy công gì đó, làm vậy quá phá hư phong cảnh.

Hơn nữa người Bách Độc Đồng Tử còn là tiền bối giang hồ, làm như vậy cũng quá mức mất thân phận.

Bách Độc Đồng Tử tới bây giờ chưa từng xem mình là tiền bối giang hồ gì đó.

Đối với loại người trà trộn giang hồ vài chục năm như hắn, nhân rồi không có việc gì chơi tiền bối giang hồ là lúc cách cái chết không xa.

Hắn có lòng tin đánh một trận với Tô Tín nhưng không phải dựa vào thực lực của mình, mà là các đệ tử của hắn kết thành vạn độc đại trận.

Sức chiến đấu của Bách Độc Đồng Tử thật ra cao hơn Tô Tín một chút, hần đã thông khẩu khiêu.

Cho dù nhiều hơn một khiêu nhưng không gia tăng bao nhiêu sức chiến đấu, át chủ bài của hần chính là độc công.

Hần mang độc công bản thân truyền thụ cho đệ tử, độc công cường đại phải xem người có thể phối trí bao nhiêu chất độc, sau đó hấp thu bao nhiêu loại vào chân khí bản thân.

Sở dĩ Bách Độc Đồng Tử có thể xưng là Bách Độc Đồng Tử, độc trong người của hần đã vượt qua một trăm.

Thời điểm hần truyền thụ cho đệ tử cũng có giấu diếm, chỉ cho mỗi người chuyên tu một loại độc, cho dù như vậy thiếu biến hóa nhưng sở trường là độc công tiến nhanh.

Hơn nữa bọn họ lựa chọn độc công không giống nhau, chờ bọn họ kết thành vạn độc đại trận thì chân khí mọi người kết hợp với nhau, độc tố trong chân khí sẽ lên men trong vạn độc đại trận, tạo thành một loại độc tố cường đại hơn, thậm chí còn mạnh hơn cả độc công của hần.

Vừa kết thành vạn độc đại trận, trên người mỗi võ giả có sương mù màu đen bay lên, tổ hợp với nhau tạo thành mùi hôi thối và mang theo khí tức từ vong.

Những võ giả đứng phía sau xem Tô Tín đấu với đám người, vừa nhìn thấy trận thế đã lập tức lui ra xa trăm trượng.

Người trong võ lâm kiêng kỵ nhất chính là người tu hành độc công như Bách Độc Đồng Tử.

Bọn họ nhét độc tố vào trong người và kết hợp với chân khí, từ đó toàn thân đều là độc.

Nếu bọn họ tới quán rượu ăn uống gì đó, đoán chừng người cả quán rượu nghe hơi liền chạy.

Tô Tín cau mày, hần cảm giác vạn độc đại trận rất khó quán.

Võ giả Hậu Thiên tuyệt đối không thể phóng thích chân khí như vậy, hiện tại có hơn sáu mươi tên võ giả Hậu Thiên liên thủ kết hợp độc tố với nhau mới đạt tới tình trạng như vậy.

Sau khi dung hợp rất nhiều độc tố, Tô Tín chỉ hấp thu một ít khói độc liền cảm giác thân thể tê rần, thậm chí có cảm giác ngứa đi.

Hần vội vàng ngừng thở, vận chuyển Tử Hà Thần Công trong người khu trừ khói độc.

Nếu là chân khí dị chủng sẽ bị đặc tính của Tử Hà Thần Công tan rã dễ dàng.

Nhưng độc tố chỉ dùng nội lực thôi phát ra, kỳ thật cũng không tính tính là chân khí, nó là độc tố mà thôi.

Cho nên Tô Tín chỉ có thể dùng chân khí chậm chạp bức nó ra ngoài, nếu như liều lượng độc tố quá lớn hần không thể nhanh chóng mà bức chúng ra khỏi thân thể.

Hiện tại ngừng thở nhưng hần chưa từng luyện quy tức công, hần không có khả năng vẫn nín thở?

Vừa suy nghĩ tới điểm này Tô Tín lập tức xuất kiếm, hần tấn công hơn sáu mươi tên võ giả Hậu Thiên.

Bách Độc Đồng Tử cười lạnh một tiếng, thân thể mau lẹ như gió tấn công Tô Tín.

Đám đệ tử phía sau lập tức dùng qua lại các nơi kết thành vạn độc đại trận vây khốn Tô Tín, bọn chúng không có ra tay tấn công.

Độc tố trong vạn độc đại trận cùng nguồn gốc với Bách Độc Đồng Tử, đương nhiên không thể tổn thương hần.

Nhưng đối thủ của hần bởi vì hít độc tố càng ngày càng nhiều cho nên sẽ càng ngày càng yếu, thậm chí tới cuối cùng sẽ đặt toàn bộ tinh lực vào áp chế độc tố trong thân thể.

Đợi đến lúc này sẽ tới phiên Bách Độc Đồng Tử hạ sát thủ và giải quyết đối phương, trong khoảng thời gian này hần không cần tấn công, chỉ cần phòng ngự tốt đừng để đối phương giết đám đệ tử là được.

Người khác không biết Bách Độc Đồng Tử thậm chí từng dùng qua biện pháp này giết một tên võ giả Linh Khiếu cảnh đỉnh phong, cho nên hần mới có lòng tin ở chỗ này chờ Tô Tín mà không chạy trốn.

Bình khí Bách Độc Đồng Tử sử dụng hết sức kỳ quái, không ngờ là cây sáo do xương động vật chế tạo mà thành.

Bởi vì môi vô cùng sắc bén, nó lóe sáng như màu ngà voi.

Bách Độc Đồng Tử toàn lực thúc giục độc công, cây sáo biến thành màu đen cực kỳ đáng sợ.

Dáng người Bách Độc Đồng Tử nhỏ gầy nhưng tốc độ thân pháp lại cực nhanh. Hắn không ngừng lao tới trước mặt Tô Tín, tay trái đẩy Du long kiếm của Tô Tín, tay phải trực tiếp đánh một trào vào người Tô Tín.

Không biết cây sáo làm bằng cái gì, vậy mà thập phần cứng rắn. Du long kiếm của Tô Tín chém vào chỉ phát ra âm thanh như kim loại va chạm nhưng không thể chém đứt được nó.

Trọng yếu nhất độc công của Bách Độc Đồng Tử mang theo hiệu quả ăn mòn chân khí, huyết quang trên thân kiếm bị độc trào đánh nát.

Tay trái Tô Tín sử dụng Kinh Thần chỉ, chỉ lực bằng bạc như sét đánh bức Bách Độc Đồng Tử rút lui.

Vừa rồi hơi khinh địch một ít lại có một tia độc tố xâm nhập vào trong cơ thể Tô Tín không có tri hoãn nữa, hắn quay người tấn công đám võ giả Hậu Thiên phía sau.

Bách Độc Đồng Tử cười lạnh một tiếng, thân thể thấp bé nhanh nhẹn như gió hắn không ngừng tấn công Tô Tín.

Bỗng nhiên trong tay áo có hai con rắn nhỏ màu vàng bay ra như mũi tên về phía Tô Tín.

Tô Tín sử dụng Kinh Thần chỉ điểm tới, chỉ phong cường đại lập tức đánh bay hai con rắn nhỏ.

Máu tươi của hai con rắn nhỏ chảy xuống đá xanh trên mặt đất, không ngờ mặt đất bị ăn mòn một lỗ thủng to, đám người xem cuộc chiến cảm thấy kinh hãi.

Nếu như độc tố này ăn mòn thân thể bọn họ, hậu quả sẽ như thế nào? Quả thật toàn thân là độc.

Bách Độc Đồng Tử cười lạnh một tiếng lơ đãng, hắn móc một cây trượng đầu người ra khỏi người. Không biết hắn điểm cơ quan gì, một đám khói độc xì ra còn có âm thanh ông ông vang lên, trong khói độc có vô số độc trùng còn sống xuất hiện.

Đám người vây xem vô cùng kinh hãi.

Nói thật thực lực Bách Độc Đồng Tử không tính là mạnh, trừ thân pháp của hắn cực nhanh ra, hắn hoàn toàn không tinh thông các loại vũ kỹ khác.

Suy nghĩ như thế cũng thoải mái phần lớn thời gian của Bách Độc Đồng Tử đều dùng nghiên cứu các loại độc vật, có thời gian tu luyện công pháp và thân pháp đã không tệ rồi, còn tu luyện vũ kỹ gì khác chứ? Dù sao hắn cũng không phải dựa vào vũ kỹ giết địch.

Bách Độc Đồng Tử dựa vào các loại độc công tầng tầng lớp lớp giết địch, quả thực làm người ta cảm thấy phiền, một khi đối thủ vô ý dính vào sẽ vô cùng phiền toái.

Huống hồ người có thể tránh thoát các loại thủ đoạn công kích của Bách Độc Đồng Tử, vạn độc đại trận không ngừng phóng thích các loại khói độc suy yếu thực lực đối thủ, Bách Độc Đồng Tử chỉ dựa vào dây dưa cũng có thể dần dần mài chết đối thủ.

Dù sao bọn họ xem ra, biện pháp tốt nhất phá thủ đoạn của Bách Độc Đồng Tử chính là dùng lực phá trận. Mặc kệ Bách Độc Đồng Tử dây dưa, trực tiếp phá vỡ vạn độc đại trận là có thể đánh bại Bách Độc Đồng Tử.

Trong đại trận Tô Tín cầm Du long kiếm, khí huyết sát bạo phát xoắn giết đám côn trùng đang bay, nhưng Bách Độc Đồng Tử lại nhảy sang nơi khác tránh thoát Huyết Hà Thần kiếm xoắn giết.

- Phương thức chiến đấu chạy tới chạy lui như con khi thật chán ghét.

Tô Tín thân nhiên nói.

Bách Độc Đồng Tử cười lạnh nói:

- Quân nó là phương thức gì, có thể giết người là được. Tô Tín, hiện tại ngươi phế bỏ võ công đầu hàng, ta còn có thể tha ngươi một mạng. Chờ Địch công tử về xử lý.

- Nếu ngươi ngoan cố chống cự tới cùng, vậy thì đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi. Chết dưới độc công của ta không dễ chịu, đến lúc đó ngươi sẽ sống không bằng chết.

- Vậy sao? Ta thật muốn xem ta sống không bằng chết như thế nào?

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, hắn điểm ra ba chỉ, ba sợi tơ máu bay ra ngoài giống như kiếm quang bay về phía ba tên võ giả Hậu Thiên.

Bách Độc Đồng Tử lập tức sững sờ, hắn nhìn thấy chỉ pháp nhưng chỉ pháp như Tô Tín có thể một lần bắn ra ba chỉ thì chưa gặp bao giờ.

- Né tránh.

Bách Độc Đồng Tử hô to một tiếng, bản thân đánh về phía một tơ máu, chân khí màu đen nồng đậm hội tụ vào hai tay hắn, hắn ngăn cản một sợi tơ máu.

Oanh, Huyết Hà thần chi có thể miểu sát Không Thu Nhân nhưng Bách Độc Đồng Tử lại đã thông nhiều hơn Không Thu Nhân hai khiếu huyết.

Huyết Hà thần chi vẫn có thể quấy rối chân khí của hắn, chấn hai tay hắn run rẩy, cổ tay rách nát một tia máu tươi chảy ra khỏi tay hắn.

Nội tâm Bách Độc Đồng Tử vô cùng hoảng sợ, nếu hắn không có sử dụng đoạn xương cốt được sư phụ cho chế tạo thành cây sồi gắn với binh khí huyền cấp, chỉ sợ hắn đã bị một chỉ của Tô Tín phế bỏ.

Lúc này đám đệ tử Bách Độc Đồng Tử nghe sư phụ hét lớn liền tránh né.

Bọn họ có kinh nghiệm chiến đấu không thấp, trước kia cũng không ít lần đi theo Bách Độc Đồng Tử dùng vạn độc đại trận chém giết võ giả khác, thậm chí là võ giả mạnh hơn cả Bách Độc Đồng Tử.

Tô Tín sử dụng Huyết Hà thần chi oanh kích, cho dù bọn họ né tránh nhưng Huyết Hà thần chi bay nửa đường liền đổi hướng, trực tiếp đánh vào thân thể hai gã võ giả Hậu Thiên.

Bách Độc Đồng Tử lập tức sững sốt, các võ giả xem cuộc chiến cũng sững sốt. Đây là chỉ pháp gì, tại sao có thể đổi hướng nửa đường?

Kỳ thật lúc Tô Tín đánh chết Không Thu Nhân cũng dùng qua chiêu này, tuy bởi vì lúc trước có không ít người nhìn thấy nên làm rất bí mật.

Nếu như Bách Độc Đồng Tử biết rõ Tô Tín còn có vũ kỹ quý dị như vậy, hắn sẽ không có tự tin bảo vệ bố trí vạn độc đại trận xoắn giết Tô Tín.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Kế hoạch thành công

Thân ở vạn độc đại trận Tô Tín mặt không đổi sắc, kỳ thật lúc trước hắn đang đánh giá Bách Độc Đồng Tử.

Tuy độc công khó chơi nhưng thắng ở quý dị, âm thầm đánh lên có lẽ còn có kỳ hiệu nhưng chiến đấu chính diện sẽ yếu đi một bậc.

Đặc biệt là Bách Độc Đồng Tử còn không tu hành cả một thức vũ kỹ công kích nào, có lẽ cảnh giới Tiên Thiên còn có thể sử dụng các loại thủ đoạn loạn thất bát tao xưng vương xưng bá. Nhưng đến Nguyên Thần cảnh hắn còn dám sử dụng những thủ đoạn này chính là hành vi tìm chết.

Tô Tín nhìn thấy Yến Hoàng Cửu đại chiến với mấy Nguyên Thần cảnh của các đại phái Thương Lan cốc Mạc gia với nhau, cảnh tượng đó mới gọi là kinh thiên động địa.

Độc vật phi trùng dùng uy thế của cường giả Nguyên Thần cảnh có thể sử dụng một quyền xua tan, đến lúc đó cho dù độc tổ của người có thể giết cường giả Nguyên Thần cảnh nhưng căn bản hơn phân nửa không có đất dụng võ.

Tô Tín tự nhiên không biết suy nghĩ của Bách Độc Đồng Tử, người ta căn bản không muốn tu luyện tới Nguyên Thần cảnh thì làm sao suy nghĩ tới việc này?

Nhược điểm của Bách Độc Đồng Tử quá mức rõ ràng, Tô Tín sử dụng chút Huyết Hà thần chi liền có điều khiển linh hoạt như cánh tay bản thân. Chỉ dùng mấy đạo chỉ kinh liền có thể tiêu diệt một phần ba đệ tử dưới trướng Bách Độc Đồng Tử, Tô Tín hiện tại đã giết hơn hai mươi người.

Vạn độc đại trận có tên là đại trận nhưng kỳ thật chỉ là một loại trận pháp đơn giản mà thôi. Nó chỉ là phương thức liên kết nội lực của võ giả với nhau, làm cho một đám võ giả Hậu Thiên có thể phát huy lực lượng võ giả Tiên Thiên, cũng phóng thích độc tố trong người mình ra ngoài tạo thành sương độc.

Sau khi Tô Tín giết hơn hai mươi người, trận pháp này cũng đã bắt đầu trở nên không ổn định, khói độc suy yếu rất nhiều.

Trên mặt đám đệ tử Bách Độc Đồng Tử lộ ra thần thái kinh hoàng, có một gã đệ tử thật sự là không nhìn được nhìn sư huynh đệ bị đồ sát đơn giản như thế mà bọn họ không có chút biện pháp nào, tâm lý đệ tử này sụp đổ và lập tức bỏ chạy.

Sợ hãi sẽ lây lan sau khi một người chạy đi thì có một đám người khác chạy đi, trong nháy mắt đã có hơn mười người chạy trốn, lúc này đại trận sụp đổ.

Tên đại đệ tử của Bách Độc Đồng Tử chính là A Quang hét lên giận dữ.

- Đều trở lại. Lâm trận bỏ chạy, các ngươi muốn chết hay sao?

Nhưng hắn vừa dứt lời liền có một đạo chỉ kinh xuyên qua ngực.

Những đệ tử khác nhìn thấy đại sư huynh mạnh nhất cũng không thể ngăn một kích của Tô Tín liền chạy càng nhanh.

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nhìn Bách Độc Đồng Tử:

- Như thế nào, hiện tại ngươi còn nói ta tự phế võ công chịu trời nữa không?

Sắc mặt Bách Độc Đồng Tử lập tức tối sầm, hần tính sai. Tính sai Huyết Hà thần chỉ quý dị của Tô Tín, vũ kỹ có thể đánh chết đệ tử của hắn quá mức dễ dàng.

Tô Tín lúc này cũng không muốn nói nhảm với Bách Độc Đồng Tử, Du long kiếm mang theo âm thanh kiếm minh, huyết quang đỏ rực ập thẳng về phía Bách Độc Đồng Tử.

Đối địch chính diện chỉ cần Tô Tín cẩn thận một ít, Bách Độc Đồng Tử trên cơ bản không thể tổn thương một cọng lông của Tô Tín.

Bản thân hắn vũ kỹ thường thường, nếu không phải cây sáo quá mức cứng rắn, thậm chí độ cứng còn vượt qua binh khí hoàng cấp thì Tô Tín đã sớm đánh chết hắn rồi.

Sau khi qua mười chiêu, hai tay Bách Độc Đồng Tử đỏ máu tươi đầm đìa.

Mặc dù Du long kiếm không làm hắn bị thương nhưng lực phản chấn cường đại cũng làm hai tay hắn máu tươi đầm đìa.

Lúc này chân khí hắn tiêu hao không ít, thậm chí gương mặt Bách Độc Đồng Tử biến thành già nua vô cùng quý dị.

Hắn lập tức áp chế trạng thái của mình, Bách Độc Đồng Tử biết rõ hôm nay mình không làm gì được Tô Tín, thậm chí có thể chạy thoát khỏi chết dưới kiếm Tô Tín đã là may mắn.

Cho nên Bách Độc Đồng Tử không chút do dự quay người bỏ chạy, đám võ giả phía sau xem thường không thôi.

Tốt xấu gì ngươi cũng là nhân vật thành danh tại Tương Nam, kết quả đệ tử của mình sắp bị giết sạch. Chính mình không chết đi báo thù mà còn quay người bỏ chạy, làm người quá nhất gan rồi.

Nhưng lúc này Bách Độc Đồng Tử cũng mặc kệ người khác nhìn mình như thế nào.

Tuy thể diện quan trọng nhưng mạng sống càng quan trọng hơn.

Nhưng Tô Tín làm sao có thể cho phép hắn rời đi như vậy được?

Tốc độ của Bách Độc Đồng Tử rất nhanh, hắn chỉ chuyên tu thân pháp, nếu hắn bạo phát tốc độ còn nhanh hơn bản thân Tô Tín gấp mấy lần.

Nhưng ai biết lúc này Tô Tín làm ra động tác người ta không ngờ tới.

Hắn cầm Du long kiếm trong tay và ném đi như một đạo huyết quang ngập trời, thanh kiếm đâm vào người Bách Độc Đồng Tử, Bách Độc Đồng Tử ngã xuống đất.

Một kiếm này không đâm thủng ngực hắn cho nên Bách Độc Đồng Tử cũng không chết.

Trong mắt hắn mang theo vẻ kinh hãi, mặc hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới Tô Tín lại ném trường kiếm trong tay đi.

Kiểm khách không phải chú ý kiếm còn người còn, kiếm mất người mất hay sao? Hắn chưa từng nhìn thấy có kiếm khách nào ném kiếm trong tay mình như ám khí.

Tô Tín không có nói nhảm với hắn sử dụng Huyết Hà thần chỉ điểm xuống, trực tiếp đánh chết Bách Độc Đồng Tử tại chỗ và rút Du Long kiếm ra khỏi thi thể đối phương.

Tuy Tô Tín chỉ dùng kiếm nhưng hắn chưa bao giờ cho rằng mình là kiếm khách thuần túy.

Cái gọi là kiếm còn người còn, kiếm mất người mất đối với hắn chỉ là trò cười mà thôi.

Chỉ cần có thể giết người, cho dù kiếm gãy cũng không sao cả.

Sau khi giết Bách Độc Đồng Tử, chiến lực cao cấp của Dịch Vân Phi tại Tương Nam cũng bị Tô Tín tàn sát không còn. Chỉ còn lại một mình Băng Phi Vân đi theo hắn tới phủ Nam Ninh may mắn còn sống.

Trong phủ Đông Lâm còn thừa một ít võ giả Tiên Thiên do Dịch Vân Phi lưu lại nhưng Tô Tín không có động tới đám người này.

Đối với Tô Tín hiện tại mà nói, võ giả thực lực Khí Hải cảnh quá yếu, không tạo thành uy hiếp với hắn.

Huống hồ hiện tại Dịch Vân Phi đi phủ Nam Ninh, cũng nên có người đưa tin cho hắn?

Lúc này tổng đường Phi Ứng bang tại phủ Thường Ninh, Lý Phôi, Hoàng Bình Thành và Lý Thanh là ba cao tăng Phi Ứng bang đang cau mày suy nghĩ.

Không biết nên trả lời Dịch Vân Phi như thế nào?

Phi Ứng bang là Tô Tín lưu cho bọn họ, nếu bọn họ cứ giao ra như thế không chỉ xin lỗi chính mình, càng phải xin lỗi lão đại.

Nếu không giao ra, Dịch Vân Phi tùy tiện phái vài tên võ giả Tiên Thiên dưới trướng cũng có thể tiêu diệt toàn bộ Phi Ứng bang của bọn họ.

Dù sao nhân mạng quan thiên, không có ai là không sợ chết.

Lý Phôi khẽ cắn môi, sắc mặt âm trầm nói:

- Thật sự không được thì chúng ta hủy diệt toàn bộ tín vật giao dịch với Nam Man dị tộc. Chúng ta trực tiếp giải tán bang phái, chạy trốn vào trong rừng rậm Tương Nam, ta xem bọn chúng làm sao tìm được chúng ta.

Hoàng Bình Thành và Lý Thanh đều ngạc nhiên nhìn Lý Phôi, không nghĩ tới vị đại gia này trầm mặc ít nói lại có thể lựa chọn như vậy, hẳn muốn chơi làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành với Dịch Vân Phi.

Nhưng nghĩ lại cũng có thể sử dụng biện pháp này.

Bọn họ trực tiếp giải tán Phi Ứng bang và bản thân mình trốn vào trong rừng rậm suốt nửa năm, Đợi đến lúc đám người Dịch Vân Phi đi rồi vẫn có thể trọng kiến Phi Ứng bang.

Nhưng khi đó Phi Ứng bang sẽ không còn uy thế như ban đầu nhưng còn tốt hơn chờ chết bị Dịch Vân Phi hợp nhất.

- Vậy thì tốt, chúng ta chú ý tới hướng đi của đám người Dịch Vân Phi một chút. Chỉ cần bọn chúng tới phủ Thường Ninh thì chúng ta chủ động giải tán bang phái.

Hoàng Bình Thành cắn răng nói.

Lúc này tại phủ Nam Ninh Trần gia cách Phi Ứng bang cả trăm dặm, gia chủ Trần gia tươi cười nhưng kì thực nội tâm đầy chất đi theo Dịch Vân Phi quay về phủ Đông Lâm.

Nói thật Trần gia không muốn lẫn vào tranh đấu của mấy đại phái Trung Nguyên.

Trần gia bọn họ an ổn phát triển tại Tương Nam, mặc dù là thế lực võ lâm tam lưu nhưng lại thắng ở vững chắc.

Hiện tại gia nhập dưới trướng Dịch Vân Phi, hoàn toàn biến thành quân cờ nghe người ta sai sử, nói không chừng lúc nào đó mạng cũng không còn thì chơi cái gì chứ?

Trước mắt Dịch Vân Phi tự mình tới, còn mang theo cao thủ Linh Khiếu cảnh Vụ Ân Giao Long Bằng Phi Vân đến, bọn họ dám không đáp ứng sẽ bị diệt tộc. Cho nên gia chủ Trần gia mang theo vài tên võ giả Tiên Thiên đầu nhập vào dưới trướng Dịch Vân Phi.

Chính vào lúc này xa xa có võ giả cười ngựa chạy tới, nhìn thấy đám người Dịch Vân Phi thì kỵ sĩ hét lên:

- Dịch công tử không tốt. Phủ Đông Lâm xảy ra đại sự.

Tướng mạo Dịch Vân Phi hơn hai mươi, dung mạo cương nghị tuấn lãng, lúc này nhìn thấy gương mặt kỵ sĩ đầy kinh hãi thì hần cau mày nói:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người từ từ nói.

- Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế, Âm Dương Quỷ Thủ Khổng Thu Nhân, Xích Âm Chương Đoạn Hành và Bách Độc Đồng Tử đều bị người ta giết. Nhân thủ chúng ta mời chào tại phủ Đông Lâm đã chạy trốn một nửa.

- Rốt cuộc là ai làm? Tiêu Ma Vân? Không đúng, tên này không ở phủ Đông Lâm. Thượng Quan Ngạn Khanh? Hẳn mới đến Tương Nam, hiện tại còn chưa kịp mời chào nhân thủ, hẳn tuyệt đối không thể gây chuyện với ta, rốt cuộc là ai?

Dịch Vân Phi âm trầm nói.

Tên kỵ sĩ nhanh chóng nói chuyện xảy ra tại phủ Đông Lâm suốt hai ngày qua cho Dịch Vân Phi nghe, tin tức này lập tức làm sắc mặt Dịch Vân Phi tối sầm như cháy ra nước.

Võ giả Khí Hải cảnh trong Tương Nam không dễ tìm, đại bộ phận võ giả Thần Cung cảnh đều tìm kiếm cơ duyên đột phá Nguyên Thần cảnh cũng càng khó tìm.

Kết quả bọn họ tới Tương Nam chỉ địa chỉ có thể mời chào cao thủ mạnh nhất là Linh Khiếu cảnh.

Bách Độc Đồng Tử có chút danh tiếng trong cao thủ Linh Khiếu cảnh ở Tương Nam, hẳn phải dùng mềm cứng mới có thể mời chào được. Vốn muốn dùng bọn họ một lần hành động đánh tan Tiêu Ma Vân, không nghĩ tới hần mới đi ra ngoài thì đám người này bị giết không còn.

Làm cho Dịch Vân Phi phần nộ là Tô Tín còn hủy diệt thành quả cả tháng của hắn, đây chỉ là tiểu nhân vật không lên nổi mặt bàn. Điều này càng làm cho hắn phần nộ, nếu việc này bị đám người Tiêu Ma Văn biết rõ sẽ trào phúng hắn một phen.

- Tô Tín!

Địch Vân Phi âm trầm nói một câu:

- Trực tiếp trở lại phủ Đông Lâm.

Đề phòng đám người Dịch Vân Phi bỗng nhiên giết đến, Hoàng Bình Thành đã sớm phái người nhìn chăm chăm các đại châu phủ trong Tương Nam và chú ý tới độ tỉnh của Dịch Vân Phi.

Nhưng không nghĩ tới đám người Dịch Vân Phi không hề tới, lại nghe được tin tức Dịch Vân Phi trực tiếp dẫn quân quay về phủ Đông Lâm. Điều này cũng làm cho Lý Phôi và Hoàng Bình Thành không hiểu cái gì, bọn họ thở ra một hơi tối thiểu cũng tạm thời giải được nguy cơ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Công tâm

Trong phủ Đông Lâm Tô Tín một mình ngồi trong tửu lâu uống rượu, cả tửu lâu lớn như thế chỉ có một mình hắn ngồi, những võ giả khác đều bồi hồi ngoài tửu lâu cũng không có ai dám tiến vào.

Vị đại gia này nổi danh hung tàn, trực tiếp giết sạch chiến lực cao cấp của Dịch Vân Phi tại phủ Đông Lâm đây.

Chờ tới lúc Dịch Vân Phi trở lại, hắn tất sẽ đánh với Tô Tín một trận, ai thắng ai thua thì không người nào biết rõ.

Bọn họ mà vào trong quán rượu, đợi đến lúc đánh nhau không có đường chạy thì khóc không ra nước mắt.

Lúc này bên ngoài có tiếng huyền não ồn ào vang lên, có người thấp giọng nói:

- Dịch Vân Phi trở lại. Hắn đã mang người vào thành.

Khóe miệng Tô Tín nụ cười đầy lãnh ý, Dịch Vân Phi quay trở lại nhanh như vậy. Xem ra hắn quả nhiên không có đi phủ Thường Ninh, mà là trực tiếp điều quân trở về phủ Đông Lâm.

Một lúc sau đám người bên ngoài tách ra, hơn mười tên võ giả đi tới đầu lĩnh chỉ chừng hai mươi tuổi, tướng mạo dương cương tuấn lãng nhưng đang nhíu mày âm trầm, hiển nhiên hắn đang tức giận không nhỏ.

Bên trái hắn là đại hán râu quai nón, tướng mạo lỗ võ hữu lực, nhìn bộ dạng như vậy hắn chính là đại đương gia Phi Vân trại, Vụ Ân Giao Long Bàng Phi Văn.

Bên phải Dịch Vân Phi chính là một lão giả, nhìn có vẻ không ngờ nhưng cũng có được thực lực Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh, hắn chính là gia chủ Trần gia.

- Ngươi chính là Tô Tín?

Địch Vân Phi đi đến trước người Tô Tín, lãnh đạm nói.

Tô Tín nâng chén rượu lên và lắc lắc trước mặt Dịch Vân Phi:

- Địch công tử nóng giận rất lớn rồi đó, uống chén rượu hạ hỏa, không cần tức giận như thế.

Địch Vân Phi giận quá hóa cười nói:

- Tô Tín a Tô Tín, ta thật không biết nên nói ngươi vô tri hay nên nói ngươi gan lớn.

- Ta muốn biết là ai cho ngươi dừng khí, thừa dịp ta không có mặt ở phủ Đông Lâm lại dám giết người của ta.

Tô Tín lắc đầu, ánh mắt biến thành lạnh lùng nói:

- Ta cũng muốn hỏi Địch công tử ngươi, rốt cuộc là ai cho ngươi dừng khí đi họp nhất Phi Ưng bang?

- Tuy ta hiện tại không phải bang chủ nhưng ta một tay sáng lập Phi Ưng bang, người muốn hợp nhất nó có từng hỏi ý Tô mõ hay không?
- Địch Vân Phi ta muốn cái gì chưa từng không có chiếm được.

Thời điểm nói ra lời này về mặt Địch Vân Phi mang theo không phải cuồng ngạo hung hăng càn quấy mà là tự tin.

Đúng vậy, chính là tự tin.

Mình chủ Tranh Kiếm Minh Bích Nhân Phi Long Địch Kinh Phi là thân ca ca của hắn, mà Địch Vân Phi từ nhỏ được bồi dưỡng thành người thừa kế Tranh Kiếm Minh.

Huynh bồi dưỡng đệ, loại chuyện này là tối kỵ của hoàng thất, loại chuyện này cũng là tối kỵ của thế gia, hết lần này tới lần khác Địch Kinh Phi làm như vậy.

Địch Kinh Phi vẫn chưa lập gia đình, cũng không muốn con nối dõi, tất cả mọi người có thể nhìn ra vị trí mình chủ Tranh Kiếm Minh chỉ khẳng định sẽ lưu cho Địch Vân Phi.

Chính bởi vì như thế, lần này mấy nhà bọn họ đưa đệ tử đi Tương Nam tô luyện, thanh thế của Địch Vân Phi là lớn nhất, người tới nương tựa cũng nhiều nhất.

Tuy Tiêu Ma Vân là đệ tử một đàn chủ trong Niên Bang nhưng Niên Bang có tới bốn đàn chủ.

Một người khác là đệ tử Thượng Quan thế gia Thượng Quan Ngạn Khanh, hắn là đệ tử dòng chính của Thượng Quan thế gia nhưng dòng chính của Thượng Quan thế gia thế hệ này có hơn mười người.

Địa vị của Địch Vân Phi là duy nhất, chính bởi vì như thế nên hắn nắm chắc lớn nhất, chỉ cần Địch Vân Phi ta muốn thì không có không được.

Bỗng nhiên Tô Tín vỗ vỗ tay, khóe miệng tươi cười vui vẻ. Đặc sắc. Lời này nói quả nhiên đặc sắc, có thể nói ra lời vô liêm sỉ tới cực điểm này. Địch công tử người có thể nói tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Bàng Phi Vân đứng sau lưng Địch Vân Phi lạnh lùng nói:

- Tô Tín, người muốn chết phải không? Người có tư cách gì vũ nhục Địch công tử?

Trong vài thủ hạ Tiên Thiên Linh Khiếu cảnh dưới trướng Địch Vân Phi, cũng chỉ có một mình Bàng Phi Vân chủ động tới tìm nơi nương tựa, những người khác đều là Địch Vân Phi ra tay tự mình thu phục.

Chính bởi vì như thế Bàng Phi Vân mới bị Địch Vân Phi xem như tâm phúc, lần này đi ra ngoài cũng chỉ mang theo một mình hắn.

Bởi vì cái gọi là chủ nhục thần chết, nhìn thấy Tô Tín cũng dám vũ nhục Địch Vân Phi, Bàng Phi Vân là người lên tiếng đầu tiên.

Tô Tín lãnh đạm nhìn hắn nói:

- Chủ nhân nói chuyện, chó cũng có tư cách kêu gào?
- Người nói ai là chó?

Bàng Phi Vân tức giận quát một tiếng, hắn đánh một quyền về phía Tô Tín.

Một quyền của hắn mang theo xu thế phong lôi, trong quyền ẩn chứa lôi đình.

Tô Tín điểm ra một chỉ như bôn lôi, ngón tay nhỏ nhắn va chạm với nắm đấm lớn, Tô Tín vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế. Bàng Phi Vân là Linh Khiếu cảnh đỉnh phong lại lui về phía sau ba bước, nắm đấm của hắn run rẩy liên tục.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Nói người là chó là tiện nghi cho người, những năm qua người cướp bóc thương đội lui tới rừng rậm Tương Nam, dựa vào những thu nhập này tu hành tới Linh Khiếu cảnh đỉnh phong.
- Nhưng cuối cùng người lại khiếp đảm, sợ hãi loại sinh hoạt ăn bữa nay lo bữa mai, lo lắng cảm giác đá trúng khối sắt hoặc bị hiệp sĩ môn phái nào đó tới tiêu diệt.
- Cho nên người nghe tin Địch Vân Phi đến Tương Nam liền không chờ được tới nương tựa hắn, ý đồ gia nhập Tranh Kiếm Minh tẩy trắng thân phận của mình.
- Nhưng Phi Vân trại của người có bao nhiêu người? Không có một ngàn cũng có tám trăm? Vài tên thủ hạ cảnh giới Tiên Thiên có thể gia nhập Tranh Kiếm Minh, nhưng những võ giả Hậu Thiên thì sao? Chỉ sợ sớm xem thành pháo hôi tự sinh tự diệt trong rừng rậm Tương Nam.

- Vì vinh hoa phú quý ngày sau của ngươi, ngươi liền bỏ qua huynh đệ theo ngươi hơn mười năm. Loại người này, ha ha, heo chó không bằng.

Những võ giả chung quanh nhìn Bàn Phi Vân với ánh mắt xem thường tới cực điểm.

Bọn họ vốn đang khó hiểu, đám người Bách Độc Đồng Tử đều là Địch Vân Phi chủ động mời chào mới gia nhập dưới trướng, chỉ có một mình Bàn Phi Vân là hấp tấp chủ động chạy tới.

Bọn họ hoài nghi một nhân vật như Bàn Phi Vân làm sao không có cốt khí như vậy?

Hiện tại bọn họ mới kịp phản ứng, không ngờ Bàn Phi Vân sớm có ý định. Hắn lại vứt bỏ huynh đệ thủ hạ dưới tay chạy đi, chính mình đi theo Địch Vân Phi gia nhập Tranh Kiếm Minh.

Sắc mặt Bàn Phi Vân tái nhợt, Tô Tín nói mỗi câu không khác gì đại chùy đâm thẳng vào ngực hắn.

- Ngươi muốn chết.

Bàn Phi Vân nổi giận gầm lên một tiếng muốn xông lên lần nữa nhưng bị Địch Vân Phi ngăn lại.

- Tô Tín, ngươi xảo biện có được gì chứ? Ngược lại so võ công xem ai mạnh hơn đi.

Địch Vân Phi lạnh lùng nói.

Tô Tín lắc đầu:

- Ta cũng không có xảo biện, ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, còn có Địch công tử ngươi. Ngươi cho rằng tất cả những gì ngươi có được là ngươi đạt được sao?

- Nếu không có Tranh Kiếm Minh sau lưng ngươi, ngươi cho rằng đại đương gia Phi Vân trại và đám người Bách Độc Đồng Tử sẽ gia nhập dưới trướng của ngươi?

Địch Vân Phi lạnh lùng cười cười:

- Muốn đả kích tinh thần ta? Đáng tiếc, tinh thần ta không có lỗ thủng. Tranh Kiếm Minh vốn chính là của ta. Chờ ca ca ta thoái vị thì ta chính là minh chủ Tranh Kiếm Minh.

- Thế lực ban thân cũng là thực lực, có thế lực mà không vận dụng mới là ngu xuẩn sẽ bị người ta đùa chết.

- Tinh thần ngươi không có lỗ thủng?

Tô Tín lúc này mặt cười nhưng lòng không cười, hắn nói:

- Ta thấy không phải, cho dù Tranh Kiếm Minh là thế lực của ngươi. Nhưng cả Tranh Kiếm Minh, còn có ca ca Địch Kinh Phi chính tâm ma của ngươi, cả đời này ngươi chỉ có thể sống dưới cái bóng ca ca ngươi.

Sắc mặt Địch Vân Phi lập tức biến đổi, Tô Tín không xem ai ra gì và nói tiếp:

- Địch công tử thực lực rất mạnh, đứng hàng năm mươi bảy trên Nhân Bảng, nhưng ca ca ngươi thì sao? Đây chính là kiêu hùng “Bích Nhân Phi Long” Địch Kinh Phi một tay sáng lập Tranh Kiếm Minh.

- Người khác trên giang hồ nghĩ ngươi như thế nào? Bọn họ vừa nghĩ tới không phải cái tên Địch Vân Phi, mà là đệ đệ Địch Kinh Phi.

- Vị trí người thừa kế tương lai của Tranh Kiếm Minh đúng là của ngươi nhưng nó không phải chính ngươi đạt được, mà là ca ca ngươi bố thí cho ngươi.

- Địch Kinh Phi không có con, hắn không có ý định sinh ra, cũng không có truyền Tranh Kiếm Minh cho kẻ khác. Nếu Địch Kinh Phi thực sự có con, ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi còn có tư cách kế thừa vị trí minh chủ Tranh Kiếm Minh hay sao?

- Địch Vân Phi ngươi cả đời sống dưới bóng mờ của Địch Kinh Phi, cho dù ngươi làm chuyện gì thì người ta đầu tiên nghĩ tới chính là Địch Kinh Phi.

- Cho dù ngươi thật thành minh chủ Tranh Kiếm Minh, nội tâm thủ hạ của ngươi cũng chỉ nghĩ tới Địch Kinh Phi. Bọn họ sẽ so sánh quyết định của ngươi với Địch Kinh Phi, ngươi vĩnh viễn kém ca ca của ngươi.

Tô Tín nói ra lời này làm sắc mặt Địch Vân Phi đen như đất nòi.

Cho dù lúc trước Tô Tín nói Địch Vân Phi vô liêm sỉ thì hắn không tức giận, nhưng hiện tại Tô Tín lại nói ra che giấu mà hắn không nguyện ý nghe nhất, làm cho Địch Vân Phi tức giận không kiềm chế được.

Tô Tín nhìn thấy vẻ mặt càng ngày càng khó coi của Địch Vân Phi, nụ cười trên mặt hắn càng ngày càng sáng lạn.

Giận tức giận là tốt rồi, tức giận đại biểu công tâm kế của hấn thành công.

Trước kia Dịch Vân Phi nói đúng, Tô Tín nói nhầm với hấn lâu như vậy là vì đã kích tỉnh thần hấn.

Võ giả đối chiến, cho dù chỉ chênh lệch một phần nhỏ cũng tạo thành biến hóa không ngờ tới, huống chi thời điểm tỉnh thần có lỗi thủng càng như vậy.

Dịch Vân Phi đúng là rất ưu tú, nhưng đáng tiếc hấn chỉ là người trẻ tuổi hai mươi tuổi mà thôi, hấn còn chưa tới mức hỉ nộ không lộ ra.

Lần trước Tô Tín tra xét tư liệu của Dịch Vân Phi cũng nhìn thấy chuyện rất thú vị.

Một là ở trong Tranh Kiếm Minh, một khi Dịch Vân Phi muốn làm chuyện gì, nếu có người đề cập Dịch Kinh Phi đã phân phó bọn họ phải làm như thế nào thì Dịch Vân Phi sẽ giận dữ.

Còn nữa, Dịch Vân Phi không có danh hiệu của mình, đại đa số người trên giang hồ không đặt danh hiệu cho bản thân, tất cả đều là người khác gọi mà thành.

Chính người lấy danh hiệu tên Vô Dịch Kiếm Thần gì đó sẽ không tính, chỉ có thể làm người ta chế nhạo mà thôi.

Dịch Vân Phi không có danh hiệu của mình, người trên giang hồ nhắc tới hấn chỉ nói là đệ đệ Dịch Kinh Phi.

Cho nên sau khi nghe người khác lấy lòng hấn gọi là đệ đệ Dịch Kinh Phi, Dịch Vân Phi hoặc là giận dữ, hoặc là trực tiếp rời đi.

Hai sự kiện này rất nhỏ nhưng Tô Tín đã phân tích ra tính cách của Dịch Vân Phi, còn có thể từ đó phân tích ra hấn ghét nhất và không nguyện ý đối mặt với cái gì nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tối Cường Phản Phái Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.